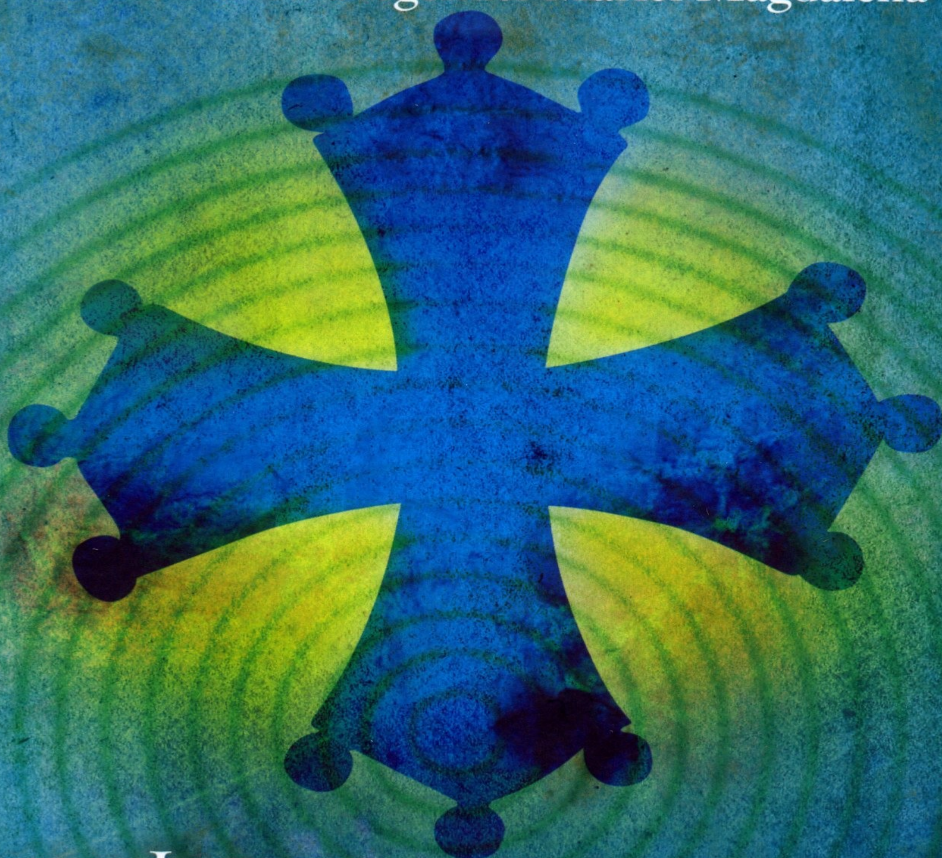
CARTEA IUBIRII

Cartea a doua a legendei Mariei Magdalena

KATHLEEN McGOWAN

O singură persoană poate descifra secretul
O singură persoană poate împlini profeția

KATHLEEN McGOWAN a petrecut 20 de ani cercetând legendele care înconjoară evanghelia Mariei Magdalena în întreaga lume. A studiat folclorul și cultura referitoare la această figură istorică, precum și tradiția orală care vorbește despre profeția străveche privind venirea „Celei Așteptate“ – un personaj ales de providență ca să aducă lumii mesajul ascuns al Mariei Magdalena. McGowan consideră că „povestea Mariei Magdalena este cea mai grozavă poveste care NU a fost spusă niciodată“.

O conspirație străveche. O poveste de dragoste tulburătoare. Un mesaj divin... ascuns în văzul tuturor.

PEOPLE

Cartea Iubirii

Kathlee McGowah

Volumul - Cartea a doua a legendei Mariei Magdalena
Seria Maria Magdalena, 2

Traducere: Anca Branovici
Editura RAO, 2011

Kathlee McGowah
The Book of Love
McGowan Media, Inc, 2009

Versiune ebook: 1.0

www.raobooks.com
www.rao.ro

Kathlee McGowah
The Book of Love

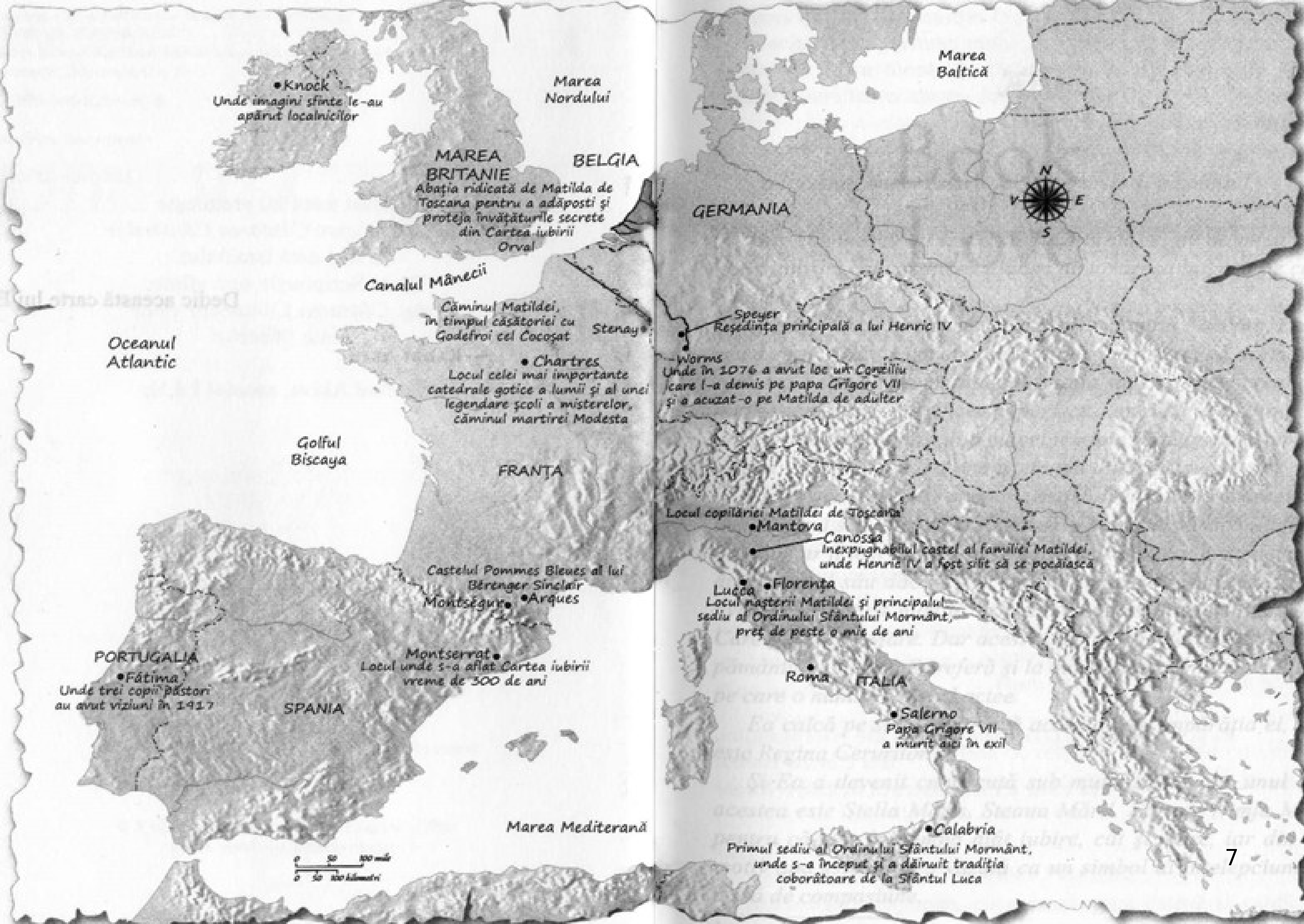
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
McGOWAN, KATHLEEN
Cartea iubirii/ Kathleen McGowan; trad. Anca Branovici. - Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-8255-40-8 I. Branovici, Anca (trad.) 821.111(73)-31=135.1

ISBN 978-606-8255-40-8

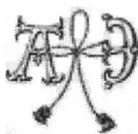
Lumea toată nu preţuieşte
cât ziua în care *Cântarea Cântărilor*
i-a fost dată Israelului.
Toate Scripturile sunt sfinte,
dar *Cântarea Cântărilor* este
Sfânta Sfintelor.

Rabinul Akiva, secolul I d.Hr.

Dedic această carte lui Easa

Knock
Unde imagini sfinte le-au apărut localnicilor
Marea Nordului
Marea Baltică
MAREA BRITANIE
BELGIA
Abaţia ridicată de Matilda de Toscana pentru a adăposti şi proteja învăţăturile secrete din Cartea iubirii
Orval
GERMANIA
N
V
E
S
Canalul Mânecii
Căminul Matildei, în timpul căsătoriei cu Godefroi cel Cocoşat
Stenay
Speyer
Reşedinţa principală a lui Henric IV
Oceanul Atlantic
Worms
Unde în 1076 a avut loc un Conciliu care l-a demis pe papa Grigore VII şi a acuzat-o pe Matilda de adulter
Chartres
Locul celei mai importante catedrale gotice a lumii şi al unei legendare şcoli a misterelor, căminul martirei Modesta
Golful Biscaya
FRANŢA
Locul copilăriei Matildei de Toscana
Mantova
Canossa
Inexpugnabilul castel al familiei Matildei, unde Henric IV a fost silit să se pocăiască
Castelul Pommes Bleues al lui Bérenger Sinclair
Montségur
Arques
Lucca
Florenţa
Locul naşterii Matildei şi principalul sediu al Ordinului Sfântului Mormânt, preţ de peste o mie de ani
Montserrat
Locul unde s-a aflat Cartea iubirii vreme de 300 de ani
PORTUGALIA
Fátima
Unde trei copii păstori au avut viziuni în 1917
SPANIA
Roma
ITALIA
Salerno
Papa Grigore VII a murit aici în exil
Marea Mediterană
Calabria
Primul sediu al Ordinului Sfântului Mormânt, unde s-a început şi a dăinuit tradiţia coborâtoare de la Sfântul Luca
0 50 100 mile
0 50 100 kilometri

La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul.

Dar Dumnezeu nu era o singură fiinţă, el nu domnea singur peste univers. El conducea alături de tovarăşa lui, cea pe care el o iubea.

Şi astfel, în prima carte a lui Moise, numită Facerea, Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”, vorbind jumătăţii sale, soţia sa. Deoarece creaţia este un miracol care se realizează perfect atunci când se atinge uniunea principiului masculin cu cel feminin. Şi Domnul Dumnezeu a spus: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi”.

Iar cartea lui Moise spune: „Astfel, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul său, parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut”.

Cum ar fi fost posibil ca Dumnezeu să creeze parte femeiască după chipul său dacă nu ar avea o imagine femeiască? Dar El avea şi ea a fost numită Athiret, iar acest nume însemna Cea Care Merge pe Mare. Dar acest nume nu se referă doar la mările pământului nostru. Se referă şi la mările stelelor, fâşia de lumină pe care o numim Calea Lactee.

Ea calcă pe stele pentru că aceasta este împărăţia ei, iar ea este Regina Cerurilor.

Şi Ea a devenit cunoscută sub multe nume, iar unul dintre acestea este Stella Maris, Steaua Mării. Ea este Nimfa Mării[1]*, pentru că mer înseamnă atât iubire, cât şi*

1 În engleză - mer maid (n.tr.)

mare, iar din acest motiv apa este adesea văzută ca un simbol al înţelepciunii sale plină de compasiune.

Un alt simbol folosit pentru a O reprezenta este un cerc de stele care dansează în jurul unui soare central, esenţa feminină care învăluie masculinul cu iubirea ei. Acolo unde vei vedea acest simbol, vei şti că este prezentă esenţa a tot ceea ce este divin în feminitate.

Mai târziu, Athiret a Mării şi a Stelelor a devenit cunoscută evreilor cu numele de Asherah, Maica noastră Sfântă, iar Dumnezeu a devenit cunoscut ca El, Tatăl nostru Ceresc.

Şi aşa s-a întâmplat că El şi Asherah au vrut să trăiască iubirea lor măreaţă şi desăvârşită într-o formă fizică mai expresivă şi să împărtăşească o asemenea fericire cu copiii pe care i-ar crea. Fiecărui suflet i-a fost creată o jumătate, i-a fost dat un suflet geamăn, făcut din aceeaşi esenţă. În cartea numită Facerea *acest lucru este spus în alegoria jumătăţii lui Adam, creată din coasta lui, adică din propria sa esenţă, deoarece ea este carne din carnea lui, os din oasele lui, suflet din sufletul lui.*

Apoi Dumnezeu a rostit, precum a fost spus prin Moise, „şi se vor face un singur trup”.

Astfel a fost creată hierogamia, căsătoria sacră bazată pe încredere şi conştiinţă care îi uneşte pe cei ce se iubesc într-Unul. Acesta este darul cel mai sfânt dat nouă de Mama noastră şi de Tatăl nostru din ceruri. Iar atunci când suntem împreună în camera nupţială, găsim uniunea divină pe care El şi Asherah au dorit ca toţi copiii lor de pe pământ să o trăiască în lumina bucuriei pure şi în esenţa iubirii adevărate.

Cei ce au urechi de auzit să audă!

El şi Asherah, şi Originile Divine ale Hierogamiei,
din Cartea Iubirii aşa cum a fost păstrată în Libro Rosso

PROLOG

La Beauce, Franţa –
390 d.Hr.

Lumânări masive din ceară de albine se topeau de-a lungul pereţilor unei peşteri micuţe, luminând locul de adunare. Un grup restrâns de credincioşi se rugau cu multă evlavie, ascultând spusele femeii care stătea în faţa lor, la altarul de piatră. Ea termină rugăciunea şi luă în mâini comoara poporului ei, un manuscris vechi, legat în piele.

— *Cartea iubirii.* Singurele cuvinte adevărate ale Domnului.

Lumina lumânărilor scânteie în părul blond-arămiu al preotesei Modesta când sărută cartea. Credincioşii care asistau la ritual răspunseră în cor.

— Pentru cei ce au urechi de auzit.

Urmă apoi o tăcere plină de respect, ca şi când cuvintele din carte n-ar fi putut fi urmate de vorbe fără rost. Un tânăr, un adept cucernic şi înfocat, pe nume Severin, întrerupse tăcerea care pusese stăpânire pe locul sacru.

— Cum se simte fratele nostru Potenţiu?

Modesta îi răspunse, cu aceeaşi voce calmă şi caldă ca în timpul slujbei.

— Am reuşit să-l văd astăzi în închisoare şi i-am dus pâine. Se simte bine. Credinţa lui este de neclintit, cum ar trebui să fie şi a noastră.

Severin nu îşi putea stăpâni agitaţia crescândă, în ciuda faptului că făcea mari eforturi de a depăşi teama care începea să-l domine.

— Spuneţi că este bine, dar pentru cât timp? Romanul ucide în fiecare zi tot mai mulţi oameni, considerându-i eretici. Noi vom fi următorii.

Toţi îl aprobară pe Severin, protestând şovăielnic. Dar Modesta, înţeleaptă şi răbdătoare, nu pierdea nici o ocazie să-i înveţe pe ceilalţi adevărurile dragi inimii ei.

— Este într-adevăr foarte trist când cei persecutaţi devin persecutori. Creştinii au îndurat chinuri atâta amar de ani şi, cu toate acestea, acum sunt foarte violenţi unii cu alţii. Trebuie să-i iertăm pentru că nu ştiu ce fac.

Vorbele ei fuseră întrerupte de un fluierat ascuţit la intrarea în peşteră. Era însă prea târziu. Modesta şi ceilalţi credincioşi îşi dădură seama că fuseseră descoperiţi chiar de cei de care se ascundeau.

În câteva clipe, liniştea adunării religioase fu distrusă de un grup de bărbaţi înarmaţi ce pătrunseră brusc prin singura cale de acces în peşteră, făcându-i pe toţi să înţeleagă că nu era posibilă nici o scăpare. Soldaţii erau îmbrăcaţi toţi la fel, cu rase negre şi cagule care le acopereau complet feţele, iar orificiile din dreptul ochilor le dădeau un aer macabru. Şeful lor făcu un pas înainte şi-şi dădu jos cagula, descoperindu-şi tunsoarea monahală şi o cruce mare de lemn la gât. Uitându-se la Modesta, îşi arătă dispreţul faţă de o femeie-conducător citând dintr-o epistolă a lui Pavel.

— Femeii nu-i daţi voie să înveţe pe alţii, ci să păstreze tăcerea. Doamnă Modesta de La Beauce, sunteţi arestată pentru erezie.

Modesta îl privi calmă, recunoscându-l.

— Frate Timotei, ai venit după mine, iar eu te voi urma. Dar lasă-i în pace pe aceşti oameni nevinovaţi.

Tânărul Severin, abătut, disperat la gândul că îşi vor pierde preoteasa, sări în faţa lui Timotei, ca să-l oprească:

— De ea nu vă atingeţi!

Tot mai mulţi bărbaţi cu cagule îşi făceau apariţia. Modesta profită de agitaţia creată ca să ascundă cartea sfântă la spate, în aşa fel încât Timotei să n-o poată vedea. Încă nu îşi dădea seama în ce pericol se aflau adepţii ei. Dar cum poate pătrunde gândurile unor bărbaţi violenţi o femeie care crede în milă şi iubire?

Oştenii scoaseră armele şi începură să-i măcelărească pe credincioşi. O sabie cu două tăişuri a fost înfiptă mai întâi în inima lui Severin; viaţa lui a ţâşnit din rană, botezându-i pe ceilalţi cu sângele său.

Haosul se instală în acel loc restrâns atunci când credincioşii încercară să fugă, înţelegând groaznica situaţie în care se aflau. Dar ieşirea le fusese oprită de violenţa nemiloasă a unui grup de atacatori care nu le mai dădu nici o şansă credincioşilor rămaşi.

— Magdalena!

Modesta îşi căuta fiica în învălmăşeala creată, dar micuţa fugea deja spre ea, către altar. Neobişnuit de scundă pentru cei opt ani ai ei, Magdalena părea aşadar mult mai mică, iar Modesta spera ca lucrul acesta să o ajute.

Trebuia să-şi salveze copila. Trebuia să salveze *Cartea.*

Îmbrăţişând-o strâns pe fetiţă, Modesta ascunse comoara între pliurile rochiei Magdalenei, trăgând pelerina peste rochie pentru a o acoperi mai bine. Din mijlocul măcelului, strigă la fratele Timotei:

— Opreşte-te! Opreşte-te! Voi merge cu tine. Te rog, opreşte vărsarea de sânge!

Dar nu mai rămăsese nimic de oprit. Soldaţii cu cagule îi măcelăriseră pe toţi cei din încăpere, lăsând peştera îmbibată de sângele credincioşilor nevinovaţi. Fratele Timotei adulmecă dispreţuitor aerul şi trecu nepăsător peste un cadavru plin de sânge, îndreptându-se spre prada lui.

— Cruţă viaţa acestei fetiţe, îl rugă Modesta. Eşti un om al lui Dumnezeu. Nu poţi pune păcatele părinţilor pe seama copiilor.

— Este copila ta?

— Nu. Este a unor ţărani şi este cam prostuţă.

Fratele Timotei s-a apropiat pentru a-şi trece degetele prin părul castaniu-închis al copilei.

— Nu are culoarea aceea diavolească pe care o aveţi voi, tu şi adepţii tăi. Dacă ar fi avut-o, aş fi omorât-o cu mâna mea. Dar o copilă de ţărani merită prea puţin efortul. Las-o să plece.

I-a făcut semn fetei să plece şi s-a întors cu spatele la ele pentru a privi mai bine măcelul.

Modesta o îmbrăţişă pe Magdalena în timp ce fetiţa avea mâinile strâns lipite de corp, ţinând cartea ascunsă pentru a-şi salva viaţa. Dându-şi seama că acest moment cu fiica ei va fi ultimul, Modesta îi şopti la ureche:

— Nu-ţi fie teamă, Magdalena. Te voi iubi din nou. Timpul se întoarce.

O sărută în grabă şi o puse să iasă repede din peşteră. În timp ce o privea cum pleacă, Modesta se simţi mândră de fiica ea, dar sentimentul se amesteca în mod tragic cu o cumplită durere sufletească.

— Draga mea. Aş da orice să nu fii în acea celulă.

Potenţiu apucă gratiile care îl despărţeau de soţia lui. Timpul petrecut în închisoare îşi spunea cuvântul, căci din omul acesta nu rămăseseră decât pielea şi oasele. Faţa şi părul îi erau murdare. Dar pentru Modesta el era cel mai frumos bărbat din lume. Tot ce îşi dorea era să-l poată atinge, dar erau amândoi legaţi, iar distanţa dintre ei în închisoarea umedă şi rece era prea mare.

— Şi totuşi suntem împreună, ceea ce este oricum o binecuvântare. Nu te teme de moarte, iubitul meu. Nu trebuie, doar ştim că acesta nu este sfârşitul.

Potenţiu era însă disperat.

— Nu te da bătută. Eşti rudă cu episcopul Martin din Tours. Îi putem cere să intervină. El poate opri acest lucru!

Modesta oftă resemnată.

— Binecuvântatul meu văr nu a avut succes în salvarea ereticilor, oricât a încercat. Biserica este hotărâtă să scape de noi şi încă repede. Fratele Timotei va da ordin să fim omorâţi mâine înainte de apusul soarelui.

— Şi ce se va întâmpla cu Magdalena?

— A fost cruţată în timpul masacrului. A trebuit să o reneg, să spun că nu este fata noastră. Slavă Domnului că seamănă la culoarea părului cu tine, altfel durerea noastră ar fi fost insuportabilă. Va merge la fratele meu. Ştii bine că el va avea grijă de ea.

— Şi *Cartea?* Este în siguranţă?

— Magdalena a ascuns-o în haina ei. A fost foarte curajoasă.

În lumina slabă a lumânării, pe faţa lui se putea citi o mare admiraţie.

— Seamănă cu mama ei. Salvând *Cartea,* ea ne va izbăvi pe toţi. Învăţăturile Iubirii vor merge mai departe.

Modesta dădu din cap aprobator, înainte de a gândi cu voce tare:

— Adevărul este încă o dată salvat de o copilă. Aşa a fost întotdeauna, aşa va fi mereu.

O mulţime posomorâtă se adunase în vârful dealului pentru execuţie. Un butuc de lemn trona ameninţător pe eşafod. Două securi erau sprijinite de butuc, una peste alta, în formă de X.

Unul lângă celălalt, cu mâinile legate la spate, Modesta şi Potenţiu urcau dealul cu greu. Erau înconjuraţi de bărbaţi cu cagule, înarmaţi până-n dinţi, care îi mânau de la spate, ca pe vite. Părul superb al Modestei fusese tăiat, inegal şi fără milă, pentru a-i descoperi gâtul delicat lamei care avea să-l despartă de trup.

Potenţiu o privea cu inima plină de iubire şi tristeţe.

— Vom muri aşa cum i-am învăţat pe ceilalţi şi aşa cum am trăit. Împreună.

Modesta îi răspunse:

— Şi ne vom întoarce să-i învăţăm pe ceilalţi din nou. Cum vrea Dumnezeu şi cum a fost hotărât de mult.

Potenţiu încetini pasul pentru a prelungi puţinul timp ce le rămăsese. Ea îşi potrivi pasul cu al lui pentru a sta cât mai aproape de el în aceste ultime minute. El îi şopti ultima lui dorinţă.

— Îl cânţi pentru mine? Pentru ultima dată?

Modesta îi zâmbi; era ultimul dar pe care îl putea face iubitului ei pe această lume. Începu să cânte cu vocea ei caldă:

Te iubesc de mult
Nu te voi uita niciodată
Te-am iubit întotdeauna
Dumnezeu ne-a făcut unul pentru celălalt.

Când Modesta termină cântecul, un bărbat musculos, cu o strălucire roşcată în păr, ieşi din mulţime şi se îndreptă spre ei, ţinând-o pe Magdalena cu grijă în braţele sale. Zărindu-şi fiica, Modesta împietri. Potenţiu, urmărind privirea soţiei sale, se opri şi el brusc. Nu îndrăzneau să dea vreun semn că ar fi recunoscut-o, dar în acel moment un schimb profund de iubire şi durere uni familia silită să se despartă.

Magdalena se uită fix la mama ei, cu o înţelepciune mult peste cea a unui copil de opt ani, şi dădu din cap încrezătoare. O urmă de zâmbet apăru pe buzele ei. Mama ei, mândră şi uşurată în acele clipe cumplite, reuşi să zâmbească la rândul ei, chiar înainte ca o gardă cu cagulă să o împingă din spate, spre eşafod. Modesta se apleacă spre soţul ei şi îi şopti:

— Amândouă comorile noastre sunt în siguranţă.

Doi soldaţi, câte unul de fiecare parte a butucului, se apropiară pentru a-i aşeza pe condamnaţi. Modesta a întrebat cu glas tare, pentru ca întreaga mulţime să audă.

— Oameni milostivi, ne permiteţi să ne rugăm împreună pentru un moment?

Soldaţii se uitară spre locul unde stătea înneguratul frate Timotei, care aştepta cu nerăbdare spectacolul ce avea să urmeze. Era însă neputincios. Ca om al Bisericii, nu putea să refuze o cerere de rugăciune.

— Biserica este îngăduitoare şi va permite o scurtă rugăciune dacă ereticii doresc să se pocăiască.

Modesta se îndreptă spre soţul ei, înălţându-şi privirea spre el pentru ultima dată. În acea clipă nu mai exista nici eşafodul, nici securea, nici groaznica nedreptate. Exista doar iubirea în timp ce rosteau împreună, cu aceeaşi voce plină de speranţă, rugăciunea cea mai sfântă a poporului lor.

Te-am iubit înainte
Te iubesc astăzi
Şi te voi iubi din nou.
Timpul se întoarce.

Modesta încercă să-şi apropie buzele de cele ale iubitului său într-un ultim sărut blând.

— Destul!

Furia fratelui Timotei distruse clipa fermecată. Gărzile, acţionând la unison în acord cu iritarea călugărului, despărţiră cuplul şi îi împinseră în genunchi pe amândoi, unul lângă celălalt, în faţa butucului.

Senini, netulburaţi de nimic, ca unii ce ştiu că doar Dumnezeu îi aşteaptă, Modesta şi Potenţiu îşi puseră capetele pe butuc. Continuau să se roage uşor împreună când prima secure căzu cu o bufnitură îngrozitoare. A doua urmă imediat.

Mulţimea părea împietrită. Atmosfera era încărcată de durere şi de sentimentul că se întâmplase ceva cumplit. Nu aceasta era reacţia pe care fratele Timotei o sperase de la această execuţie mult-aşteptată. Dar lăsă, încântat, să i se vadă întreaga urâţenie sufletească:

— Acesta să fie un avertisment pentru toţi că erezia nu va fi tolerată în Sfântul Imperiu Roman!

La auzul acestor cuvinte pline de răutate, oamenii se împrăştiară, unii gravi, alţii de-a dreptul îngroziţi. Fratele Timotei nu băgă pe nimeni în seamă, ci se apropie de butuc şi le spuse călăilor:

— Nu lăsaţi nici o urmă din rămăşiţele pământeşti ale martirilor să fie jelite de eretici. Aruncaţi-le în adâncul fântânii. Doar aşa o să pot spune că i-am trimis chiar eu în iad.

Fratele Timotei se uită lung şi plin de satisfacţie la trupul mutilat al Modestei pe când călăii începură să ducă la îndeplinire cumplita sarcină. Ochii îi străluceau ca unui nebun când scoase pe furiş ceva din buzunarul sutanei sale: o şuviţă din părul roşcat şi strălucitor al Modestei.

Odată cu moartea păstoriţei lor, oile vor fi uşor de ţinut sub control.

Îndesă şuviţa înapoi în buzunar şi păşi prin balta de sânge, fără să privească în urmă.

Capitolul unu

New York,
în prezent

Maureen Paschal, tupilată în lenjeria de lux a camerei de hotel din Manhattan oferite de editorul ei, se zvârcolea în patul uriaş. La fel de neliniştită în somn ca în timpul zilei, Maureen nu mai dormise noaptea de aproape doi ani. De la evenimentele supranaturale care au condus-o la descoperirea Evangheliei secrete a Mariei Magdalena, Maureen era o femeie chinuită, atât în somn, cât şi atunci când era trează.

Când era suficient de norocoasă să aţipească pentru câteva ore, era bântuită de vise – unele supranaturale şi simbolice, altele intense şi foarte reale. În cele mai îngrijorătoare dintre aceste vise care se repetau, îl întâlnea pe Iisus Hristos, iar El îi vorbea într-un limbaj aproape de neînţeles de promisiunea ei de a căuta o carte secretă scrisă de mâna Lui divină, o carte numită *Cartea Iubirii.* Când era trează, Maureen era torturată de aceste experienţe din timpul somnului; *Cartea Iubirii* se dovedise a fi un obiect de negăsit. Nu existau referinţe istorice despre un asemenea document, în afara câtorva legende vagi, care fuseseră răspândite în Franţa Evului Mediu, înainte de a dispărea complet. Nu avea nici o idee de unde să înceapă căutările pentru a îndeplini această promisiune şi pentru a găsi o asemenea fantasmă. Nu era nici măcar foarte sigură

că *ea* există. Şi, până în prezent, Domnul Iisus nu venise cu nici un indiciu care să o ajute în această căutare.

Maureen se ruga cu fervoare în fiecare noapte să nu eşueze în misiunea care i-a fost încredinţată şi să primească îndrumare pentru a afla de unde să înceapă această ciudată călătorie. Evenimentele supranaturale din ultimii ani erau toate dovada de care avea nevoie că o vrajă de sorginte divină exista peste tot în jurul ei. Trebuia doar să fie răbdătoare în credinţa ei şi să aştepte.

În această seară, rugăciunile ei urmau să primească un răspuns, căci primul indiciu ieşi la iveală în lumea bizară şi fantastică a visului ei.

Ceaţa serii se lăsa deasă şi greoaie pe vechile ruine. Maureen păşea încet printre ele, îngreunată de vis şi de ceaţă. Se afla într-o mănăstire foarte veche sau în ceea ce rămăsese din ea după secole de paragină. Un zid distrus în dreapta ei fusese odată o capodoperă maiestuoasă de arhitectură; se afla în faţa a ceea ce fusese un vitraliu gotic sculptat în piatră, ca un trandafir cu şase petale. Ultimele raze de soare pătrunseră printre crengile copacilor, înainte de a ajunge la resturile ferestrei distruse şi de a lumina locul în care stătea Maureen. Apoi se îndreptară spre avântatele arcade gotice, care nu mai rămăseseră legate de nimic deoarece zidurile ce le susţineau cândva erau de mult timp nişte dărâmături. Rămăşiţe împrăştiate ale unei străluciri şterse şi de mult apuse. Cândva bijuteriile unui naos splendid şi măreţ, arcadele arătau acum, sărăcăcioase şi stinghere, ca nişte porţi bântuite spre trecut.

Ultimele licăriri ale apusului păreau să o urmărească prin acest pridvor în timp ce păşea spre ruinele unei vechi curţi. Fascicule de lumină multicolore aureau cu strălucirea lor o sculptură din piatră poroasă a Fecioarei cu Pruncul, fixată în nişa unui perete din piatră.

Îndreptându-se spre sculptură, Maureen îşi plimbă degetele uşor, mirată, peste chipul rece, din piatră, al fermecătoarei madone, care părea ea însăşi o copilă. Tradiţia spune că Fecioara era o adolescentă când a rămas însărcinată, aşa că probabil această imagine de copil nu era atât de neobişnuită. Şi totuşi această madonă, cu zâmbetul său micuţ şi enigmatic, părea mai degrabă o fetiţă de opt sau nouă ani, ţinând un bebeluş în braţe. Şi copilul era sculptat într-un mod neobişnuit. Lăsa impresia că se zbate să scape din braţele fetei şi avea un zâmbet poznaş. Părea sculptura unei surori care încearcă să-şi ţină fratele mai mic, nu cea a unei mame cu copilul ei. Maureen privea cu atenţie acest ansamblu ciudat când statuia îi vorbi cu vocea dulce a unei copile:

— Nu sunt cine crezi tu că sunt.

În lumea fantastică a visului nu este neobişnuit ca o statuie să vorbească sau chiar să chicotească, precum făcea aceasta acum. Maureen răspunse:

— Atunci cine eşti?

Copila chicoti din nou sau fusese copilaşul? Era imposibil să-şi dea seama, deoarece vocile se amestecau acum cu dangătul gros al unui clopot care bătea în mănăstire.

— Mă vei cunoaşte destul de curând, continuă copila. Am multe să te învăţ.

Maureen se uită cu atenţie la statuie, apoi la peretele din piatră al nişei, apoi la ruinele arcadelor, încercând să reţină detaliile mănăstirii.

— Unde suntem?

Fetiţa nu răspunse. Maureen continuă să se plimbe printre ruine, păşind cu grijă printre buruienile care crescuseră şi pe lângă blocurile de piatră. Luna se ridica acum, rotundă şi strălucitoare, pe cerul întunecat. Observă că razele lunii se oglindeau în ceva ce părea o baltă, chiar în faţa ei. Se strecură prin spaţiul dintre un zid distrus şi pridvorul din piatră dărâmat, atrasă de locul în care se afla apa. Era de fapt o fântână, destul de largă pentru ca mai

mulţi oameni să se scalde în ea în acelaşi timp. Aplecându-se să-şi privească în apă reflexia sclipitoare, Maureen avu senzaţia clară şi de neînţeles că această fântână era sacră şi foarte adâncă.

Copila vorbi din nou.

— În imaginea ta din apă vei găsi ceea ce cauţi.

Chipul reflectat al lui Maureen se schimbă şi pentru o clipă ea văzu o altă imagine. Se întinse ca să atingă apa, dar, când îşi cufundă mâna dreaptă în ea, inelul de aramă îi alunecă şi căzu în fântână.

Maureen scoase un strigăt.

Inelul era obiectul său cel mai de preţ. Era o amintire veche de la Ierusalim, care îi fusese dăruită în timpul cercetărilor ei despre viaţa Mariei Magdalena. Având mărimea şi forma unei monede, inelul era gravat cu un vechi model astral, format din nouă stele aşezate în cerc în jurul unui soare. Imaginea aceasta era purtată de cei mai vechi creştini, pentru a le aminti că nu sunt despărţiţi de Dumnezeu şi pentru a face legătura între ei şi versul din rugăciunea Domnului care spune „Precum în Cer, aşa şi pe Pământ". Inelul era simbolul material al credinţei în Dumnezeu, pe care Maureen o redescoperise. Faptul că inelul căzuse pentru totdeauna în profunzimea întunecată a apei era pe cât de sfâşietor, pe atât de şocant.

Îngenunchind pe marginea fântânii, ea căuta disperată, doar-doar va vedea inelul undeva înăuntru. Era însă imposibil. Avea dreptate despre adâncime – era absolut fără fund. Resemnată, dădea să se ridice, când, deodată zări, ceva sclipitor în apă. Pleosc! Un peşte uriaş, un fel de păstrăv cu solzi aurii, sărise din apă şi înapoi în adâncuri. Maureen aştepta să vadă dacă ciudatul peşte se va întoarce. O altă săritură din apă şi păstrăvul ajunse în aer din nou, acum părând că se mişcă în relanti. Din gura peştelui se vedea ieşind inelul său de aramă.

Maureen rămase cu gura căscată văzând că peştele se îndreaptă spre ea. Apoi, el dădu drumul inelului din gură şi

îl lăsă să cadă spre ea. Îşi ridică mâna şi inelul îi căzu în palma deschisă. Închise palma strâns şi o duse la piept, recunoscătoare că peştele fermecat i-a găsit inelul, retrăgându-se din nou în adâncul bazinului. Apa se liniştise şi, încă o dată, magia dispăruse.

Punându-şi inelul înapoi pe degetul de la mâna dreaptă, Maureen privi pentru ultima dată apa, să vadă dacă mai era ceva de observat în acea mănăstire neobişnuită. Apa era destul de liniştită; apoi un clipocit uşor începu să se audă. Un val de lumină aurie începu să umple fântâna şi pământul din jurul ei. În apă începu să se formeze o imagine. Scena reprezenta o vale superbă, vegetaţie luxuriantă şi verde, cu copaci şi flori. O ploaie de picuri aurii cădea din cer, poleind totul în jur. Curând, valea plutea pe râuri de aur, iar copacii erau acoperiţi de ele. Totul strălucea împrejurul ei, cu lumina bogată şi caldă a unui minereu lichid.

În depărtare, auzi iar vocea copilărească, aceeaşi cu care se exprimase micuţa madonă neastâmpărată.

— Cauţi Cartea Iubirii? *Atunci bine ai venit în Valea de Aur. Aici vei găsi ce cauţi.*

Dulcele chicot s-a mai făcut auzit încă o dată, pe măsură ce viziunea dispărea, aducând-o pe Maureen la ruinele întunecate ale misterioasei mănăstiri în lumina lunii. Era ultimul lucru pe care îl auzi înainte ca alarma să pornească în secolul XXI, întorcând-o în New York-ul de dinaintea zorilor.

Emisiunile televizate matinale nu sunt pentru cei slabi de inimă.

Bătaia din uşa camerei de hotel a lui Maureen la ora 4 dimineaţa era făcută de specialista în machiaj şi coafură, care fusese angajată pentru a o pregăti pentru un interviu la una dintre cele mai populare emisiuni matinale naţionale. Din fericire, femeia ştia despre insomniile lui Maureen şi

avusese inspiraţia de a anunţa la recepţie să îi fie adusă o cafea înainte de a urca.

Maureen se afla în New York datorită noului său bestseller internaţional, *Adevărul împotriva lumii: Evanghelia secretă a Mariei Magdalena.* Bazată pe experienţele din viaţa ei, cartea îmbina călătoria şi descoperirea sa cu şocantele revelaţii despre viaţa Mariei Magdalena, ca fiind cea mai iubită discipolă a lui Iisus. Deşi era o jurnalistă apreciată şi o scriitoare de non-ficţiune de succes, Maureen hotărâse să scrie această carte sub formă de ficţiune, lucru care era el însuşi subiect de controversă. Presa era sceptică în mod necruţător, chiar batjocoritoare. De ce, dacă această poveste era bazată pe evenimente reale, hotărâse să o scrie sub formă de ficţiune?

Răspunsul lui Maureen la această întrebare neîncetată, deşi sincer, nu era de ajuns pentru lacoma presă internaţională. A răspuns la aceleaşi întrebări la emisiuni în întreaga lume, a explicat cu toată răbdarea pe care i-o mai permiteau nervii, din ce în ce mai uzaţi, că trebuia să-şi protejeze sursele pentru siguranţa lor şi a sa. Când relata cum propria viaţă fusese pusă în pericol în timpul căutării acestei vechi comori, era luată în râs şi acuzată că exagerează sau chiar că minte de dragul publicităţii.

În scandalul de presă care urmase publicării *Adevărului împotriva lumii,* orice urmă a păcii şi a intimităţii din viaţa ei dispăruse. Maureen era expusă tuturor felurilor de analiză publică – bine, rău şi de-a dreptul groaznic. Primise atât laude pentru curajul său, cât şi ameninţări cu moartea pentru blasfemie şi aproape orice alt fel de reacţie dintre aceste două extreme.

Cu toate acestea, *Adevărul împotriva lumii* captase imaginaţia publicului. În timp ce criticilor şi presei li se părea interesant s-o atace pe Maureen, cititorii din întreaga lume, al căror număr creştea, reacţionau la povestea umană cu o adiere proaspătă a vieţii lui Iisus, spusă din perspectiva Mariei Magdalena. Maureen nu căuta scuze

pentru că susţinea că Iisus şi Maria Magdalena erau soţ şi soţie din punct de vedere legal, că au avut copii şi că au propovăduit împreună – şi pentru că nici unul dintre aceste lucruri nu diminua în nici un fel caracterul divin al lui Iisus. În timpul cercetării ei, Maureen fusese cât pe ce să fie ucisă de cei ce doreau ca mesajul acestei evanghelii să rămână secret, astfel că nu a fost nevoie să o asigure cineva de autenticitatea ei. Valori precum iubirea, credinţa, iertarea şi comuniunea erau pietrele de temelie ale învăţăturilor lui Iisus, totuşi atacurile împotriva cărţii ei în numele religiei respingeau sau omiteau mesajul său real, pentru a se concentra asupra controversatului mesager. Totuşi, Maureen era fericită că romanul ei dovedea că mesajul a avut succes în rândul oamenilor din întreaga lume care se simţiseră dezamăgiţi de instituţiile religioase tradiţionale, mai concentrate asupra politicii, puterii, economiei şi chiar a războiului decât asupra spiritualităţii.

Maureen era mulţumită de carte şi de cum relatase povestea şi era cu siguranţă încântată de fluxul de scrisori de susţinere pe care le primise din întreaga lume. Fiecare scrisoare primită de la un cititor care simţea că „Maria Magdalena m-a adus înapoi la Iisus” îi dădea încredere şi îi întărea propria credinţă. Totuşi, se lupta zilnic cu responsabilitatea de a spune adevărata poveste a Mariei Magdalena aşa cum o descoperise, într-un mod care ar face dreptate lumii, pentru a atrage şi mai mulţi oameni care rămăseseră sceptici. Acesta era motivul apariţiei sale televizate din această dimineaţă.

Deşi agitaţia presei în jurul romanului său fusese mai degrabă un circ, Maureen avea speranţe mai mari pentru interviul din această dimineaţă. Producătorii se pregătiseră intens, intervievând-o mult înainte, punând întrebări de-a dreptul inteligente şi trimiţând chiar o cameră de filmat la ea acasă, în Los Angeles, pentru informaţii suplimentare. De aceea, ea credea că măcar de această dată exista o şansă ca întrebările să fie corecte şi documentate.

Nu a fost dezamăgită. Interviul a fost condus de una dintre prezentatoarele emisiunii, o personalitate naţională cunoscută pentru inteligenţa şi echilibrul său. Putea să fie dură, dar a fost corectă. Şi îşi făcuse temele, ceea ce a impresionat-o pe Maureen.

Decorul emisiunii arăta imaginii cu Maureen în jurul lumii, făcând cercetări asupra vieţii Mariei Magdalena. Într-una era pe Drumul Crucii, la Ierusalim, în alta urca pe vârful Montségur, în sudul Franţei. Acest lucru a dus la prima întrebare.

— Maureen, scrii despre o aşa-zisă Evanghelie pierdută a Mariei Magdalena care a fost descoperită în sudul Franţei şi despre cultele din Franţa care cred ca Maria Magdalena a ajuns acolo după Răstignire. Totuşi, ai fost atacată de specialiştii în Biblie foarte respectaţi aici, în SUA, care afirmă că nu există dovada acestui lucru, că nu există de fapt nici o dovadă că Maria Magdalena ar fi fost vreodată măcar în Franţa. Ce le răspunzi?

Maureen era recunoscătoare pentru întrebare. Ziarele şi revistele dădeau ultimul cuvânt întotdeauna savanţilor. De fapt, fiecare articol scris despre ea se încheia cu o idee academică, discreditând-o într-un fel, cu obişnuitul dispreţ erudit, spunând că nu exista nici o dovadă şi că toate aceste legende despre Maria Magdalena erau mai puţin credibile decât majoritatea basmelor. Acum, ea se decisese să pună cărţile pe faţă, dacă tot i se ivise şansa de a răspunde în sfârşit criticilor ei la televiziunea naţională.

— Dacă savanţii caută dovada în turnurile lor de fildeş, scrisă în mod convenabil în limba engleză şi accesibilă în bibliotecile lor cu aer condiţionat, atunci cu siguranţă nu o vor găsi. Tipul de dovadă pe care l-am căutat este unul mai organic, mai uman şi mai real. Vine de la oameni şi de la cultele care trăiesc aceste poveşti, care fac parte din viaţa lor. A spune că aceste tradiţii nu există sau nu contează este un lucru periculos – probabil chiar xenofob şi rasist.

— Oh! tresări prezentatoarea. Nu crezi că acestea sunt nişte cuvinte destul de dure?

— Nu, cred că ele sunt necesare. Au existat culte întregi în sudul Franţei şi în anumite regiuni ale Italiei care au fost eradicate pentru că au crezut exact ceea ce e scris în cartea mea. Ei credeau că sunt descendenţi ai lui Iisus şi ai Mariei şi practicau o formă foarte pură a creştinismului, despre care spuneau că provine direct de la Iisus şi că le-a fost adusă de Maria Magdalena după Răstignire.

— E vorba despre catari.

— Da. Termenul „catar” vine din cuvântul grec care înseamnă puritate, deoarece ei se considerau cei mai puri creştini care locuiau în Occident. Iar în singura cruciadă împotriva creştinilor declarată vreodată, Biserica Catolică din secolul al XIII-lea a masacrat în masă poporul catar. Inchiziţia a fost fondată pentru a-i distruge pe catari. Acest popor trebuia să fie eliminat pentru că ei nu numai că ştiau adevărul pur şi simplu, ci *erau* adevărul. Şi, să nu înţelegeţi greşit, era o purificare etnică. Genocid. Cuvinte dure? *Desigur.* Dar masacrarea unui întreg popor este dură şi nu ne mai putem ascunde dincolo de cuvintele care încearcă să o justifice. Cuvântul „cruciadă” era acceptabil într-un anumit fel, pentru că oştenii omorau în numele lui Dumnezeu. Aşa că n-ar trebui să o mai numim aşa, ci să spunem lucrurilor pe adevăratul nume. Ucidere în masă. Holocaust.

— Deci, atunci când îi auzi pe cărturarii moderni spunând că aceşti oameni nu există sau că tradiţiile culturii lor nu contează...

— Mă doare sufletul să mă gândesc că o asemenea răutate are ultimul cuvânt. Bineînţeles că au rămas foarte puţine dovezi fizice despre prezenţa Mariei Magdalena. Peste opt sute de mii de oameni au fost măcelăriţi pentru ca nimeni să nu mai găsească nici o dovadă fizică. Niciodată. Iar cel mai mare dintre masacre a avut loc pe 22 iulie 1209 şi un an mai târziu, în 1210. Aceea este ziua în

care Biserica o sărbătoreşte pe Maria Magdalena şi nu este o coincidenţă. Documentele Inchiziţiei din acea vreme arătau că măcelul era „doar o condamnare a celor care credeau că acea desfrânată era căsătorită cu Iisus”.

— Ceea ce mă duce la întrebarea de pe buzele tuturor. Susţii că povestea pe care o spui, despre faptul că Iisus s-a căsătorit cu Maria Magdalena, provine dintr-o Evanghelie pierdută pe care ai descoperit-o recent în sudul Franţei. Totuşi, refuzi să-ţi divulgi sursele ori să dai mai multe informaţii despre misteriosul document. Ce să înţelegem din asta? Criticii tăi cei mai duri spun că ai inventat întreaga poveste. De ce ar trebui să te credem, când tu nu vii cu mai multe dovezi că această Evanghelie există măcar?

Această întrebare era grea, dar importantă, iar Maureen trebuia să răspundă cu mare grijă. Ceea ce nu putea încă să dezvăluie lumii era restul poveştii: Evanghelia fusese dusă la Roma chiar de vărul ei, părintele Peter Healy. Părintele Peter şi o comisie a Vaticanului lucrau acum la autentificarea documentului. Până când Biserica se pronunţa oficial în legătură cu nepreţuitul manuscris, lucru care ar fi putut necesita ani de zile, luând în considerare conţinutul controversat şi consecinţele pentru creştinism, Maureen fusese de acord să nu divulge nici unul dintre faptele legate de descoperirea lui. În schimb, i s-a permis să spună versiunea ei despre povestea Mariei Magdalena fără teamă de represalii – dacă şi doar dacă o formula ca ficţiune pentru un timp. Era un compromis pe care trebuia să-l facă, dar unul care o costase scump. Se simţea înrudită cu Cassandra, profeta din mitul grec: condamnată să cunoască şi să spună adevărul, dar, în acelaşi timp, să nu fie crezută niciodată.

Maureen luă o gură de aer şi răspunse la întrebare în cel mai bun mod cu putinţă.

— Trebuie să-i protejez pe oamenii care m-au ajutat să fac această descoperire. Şi mai sunt multe informaţii de dezvăluit, iar eu nu pot pune în primejdie acele surse dacă

vreau să continui să am acces la ele. Pentru că nu pot dezvălui sursele informaţiilor mele, a trebuit să scriu această carte ca o ficţiune. Sper că povestea va vorbi de la sine. Slujba mea ca scriitoare este de a trezi cititorilor ideea unor posibilităţi alternative ale celor mai măreţe istorisiri ale umanităţii. De aceea eu o numesc *Cea mai măreaţă poveste nespusă niciodată.* Şi, cu siguranţă, cred din toată inima că este adevărată. Dar să-i lăsăm pe oameni să o citească şi să o judece după meritele ei. Să-l lăsăm pe cititor să decidă dacă simte că este adevărată pentru el.

— Aşa vom lăsa – să decidă cititorul. Superba prezentatoare blondă ţinea în mână un exemplar al cărţii. *Adevărul împotriva lumii,* într-adevăr. Îţi mulţumim, Maureen Paschal, pentru că ai fost alături de noi. Un subiect fascinant, cu siguranţă, dar mă tem că timpul nostru s-a încheiat.

Aceasta este marea dihotomie a televiziunii: e nevoie de multe ore de pregătire pentru o emisiune care durează trei sau patru minute. Cu toate acestea, Maureen era mulţumită că îşi atinsese punctele succint şi cu hotărâre şi era recunoscătoare atât producătorilor, cât şi prezentatoarei pentru tratarea corectă şi inteligentă a subiectului.

Era abia 7.15 dimineaţa şi Maureen era îmbrăcată, machiată şi coafată la perfecţie – şi nu voia decât să se întoarcă în pat.

Marie de Nègre va alege
când va fi timpul pentru Cea Aşteptată.
Cea care s-a născut din jertfa mielului pascal
când noaptea şi ziua sunt egale,
cea care este fiica renaşterii.
Cea care poartă Sangre va primi cheia

la vederea celor din Vinerea Neagră.
Ea va deveni noua Păstoriţă şi ne va arăta Calea.

Prima profeţie despre *L'Attendue, Cea Aşteptată,*
din profeţiile lui Sarah-Tamar din *Libro Rosso*

Castelul Pommes Bleues[2]
Arques, Franţa - în prezent

Bérenger Sinclair stătea în faţa obiectului închis într-o cutie care domina întreaga lui bibliotecă uriaşă. Cutia era ridicată deasupra şemineului masiv, în care acum nu mai ardea focul, datorită căldurii primăverii târzii care poposise pe colinele din regiunea Languedoc. Lordul Sinclair era un colecţionar de mare clasă. Era un bărbat înzestrat cu putere politică şi resurse financiare pentru a obţine aproape tot ceea ce îşi dorea. Obiectul pe care îl contempla avea o imensă valoare pentru el, nu doar ca un colecţionar serios de obiecte istorice, ci şi ca un simbol a credinţelor sale spirituale profunde.

Pentru ochiul unui necunoscător, putea fi orice drapel medieval, rupt şi şters, aproape fără a putea fi identificat. Petele de sânge de pe margini deveniseră o urmă maronie, căci trecuseră mai bine de cinci secole şi jumătate de când soldatul care purta acest drapel fusese executat. Ea fusese executată.

O inspecţie mai detaliată a materialului arăta ceea ce fusese cândva o deviză brodată somptuos şi blazonat peste un fundal cu flori de crin aurii. Erau două nume, simple, dar puternice: Jhesus-Maria. Femeia-războinic, curajoasă şi vizionară, care purtase acest drapel fusese executată pentru erezie, arzând pe rug în piaţa centrală a oraşului Rouen în 1431. Deşi documentele oficiale ale judecării ei

2 Mere albastre (în lb. franceză în orig.) (n.tr.)

indică o serie de acuzaţii convenabile create de conducătorii Bisericii din Franţa din acea vreme, acest drapel reprezenta motivul adevărat al uciderii sale: credinţa că Iisus fusese căsătorit cu Maria Magdalena, credinţa că urmaşii lor aparţineau tronului Franţei cu orice preţ şi convingerea ulterioară că practicile originale şi pure ale creştinismului ar putea fi reinstaurate sub un rege potrivit. Acesta era motivul pentru care numele erau legate – erau numele soţului şi al soţiei, unite în iubire şi lege.

Ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă. Jhesus-Maria.

Acesta era drapelul purtat de Sfânta Ioana în timpul asediului oraşului Orléans, drapelul Fecioarei din Lorena, emblema luptătoarei vizionare cunoscute lumii drept Ioana d'Arc. Sub cutie, scris cu litere de aur, era unul dintre citatele cele mai cunoscute ale sfintei. Pentru o fată de nouăsprezece ani, ea fusese surprinzător de elocventă. Şi incredibil de curajoasă.

Nu mă tem... M-am născut să fac acest lucru. Aş prefera să mor decât să fac ceva ce ştiu că este împotriva voinţei lui Dumnezeu.

Bérenger Sinclair îşi trecea degetele prin părul des şi negru în timp ce stătea îngândurat în faţa drapelului. În zile ca aceasta, când era obosit şi încordat, intra în biblioteca lui pentru a se pleca în faţa curajoasei adolescente care fusese înzestrată cu o credinţă atât de mare, încât nu se temuse de nimic şi sacrificase totul. Ea îl inspira şi îi dădea putere.

Simţea o apropiere ciudată faţă de ea, din motive complicate în familia şi tradiţia lui. Istoria afirma că Ioana se născuse în a şasea zi a lunii ianuarie, deşi iniţiaţii în erezii ştiau că acest lucru nu era adevărat. Naşterea reală a Ioanei la echinocţiul de primăvară trebuia să fie ascunsă, pentru a o proteja de ochii periculoşi şi vigilenţi ai Bisericii

medievale. Mai precis, ea trebuia să fie protejată de ochii celor care ţineau evidenţa fetiţelor din familiile franceze alese care se născuseră în timpul sau în apropierea echinocţiului de primăvară. Şase ianuarie fusese aleasă ca o dată „sigură” pentru data naşterii Ioanei; era sărbătorită în calendarul liturgic ca Ziua Bobotezei, ziua în care lumea se luminează. Bérenger ştia bine acest lucru, ca şi cum ar fi fost ziua sa de naştere.

Din păcate, faptul că data naşterii sale fusese ascunsă nu a salvat-o pe Fecioara din Lorena de la soarta ei. Unii cred că nu poţi fugi de destin. Ioana acceptase în mod prea deschis moştenirea de a fi fiica unei profeţii foarte puternice.

Profeţia, numită *L'Attendue* în limba franceză, tradusă prin *Cea Aşteptată,* se referea la o serie de femei din istorie care vor ieşi şi vor apăra adevărul – adevărul despre Iisus şi Maria Magdalena şi despre evangheliile scrise de fiecare dintre ei. Profeţia spune că aceste Aşteptate s-ar naşte o dată la un timp anume în jurul perioadei echinocţiului de primăvară, ar avea o anumită linie directă de descendenţă şi ar fi binecuvântate cu viziuni divine care le vor ghida pe fiecare spre adevăr şi spre destinul lor.

Fiind Cea Aşteptată din vremea ei, Sfânta Ioana a plătit preţul suprem, precum au făcut-o multe altele înaintea ei şi după ea.

Din acest motiv era el astăzi aici, în bibliotecă şi contempla stindardul nepreţuit al Ioanei. Pentru că ştia, în sufletul lui, că venise timpul ca el să-şi îndeplinească propriul destin. Era încă un lucru pe care îl avea în comun cu neînfricata Ioana: avea propria profeţie cu care să se lupte. Şi ştia că Dumnezeu îi dăruise resurse extraordinare pentru a face acest lucru, ştia că toate binecuvântările pe care le primise în viaţă îi fuseseră oferite pentru ca el să-şi poată respecta propria promisiune, în acest loc şi în acest timp al istoriei. Făcuse acest lucru ajutând-o pe Maureen în căutarea ei, jucând un rol esenţial în descoperirea nespusei

şi magnificei legende a Mariei Magdalena. Dar acea Evanghelie atât de valoroasă nu mai era acum la îndemâna lui, ci în mâinile Bisericii. Mai mult, părea că nici Maureen nu mai este atât de apropiată de el. Deşi ştia că poate s-o ajute în cea mai recentă căutare a ei, a iluzoriei *Cărţi a Iubirii,* ea nu împărtăşea acelaşi sentiment.

Era vina lui că Maureen nu dorise să îl includă în această căutare. Bérenger se comportase cu ea ca un neghiob insensibil după ce Biserica luase Evanghelia cu forţa, lucru pentru care plătise scump.

Neputând să-şi dea seama exact care era rolul său acum, se simţea singur şi fără cârmă. Lucrul numit destin era un conducător complicat şi adesea misterios.

— Bérenger, pot să vorbesc cu tine?

Întorcându-se spre uşă, Bérenger zâmbi siluetei masive şi masculine a lui Roland Gélis, confidentul şi prietenul său cel mai apropiat. Roland locuia la castel de când era copil, căci tatăl său fusese majordom pe când trăia Alistair Sinclair, bunicul lui Bérenger şi patriarhul de temut al familiei care făcuse o avere de un miliard de dolari cu compania North Sea Oil. Băieţii fuseseră crescuţi împreună după tradiţia din *Pommes Bleues,* denumirea franceză a castelului, care se traduce Merele Albastre şi care făcea referire la boabele mari şi rotunde din soiul de struguri cultivaţi în acea regiune a Franţei, struguri care, timp de secole, simbolizaseră linia directă de descendenţă a lui Iisus şi a Mariei Magdalena. Expresia venea din versetul 5, capitolul 15, din Evanghelia după Ioan: „Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele”. Toţi descendenţii lui Iisus şi ai Mariei Magdalena, fie genetic, fie spiritual, erau mlădiţe ale viţei. Languedocul era o regiune eretică.

Deşi familia Gélis lucra pentru familia Sinclair de multe generaţii, ei nu le erau inferiori. Erau nobili cu statut care li se cuvenea de drept, dar într-un mod foarte discret, aşa cum erau numeroase familii din regiunile Languedoc şi Midi-Pyrenees, urmând tradiţiile secrete ale poporului lor cu

bună-cuviinţă şi demnitate extraordinare, chiar şi atunci când erau subiectul celor mai mari persecuţii. Familia Gélis era de tradiţie catară şi era pură.

— Bineînţeles, Roland. Intră!

Roland simţi de îndată că scoţianul nu era în apele lui.

— Ce te supără, frate?

Bérenger a dat din cap.

— Nimic. Totul. Trase aer în piept, părând ruşinat. Simt că sunt ca o oaie rătăcită, fără păstoriţa mea.

— Ah!

Roland înţelesese pe dată. Bérenger suferise mult din cauza lui Maureen de la cearta care pusese capăt relaţiei lor abia înfiripate, înainte de a avea măcar timp să crească. Înaintea acelei izbucniri, presupuneau cu toţii că, datorită grozavei aventuri pe care o împărtăşiseră în timpul căutării Evangheliei pierdute a Mariei Magdalena, vor fi inseparabili: Bérenger Sinclair şi Maureen Paschal, Roland Gélis şi Tamara Wisdom, prietena cea mai bună a lui Maureen şi logodnica lui Roland. Ei erau cei patru muşchetari, legaţi prin onoare şi o misiune comună să apere adevărul împotriva lumii. Puseseră chiar o placă de lemn inscripţionată cu celebrul citat al lui d'Artagnan deasupra uşii bibliotecii:

TOŢI PENTRU UNUL, UNUL PENTRU TOŢI,
ACESTA ESTE MOTTOUL NOSTRU, NU-I AŞA?

Dar când Maureen s-a întors în California să lucreze la cartea ei, o parte din acea intimitate a început să dispară. Maureen era chinuită de dorinţa de a spune povestea Mariei Magdalena şi de a consemna aventurile prin care trecuseră ca s-o găsească atâta timp cât încă erau proaspete în mintea ei. Aceasta era misiunea ei, iar Bérenger i-o respecta. I-au oferit toţi libertate, în speranţa că se va întoarce la castel când va fi pregătită. Dar de la apariţia

cărţii, Maureen fusese mai ocupată ca oricând. Nu mai avea timp decât pentru sarcina pe care i-o dăduse Maria.

Şi mai era şi problema Peter.

Părintele Peter Healy era vărul lui Maureen şi cel mai apropiat confident al ei. Din cauza lui se rupsese relaţia dintre Bérenger şi Maureen. Peter era cel ce furase Evanghelia Mariei Magdalena şi o dusese la Vatican. Această trădare îi şocase pe toţi, dar Maureen l-a iertat imediat pe vărul ei. Ba chiar l-a apărat în faţa celorlalţi, spunând că el făcuse doar ceea ce crezuse că era mai bine pentru mesajul Mariei Magdalena. Cu toate acestea, Bérenger simţea că loialitatea preotului era mai puternică faţă de Vatican decât faţă de Maureen şi de adevărul pe care ea îl descoperise.

Evenimentele care au urmat l-au înfuriat pe Bérenger Sinclair. Biserica a înăsprit restricţiile asupra a ceea ce Maureen avea voie sau nu să dezvăluie în legătură cu descoperirea ei, ceea ce ei numeau Evanghelia din Arques. Bérenger îl învinovăţea pe Peter că a predat nepreţuitul document Vaticanului şi că a pus-o pe Maureen în situaţia în care era forţată să facă un compromis. În plus, era tot mai întristat de distanţa care îl despărţea de Maureen şi îl enerva loialitatea ei oarbă faţă de Peter. În cearta cea mai aprinsă din relaţia lor, Bérenger, plin de supărare, o acuzase pe Maureen de slăbiciune spirituală pentru că îi permisese lui Peter şi Bisericii lui să o calce în picioare şi să ascundă adevărul. Maureen fusese distrusă de acuzaţia lui. Ruptura din relaţia lor devenise un abis.

Când Bérenger Sinclair o cunoscuse pe Maureen Paschal, crezuse că a descoperit ceva ce căutase dintotdeauna, fără să spere să găsească vreodată: femeia care era egalul lui. Maureen era sufletul său pereche, partenera care nu numai că putea să împărtăşească împreună cu el viziunile unei lumi mai bune, dar care avea pasiunea şi curajul de a face acele schimbări împreună cu el. Exista o putere enormă în acel trup micuţ şi, la fel ca el, avea spiritul unui luptător

celt, care era o forţă neobişnuită a naturii. De aceea acuzaţia de slăbiciune o jignise profund, un sentiment pe care el era foarte capabil să-l înţeleagă. Avea adesea motive să regrete părţile celtice ale propriei sale naturi, cu precădere atunci când pasiunea lui se manifesta sub forma abordării războinice preferate de strămoşii săi scoţieni. ADN-ul său era o sabie cu două tăişuri, la fel ca al lui Maureen. Faptul că semănau atât de mult când era vorba de moştenirea lor genetică şi de spirit era atât o binecuvântare, cât şi un blestem atunci când încercau să clădească o relaţie. Dacă ar fi putut învăţa să lucreze împreună în armonie şi să-şi folosească pasiunea comună pentru muncă şi pentru celălalt, ar fi putut crea o energie de neoprit pentru schimbări pozitive în lume. Dar aceleaşi pasiuni aveau puterea de a fi, în mod ciudat, distructive.

Faptul că Maureen îi indusese numele cu tandreţe în dedicaţia din cartea sa, alături de Tamara şi Roland, era singurul lucru care îl făcuse pe Bérenger Sinclair a zâmbi cu adevărat de la cearta care îi despărţise.

— Sper că o vom vedea pe Maureen curând, îl asigură Roland în maniera lui amabilă. Şi tocmai s-a petrecut ceva care mă face să cred că asta s-ar putea întâmpla mai devreme decât credem.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

Roland îi zâmbea.

— Tamara tocmai a primit un colet ciudat, adresat ţie. Rămâi aici! Ţi-l vom aduce. Dar, dacă tot eşti aici – Roland arătă spre peretele îndepărtat al bibliotecii, pe care arborele genealogic al ilustrei sale familii era pictat din podea şi până în tavan şi care prezenta o mie de ani de istorie aruncă o privire atentă la tabloul genealogic al familiei tale!

Şi astfel Regina Sudului devenise cunoscută ca Regina din Saba, adică înţeleapta regină a poporului din Saba. Numele ei era Makeda, care în limba ei însemna „cea pătimaşă”. Era o regină-preoteasă a unei zeiţe a soarelui, despre care se spunea că emana frumuseţe şi abundenţă asupra poporului fericit din Sebei. Zeiţa lor era cunoscută ca fiind „cea care trimite raze puternice de mărinimie”. Soţul său era zeul lunii, iar stelele erau copiii lor.

Poporul din Saba era mai înţelept decât multe alte naţii ale lumii, înţelegând influenţa stelelor şi caracterul sacru al numerelor care proveneau de la zeităţile lor cereşti. Era numit Poporul Arhitecturii, iar construcţiile lor rivalizau cu cele ale celor mai mari egipteni, atât era de uimitoare cunoaşterea lor despre monumentele din piatră. Regina era fondatoarea unor şcoli foarte bune în care se predau astfel de arte şi arhitectura, iar sculptorii ei puteau crea în piatră imagini ale zeilor şi ale oamenilor de o frumuseţe excepţională. Poporul ei era învăţat şi respecta cuvântul scris. Poezia şi cântecul au înflorit în timpul domniei sale.

Cei din Saba erau un popor virtuos. Zeiţa pătimaşă a soarelui domnea în împărăţia ei cu căldură, lumină şi iubire, iar poporului i s-a dăruit toată bogăţia: iubire, bucurie, fertilitate, înţelepciune, precum şi tot aurul şi bijuteriile pe care şi le doreau. Pentru că nu s-au îndoit niciodată de existenţa belşugului, nu au cunoscut nici o zi de sărăcie. Era împărăţia cea mai îmbelşugată.

S-a întâmplat ca marele rege Solomon să afle despre minunata regină Makeda de la un profet, care l-a sfătuit:

— O femeie care este egală cu tine şi jumătatea ta domneşte într-un tărâm îndepărtat din sudului. Ai de învăţat multe de la ea şi ea de la tine. Destinul tău este să o întâlneşti.

El nu a crezut la început că o asemenea femeie poate exista, dar curiozitatea l-a făcut să-i trimită o invitaţie, o rugăminte ca ea să-i viziteze regatul pe Sfântul Munte al Sionului. Mesagerii care au venit în Saba să o anunţe pe marea şi pătimaşa regină Makeda de invitaţia lui Solomon au descoperit că înţelepciunea lui era deja legendară în împărăţia ei, precum era şi frumuseţea Curţii sale, iar ea îl cunoştea. Profetele sale au văzut că ea va călători într-o zi departe pentru a-l găsi pe regele cu care va înfăptui hierogamia, căsătoria sacră care combina trupul cu mintea şi sufletul în acţiunea uniunii divine. El avea să fie sufletul geamăn al sufletului ei, iar ea avea să devină mireasa lui, jumătăţi ale aceluiaşi întreg, complet doar prin unirea lor.

Dar regina din Saba nu era o femeie uşor de cucerit şi n-avea să se dăruiască într-o uniune atât de sacră decât bărbatului pe care avea să-l recunoască drept parte a sufletului său. În timpul marii sale călătorii spre Muntele Sion cu alaiul său de cămile, Makeda s-a gândit la o serie de teste şi întrebări pe care să i le adreseze regelui. Răspunsurile lui aveau s-o ajute să-şi dea seama dacă el este egalul ei, sufletul ei pereche, concepute ca unul singur la începutul eternităţii.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Pilda lui Solomon şi a reginei din Saba,
Partea întâi, aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Castelul Pommes Bleues
Arques, Franţa - în prezent

Bérenger, Roland şi Tammy stăteau în jurul mesei din lemn de mahon, într-un colţ al bibliotecii. Obiectul privirilor lor atente era un document vechi, un sul dintr-un fel de pergament, foarte deteriorat din cauza vechimii. Sulul era prins între două panouri de sticlă, care îl conservau ţinând

împreună segmentele desprinse ca într-un mozaic medieval, aşa cum părea să fie.

Cutia care conţinea fragilul document fusese livrată în acea dimineaţă la castel, era adresată lui Bérenger Sinclair, reprezentantul Societăţii Merelor Albastre, şi fusese adusă de un curier anonim care nu aşteptase să fie identificat. Menajera care a primit pachetul a spus că cel care îl livrase ar fi putut fi italian, datorită hainelor, maşinii şi accentului, dar nu era sigură. Cu siguranţă nu era localnic.

— Este un arbore genealogic, a început Tammy, trecând cu mâna peste nume, începând cu primul din listă. Este ceva în latină aici, la început, iar apoi lista începe cu acest bărbat. Guido şi încă ceva. Născut în 1077 la Mantova, în Italia.

Bérenger, înzestrat cu o educaţie clasică de aristocrat, şi-a mijit ochii să citească scrisul aproape şters, în latină, de la începutul listei.

— Pare să scrie: „Eu, Matilda...” Cel puţin cred că scrie Matilda. Da, aşa scrie. Spune: „Eu, Matilda, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu care există.” E o exprimare ciudată, dar asta spune. Următoarea propoziţie spune: „Sunt una şi inseparabilă de contele Guidone şi de fiul său, Guido Guerra, şi le ofer protecţia Toscanei pentru eternitate”. Şi spune că acest fiu Guido Guerra s-a născut în Florenţa, la o mănăstire numită Sfânta Treime. De ce s-ar naşte fiul unui conte într-o mănăstire? Este... ciudat.

— Nu este acesta singurul lucru ciudat, interveni Roland, arătând un nume din arborele genealogic. Priveşte aceste nume, Bérenger.

Bérenger se opri brusc, în timp ce urmărea degetul lui Roland pe sticlă. Pe un rând din secolul al XIII-lea erau nume pe care le recunoştea. Un cavaler francez pe nume Luc Saint Clair se căsătorise cu o nobilă din Toscana. Aceleaşi nume apăreau în propriul său arbore genealogic ca fiind strămoşii lui. Dar acest fapt nu era o informaţie cunoscută, în afara cercului lor de apropiaţi şi era protejat.

Oricine ar fi trimis acest pachet ştia măcar că acest lucru avea relevanţă pentru Bérenger Sinclair şi că într-un anume fel, aceşti arbori genealogici se intersectau.

Atenţia lui Tammy fu atrasă de o felicitare anexată documentului şi legată de o fundă mică şi aurie. Hârtia felicitării era elegantă, un pergament greoi, stampat cu o monogramă ciudată în partea centrală de jos. Un A mare era legat de un E mare printr-un şnur elegant cu ciucuri, care forma o buclă în centru. Dar nu aceasta era atât de neobişnuit; ceea ce făcea ca monograma să fie ciudată era faptul că litera E era întoarsă, aproape ca o imagine în oglindă a literei A. Pe felicitare se afla un fel de poezie:

Arta va salva lumea,
Pentru cei ce au ochi de văzut,
În reflexia ta vei găsi ceea ce cauţi...
Slavă lui Ichthys!

— Arta va salva lumea, repetă Tammy. Am mai întâlnit acest concept de câteva ori.

În căutarea Evangheliei pierdute a Mariei Magdalena, cei patru descifraseră o serie de hărţi şi indicii găsite în picturile europene din Evul Mediu, din Renaştere şi din perioada barocului. O hartă pictată în frescă de Sandro Botticelli o dusese pe Maureen spre descoperirea documentelor inestimabile scrise chiar de mâna Mariei Magdalena. În lumea complexă a ezoterismului creştin, căutarea simbolurilor în artă era punctul de pornire pentru

multe călătorii măreţe. Când adevărul nu putea fi dezvăluit prin scris de teama persecuţiei până la moarte, era adesea codificat în picturi simbolice.

Bérenger a luat oglinda şi s-a uitat în ea o clipă înainte de a repeta al treilea vers al poeziei.

— În reflexia ta vei găsi ceea ce cauţi. Hmm!

N-a avut însă timp să se gândească mai mult la asta, deoarece Roland îl întrerupse, într-un mod care nu-i era specific, mirat de ceva ce-i atrăsese privirea.

— Priveşte aici! Roland arăta spre capătul documentului. Ultimul nume din arborele genealogic. Văd bine?

Tammy puse mâna pe el, în timp ce se apleca să vadă ce anume îl tulburase pe timidul gigant. Bérenger verifică pentru toţi, examinând cu grijă ultimul nume de la sfârşitul arborelui genealogic, după părerea unora, cel mai mare nume din istoria artei.

— Michelangelo Buonarotti.

Capitolul doi

NEW YORK - *în prezent*

— Maureen! Domnişoară Paschal...

Maureen intrase pe uşa turnantă din strada 47 în holul hotelului ei, iar Nate, recepţionerul-şef, o recunoscuse. Editorul şi publicistul său lăsau adesea colete pentru ea şi viceversa, astfel încât ea şi Nate se împrieteniseră rapid, ajungând chiar să se tutuiască. Maureen dădea bacşişuri grase, iar Nate avusese întotdeauna o admiraţie specială pentru roşcate; era o bună combinaţie pentru o relaţie profesională în New York.

— A venit un colet pentru tine în această seară. Tocmai am ajuns şi l-am observat în camera din spate.

Nate se întoarse din camera din spate, ţinând în mâini o cutie elegantă pentru cadouri. Avea, cu siguranţă, o jumătate de metru lungime, era îngustă şi de un roşu-închis. Un buchet uriaş de flori albe, crini Casablanca înmiresmaţi, asortaţi cu trandafiri albi cu tulpină lungă, era prins de cutie cu o panglică lată din satin roşu.

Maureen cercetă cutia cu atenţie înainte să o ia.

— Avea o felicitare?

Nate dădu din cap.

— Nu, nimic. Îmi pare rău.

Maureen îi zâmbi şi-i mulţumi, nerăbdătoare să ajungă sus ca să vadă ce conţinea cutia roşie.

Încă zâmbea când intră în cameră, îmbătată de mireasma divină a crinilor. Exista doar un bărbat în întreaga lume care ştia că acestea erau florile ei preferate şi că trandafirii şi crinii erau simbolul Mariei Magdalena. Un singur bărbat ar fi trimis un cadou atât de sofisticat.

Bérenger Sinclair.

Împotriva voinţei ei, Maureen se simţea cuprinsă de acea emoţie electrizantă, de nedescris care urcă pe şira spinării şi face pielea de găină. Dumnezeu să o ajute, era încă înnebunită după el, şi nimeni n-ar fi putut-o învinovăţi. El era arătos, în felul charismatic şi misterios al celţilor, fermecător, foarte inteligent şi extrem de bogat şi puternic. Dar era, de asemenea, enervant prin aroganţa sa şi cam prea înclinat să fie crud şi critic. Bérenger o rănise profund şi ea nu mai nu voia să i se întâmple din nou asta.

Însă, după toate prin câte trecuseră împreună, el o înţelegea mai bine decât orice alt bărbat din lume.

Pe parcursul cercetării lui Maureen, Bérenger o apărase, îi oferise adăpost şi chiar o învăţase câte ceva despre folclorul şi tradiţiile care înconjurau tainele Magdalenei în Franţa. Nu avea nici o îndoială că el o influenţase şi îi schimbase dramatic viaţa, nici o îndoială că destinele lor erau legate în mod inextricabil. Totuşi, orice era legat de el putea fi o potenţială primejdie. Bérenger era un playboy european notoriu şi un burlac convins. Până la vârsta de cincizeci de ani nu fusese niciodată căsătorit şi nu avusese înclinaţie spre vreun angajament serios de orice fel, din câte ştia ea. El îi explicase că rămăsese burlac pentru că nu voia să se mulţumească deloc cu o femeie care nu fusese creată special pentru el. Când a întâlnit-o pe ea, i-a mărturisit, a fost sigur. Ea era acea femeie, motivul pentru care nici o alta nu-i reţinuse interesul.

Era o explicaţie convenabilă. Poate prea convenabilă. Existau multe semne de avertisment cu un om ca Bérenger, chiar şi înainte de teribila lor ceartă. El îşi ceruse iertare, dar Maureen rămăsese în gardă.

Şi totuşi stomacul îi era agitat la gândul că florile veniseră din partea lui.

Desfăcând cu grijă panglica, Maureen luă florile şi scoase capacul cutiei. Era o felicitare într-un plic închis, pe care scria: DOMNIŞOAREI PASCHAL. Ciudat, Bérenger nu i s-ar adresa astfel. Probabil era doar formalitatea florarului. Se uită apoi în cutie, dând la o parte hârtia care acoperea conţinutul. Nu ştia ce va găsi, dar cu siguranţă nu asta. Înăuntru era ceva ce părea un document vechi. Era imposibil de spus la prima vedere dacă era originalul sau o copie. Cu toate acestea, era pus cu grijă între panouri de sticlă. Cu grijă, Maureen l-a scos din cutie. Avea o lungime de aproape o jumătate de metru, era foarte îngălbenit de trecerea timpului – sau era o foarte bună copie – şi uzat la margini.

Textul documentului umplea trei sferturi de pagină, fiind scris într-o latină înflorită şi pretenţioasă. Maureen îl analiză atent, dar nu credea că îl va putea descifra, din cauza formei vechi şi a scrisului sofisticat. Cunoştea latina, dar documentul din faţa ei era o provocare şi pentru un om instruit, cu cunoştinţe mult mai solide decât vocabularul ei rudimentar.

Semnătura de la sfârşit era cea mai captivantă. Îngroşată şi sofisticată, era cu siguranţă desenată de mână cu cerneală şi totuşi semăna cu un fel de sigiliu, cu o cruce latină desenată între litere.

Îşi scoase carneţelul Moleskine şi scrise pe un singur rând literele din semnătura medievală. Scria:

MATILDA DEI GRA SI QUO EST

Părea să însemne: „Matilda, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu care există.”

Sub litere mai erau două simboluri – unul arăta ca o versiune stilizată a literei H, dacă liniile verticale ar fi fost şerpuite; celălalt i se păru imediat cunoscut. Mâna ei se îndreptă spre colierul pe care îl purta, un cadou primit de la Bérenger cu ocazia ultimei ei aniversări. Era un simbol incrustat delicat într-un diamant, o spirală de coarne de berbec – hieroglifa astrologică pentru zodia Berbec. Maureen se născuse în ziua de 22 a lunii martie, în primul grad al primului semn zodiacal, la echinocţiu de primăvară, când soarele ieşea din Peşti şi intra în Berbec. Coarnele berbecului erau simbol al echinocţiului de primăvară încă din Antichitate. Dar ce ar putea să însemne în acest document? Şi, întrebare şi mai apăsătoare, cine îi trimisese acest document şi de ce?

Deschise felicitarea cu grijă. Hârtia elegantă era timbrată în partea de jos cu o monogramă ciudată. Un A mare era legat de un E mare, litera E apărând invers, ca o imagine în oglindă. Felicitarea era scrisă de mână:

În călătoria ta prin Tărâmul Florilor
Vei ajunge în Valea de Aur.
Cauţi *Cartea Iubirii?*
Atunci aici vei găsi ceea ce cauţi...
Slavă lui Ichthys!

Maureen oftă, pe jumătate uşurată pe jumătate agitată. Aşa începuse şi căutarea Evangheliei scrise de Maria

Magdalena – cu un cadou ciudat şi cu un mister de rezolvat. S-a rugat să găsească indicii, şi acum ele apăreau. Cu siguranţă, oricine ar fi trimis acest cadou ştia ceva despre trecutul ei, ceea ce era puţin cam tulburător. Era, categoric, ciudat faptul că vorbele din felicitare erau identice cu ceea ce mica madonă rostise în visul ei. Se cutremură în faţa caracterului intim şi straniu al unui asemenea bilet. Deşi avea credinţa că va fi îndrumată de Dumnezeu pe calea ei, cum fusese întotdeauna, exista ceva cu siguranţă ameninţător la un corespondent necunoscut care îi ghicea visele. Era oare posibil ca vreun om să-i influenţeze cu adevărat visele? Nu era sigură care dintre acele scenarii erau mai ameninţătoare, dar ambele o îngrijorau.

Prin urmare, făcu singurul lucru care îi veni în minte: îngenunche şi începu să se roage pentru a fi apărată şi îndrumată în călătoria pe care urma s-o înceapă.

Maureen făcu un inventar mental rapid. Erau doar trei oameni în lume cu care se putea consulta cu privire la acest mister, şi toţi în Europa. Primul era vărul ei, Peter Healy, călugărul catolic aflat în prezent la Vatican. Peter ar putea să traducă documentul şi probabil chiar să-l identifice. Putea să parieze că, oricine i-ar fi trimis pachetul misterios, cunoştea relaţia ei cu o asemenea sursă. Altfel, probabil nu ar fi lăsat-o să traducă singură ceva atât de sofisticat. Îl va suna pe Peter, bineînţeles, deşi ştia că prima lui reacţie va fi de îngrijorare. Mai bine totuşi să mai facă puţină investigaţie înainte să lase totul orbeşte în seama lui.

Mai rămâneau Bérenger Sinclair şi Tamara Wisdom, ambii locuind la castelul Pommes Bleues din Languedoc, în Franţa. Ca şi Peter, Bérenger se va îngrijora imediat şi îi va spune să vină în Franţa cât timp el cercetează. Nu aceasta era reacţia pe care o dorea sau de care avea nevoie acum.

Mai rămânea Tammy.

Tamara era prietena ei cea mai apropiată, confidentă şi parteneră în erezie. Cineastă independentă din Los Angeles, strălucită şi acerbă, Tammy îşi pierduse inima în timp ce realiza un documentar despre legendele Mariei Magdalena în Franţa; fusese cucerită atât de minunatele peisaje, cât şi de uriaşul tandru al Languedocului, Roland Gélis, cu care se logodise. Tamara, Roland şi Bérenger locuiau cu toţii în magnificul castel Pommes Bleues, moşia franceză a familiei scoţiene Sinclair, care servea drept reşedinţă a iubitei lor societăţi cu acelaşi nume. Cum un telefon pentru unul era un telefon pentru toţi, poate că Maureen reuşea să o prindă pe Tammy singură dacă o suna mai întâi pe telefonul mobil.

Era miezul nopţii în New York. Asta înseamnă că e ora şase dimineaţa în Franţa. Era devreme, dar era important. Formă numărul de mobil al lui Tammy şi imediat auzi sunetul dublu pentru apeluri internaţionale. Apoi un clic când Tammy răspunse, fără să pară deloc somnoroasă, salutând-o în glumă:

— Slavă lui Ichthys!

— Ai primit şi tu unul?

— Adresat lui Bérenger. A ajuns aseară.

— Un document vechi despre cineva pe nume Matilda?

— Contesa Matilda din Toscana.

— O cunoşti pe această Matilda?

— Da, şi o cunoşti şi tu. Apare în legende ezoterice pe tot teritoriul Europei. Un fel de regină războinică ce a condus jumătate din Italia. Şi, lucrul cel mai important pentru scopurile noastre, a fondat abaţia Orval.

Maureen îşi pierdu răsuflarea. În ultima propoziţie a lui Tammy erau două mari dezvăluiri. Se va ocupa mai întâi de cea care avea legătură cu indiciul din felicitarea ei.

— Orval. Or-Val. Înseamnă Valea de Aur, nu? Ca în: „Vei ajunge la Valea de Aur.”

— Da. Îţi dai seama că asta înseamnă că noi avem jumătate din puzzle, iar tu ai cealaltă jumătate. E limpede

că e cineva care doreşte ca noi să lucrăm împreună. Sau poate ar trebui să spun că e cineva care doreşte ca tu şi Bérenger să lucraţi împreună, având în vedere că pachetele vă erau adresate vouă. Înseamnă ceva?

Maureen ignoră pentru moment aluzia lui Tammy şi îşi îndreptă atenţia asupra unei probleme mai importante.

— Orval. Adică... Profeţia Orval?

Tammy râse.

— Desigur, micuţa mea Cea Aşteptată. Se pare că e cineva care vrea ca noi să mergem în Belgia şi să analizăm mai profund propria ta profeţie. Cât de repede poţi ajunge aici?

Maureen oftă, înţelegând că trebuie să ţină seama de chemarea la aventură. Nu mai avea cale de întoarcere. Mai întâi îl va suna pe Peter la Roma şi îl va informa cu privire la evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore, înainte de a face aranjamentele pentru a-i trimite documentul peste noapte. Apoi va suna la Air France şi va rezerva un loc pentru zborul spre Toulouse.

Franţa. Bérenger.

În noaptea aceea Maureen avu un somn agitat. Visa iar ceva. Era o scenă care se tot repeta şi o bântuia de ceva timp. Dar acum visul era mai lung şi mai complet decât oricând.

O siluetă în umbră aşternea, la o masă veche, zgârieturile unei peniţe. Cuvinte şi imagini curgeau din mâna unui autor. Privind peste umărul scriitorului, văzu că din aceste pagini părea să emane o strălucire azurie. Concentrată asupra luminii ce radia din paginile scrise, Maureen nu l-a văzut pe cel care scria atunci când s-a

mişcat prima dată. Când silueta s-a întors şi a păşit în lumina lămpii, ei i s-a tăiat brusc răsuflarea.

Mai zărise de câteva ori aceste imagini în visele anterioare, momente trecătoare de recunoaştere, care se sfârşeau într-o clipă. El îşi concentra acum întreaga putere a atenţiei sale asupra lui Maureen. Paralizată în starea de vis, ea se uita mirată la bărbatul din faţa ei. Cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Easa.

Acesta era numele pe care I-l dădea Maria Magdalena în Evanghelia ei, deci era numele care suna cel mai bine pentru Maureen. Găsindu-l pe Easa prin ochii Mariei Magdalena, ea îşi descoperise propria credinţă. Pentru restul lumii moderne, el era Iisus.

El i-a zâmbit, o expresie a unei asemenea dumnezeiri şi călduri, încât Maureen a fost învăluită de ea, ca şi când soarele însuşi radia din acea simplă expresie. A rămas nemişcată, incapabilă să facă altceva decât să se holbeze la frumuseţea şi harul său.

— Tu eşti fiica mea, de care sunt foarte mulţumit.

Vocea lui era o melodie, un cântec al armoniei şi al iubirii care umplea aerul din jurul ei. A plutit pe acea muzică o clipă cât o veşnicie, înainte de a se prăbuşi, la sunetul următoarelor lui cuvinte.

— Dar munca ta nu s-a sfârşit încă.

Cu încă un zâmbet, Easa Nazarineanul, Fiul Omului, s-a întors la masă, unde s-a oprit din scris. Lumina din pagini era şi mai strălucitoare, literele sclipeau cu o lumină indigo, cu desene albastre şi violet pe suportul greu, care părea o pânză.

Maureen a încercat să-i vorbească, dar cuvintele nu-i ieşeau de pe buze. Putea doar să privească fiinţa divină dinaintea ei care se apleca spre paginile sale şi vorbea cu o precizie blândă.

— Iată Cartea Iubirii. Urmează calea care ţi s-a arătat şi vei găsi ceea ce cauţi. Odată ce ai găsit-o, va trebui să o

împărtăşeşti lumii şi să îndeplineşti promisiunea pe care ai făcut-o. Adevărul nostru a fost în întuneric pentru prea mult timp. Încearcă să ţii minte că „destin” şi „destinaţie” provin de la aceeaşi rădăcină.

Deşi discursul său era hotărât, cuvintele sale rămâneau o taină pentru ea.

Easa i-a captat privirea uimită un moment etern, înainte de a se ridica să alunece fără efort prin spaţiul care îi separa. A ajuns chiar în faţa lui Maureen, paralizând-o cu ochii săi negri intenşi.

— Timpul se întoarce. Dacă nu îţi vei aminti nimic altceva atunci când te trezeşti, ţine minte aceste trei cuvinte.

Maureen se lupta în visul ei, încercând disperată să-şi amintească tot ceea ce el îi spunea. A încercat să repete cele trei cuvinte. De această dată, a putut să le rostească. A reuşit să şoptească, drept răspuns:

— Timpul se întoarce.

Easa a răsplătit-o, aplecându-se şi sărutând-o părinteşte pe frunte.

— Trezeşte-te acum, copila mea. Trebuie să te trezeşti cât timp te afli în acest trup, pentru că totul există în acest trup. Şi să nu-ţi fie teamă, pentru că eu sunt întotdeauna cu tine. Acum du-te fără frică şi fă toate lucrurile cu dragoste. Fii, dar, desăvârşită.

Maureen s-a trezit cu o tresărire, trăgând aer în piept şi întinzându-se spre veioza de la marginea patului pentru a lumina camera cât de repede posibil. Inima îi bătea cu putere în piept în timp ce încerca să ajungă la carneţelul aşezat pe noptieră. A scrijelit cuvintele Lui cum i-au venit în minte, începând cu referirea la *Cartea Iubirii* şi rugându-se să nu uite nimic. A subliniat propoziţia „destin şi destinaţie provin de la aceeaşi rădăcină”. Ce ar putea oare să

însemne acest lucru? A dat din cap gândindu-se la absurditatea situaţiei – Iisus îi dădea o lecţie de etimologie.

Apoi, fusese vorba şi de o promisiune. Să respecte promisiunea pe care o făcuse? Când? În această viaţă? În alta? Era aproape sigură că nu credea în reîncarnare şi mult mai sigură că acest concept era contrar învăţăturilor creştine. Ce altceva ar putea să însemne? O promisiune făcută înainte ca ea să se nască?

Maureen s-a gândit o clipă la lumina albastră. Strălucea din pagini, ca şi când cuvintele lui Easa aveau o viaţă proprie, care făcea parte din această superbă culoare strălucitoare indigo-violet. Ceva îi reţinea atenţia – această lumină, această culoare era importantă într-un anumit fel. Era ceva ce trebuia să înţeleagă, dar semnificaţia era un mister pentru ea atunci şi acolo.

A scris: *Fii, aşadar, desăvârşită.* Semăna cu ceva din Scriptură. Îi va spune asta lui Peter; el va şti imediat dacă era aşa sau nu. Dar rândul dinainte nu făcea, cu siguranţă, parte din scriptură: *Trebuie să te trezeşti cât timp te afli în acest trup, pentru că totul există în acest trup.*

A dat pagina şi a scris cu litere mari:

TIMPUL SE ÎNTOARCE

S-a uitat din nou la notiţele ei, dându-şi seama că a uitat o propoziţie. Dacă vorbele celelalte ale lui Easa o frământau, acestea – pe care el i le spusese şi într-un vis anterior – erau de-a dreptul tulburătoare. Prevestitoare. Inevitabile.

„Dar munca ta nu s-a sfârşit încă.”

Munca sa părea abia să înceapă.

Makeda, regina din Saba, a ajuns în Sion cu un alai foarte mare, un şir de cămile având o lungime ce nu mai fusese văzută vreodată, care cărau mirodenii şi foarte mult aur şi pietre preţioase, toate fiind daruri pentru marele rege Solomon. A venit la el fără intenţii rele, pentru că era o femeie pură şi sinceră, incapabilă de înşelăciune şi viclenie. Lucruri precum minciunile şi falsitatea îi erau necunoscute. Astfel, Makeba i-a spus lui Solomon tot ce avea în minte şi în suflet şi l-a întrebat dacă îi va răspunde întrebărilor pe care le are pentru el. Ele nu erau, cum spuseseră unii ghicitori, pentru a-i pune la încercare înţelepciunea. Erau mai degrabă întrebări ale inimii şi ale sufletului. Răspunsurile lui aveau s-o ajute să hotărască dacă s-au născut într-adevăr din acelaşi spirit şi sunt predestinaţi să sărbătorească împreună hierogamia. Şi totuşi până la urmă nu a mai fost nevoie de aceste întrebări. De îndată ce a ajuns în faţa lui şi l-a privit în ochi, a ştiut că el era parte din ea, de la începutul şi până la sfârşitul eternităţii.

Solomon a fost foarte impresionat de frumuseţea şi prezenţa Makedei şi dezarmat total de sinceritatea ei. Înţelepciunea pe care a văzut-o în ochii ei o reflecta pe a sa şi a ştiut imediat că profeţii aveau dreptate. Acea femeie era egala sa. Cum ar putea fi altfel, din moment ce era cealaltă jumătate a sufletului său?

Şi aşa s-a întâmplat că atunci când Makeda, regina din Saba, a văzut toată măreţia lui Solomon, tot ceea ce el a creat în împărăţia lui şi, mai ales, fericirea supuşilor lui, i-a spus:

— Vestea pe care am auzit-o pe pământul meu despre faptele tale şi despre înţelepciunea ta este adevărată, dar nu am crezut până când am ajuns şi am văzut asta cu ochii mei; şi, iată, înţelepciunea şi bogăţia ta depăşesc vestea pe

care am auzit-o. Fericiţi sunt oamenii tăi! Fericiţi sunt supuşii tăi, care stau mereu înaintea ta şi îţi ascultă înţelepciunea! Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul tău, care a fost încântat de tine şi care te-a pus pe tronul Israelului! El te-a făcut rege pentru a face lege şi dreptate.

— Şi fie binecuvântat Domnul Dumnezeul tău care te-a făcut pentru mine şi care m-a făcut pentru tine.

Şi atunci regina din Saba şi regele Solomon s-au împreunat în hierogamie, căsătoria care uneşte mireasa şi mirele într-o ceremonie spirituală ce face parte doar din legea divină. Zeiţa din Makeda s-a unit cu zeul din Solomon într-o căsătorie sacră, unirea masculinului şi a femininului într-o fiinţă completă. Prin Solomon şi regina din Saba, El şi Asherah s-au unit din nou prin trupuri.

Ei au rămas în camera nupţială un întreg ciclu lunar, într-un loc al încrederii şi al conştiinţei, nepermiţând nici unei tulburări să intervină între ei în uniunea lor şi se spune că în acest timp secretele universului au fost dezvăluite prin ei. Împreună, au găsit misterele pe care Dumnezeu le va împărtăşi cu lumea, cu cei ce au urechi de auzit.

Şi totuşi nici Solomon, nici regina din Saba nu au devenit tovarăşi unul pentru celălalt, pentru că ei erau egali, fiecare domnind peste teritoriul şi destinul său. Fiecare ştia că va veni momentul în care vor fi nevoiţi să se despartă şi să se întoarcă fiecare la îndatoririle regatelor şi stăpânirilor lor, să fie din nou singuri, cu înţelepciunea şi puterea aflate acum. Triumful şi sărbătoarea lor constau în ceea ce a adus, fiecare pentru celălalt, spre folosinţă bună şi înţeleaptă în destinele individuale.

Solomon a scris peste o mie de cântece inspirate de Makeda, dar nici unul la fel de valoros precum Cântarea Cântărilor, *care păstrează în ea tainele hierogamiei şi ale modului în care ei l-au găsit pe Dumnezeu prin această uniune. Se spune că Solomon a avut multe soţii, dar numai una era parte din sufletul său. Deşi Makeda nu a fost niciodată soţia sa după legile oamenilor, ea a fost singura*

lui soţie după legile lui Dumnezeu şi ale naturii, care formează legea Iubirii.

Când Makeda a plecat de la Muntele Sfânt al Sionului, inima îi era grea din cauza nevoii de a-l părăsi pe singurul om pe care îl iubea. Aceasta a fost soarta multor suflete gemene de-a lungul istoriei, să se întâlnească în anumite momente şi să descopere cele mai adânci taine ale iubirii, dar să fie despărţite în final de destinele lor. Poate acesta este cel mai mare chin şi cea mai mare taină a iubirii înţelegerea că nu există despărţire între cei ce se iubesc cu adevărat, indiferent de împrejurări, de timp sau de depărtare, distanţă, de viaţă sau de moarte.

Odată ce hierogamia este consumată între suflete predestinate, sufletele celor ce se iubesc nu sunt niciodată despărţite.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Pilda lui Solomon şi a reginei din Saba,
Partea a doua, aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Vatican, Italia - în prezent

— Mulţumesc, Maggie.

Margaret Cusack pusese cu grijă tava cu ceai pe biroul părintelui Peter Healy. Cloncănea în jurul lui şi a tăvii ca o bătrână irlandeză bârfitoare ce era, în timp ce-i turna ceaiul, îi măsura cantitatea de zahăr, adăugând doza potrivită de lapte. Maggie era ceea ce mama lui Peter numea fată bătrână, o femeie de o anumită vârstă fără „pui sau copii ai ei”. Însă îşi organizase o viaţă şi o carieră de menajeră de preot, începând din anii adolescenţei în regiunea Mayo. Când preotul pentru care lucra fusese transferat la Roma, ea venise cu el şi nu mai plecase. Era aici de cincizeci de ani.

Când părintele Bernard decedase, cu un an în urmă, Maggie se dovedise un accesoriu atât de loial şi de indispensabil, încât ar fi rămas la locul de muncă până când s-ar fi găsit o nouă slujbă pentru ea. Devotamentul ei absolut faţă de Biserică nu cunoştea nici o limită.

Le scrisese alor ei pentru a le spune că Dumnezeu a binecuvântat-o prin venirea la Roma a unui om deosebit, părintele Peter, la momentul potrivit. Că era tânăr şi fermecător – şi irlandez acest lucru fiind o bucurie şi mai mare pentru ea. Lui Maggie îi lipsea enorm Irlanda şi adesea fredona baladele populare ale ţării în care se născuse, în timp ce făcea ordine după o zi plină a părintelui Peter.

Astăzi, fredona un cântec pe care Peter îl recunoscu surprins. Nu îl mai auzise de ani de zile. Era un imn scris în limba irlandeză, pe care îl învăţase când era copil la şcoala Fraţilor Creştini. O luă prin surprindere pe Maggie, începând să cânte cu ea.

„Céád mile fáilte romhat a Iosa, a Iosa... „

Fii binevenit de o sută de mii de ori, Iisuse. Era un cântec despre primirea lui Iisus în inimile şi vieţile noastre. Era tradiţional, iar Peter credea că îşi aminteşte că vine de la un imn vechi de la începutul creştinismului şi de pe vremea Sfântului Patrick. Pronunţia irlandeză a numelui său, Iosa, semăna cu *Easa.*

— Ce cântec frumos, nu-i aşa, părinte?

— Este într-adevăr, Maggie. Şi doar acum mi-am dat seama că „Iisus” în irlandeză se pronunţă „Easa”. Ştiai că i se spune Easa sau Issa, în mai multe limbi?

— Nu pot să spun că ştiam asta, părinte, cu excepţia cuvântului în irlandeză. Şi doar datorită cântecului. Nu mai ştiu foarte mult din limba irlandeză, dar cântecele şi poeziile rămân.

— Da, rămân.

A lăsat baltă discuţia. Maggie nu era o persoană cu care să ai discuţii ce depăşeau limitele catolicismului. Era neclintită în credinţa ei, ca multe femei irlandeze de la ţară de vârsta şi din perioada ei şi, în principiu, ca toţi cei de care Peter era înconjurat aici la Roma. Ea probabil nu voia să audă de ce Maria Magdalena îl numea Easa în Evanghelia ei – pentru că era o formă familiară a numelui său grecesc, familiară pentru că ea era căsătorită cu el. De fapt, Maggie şi-ar impune probabil o pedeapsă de zece mii de Ave Maria[3] doar dacă ar auzi o asemenea blasfemie din gura lui. Angajatorul său dinainte, părintele Bernard, era un tradiţionalist de şcoală veche, la fel ca ea.

Maggie era foarte fericită atunci când îl îngrijea ca o mamă, aducându-i mâncarea şi ceaiul şi făcând ordine în locul unde stătea, care îi servea şi drept birou. Cât timp limita conversaţiile la traiul zilnic şi la amintirile despre casă, ea era bucuroasă ca o zi de primăvară.

În plus faţă de îndatoririle de menajeră la Vatican, Maggie era, de asemenea, o membră credincioasă a Confreriei Apariţiilor Sfinte, un grup dedicat înţelegerii şi promovării în întreaga lume a apariţiilor Fecioarei Maria. Avea mereu la ea tot felul de cărţulii sau broşuri, iar în pauze studia descrierile acestor apariţii. În acest moment, în timp ce pregătea ceaiul lui Peter, avea o broşură cu colţul îndoit care ieşea din buzunarul larg al şorţului.

— Ce citeşti? Peter era mereu curios.

— Viaţa Sfintei Surori Lucia, a răspuns Maggie în timp ce scotea cartea din şorţ pentru a i-o arăta lui Peter. *Lucia Santos: Viaţa şi viziunile ei.*

— Ah, Fatima! Vă pregătiţi pentru aniversare anul acesta?

3 Rugăciune catolică întru slăvirea Fecioarei Maria (n. red.)

— Ne pregătim, părinte. Sunt nouăzeci de ani de când Sfânta Fecioară le-a apărut copilaşilor din Fatima. Organizăm un eveniment special pentru asta.

Telefonul sună în holul alăturat şi Maggie fugi să răspundă în timp ce Peter îşi sorbea ceaiul. Avea nevoie de puţină linişte acum, să se gândească la telefonul pe care îl primise de la Maureen. El nu era doar cea mai apropiată rudă a ei în viaţă, ci era şi fusese întotdeauna îndrumătorul ei spiritual. Trecuseră împreună prin momente de încercare şi amândoi înduraseră teste extraordinare ale credinţei în timpul căutării Evangheliei după Maria Magdalena. Nu trecea nici o oră din zi fără ca Peter să se întrebe dacă trecuse ori picase acele teste.

După ce Maureen îşi riscase viaţa pentru a obţine documentele vechi din ascunzătoarea unde erau ţinute, într-o peşteră din Franţa, Peter îşi asumase responsabilitatea de a scoate Evanghelia din Franţa şi de a o preda Bisericii. Pentru aceasta, fusese nevoit să o dezamăgească pe Maureen şi pe toţi prietenii ei de la castelul Pommes Bleues, care o ajutaseră şi o apăraseră în timpul aventurii ei. Pe scurt, furase documentele ca un hoţ în mijlocul nopţii. Deşi acum se simţea plin de dezgust faţă de propria persoană pentru acea decizie, motivele pe care le avusese atunci pentru a lua decizia erau numeroase. În primul rând, se convinsese singur că astfel o proteja pe Maureen. Din nefericire, ea şi asociaţii ei nu vedeau lucrurile aşa. Fusese nevoie ca ei să-ţi amintească toate lucrurile bune care li se întâmplaseră în ultimii doi ani pentru a repara complet relaţia, iar acesta fusese în mare parte chiar meritul Mariei Magdalena. Pentru că Evanghelia ei propovăduia puterea şi importanţa iertării, Maureen hotărâse că era cea mai mare ipocrită dacă nu îl ierta pe Peter.

Dar mai trebuia ca şi Peter să îşi ierte asta. În momentul descoperirii Evangheliei şi pe măsură ce o traducea, fusese profund impresionat de revelaţiile ei. Pur şi simplu nu putea

accepta ca o legătură atât de esenţială cu istoria creştinismului să nu fie în mâinile Bisericii, unde fiecare expert ar putea fi folosit pentru a analiza materialul şi pentru a-l autentifica. De aceea, făcuse ceea ce credea că era cel mai bine, predând originalul autorităţilor Romei. Drept răsplată, i s-a permis să participe la cercetarea controversatei evanghelii.

Era însă o existenţă cumplită. Peter se afunda zilnic în birocraţia şi ierarhia unei structuri a Vaticanului care îl considera un străin. El nu era un erou pentru că predase acest document atât de valoros. De fapt, era chiar invers. Era mereu bănuit că ia parte la o posibilă erezie. Deoarece Peter tradusese documentul pentru prima dată, înainte de a-l preda autorităţilor Vaticanului, era considerat o persoană problematică. El ştia exact ce scrie în Evanghelie şi, mai mult decât atât, îi împărtăşise aceste informaţii verişoarei lui, care era o scriitoare foarte bine vândută datorită acestui fapt. Iar în sufletul său, el era convins de autenticitatea acestui material, fără nici măcar o cercetare. Mulţi se opuneau acestei idei, iar Peter era adesea împiedicat să se exprime şi redus la tăcere în încercările lui de a se face auzit. În unele momente, se simţea mai degrabă într-un arest la domiciliu decât un participant activ la procesul de autentificare. Avea un singur aliat în întreaga Romă pe care putea să se bazeze. Din fericire, era un aliat foarte puternic. Peter se ruga ore în şir, în fiecare noapte, ca membrii consiliului Vaticanului să permită luminii adevărului să le pătrundă în suflet în timpul acestui proces. Trăia pentru ca într-o zi să îi poată spune lui Maureen că Maria Magdalena va fi recunoscută şi răzbunată.

Dar acum apăruse o nouă complicaţie. Maureen era pe punctul de a avea o nouă realizare spirituală, fie că ştia deja acest lucru ea însăşi sau nu. Peter mai văzuse acest lucru întâmplându-se o dată: înmulţirea viselor prevestitoare care duseseră la o serie rapidă de sincronicităţi şi coincidenţe, toate inexplicabile fără

intervenţia divină. Astfel de evenimente o conduseseră cu doi ani înainte pe Maureen către Evanghelia după Maria Magdalena. Şi iată că avea din nou aceste vise şi de această dată Iisus îi vorbea din scriptură.

Fiţi, dar, desăvârşiţi.

Versetul era din Matei, capitolul 5. Era o poruncă din *Predica de pe munte* care urma învăţăturii de a-i iubi pe duşmani şi de a-i binecuvânta pe cei care te blestemă. Cu siguranţă, era una dintre pietrele de temelie ale creştinismului, dar ce semnificaţie avea ea în visul său?

Şi mai ciudat era versetul: *Trebuie să te deştepţi cât timp eşti în acest trup, pentru că totul există în acest trup.* Peter recunoscuse imediat contextul acestei propoziţii. Făcea parte dintr-o evanghelie gnostică descoperită în Egipt în 1945. Ştia cu siguranţă că provine din Evanghelia după Filip. Ştia şi mai bine ce cuvinte îi urmau în text. Acestea erau: *Reînvie în această viaţă.*

Era atât de sigur pentru că luase parte la o serie de dezbateri aprinse despre semnificaţia acestor rânduri pe când se afla în Ierusalim, la începutul studiilor sale în ordinul iezuiţilor. O parte din controversa privind gnosticismul provenea chiar de la ideea că viaţa pe pământ, aici şi acum şi punând accentul pe acest trup, era la fel de importantă, dacă nu chiar mai mult, ca viaţa de dincolo. Acest concept nu era îmbrăţişat în general de catolicism, din motive evidente; unii afirmau chiar că este o erezie. Totuşi, era cheia textelor gnostice. Peter era fascinat de mult de perspectiva gnostică şi se contrazicea cu fraţii săi mai conservatori, susţinând că faptul că aceste evanghelii nu au fost modificate, analizate, stilizate şi traduse până la refuz în ultimii două mii de ani le făcea să fie pure şi, în cele din urmă, vrednice de serioasă consideraţie. Cei ce se opuneau textelor gnostice considerau că ele au fost scrise după prea multe generaţii de la viaţa lui Iisus pentru a putea fi acceptate, având în

vedere faptul că unele erau datate la mijlocul secolului al III-lea d.Hr.

Peter considera un lucru nefericit, ba chiar tragic faptul că Biserica adoptase o poziţie atât de radicală cu privire la importanţa codicelor gnostice. De ce era întotdeauna alb sau negru, ori, ori? De ce evangheliile gnostice trebuie să fie în opoziţie cu canonul? Nu ar putea fi toate citite împreună, ca laudă una pentru cealaltă, pentru a vedea ce învăţătură măreaţă ar putea să ne dezvăluie ele despre cine era Iisus şi ce încerca el să ne înveţe?

Iar acum, într-un mod foarte interesant, Maureen visa din nou despre Iisus şi Domnul însuşi vorbea în versete atât din evangheliile canonice, cât şi din cele gnostice. Fascinant. Şi, având în vedere trecutul ei, acest lucru avea probabil o semnificaţie pe care el încă nu putea nici măcar să şi-o închipuie.

Iar acum, aveau să fie nevoiţi să ia în considerare şi o serie de pergamente medievale.

Peter nu mai avea mult timp de gândire. Maggie intră în încăpere agitată, cum era de fiecare dată când un membru important al clerului îl căuta pe stăpânul ei.

— A sunat părintele Girolamo. Spune că trebuie să mergeţi urgent la biroul lui, pentru ceva în legătură cu cardinalul DeCaro şi cu un document vechi.

Confreria Apariţiilor Sfinte
Vatican - în prezent

Părintele Girolamo de Pazzi era obosit, genul acela de epuizare simţită până în oase care vine după o viaţă foarte lungă în slujba a ceva mai important decât propriul confort. El era în slujba Inimii Neprihănite a Binecuvântatei Fecioare Maria prin dedicarea neostenită în cadrul Confreriei Apariţiilor Sfinte. Munca sa publică se concentra asupra

înţelegerii viziunilor şi vizionarilor care au fost sfinţiţi de Biserică drept autentici de-a lungul a cinci sute de ani.

Dar cercetarea sa privată avea un scop diferit. Dincolo de uşile închise, era preocupat de un alt profet, mai exact, de o profetă. Era de fapt un neam de femei, legate prin sânge şi drepturi din naştere, care de-a lungul timpului au trăit viziuni de o claritate şi putere excepţionale. De-a lungul istoriei au purtat nume diferite, unele mai eretice decât altele. Erau cunoscute ca magdalene, păstoriţe, madone negre, preotese şi cele aşteptate. Părintele Girolamo le studiase biografiile; unele dintre ele erau sărace în detalii din cauza vechimii, precum puţin cunoscutele Sarah-Tamar şi Modesta, despre altele se ştiau foarte multe, precum despre Tereza de Ávila. Le cerceta vieţile în căutarea răspunsului la întrebarea care îl mistuia:

De ce? Din ce motiv aceste femei aveau un asemenea har de la Dumnezeu?

Şi ce? Ce anume ştiau ele ce era dincolo de cunoaşterea chiar şi a celor mai sfinţi bărbaţi?

Se uită în jos, la manuscrisul vechi de pe biroul lui, care îi ocupa zilele şi nopţile. Se aflase odată în colecţia personală extrem de preţioasă a papei Urban al VIII-lea şi conţinea o serie de profeţii. Scrise sub forma unui poem, unele versete erau în franceză, altele în italiană şi fuseseră aşternute pe hârtie de-a lungul multor generaţii. Deoarece versetele aveau fiecare câte patru rânduri sau catrene, unii învăţaţi dinaintea lui le puseseră în seama faimosului vizionar francez, Nostradamus. Într-adevăr, acest manuscris fusese păstrat în arhiva Bibliotecii Apostolice la fel ca lucrările lui Nostradamus, timp de o sută de ani, până ce părintele Girolamo îl recuperase. Ştia că era posibil ca acest document ca să fie extrem de valoros şi cu siguranţă nu era munca unui singur autor. De fapt, era o lucrare ce fusese realizată în multe sute de ani. Şi, deşi versetele fuseseră traduse de nenumărate ori, el încă nu găsise cheia adevăratei lor semnificaţii. Catrenele erau scrise într-un fel

de cod, o limbă profetică, ce nu putea fi înţeleasă de nimeni, cu excepţia celor născuţi pentru a o înţelege.

Şi totuşi el încercase. Analizase fiecare vers pe rând, ore în şir. O anumită profeţie, mai ales, devenise o obsesie pentru el, cea în limba franceză care începea cu *Les temps revient.* Timpul se întoarce.

Părintele Girolamo studia pagina, rugându-se să i se arate ca semnificaţia frazei şi profeţia care îi urma. Într-o mână ţinea strâns o superbă şi delicată cutiuţă de cristal, în forma unui medalion, care conţinea moaştele unui profet. Se ruga ca relicvarul să-l ajute în traducere, dar până în acel moment cuvintele nu-i dezvăluiseră tainele lor.

Bătrânul preot oftă şi lăsă la o parte paginile studiate. Părintele Girolamo locuia în Roma, unde trăise aproape toată viaţa, dar confreria sa îşi avea originile în Toscana, în Evul Mediu. Astăzi, se simţea de parcă o condusese încă din Evul Mediu şi până acum. Cu toate acestea, mai era treabă de făcut, iar el mai avea un document cu care trebuia să se lupte în acest moment. Cu grijă, a pus cartea profeţiilor la loc, în sertarul cu cheie unde se odihneau.

Peter Healy era pe cale să ajungă, iar părintele Girolamo trebuia să fie pregătit să i se adreseze cu privire la acest progres nou şi fascinant.

Peter stătea înaintea tapiseriei care acoperea unul dintre pereţii birourilor private ale confreriei. Fusese realizată în Olanda la sfârşitul secolului al XV-lea, ca şi faimoasele tapiserii cu inorogi care erau expuse acum în muzee din New York şi Paris. Aceasta se numea *Moartea inorogului* şi ilustra o secvenţă de vânătoare. Fiara mitică era înconjurată de vânători cu suliţe şi unii dintre ei îşi înfigeau lăncile în corpul creaturii prinse în capcană. Inorogul sângera profund din acele răni şi din altele făcute de câinii care îi sfâşiau carnea cu cruzime. Un trompetist anunţa

moartea animalului cu mare ceremonie în prim-planul tapiseriei. Dacă aceasta era o capodoperă a măiestriei flamande, subiectul ar fi putut părea neplăcut pentru cei neiniţiaţi.

— Incredibil de frumos, nu-i aşa? Vocea Părintelui Girolamo de Pazzi, răguşită după aproape şaptezeci de ani de propovăduire, îl întâmpină pe Peter, intrând în încăpere în spatele lui.

Peter dădu aprobator din cap, salutând cu un zâmbet.

— Mi-au plăcut întotdeauna tapiseriile cu inorogi. Aceasta este plină de cruzime, dar este frumoasă.

— Moartea Domnului nostru a fost plină de cruzime, iar această operă este realizată pentru a ne aminti acest lucru. El a murit pentru păcatele noastre, într-un mod groaznic. Bătrânul preot s-a oprit din lecţie. Dar tu ştii deja asta, deoarece eşti înţelept şi învăţat pentru vârsta ta. Vino în biroul meu, Peter. Trebuie să îţi arăt ceva.

Peter îl urmă în tăcere pe bătrânul preot. De când venise la Roma, părintele Girolamo se împrietenise cu el. Se întâlniseră prin Maggie Cusack, care era adepta cea mai credincioasă a confreriei bătrânului preot. Deşi Peter petrecuse foarte mult timp în compania lui Girolamo, nu fusese niciodată aici, în birourile retrase ale confreriei. Era un loc intim şi, când bătrânul a închis uşa după el, Peter ştia că un secret urma să fie dezvăluit aici. Acest lucru nu îl mai surprindea. Îi trebuise un timp până să-şi dea seama că Vaticanul era construit pe secrete, cu secrete, de secrete şi pentru secrete.

Pe biroul vechi de lucru al părintelui Girlamo trona documentul pe care Maureen îl primise în New York. Peter nu înţelegea ce se petrecea; el nu-i dăduse documentul acestui preot. Îl dăduse lui Tomas, cardinalul DeCaro, mentorul său.

— Ia loc! Era un ordin amabil, iar Peter s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului bătrânului. I-ai dat acest document lui Tomas, iar el mi l-a adus mie. Ar fi fost şi el aici, dar e

plecat la Siena cu probleme ale Bisericii. Dar el are încredere în mine şi poţi să ai şi tu. Acum, iată de ce mi l-a adus mie. Eu sunt din Toscana. Iar pasiunea mea, timp de optzeci de ani de viaţă, a fost studiul istoriei Toscanei şi al legăturii ei cu Biserica. Şi astfel, când acest document rar şi important a apărut, prietenul nostru şi-a dat seama că eu îi voi înţelege importanţa. Şi o înţeleg. Acest document are legătură cu distinsa contesă Matilda Toscana. Matilda din Toscana. Ştii cine este?

Peter a clătinat din cap.

— Ei bine, vei şti. Spune-mi, de câte ori ai fost în bazilica San Pietro?

Peter a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. De sute de ori.

— Atunci, ai trecut pe lângă contesa Matilda de sute de ori. Este înmormântată într-un loc de onoare, într-o criptă uriaşă de marmură realizată de maestrul Bernini şi care se află la cincizeci de metri de primul apostol.

— Este înmormântată în biserică? Peter era sceptic. Habar nu avea că vreo femeie era înmormântată în bazilica San Pietro, cu atât mai puţin într-un loc de o asemenea onoare. De ce?

Părintele Girolamo a râs puţin în tăcere.

— Depinde pe cine întrebi. Dacă mă întrebi pe mine, îţi voi spune că motivul este că ea a fost o femeie evlavioasă şi o donatoare generoasă pentru Biserică, care şi-a lăsat papei toate proprietăţile sale.

— De ce crezi că i-ar fi trimis cineva lui Maureen un document despre această contesă Matilda?

— Am nelinişti profunde cu privire la intenţiile persoanei sau ale persoanelor anonime care au trimis un asemenea document şi, până când le vom determina identitatea sau intenţia, este foarte important să urmărim îndeaproape acest lucru.

— Credeţi că această situaţie este periculoasă?

Bătrânul dădu din cap aprobator.

— Da. Peter, tu eşti unul dintre cei mai buni lingvişti pe care i-au avut vreodată iezuiţii. Nu ai predat acest document pentru a fi tradus. Tu ştii deja ce scrie în el. Am dreptate?

Peter a dat din cap aprobator.

— Speram să fie autentificat, pentru a fi sigur.

— Este autentic, într-adevăr. Tocmai din acest motiv mă îngrijorează. Ai mare grijă cu asta, fiule. Ştiu că un asemenea cadou poate părea mărinimos, dar nu cred că este aşa. Cred că e posibil ca cineva să se folosească de verişoara ta. Tomas crede acelaşi lucru, de aceea a venit la mine.

— În ce fel să se folosească de ea?

— Gândeşte-te, Peter! Prietenul nostru Tomas a venit la mine pentru că, pe lângă faptul că sunt din Toscana, sunt şi expert în experienţe profetice. Şi, dacă am învăţat un lucru de-a lungul numeroşilor ani de studiu, acesta este: adevăraţii vizionari se nasc, nu se fac. Nu poţi aspira la acest statut şi nu poţi studia pentru a-l obţine. Eşti sau nu eşti, fără cale de mijloc. În consecinţă, un profet autentic sau o profetă este ceva rar şi valoros. Iar verişoara ta este un fel de vedetă aici, după cum ştii.

Peter a zâmbit. Maureen era bine-cunoscută între zidurile Vaticanului, unde era considerată o curiozitate – o eretică şi o trădătoare, dar, şi mai rău, o femeie –, dar şi o forţă care nu putea fi total desconsiderată. Ea făcuse, cu toate acestea, cea mai remarcabilă descoperire creştină a epocii, urmându-şi visurile şi viziunile.

— Astfel, nu contează dacă oamenii cei mai conservatori ai Bisericii sunt de acord sau nu cu implicarea verişoarei tale. Ceea ce nu putem nega este faptul că viziunile ei au dus-o spre descoperiri fără pereche. Eu cred că din acest motiv cineva o foloseşte – pentru a găsi cartea la care se face referire în acel document. Şi, când va fi găsită, nu cred că vor mai avea nevoie ca ea să spună povestea existenţei

cărţii. Trebuie să fie foarte precaută şi la fel trebuie să fii şi tu.

Bătrânul preot căzuse pe gânduri, cu ochii închişi. Rămase aşa atât de mult timp, încât Peter se temea că a adormit. Când şi-a deschis, în sfârşit, ochii îmbătrâniţi, aceştia erau limpezi şi în ei strălucea un plan.

— Peter, vreau să mă ţii la curent cu acţiunile verişoarei tale în legătură cu acest document şi, desigur, să mă informezi dacă va avea vreo veste de la această... sursă. Te asigur, este pentru binele ei. Şi al tău.

Peter promise că va face întocmai. Dar cuvintele de avertisment ale bătrânului preot îl zbuciumaseră şi abia aştepta să plece de acolo şi să o sune pe Maureen, care trebuia să ajungă în Franţa în orice clipă.

— Acum mergi cu Dumnezeu, fiule. Şi fie ca Maica Sa cea binecuvântată să te păzească pe drumul tău!

Capitolul trei

Languedoc, Franţa – în prezent

Maureen simţea cum îi creşte tensiunea pe măsură ce se apropiau de destinaţie. Drumul de la Toulouse, care dura de mai bine de o oră, îi dăduse timp să discute cu Tammy despre toate evenimentele şi căutarea lor comună din ultimele zile. Vorbiseră despre indicii şi se gândeau la posibile surse de provenienţă ale documentelor.

— Bérenger e foarte neliniştit de tot ceea ce se întâmplă, îi explică Tammy. Oricât ar fi de fascinant, nu-i place să simtă că nu deţine controlul asupra întregii situaţii şi îl îngrijorează faptul că nici unul dintre noi nu a reuşit să vină cu o teorie substanţială despre cine conduce această vânătoare de eretici.

— Oricine ar fi această persoană, ştie multe despre mine şi Bérenger. Acesta e cu adevărat un lucru tulburător. Dar ştie, de asemenea, ce se întâmplă în visele mele, ceea ce e total fără explicaţie. În consecinţă, fie este ceva de inspiraţie divină...

— Fie ceva cât se poate de sinistru.

— Da, mulţumesc pentru precizare. Nu eram destul de agitată până acum.

Chiar şi fără recenta avalanşă de evenimente inexplicabile, întoarcerea la Arques o tulbura pe Maureen. Acesta era locul în care descoperise Evanghelia după Maria Magdalena, unde suferise şi se bucurase în acelaşi timp de

o aventură care trecea dincolo de închipuirea multora. Dar aici era, de asemenea, casa lui Bérenger Sinclair, ceea ce aducea cu sine o serie întreagă de complicaţii.

Tammy o luase pe drumul spre Montségur întrucât ştia că Maureen iubea această parte a Franţei. Era unul dintre locurile cele mai încărcate de spiritualitate din lume, acolo unde poporul catar se împotrivise pentru ultima oară armatelor unui papă care era hotărât să le distrugă întreaga cultură. Maureen cunoştea bine povestea, deoarece petrecuse ceasuri de neuitat acolo în timpul ultimei sale vizite în Franţa, învăţând despre moştenirea de la Montségur.

Până la sfârşitul anului 1243, catarii trecuseră prin cincizeci de ani de persecuţii cumplite din partea Bisericii Catolice. Oraşe întregi fuseseră distruse, până când străzile se înroşiseră la propriu de sângele acestor oameni nevinovaţi. Una dintre ultimele fortăreţe ale catarilor rămase în Franţa era Montségur, castelul localizat la aproximativ şaizeci şi cinci de kilometri de locul unde se afla acum castelul Pommes Bleues în Arques. Timp de aproape o jumătate de an, ultimii catari francezi au fost asediaţi în fortăreaţa de la Montségur.

Legenda din Languedoc spunea că patru membri ai grupului catar au reuşit să scape din fortăreaţa Montségur cu două zile înainte ca populaţia rămasă să fie prinsă şi arsă de vie. Se spunea că unul dintre aceşti oameni, o fetiţă numită La Paschalina, „micul miel pascal”, avea un obiect nepreţuit legat de trupul ei – *Cartea Iubirii.* Această fetiţă era indispensabilă pentru protecţia celei mai de preţ comori a poporului ei. Era, de asemenea, strămoaşa lui Maureen, cea care îi dăduse numele de familie, Paschal.

Maureen şopti o rugăciune de mulţumire curajoasei ei străbune, iar Tammy continuă cu o alta pentru cele două sute de suflete care pieriseră în flăcările din 16 martie 1244, în timp ce treceau pe lângă ruinele fortăreţei din munte.

Pe când intrau în Couiza, ca s-o ia spre Arques, telefonul lui Maureen le întrerupse conversaţia. Ea răspunse, ştiind despre ce este vorba, când văzu că apelul era de la Peter, care suna de la biroul lui din Roma.

— Trebuie să-ţi comunic nişte informaţii importante. Eşti singură?

— Tammy este cu mine. Ne îndreptăm spre castel.

Peter a scos un uşor mormăit iritat, apoi şi-a dres vocea şi a continuat.

— Exact. Documentul. Este datat în 1071 şi este semnat de Matilda, contesa din Toscana.

— Ce spune documentul?

— Este o scrisoare de cerere de la contesa Matilda, foarte furioasă şi poruncitoare, prin care solicită înapoierea urgentă a „celei mai de preţ cărţi roşii dintre ale sale”, în caz contrar existând riscul ca ea însăşi să conducă o armată sau chiar ameninţând să înceapă un „război sfânt” împotriva propriului soţ, pe care e evident că îl dispreţuieşte.

— O carte roşie atât de importantă pentru ea? Dumnezeule! Este vorba despre *Cartea iubirii,* nu-i aşa?

— Am motive să cred că despre ea este vorba sau cel puţin despre o copie a ei. Scrisoarea cere ca exemplarul să fie înmânat imediat unei persoane pe nume Patricio, stareţul mănăstirii... din Orval. Maureen, această scrisoare este importantă pentru că este probabil singura dovadă autentificată că această carte a existat vreodată.

— Şi se ştie despre ea că a fost văzută ultima oară în Orval. Acolo o să mergem chiar mâine.

Peter a întrerupt-o înainte să mai spună ceva.

— Maureen, trebuie să ai foarte mare grijă. Cred că acest lucru este foarte periculos. Mai este ceva, dar va trebui să mă suni mai târziu, când vei fi singură.

— Bine.

Încerca să nu pară iritată, dar refuzul lui Peter de a-i da toate informaţiile din cauză că Tammy era în maşină o

călca pe nervi. Va trebui să găsească o cale de a-i apropia şi de a-i aduce din nou în aceeaşi echipă. Avea nevoie de toţi, iar ei vor fi nevoiţi să lucreze împreună şi să înveţe să aibă din nou încredere unul în celălalt.

La urma urmei, ei căutau ceva numit *Cartea Iubirii.* Nu era timpul ca toţi să găsească puţină iertare în sufletele lor? Oare ea ar putea?

Tammy deschise porţile din telecomandă şi maşina urcă pe serpentină până la magnificul castel. Maureen rămase cu gura căscată revăzându-l; uitase cât de măreţ şi de frumos era într-adevăr. În mod ciudat, deşi îşi petrecuse doar două săptămâni din viaţă aici, se simţea ca şi când s-ar fi întors acasă. Iubea cu adevărat acest loc şi oamenii de aici.

Uşa din faţă se deschise când maşina se opri; Roland ieşi în grabă. Zâmbetul uriaş care îi lumina chipul îl făcea să pară neobişnuit de copilăros. El o luă pe Tammy în braţe, într-o îmbrăţişare lungă. Ea chicotea, într-un mod care îi plăcea enorm lui Roland, în timp ce el o săruta uşor. Apoi, lăsând-o pe Tammy, se îndreptă spre Maureen, îi luă mâinile şi o sărută pe ambii obraji, într-o manieră europeană de întâmpinare.

— Este o mare bucurie pentru noi faptul că te-ai întors, doamna mea.

Pentru Roland, Maureen era mai mult decât un prieten sau un simplu vizitator. Era un oaspete de onoare, era o persoană ce reuşise un lucru grandios: avea să rămână mereu femeia care găsise Evanghelia după Maria Magdalena, iar acest lucru o plasa mai presus de nişte simpli muritori. De aceea o trata cu un respect vecin cu veneraţia.

Primirea aceasta era însă prea mult pentru oboseala şi nervozitatea lui Maureen. Voia să-i răspundă, dar cuvintele

refuzau să iasă. Un suspin care fusese zăgăzuit în cei doi ani care trecuseră ameninţa acum să-i spargă pieptul.

Lăsând formalităţile, Maureen se aruncă în braţele acestui uriaş blând care era prietenul ei. Omul acesta se comportase incredibil de frumos cu ea, aşa cum ea era sigură că nu o merita. Izbucni într-un plâns de parcă i se sfâşia inima.

Era acasă.

Bérenger Sinclair privise cum maşina se apropia de casă. Deşi nu ştia, frica şi agitaţia pe care le simţea – teama de respingere, nelinişte cu privire la primele momente ale întâlnirii – erau identice cu ceea ce simţea Maureen. Nu a coborât imediat să o întâmpine. Hotărâse să aştepte şi să observe reacţia ei la întâlnirea cu Roland, sperând că acest lucru îi va da vreun indiciu despre sentimentele ei. Nu se aşteptase însă la o asemenea revărsare emoţională odată cu venirea ei. Şi nici ea.

Roland şi Tammy o însoţiră pe Maureen în camera ei preferată din castel, camera Magdalenei, lăsând-o să se instaleze şi să se pregătească pentru cină. Splendidul dormitor, foarte potrivit pentru o regină, era drapat cu catifea roşie şi îşi luase numele de la pictura lui Ribera, *Magdalena în deşert,* care domina peretele, încăperea era plină de mireasma ameţitoare a crinilor Casablanca. Florile albe, în buchete bogate, se revărsau din vaze de cristal aşezate peste tot prin cameră.

Bătaia uşoară în uşa ei, o oră mai târziu, o făcu iniţial pe Maureen să creadă că era una dintre menajere, care venea să o invite la cină. Era pregătită, se schimbase într-o rochie de seară şi îşi refăcuse machiajul stricat de atâta plâns. Deschise uşa şi încremeni. Bérenger Sinclair stătea sprijinit de tocul uşii, înalt şi frumos şi zâmbindu-i cu aşa o căldură,

încât nu mai putu decât să se întrebe ce defecţiune din mintea ei o făcuse să se poarte ca o idioată.

Întrebarea adăstă doar o clipă la marginea gândurilor. După care, în braţele lui, totul dispăru în jur.

Erau cât pe ce să întârzie la cină, dar Maureen a fost prima care şi-a revenit, punând capăt întâlnirii lor pasionale neaşteptate.

Bérenger era un cavaler desăvârşit, deşi nu-şi putea desprinde degetele din şuviţele arămii mătăsoase ale părului ei, îmbătat de prezenţa ei. Acceptă cu greu să meargă jos, unde trebuia să o împartă cu prietenii.

Dar ea era aici. Pentru moment, trebuia să fie de ajuns.

Cina a decurs într-o atmosferă prietenească, iar Maureen a răspuns tuturor întrebărilor curioase despre viaţa ei de la apariţia cărţii – se relaxase rapid, mulţumită că se afla în prezenţa celor trei persoane în care avea încredere totală. Fiecare avea o poveste de spus; erau multe lucruri de dezvăluit din toate părţile. La desert, discuţia ajunse la legenda *Cărţii Iubirii* şi a modului în care aceasta fusese păstrată în Languedoc.

Bérenger interveni, explicând cu fermitate:

— *Cartea Iubirii* este *Evanghelia,* vestea cea bună, precum a fost scrisă de însuşi Iisus. Ea reprezintă adevăratele sale învăţături în forma lor cea mai pură. Pildele lui, rugăciunile lui, poruncile lui. Tot ceea ce ne trebuie nouă, ca fiinţe umane, ca să-l găsim pe Dumnezeu prin Calea Iubirii.

— Este tot ceea ce avem nevoie pentru a deveni perfecţi, adăugă Roland. În tradiţia catară, cei care atingeau un nivel foarte profund de înţelegere al acestor învăţături erau

numiţi *perfecţi* sau *parfaits,* în limba franceză, cei care au devenit perfecţi. Acest cuvânt nu înseamnă perfect în sensul pe care îl dăm astăzi, înseamnă că ei au învăţat să trăiască în întregime prin exprimarea iubirii, prin iubire şi fără a judeca. Acesta este scopul suprem al învăţăturilor lui Iisus. Devenind fiinţe care iubim, ne modelăm vieţile după Tatăl nostru din ceruri, care este iubire.

Maureen a rămas nemişcată o clipă, înainte de a răspunde. Nu împărtăşise încă această parte a visului ei cu Roland şi Bérenger, deşi părea că ei o ghiciseră deja.

— Fiţi, dar, desăvârşiţi.

— Exact, a spus Bérenger. Din fericire, unele dintre adevăratele învăţături au reuşit să apară în evangheliile canonice, ca aceea din Evanghelia după Matei şi, cu siguranţă, întreaga *Predică de pe munte* şi *Rugăciunea domnească* alături de ea.

— Stai puţin, îl opri Maureen. Deci ştim că Iisus scrie această carte în timpul vieţii lui şi o dă Mariei Magdalena, care nu este doar soţia lui, ci şi succesoarea lui ca învăţătoare şi preoteasă. Şi ştim că există copii ale cărţii, pentru că ea se referă la una scrisă de Filip. Dar, în acest caz, originalul, cartea scrisă de mâna lui Easa, este aici.

— Corect. Magdalena ajunge pe ţărmul Franţei cu copiii ei, cu o mână de credincioşi fideli şi cu *Cartea Iubirii.* Ea le împărtăşeşte celorlalţi învăţăturile ei, mai întâi în Marsilia, iar apoi aici, în Languedoc. Aici unde locuim noi, în Arques, pământul este sfânt pentru că legenda spune că ea a întemeiat aici o şcoală unde propovăduia, prima ei misiune, dacă vreţi să-i spuneţi aşa. Se numeşte Arques de la cuvântul „arcă”, precum Arca alianţei.[4] Cu alte cuvinte, noul legământ, cuvântul lui Iisus, a fost adus aici, iar acest sat a fost cel care l-a primit – Arca în care se afla legământul. Din păcate, toate monumentele vechi în

4 Sau Chivotul legii - obiect de cult din Vechiul Testament, unde se păstrau Tablele Legii (n.tr.)

cinstea Magdalenei au fost distruse, iar acest lucru a fost făcut cu intenţia de a şterge urmele prezenţei ei în Languedoc, după cum ştiţi deja.

Maureen ştia într-adevăr, dar intră în pielea de jurnalist pentru a juca rolul de avocat al diavolului pentru o clipă.

— Ceea ce mă duce la o întrebare crucială, pe care orice persoană sceptică şi neîncrezătoare din lume ar pune-o dacă i-ai spune această poveste. Şi sună cam aşa: Cum este posibil ca un lucru atât de important pentru istoria omenirii să fi dispărut complet? Acesta este probabil una dintre tainele cel mai bine păstrate din ultimii două mii de ani, dacă nu chiar taina cel mai bine păstrată. Cum se face că nimeni nu ştie măcar că acest obiect a existat?

Roland i-a răspuns primul, plin de patos.

— Pentru că poporul nostru a murit ca Biserica să fie sigură că nimeni nu va şti că a existat.

Bérenger adăugă:

— Nimic nu ar putea fi mai periculos pentru Biserică decât o Evanghelie scrisă de mâna lui Iisus Hristos, mai ales dacă aceasta dovedeşte că tot ceea ce au crezut ei era exact opusul adevăratelor Lui învăţături. Este cel mai primejdios document din istoria omenirii.

— Dar ei nu îl au. Cel puţin nu de la Montségur.

— Nu. După cum ştii, strămoaşa ta a fost una dintre persoanele datorită cărora *Cartea Iubirii* a fost salvată. Cel puţin pentru o vreme. Ea dispare din istorie după Montségur. Multe dispar. Tot ceea ce a rămas a fost transmis mai departe pe cale orală, iar timpul a şters, din păcate, o mare parte dintre aceste învăţături.

Bérenger adăugă:

— Cultura catarilor a fost distrusă de holocaustul împotriva lor. Cei rămaşi în viaţă au fost împrăştiaţi pe tot cuprinsul Europei, iar aici pierdem firul istoriei.

Întorcându-se la Roland, Maureen îl întrebă:

— Şi totuşi câţiva dintre ei au supravieţuit. Familia ta, câţiva care au scăpat din masacrul de la Montségur.

Strămoaşa mea. Nu ar fi făcut ei ceva să păstreze *Cartea Iubirii?*

— Sigur că da, dar nu puteau vorbi despre ea. Chiar şi atunci când catarii locuiau aici în pace, înainte de masacre, ei nu vorbeau deschis despre *Cartea Iubirii,* niciodată. Înţelegi, cu siguranţă, de ce nu puteau s-o facă.

Bérenger interveni, exprimând esenţa problemei:

— Deci catarii au protejat-o, nevorbind niciodată despre ea. Iar Biserica fără îndoială nu dorea ca vreo persoană care ştia ce era şi ce conţinea această carte să rămână în viaţă. Deci ceea ce ai este ceva care prin natura lui este un secret atât de mare, atât pentru cei care îl preţuiesc, cât şi pentru cei care îl dispreţuiesc, încât existenţa lui însuşi a fost eliminată din istorie.

Maureen dădu din cap în semn de înţelegere.

— Desigur. Deci ultimul loc în care se afla...

— A fost în mod oficial Montségur. Deşi legenda spune că a fost dusă în nordul Spaniei de strămoaşa ta, La Paschalina, unde a fost păstrată, la mănăstirea Montserrat. Apoi... rămâne la aprecierea fiecăruia.

— Şi pentru că exista doar una, adevărata Carte, scrisă chiar de mâna lui Iisus, spuse Bérenger, suntem aproape siguri că au fost făcute copii ale acesteia în mai multe rânduri de-a lungul istoriei. Ideea că există câteva copii este interesantă, întrucât aceasta înseamnă că există posibilitatea ca acel conţinut să existe undeva, chiar dacă originalul a fost pierdut.

— Şi tu crezi că a fost pierdut?

Toţi erau tăcuţi, pierduţi în gânduri. Roland rosti într-un final:

— Se află undeva în Roma. Ei erau atât de înverşunaţi în ideea de a găsi acea carte, încât nu s-au dat în lături de la un genocid. Biserica nu s-ar fi oprit până când nu ar fi găsit-o. Aceasta este taina întunecată din spatele Inchiziţiei. Inchiziţia a fost creată pentru a-i distruge pe catari şi pe simpatizanţii lor şi apoi s-a extins precum o pedeapsă

teribilă pentru omenire. Şi totuşi ceva îmi spune acum că nu s-a pierdut totul. Dacă tu ai vise din nou şi cineva încearcă să te contacteze... probabil există o copie undeva, unde o putem găsi. Aceasta este o nouă speranţă pentru noi toţi.

După cină, Maureen se duse în imensa bibliotecă a lui Bérenger. Spera să găsească informaţii, oricât de puţine, despre misterioasa Matilda, înainte de a pleca spre Orval în dimineaţa următoare. Colecţia de cărţi şi manuscrise ale lui Bérenger era un motiv de mare mândrie pentru el; de altfel, se specializase în colecţionarea de cărţi rare despre arta şi istoria europeană. Ceilalţi o ajutau pe Maureen, căutând prin mai multe volume despre Evul Mediu, citind uneori cu voce tare pasajele interesante pe care le întâlneau. Găseau însă foarte puţine informaţii despre contesa lor din Toscana şi nimic în engleză. Câteva cărţi vechi în limbile latină şi italiană păreau să o menţioneze, dar fără Peter, care să traducă repede, textul era dificil de înţeles pentru nişte lingvişti începători.

Maureen răsfoia un volum britanic din secolul al XVIII-lea despre Gianlorenzo Bernini, când strigă:

— Aici! Am găsit ceva. Fiţi atenţi: „În 1635, Papa Urban al VIII-lea a cerut ca rămăşiţele contesei Matilda de Canossa să fie luate din locul unde fuseseră depuse, în mănăstirea San Benedetto de pe Pad, timp de cinci sute de ani, şi să fie transferate la Roma. Călugării din mănăstirea din Mantova s-au opus, deoarece credeau că astfel ei ar încălca ultima dorinţă pământească a contesei, şi anume să rămână pentru totdeauna lângă casa copilăriei sale.

Cu toate acestea, în timpul construcţiei noii bazilici San Pietro, papa i-a cerut lui Bernini să construiască un mormânt somptuos din marmură şi un monument în cinstea contesei din Toscana. Nu accepta să nu primească

osemintele contesei, aşa că l-a mituit pe stareţul mănăstirii San Benedetto cu o sumă uriaşă de bani, care avea să ajute mănăstirea şi să le permită călugărilor să continue faptele bune în numele Matildei pentru totdeauna. Stareţul a acceptat mita, dar nu le putea mărturisi aceasta fraţilor săi călugări, de teamă că s-ar răzvrăti. De aceea, în puterea nopţii, anumiţi preoţi aleşi din rândul cercului apropiat al papei i-au dus mita stareţului şi, ca nişte hoţi, au deschis mormântul ei din alabastru”.

Maureen se opri din lectură o clipă.

— Ce se întâmplă, Maureen?

Bérenger o privea. Ceea ce citise părea că o cutremurase.

Maureen îl privi un moment, respiră adânc, apoi continuă: „Ceea ce au găsit era un schelet intact, înfăşurat în bucăţi de mătase aurii şi argintii. Deşi Matilda fusese descrisă ca o amazoană în legenda medievală, rămăşiţele erau cele ale unei femei foarte micuţe, cu dinţi aproape perfecţi. Cele mai neobişnuite erau şuviţele lungi ataşate încă de craniu, păr de un roşu-auriu neobişnuit. Bucuroşi că aceasta era într-adevăr legendara contesă atât de râvnită de papă, călugării au luat rămăşiţele din sicriu în timp ce mănăstirea dormea şi s-au întors la Roma înainte de răsăritul soarelui. Matilda din Toscana a devenit astfel prima femeie îngropată în bazilica San Pietro, chiar în inima ei”.

— Iată, rupse Tammy prima tăcerea, în mod evident, nu sunt singura care observă un tipar aici. Se pare că Matilda noastră era o micuţă roşcată, semnul cel mai evident şi vizibil din punct de vedere genetic al unei femei din linia de descendenţă a Magdalenei, cu siguranţă cea mai legendară. Putem fi siguri că fusese una dintre Cele Aşteptate de drept?

Maureen se gândea la ceva.

— A fost îngropată cu vreun document? Vreo informaţie sau vreo dovadă pe care o voia papa?

Era însă clar că nu aveau să rezolve acest mister în acea seară, iar ziua următoare începea devreme. Maureen era extenuată, atât din cauza diferenţei de fus orar, cât şi a emoţiilor de peste zi. Le ură tuturor o noapte bună şi plecă la culcare. Bérenger îi observase oboseala. O sărută uşor, ţinându-i chipul între palme o clipă, privind-o adânc în ochi, înainte de a o lăsa cu greu să plece. Din fericire, Bérenger n-avea să le însoţească pe fete la Orval. Maureen stabilise clar înainte de a ajunge în Franţa că voia să facă această călătorie doar cu Tammy. Trebuia să se concentreze la misiunea pe care o avea, iar înfruntarea aspectelor complexe ale relaţiei ei cu Bérenger nu o ajuta deloc să-şi păstreze concentrarea.

Avea să se întoarcă la castel după excursia lor în Belgia şi atunci va începe misiunea de reconstruire a relaţiei lor. Totuşi, în acel moment de intimitate trecătoare, îşi dorea ca el să meargă cu ele.

Şi aşa s-a întâmplat că fiica Domnului nostru şi a Doamnei noastre, domniţa pe nume Sarah-Tamar, începea să-şi urmeze destinul. Avea cinstea ambilor ei părinţi şi devenise o conducătoare a poporului din Gallia. Se spune că avea frumuseţea şi forţa feminină a mamei ei şi că putea să vindece suferinţele oamenilor şi ale animalelor doar atingându-le cu mâinile, precum făcea tatăl ei. La naşterea sa, Dumnezeu i-a oferit atât de multă iubire, încât a aşezat-o în acelaşi leagăn de lemn care îl ţinuse odată pe tatăl ei.

Pe măsură ce devenea femeie, era cunoscut faptul că intra în transe şi vorbea în versuri şi rime. Acestea erau considerate mari profeţii şi erau înregistrate de scribii Sfintei Familii. De-a lungul timpului, aceste profeţii s-au

dovedit a fi mărturia inspiraţiei sale divine. Şi totuşi altele sunt rezervate copiilor din viitor.

Ea nu este amintită de istorie pentru că persecutarea celor ce urmau Calea Iubirii a început cu îndârjire când ea ajunsese la vârsta majoratului. A fost nevoită, de aceea, să propovăduiască în secret şi aşa a făcut până în ziua în care a murit.

Sarah-Tamar a avut mulţi copii. Unii au rămas în Gallia, alţii au mers la Roma sau în Toscana, în căutarea fraţilor lor şi pentru a crea comunităţi sigure în timpul persecuţiilor, pentru ca învăţăturile Căii să reziste şi să se extindă. Gândiţi-vă la legendele sfintelor, ale Barbarei şi ale Margaretei, ale Ursulei şi ale Luciei, şi veţi afla ceea ce s-a întâmplat cu moştenirea ei.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Legenda lui Sarah-Tamar, Profeta,
din *Libro Rosso*

Graniţa belgiană - în prezent

Tammy şi Maureen îşi începuseră călătoria trecând graniţa cu Belgia prin luxurianta pădure a Ardenilor, unde era situat Orval de când contesa Matilda pusese ea însăşi prima piatră de temelie, în 1070. Era o zi superbă pentru o călătorie printr-o pădure considerată secole întregi ca fiind fermecată. Maureen era relaxată în aşteptarea aventurii. Singurul lucru care o sâcâia puţin era că nu îl sunase încă pe Peter. El insistase să îl sune doar dacă era singură, iar ea încă nu găsise momentul potrivit. După vizita de la Orval din după-masa acelei zile, şi-a spus că va face o plimbare singură şi că îl va suna de pe telefonul mobil. Tammy avea să înţeleagă.

În timp ce se îndreptau spre nord pe autostradă, au discutat despre tot ceea ce ştiau şi nu ştiau despre

misterioasa contesă de Toscana din Evul Mediu, despre care fusese scris atât de puţin în limba engleză.

— Avem o lacună în istorie în ceea ce o priveşte pe Matilda, în parte şi datorită faptului că ea a trăit acum o mie de ani.

— Şi în parte pentru că era femeie; de aceea faptele ei nu ar fi fost înregistrate de scribi cu dragă inimă, adăugă Maureen.

— Ştim totuşi că Profeţia de la Orval – profeţia ta despre Cea Aşteptată – provine dintr-o serie de documente care au fost păstrate acolo în mănăstire, protejate timp de secole întregi. Şi că ele făceau parte din ceva mai măreţ – o colecţie întreagă de profeţii datând chiar din timpul Mariei Magdalena, care au fost toate pierdute, în afară de cele câteva care au fost păstrate în tradiţia orală de către catari sau de secte eretice similare. De poporul nostru.

— Iar aceste profeţii, credem, au fost scrise de fiica Mariei Magdalena, fiica ei cu Iisus, care a devenit profeta pe care o cunoaştem cu numele de Sarah-Tamar.

Maureen găsise această legendă şi o făcuse singură cu doi ani înainte, în timpul căutării Evangheliei pierdute a Mariei Magdalena, pentru că profeţia Celei Aşteptate provenea din acea mănăstire. Prin descoperirea Evangheliei din Arques, Maureen aflase că era ea însăşi una dintre Cele Aşteptate, îndeplinind toate criteriile profeţiei. Era o identitate pe care încă nu reuşea s-o accepte cu totul. A fi considerată o profetă de către semenii tăi era destul de intimidant pentru o femeie din secolul XXI.

Subiectul despre profeţii îi aduse în minte lui Maureen un lucru pe care Tammy îl menţionase la începutul căutării Evangheliei din Arques.

— Acestea sunt aceleaşi profeţii care crezi că au fost furate de Nostradamus? Cele care au devenit baza faimoaselor sale lucrări?

— Aceleaşi. Ştim că Nostradamus a studiat în Orval, precum şi în alte câteva mănăstiri din Belgia, toate având

rădăcini eretice. Şi ştim că atunci când a plecat s-a descoperit că lipsesc unele documente. Şi apoi, deodată – ta dam! Se trezeşte într-o zi că este un profet astral şi publică nişte profeţii remarcabile. Astfel primeşte puncte pentru că a recunoscut importanţa acestor profeţii, dar le pierde pe toate pentru că omite să spună lumii că nu erau previziunile lui. Era versiunea Renaşterii pentru plagiat.

— Chiar asta să fi fost?

— Ce vrei să spui?

Maureen ridică din umeri.

— Nu sunt sigură. Mintea îmi spune că mai e ceva neclar cu Nostradamus, dacă s-a amestecat în lucrurile de la Orval. Poate a fost unul dintre noi? Poate...

Maureen lăsă fraza neterminată, văzând primul indicator spre Orval. Drumul devenea din ce în ce mai idilic şi frumos pe măsură ce pădurea din Ardeni se îndesea. Pini imenşi îmbrăţişau drumul şi urmăreau curbele ca o buclă de catifea verde. Un indicator ciudat şi vechi pe care scria Mănăstirea Orval arăta o curbă la stânga printr-o săgeată. Luând curba, atât Tammy, cât şi Maureen, rămaseră fără răsuflare când opriră. Dacă mănăstirea din Orval fusese construită pentru a-l copleşi pe pelerinul care o vede pentru întâia oară, arhitecţii îşi atinseseră într-adevăr scopul. Restaurarea din ultimul secol crease o faţadă modernă, cu o statuie a Fecioarei cu Fiul în stil Art Deco, de proporţii megalitice, amintindu-i vizitatorului că numele întreg al acestui loc a fost întotdeauna Fecioara Maria din Orval. Fecioara uriaşă avea câteva etaje înălţime şi semăna cu o zeiţă egipteană dintr-un templu vechi din Luxor. Exteriorul era monumental şi modern şi nu dădea aproape nici un indiciu despre ruinele sfinte vechi de o mie de ani, care se întindeau dincolo de el.

Fata drăgălaşă care le-a vândut biletele de intrare le-a oferit broşuri în engleză. Purta la gât simbolul din Orval – peştele de aur cu inelul de cununie în gură. Până la sfârşitul zilei, aveau să vadă acest simbol peste tot în mănăstire şi în

împrejurimi: pe sticle de bere, pe cutii de brânză, pe suvenire şi pe firmele cafenelelor.

— Slavă lui Ichtys! îi şopti Tammy lui Maureen.

Discutaseră mult despre acest indiciu pe drumul de la Paris.

Ichtys făcea cu siguranţă referire la un peşte, mai precis la peştele care, pentru primii creştini, îl simboliza pe Iisus.

— Ştii, peştele Iisus, ca acela pe care îl vezi pe spatele maşinilor. Acela este un ichtys, spuse Tammy.

Maureen a dat din cap.

— Este un acronim. Peter m-a învăţat asta. Ichtys reprezintă primele litere greceşti ale numelui: Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu,

Mântuitorul. IXOYΣ. Iota, chi, theta, epsilon, sigma. Iar cuvântul *ichtys,* ce rezultă din acest acronim înseamnă peşte. Deci cred că putem presupune că *Slavă lui ichtys* face referire la Iisus, cu un salut probabil pentru cultura sau legenda grecească. Acest peşte se află în ambele indicii, deci el încearcă să ne spună ceva.

Tammy citea din broşură în timp ce se plimbau printre ruinele mănăstirii.

— Uau! Ascultă! Scrie: „Matilda a dat mănăstirii şi regiunii numele Orval. În timp ce cutreiera pământurile sale din Lorena, ea s-a oprit, pentru a se odihni, la o fântână din pădure. Acolo, verigheta ei de aur i-a alunecat de pe deget şi a căzut în adâncul fântânii. Înainte ca buna contesă să se neliniştească pentru pierderea ei, un păstrăv auriu a sărit din apă cu inelul ei de cununie în gură. Luându-şi inelul pe care i-l redase peştele, Matilda e exclamat: «Aceasta este într-adevăr o vale de aur!» Iar locul a fost numit de atunci Or-Val, Valea de Aur”. Opreşte-mă dacă ai mai auzit asta.

Maureen clătină din cap uimită. Visase despre Orval şi despre Matilda înainte de a primi documentul Matildei la hotelul ei din New York.

Aici vei găsi ceea ce cauţi. Doamne, Dumnezeule, spera să fie aşa!

Tammy continuă:

— Se crede că Matilda a dat imediat ordin să se construiască mănăstirea aici, ca rezultat al evenimentului magic cu peştele şi ca mulţumire eternă pentru că inelul de cununie i-a fost înapoiat.

Maureen se gândi la asta un moment.

— Ştim totuşi că scrisoarea Matildei era o ameninţare că va conduce o armată împotriva soţului ei. Asta înseamnă că nu şi-a preţuit chiar atât de mult inelul de cununie, nu-i aşa?

— Probabil l-a aruncat în fântână intenţionat, replică Tammy. Şi peştele acela blestemat i-l tot aducea înapoi.

— Este o alegorie, afirmă Maureen. Trebuie să fie. Este evidentă, este ascunsă la vedere...

La o cotitură printre ruinele mănăstirii, Maureen rămase încremenită. Totul era aici, aşa cum îi apăruse în vis. Splendidele arcade gotice, fereastra distrusă, sculptată în piatră sub forma unei roze cu şase petale. Avu brusc intenţia că cele şase petale nu erau întâmplătoare, că numărul însemna ceva, dar n-a zăbovit asupra gândului. Chiar şi lumina care era filtrată prin crengile copacilor era exact la fel cum o visase.

— Asta e. Am visat asta. Haide, trebuie să o găsesc! Maureen o luă pe Tammy de mână şi fugi printre ruine.

Refăcea paşii din vis, observând pe jos bucăţile de marmură distrusă în timp ce trecea printre resturile unei uşi. În faţa ei, în nişa zidului se afla micuţa şi scumpa Fecioară.

— Iat-o!

Maureen păşea mai încet acum, apropiindu-se de statuie cu un fel de plecăciune. Statuia era şi mai frumoasă – şi stranie – în realitate. Chipul ei era diferit şi aparte – ochi depărtaţi şi o frunte înaltă, arătând inteligenţă şi inocenţă. Fata din piatră era înveşmântată simplu într-o mantie şi un văl, iar cosiţe lungi, sculptate în piatră, îi încadrau chipul. Era cu siguranţă o copilă, o fetiţă care ţinea în braţe un

băieţel care nu putea fi al ei. Maureen o contemplă în tăcere, până când Tammy şopti:

— Ce ţi-a spus în vis?

— A zis: „Nu sunt cine crezi tu că sunt”.

— Şi cine crezi că e?

Maureen zâmbi, simţind o comuniune cu fetiţa înfăţişată în statuie. Era ca revederea unui vechi prieten.

— Ştiu cine e. E Sarah-Tamar, iar copilul este frăţiorul ei, Ieşua. Acest loc credem că a fost construit de Matilda pentru familia ei ancestrală, nu-i aşa? Şi ale cui profeţii erau ţinute aici? Ale lui Sarah-Tamar. Ea ar fi cea reprezentată aici.

Tammy punea totul cap la cap.

— Să ne întoarcem la alegoria aceea.

— Bine. Gândeşte-te la poveste! Un peşte, care îl simbolizează pe Iisus – ichtys –, sare din adâncul unei fântâni. În primul rând să începem cu faptul că Iisus îi învăţa pe oameni în acelaşi mod, nu? El, învăţa prin intermediul pildelor, al povestirii cu simboluri.

— Deci tu crezi că „Slavă lui Ichtys” este pentru a ne aminti că această poveste are şi alte sensuri? Că este un fel de pildă?

— Exact! Acum, fântâna este un simbol străvechi al cunoaşterii secrete. Iar peştele nostru ţine un inel de cununie în gură. Priveşte în jurul tău, acel simbol este pretutindeni. Iisus, peştele, iese din adâncurile ascunse pentru a arăta lumii inelul său de cununie. Fiecare relatare a acestei poveşti scoate în evidenţă faptul că inelul este un inel de cununie. Şi îl plasează în siguranţă în mâna Matildei, pentru că Matilda este demnă de încredere şi îl va proteja. Totul pare atât de evident. Iar aceasta este o vale de aur pentru că aici este păstrată toată cunoaşterea familiei sale, cunoaştere care valorează mai mult decât aurul. Întreaga poveste este o alegorie a ceea ce Matilda ştia şi a modului în care a păstrat aceste lucruri.

Tammy dădea din cap.

— Bineînţeles. Aşa au fost păstrate toate legendele acestui neam, prin coduri şi simboluri, când moartea vorbea deschis despre aceste lucruri.

— Arta va salva lumea, spuse Maureen. Şi cred că definiţia artei acoperă multe lucruri în acest caz. Nu doar picturi, ci arhitectură, literatură, sculptură...

După o altă cotitură, întâlniră o fântână largă, acoperită cu piatră veche. Un mic indicator arăta că aceasta era *Fountaine Mathilde.* Fântâna Matildei. Maureen îşi acoperi mâna dreaptă cu mâna stângă pentru a-şi proteja inelul din Ierusalim. Nu voia să rişte să-l piardă, precum în vis, fie că exista un peşte fermecat sau nu.

Fântâna se afla într-un loc senin, cu adevărat paşnic. Un izvor se prelingea în fântână, venind de undeva din adâncurile colinelor din Ardeni. Îi amintea de fântânile sfinţite din Irlanda, locuri sfinte pentru zeiţe timp de mii de ani, înainte de a fi transformate în situri creştine dedicate Fecioarei Maria. Pentru Maureen, totul la Orval părea feminin, plin de energia pură şi veche a unei zeiţe care ţâşnea din pământ. Simţea că s-a îndrăgostit de acel loc şi de frumuseţea lui naturală; părea cu adevărat sacru şi îi hrănea, de asemenea, dorinţa crescândă de a afla mai multe despre misterioasa Matilda, care reprezenta forţa din spatele acestei structuri şi a comunităţii ei de acum aproape o mie de ani.

Tammy se aplecă să se uite în fântână, privindu-se în apa întunecată.

— În reflexia ta vei găsi ceea ce cauţi.

Maureen i se alătură şi amândouă priviră îndelung în apă. Deodată, zări o a treia imagine reflectată deasupra lor. În apă, uitându-se la ele, era un chip identic cu al Fecioarei din statuie. Dar nu era din piatră. Era chipul unui copil în carne şi oase.

Maureen şi Tammy se întoarseră repede. Chiar în spatele lor stătea o fetiţă diafană şi superbă. Ca şi fetiţa din statuie, era îmbrăcată într-o rochie foarte simplă, iar părul îi era

împletit de-o parte şi de alta a feţei. Femeilor nu le scăpase faptul că fetiţa avea cosiţele de un auriu-roşcat. Ţinea mâinile la spate, unde ascundea ceva, ca şi când ar fi fost o surpriză.

— Bonjour! îndrăzni să spună tandru Maureen.

Copila nu răspunse. Dar scoase un chicotit vesel, identic cu acela pe care Maureen îl mai auzise în vis. Aduse mâinile în faţă, dând la iveală o sacoşă de pânză subţire care părea să conţină ceva – ceva care arăta ca o carte uriaşă. Îi întinse sacoşa lui Maureen, cu un zâmbet drăgălaş care îi lumina ochii depărtaţi. Maureen luă sacoşa, iar fetiţa se întoarse imediat şi o luă la fugă, fără să spună vreun cuvânt. La o cotitură printre ruine, dispăru aproape instantaneu.

Tammy se uită împrejur să vadă dacă observase cineva schimbul, dar erau singure la fântână, fără nici un martor.

— Ce e în sacoşă?

Maureen o deschise şi se uitară amândouă înăuntru. Nici una nu voia să scoată obiectul. Dar era foarte clar că înăuntru era într-adevăr o carte – o carte care părea veche, învelită în piele roşie.

Cele două femei se grăbeau să iasă din mănăstire, nerăbdătoare să ajungă în maşina lui Tammy şi să analizeze cu atenţie cartea roşie.

Părăsind mănăstirea, se îndreptau spre locul de parcare. Tammy avea cheile în mână, dar se opri brusc. Ceva nu era în ordine. Maşina părea să fie înclinată spre stânga. Apropiindu-se cu grijă, observă că roata din faţă şi cea din spate de pe partea şoferului erau dezumflate. Maureen ajunse în spatele ei, uitându-se peste umărul lui Tammy în timp ce se apleca pentru a vedea mai bine.

„X”-uri adânci erau scrijelite pe aripile maşinii. Cauciucurile fuseseră tăiate.

Tammy îngenunche să se uite mai atent, arătându-i lui Maureen forma tăiată perfect în X. Nu credea că scrijeliturile erau întâmplătoare. Litera X fusese folosită timp de secole drept simbol al ereziei atât de apărătorii, cât şi de adversarii ei. Scrierile gnostice ale catarilor o foloseau ca o emblemă a iluminării. Originile literei X ca simbol gnostic şi eretic proveneau de la a douăzeci şi doua şi ultima literă a alfabetului evreiesc. Deşi reprezenta litera *tau,* în Antichitate era scrisă ca un X, arătând apoi mai mult ca o cruce, pe măsură ce forma ei evolua.

Era simbolul adevărului în ceea ce îl privea pe Dumnezeu.

În acest caz însă, părea că X-ul gnostic fusese folosit ca simbol al ostilităţii de către un duşman.

Femeile erau atât de absorbite de ceea ce vedeau, încât nu auziră paşii din spatele lor decât când era prea târziu.

— Ridicaţi-vă foarte încet! Amândouă!

Vocea era joasă, ameninţătoare şi totuşi calmă. Maureen făcu precum i se spuse, întorcându-se uşor pentru a vedea un bărbat foarte înalt, care purta o jachetă neagră cu glugă şi ochelari de soare închişi la culoare. Doar gura i se vedea, schimonosită într-un mârâit. Tammy scoase un scâncet involuntar simţind pistolul împins între omoplaţi.

— Vă spun o singură dată, i se adresă lui Maureen într-o engleză cu accent.

Ea se chinuia să identifice accentul. Era european, ciudat de poliglot, memorabil prin el însuşi.

— Dă-mi sacoşa sau o împuşc în inimă, chiar aici, chiar acum! Şi tu vei fi următoarea.

Zona din jurul lor era pustie. Orval se afla în mijlocul unei păduri şi nu le putea auzi nimeni. Maureen făcu singurul lucru pe care putu să-l facă: îi dădu sacoşa, rugându-se ca bărbatul să nu-i facă rău lui Tammy.

El i-o smulse din mâini şi continuă să dea ordine.

— Acum urcaţi-vă în maşină şi rămâneţi acolo. Să nu vă mişcaţi timp de treizeci de minute. Uitaţi-vă sus, arătă spre

dealul de lângă ele, unde pădurea se rărea. Am un om în acei copaci. Dacă vă mişcaţi cu o secundă mai repede, vă va împuşca pe amândouă, iar el nu ratează. Aţi înţeles?

Se simţea o mişcare în pădurea umbrită de deasupra lor. Atacatorul nu minţea.

Maureen şi Tammy se urcară în maşină, cu inimile bătându-le puternic în piept. Când uşile s-au închis, bărbatul s-a îndepărtat rapid de ele spre pădure, fără să privească înapoi.

Au fost cea mai lungă jumătate de oră din viaţa lor şi atât Maureen, cât şi Tammy au petrecut-o rugându-se şi vorbind în şoaptă despre dilema lor. Pentru siguranţă, au mai lăsat câteva minute să treacă înainte de a ieşi din maşină şi de a se îndrepta spre mănăstire. Când fata drăgălaşă le-a spus că urmează să închidă mănăstirea, Tammy i-a explicat că maşina lor fusese vandalizată. A omis părticica despre bărbatul înarmat şi despre jaf. Sperau ca mănăstirea să le ofere cazare peste noapte, ştiind că ofereau adăpost pelerinilor de ambele sexe de obicei, dar pelerinii urmăriţi de golani cu glugă s-ar putea să nu fie cei mai doriţi oaspeţi.

Era o decizie înţeleaptă să nu dea amănunte despre încercarea prin care trecuseră. Biata belgiancă era atât de zăpăcită de povestea despre vandalism în frumuseţea idilică a Orvalului, încât părea că îi vine să plângă. Unul dintre călugării mai tineri, fratele Marco, a fost chemat pentru a rezolva această situaţie de criză; el a aranjat să li se ofere camere, precum şi să contacteze un atelier din Florenville, unde să li se repare maşina. Călugării şi angajaţii de la Orval le dădeau o stare de linişte, iar ambele femei au început să se relaxeze în siguranţa relativă a mănăstirii. Părea că spiritul Matildei umplea încă locul, iar cât timp Maureen şi Tammy se aflau între aceste ziduri erau

în siguranţă. Fratele Marco le-a invitat la cină, în liniştita sală de mese a mănăstirii. Erau însă prea extenuate şi tulburate de cele întâmplate pentru a accepta, iar călugărul le-a împachetat nişte pâine şi brânză, precum şi bere din Orval cu peştele auriu pe etichetă, să ia cu ele în cameră.

Încăperea era tipică pentru o mănăstire şi curată ca lacrima; avea două paturi de o persoană, o noptieră şi o chiuvetă. Maureen era recunoscătoare pentru fiecare centimetru. Trebuia să-l sune pe Peter şi să pună în ordine întâmplările din acea zi. Cine le atacase şi le furase cartea? Ce carte era? I se făcea rău la gândul că e posibil să fi avut în mâini pentru câteva minute una dintre comorile istoriei omenirii, iar acum era pierdută din cauza... din cauza cui?

Profitând de faptul că Tammy plecase să facă un duş în baia comună de la capătul coridorului, Maureen îl sună pe Peter de pe mobil, găsindu-l acasă la el în Roma.

Din motive uşor de înţeles, el devenea din ce în ce mai agitat pe măsură ce ea îi povestea întâmplările.

— Nu ţi-am spus să mă suni şi că era important? Voiam să te avertizez că ai putea fi în pericol.

Maureen era obosită şi puţin caustică.

— Trebuia să-mi fi spus totul, chiar dacă Tammy era cu mine. Am încredere în ea. Iar dacă Tammy ar fi fost rănită...

Lăsă baltă fraza. Era clar şi implicit că şi Peter ar fi fost parţial vinovat dacă li s-ar fi întâmplat ceva lui Maureen sau prietenei ei.

— Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Şi mă bucur că sunteţi amândouă tefere. Maureen, vreau să te urci în avion şi să vii la Roma mâine-dimineaţă. Aici se află o persoană pe care trebuie să o cunoşti. Cred că ne poate ajuta să punem totul cap la cap. Putem face rost de o maşină care să te ia de la mănăstire şi să te ducă la aeroport imediat. Tammy poate veni cu tine, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Mulţumesc Peter. Ah, ce ironie! Ştii, uneori sunt recunoscătoare cu adevărat pentru puterea Vaticanului.

Dacă a existat vreodată un loc potrivit pentru a visa, acesta este magica mănăstire de la Orval.

Maureen trecea prin vechiul naos ruinat al mănăstirii. Lumina filtrată strălucea prin rama rotundă a ferestrei în formă de roză, în timp ce ea păşea cu grijă printre pietrele împrăştiate. De această dată, ştia încotro se îndreaptă. Se îndrepta spre fântână.

Apoi auzi chicotitul.

Maureen îl urmă, fără să fie surprinsă când o văzu pe fetiţa cu cosiţe arămii strălucitoare lângă fântână, făcându-i semn să se apropie. Încă nu vorbise, deşi părea foarte mulţumită de ea şi continua să râdă. Copila arăta spre apă, sugerându-i să privească în adâncurile ei.

Maureen se uită în fântână; suprafaţa lucea şi imagini începeau să prindă formă, până când se desprinse o imagine clară, aproape cinematografică. I se tăie respiraţia când îşi dădu seama ce vedea. Omul care le atacase intra într-o încăpere, având în mâini cartea ei valoroasă. Totul se petrecea într-un fel de cameră de piatră sau o pivniţă. Încăperea era plină de bărbaţi, îmbrăcaţi în robe ciudate, cu glugi care le acopereau capetele complet şi păreau să aibă culoarea albastru-închis. Toate feţele erau ascunse, cu excepţia unor mici crăpături în dreptul ochilor. Bărbaţii erau aşezaţi la o masă lungă şi dreptunghiulară; scaunul principal era mai mare şi mai ornat, arătând că ocupantul său era Şeful acestui grup straniu.

Atacatorul lui Maureen, purtând în continuare hainele moderne şi ochelarii de soare, i-a prezentat cartea şefului care a examinat coperta legată cu o curea groasă de piele şi cu un lacăt. Bărbatul părea că se aşteptase la asta, căci

scoase din mâneca robei un pumnal. O trecere rapidă cu lama peste curea şi cartea se deschise.

Încăperea era cufundată în linişte totală; nimeni nu s-a mişcat cât timp şeful a răsfoit paginile râvnitei cărţi.

Erau goale.

Pe ultima pagină, un singur cuvânt în limba latină era mâzgălit de-a lungul pergamentului. Scria doar: INLEX.

Conducătorul bărbaţilor cu cagule a aruncat cartea plin de dispreţ către cei care au adus-o. Deşi Maureen nu ştia ce înseamnă INLEX, era limpede că nu asta aştepta nici unul dintre bărbaţi.

Chicotitul ubicuu al copilei îi atrase atenţia lui Maureen către locul unde se afla. Fetiţa stătea în faţa ei, exact cum o făcuse în acea zi, cu mâinile la spate. Cu un alt zâmbet drăgălaş, îi dădu o sacoşă cu o carte mare.

— Nu este ceea ce crezi tu că este.

Şi începu să râdă, fugind după colţ şi lăsând-o pe Maureen să se întrebe ce era ceea ce furase atacatorul.

Primele raze ale zilei se jucau prin fereastra dormitorului monahal al lui Maureen şi Tammy. Maureen se frecă la ochi şi se uită spre patul în care prietena ei încă dormea adânc. După somnul din acea noapte, se trezise suficient de devreme pentru a nota detaliile visului, concentrându-se asupra cuvântului INLEX. Dacă era un termen latin, atunci se afla în locul potrivit. Orice călugăr din Orval ar trebui să ştie latină şi să poată traduce un singur cuvânt pentru ea.

Îşi aruncă nişte haine pe ea şi plecă în căutarea amabilului frate Marco, pe care îl găsi pregătind sala de mese pentru micul dejun.

— *Inlex?* se uită mirat pentru o clipă. Cu siguranţă este latinesc, dar este un cuvânt ciudat. Urmaţi-mă în bibliotecă şi îl vom căuta, ca să fim siguri.

Maureen îl însoţi pe călugăr într-o încăpere superbă, plină cu volume vechi. Era recunoscătoare că nu i-a pus vreo întrebare despre motivul pentru care avea nevoie să afle semnificaţia acelui cuvânt. Era pur şi simplu amabil şi grijuliu cu oaspeţii. Luând un dicţionar latin de pe un raft, fratele îl răsfoi până când găsi ceea ce căuta.

— Iată. Inlex. Înseamnă: *capcană. Un şiretlic sau o momeală.* Vă ajută asta?

Şi încă ce mult! Maureen abia se abţinu să nu-i sară de gât şi să-l sărute pe obraz. Îi mulţumi însă politicos şi se grăbi să ajungă în cameră ca să o trezească pe Tammy.

— A fost o capcană, Tammy! Maureen dădu buzna pe uşa cămăruţei lor, trezindu-şi prietena cu exuberanţa ei.

— Poftim? Tammy se ridică, ameţită.

— Cartea. Cartea care ne-a fost furată ieri. Nu era cea adevărată, era...

Maureen se opri. În emoţia ei de a-i spune lui Tammy despre însemnătatea cuvântului *inlex,* aproape că nici nu observase. Pe patul ei desfăcut se afla o sacoşă de pânză.

— Ce e aia? Tammy se trezea acum. Şi... să îndrăznesc să întreb de unde a apărut?

Inima lui Maureen bătea cu putere în timp ce dădea din cap. De unde şi de la cine? Cine îi citea visele şi îi trimitea suvenire eretice misterioase? Cine avea acces chiar la patul în care ea îşi petrecuse noaptea, lângă prietena ei care dormea? Toate aceste evenimente păreau de domeniul imposibilului şi totuşi deveneau din ce în ce mai frecvente. Şi mai era şi întrebarea tulburătoare: Cine le jefuise sub ameninţarea pistolului şi ce căuta el?

S-a îndreptat spre pat şi a luat sacoşa. Deschizând-o, a scos dinăuntru cartea, care era foarte grea. Era diferită de volumul care le fusese furat, pielea ei roşie era mai învechită de vreme, mai roasă şi mult mai grea. Părea cu

adevărat veche, ca şi când ar fi fost ascunsă timp de o mie de ani. Spre deosebire de cartea „capcană”, aceasta nu avea o curea sau un lacăt pe ea, iar Maureen o deschise foarte uşor. Erau sute de pagini de pergament legate în ea şi un scris într-o latină pretenţioasă o umplea. Prima pagină era împodobită cu un blazon cu o emblemă anluminată, pe care Maureen o descoperise de curând. Era crucea latină cu semnătura ciudată: *Matilda, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu care există.*

Capitolul patru

Florenville, Belgia – în prezent

— Desfrânata aia de Matilda mă induce din nou în eroare!

Conducătorul bărbaţilor cu cagule mormăi jignirea gravă aruncând cartea-momeală prin camera ascunsă de la subsol, într-o izbucnire necontrolată de furie.

Unul dintre fraţi răspunse, aventurându-se în ape tulburi.

— Cum puteţi fi atât de sigur că era cartea Matildei cea care trebuia să i se livreze femeii Paschal?

Superiorul lui rosti printre dinţi:

— Îndrăzneşti să pui la îndoială spusele mele? Este vreunul printre voi care contestă cunoaşterea sau autoritatea mea în această privinţă?

Când se făcu linişte, şeful îşi continuă tirada.

— Datorită strădaniei şi eforturilor neobosite ale fraţilor noştri de-a lungul istoriei, am reuşit cu succes să distrugem toate referinţele scrise cunoscute despre *Cartea Iubirii.* Nu există nici o dovadă că a existat, în afară de bănuielile ereticilor morţi. În timpul Inchiziţiei, am confiscat toate documentele cunoscute care făceau aluzie la ea şi le-am distrus – atât documentele, cât şi pe eretici. Există un singur manuscris care a scăpat de sub puterea noastră în toate aceste secole, iar acesta este… cel al Matildei.

Îi rosti numele printre dinţi, din vocea lui ţâşnind venin. Toate femeile din istorie care îşi spuneau profete îl înfuriau.

Dar nici una mai mult decât nesuferita contesă de Canossa, care scăpase timp de aproape o mie de ani de încercările de a o reduce la tăcere.

Adeptul mai tânăr, care le atacase pe Maureen şi pe Tammy, făcu un pas în faţă.

— Ce doriţi să fac, Sfinţia Voastră?

Conducătorul său mârâi ordinul:

— Du-te la sursă! Găseşte-l pe Destino!

Dintre toţi ucenicii Săi bărbaţi, numai prea-fericiţii Nicodim şi Iosif din Arimateea au fost de faţă pe Golgota, în Vinerea Neagră. Ei sunt cei care I-au smuls cuiele şi tot ei L-au coborât de pe cruce pe Domnul nostru Iisus. Vegheaţi de femei, au purtat trupul lui Mesia pe o năsălie din pânză şi s-au îndreptat către un mormânt din apropiere, care aparţinea familiei lui Iosif din Arimateea. Iosif a pus la dispoziţie acel loc de veşnică odihnă nu doar din respect, dar şi ca rudă, căci Iisus nu-i era doar învăţător, ci şi nepot de sânge.

Când au ajuns la mormânt, Maria Magdalena s-a pus să spele rănile iubitului ei Domn, aplecată peste trup şi rugându-se cu osârdie în toată această vreme. L-a uns sârguincioasă cu uleiuri şi balsamuri, îndemnându-i pe toţi cei aflaţi în strâmta grotă a mormântului să i se alăture în rugă, să se roage cu toată silinţa, pentru ca Tatăl Ceresc să li-L înapoieze pe Fiul Său. Şi se rugară cu toţii, dar nimeni nu era mai pătimaş decât Maria Magdalena. Chiar aşa cum era, cu chipul mânjit de ţărână, sânge şi sudoare, avea înfăţişarea şi ţinuta unei adevărate regine. Era palidă, vlăguită de efort şi de durere, însă nu se oprea din îndeletnicirea ei, nici din rugăciuni, decât atât cât să vadă de starea şi de nevoile celor aflaţi alături de ea. Că mai

avea forţa de a se îngriji de toţi ceilalţi, într-un astfel de moment, aceasta era ilustrarea extraordinarei sale puteri de compasiune.

Maria Magdalena a vegheat întreaga noapte, în vreme ce restul ucenicilor se odihniră, cu credinţa nestrămutată că Dumnezeu li-L va înapoia pe Mesia. Dar trupul Lui rămase fără viaţă şi nici un alt semn de speranţă nu se arătă în tristul mormânt. Când primele raze ale soarelui se strecurară înăuntru, în dimineaţa zilei de sâmbătă, Maria Magdalena a învelit trupul iubitului ei în linţoliu. Simbolismul acestui gest – caracterul lui irevocabil, capitularea – o copleşi în clipa aceea. Se prăbuşi la pământ, cu degetele încă încleştate pe vasul din alabastru în care se aflaseră uleiurile tămăduitoare.

Pe aceeaşi năsălie din pânză pe care Iisus zăcuse cu o zi în urmă, bărbaţii au scos-o pe madona Magdalena ducând-o cu mare blândeţe şi băgare de seamă până la casa lui Iosif din Arimateea. Acolo, Luca, doctorul cel iubit, a cercetat-o şi s-a arătat foarte îngrijorat. Magdalena abia mai respira; peste toate cele câte îndurase, purta prunc în pântec. Era nevoie să fie ocrotită îndeaproape. Acum, rugăciunile lor trebuiau să fie pentru ea. După ce o aşezară pe un pat, cu femeile în juru-i, bărbaţii merseră să se adune într-una dintre odăile lui Iosif

Puritatea dragostei şi devotamentului Mariei faţă de Iisus îi mişcase pe cei trei bărbaţi, dincolo de durerea sfâşietoare care îi încerca. Ea îi ajutase să înţeleagă că pierderea lui Mesia nu trebuia să însemne şi pierderea învăţăturilor Sale. Maria Magdalena stăpânea şi întrupa învăţăturile Căii, dovedind prin faptele ei că iubirea este mai puternică decât moartea. Trăia acest adevăr în fiecare zi a vieţii ei. Împreună, Iosif din Arimateea, Nicodim şi Luca se juruiră să o apere şi să o sprijine, pe ea şi învăţăturile sfinte, prin orice mijloace cu putinţă, pentru tot restul zilelor – ale ei, ale copiilor ei şi ale copiilor copiilor ei, în veacul vecilor. În acea Duminică Mare se făcu legământul dintre cei trei, care

îşi amestecară sângele şi credinţa, laolaltă, în tare şi de nezdruncinat jurământ. Făcură astfel o frăţie, care va ajunge să fie cunoscută lumii drept Ordinul Sfântului Mormânt.

În dimineaţa următoare, când Iisus cel ridicat din morţi i se arătă Magdalenei, anunţându-i reînvierea Sa, cei trei bărbaţi au ştiut că făcuseră jurământul cuvenit. Toate rămăşiţele pământeşti ale învăţătorului lor dispăruseră.

Cei trei au găsit cu cale că această importantă întâmplare dovedea că Magdalena era cea aleasă pentru a continua învăţăturile Căii. Poate că tocmai ungerile ei aplicate cu atâta devotament trupului Domnului, în mormânt, ajutaseră la acea minune sfântă a învierii. Era oare cu putinţă ca simpla forţă a iubirii să fie de ajuns pentru a da naştere unui astfel de miracol? Cine poate şti cu siguranţă? Astfel de lucruri ţineau de credinţă şi omul, fiecare în felul lui şi la vremea lui, trebuie să ajungă singur la a-L înţelege pe Dumnezeu.

Bărbaţii aceia fuseseră însă singurii martori. Tradiţiile şi interpretările pe care le-au transmis generaţiilor următoare s-au întemeiat pe propriile lor experienţe, împletite cu învăţăturile nemijlocite ale lui Iisus însuşi. Ei au fost drepţii şi binecuvântaţii întemeietori ai ordinului nostru.

Întemeierea Ordinului Sfântului Mormânt,
conform relatărilor din *Libro Rosso*

Roma – în prezent

Piaţa Panteonului, Piazza della Rotonda, este una dintre destinaţiile turistice clasice din Roma, dominată la un capăt de splendida structură antică, în forma unei catedrale impunătoare, care i-a dat numele.

Timp de două mii de ani, Panteonul fusese un loc de închinăciune, mai întâi al romanilor păgâni, iar apoi al

catolicilor. Şi, deşi fusese consacrat de-a lungul timpului mai multor zei, arcadele feminine ale magnificei catedrale, pentru care era faimos pe bună dreptate, erau un omagiu adus vechilor zeiţe.

Energia feminină divină curge prin Piazza. Centrul pieţei Panteonului găzduieşte una dintre fântânile cele mai frumoase ale Romei, dominată de un obelisc egiptean vechi de trei mii trei sute de ani, realizat din granit roşu. Monumentul a fost adus la Roma de la Heliopolis pentru a cinsti un templu al lui Isis, în onoarea zeiţei care era mama a tot ceea ce înseamnă viaţă.

Camera de hotel a lui Maureen avea vedere la piaţă, iar ea se uita la fântână de la fereastra ei în timp ce aştepta ca Peter să revină cu un verdict despre misterioasa carte roşie. Se afla aici de două zile, de când plecase de la Orval. Tammy rămăsese în Belgia, iar Roland venise să o ia, ca să nu fie nevoită să se întoarcă singură în Languedoc după spaima prin care trecuse. Ar trebui să fie cu Roland şi cu Bérenger acum, oftă Maureen, gândindu-se la întâlnirea ei neterminată cu Bérenger. Fusese nechibzuită să se teamă atât de tare şi să stea departe de el atâta timp, iar acum se întreba dacă răbdarea lui faţă de ea şi faţă de hoinărelile ei nu ajunsese cumva la final.

De la fereastra ei îl zări pe Peter trecând prin piaţă cu o servietă în mână.

— *Buona sera!* strigă ea, făcându-i cu mâna, apoi coborî să-l întâmpine la lift. Avea inima în gât. Îşi dădea seama din privirea lui că descoperirea lor era într-adevăr una importantă, dar, de dragul siguranţei, conveniseră să nu discute despre ea la telefon sau în public.

Intrând în lift, ca să se îndrepte spre camera lui Maureen, Peter o întrebă:

— Îţi aminteşti ce ţi-a spus fetiţa în vis? Că nu este ceea ce crezi tu că este?

Maureen a dat din cap aprobator.

— Nu este *Cartea Iubirii.*

— Nu, nu este. Dar pare să conţină elemente din *Cartea Iubirii* şi, cu siguranţă, numeroase referiri la ea.

Maureen se gândea la cele auzite, încercând să nu fie dezamăgită, în timp ce deschidea uşa camerei sale. Trebuia să aibă încredere în proces.

Peter îi zâmbi, deschizând servieta şi scoţând din ea o serie de fotocopii ale primului set de pergamente şi traducerile lui preliminare.

— Maureen Paschal, fa cunoştinţă cu Matilda din Toscana. Ce avem aici este o versiune nedescoperită până acum a poveştii vieţii ei, scrisă chiar de mâna ei.

Maureen scoase un ţipăt de încântare. Pasiunea sa pentru rolul femeilor în istorie era una dintre forţele care o conduceau în viaţă. Descoperirea a ceva de o asemenea importanţă era o comoară, mai valoroasă decât aurul.

— Pare a fi o tradiţie de familie, observă Maureen, uitându-se peste copii. Se pare că ne facem un hobby din a descoperi autobiografiile strămoşilor noştri.

— Nu râde! Eu cred că este într-adevăr o tradiţie de familie, ba chiar una importantă. Cred că în cele din urmă a devenit necesară pentru anumiţi membri de rang înalt ai liniei de descendenţă, pentru a clarifica situaţia, deoarece ştiau că adevărul avea să moară dacă nu făceau acest lucru. Şi cred că exact asta s-a întâmplat cu Matilda, după cum se pare. Aşa cum ştii, timp de secole, „ereticii” nu au încredinţat nimic hârtiei, pentru că era prea periculos. Dar Matilda nu era o eretică oarecare. Ea era neînfricată şi cu siguranţă o femeie cu un devotament profund pentru misiunea ei spirituală, aceea de a apăra adevărul. Există o biografie a ei în arhivele Vaticanului, scrisă de un călugăr pe nume Donizone, care îi era contemporan şi care susţine că este biograful ei personal. Dar el era un benedictin şi a înregistrat evenimente istorice cu ajutorul unei agende, aşa cum făceau toţi călugării din ordinul său, iar o parte din această biografie este suspectă. Sună ca un document aranjat pentru relaţiile publice direct de la Roma. Aşa că, în

cele din urmă, cred că ea a luat decizia importantă de a-şi încredinţa ea însăşi propria viaţă hârtiei, fiind, după părerea generală, foarte bine educată. Donizone face referire la ea numind-o *docta,* ceea ce înseamnă excepţional de învăţată. Şi nu era un termen folosit cu uşurinţă şi niciodată pentru o femeie. Deci era foarte capabilă de a-şi înregistra propria viaţă, din perspectiva ei şi cu sentimentele ei. Dar... este cât se poate de controversată, pentru a nu spune mai mult.

— Deci... ai citit tot documentul?

Peter a dat din cap.

— Destul cât să ştiu că ceea ce ne aşteaptă ar putea cutremura pământul, dar nu suficient încât să-ţi pot spune cu siguranţă cine a fost sau ce avea în posesie.

— Dar vorbeşte despre *Cartea Iubirii?*

— Vorbeşte. Şi mai vorbeşte despre ceva, ceva numit *Libro Rosso,* ceea ce înseamnă „Cartea roşie”. Inserează fragmente din ea pe parcursul relatării.

— În scrisoarea pe care o avem, ea îşi cere Cartea Roşie înapoi.

— Da. Eu mă gândesc că poate *Cartea Roşie* este o versiune italiană a *Cărţii iubirii,* o copie care a ajuns în Italia în timp ce originalul a rămas în Franţa.

Maureen s-a aşezat şi şi-a permis, în sfârşit, să se lase copleşită de realitatea care i se arăta.

— Ceea ce înseamnă că ştim că acum există cel puţin două copii ale acestei cărţi scrise de Iisus.

Avea o mie de întrebări, pe care începuse să i le toarne lui Peter, care râdea.

— O voi lăsa pe Matilda să-ţi povestească despre ea în cuvintele ei. Eşti pregătită?

Şi vărul ei luă traducerile, începând să citească.

Mantova, Italia – 1052

— Nu povestea aia, Isobel! Spune-mi povestea cealaltă. Aceea despre labirint.

La şase ani, neobişnuit de micuţă, înălţimea Matildei dezminţea complet aparenţa ei fizică. Bătu ceva mai tare din picior şi îşi dădu la o parte în mod imperios părul des şi roşcat, continuând să-i ordone bonei sale.

— Ştii că povestea aceea îmi place cel mai mult. Nu vreau să aud nici o altă poveste. Dar opreşte-te înainte de partea urâtă. Urăsc partea urâtă.

În timp ce micuţa contesă de Canossa făcea mutre pentru a-şi puncta dispreţul faţă de partea urâtă, încântătoarea donna Isobel din Lucca dădea din cap răbdătoare la cererea ei. Mâinile ei delicate şterseseră sângele naşterii de pe chipul acestei copile pe când avea doar cinci secunde de viaţă, apoi o înfăşaseră şi o legănaseră ca şi când ar fi fost a ei. Matilda se afla în grija lui Isobel din acea seară de primăvară timpurie de când copila zvăpăiată luase prima ei gură de aer şi îşi anunţase printr-un ţipăt sosirea în provincia Toscanei. Pentru poporul tatălui ei, provenit din războinicii lombarzi neînfricaţi din nordul Italiei, naşterea unui copil la echinocţiul de primăvară era o binecuvântare aparte de la Dumnezeu. Plânsul acestei copile era atât de puternic, încât tatăl ei, aşteptând împreună cu oamenii lui într-o curte învecinată, fusese convins că i se născuse un fiu, binecuvântat cu o naştere naturală. Ducele Bonifaciu a fost dezamăgit doar pentru scurt timp de faptul că acel copil era fetiţă. Pe măsură ce Matilda creştea şi începea să arate caracteristicile nobililor ei părinţi – trăsăturile alese şi farmecul zveltei sale mame, combinate cu hotărârea şi puterea tatălui său, ea devenea rapid fiica iubită şi adorată a celui mai înspăimântător bărbat din Italia.

— De ce îţi place atât de tare povestea asta, Tilda? Credeam că o să te plictiseşti de ea, pentru că o ştii pe de rost. Şi am atâtea altele pe care să ţi le spun.

— Ei bine, nu mă plictiseşte. Aşa că începe de la început!

Era un ordin.

Isobel a zâmbit blând, dar nu a început povestea, făcându-o pe Matilda să pară o furtună pentru un moment, înainte de a se da bătută:

— Te rog, Isobel! Vrei, te rog, să citeşti povestea mea preferată? Voi juca rolul prinţesei Ariadna şi voi învârti bagheta magică în timp ce o spui. Şi am spus *te rog.*

— Într-adevăr, ai spus, dar nu ar trebui să te rog să ai maniere, Matilda. Buna ta mamă provine din cea mai nobilă familie din lume, este o descendentă directă chiar a binecuvântatului Carol cel Mare, şi totuşi ea nu se comportă aşa, nici măcar cu servitorii care îi curăţă oala de noapte. Ai văzut-o vreodată să dea aşa ordinele? Nu, nu ai văzut-o şi nu o vei vedea. Şi în afară de tatăl tău, care are propriile motive, nu vei vedea nici o persoană din Lucca să se comporte aşa. Nu aceasta este calea noastră, copilă. Nu aceasta este Calea.

Matilda era pentru moment pedepsită aspru. Impulsurile sale arogante proveneau din impetuozitatea ei naturală şi din influenţa tatălui. Deşi donna Beatrice era într-adevăr o femeie foarte religioasă şi de viţă nobilă, Bonifaciu era un soldat pur din Toscana. Genealogia tatălui său combina descendenţa din oraşul sfânt Lucca cu sângele de războinic neînfricat lombard care alcătuise casa din Toscana. Dacă Beatrice era produsul graţios şi cultivat al familiei regale germane, Bonifaciu era suveranul feudal adesea plin de cruzime şi întotdeauna înnebunit după putere; era, de departe, mai mult un fiu al sângelui său de războinic longobard decât al spiritului oraşului Lucca. Longobarzii invadaseră Italia în secolul al VI-lea d.Hr., dezlănţuind prăpădul peste ceea ce rămăsese din Imperiul Roman fărâmiţat. Stăpânirea lor dăduse numele regiunii din nordul Italiei care într-o zi urma să domine complet Lombardia.

Deşi Bonifaciu moştenise mari bogăţii şi putere, el nu avea odihnă, căutând să-şi sporească bunăstarea prin propriile merite. Apele dimprejurul regiunii Mantova, Pad şi

Mincio erau căile principale de schimb cu nord-vestul Europei, care începuseră să înflorească în timpul conducerii lui Bonifaciu. Înaintea excelentei sale conduceri, negustorii se temeau de nelegiuirile din nordul Italiei şi evitau să facă negoţ cu acea zonă. Căile critice din marile porturi, precum Veneţia, utilizate pentru importarea bunurilor de lux din Orient şi din alte părţi, fuseseră complet închise.

Dar ducele din Toscana domnea în mod tiranic pe valea fluviului Pad, încolonându-i pe tâlhari după ce îi mutila cu brutalitate, pentru a le transmite piraţilor care se apropiau că un asemenea comportament nu va mai fi tolerat. Grupuri de bărbaţi curajoşi şi bine plătiţi se transformaseră într-o forţă de elită care patrula pe fluviul în numele marelui duce.

Strategia lui Bonifaciu apăra rutele de comerţ şi reuşise să aducă pe râuri negustori din Marea Adriatică, iar germanii erau acum dispuşi să treacă Alpii cu mărfurile lor valoroase din Regatul de nord al Saxoniei. În schimb, el cerea taxe şi impozite pentru folosirea rutelor de către comercianţi, care erau bucuroşi să plătească pentru dreptul de a face comerţ în siguranţă în acea regiune bogată. Bunăstarea şi puterea lui ajunseseră legendare, ajutat de frumoasa lui soţie de viţă nobilă. Ea era bijuteria de pe coroana lui feudală, legitimitatea de care avea nevoie şi pe care o râvnea.

Singura slăbiciune a lui Bonifaciu era scumpa lui fiică, pe care o lua adesea cu el pe cal în timp ce îşi controla teritoriile. La vârsta de şase ani, Matilda călărea mai bine decât majoritatea bărbaţilor adulţi din acea vreme. Dar, după ce Matilda petrecea un timp în compania tatălui aflat la comandă, Isobel avea nevoie de multe ore de răbdare pentru a corecta purtările copilei.

— Îmi pare rău, Isobel. Matilda reuşi să pară ruşinată, dar numai pentru scurt timp. Voi face tot ce pot ca să devin o contesă bună şi nobilă.

— E mult mai bine acum. Acum, aminteşte-mi! Cum începe această poveste?

— Creta! Matilda ţipă entuziasmată.

— Ah, da. Marele şi bogatul regat al Cretei. A fost odată ca niciodată un rege măreţ, pe care îl chema Minos...

Minotaurul era un monstru, născut în familia regelui Cretei, marele conducător cunoscut sub numele de Minos; era fiul soţiei sale, regina Pasiphae. Era jumătate om, jumătate taur şi avea apetitul a zece fiare sălbatice. Se spune că Minotaurul era rezultatul împerecherii interzise cu un zeu sau, şi mai rău, cu un taur mare alb. Acest lucru a fost probabil prost înţeles de oamenii cu prejudecăţi, care nu puteau pricepe marile mistere ale străbunilor. Probabil că regina Pasiphae era o preoteasă a lunii şi întruchiparea femininului sacru, iar împerecherea ei cu un preot, în chipul unui taur, pentru a reprezenta masculinul sacru, era îndeplinirea unui ritual care era considerat un mister divin încă de la naşterea omenirii; un ritual al uniunii energiilor masculine cu cele feminine, necesar pentru echilibrul vieţii pe pământ.

Astfel, povestea conceperii Minotaurului este învăluită în mister, dar ştim un lucru: el exista ca o combinaţie dintre uman şi divin şi era pe jumătate miraculos, pe jumătate îngrozitor. Probabil în existenţa misterioasă a Minotaurului se află secretul Căderii. Probabil este un simbol al marii pierderi a cunoaşterii care are loc atunci când oamenii nu mai sunt în stare să-i accepte natura divină. Şi mai ales, este pierderea umanităţii noastre, atunci când abandonăm necesitatea de a onora împreună masculinul şi femininul în

forma lor cea mai divină şi în ceea ce poate fi creat din acea uniune sacră.

Numele Minotaurului era Asterius, ceea ce înseamnă „fiinţă stelară „, ca rezultat al originilor sale divine. El era slăvit ca un zeu, dar în acelaşi timp era obiect de teroare şi frică printre oameni. Corpul lui era acoperit cu stele, pentru a aminti că toate creaturile vin din ceruri, chiar şi cele care par să aibă doar un caracter teluric. Din ceruri venim şi în ceruri ne vom întoarce. Pentru că precum este în cer, aşa şi pe pământ.

Asterius s-a născut un monstru, o creatură înspăimântătoare, care să ceară sacrificii umane şi care să distrugă pacea din Creta? Sau a fost transformat într-un monstru pentru că nu i s-a oferit iubire şi a fost supus ridicolului, cruzimii şi judecăţii? Era cu siguranţă un motiv de ruşine pentru regele Minos, care nu putea suporta faptul că soţia lui l-a conceput cu altcineva, chiar dacă a făcut-o cu o fiinţă divină. Minos era în pragul nebuniei din cauza geloziei şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să-l distrugă pe Asterius, dar nu a îndrăznit să omoare monstrul, din cauza originii sale divine. Aşa că regele a conceput o închisoare subterană în care să ţină această creatură nedorită şi să o ascundă de privirea lui.

Trăia în Creta un refugiat din Atena, pe numele său Dedal inventatorul, care a fost chemat de Minos pentru a crea o închisoare care să-l găzduiască pe Minotaur. Inventând această structură teribilă, Dedal a devenit un adevărat arhitect. Ceea ce a conceput el a fost labirintul, un fel de structură enormă şi încâlcită care ducea la un punct central; în punctul central era un templu în care avea să stea creatura. Labirintul era conceput în aşa fel încât, odată intrat acolo, era imposibil să găseşti calea de ieşire. Aceasta avea să-l ţină înăuntru pe Minotaur, dar şi să le prindă pe ghinionistele sale victime – deoarece construcţia era făcută în aşa fel încât, odată intrate, ele nu puteau scăpa. Ca un lucru care i se cuvenea unui monstru,

Minotaurul a cerut un sacrificiu de şapte fete şi şapte băieţi care îi erau trimişi în centrul labirintului o dată la nouă ani, iar el îi devora fără a lăsa vreo urmă din ei.

Astfel Asterius-Minotaurul a trăit viaţa unui zeu-monstru, departe de văzul locuitorilor Cretei şi captiv în labirintul lui subteran, lăsând câte o umbră deasupra regatului o dată la fiecare nouă ani. Regele Minos şi regina Pasiphae au avut apoi copii umani, printre care pe încântătoarea şi blânda prinţesă numită Ariadna. Prinţesa era renumită pentru frumuseţea ei şi se vorbea despre ea ca despre „Cea pură şi strălucită”; era, de asemenea, cunoscută ca fiind „foarte pură în suflet şi în inimă”.

S-a întâmplat ca insula Creta să fie în război cu Atena. Fratele Ariadnei şi singurul fiu adevărat al lui Minos, un erou pe nume Androgeos, a fost ucis de atenieni în luptă. Regele Minos urlând de durerea pierderii fiului său a declarat cruzime absolută în răzbunarea împotriva atenienilor. Cucerind Atena, Minos a cerut ca locuitorii oraşului să dea Minotaurului tribut dintre copiii lor; astfel, cei paisprezece copii nevinovaţi destinaţi sacrificării au fost luaţi din rândul atenienilor.

Şi aşa s-a făcut că fiul cel mic al regelui Atenei era un tânăr frumos şi curajos, pe nume Tezeu. Şi când a venit timpul pentru atenieni să trimită teribilul sacrificiu pentru Minotaur, Tezeu s-a oferit să meargă primul dintre cei paisprezece, fiind hotărât să înfrunte Minotaurul şi să-l omoare, salvând astfel vieţile celor nevinovaţi şi eliberând poporul Atenei de această teroare. Deşi era tânăr, acest erou era foarte înţelept. El înţelesese că a oferi sacrificii Minotaurului era o alegere. Era o tradiţie care nu trebuia să fie păstrată, dar era nevoie de cineva curajos să o oprească.

Prinţesa Ariadna se plimba pe plaja de lângă portul din Creta, când vasul din Atena a ajuns la mal, cu victimele sacrificiului. Se spune că l-a zărit pe Tezeu şi s-a îndrăgostit imediat de el, considerând că el este eroul care ar putea

înfrânge întunericul ce se furişa pe sub Creta sub forma fratelui ei vitreg, îngrozitorul Minotaur-Asterius. Ea fusese chinuită toată viaţa de moartea victimelor nevinovate pentru a-i satisface foamea inumană, dar compasiunea din inima ei o făcea să simtă o mare milă pentru suferinţa lui monstruoasă.

Ariadna a aranjat o întâlnire secretă cu Tezeu cu o seară înainte de sacrificiu. Ea s-a oferit să-l ajute, în schimbul promisiunii lui de a se căsători cu ea şi de a o lua cu el.

Dar Ariadna fusese promisă de tatăl său ca mireasă zeului desfrânat, Dionysos. Se spunea că zeul era înnebunit de pasiune după frumuseţea pură a Ariadnei şi o ceruse de la Minos în schimbul victoriilor militare împotriva Atenei. Minos s-a înduplecat fără tragere de inimă, dar înţelegerea era făcută. Pura Ariadna era o discipolă credincioasă a Afroditei, zeiţa iubirii. De aceea, ea nu putea să suporte gândul de a se căsători cu oricine altcineva decât cu cel pe care l-ar fi iubit cu adevărat şi, cu siguranţă, nici gândul de a deveni o concubină oarecare a zeului plăcerilor.

De cum îl zărise pe Tezeu, Ariadna se îndrăgostise de el, ştiind că el îi putea schimba destinul. Tezeu urma să salveze poporul de Minotaur şi pe Ariadna de zeul întunecat, iar ambele aveau să se întâmple prin forţa iubirii. Se spune că Ariadna şi Tezeu s-au unit în acea noapte în pasiune şi intenţie, trup şi suflet, încredere şi conştiinţă. Făcând acest lucru, ea i-a oferit protecţie prin puterea pură a iubirii ei.

Cum Ariadna era sora vitregă a groaznicei bestii, ea cunoştea secretul de a-l omorî pe Minotaur şi cel de a ieşi din labirint. Toate acestea le-a împărtăşit cu noua ei iubire. Apoi Ariadna a pus nişte şuviţe din părul ei mătăsos într-un ghem de aţă aurie, pentru a crea un fir magic, numit cheie, prin care să îl ajute pe iubitul ei să scape din labirint. Pe urmă, i-a dăruit o sabie miraculoasă, o armă creată pentru zeul mării însuşi, Poseidon; era făcută din argint şi aur şi reprezenta lumina soarelui şi a lunii care se reflectă în apă.

Ariadna ştia că această armă îl va ucide pe fratele ei vitreg fără să-i provoace vreo suferinţă. Tezeu va reuşi să-l ucidă pe Minotaur dintr-o singură lovitură puternică şi nemiloasă şi să iasă ca un erou al luminii dacă va urma întocmai instrucţiunile ei.

Dimineaţa următoare, când a fost dus în labirint ca primul sacrificat, Tezeu a prins unul dintre capetele ghemului Ariadnei de un inel de fier de la intrarea în labirint, legându-l într-un nod simbolic nupţial, exact cum îi arătase ea. A luat ghemul cu firul magic înăuntru cu el, desfăcându-l uşor în timp ce mergea pe căile încurcate ale labirintului spre bestia hidoasă.

În centrul labirintului, Tezeu l-a întâlnit pe Minotaur şi l-a răpus într-o luptă cinstită corp la corp, el fiind apărat de iubirea Ariadnei şi dându-i lovitura finală cu arma fermecată pe care ea i-o oferise. Îndeplinindu-şi sarcina, şi-a reluat drumul spre ieşirea din labirint, urmând firul Ariadnei, ajungând astfel în siguranţă la intrarea în labirint şi în braţele iubitei sale. Luându-şi prinţesa, Tezeu i-a eliberat pe cei treisprezece copii atenieni şi s-a întors la vasul lor ca salvator al poporului său şi marele ucigaş al bestiei-zeu.

Au mers pe mare până când au ajuns pe insula Dia, unde s-au oprit pentru o noapte de sărbătoare şi ca să facă provizii pentru întoarcerea la Atena. Din nefericire, bucuria le-a fost curmată când zeul beţiei vinului, Dionysos, a venit pe insulă cerşindu-mi mireasa. Ariadna era a lui după legea oamenilor şi a zeilor, a spus el, logodită de tatăl său, regele, şi fără vreun drept de a se opune. Tezeu s-a împotrivit la început zeului, spunând că Ariadna era a lui prin alegerea lui şi că el voia s-o facă regina Atenei. Dionysos i-a amintit însă lui Tezeu că el o putea face pe Ariadna nemuritoare prin căsătoria cu un zeu şi că, dacă atenianul o iubea cu adevărat, ar elibera-o pentru a-i oferi un destin divin. Argumentul a răsunat în mintea tânărului, iar zeul Dionysos era implacabil în atacul său împotriva lui Tezeu.

Era o alegere foarte dificilă pentru tânărul prinţ atenian, care nu se putea compara cu zeul viclean şi hotărât. În final, Tezeu s-a gândit că, dacă i se opune lui Dionysos, zeul o va lua probabil pe Ariadna cu forţa şi îi va face rău lui şi celor care au mai rămas dintre atenieni. Şi astfel, cu inima frântă, Tezeu a lăsat-o pe Ariadna în mâinile lui Dionysos şi a plecat pe mare de pe insula Dia fără iubita lui.

Ariadna era distrusă de pierderea lui Tezeu şi disperată că avea să devină soţia zeului desfrânat care o luase cu forţa şi prin viclenie. Dar, prin forţa divină a iubirii, o schimbare miraculoasă a avut loc în sufletul zeului Dionysos. Atât de îndrăgostit era de frumoasa şi pura Ariadna, încât nu suporta să o vadă într-o asemenea suferinţă. Nu a luat-o cu forţa, ci a decis să o primească doar atunci când ea va hotărî să fie soţia lui. Dionysos a început a o copleşi cu daruri şi a-i lăuda frumuseţea şi chiar a-i promite că îşi va schimba comportamentul dezmăţat pentru a-i arăta iubirea adevărată. Când Ariadna a văzut imensitatea iubirii zeului şi felul în care aceasta l-a transformat, inima i s-a îmblânzit. Prin rugăciunile ei către Afrodita, întruchiparea iubirii, Ariadna a înţeles că Tezeu ar fi trebuit să lupte pentru ea dacă ar fi simţit cu adevărat că ea era singura lui iubire. Faptul că nu a făcut-o arăta că ea trebuie să-l uite.

Pentru că iubirea care nu este împărtăşită în egală măsură nu este iubire, nu este sfântă. Şi faptul că ne ghidăm după un asemenea ideal de iubire ne poate conduce spre găsirea celei adevărate.

Şi a venit şi ziua când Ariadna a acceptat să fie soţia lui Dionysos şi au trăit într-o stare de extaz în eternitate, ca parteneri adevăraţi şi egali în hierogamie. Astfel, Ariadna a găsit iubirea adevărată – pentru cel care a luptat cu adevărat pentru ea.

Tezeu a plâns pierderea Ariadnei şi a regretat până la sfârşitul zilelor sale slăbiciunea care a dus la nepotrivita lui decizie de a o abandona. În onoarea celei care devenise

acum o zeiţă, el a construit un templu pe insula Amathos. Luând statuia Afroditei pe care Ariadna o adusese cu ea când părăsise Creta, a ridicat un templu pe care l-a numit Templul Iubirii şi l-a dedicat Ariadnei-Afrodita. În interiorul templului, el a construit un labirint care a devenit simbolul iubirii şi al eliberării, iar un dans ritmic care reprezenta celebrarea uniunii divine a fost stabilit pentru sărbătoarea anuală în onoarea Ariadnei, sărbătoarea Doamnei Labirintului, care a înfrânt întunericul prin iubirea ei. Noul labirint a fost creat ca un loc de bucurie, cu o cărare secretă în spirală care ducea în centru şi apoi din nou afară. Labirintul nu mai era un loc unde sufletele se pierdeau. Pentru totdeauna, el avea să fie un loc unde spiritul uman putea fi găsit; un loc pentru a celebra atât umanul, cât şi divinul din noi toţi, dacă învăţăm să ucidem minotaurii care sălăşluiesc în noi prin credinţa necesară în puterea iubirii.

Tezeu a devenit cel mai mare dintre eroi, stabilind democraţia şi justiţia în Atena, unde este recunoscut ca fiind fondatorul înţelept şi plin de compasiune al oraşului care a oferit atâtea învăţături lumii. Fără îndoială, înţelegerea lui profundă a naturii iubirii şi a pierderii a fost elementul care l-a făcut un conducător excepţional.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Legenda Ariadnei, Doamna Labirintului,
aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Isobel a povestit legenda labirintului precum o făcuse de multe ori înainte, spunând-o aşa cum fusese păstrată în scrierile lor cele mai sacre, ca piatră de temelie a *Libro Rosso,* a Cărţii Roşii. A spus povestea pe înţelesul copilei, omiţând referirile sexuale deschise şi, desigur, oprindu-se înaintea „părţii urâte” amintite de Matilda, în care totul se prăbuşeşte pentru tinerii îndrăgostiţi şi Ariadna este

abandonată în braţele lui Dionysos. Pentru Matilda, legenda labirintului avea un final fericit, în care Tezeu omora bestia, salvându-i pe cei treisprezece copii din Atena şi ducând-o pe frumoasa lui prinţesă spre apus.

Va avea suficient timp să înveţe că majoritatea poveştilor de dragoste nu erau atât de simple şi nu se terminau atât de frumos. Aceasta era într-adevăr una dintre cele mai importante lecţii ale legendei labirintului, că adesea, de-a lungul istoriei omenirii, nu se ţinea seama de nevoile femeilor şi de puterea iubirii. Dorinţa Ariadnei nu a fost niciodată luată în considerare în disputa dintre Tezeu şi Dionysos, deşi ambii bărbaţi şi-au mărturisit dragostea pentru ea şi o doreau. Destinul nu i-a oferit ei nici o posibilitate de a alege, dimpotrivă, îi fusese hotărât înainte de tatăl ei, când şi-a vândut propriul copil pentru a câştiga bunăvoinţa şi înţelegerea lui Dionysos. Iar acesta era un semn care prevestea momentul în care istoria omenirii urma să decadă – când femeile au devenit o garanţie în afacerile bărbaţilor, fără vreun drept de a-şi alege propriul destin. Ele au devenit o proprietate, piese de joc pe o tablă de şah a politicii, pe care rudele lor bărbaţi să le folosească; devalorizate şi minimalizate, chiar dezumanizate. Când căsătoriile au devenit afaceri politice aranjate, în care femeile erau schimbate ca bovinele de familiile lor şi nu aveau nici un drept, ceea ce fusese odată punctul cel mai sacru al uniunii a devenit locul în care violul a fost legalizat de stat. Decăderea bărbatului era completă.

Isobel ştia că şi pe Matilda o aştepta un destin asemănător; Matilda va trebui până la urmă să stăpânească toate lecţiile complexe despre iubire şi putere din povestea Ariadnei. Dar Isobel trebuia, de asemenea, să o înveţe pe Matilda că uniunea dintre un bărbat şi o femeie era important să fie mai mult decât ceea ce devenise: o tranzacţie dezumanizantă şi adesea brutală.

Îndatoririle lui Isobel ca bonă a Matildei cuprindeau bunăstarea spirituală şi intelectuală a copilei, precum şi protecţia ei fizică.

Matilda era un copil excepţional, iar ocrotitoarea ei fusese aleasă într-un mod aparte. Sarcina ei era de a o educa pe fată în tradiţiile foarte vechi şi tainice care se practicau în Lucca încă din secolul I d.Hr.. Deşi Bonifaciu era prea preocupat de cuceriri şi de expansiunea teritorială ca să-şi bată capul cu religia sau cu spiritualitatea, el le ocrotea în semn de respect faţă de bunicul său, legendarul conducător toscan Siegfried din Lucca. Se cuvenea, de aceea, ca fiica lui să fie educată şi îndoctrinată de aceste tradiţii sacre. Astfel, Bonifaciu şi Beatrice au ales-o pe încântătoarea Isobel, care făcea parte din una dintre casele mari ale Toscanei. Într-adevăr, Isobel era o verişoară şi o nobilă, rudă cu Bonifaciu prin Siegfried însuşi.

Deşi mama Matildei, donna Beatrice, provenea tot din neamul familiei din Lorena, tradiţiile lor spirituale erau cu secole întregi mai îndepărtate şi nu erau atât de înfloritoare precum cele din Toscana. Beatrice era conştientă de moştenirea ei eretică sfântă, dar păstra practicile tradiţionale în intimitatea casei. Acest lucru era necesar deoarece ea era membră a familiei regale germane care datora supunere Bisericii Catolice şi structurii politice complicate aferente ce hotăra puterea în Europa. Beatrice era pioasă şi supusă, o femeie graţioasă şi puternică în felul ei, dar care se supunea bucuroasă legendarului ei soţ. Fusese de fapt neobişnuit de norocoasă pentru o femeie din timpul ei, deoarece găsise iubirea adevărată şi mulţumire în căsătoria ei aranjată. Faptul că Beatrice era de o frumuseţe incredibilă, cu părul negru şi ochii negri migdalaţi, era premiul cel mare pentru orgoliul lui Bonifaciu.

Matilda nu era primul lor copil. Din nefericire, ei îşi pierduseră în acelaşi an primii doi născuţi din cauza gripei care măturase Europa. Unul era fiul şi moştenitorul lui Bonifaciu, mort la vârsta adolescenţei, lăsând o mare rană

în inima tatălui său. Al doilea era o altă fiică, pierdută la vârsta copilăriei timpurii. Tragedia de a pierde doi copii atât de repede lăsase urme asupra Beatricei, care se simţea adesea slăbită şi bolnavă de tristeţe şi abia dacă îi rămânea energie pentru fiica în viaţă. Astfel, deşi Beatrice era mama Matildei, din naştere şi după descendenţă, Isobel era singura forţă maternă pe care ea o cunoştea.

— Când vei creşte mai mare, îţi voi spune o altă poveste a labirintului, zise Isobel. Una în care personajele sunt înţeleptul rege Solomon şi glorioasa regină din Saba.

— Spune-mi acum!

— Nu, nu pot. Încă nu ai vârsta la care să poţi înţelege tot ceea ce implică această poveste. Ţi-o voi povesti după ce vei împlini şaisprezece ani, aşa cum se cuvine.

Tonul Matildei deveni conspirativ, şoptind:

— Este din... *Libro Rosso!*

Era uimire în vocea ei când vorbi despre cartea magică.

Isobel i-a făcut cu ochiul în timp ce dădea din cap aprobator.

— Este, într-adevăr. Şi sunt multe lucruri în acea carte pe care va trebui să le ştii. Acum, în pat! Hai, lasă-mă să te pieptăn!

Cu degete graţioase, Isobel a început procesul din fiecare seară de descâlcire a părului roşcat-auriu al Matildei, care îi cădea în valuri grele până la jumătatea spatelui.

Somnoroasă, Matilda a cedat la ideea de a se băga în pat, frecându-şi ochii albaştri ca marea şi căscând ca un pui de leu.

— Vrei să-mi cânţi, te rog, cântecul? o rugă ea. Cel din ţara mamei tale?

Isobel a băgat cuvertura de lână sub bărbia copilei şi s-a aşezat pe marginea patului. Vocea ei blândă şi limpede cânta uşor în franceză:

Il est a longtemps que je t 'aime,
Jamais je ne t'oublierai

Matilda, care vorbea fluent limba ei maternă, dialectul toscan, şi limba germană a mamei, abia începuse să înveţe limba franceză. Când repetă versul într-o melodie de răspuns, o făcu în limba ei maternă.

Te iubesc de mult timp,
Niciodată nu te voi uita

Iar apoi Isobel termină cu vechea poezie care era considerată sacră în regiunea La Beauce din Franţa, de unde venise mama ei înainte de a intra prin căsătorie în neamul din Lucca. Provenea dintr-o poezie creată cu o mie de ani înainte, de către un om foarte important, despre iubirea lui pentru o femeie binecuvântată şi copiii ei.

Je t 'ai aimé dans le passé
Je t'aime aujourd 'hui
T'aimerais encore dans l'avenir
Le temps revient.

O sărută pe Matilda pe frunte, în timp ce copila se întindea spre măsuţa de rugăciune de la marginea patului ei. O statuie mică a Sfintei Modesta, sculptată cu meticulozitate în lemn, împodobea altarul. Era un cadou din partea franceză a familiei lui Isobel, oferită în semn de celebrare a binecuvântatei naşteri din urmă cu şase ani a micuţei contese. În această întruchipare, sfânta ţinea o mână sus, în semn de binecuvântare, iar în cealaltă ţinea strâns o carte, colorată cu roşu şi împodobită. Matildei îi plăcea mult statuia, în care părul Modestei era pictat în aceeaşi culoare extraordinară pe care o avea părul ei.

Fetiţa a mângâiat statuia Modestei înainte de a şopti traducerea, lucru ce făcea parte din ritualul lor din fiecare seară şi era piatră de temelie a tradiţiei lor:

Te-am iubit în trecut
Şi azi te mai iubesc
Te voi iubi şi-n viitor
Căci timpul se întoarce.

— Într-adevăr.

Isobel oftă în timp ce se uita la această mică fiinţă atât de strălucită şi complicată, pe care o iubea ca pe propriul copil. Părea că Dumnezeu alesese să nu-i dăruiască lui Isobel copii din pântecele ei. Desigur, din cauza loialităţii sale faţă de Matilda, ea nu ar avea timp sau ocazia să se căsătorească şi să aibă copii, în ciuda faptului că avea doar douăzeci şi ceva de ani. Înţelesese că destinul ei era acela de a o educa pe această fetiţă mai bine ca pe oricare alta, iar uneori era o sarcină foarte grea, care cerea toată concentrarea ei.

Facă-se voia Ta. Isobel repetă acest lucru de multe ori în rugăciunile ei zilnice din *Cartea Iubirii.* Era a doua dintre cele şase învăţături sfinte ale rugăciunii *Tatăl Nostru,* rugăciunea Domnului, fundamentul practicilor lor. Supunere faţă de Dumnezeu. Abandonarea în faţa voinţei Lui. Şi era, fără îndoială, voinţa Lui ca ea să-şi dedice viaţa creşterii acestui copil.

Matilda va dovedi odată că „timpul se întoarce”, precum cea mai mare profetă din linia lor de descendenţă, binecuvântata Sarah-Tamar, o făcuse cu atâta timp înainte. Era destinul ei. Această copilă îşi va lăsa urma în istorie. Dar nu în această seară.

— Noapte bună, *ma petite*[5]. Visele să-ţi fie dulci.

— Noapte bună, Issy a mea, şopti ea adormită, cuibărindu-se sub cuvertură, căscând din nou. Te iubesc.

5 Micuţa mea (în lb. franceză în original) (n.red.)

Matilda era înnebunită, fugind prin castel şi ţipând de entuziasm, cu părul desfăcut zburând în spatele ei ca o perdea roşie-aurie.

— Luuuuuucca! Luuuucca! Chiar mergem mâine la Lucca, Isobel? Chiar? Cu papa?

— Da, micuţo. Mergem în sfârşit la Lucca.

Matilda repetă încă o dată numele locului naşterii ei, de această dată oprindu-se şi şoptind, imitând-o pe Isobel, care ofta adesea după ţara ei şi despre care vorbea pe un ton şoptit, ca şi când ar fi sălaşul tuturor îngerilor pe pământ. Copila deveni deodată foarte serioasă, concentrându-şi toată atenţia asupra bonei.

— Nu-mi amintesc deloc cum arată Lucca, Issy.

— Nici nu mă gândeam, Tilda. Erai micuţă când am venit aici, în Mantova. Şi totuşi prima gură de aer din corpul tău a fost din aerul sfinţit al acelui loc, iar el îţi va aduce binecuvântarea lui cât timp vei trăi.

— E chiar atât de frumos? Şi plin de sfinţi şi îngeri?

— Lucca este magnific într-un mod special, mai presus de toate celelalte locuri de pe pământul lui Dumnezeu. Vino, îţi voi spune o nouă poveste în seara aceasta, una care face parte din moştenirea noastră specială, şi...

Isobel nu termină fraza. Matilda, cu toată inteligenţa ei precoce, era încă mult prea mică pentru a înţelege tot ceea ce presupunea complicata moştenire a poporului lor. Cel mai bine era să o înveţe în metoda încercată şi adevărată de a-i spune poveşti până va mai creşte.

— Acum, vreau să te gândeşti la toate poveştile pe care ţi le-am spus despre Dumnezeu. Isobel începu pe un ton mai formal, care indica faptul că urmează atât o lecţie, cât şi o poveste.

Matilda a dat din cap solemn, punându-şi picioarele sub ea şi aşezându-se în aşteptarea poveştii.

— Domnul nostru avea un prieten minunat, pe nume Nicodim. Ni-co-dim. Poţi repeta numele lui?

Copila repetă ascultătoare numele, pentru a o bucura pe bonă.

— Nicodim era unul dintre cei doar doi bărbaţi care erau cu El când a murit. Îţi aminteşti cine mai era cu el?

Matilda era o elevă foarte bună, cu un extraordinar talent în a-şi aminti totul cu exactitate. Iubea povestea Patimilor şi o memorase. Nu tresărea niciodată la vederea întruchipării grafice a sacrificării lui Iisus pe cruce, cum o învăţase duhovnicul mamei ei, un cleric sever din Lorena, numit fra Gilbert. Fra Gilbert părea să se bucure de amănuntele violente ale ultimelor ore pe pământ ale lui Iisus şi relata în detaliu descrierea grafică atunci când încerca să sublinieze o idee legată de pedeapsă, lucru care se întâmpla adesea. Această abordare o îngrozea pe Isobel, care îl cinstea pe Domnul ei pentru cuvintele lui şi pentru ceea ce înfăptuise mai degrabă decât pentru modul în care murise. Această filosofie era în concordanţă cu Calea Iubirii, cum fusese practicată de poporul ei timp de o mie de ani. Ea dispărea discret când fra Gilbert era prezent. Dar Matilda era fermecată de toate versiunile celei mai mari poveşti spuse vreodată, chiar şi de cele mai înspăimântătoare. În această privinţă, ea dovedise că este copilul lui Bonifaciu încă dintr-un moment foarte timpuriu – neînfricată şi neclintită în faţa aspectelor mai crude ale realităţii.

Dar versiunea lui Isobel era cea care îi captase Matildei cu adevărat atenţia. Pentru că, deşi copila simţea o dragoste profundă pentru Domnul ei şi era impresionată de povestea sacrificiului său, un alt aspect al acestei poveşti o fermeca: legenda femeilor din viaţa lui Iisus şi o femeie în mod special.

Matilda s-a ridicat respectuos şi a dat răspunsul.

— Celălalt bărbat era Iosif din Ara...

— Arimateea, o ajută Isobel, iar Matilda continuă cu entuziasm.

— Mama lui era cu el, Sfânta Maria, şi cea pe care o iubea, Maria Magdalena. Şi toate celelalte Marii care îl

urmau ca discipole şi care au învăţat cuvântul lui pentru totdeauna. Coborî vocea în versiunea de copil a şoptitului ei conspirativ. Dar nu avem voie să o numim pe Maria Magdalena „iubita lui” de faţă cu fra Gilbert, nu-i aşa?

— Nu, cu siguranţă nu.

— Dar de ce, Issy? Dacă Iisus a iubit-o, de ce nu putem să vorbim despre asta şi să o iubim pentru asta? De ce trebuie să avem atât de multe secrete?

Isobel oftă, în timp ce mângâia cu o mână părul dezordonat al Matildei, a cărui culoare arămie era unul dintre semnele că această contesă micuţă se născuse din cea mai imaculată familie din Europa, născută din neamul *Ei.* Se spunea că Maria Magdalena avea părul de aceeaşi culoare, chiar şi atunci când a murit, la bătrâneţe. Ambii părinţi ai Matildei erau descendenţi ai uniunii dintre Iisus şi mult-iubita lui Maria – mama ei prin linia lui Carol cel Mare, tatăl ei prin sectele italiene secrete care se stabiliseră în Toscana în timpul persecuţiilor primilor creştini.

Era o întrebare la care nu puteau răspunde cei mai mulţi învăţaţi adulţi. Matilda nu era pregătită să înţeleagă. Isobel depăşi întrebarea cu abilitatea unui bun povestitor.

— Acest prieten al lui Iisus, Nicodim, era un om foarte special, cu un mare talent, care este important pentru noi astăzi. Vrei să ştii care a fost acela? Era un artist. Un sculptor. Putea vedea viziunile pe care Dumnezeu i le trimitea şi putea să le redea sculptând în lemn.

— Ca Frederic?

Frederic era servitorul cel mai în vârstă al tatălui ei, un alt membru de încredere al cercului din Lucca, din jurul nobilei familii. Frederic o bucura adesea pe Matilda sculptând pentru ea tot felul de ornamente din lemn. Păpuşa ei preferată, o sculptură excepţională a legendarei Ariadna, era o capodoperă pe care bătrânul o făcuse pentru ea la Crăciun. Sculptase chiar şi o replică a labirintului pe spatele păpuşii, al cărui tipar complex Matilda ar putea

începe să-l înţeleagă, fiind o parte atât de importantă a tradiţiei lor.

— Da, exact ca Frederic al nostru. Dar pentru că Nicodim era prezent când Domnul nostru a murit pe cruce, el nu a putut să-şi scoată din minte o imagine atât de sfântă. Şi a decis să o sculpteze în lemn, pentru ca lumea să aibă o amintire a acestui mare sacrificiu în secolele care urmau. I-a trebuit un an de zile să termine sarcina, dar când a fost gata, Nicodim crease prima operă de artă care ne arată cum era Domnul nostru. Se numeşte Volto Santo, Chipul Sfânt, pentru că este una dintre cele două opere de artă din lume create de oameni care l-au privit pe Iisus atât în timpul vieţii, cât şi la moartea lui. Una se află în Roma, este o pictură făcută de Sfântul Evanghelist Luca şi se află în posesia papei. Dar Volto Santo este singura operă de artă pe care eu am văzut-o şi este într-adevăr excepţională.

Ochii Matildei se deschiseră larg.

— Ai văzut această sculptură?

— Da, şi o vei vedea şi tu.

Matilda şi-a început din nou agitaţia obişnuită.

— Dar când? Cum?

Isobel a întrerupt-o:

— Ai răbdare, drăguţa mea. Lasă-mă să-ţi spun mai mult din poveste. Când Nicodim a murit, sculptura a dispărut. Primii creştini au luat-o pentru a o ascunde de romani, ca să nu o piardă ori să o distrugă. A fost ascunsă pe Pământul Sfânt timp de opt sute de ani. Iar apoi, când profeţii au hotărât că era timpul, Volto Santo, care deţinea odată comoara secretă a poporului nostru, a fost scoasă din ascunzătoare şi pregătită pentru o călătorie.

— Comoară secretă? Ochii Matildei se făcuseră mari la ideea unui mare secret.

— Da, iubire. Pentru că, vezi tu, atunci când Nicodim a sculptat Volto Santo, a lăsat o deschizătură în spatele sculpturii, o deschizătură secretă în care să fie puse obiectele cele mai sfinte.

— *Libro Rosso?*

— Da, *Libro Rosso.* Şi aceasta era cea mai secretă comoară, pentru că ea conţinea învăţăturile Căii, aşa cum au fost scrise de însuşi Domnul Nostru, şi mai apoi profeţiile sfintei sale fiice. Dar vei afla mai multe despre asta când vom ajunge la Lucca. Pentru că acolo vei vedea *Libro Rosso.* Este timpul, îngeraşul meu, să începi în mod serios învăţătura cuvenită.

Matilda rămase fără cuvinte, lucru total neobişnuit, făcând-o pe Isobel să râdă în hohote. Era un sunet clar şi frumos.

— Ce s-a întâmplat, micuţo? Eşti atât de surprinsă că a sosit vremea? Abia ai împlinit şase ani, iar acesta este un număr magic. Este numărul lui Venus, numărul iubirii. Anul în care începe pregătirea, în mod special pentru una dintre Cele Aşteptate. Şi nu te îngrijora, eu voi fi cu tine în tot acest timp. Acum trebuie să te pregătesc pentru întâlnirea cu marele învăţător. Îl vei numi învăţătorul, şi nimic mai mult.

— Nu are un nume?

— Sunt sigură că are, dar nu îl folosim. Îl numim învăţătorul în semn de respect, pentru că el face parte dintr-o lungă linie de conducători aleşi ai ordinului, iar toţi au fost numiţi la fel. Este un om foarte sfânt. Şi trebuie să te avertizez, Matilda. Are o cicatrice pe faţă. O cicatrice foarte urâtă. Dar nu trebuie să-ţi fie frică de el. Va fi o primă lecţie pentru tine, de a nu judeca un om după aparenţele fizice, ci să aştepţi să vezi ce îţi spune caracterul lui despre adevăratul om din el. Învăţătorul este un om măreţ, un om blând, care te va învăţa aşa cum m-a învăţat pe mine şi pe mulţi alţii.

Matildei îi venea să plângă la auzirea acestor veşti, deşi se abţinea. Dar acest învăţător teribil cu cicatrice pe faţă, pregătirea pe care va trebui să o înceapă în misteriosul oraş Lucca... erau prea mult! Probabil faptul că mergeau la Lucca nu era un cadou chiar atât de minunat. Poate era mai

bine să rămână în Mantova, unde nu cunoscuse decât siguranţă. Îşi muşcă buza de jos ca să nu tremure.

— Nu te teme, *ma petite.* Isobel o îmbrăţişă cu putere pe Matilda. Copila avea inima unei leoaice, dar era încă doar o fetiţă. Este destinul tău, şi este unul frumos. Trebuie să-ţi aduci mereu aminte cine eşti, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu.

Matilda a dat din cap solemn. Era contesa de Canossa şi moştenitoarea marelui Bonifaciu. Era una dintre fiicele oraşului Lucca şi copilul profeţiei. Ea era Cea Aşteptată.

Era *Matilda, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu care există.*

Adevărul va prinde rădăcină prin mlaştini,
trăind acolo tăinuit
prin cei cu puterea de a-l ţine ascuns.
Măreţ altar pentru Sfânta Scriptură şi Chipul cel sfânt
făcut şi refăcut va fi atunci când Timpul se întoarce.
Mulţi se vor îndoi, dar adevărul dăinui-va acolo
pentru pruncii cei ce va să vie,
cei cu ochi de văzut şi urechi de auzit.
Păstrat fie adevărul în piatră, zidit într-o Vale de Aur.
Noua Păstoriţă, Cea Aşteptată,
Veghea-va la a lui perfecţiune
închizând Cuvântul Tatălui şi al Mamei
şi moştenirea copiilor lor în locuri neştiute.
Iată, aceasta este moştenirea ei,
precum şi a cunoaşte Marea Iubire.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

A doua profeţie despre *L 'Attendue, Cea Aşteptată,*
din scrierile lui Sarah-Tamar

așa cum au fost păstrate în *Libro Rosso*

Capitolul cinci

Lucca, 1052

Oraşul Lucca era sacru prin propria-i natură, unul dintre locurile puternice şi binecuvântate de pe pământ, a cărui aură de sfinţenie fusese recunoscută de când a apărut în istoria omenirii. Acolo existau urme de aşezări din Paleolitic prin care se putea întrezări natura cu adevărat antică a acestui loc, dar care îşi datora totuşi longevitatea vechilor etrusci şi celţilor ligurici. Se credea în general că numele îi venea de la cuvântul celtic *luks,* care însemna „loc mlăştinos”. Prin secolul al III-lea î.Hr., romanii au recunoscut oraşul ca fiind un loc special.

Dar pentru creştini, primul şi al doilea secol după naşterea lui Hristos au fost cele care au format inima şi sufletul oraşului pe care îl considerau acum sacru. Deşi romanii au continuat să construiască la cel mai înalt grad, înconjurând Lucca cu drumuri importante, închizându-l între primele ziduri şi creând un amfiteatru spectaculos, aşezările subterane tăcute ale creştinilor au fost cele care au format temelia culturii care va dăinui aici în inimile locuitorilor.

Catolicismul tradiţional înflorea, dar Lucca avea un alt cult creştin la bază, care exista în armonie cu catolicii mai tradiţionali, deoarece era ştiut faptul că fiii apostolilor şi urmaşii lor se stabiliseră aici, unde legenda spune că li s-au alăturat membri ai Sfintei Familii. Aceşti creştini susţineau

că învăţăturile lor proveneau direct de la însuşi Iisus Hristos prin moştenirea copiilor lui şi că ei aveau o carte sfântă din care îi învăţau pe urmaşii lor.

În momentul în care Matilda a ajuns în Lucca, puterea ortodoxismului din Biserică prin ascetism creştea într-un mod care i-a făcut pe cei care îl practicau în „tradiţia veche” a creştinismului să fie foarte discreţi. Desigur, noile reforme le dădeau bătăi de cap celor care erau devotaţi Căii Iubirii. Aluziile despre erezie începeau să curgă în Italia şi se împrăştiaseră deja în alte zone ale Europei. Poporul lui Isobel era ca mulţi alţii din Lucca, participa şi susţinea public Biserica Catolică, dar îşi păstra tradiţiile secrete dincolo de uşile închise ale caselor. Dar Isobel, ca urmaşă a familiei lui Siegfried din Lucca, fusese crescută cu cele mai profunde învăţături ale tradiţiilor vechi. Era membră a Ordinului Sfântului Mormânt, societatea secretă creată după Patimi de Evanghelistul Luca împreună cu Sfântul Nicodim şi cu Iosif din Arimateea. Ordinul avea filiale în Ierusalim, în regiunea sudică a Italiei, în Calabria, la Roma şi aici, în Lucca. Era un ordin care nu numai că accepta membri femei, dar le recunoştea chiar drept conducători, în cinstea Mariei Magdalena, pentru protejarea căreia fusese creat ordinul, şi a fiicei ei, profeta Sarah-Tamar. Ele erau succesoare recunoscute ale lui Iisus în tradiţia lor, femeile sfinte datorită cărora creştinismul dăinuise şi înflorise în Europa.

Numele prin care copiii din Lucca au ales să fie cunoscuţi, Lucchesi, era un joc inteligent de cuvinte. Îi definea ca locuitori ai oraşului Lucca, dar şi ca fii ai evanghelistului Luca, cel ce adusese Ordinul Sfântului Mormânt în Italia.

Au intrat prin poarta San Frediano din nord, iar Matilda era încântată să vadă că urmau să fie primiţi cu mare fast. Purta o rochiţă aurie, din cel mai fin brocart, şi stătea alături de tatăl ei pe un armăsar mare şi negru. Bonifaciu era şi el bogat înveşmântat; capa de călărie era din blană de hermină şi ornată cu pietre preţioase, avea manşete

groase şi întărite la încheieturi, care sclipeau în lumina soarelui toscan. Locuitorii din Lucca ieşiseră cu toţii să o vadă pe micuţa contesă legendară, cu cosiţele ei sclipitoare şi cu ochii albaştri-verzui. Isobel îi împletise părul şi îi pusese flori printre şuviţe în acea dimineaţă. Refuzul ei de a acoperi părul fetiţei cu un văl l-a consternat pe Bonifaciu, care considera indecent ca fiica lui să fie văzută astfel în public. Dar Isobel ştia cum să vorbească cu tatăl Matildei; ştia cum să exploateze dragostea lui pentru familie şi să îl înduplece. Faptul că Isobel era atât de încântătoare şi graţioasă era de mare ajutor atunci când voia să îl înduplece pe prinţul războinic toscan, atât de impunător, chiar dacă niciodată nu-şi folosise farmecul într-un mod neadecvat.

Micuţa contesă de Canossa va avea nevoie în timpul maturizării ei de susţinerea oamenilor din Toscana. Era acum singura moştenitoare în viaţă a unei mari averi, o avere despre care legea spunea că nu putea fi moştenită de o femeie. Pentru ca Matilda să rămână în poziţia de moştenitoare a lui Bonifaciu, ea va avea nevoie, printre alte binecuvântări, să fie iubită de poporul toscan. Isobel i-a explicat acest lucru cu răbdare lui Bonifaciu. Intrarea Matildei în Lucca trebuie să fie memorabilă. Ea trebuie să devină copilul preţuit al poporului toscan, pentru a se asigura că poate spera la moştenire când va fi momentul.

Dar Isobel era, de asemenea, foarte conştientă de puterea crescândă a legendei vii a Matildei, chiar de la această vârstă fragedă. Cei îndoctrinaţi din Lucca cunoşteau bine profeţiile lui Sarah-Tamar şi ştiau că Matilda ar putea fi Cea Aşteptată încă din ziua prielnică a naşterii sale la echinocţiu, în oraşul Lucca. Dacă se adeverea acest lucru, ea urma să fie slăvită ca noua Păstoriţă, femeia care îi va conduce spiritual prin învăţăturile ei şi prin păstrarea Căii Iubirii. Matilda ajungea într-un moment în care locuitorii mai în vârstă ai oraşului Lucca aveau nevoie de simbolul speranţei pe care ea îl reprezenta pentru ei. Toţi aceşti

factori trebuiau luaţi în consideraţie în timp ce Matilda se întorcea triumfătoare în locul naşterii ei.

Bonifaciu acceptase, iar înţeleapta Isobel o pregătise pe prinţesa profetă pentru a-şi face intrarea în public. Matilda se comporta exemplar, râzând şi făcând cu mâna, arătând exact ca acea creatură mitică pe care şi-o imaginau mulţi. Acest lucru îi stătea în fire, iar astăzi entuziasmul ei era extraordinar. Era alături de tatăl ei curajos, purtând o rochiţă nouă superbă, iar oamenii îi strigau numele în stradă! Îşi va aminti această clipă ca una dintre cele mai strălucitoare din viaţa ei.

— A avut deja visele, Isobel?

Misteriosul şi înţeleptul om, numit de elevii săi învăţătorul, stătea deasupra chipului adormit al micuţei contese, care era extenuată. Fusese o zi plină cu parade şi ospeţe, în care a fost adorată de tatăl ei şi de poporul lui. Întâlnirea oficială a Matildei cu învăţătorul urmă să aibă loc a doua zi, după ce se va odihni. Dar înţeleptul voia să o vadă puţin şi să vorbească înainte cu protectoarea ei. Era o prezenţă impozantă, înalt şi îmbătrânit, iar chipul îi era amăgitor şi aspru din cauza cicatricii crestate care îi brăzda partea stângă a feţei.

— Da, dar nu înţelege ce sunt sau ce înseamnă.

— A visat despre Golgota?

— Nu neapărat, dar a visat despre Vinerea Mare, de asta sunt sigură.

Învăţătorul a dat din cap, fiind adâncit în gânduri. Era mulţumit. Era de-ajuns pentru a îndeplini profeţia, chiar şi la această vârstă fragedă. Deoarece profeta a spus că Cea Aşteptată va avea viziuni despre „Vinerea cea neagră”. Deşi acest lucru era interpretat ca făcând referire la viziunile despre Răstignire, pentru un copil atât de mic şi

având o naştere atât de promiţătoare, care visează despre Vinerea Mare, era o prevestire puternică.

— Cred că este ceea ce se spune că este, zise învăţătorul. Adu-o la mine imediat după ce se trezeşte. Avem multă treabă. Şi, Isobel...

— Da, învăţătorule?

— Ai făcut un lucru bun cu ea. Este o cinstire a iubirii tale.

Isobel îi zâmbi iubitului ei învăţător cu ochii plini de lacrimi.

— Nu, învăţătorule. Ea este o cinstire a lui Dumnezeu.

Domnul i-a cerut lui Solomon să construiască un lăcaş de închinăciune, un loc unde credincioşii puteau găsi voinţa lui Dumnezeu. În înţelepciunea lui şi în supunerea lui faţă de Dumnezeu, Solomon a construit Templul şi este mai sfânt ca oricare altul.

Şi, în divinitatea camerei nupţiale, Solomon şi Regina din Saba au creat labirintul cu cele unsprezece cărări ale sale care intrau şi ieşeau ca un nou loc de închinăciune, unde bărbaţii şi femeile împliniţi pe deplin pot afla că nu există separare între ei şi Dumnezeu. Este un loc în care Eonul, adică Spaţiul Templului, poate fi simulat şi experimentat de cei care nu pot ajunge la Templu.

În centrul labirintului, copiii lui Dumnezeu îşi vor deschide ochii. Pentru că majoritatea sufletelor trăiesc în această lume într-o stare de somnolenţă. Ei trebuie să se trezească în această viaţă, în aceste corpuri, unde există tot ceea ce sunt ei pe pământ. Corpurile lor sunt spaţiile lor personale din templu, dar ei încă nu văd asta. Ei cred că împărăţia îi aşteaptă doar în viaţa de apoi şi astfel pierd învăţătura cea mai importantă: că trebuie să trăim pe pământ ca în ceruri şi să creăm raiul acolo unde el nu există pe pământ.

Împărăţia lui Dumnezeu este pentru noi, aici şi acum, pe pământ şi în corpurile noastre pământene din carne, trebuie doar să o cerem. Acest lucru se face prin dragoste şi numai prin dragoste.

În labirint, o persoană ajunge în Spaţiul Templului când vorbeşte direct cu Dumnezeu. Este un dar pentru copii, de a putea deveni o fiinţă, oameni împliniţi şi complet treji. De a-şi putea găsi identitatea reală, fiinţa lor unică şi să devină pur şi simplu cine trebuie să fie pe pământ.

Rugaţi-vă aşa cum v-am arătat, în inima labirintului şi în inima vieţii voastre. Folosiţi rugăciunea ca pe o roză şi minunaţi-vă de frumuseţea celor şase petale, pentru că ea conţine tot ceea ce aveţi nevoie pentru a găsi împărăţia cerurilor pe pământ. Cercul central este iubirea perfectă.

Copiii lumii trebuie să-şi deschidă ochii pentru a-l vedea pe Dumnezeu peste tot în jurul lor. Apoi pot trăi exprimându-şi iubirea. Făcând acest lucru ei îşi îndeplinesc destinele şi promisiunile dintotdeauna şi pentru eternitate. Trebuie să se trezească. Şi trebuie să se trezească Acum.

Dragostea învinge totul.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Din *Cartea Iubirii,*
aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Lucca, 1052

Cicatricea lui era groaznică. Nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Vino, micuţo! Să înlăturăm lucrul acesta din calea noastră. Vreau să pui mâna pe faţa mea şi să atingi singură cicatricea. Vei vedea că este numai piele veche şi nimic de temut. Haide!

Matilda se uită la Isobel, care o încuraja cu un zâmbet. I-a dat voie învăţătorului să ia mâna ei micuţă în mâna lui şi să

o îndrepte spre chipul lui schimonosit. Matilda atingea cu degetul arătător şi cu cel mijlociu marginea crestată. Acum curiozitatea câştiga în faţa fricii. Îşi adună curaj să întrebe:

— Cum ai căpătat cicatricea asta, învăţătorule?

Isobel oftă uşurată. Matilda îşi amintise manierele. Slavă Domnului!

— Ah, o întrebare acceptabilă şi care cere o poveste. Vino şi aşază-te lângă foc şi îţi voi povesti.

Aşa cum fusese stabilit, Isobel şi Matilda veniseră devreme în această dimineaţă la clădirea veche de piatră cunoscută simplu sub numele de Ordin. Aici, învăţătorul trăia şi muncea, instruind elevi din cele mai vechi familii localnice în învăţăturile Căii. Încăperea în care se aflau era una dintre camerele de studiu, mobilată cu o masă mare cu cerneală şi pergamente şi cu o cutie mare de lemn, care conţinea suluri de pergament pentru pregătire.

Avea şi un şemineu masiv din piatră, pentru dimineţi ca aceasta, în care primăvara toscană era încă destul de timpurie şi rece. Învăţătorul se văita adesea de oasele lui îmbătrânite, spunând că simţea acea răceală cum intră adânc în ele.

Matilda şi Isobel stăteau pe banca de lângă şemineu. Învăţătorul, stând în faţa lor pe un scaun de lemn, şi-a început povestea.

— Cu mult timp înainte, copilă, unul dintre cei mai vechi şefi ai ordinului nostru a fost rănit într-un mare război – era o bătălie eroică între forţele luminii şi forţele întunericului. Deşi toţi s-au temut mult timp că va pierde această luptă, el nu a pierdut-o. A câştigat cu puterea dragostei şi a credinţei şi prin ceea ce s-a transformat apoi într-o credinţă de neclintit într-un Dumnezeu atotputernic şi iubitor. Dar a rămas cu o cicatrice din această încercare grea, cu un semn crestat de-a lungul feţei. Era uşor de recunoscut cu o asemenea cicatrice. În secolele ce au urmat, cei care l-am succedat ne-am făcut aceeaşi cicatrice în cinstea lui, un semn prin care arătăm că suntem dedicaţi doar

învăţăturilor lăsate de ordin. Este un lucru autoimpus, ca parte a jurământului nostru. Ştiu că este greu de înţeles motivul pentru care un om şi-ar face singur o asemenea cicatrice. Dar este un semn al dedicării noastre pentru ceea ce se află în interior, şi nu pentru ceea ce e în exterior.

Matilda îşi puse mâinile pe faţa ei de porţelan, făcându-l pe învăţător să râdă în hohote.

— Nu te teme, micuţa mea! Ţie nu ţi se va cere niciodată un asemenea lucru. Cred că frumuseţea ta va fi una dintre cele mai puternice arme ca luptătoare pentru Cale. Dar adu-ţi aminte mereu că Dumnezeu ţi-a dăruit-o pentru a o folosi cu înţelepciune.

Matilda a dat din cap cu seriozitate, după care l-a întrebat cu o voce subţire:

— A durut?

Învăţătorul ridică din umeri.

— Sincer, nu-mi amintesc. A fost cu mult timp în urmă. Dacă a durut, tot ceea ce ştiu este că nu a durut la fel de tare ca suferinţa sacrificiului final al Domnului nostru. Iar acum, dacă am vorbit destul despre povestea chipului meu, aş vrea să începem pregătirea ta. Eşti de acord, domnişoara mea?

Matilda a dat din nou din cap şi a răspuns politicos, îndemnată de Isobel, care îşi dregea vocea în mod semnificativ:

— Da, domnule învăţător.

El râse, apreciind dorinţa ei de a-şi arăta bunele maniere.

— Bine. Atunci voi începe prin a-ţi oferi o floare. O floare foarte specială, pentru o domnişoară foarte specială. Este un trandafir cu şase petale.

Învăţătorul deschise cu un scârţâit cutia de lemn de pe masă, scoţând unul dintre sulurile de pergament, legat cu o fundă roşie de mătase împodobită cu diamante aurii. Ochii Matildei s-au mărit când a văzut frumuseţea cadoului pe care i-l făcea învăţătorul.

— Poţi să-l deschizi. Şi păstrează funda!

Îi făcu un semn cu ochiul şi deodată chipul său înspăimântător se transformă într-unul mai degrabă prietenos. Isobel avea dreptate, desigur. Era important să nu judece un om doar după aparenţe. Iar peste ani, Matilda avea să îşi amintească acest chip ca fiind cel mai frumos pe care l-a văzut.

Matilda a desfăcut sulul şi a văzut că pergamentul conţinea un desenul în cerneală al unei flori. Şase petale rotunde şi mari înconjurau un cerc central.

— Această roză cu şase petale este simbolul *Cărţii Iubirii,* Matilda. Şi, cu ajutorul ei, vei învăţa secretele rugăciunii *Tatăl Nostru.* Se întoarse spre Isobel. O ştie, desigur?

— Ştie versiunea noastră în dialectul toscan şi cea tradiţională în germană şi latină. Şi o învăţ limba franceză; aşa o va şti în patru versiuni, învăţătorule.

— Şi cât de bine ştie să scrie şi să citească?

— Este o elevă foarte silitoare la aceste lucruri. Remarcabilă, de fapt. Sunt convinsă că va scrie şi va citi în toate aceste limbi cu mare îndemânare dacă tatăl ei hotărăşte că va continua cu învăţătura ei. Şi nu am nici un motiv să cred că nu o va face.

— Trebuie să ne asigurăm că înţelege importanţa educaţiei ei, spuse învăţătorul pe un ton apăsat, după care se întoarse către Matilda. Recit-o pentru mine, te rog. În orice limbă vrei tu.

Matilda îşi-a dres vocea şi s-a ridicat în picioare, alegând să recite rugăciunea în dialectul toscan:

Tatăl nostru care eşti în ceruri!
Sfinţească-se Numele Tău;
Vie împărăţia Ta;
Facă-se voia Ta,
precum în cer aşa şi pe pământ.
Pâinea noastră cea de toate zilele
dă-ne-o nouă astăzi;
şi ne iartă nouă greşelile noastre,
precum şi noi iertăm greşiţilor noştri;
Şi nu ne duce în ispită,
ci ne izbăveşte de cel rău.

— Bravo, copilă! Foarte bine. Dar până când vei învăţa ce înseamnă fiecare rând şi felul în care îţi va schimba viaţa şi întreaga lume din jurul tău, această rugăciune este fără nici o însemnătate. Dacă sunt bine înţelese, aceste cuvinte conţin tot ceea ce trebuie să ştie orice fiinţă pentru a găsi împărăţia cerurilor pe pământ. Dacă nu sunt înţelese, conştientizate, ele sunt nişte cuvinte pierdute, repetate degeaba. Nu vei mai spune niciodată această rugăciune ca pe nişte cuvinte fără rost, înţelegi? Acum, trebuie să ne punem serios pe treabă. Hai să-ţi arăt ce legătură are această rugăciune cu petalele trandafirului...

Şi bărbatul cunoscut doar ca învăţătorul a început pregătirea Matildei cu cele mai sfinte învăţături ale *Cărţii Iubirii,* veştile bune date omenirii de către Prinţul Păcii.

Matilda îşi petrecuse după-amiaza vizitând locurile sfinte din Lucca, locuri erau numeroase, însoţindu-l pe tatăl ei într-un tur al marii biserici din San Frediano. Ghidul lor era un tânăr preot amabil şi învăţat, pe nume Anselmo, care era originar din Lucca şi care cunoştea foarte bine istoria oraşului său. Unchiul său, pe nume tot Anselmo di Baggio, era episcopul din Lucca şi un om cu o putere foarte mare în

lumea lui Bonifaciu. Fără îndoială, tânărului său nepot îi fusese aranjată o slujbă foarte importantă în structura oraşului Lucca, din moment ce provenea dintr-o familie atât de influentă. Familia di Baggio făcea parte în mod discret şi cu înţelepciune din Ordinul Sfântului Mormânt şi învăţase cu chibzuinţă să se integreze în structurile catolice tradiţionale ale puterii.

Anselmo cel Tânăr explică faptul că această biserică a fost denumită după un episcop din secolul al VI-lea, care a construit aici prima structură cu mâinile sale.

— Îi spunem Frediano, în dialectul toscan, dar numele lui era Finnian în ţara din care provenea. Era dintr-o ţară pe nume Irlanda. Ştii unde se află, Matilda?

Matilda a dat din cap, ascultând curioasă. Irlanda suna ca unul dintre locurile magice din poveştile lui Isobel.

— Este o insulă verde înnegurată, foarte tainică şi veche, dincolo de pământurile normanzilor şi ale saxonilor. Dar, de asemenea, foarte învăţată şi sfântă. Finnian a ajuns aici ca pelerin, pentru că auzise de originile sfinte ale oraşului Lucca din învăţăturile unui om învăţat pe nume Patrick şi voia să trăiască într-un loc în care învăţăturile lui Iisus erau cele mai pure.

Matilda încercă să nu se agite în timpul turului solemn al baptisteriului cu cristelniţa sa de piatră. Dar biserica San Frediano nu mai era atât de interesantă pentru ea după ce misterul legendei străine dispăruse. Aştepta cu nerăbdare biserica pe care urmau să o viziteze, pentru că în biserica San Martino se afla Volto Santo, Chipul Sfânt, aşa cum fusese sculptat de însuşi Nicodim.

Anselmo le-a istorisit Matildei şi lui Bonifaciu povestea plină de culoare a sosirii acestei imagini în Lucca în timp ce se îndreptau spre San Martino pe străduţele strâmte.

— Când Volto Santo a părăsit Pământul Sfânt, a ajuns pe ţărmurile Toscanei după multe luni pe mare. Aici a fost descărcat cu mare grijă, apoi a fost pus într-un car tras de doi boi albi. Boii nu erau îmblânziţi şi au fost lăsaţi să-şi

urmeze instinctele. Paznicii Chipului Sfânt erau convinşi că însăşi mâna Domnului va ghida carul şi îl va duce în locul pe care voinţa divină îl va alege. Numeroase miracole s-au întâmplat în drumul pe care l-a făcut chipul. Boii au tras trei zile şi trei nopţi fără să se oprească, până când au ajuns aici, în centrul sfânt al oraşului Lucca. Credem că Volto Santo a ales să vină în Lucca pentru că urma calea făcută de Cartea Iubirii.

Anselmo îşi schimbă atitudinea din nou pentru a o amuza pe Matilda.

— Cei iniţiaţi, membrii ordinului, ştiu că Volto Santo voia să fie acolo unde erau învăţăturile, iar învăţăturile adevărate aveau loc în congregaţia de aici.

Au ajuns apoi în faţa bisericii San Martino, care primise hramul Sfanţului Martin din Tours la fondarea ei, tot de către episcopul irlandez Finnian, în secolul al VI-lea d.Hr. Ceea ce rămăsese din ea era într-adevăr puţin. Şi distrus. Matilda credea că acest loc nu era deloc potrivit ca altar al primei opere de artă creştine, sculptată de un om care a văzut chipul Domnului nostru. Îl trase pe tatăl ei de mânecă.

— Papa?

— Da, scumpa mea?

— Noi suntem foarte bogaţi, nu-i aşa? Nu putem da poporului din Lucca destui bani să construiască o biserică foarte mare pentru Chipul Sfânt?

Bonifaciu pufni în râs în timp ce o strângea în braţe pe fiica lui.

— Da, suntem foarte bogaţi. Şi aş vrea să rămân aşa şi să nu dau toată bogăţia noastră şi cu siguranţă nu Bisericii!

Matilda, care nu era deloc încântată de răspunsul lui, s-a smuls din braţele tatălui şi a fugit spre uşa de la intrare.

Interiorul bisericii era strâmt şi întunecat, iar Matilda trebuia să clipească foarte repede ca să se obişnuiască cu lumina slabă a lumânărilor dinăuntru. Fără să-l mai aştepte pe tatăl ei sau pe Anselmo, fugi spre altar şi se opri când

ajunse suficient de aproape pentru a atinge cea mai sfântă imagine a întregii lumi creştine.

Stătea în faţa ei, hipnotizată. Era în mărime naturală, sculptată elegant de un sculptor cu un talent extraordinar. Nicodim modelase lemnul de cedru libanez în valuri graţioase pentru a forma o robă care să cadă peste ambele braţe deschise şi până la picioarele lui Iisus răstignit. Detaliile chipului său, ale părului şi bărbii fuseseră pictate cu grijă pentru a le reda culoarea reală. Domnul nostru nu era un bărbat masiv, dar era brunet şi frumos. Părul cădea în valuri negre pe umerii lui, potrivit cu o barbă lungă şi îngrijită, care se ramifica uşor. Avea degete lungi şi subţiri. Dar ochii lui o uimeau – mari şi negri, şi cu pleoapele căzute, erau ochi care exprimau multă bunătate şi compasiune, chiar şi în ultimele momente de suferinţă. Matilda nu văzuse nimic mai frumos decât bărbatul care se afla pe cruce în faţa ei. Se uita în acei ochi mari şi era sigură că el îi întorcea privirea.

— *Tu eşti fiica mea, de care sunt foarte mulţumit.*

Matilda oftă. Chipul Sfânt îi vorbise. Şi-a închis ochii foarte strâns şi a încercat să asculte, dar nu mai era nimic de auzit. S-a întors şi a văzut că tatăl ei şi Anselmo erau la câţiva paşi în spate. Anselmo îi vorbea în şoaptă lui Bonifaciu, cu siguranţă dându-i mai multe detalii despre opera de artă şi despre istoria ei. Matilda nu îi auzea. Ea a auzit doar statuia Domnului ei Iisus Hristos care îi vorbise. El era mulţumit de ea.

Nu prea ştia ce făcuse ca să-l mulţumească pe Domnul, dar era hotărâtă să facă ceva acum. Gândind repede, şi-a amintit de florile aurii pe care Isobel i le prinsese în păr de dimineaţă. Erau două, cu ornamente complicate aurii, care i-au fost dăruite de casa de Lorena la naştere. Erau tare valoroase. A început să tragă de floricelele din păr, pe ascuns, să nu o vadă tatăl ei, până când le-a avut pe ambele în mână.

Matilda zâmbi chipului care părea mulţumit şi îi şopti:

— Într-o zi, voi construi o biserică frumoasă pentru Chipul tău Sfânt. Îţi promit!

Se închină chipului, ieşind cu faţa spre el, pentru a nu-şi întoarce spatele în semn de lipsă de respect. Când a ajuns în locul în care aşteptau Anselmo şi tatăl ei, le-a zâmbit drăgălaş.

— Este foarte frumoasă, spuse ea simplu.

Nu era pregătită să împărtăşească experienţa ei din acest loc, nu încă. Şi dacă ar face-o, i-ar mărturisi mai întâi lui Isobel. Issy va şti de ce Domnul este mulţumit de ea.

Bonifaciu ieşi cu paşi mari din biserică. Auzise destul despre religie pentru o singură zi şi era nerăbdător să ajungă la întâlnirile lui cu oamenii responsabili de siguranţa acelei zone din Toscana. Apoi a pus la cale o mare vânătoare, ca răsplată pentru soldaţii lui cei mai loiali, lucru pe care îl aştepta cu nerăbdare. Matilda păşea încet în spatele lui, sperând să-l prindă singur pe tânărul preot Anselmo. Avea un chip frumos şi un zâmbet drăgălaş. L-a plăcut imediat, datorită instinctului de a întrezări adevărata natură umană pe care îl au copiii isteţi. Când tatăl ei era destul de departe, îşi puse mânuţa în palma lui.

— Ce e asta, micuţă prinţesă? o întrebă blând Anselmo, privind comoara pe care i-o pusese în palmă.

— Şşş, şopti Matilda. Aceasta este promisiunea mea faţă de Chipul Sfânt că voi construi într-o zi pentru el o biserică aşa cum merită. Ia acest aur şi păstrează-l pentru acea zi în care îţi voi putea aduce mai mult.

Anselmo o privea atent. Era, într-adevăr, un copil foarte neobişnuit dacă a renunţat la o comoară atât de frumoasă pentru a-l cinsti pe Dumnezeu. Puse mâna lui peste a ei.

— Matilda de Canossa, eşti o donatoare foarte generoasă. Sper ca într-o zi să supraveghez construirea unei biserici mari prin bunăvoinţa generozităţii tale.

Matilda îi zâmbi, încântată că avea acum cu cine să conspire pentru marele ei plan.

— Bine. Deci o vom face împreună. Când voi fi mai mare şi voi putea să cheltuiesc banii cum vreau eu.

Şi, întorcându-se să se mai închine o dată în faţa altarului, contesa de şase ani fugi pe uşă afară în soarele după-amiezii, strigându-i tatălui ei să o ducă imediat la Isobel. Iar teribilul Bonifaciu, bărbatul al cărui nume îi făcea pe războinici puternici să tremure de frica lui, se opri din drum înainte de a se întoarce să râdă în hohote către singura fiinţă de la care primea ordine.

Încăperea subterană de piatră care servea drept capelă a Ordinului Sfântului Mormânt avea aproape o mie de ani. Fusese construită de primii creştini care şi-au practicat credinţa aici, în secret, departe de ochii curioşi ai romanilor. Matilda cobora cu atenţie scările înalte, ţinându-se strâns de Isobel, care mergea în faţa ei. Învăţătorul le lumina drumul cu o lampă cu ulei, dar camera fusese pregătită pentru sosirea lor de câţiva novici care puseseră lumânări de ceară în sfeşnicele de fier de pe ziduri. Umbrele tremurau peste tot în jurul lor. Zidurile de piatră ale capelei erau înnegrite de fumul lumânărilor, iar mireasma ameţitoare de tămâie umplea aerul greu de sfinţenie.

Ceea ce i se întâmplase Matidei la Volvo Santo în acea zi îl tulburase tare pe învăţător, lucru care nu se întâmpla prea uşor. Deşi ştia că această fetiţă era specială, nu se aştepta ca ea să aibă viziuni autentice, de la o vârstă atât de fragedă. Şi era convins că această viziune era autentică. Exista o lumină anume în ochii ei când spunea ce auzise, prima dată lui Isobel şi apoi lui. Avea un har, o convingere. Nu era o fantezie creată de o fetiţă prostuţă în căutare de atenţie. Era experienţa mistică a unui copil ales de Dumnezeu pentru un destin special. El învăţase să vadă diferenţa în numeroşii ani de când era profesor şi mentor.

De aceea, învăţătorul hotărâse ca Matilda să vadă imediat *Libro Rosso.*

Micuţa capelă avea un altar simplu de piatră, ce făcea corp comun cu structura sacră care îl conţinea. În ciuda faptului că era o capelă sfinţită, nu se vedeau niciunde în încăpere crucifixe sau cruci. Pe acoperământul de catifea al altarului se afla o arcă de lemn, o cutie extraordinară ale cărei sculpturi cu scene din viaţa Domnului şi a Doamnei noastre fuseseră sugerate de sfântul Luca. Cutia era aproape la fel de valoroasă precum ceea ce conţinea şi era cunoscută ordinului ca Arca Noii Alianţe. Marginea arcei era ornată cu un tipar de forme de diamant, reprezentând uniunea sacră, iar simbolul „X” al gnosticismului era sculptat adânc în fiecare colţ şi evidenţiat cu vopsea aurie. Învăţătorul le conduse pe Isobel şi pe Matilda la arcă, cerându-le să îngenuncheze în faţa ei. Ele s-au supus, rămânând în genunchi cât timp el a spus o rugăciune prin care mulţimea Domnului pentru darul acestei sacre mărturii. Se apropie apoi de altar şi se chinui puţin să ridice arca şi apoi să o pună pe podea. A băgat mâna în arcă şi a ridicat volumul complicat care aştepta înăuntru.

Matilda şi-a înălţat capul când învăţătorul a scos *Libro Rosso.* Era un volum imens, învelit într-o piele de un roşu-aprins, după cum se putea vedea pe cotorul gros. Prima copertă era împodobită cu auriu şi ornată cu cinci nestemate mari care formau mai degrabă un „X” decât o cruce. Învăţătorul duse cartea la buze şi sărută piatra din mijloc, un rubin care strălucea în lumina lumânării.

— Cuvântul Domnului. Pentru cei ce au urechi de auzit.

Îi întinse cartea lui Isobel, care o sărută şi ea, repetând „Cuvântul Domnului” înainte de a i-o întinde Matildei, care căpătase un aer solemn şi uimit. Ea imită perfect gesturile lui Isobel.

L-au urmat apoi pe învăţător, în timp ce el ţinea în mână *Libro Rosso,* până ce a pus-o pe masa din faţa altarului. Îi zâmbi Matildei.

— Poţi să o atingi, copilă.

Ezitând, Matilda şi-a întins degetele, mângâind uşor coperta aurită a cărţii. Dar a sărit ca arsă, scoţând un ţipăt micuţ, care i-a făcut pe învăţător şi pe Isobel să se uite unul la celălalt. Când a atins a doua oară cartea, nu a mai tresărit însă.

— Iată *Libro Rosso!* Aceasta este cea mai sfântă carte a poporului nostru, pentru că, printre altele, conţine cuvintele scrise de salvatorul lumii. În aceste pagini, Matilda, este *Evanghelia* completă, aşa cum a fost scrisă de Iisus, învăţăturile cunoscute nouă sub numele de *Cartea Iubirii.* Aceasta este copia sfântă, făcută de apostolul Filip direct după original şi care i-a fost dăruită lui Nicodim pentru a fi păstrată în Volto Santo. Ea conţine pecetea Mariei Magdalena, care arată consimţământul ei. Ai mai văzut cu siguranţă această pecete. Apare pe cele mai sacre documente ale ordinului şi a fost purtată de către cei mai mari iniţiaţi ai noştri.

Învăţătorul deschise cartea cu mare grijă şi întoarse uşor cu degetele o pagină îngălbenită de vreme. În partea de jos a celei de-a doua pagini era o semnătură în limba greacă: μαγδαλεν

Magdalena.

Sub semnătură era o emblemă pe care Matilda chiar o mai văzuse. Era modelul de pe inelul de cupru al lui Isobel, cel în formă ovală, care i se agăţa în păr uneori, când Isobel o pieptăna. Era format din nouă cercuri care dansau în jurul unei sfere centrale. Era o imagine a raiului, adoptată de ordin ca aducere aminte că nu au fost niciodată despărţiţi de Dumnezeu. Precum în cer, aşa şi pe pământ. Matilda nu ştiuse că acest simbol era pecetea Mariei Magdalena. Acesta era unul dintre secretele ordinului.

— Vei avea şi tu un inel cu pecetea Magdalenei, când vei cunoaşte bine misterele, îi şopti Isobel.

Matilda se agită încântată, oprindu-se când învăţătorul continuă:

— Pe măsură ce creşti, vei fi învăţată direct din *Cartea Iubirii.* Vei fi învăţată, de asemenea, profeţiile lui Sarah-Tamar. Le vei memora şi vei învăţa să le interpretezi. Unele sunt despre naşterea ta şi trebuie să le înţelegi pe deplin. În final, vei studia istoriile relatate în *Libro Rosso.* Acestea sunt *Faptele Apostolilor,* poveştile discipolilor care au sacrificat totul pentru adevăratele învăţături ale Căii Iubirii. Facem acest lucru din respect pentru cartea scrisă de unul dintre fondatorii noştri, preasfinţitul Luca. Îl cinstim pe Dumnezeu cinstind memoria şi sacrificiul martirilor noştri şi rugându-ne să vină o vreme în care aceste învăţături să fie primite în pace de toţi oamenii şi în care să nu mai fie martiri. Aceasta este prima ta lecţie, Matilda. Înţelegerea acestor trei segmente ale cărţii *Libro Rosso*: primul este *Cartea Iubirii,* care reprezintă cuvântul adevărat; al doilea conţine profeţiile lui Sarah-Tamar, care sunt sfinte pentru viitor; iar al treilea reprezintă *Faptele Apostolilor,* care au fost consemnate de poporul nostru încă din primele zile ale creştinismului. Asta e tot ce trebuie să ştii pentru seara aceasta.

Matilda înflorea sub educaţia învăţătorului. Dar, oricât de mult i-ar fi plăcut lecţiile, cel mai mult şi mai mult îi plăcea

misteriosul labirint săpat în piatră în marea grădină a ordinului. A ţipat de încântare când l-a văzut pentru prima oară. Deşi mai văzuse desene ale labirintului şi o versiune mică sculptată în păpuşa ei, Ariadna, era un lucru de-a dreptul uimitor să vadă unul construit în pământ, care era atât de mare, încât douăzeci de adulţi puteau merge deodată pe cărările lui.

Învăţătorul a condus-o prin el pentru prima oară, ţinând-o de mână în timp ce o ghida pe cărările şerpuite care duceau către centrul lui.

— Există un singur drum până în centru, Matilda. Deşi cărările fac multe ocolişuri, dacă rămâi pe calea ta, nu te vei pierde niciodată. Aceasta este prima lecţie a labirintului. Păşeşte hotărâtă spre centru, pentru că ştii că Dumnezeu te aşteaptă acolo. Şi chiar şi atunci când cărările şerpuite par să te ducă departe de centru, trebuie să ai întotdeauna încredere că drumul te va aduce înapoi. Este ca în viaţă. Credinţa te va duce la locul în care îl vei găsi pe Dumnezeu, de fiecare dată şi fără greş. Majoritatea lucrurilor pe care ţi le voi spune despre labirint sunt foarte simple. Pentru că Adevărul este întotdeauna simplu, Matilda.

A mers alături de ea în tăcere pentru câteva clipe, apoi şi-a continuat lecţia.

— Copila mea, uneori Domnul vorbeşte sufletelor noastre adormite în diferite moduri. Prin vise, de exemplu. Aceasta este o cale. Ştiu că uneori ai vise pe care încă nu le înţelegi. Acesta este modul lui Dumnezeu de a vorbi cu noi, pentru că minţile noastre sunt deschise atunci când dormim şi dăm voie mesajelor Lui să ajungă la noi fără piedici. Un alt mod prin care Dumnezeu vorbeşte cu noi este prin numere. Numerele reprezintă un limbaj prin ele însele, cu diferite niveluri de însemnătate pe care majoritatea oamenilor nu le pot înţelege. Dar construcţia acestui labirint este bazată pe anumite numere. Există unsprezece cicluri care duc în centru şi 11 cicluri care duc afară. În limbajul secret al numerelor, care provine din Ţara Sfântă, din timpul

înţeleptului rege Solomon, numărul 11 reprezenta calea iniţierii. Când pui împreună aceste cicluri, obţii numărul 22. Numărul 22 este numărul principal, numărul desăvârşirii iniţierii, numărul literelor din alfabetul ebraic. Acest labirint prin care păşim a fost creat chiar de Solomon, împreună cu cea pe care o iubea, regina din Saba. Ştiu că încă nu eşti destul de mare ca să înţelegi şi nu mă aştept să păstrezi totul în minte sau în inimă acum. Ascultă doar, în timp ce picioruşele tale urmează calea labirintului.

Matilda asculta şi încerca să înţeleagă, dar în picioarele ei exista un ritm în timp ce urma această cale, pe care nu îl înţelegea. Se stăpânea şi încerca să păşească foarte solemn, dar, de fapt, tot ce voia era să danseze şi să alerge prin acest labirint magic unde nimeni nu se pierduse niciodată şi în care toţi îl găseau pe Dumnezeu în centru. Era bucurie în labirint şi un fel de libertate. Chiar şi la frageda vârstă de şase ani, Matilda era foarte conştientă că labirintul era un loc spiritual special. O umplea de lumină şi dragoste şi de bucuria de a învăţa într-un mediu atât de deosebit. Până la urmă, nu s-a mai putut abţine şi a terminat drumul în fugă. Ajungând în centru, a început să danseze sub lumina aurie a soarelui Toscanei mult-iubite.

Sărută-mă cu sărutările gurii tale,
că sărutările tale sunt mai bune ca vinul.
Miresmele tale sunt balsam mirositor,
mir vărsat este numele tău;
de aceea fecioarele te iubesc.
Răpeşte-mă, ia-mă cu tine! Hai să fugim!
Regele m-a dus în cămările sale:
ne vom veseli şi ne vom bucura de tine.
Îţi vom preamări dragostea mai mult decât vinul.

Cine te iubeşte după dreptate te iubeşte!

Cântarea Cântărilor, 1:2-4

Această primă strofă din cea mai sfântă cântare a iubirii a fost inspirată de uniunea divină a marelui rege Solomon şi a reginei din Saba. Pentru că atunci când au fost închişi în uniunea sacră a iubirii, în lumina încrederii şi a conştiinţei, ei au descoperit că iubirile lor cele mai mari, a unuia prin celălalt, erau pentru Dumnezeu şi pentru Lumea pe care Dumnezeu o iubeşte atât de mult.

Ne vom înveseli şi ne vom bucura de tine.
Îţi vom preamări dragostea mai mult decât vinul!
Cine te iubeşte după dreptate te iubeşte!

Aceste cuvinte reprezintă slava iubiţilor pentru Domnul, pe care l-au găsit în camera nupţială. Prin uniunea sacră a iubirii lor, ei au ajuns la o înţelegere deplină a binecuvântărilor vieţii pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru a ne exprima în trupurile de carne.

Toată dragostea este în Dumnezeu
şi Dumnezeu este în toată dragostea.

Când ne unim cu cel pe care îl iubim, trăim acea iubire exprimată, iar Dumnezeu este cu adevărat prezent în camera nupţială.

Cântarea începe cu un sărut, pentru că aceasta este forma de exprimare cea mai sacră între cei care se iubesc. În cea mai sfântă dintre tradiţiile noastre, care vine de la Solomon şi de la regina din Saba, cuvântul este nashakh şi înseamnă mai mult decât un simplu sărut; înseamnă a respira în armonie într-un fel care combină două spirite într-

unul singur, a împărţi aceeaşi respiraţie, a îmbina forţele vieţii printr-o uniune.

Prin respiraţia armonioasă a sărutului devenim anthropos, adică fiinţe împlinite. Prin sărut ne naştem încă o dată. Ne naştem unul pe altul prin împărtăşirea dragostei dinlăuntrul nostru, unindu-l pe Dumnezeu cu propria persoană.

Prin caracterul sacru al sărutului, două suflete se împreunează pentru a deveni unul. Este preludiul uniunii sacre dintre iubiţi.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Cântarea lui Solomon şi a reginei din Saba,
din *Cartea Iubirii,* aşa cum a fost relatată în *Libro Rosso*

Lucca, 1052

— Este perfectă. Este exact cum ai spus. Sunt mai mult decât sigur că ne va conduce într-o eră nouă pe Calea Iubirii. Nu este nici o îndoială că ea este Cea Aşteptată. Unchiul meu va fi de acord când va auzi tot ceea ce s-a întâmplat. Timpul se întoarce, Isobel. Aşa cum am ştiut dintotdeauna că asta trebuie să se întâmple în timpul vieţii noastre.

Anselmo o ascultase cu atenţie pe Isobel în timp ce povestea evenimentele miraculoase cele mai recente din viaţa fragedă a Matildei. Acum înţelegea mult mai bine motivul pentru care fetiţa îi dăduse aurul. Volto Santo îi vorbise în biserica San Martino. Era un semn bun.

Isobel îi zâmbi, arătându-şi gropiţele în modul cel mai fermecător. Îi zâmbi şi el, adăugând:

— Suntem atât de mândri de munca pe care ai făcut-o cu ea! Dar nimeni mai mult decât mine, iubita mea.

Anselmo s-a apropiat de ea, anulând distanţa care îi separa. Uşa era închisă şi nu prea aveau cum să fie

tulburaţi la această oră a nopţii. De altfel, erau pe teritoriul ordinului, un loc care considera sfânta uniune a iubiţilor cel mai solemn jurământ. Era cea mai importantă parte a învăţăturilor lor, era pusă în valoare în *Cartea Iubirii* şi astfel avea întâietate în faţa oricăror legi create de om. Între aceste ziduri, jurămintele pe care le făcuse de dragul publicului, la porunca unchiului său episcop, pentru a putea obţine într-o zi o poziţie de grad înalt în cadrul Bisericii, puteau fi lăsate deoparte. Aici, putea să fie el însuşi şi să sărbătorească iubirea care aducea bucurie infinită sufletului său, iubirea pe care Dumnezeu o dăruise întregii omeniri ca darul cel mai mare, pentru ca ei să-L găsească unul în celălalt.

Isobel s-a apropiat de el, alunecând în îmbrăţişarea primitoare şi caldă a lui Anselmo, atingere care îi lipsise atât de mult de când începuse să fie bona Matildei. Erau împreună de când erau copii în Lucca şi iubirea unuia pentru celălalt era depăşită doar de dragostea pentru ordin, de educaţia învăţătorului şi de preceptele din *Libro Rosso* pe care juraseră că le vor păstra.

Ea şopti primele rânduri din cântarea sfântă, rostindu-le cu o senzualitate aproape dureros de dulce în timp ce buzele i se apropiau de ale lui.

— Sărută-mă cu sărutările gurii tale. Căci sărutările tale sunt mai bune decât vinul.

El ar fi trebuit să şoptească răspunsul, dar deja era prea pierdut în ea pentru a putea vorbi. S-au împreunat în dulcea şi blânda sfinţenie a sărutului, unindu-şi sufletele ca preludiu al unirii trupurilor.

Uniunea sacră a iubiţilor avea să-şi găsească, fără îndoială, expresia cea mai pasională în acea noapte.

Aşteptarea fusese mult prea lungă.

Matilda urla.

Isobel o rupse la fugă prin holul mic, unde adormise pe patul de scânduri al unui novice. Matilda rămăsese trează până târziu, lucrând în capelă cu învăţătorul, care hotărâse că ea trebuia să-şi petreacă noaptea aici, în simplitatea dormitorului de la ordin. Primul gând al lui Isobel a fost că fetiţa s-a trezit într-o cameră pe care nu o cunoştea. S-a mustrat că o lăsase singură pe copilă. Trebuia să stea cu Matilda, dar s-a gândit pe bună dreptate că fetiţa era atât de obosită, încât părea puţin probabil să se trezească înainte de răsărit.

Matilda era ridicată în patul ei micuţ şi plângea acum cu suspine.

— Ce s-a întâmplat, *ma petite?* Isobel o îmbrăţişă şi începu să o legene în timp ce ea plângea, până când suspinele începură să se rărească în căldura şi siguranţa îmbrăţişării înlocuitoarei mamei sale.

— Papa, a încercat Matilda să rostească cuvintele printre sughiţuri, dar încă plângea prea tare.

— Ai visat?

Fetiţa a dat din cap.

— Papa. Ceva groaznic i s-a întâmplat lui papa în vis, Issy. Dumnezeu este furios pe el.

— Prostii. Dumnezeu este iubitor şi corect, el nu este un Dumnezeu furios şi răzbunător. Nu îi va face rău lui papa.

— Fra Gilbert spune că Dumnezeu îi pedepseşte pe cei incorecţi, iar el spune că papa nu este corect.

— Matilda, mă uimeşti. Tocmai ce ai petrecut o seară în prezenţa celei mai de preţ comori ale noastre, care nu se numeşte degeaba *Cartea Iubirii.* Este o cinstire a iubirii lui Dumnezeu pentru copiii lui.

Isobel era de obicei destul de grijulie să respecte credinţele catolicilor, dar uneori acestea chiar îi puneau răbdarea la încercare – mai ales când trebuia să refacă tot ceea ce predicile distrugeau în scumpa copilă. De altfel, era târziu, ea era obosită şi nu pretindea că este vreo sfântă. Izbucni:

— Fra Gilbert este un om rău, care nu ştie multe lucruri despre Dumnezeu sau despre tatăl tău.

Matilda chicoti, în ciuda a ceea ce simţea. Isobel întruchipa foarte bine Calea Iubirii aproape tot timpul. Astfel, se înfuria foarte rar – şi era interesant să vezi când făcea acest lucru.

— Dar Issy, tatăl meu nu vrea să dea bani pentru construirea unei biserici închinate Chipului Sfânt.

— Tatăl tău este un om generos de felul lui, Matilda. Ştiu că este greu să înţelegi, dar există o mulţime de motive de om mare pentru care el nu poate să dea bani pentru construirea unei biserici în acest moment.

Isobel nu voia să-i explice unei copile de şase ani că Bonifaciu ştia prea bine că orice bani oferiţi pentru refacerea bisericii San Martino ar intra în primul rând în sertarele câtorva clerici, pe care nu-i putea alege el şi care nu ar mişca un deget pentru ridicarea unei noi biserici. Dar, în inocenţa ei copilărească, tot ceea ce Matilda putea vedea era refuzul tatălui ei de a-l ajuta pe Dumnezeu.

— În visul meu, Dumnezeu era furios că papa nu vrea să construiască o nouă biserică şi... s-a întâmplat ceva groaznic. Trebuie să-l văd pe papa. Trebuie să-i spun că vom construi o nouă biserică şi că atunci Dumnezeu nu va mai fi furios.

Isobel oftă. Nu o putea face să înţeleagă acum, când încă era sub influenţa coşmarului. Iar Isobel era totuşi îngrijorată. Visele Matildei se dovediseră profetice de mai multe ori, ceea ce nu era de mirare, date fiind circumstanţele naşterii ei. O sărută pe Matilda pe frunte pentru a o linişti şi se rugă în tăcere ca acest vis să fie doar spaima unei fetiţe şi nu o profeţie.

— Tatăl tău a plecat în această seară la vânătoare. Dar îţi promit că, de îndată ce se întoarce, vom discuta cu el despre reconstrucţia bisericii San Martino. E bine aşa?

Matilda a dat din cap, apoi s-a cuibărit din nou în patul ei, extenuată acum de întreaga suferinţă.

— Rămâi cu mine, Issy, îi ceru ea.

— Sigur că rămân, scumpa mea. Isobel o linişti şi îi cântă până adormi cântecul care o calma întotdeauna, acela în franceză, despre iubirea veşnică.

Vestea ajunse mai întâi la Mantova, unde mama Matildei, Beatrice de Lorena, rămăsese pentru a se ocupa de gospodărie. Castelul s-a transformat imediat într-un haos, iar donna Beatrice a fost înconjurată de o armată de doctori, căci se prăbuşise într-o criză de isterie. Era prea mult. Dumnezeu luase mai mult de la ea decât ar fi putut îndura orice femeie într-o viaţă întreagă, cu atât mai puţin într-un singur an. De ce voia să o pedepsească atât de tare? Fra Gilbert avea cu siguranţă dreptate. Dumnezeu îi pedepsea pe cei care nu erau corecţi.

— Unde e Matilda? ţipă printre lacrimi. Aduceţi-mi fiica!

I s-a spus că Matilda era încă în Lucca, dar că va fi trimis imediat un alai, precum şi o gardă dublă pe cai, care să o aducă la casa ei din Mantova. Trebuia să se întoarcă pentru înmormântare.

Oricât de imposibil părea, marele Bonifaciu, conte de Canossa, marchiz de Mantova şi mare duce de Toscana, murise. Fusese ucis în mod straniu de o săgeată izolată care îl nimerise chiar în gât, în timpul vânătorii, în dimineaţa ce a urmat visului profetic al Matildei.

Timpul se întoarce.
Mulţi sunt cei chemaţi.
Cei aleşi îşi fac juruinţele

Îi promit lui Dumnezeu
Îşi promit unul altuia
că Iubirea nu va muri niciodată.
Profeţii vin din nou.
Aşa trebuie, căci etern este adevărul,
Precum Iubirea este eternă.
Toţi cei cu inima bună, bărbaţi şi femei,
Vor cunoaşte şi vor trăi adevărul
Vor deveni fiinţe împlinite
Cât timp sunt încă în trupurile lor
Aici, pe pământ, precum în cer.
Şi de aceea
Timpul se întoarce.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Din profeţiile lui Sarah-Tamar,
aşa cum au fost păstrate în *Libro Rosso*

Capitolul şase

Roma – în prezent

— Uau!

Maureen stătea ghemuită în pat, cu picioarele strânse sub ea, privind pe fereastră la clădirea Panteonului. Era întuneric beznă acum şi reflectoarele erau aprinse, luminând magnificul monument. Exclamaţia ei se referea atât la vechiul document din faţa ei, cât şi la povestea pe care i-o spusese Peter.

— Îţi dai seama, a început ea, îngândurată, că atunci când Matilda a venit la Roma, Panteonul trebuia să arate exact cum arată astăzi? Că e posibil ca ea să fi stat undeva în această piaţă şi să-l admire exact cum o fac eu acum?

— De aceea este numit Oraşul Etern. Este o mare cinste pentru italieni, de fapt, pentru felul în care păstrează ceea ce au.

Peter văzuse fiecare centimetru al Romei de când era aici şi avea câteva trasee pe care le iubea pentru că îl purtau pe lângă ruinele copleşitoare ale vechilor civilizaţii. Roma era o minunăţie când o cutreierai pe jos. După fiecare colţ era o bucată de istorie la marginea drumului care aştepta să fie observată.

Maureen îşi îndreptă atenţia spre Peter.

— Eşti obosit?

— Înfometat. Mergem la Alfredo să cinăm? Este chiar de partea cealaltă a pieţei.

— Nu pot, oftă Maureen pe un ton dramatic. Vai, mi-a spus Lara de la recepţie că acolo prepară cea mai bună saltimbocca din toată Roma.

— Şi de ce ar fi asta o problemă...?

— Pentru că o să mă urăsc dacă mănânc viţel. Aşa că nu mă duce în ispită. Dar aş putea fi convinsă să aleg bucătăria florentină de la Il Foro. Ciuperci Porcini? Un Brunello bun? O recompensă bună pentru toată munca asta. Şi ar fi corect să mâncăm mâncare toscană în cinstea Matildei.

— Forţează-mă! Ştii că iubesc locul ăla.

Maureen avea o mulţime de întrebări despre ceea ce auzise. Ştia că Peter ar fi mai dispus să răspundă dacă ar mânca ceva bun şi s-ar mai relaxa pentru o clipă. Era un maestru al limbajului, dar acest fel de traducere era cu siguranţă dificil. De altfel, plimbarea până la restaurant avea să le facă bine amândurora. S-au oprit la recepţie ca să verifice dacă nu au nevoie de rezervare, apoi au mers pe jos pe lângă biserica lui Peter, Ignaţiu de Loyola, şi au coborât pe aleea pitorească plină cu magazine de antichităţi până la tavernă.

Chelnerii îl cunoşteau pe Peter şi l-au întâmpinat adresându-i-se pe nume, apoi i-au condus la una dintre mesele micuţe şi liniştite ale localului, lângă fereastră. După ce vinul bogat şi roşu din Toscana a început să curgă, Maureen şi-a început întrebările.

— Deci, ajută-mă să înţeleg. *Cartea Iubirii* şi *Libro Rosso* nu sunt acelaşi lucru?

— Corect. Aproximativ. *Libro Rosso* cuprinde *Cartea Iubirii* sau cel puţin o copie a ei. Mi se pare că a fost structurată aşa cum este structurat Noul Testament în canonul nostru tradiţional. De exemplu, avem cele patru evanghelii: Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Dar mai avem apoi Faptele Apostolilor după Luca şi mai avem epistolele lui Pavel şi alte scrisori, apoi, în final, Apocalipsa Sfântului

Ioan. Acestea formează împreună ceea ce noi numim Noul Testament. Ai înţeles, nu?

Maureen a dat din cap. Până acum totul era clar.

— Şi acum să comparăm. În legătură cu cartea pe care învăţătorul Matildei o avea, asta am înţeles eu până acum. Aici există o copie a *Evangheliei* lui Iisus care se numeşte *Cartea Iubirii*...

Maureen lua notiţe. L-a întrerupt pentru o lămurire.

— O copie. Este vorba de copia făcută de apostolul Filip. Pentru că originalul, scris despre mâna lui Iisus, este încă în Franţa acum, din câte ştim.

— Corect, de asemenea. Apoi *Cartea Iubirii* este urmată de profeţiile adunate de fiica lui, Sarah-Tamar. Desigur, confirmarea profeţiei Celei Aşteptate este fascinantă. Ce crezi despre asta?

Maureen a luat o înghiţitură de vin şi s-a gândit un moment înainte de a răspunde.

— Hmm. Mă simt ciudat de apropiată de Matilda. Semănăm fizic sau cel puţin la nuanţe şi statură, ne-am născut pe aceeaşi dată, la o zi sau două după echinocţiu, şi am trăit amândouă studiind atent şi sub presiunea acestei profeţii nebuneşti. Iar moartea lui Bonifaciu m-a făcut să plâng. Analogiile sunt cel puţin interesante.

— Având în vedere prin ce ai trecut, voi spune că sunt mai mult decât interesante.

— Şi ce crezi că sunt?

— Încă nu ştiu. Dar cred cu tărie că toate acestea fac parte dintr-un fel de plan divin, Maureen. Chiar cred asta.

— Timpul se întoarce? Şi ce crezi că înseamnă asta, mai exact?

Peter a clătinat din cap.

— Lasă-mă să mai lucrez la asta puţin înainte de a face supoziţii.

Ea simţea însă că Peter îi ascunde ceva.

— Nu e bine, Peter. Vreau să aud care e prima ta impresie. Gândeşte o clipă cu voce tare. Fă-mi pe plac!

Peter ridică din umeri.

— Bine. Ştii, primul meu gând, dacă aş gândi cu voce tare... ei bine, este despre profeţi. Îţi aminteşti că în vremea lui Iisus se credea că Ioan Botezătorul era a doua venire a profetului Ilie? Iisus spunea, vorbind despre Ioan Botezătorul: „Şi dacă vreţi să înţelegeţi, el este Ilie, care trebuia să vină”, făcând referire la o profeţie care spunea că Ilie profetul se va întoarce pentru a anunţa venirea Domnului. Şi mai târziu, după ce Ioan a fost omorât, Iisus spune: „Dar vă spun că Ilie a şi venit şi ei nu l-au cunoscut”. Deci vedem că există o tradiţie biblică despre anumiţi profeţi care se întorc pentru a îndeplini profeţia.

— Deci este un fel de reîncarnare? Ioan Botezătorul este reîncarnarea profetului Ilie? Este Iisus, de fapt, Adam reîntors pe pământ? Au acelaşi suflet sau pur şi simplu acelaşi destin?

Aspectele mai conservatoare ale pregătirii religioase a lui Peter s-au răzvrătit la auzul ideii de reîncarnare.

— M-aş feri cu siguranţă să o numesc reîncarnare ori să o etichetez ca est-europeană sau New Age. Dar există cu siguranţă o tradiţie biblică ce susţine ideea că profeţii se întorc atunci când e nevoie de ei pentru a îndeplini sarcinile date de Dumnezeu. În Evanghelia după Luca, când venirea lui Ioan este prevestită tatălui său, Zaharia, este scris: „Şi va merge înaintea lui Dumnezeu cu duhul şi puterea lui Ilie”. Deci eu cred că acolo trebuie să căutăm, probabil. În duhul şi puterea unui profet vine altul pentru a termina îndatorirea. Acum întorcându-ne la ideea ta, interpretarea cuvântului *duh* ne poate duce în mai multe direcţii. Poate avea sens literal – adică ei sunt acelaşi spirit. Ceea ce ne forţează să ne gândim la problema reîncarnării. Dar, personal, sunt înclinat să interpretez cuvântul *duh* într-o manieră mai largă.

Maureen înţelese că încă nu puteau să-şi dea seama.

— În visul meu, Easa mi-a spus că acesta era singurul lucru pe care trebuia să mi-l amintesc. Şi că se află în *Libro*

Rosso şi face parte din ritualul rugăciunii de seară a Matildei. Acest concept avea o însemnătate extraordinară pentru aceşti oameni în fiecare zi. Nu contest ceea ce spui, sugerez doar că ar fi mai mult de atât.

— În următoarele douăzeci şi patru de ore voi mai termina din traducere. Va trebui să continuăm să citim şi să sperăm că roşcata contesă ne va da informaţii mai valoroase.

Maureen ridică paharul.

— Pentru Matilda!

Paharul lui Peter îl întâlni pe al ei.

— Timpul se întoarce.

Întors în biroul lui, Peter nu-şi putea lua gândul de la propriile motive de îngrijorare şi de la ceea ce-l fascina în legătură cu cele aflate din manuscrisul Matildei. Implicaţiile teologice din *Libro Rosso* erau uimitoare.

Ideea că apostolul Filip făcuse o copie a *Cărţii Iubirii* era foarte importantă. Filip avea să-şi scrie propria *Evanghelie,* găsită abia odată cu descoperirea evangheliilor gnostice în oraşul egiptean Nag Hammadi în 1945. Şi din Evanghelia lui Filip Iisus vorbea în cel mai recent vis al lui Maureen: *trebuie să te deştepţi cât încă eşti în acest trup.* Sau nu? Era posibil ca Iisus să citeze din propria evanghelie, din *Cartea Iubirii,* cuvinte atribuite apoi lui Filip?

Să-l fi influenţat oare pe Filip lucrul la traducerea *Cărţii Iubirii,* în majoritatea învăţăturilor din Evanghelia lui? Era posibil ca această evanghelie să fie într-adevăr o încercare de a evoca învăţăturile din *Cartea Iubirii?* Era o întrebare importantă, deoarece ar putea însemna că, din 1945, omenirea a beneficiat de o moştenire cât se poate de fidelă a adevăratelor învăţături ale lui Iisus prin Evanghelia lui Filip. Dar ar putea, de asemenea, să însemne că, dacă e

găsită, *Cartea Iubirii* va avea consecinţe explozive despre sexualitatea lui Iisus?

Evanghelia lui Filip se axa profund pe aspectele fizice ale uniunii sacre şi pe caracterul sacru al camerei nupţiale – şi asupra importanţei Mariei Magdalena ca soţie a lui Iisus. După afirmaţiile lui Filip, relaţia dintre cei doi nu era câtuşi de puţin doar una între discipol şi maestru: era loială, sexuală şi sfântă.

Acest lucru era mai mult decât problematic. Cu toate că scrierile gnostice au fost autentificate şi traduse de mulţi mari cărturari, existau încă mari controverse despre orice pasaj care ar fi putut fi interpretat ca indiciu că Iisus era un bărbat dotat cu nevoi sexuale sănătoase. Pur şi simplu era un concept pe care mulţi creştini nu erau pregătiţi să-l accepte. Peter era înconjurat în fiecare zi de bărbaţi care preferau să moară decât să accepte această posibilitate. Ştia sigur acest lucru, pentru că mulţi membri ai comitetului de autentificare a Evangheliei după Maria Magdalena din Arques îşi exprimaseră categoric părerile lor.

În orele de nesomn care au urmat, Peter a decis să limiteze căutarea informaţiilor, concentrându-se asupra istoriei labirintului. Era limpede că acesta era un instrument de o foarte mare importanţă pentru cultele „eretice”, iar el era fascinat de numeroasele referiri la el în povestea Matildei. Scotocind prin toată biblioteca, în căutare de referinţe, Peter a început să lucreze intens la o serie de planuri care să-l ajute să pună totul cap la cap.

Cunoştea, bineînţeles, numeroasele labirinturi din biserici care puteau fi găsite în structurile gotice. Ştia de câteva în Franţa şi de câteva din Italia. Însă nu găsise până acum nici o explicaţie plauzibilă pentru prezenţa acestui simbol păgân în locaşurile de cult catolice. Acum, datoria manuscrisului Matildei, îşi dădea seama că acest simbol vechi însemna mai mult decât şi-ar fi imaginat el vreodată.

Peter ştia că există un labirint foarte mare încrustat în piatră ce alcătuia podeaua catedralei de la Chartres, din

Franţa, o capodoperă gotică, aflată la aproximativ optzeci de kilometri de Paris. Labirintul se întindea în aproape tot naosul, dar încă nu îl văzuse în timpul vizitelor lui acolo. Din motive pe care nu reuşise încă să le înţeleagă, cei ce administrau biserica deciseseră, acum aproape două sute de ani, să ascundă labirintul, acoperindu-l cu rânduri de scaune pliante.

Mai era vreun motiv pentru care Biserica Catolică voia ca labirintul să fie ferit de ochii oamenilor? Era, cu siguranţă, o capodoperă de arhitectură şi numai faptul că era vechi de opt sute de ani şi construit cu o perfectă precizie matematică în punctul culminant al perioadei gotice ar fi fost de-ajuns pentru a-l face demn de a fi expus, dacă nu protejat. Şi totuşi scaunele pliante au zgâriat, ciobit şi distrus vechea piatră a labirintului de-a lungul anilor şi nimănui din biserică nu părea să-i pese de lucrul acesta, în cel mai bun caz, era vorba despre neglijenţă. În cel mai rău caz, părea un act de vandalism intenţionat din partea preoţilor care aşezaseră acolo scaunele şi despre distrugere pe care acestea o cauzaseră labirintului. Să fi fost această distrugere intenţionată?

Mai mult, catedrala din Chartres era enormă şi putea cuprinde cu uşurinţă câteva mii de oameni. Se spunea că avea lungimea unui stadion întreg de fotbal şi că avea înălţimea unei clădiri cu douăsprezece etaje. În plus, acele scaune pliante nu erau necesare pentru a oferi locuri de aşezat, cu excepţia, probabil a ocaziilor speciale sau a zilelor sfinte, precum Paştele sau Crăciunul. Începea să sune din ce în ce mai mult a acţiune intenţionată de a ascunde labirintul, o muşamalizare care a început în prima parte a secolului al XIX-lea şi care continuă până astăzi.

Lui Peter începea să i se întoarcă stomacul pe dos la acest gând. Ca preot, era dureros pentru el să afle de acţiuni ale Bisericii care erau total împotriva a ceea ce Iisus ar fi putut însemna cu adevărat. Dar, în ultimii doi ani, văzuse din ce în ce mai multe acţiuni de acest fel.

Deveneau, de fapt, provocarea lui zilnică. Şi, deşi nu era încă pregătit să afirme că labirinturile erau sacre pentru învăţăturile lui Hristos, simţea că ele meritau cel puţin să fie respectate ca opere de artă, amplasate cu grijă în locuri de veneraţie de către arhitecţi şi sculptori din era de aur a arhitecturii.

Peter se uita peste notiţele pe care le făcuse, împărţindu-le pe categorii pentru cercetări ulterioare: labirinturi din biserici, Franţa, Italia, legături biblice. Dar legătura cu regele Solomon, menţionată de învăţător? Aceasta merita într-adevăr să fie analizată. Existau numeroase motive pentru care Solomon putea fi asociat cu construcţia labirintului, cel mai evident, desigur, fiind acela că îi era atribuită ridicarea Templului din Ierusalim. Deci aptitudinile sale de arhitect erau evidente. Şi, cu siguranţă, din moment ce Iisus făcea parte din linia de descendenţă a lui David, tatăl lui Solomon, era posibil ca planurile pentru construirea Templului, precum şi alte scheme de arhitectură să fi fost lăsate moştenire lui Iisus. De fapt, era într-adevăr posibil să fi existat învăţături înţelepte secrete într-o familie legendară şi plină de înţelepciune. Avea Iisus planuri de construcţie ale Templului şi ale altor structuri păstrate de această familie? Era labirintul cu cele unsprezece cercuri una dintre învăţăturile lui Solomon? Ce altceva îi mai lăsase moştenire Solomon celui mai sfânt dintre urmaşii săi? Iar Iisus a folosit vreunul dintre aceste lucruri în *Cartea Iubirii,* sau pe toate?

Deodată, lui Peter au început să-i tremure mâinile. Găsise informaţii despre un labirint perfect, săpat în zidul exterior al porticului vestic al bisericii San Martino din Lucca în anul 1200, aceeaşi biserică în care era păstrat Chipul Sfânt din povestea Matildei. Aflat la nivelul ochilor, era un „labirint-deget”, o versiune mică, de doar şaizeci de centimetri lăţime – spre deosebire de cel din Chartres, care acoperea o suprafaţă uriaşă de podea, cu diametrul de 12,8 metri. Labirintul din Lucca era unic prin faptul că le permitea

credincioşilor să atingă cu degetele pereţii înainte de a intra în altarul bisericii. Aceste labirinturi mici erau avantajoase din două motive, după cum le vedea Peter. Primul şi cel mai evident: simbolul era desenat pe perete acolo unde nu ar fi avut loc pe podea. Al doilea era că labirinturile săpate în ziduri nu puteau fi acoperite cu scaune.

La San Martino din Lucca era foarte interesantă legenda inscripţionată într-o coloană verticală de-a lungul labirintului, cu o referire păgână care nu şi-ar fi avut locul pe exteriorul unei catedrale catolice şi căreia nu i se găsea nici o explicaţie. Pe cei trei hexametri stătea scris în latină:

IATĂ LABIRINTUL CONSTRUIT DE CRETANUL DEDAL
ŞI DIN CARE NIMENI NU POATE IEŞI ODATĂ CE A INTRAT.
DOAR TEZEU A REUŞIT
DATORITĂ FIRULUI ARIADNEI.

Continuând să citească, Peter descoperi într-o altă sursă încă o afirmaţie foarte interesantă despre Lucca, pe care nu o mai putea verifica. O misterioasă referinţă italiană spunea că în centrul labirintului, distrus odată cu ieşirea din el a lui Tezeu, se afla cândva continuarea legendei şi morala fabulei:

ŞI TOTUL DIN IUBIRE.

Faptul că exista un labirint perfect cu unsprezece circuite în Lucca nu era o coincidenţă. Iar faptul că semăna atât de mult ca desen şi formă a culoarelor rotunde cu cel din Chartres nu putea fi nici el o coincidenţă. Cu siguranţă, Chartres şi Lucca erau legate unul de celălalt într-un mod mai profund decât celelalte labirinturi, ca şi cum ar fi fost construite de aceeaşi persoană.

Labirintul avea legături cu uniunea sacră ca rezultat al mitului Ariadnei, care supravieţuise timp de secole întregi;

manuscrisul Matildei arăta faptul că această legendă era posibil să fi fost cunoscută de Iisus. Cu toate acestea, dovezi din Evul Mediu arătau că monahii care au transcris pentru posteritate mitul labirintului grecesc luaseră intenţionat decizia de a-i modifica ideile. În loc să păstreze sensurile puternice şi elaborate ale iubirii şi pierderii, călugării ce făceau transcrierile le-au prezentat – în mod inexplicabil – ca tratate de arhitectură. Ariadna a fost în întregime eliminată. Acest fapt nu putea fi o coincidenţă. Ariadna fusese scoasă din propria istorie. Din diferite motive, susţinute şi de dovezile arheologice, mitul dorea să evidenţieze importanţa Ariadnei ca Doamnă a Labirintului, care l-a protejat pe bărbatul ei şi pe cei nevinovaţi prin iubirea ei. Şi totuşi prezenţa ei a fost complet şi foarte posibil intenţionat ştearsă din versiunile ulterioare.

În acelaşi fel, prezenţa Mariei Magdalena a fost diminuată, iar uneori ştearsă din scrierile acceptate ale vieţii lui Iisus, realizate tot de oameni ai Bisericii. Lui Peter începuse să i se contureze în minte o teorie radicală: Ariadna devenise un simbol alegoric al Mariei Magdalena pentru „ereticii” care nu voiau să-i uite importanţa.

Supravieţuirea lui Tezeu – ieşirea lui din labirint după ce a văzut moartea cu ochii – era o metaforă a învierii. Ariadna, care l-a protejat cu iubirea ei, a fost prima care i-a văzut gloria ca salvator al poporului său, tot aşa cum Magdalena, care l-a uns cu mir pe Iisus pentru a fi înmormântat, a fost prima care i-a văzut gloria învierii ca Mântuitor al poporului Său. Uniunea lui Tezeu cu Ariadna ar putea reprezenta iubirea lui Iisus şi a Mariei Magdalena; povestea lor le-ar fi permis astfel ereticilor să preia învăţăturile lor la vedere. Firul Ariadnei simboliza loialitatea Mariei Magdalena, modul în care ea adusese *Cartea Iubirii* în Europa şi-şi dedicase viaţa protejării ei. Urmând acest fir, precum Tezeu, putem ieşi din întunericul adăpostului Minotaurului şi găsi lumina libertăţii.

În dimineaţa următoare, după un somn scurt şi neliniştit, Peter îşi reluă căutarea, găsind o referire la o altă biserică din Italia care l-a şocat. Biserica San Michele Maggiore din oraşul Pavia, în nordul Italiei, fusese construită în timpul vieţii Matildei şi se afla pe pământurile ei. Un labirint fusese construit în altar în secolul al XII-lea sau al XIII-lea, dar acum era distrus în mare parte. Existau însă desene ale structurii originale de când era intactă, iar Peter a reuşit să le procure de la Biblioteca Apostolică din Vatican. Era un labirint cu unsprezece circuite perfecte, la fel cu acelea din Chartres şi Lucca. În centru era legenda: „Tezeu a intrat şi a ucis monstrul". Acolo, monstrul nu era denumit Minotaur, ci centaur – o creatură jumătate cal, jumătate om. Părea să existe o orientare a desenelor labirinturilor din Evul Mediu în care Minotaurul era înlocuit cu un centaur, care a rezistat în timpul Renaşterii. Era acest lucru intenţionat? Făcea oare referire la uciderea altei bestii?

Era posibil ca „monstrul hibrid" să reprezinte Biserica, aceea care începea să-i persecute pe creştinii „puri"? Peter s-a gândit o clipă la această idee. De-a lungul ultimilor doi ani, exact acest lucru devenise Biserica pentru el. Era un hibrid între frumuseţe şi durere, adevăr şi minciună. Era o instituţie în care încă mai credea cu mare pasiune, pe de o parte, şi din cauza căreia era complet disperat, pe de altă parte.

Mantova, 1052

— Nu a fost un accident, Isobel. Mi-e ruşine să spun că sunt rudă cu acel om mizerabil şi crud care poartă coroana Germaniei.

Beatrice era înfuriată şi păşea agitată prin camera ei.

Moartea suspectă a lui Bonifaciu în ziua de 6 mai 1052 provocase mare groază în Toscana. Mulţi spuneau că împăratul german Henric al III-lea era în spatele tragediei.

„Accidentul de vânătoare” părea mai degrabă un asasinat comandat de către un monarh avar care era ros de ani de zile de invidia faţă de marele Bonifaciu. Dar, deşi obstacolul Bonifaciu fusese înlăturat, Henric, vărul lui Beatrice, nu-şi făcuse probabil planul atât de grijuliu pe cât trebuia.

— Dar am şi eu un cuvânt de spus. Sunt rudă şi cu Papa, iar el a luat măsuri pentru a ne apăra pe Matilda şi pe mine. Henric nu va îndrăzni să-i confişte averea lui Bonifaciu acum, când riscurile unor urmări grave sunt atât de mari. Supuşii din Toscana se vor ridica împotriva lui. Şi – Beatrice vorbi mai încet pentru a se asigura că nu aude nimeni în afară de Isobel – am făcut un plan care nu va da greş.

— Mă rog să fie aşa, doamna mea.

Isobel se temea pentru Matilda şi trebuia să aibă încredere că Beatrice va face ceea ce trebuie pentru a o proteja.

Beatrice continuă, cu un zâmbet plin de satisfacţie în colţul gurii în timp ce-şi explică strategia.

— Papa Leon a aranjat să mă logodesc imediat cu Godefroi de Lorena.

Isobel rămase încremenită. Nu se aşteptase la aşa ceva. Ideea era ciudată din mai multe motive, unul dintre ele fiind ura făţişă a lui Godefroi faţă de împărat. Se împotrivise public coruptului monarh; prin urmare, era o insultă profundă la adresa lui Henric faptul că Papa va pune averea lui Bonifaciu în mâinile lui Godefroi de Lorena pentru a le proteja pe Beatrice şi pe copila ei. Dar exista o problemă şi mai mare de care trebuia să se ţină seama.

— Dar, doamna mea, Godefroi de Lorena este vărul tău primar. Aceasta este o încălcare a legilor Bisericii.

Beatrice se gândise deja la asta, dovedind că este mult mai perspicace decât crezuse Isobel vreodată.

— Am convenit să facem jurământ de castitate înainte de a ne sfinţi căsătoria în vreo biserică. Asta îmi convine pentru că astfel nici un bărbat nu mă va mai atinge, când Bonifaciu al meu a pierit, continuă ea, întristându-se pentru

un moment, ca o văduvă care suferea sincer. Tu ar trebui să mă poţi înţelege cel mai bine, Isobel.

Isobel o înţelegea. Deşi Beatrice nu respecta legile sfinte ale hierogamiei precum se făcea în ordin, le cunoştea foarte bine. Bonifaciu fusese cel pe care îl iubise în modul cel mai divin şi avea să-l plângă tot restul vieţii.

— Este strict o chestiune de convenienţă, adăugă donna Beatrice, reluându-şi masca nobilă a puterii. Matilda are nevoie de un protector puternic, care să-i apere teritoriile. Ca femeie, ea nu poate moşteni ducatul singură. Dar te-am chemat aici pentru a te mai anunţa încă un lucru, Isobel.

Isobel şi Beatrice nu fuseseră niciodată prea apropiate. Într-adevăr, mama Matildei era profund invidioasă din cauza afecţiunii pe care fiica ei i-o purta doicii. Astfel, deşi Isobel bănuia că Beatrice avea un motiv pentru care îi mărturisea planul ei, cu siguranţă nu se aştepta la ceea ce a urmat.

— Pentru a asigura protecţia fiicei mele, Papa a hotărât ca Matilda să se logodească cu fiul lui Godefroi, viitorul duce de Lorena, iar eu am fost de acord.

Isobel ştia că nu avea nici o putere să schimbe această decizie, dar a simţit o durere în suflet şi trebuia să-şi ascundă lacrimile, învăţăturile ordinului considerau o blasfemie forţarea unei copile să intre într-o căsnicie aranjată. Pentru ei, puterea iubirii adevărate era cel mai înalt jurământ. Oare Beatrice nu-şi dădea seama că tocmai o condamnase pe fiica ei specială şi plină de farmec la o viaţă întreagă de nefericire?

Totul a fost aranjat în mod irevocabil. Splendida copilă, contesă de Canossa, a fost logodită cu tânărul care devenea deja cunoscut sub nefericita poreclă Godefroi cel Cocoşat.

Papa Leon al IX-lea a murit pe neaşteptate în primăvara anului 1054, iar averile Matildei şi ale mamei ei au început să fie din nou disputate, de această dată cu repercusiuni grave. Henric al III-lea a intervenit imediat ca un vultur pentru a-„şi” revendica numeroasele feude din Italia. Noul soţ al lui Beatrice, ducele Godefroi, a abandonat-o pentru a-şi proteja propriile posesiuni din Lorena, care erau ameninţate în acelaşi timp, printr-o mişcare strategică isteaţă pusă la cale de Henric. Rămase fără apărare, ea şi fiica ei au fost arestate de regele german care se încoronase împărat al Sfântului Imperiu Roman de Naţiune Germană.

Henric al III-lea le ţinea pe Beatrice şi pe Matilda în condiţii foarte stricte; Matilda nu mai era moştenitoare. Printr-o declaraţie a împăratului, ea pierduse tot ceea ce familia tatălui ei construise timp de patru generaţii. Împăratul a anunţat că Beatrice şi Matilda vor trăi din mila şi la ordinele lui la reşedinţa germană din Bodsfeld, până când va decide el altfel. Erau prizoniere, răpite de un monarh avar şi narcisist care împlinise toate avantajele.

Deşi era încă o fetiţă, nedreptatea unei tiranii atât de despotice n-avea să fie uitată de Matilda, care avea acum nouă ani.

Era prea mult. Nu-şi pierduse numai tatăl iubit, moştenirea şi căminul, ci era acum îndepărtată de iubirea şi grija cele mai mari pe care le cunoscuse vreodată. Isobel, căreia nu-i fusese permis să o mai vadă pe copilă după ce fusese luată prizonieră, s-a întors la Lucca să se roage pentru eliberarea în siguranţă a scumpei sale copile.

Bodsfeld, Germania – 1054 d.Hr.

Matilda se trezi brusc, deschizând ochii la primele semne ale dimineţii cenuşii ce răzbăteau prin ferestre. Germania era rece şi întunecată la sfârşit de octombrie. Nu existau

nici soarele auriu, nici căldura Toscanei care să uşureze durerea pierderii pe care o suferise. Ura Germania şi îl ura pe bărbatul care o adusese aici, îl ura pentru că îi omorâse tatăl şi îi furase moştenirea, ura faptul că a umilit-o pe mama ei şi că pe ea a transformat-o într-o cerşetoare. Dar cel mai mult îl ura pe fiul lui, ţâncul răutăcios care era vărul ei, în vârstă de şase ani, care urma să moştenească tronul Germaniei. Era de neînţeles cum un băieţel putea să provoace atâta teroare şi nenorocire, dar acest *infant terribilis*[6], pe nume tot Henric, era capabil de orice şi scăpa de orice pedeapsă. Iar mama sa, o franţuzoaică rigidă şi făţarnică, îl iubea cu o adoraţie soră cu prostia.

Ridicându-şi capul, Matilda şi-a amintit cât de crud putea să fie verişorul ei mai mic. A simţit ceva lipicios, mai întâi pe gât. Nu din nou. Punându-şi mâinile în păr, a simţit plină de dezgust că buclele sale arămii, cândva foarte frumoase, erau pline cu o substanţă groasă şi cleioasă. Şi-a adus degetele la nas să miroasă substanţa dezgustătoare care îi fusese turnată în păr. Miere. Amestecată cu ceva negru şi uleios, care fără îndoială că îi va distruge buclele.

— Mama!

Singurul lucru bun care se întâmplase în timpul captivităţii Matildei era apropierea forţată de mama ei, de Beatrice. Acum nu mai aveau nimic, dar se aveau una pe cealaltă. Matilda a aflat că mama ei era mult mai puternică şi mai învăţată decât crezuse ea vreodată şi şi-a dat seama că supunerea lui Beatrice faţă de tatăl ei era o chestiune de respect şi de alegere, nu una de slăbiciune. În timpul captivităţii lor, Beatrice discutase despre posibile opţiuni politice cu fiica ei, spunându-i că încă mai aveau aliaţi în Europa. În ciuda faptului că, aparent, fuseseră abandonate de către Godefroi de Lorena, el era un bărbat puternic şi inteligent şi ştia că, dacă Beatrice şi Matilda ar fi fost eliberate, lui i-ar fi fost redate teritoriile din nordul Italiei.

6 Copil îngrozitor (în limba latină, în text) (n.tr.)

Avea, într-adevăr, spioni din Lorena în castel şi îi trimitea pe furiş bilete de încurajare lui Beatrice. Plănuia o strategie pentru eliberarea lor. Lucrurile mergeau încet, dar urmau să fie eliberate; erau doborâte, dar nu înfrânte.

În schimb, Beatrice şi-a dat seama cât de înzestrată şi puternică era singura ei copilă în viaţă, iar asta îi dădea şi mai mari speranţe. Matilda era prin toată fiinţa ei moştenitoarea vrednică a lui Bonifaciu. Probabil timpul petrecut în captivitate a fost chiar bun pentru ea, înăsprind-o pentru a deveni o luptătoare pentru dreptate şi dându-i o educaţie politică dură, dar necesară.

Auzind-o pe fiica ei strigând, Beatrice veni repede din camera alăturată, unde broda. Erau captive, într-adevăr, dar erau ţinute într-un palat unde nu sufereau de sărăcie. Mama Matildei începuse să se ocupe de lucrul de mână, pentru că acesta o ajuta să-şi liniştească zbuciumul şi nu îi permitea să-şi facă prea multe gânduri. Încercase să o înveţe pe Matilda să lucreze cu acele, dar fiica ei nu părea deloc interesată de ocupaţiile domestice ale femeilor. Simţea că asta ar fi însemnat să cedeze, iar ea nu voia niciodată să facă asta, nu în acest loc. Niciodată.

— Odiosul acela de Henric mi-a turnat din nou miere în păr!

Matilda nu plângea. Nu voia să-i dea vărului ei satisfacţia de a o vedea plângând din cauza farselor lui nemiloase. În plus, mai făcuse asta şi altă dată. De data aceasta însă era mai îngrijorată.

Data trecută, mierea ieşise la spălat, iar părul ei frumos rămăsese neatins şi nevătămat. Şi-a dat seama că Henric a îngroşat gluma şi că de această dată a amestecat mierea cu altceva pentru a face născocirea mai distrugătoare, ceva ce nu putea să-şi dea seama ce este. Dar începea să simtă că se întăreşte în părul ei şi se panică.

— Grăbeşte-te, mamă! Trebuie să încercăm să-l spălăm înainte să se întărească mai tare. Nu vreau să-i dau satisfacţia de a-mi tăia părul.

Beatrice putea încă să obţină ascultare de la servitori, chiar şi în captivitate. A cerut o cadă cu apă caldă şi cu săpun făcut din rădăcini de plante culese de localnici din pădurea din Ardeni. Cu săpunul acesta se curăţau de obicei hainele, dar avea nevoie de el pentru a încerca să scoată substanţa care se întărea în părul minunat al fiicei ei, dacă voia să-l salveze.

— Nu i-am făcut niciodată nimic, se agită Matilda. De ce mă urăşte atât de mult?

— Pentru că este gelos pe tine şi pentru că este odrasla crudă a unui tată nemilos şi a unei mame nătânge, răspunse Beatrice tăios. Dumnezeu să ferească Germania când şi dacă va deveni rege. Nu e destul de isteţ nici măcar să ducă porcii la albie, darămite să conducă Europa. Iar dacă e atât de răuvoitor la şase ani, numai Dumnezeu ştie cum va fi când va avea vârsta să-şi exercite pe deplin puterea şi să aprecieze corupţia. Sau mai rău.

Din ziua sosirii lor în Germania, moştenitorul tronului, arogantul tânăr Henric, o teroriza pe Matilda cu o pasiune necruţătoare. Îşi petrecea zilele născocind noi moduri de a o face să se simtă groaznic şi îşi petrecea nopţile punându-şi planurile în acţiune. Multe dintre activităţile lui se concentrau pe distrugerea părului ei, de care era de-a dreptul obsedat. Uneori, o urmărea peste tot şi o tachina cu un arc cu săgeată de jucărie, strigând: „Uite, sunt Bonifaciu, ducele mort din Toscana”. Apoi se prefăcea că este împuns în gât şi cădea la pământ în chinurile dramatice ale morţii.

Matilda, care fusese educată să creadă în puterea iubirii, se ruga cu disperare în fiecare noapte: „Doamne Dumnezeule, iartă-mă, te rog, pentru cât de mult îl dispreţuiesc. Ştiu că tu îmi spui să-mi iubesc duşmanii, dar e prea mult.” Încerca să-şi calmeze furia spunând *Tatăl nostru* în fiecare seară înainte de a adormi, aşa cum o învăţase învăţătorul. Lecţia petalei a cincea, „iartă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri”, avea să fie

mereu cea mai grea pentru ea. Henric cel Groaznic îi dădea destule ocazii să înveţe acea lecţie.

Abuzurile lui verbale erau fără oprire şi constau din fraze care de obicei erau variaţii pe tema: „Tata spune că eşti pe jumătate barbară şi că nu meriţi să fii ţinută într-un asemenea lux, dar că nu îndrăzneşte să te arunce pe uşă afară pentru că vei încerca să-ţi aduni păgânii împotriva persoanei lui sfinte şi supreme”.

Henric spunea, de asemenea, lucruri oribile despre Beatrice, lucruri pe care nu avea cum să le înţeleagă la şase ani, despre căsătoria ei anormală şi împotriva legilor Bisericii cu vărul ei primar, Godefroi de Lorena, şi că acest lucru o făcea să pară monstruoasă în faţa lui Dumnezeu. Matilda fusese închisă singură într-o cameră mai bine de o săptămână după ce îl pocnise pe Henri în faţă, rănindu-i serios nasul delicat. Era singurul lucru din corpul său dezgustător, fără bărbie şi durduliu care era delicat şi Matilda făcuse greşeala să-i spună asta reginei când aceasta sărise în ajutorul băieţelului său iubit. Agnès de Aquitaine aproape că leşinase din cauza îndrăznelii Matildei şi ceruse ca fata barbară cu părul urât colorat ca flăcările să fie închisă până la noi ordine. Cu siguranţă un păr cu o asemenea culoare nu era natural, aşa cum era totul la această creatură sălbatică şi crudă care îi chinuia iubitul mieluţ.

Beatrice spăla cu grijă substanţa din părul Matildei, curăţându-i şuviţele cu detergentul puternic din săpun. A oftat în semn de uşurare – mierea se curăţa fără să se întărească şi să fie nevoie să-i taie părul. Părul era puţin decolorat din cauza substanţei puse de Henric în amestec, dar timpul va reface curând culoarea roşie-aurie a părului.

Odată dezastrul din păr rezolvat, Beatrice a cerut să li se aducă ceva de citit şi să fie chemat duhovnicul ei, fra Gilbert, căruia i se permisese să le însoţească în exil pentru că era considerat un supus german loial. A cerut scrierile sfântului Augustin şi i-a spus Matildei să citească. Cel puţin

va avea grijă ca învăţătura fiicei ei să continue. Voia ca ea să se bucure de fiecare avantaj posibil în politică atunci când acest coşmar se va termina, lucru de care Beatrice era sigură că se va întâmpla până la urmă.

Matilda s-a aşezat să studieze în faţa micuţei statui a sfintei Modesta, cea dăruită de familia lui Isobel la botez. Modesta era recunoscută ca sfântă doar în cadrul ordinului şi de către localnicii din La Beauce în Franţa, pentru că-şi dedicase viaţa fără teamă învăţăturilor *Cărţii Iubirii.* Statueta era singurul obiect pe care fusese lăsată să-l ia cu ea din Toscana şi, în cele mai multe situații, era singura ei alinare.

În acea seară, Matilda şi Beatrice au fost lăsate să cineze singure într-o anticameră mică şi goală a palatului, care era destul de răcoroasă. Ceva nu era în regulă, dar nu ştiau despre ce era vorba. Nu au văzut familia imperială toată ziua, iar Henric nu venise să se bucure de misiunea lui secretă de a distruge părul Matildei. Era un lucru absolut neobişnuit, deoarece micul nenorocit nu voia nimic altceva decât să i se dea atenţie pentru ticăloşiile lui.

Veştile din dimineaţa următoare i-au adus Matildei prima bucurie din cele optsprezece luni de prizonierat. Împăratul german, hoţ şi criminal, Henric al III-lea, murise pe neaşteptate de febră în timpul nopţii. Averile familiei lui era foarte nesigure, deoarece Germania şi teritoriile înconjurătoare se aflau dintr-odată în haos. Regina Agnès nu a avut timp să-l jelească pe soţul ei, deoarece era nevoie de acţiune imediată. A fost declarată regentă şi unic tutore al fiului ei, care avea să fie de acum înainte cunoscut ca Henric al IV-lea.

Matilda şi Beatrice au rămas izolate câteva zile, fără să li se aducă vreo veste despre Agnès sau despre fiul ei. În a patra zi, Godefroi de Lorena, care abia aşteptase o

asemenea şansă în timpul captivităţii lui Beatrice şi a Matildei, a ajuns la porţile castelului din Bodsfeld, cerând să se prezinte în faţa regentei. A acceptat să le jure fidelitate ei şi fiului ei, împreună cu cei mai bogaţi vasali din Lorena, unificând astfel acea regiunile şi creând o oarecare stabilitate în împărăţie, care acum era cuprinsă de haos. În schimb, Agnès va recunoaşte căsătoria lui cu Beatrice ca fiind legitimă şi le va reda avuţiile lui Bonifaciu.

Încolţită şi confuză, regina Agnès a fost de acord. Era depăşită de termenii de strategie politică şi nu avea destul timp pentru a cere un sfat în situaţia de criză care ameninţa viitorul fiului ei. Voia cu disperare ca să asigure cel puţin regiunea Lorena şi Saxonia pentru copilul ei în haosul care urmase morţii soţului ei, un monarh antipatizat şi nedrept care guvernase imperiul prin teroare. Prima ei grijă trebuia să fie protecţia Germaniei şi a teritoriilor învecinate. Italia aproape că n-o interesa în acest moment, iar Godefroi fusese destul de înţelept să profite de această ocazie. În lumea aprinsă a politicii europene, sincronizarea era totul.

Matilda şi Beatrice au pornit din Germania spre Florenţa în 1057 pentru a-şi începe vieţile ca familia ducelui Godefroi de Lorena. Matilda nu a aruncat nici o privire în urmă, lăsând Germania în spate, hotărâtă să nu mai pună piciorul în acel teritoriu rece şi uitat de Dumnezeu decât dacă era absolut necesar pentru îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu.

Toscana era sfâşiată.

Ceea ce patru generaţii de strămoşi ai Matildei se străduiseră să construiască – un pământ prosper unde oamenii se îmbogăţeau şi fructele pământului erau folosite cu cea mai mare grijă – fusese complet distrus de regele german în mai puţin de doi ani. Henric a siluit acel pământ şi l-a deposedat de avuţii, lăsându-i pe oamenii săi mândri să trăiască aproape ca nişte cerşetori. Tâlharii, cu crimele şi

furturile lor, s-au întors pe râuri, dar de această dată susţinuţi de împărat.

Ajungând în Toscana, tânăra Matilda era dezgustată şi îngrozită de ceea ce vedea. Distruse erau oraşele şi satele pline de viaţă şi înfloritoare din copilăria ei, locuri pe care le vizitase împreună cu tatăl ei, care fusese iubit ca prinţ. În locul lor erau doar ruine prăfuite, ai căror locuitori păşeau cu teamă, ca nişte umbre, înfricoşaţi de sunetul copitelor de pe drum. Caii aduceau cuceritori şi hoţi, de care nu se puteau apăra şi care nu aveau milă.

Într-unul dintre aceste sate de la periferia cetăţii familiei Canossa s-au oprit într-o seară pentru a mânca şi a se odihni. Matilda era epuizată fizic de călătoria prin Alpi, dar şi mai mult de starea emoţională pe care o avea din cauza a ceea ce văzuse pe drum. La început n-a înţeles ce se întâmplă, când au intrat în sat. Ca o fiinţă care ştia ce înseamnă captivitatea şi abuzul, prima ei reacţie a fost frica, apoi mulţimea adunată i s-a părut că devine o primejdie pentru ea. Dar, pe măsură ce alaiul se apropia, a reuşit să înţeleagă ce strigau sătenii.

— Ma-til-da! Ma-til-da!

Câţiva copii cu flori în mână au fugit spre ea şi i-au aruncat florile la picioare. Părinţii lor au urmat-o, strigându-şi bucuria pentru întoarcerea contesei lor iubite. În acea seară răcoroasă, în ceea ce fusese odată marele salon de banchete al unui suveran local, familia a fost găzduită de locuitorii satului. Mulţi veniseră să-şi spună poveştile şocante ale pierderii şi tragediei pe care le-au trăit sub jugul unui monarh străin, lacom şi nemilos. La unsprezece ani, Matilda a ascultat fiecare poveste, stând lângă mama şi tatăl ei vitreg. Faptele nedrepte împotriva acestui popor frumos, poporul ei, au lovit-o în cele mai adânci lăcaşuri ale inimii şi sufletului ei. Nu a trecut nimic cu vederea şi a păstrat totul în memorie. A jurat în tăcere că, atunci când vor avea să-şi înceapă noua viaţă, va găsi o cale să-i despăgubească pe toţi aceşti oameni pentru pierderile lor.

Sătenii au venit să-i ceară ducelui Godefroi, care era acum suveranul lor, să le înapoieze avuţiile şi să-i ajute la reconstrucţie, asigurându-le trupe care să-i protejeze. Dar majoritatea veniseră, de fapt, să o vadă pe legendara contesă, pentru că se născuse în Toscana şi era fiica unei mari profeţii. Matilda reprezenta raza de speranţă pentru poporul din nordul Italiei. Matilda avea să readucă Toscana la starea ei dinainte, la pace şi prosperitate.

Poporul era convins de asta şi Matilda era la fel.

Există uniuni mai presus decât orice s-ar putea rosti,
mai tari decât orice altceva, prin forţa destinului lor.
Cei ce le trăiesc nu pot fi despărţiţi.
Căci sunt unul, în trup şi fiinţă.

Cei ce se recunosc unii pe alţii cunosc bucuria fără pereche
de a trăi împreună în această plenitudine.

Timpul se întoarce.

Când Familiile Spiritului se împreunează pe pământ, este mare bucurie în casa lui El şi Asherah. Cei care se recunosc unii pe alţii în această viaţă trăiesc într-o plenitudine care nu este cunoscută celor ce nu primesc această binecuvântare.

Singura bucurie mai mare decât uniunea... este re-uniunea. Este o deşteptare care trebuie să aibă loc aici. Trebuie să te trezeşti cât timp eşti în acest trup, deoarece totul există în el şi doar prin această trezire vei avea ochi de văzut şi urechi de auzit. Doar prin această deşteptare

vei recunoaşte şi ţi-i vei aminti pe aceia cu care destinul a hotărât să te reuneşti.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Cartea Iubirii aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Capitolul şapte

Florenţa, 1057

Ducele Godefroi a ales Florenţa ca oraş de reşedinţă pentru că îi plăcea mai mult decât Mantova, unde era dificil să lupte cu amintirea oamenilor despre Bonifaciu. Florenţa era un mediu mai cosmopolit şi politizat. Mantova, Modena şi Canossa erau mai provinciale. Ducele a extins şi renovat un palat vechi, ridicat în centrul oraşului, lângă uimitorul baptisteriu octogonal.

Matilda s-a instalat la Florenţa, emoţionată de reîntâlnirea cu scumpa ei Isobel. Beatrice, care avea acum în grijă conducerea teritoriilor toscane în numele fiicei ei, era din nou prea ocupată pentru a-şi bate capul cu chestiuni materne. Deşi timpul petrecut în Germania le apropiase pe mamă şi fiică mai mult decât fuseseră vreodată, Matilda va avea mereu nevoie de doica ei şi îşi va dori grija purtată de Issy.

Isobel era îngrijorată de felul în care se transformase Matilda în timpul captivităţii din Germania. Îşi pierduse o parte din inocenţă şi cu greu ar fi avut încredere în cineva necunoscut care apărea în viaţa ei. În plus, devenise neliniştită şi combativă în noua ei pasiune pentru dreptate. Isobel şi învăţătorul şi-au dat seama că trebuiau să lucreze din greu ca să o facă să înţeleagă faptul că dorinţa de dreptate nu trebuie însoţită de răzbunare.

Pentru că, în timp ce una venea din lumină, cealaltă venea din întuneric. Ca un conducător, Matilda trebuie să înveţe să acţioneze din iubire cât de mult posibil. Iubirea învinge totul.

Mai mult, Matilda nu avusese parte de o adevărată educaţie spirituală timp de aproape doi ani, perioadă critică pentru dezvoltarea unui copil. În timpul captivităţii ei, singura pregătire religioasă constase în interpretările rudimentare ale scrierilor catolice oficiale, care reprezentau pâinea zilnică a familiei regale germane. Strădania de a îndrepta acest rău urma să fie o adevărată provocare. Astfel, consiliul suprem al Ordinului Sfântului Mormânt din Lucca a ajuns la concluzia că trebuie luate măsuri de urgenţă, învăţătorul avea să se mute la Florenţa unde ordinul avea o filială, o mănăstire pe malul râului Arno, numită Sfânta Treime şi închinată Sfântului Duh. O comunitate tainică de călugări, cu legături în ordin, constituise acolo o mănăstire în secolul al X-lea, sub oblăduirea lui Siegfried de Lucca, legendarul stră-străbunic al Matildei. Călugării nu erau doar cunoscători ale originilor ordinului, unii erau chiar descendenţi ai celor mai puternice familii membre ale ordinului.

Acolo, la Sfânta Treime, Isobel şi învăţătorul vor continua serios educaţia Matildei. Aveau s-o readucă la suprafaţă pe copila lor, pe scumpa lor Aşteptată şi să o îndrume din nou pe Calea Iubirii. Se vor asigura că i se vor da toate cele necesare pentru a-şi îndeplini destinul. O vor învăţa că Dumnezeu i-a dat această încercare nedreaptă a captivităţii cu un motiv, pentru a cunoaşte şi înţelege durerea unei asemenea suferinţe. Ea va folosi această învăţătură pentru a-şi modela propriile decizii atunci când va ajunge la cârma ţinutului ei, pentru a-şi aminti umanitatea fiecăruia dintre vasalii ei, pentru a-şi aminti că învăţăturile *Cărţii Iubirii* spun că toate sufletele sunt egale, fără ca un bărbat sau o femeie să aibă mai multă valoare unul decât celălalt. S-ar putea ca unii să aibă destine care par mai nobile, dar

aceasta e doar din perspectiva umană. În ochii lui Dumnezeu, toate sufletele sunt la fel de valoroase.

Deşi lecţiile Matildei erau dure pentru cineva atât de tânăr, învăţătorul îi spunea că făceau cu siguranţă parte din planul lui Dumnezeu pentru destinul ei. Ele o vor modela pentru a deveni cel mai mare şi binevoitor conducător.

Un alt motiv de îngrijorare era că experienţa Matildei cu micul Henric îi afectase relaţiile cu alţi copii de vârsta ei, în special cu băieţii. Viitorul depindea de capacităţile ei diplomatice, de obicei cu bărbaţii, deci aceasta era o problemă care trebuia rezolvată. Învăţătorul a decis să înceapă pregătirea Matildei în prezenţa celorlalţi copii, primul fiind un băiat orfan care fusese trimis din Calabria pentru a primi educaţie datorită gândirii sale excepţional de rapide şi calităţilor de conducător de care dădea dovadă. Avea o vârstă apropiată de a ei, iar învăţătorul credea că băiatul putea fi un tovarăş important pentru micuţa contesă. Se numea Patricio şi la nouă ani dădea deja semne de mare înzestrare intelectuală şi spirituală. Patricio era un copil extraordinar, binecuvântat cu o stare de spirit vioaie, dar şi cu o voinţă puternică. El va reuşi să ţină pasul cu Matilda şi chiar să o provoace; semănau suficient de mult pentru a se înţelege bine, dar şi pentru a se stimula unul pe celălalt. Era o soluţie perfectă, cât se poate de benefică pentru Matilda.

Florenţa, 1059

— Mamă, vreau să învăţ să lupt ca un războinic.

Beatrice lăsă deoparte catastrofele de socoteli de care se ocupa când fiica ei, care avea acum treisprezece ani şi se făcuse de o frumuseţe incredibilă, îi vorbi din uşă.

— Intră şi vorbeşte-mi cum se cuvine, Matilda. Nu se poate să strigi asemenea lucruri din hol, de unde întreaga casă poate să ne audă.

Beatrice îi zâmbi pentru a-i arăta că de fapt nu era deranjată de comportamentul de obicei impetuos al fiicei ei. Nu doar că se aştepta la el, dar îl găsea chiar fermecător.

— Aşază-te, scumpa mea! Acum spune-mi, ce e cu fantezia asta a ta şi de unde vine?

— Am studiat legea moştenirii.

Matilda stătea în faţa mamei ei la masa de lemn, pe o băncuţă făcută din scânduri cioplite. Era o masă în sufragerie, dar Beatrice prefera să lucreze aici, pentru că avea suficient loc să vadă toate actele contabile la un loc. Devenise, de nevoie, o administratoare aprigă şi eficientă a afacerilor, atât pentru interesele soţului, cât şi pentru ale fiicei.

Beatrice i-a oferit Matildei întreaga atenţie. Era clar că voia să spună mai multe despre acest subiect, iar când era serioasă nu i se putea refuza nimic. De către nimeni.

Matilda a continuat, cu pasiunea obişnuită:

— Legea spune că o femeie nu poate moşteni asemenea proprietăţi precum cele pe care le avem şi spune şi de ce. Spune că o femeie nu poate urma cariera militară şi că suveranii care administrează proprietăţile trebuie să poată apăra cu arma în mână acele teritorii. Aşa că… voi lua sabia şi voi dovedi că pot conduce o armată. Dacă sunt capabilă de serviciul militar – şi vreau să fiu la fel de capabilă sau chiar mai mult decât orice războinic bărbat –, atunci nu mai văd nici un obstacol în lege care să mă împiedice să fiu moştenitoare. Călăresc, oricum, mult mai bine decât orice bărbat din Toscana, iar Godefroi spune că înţeleg strategia mai bine decât mulţi dintre consilierii lui. Am nevoie doar să ştiu să mânuiesc armele pentru a deveni războinică pe deplin şi să-mi apăr teritoriile.

Beatrice a dat din cap îngândurată. Dacă Matilda s-ar fi născut băiat, ar fi fost deja, fără îndoială, pe cale de a deveni cel mai mare războinic al vremii. Era un geniu la strategie şi îl încânta pe tatăl ei vitreg Godefroi cu talentul ei la jocul de şah şi la alte jocuri militare pe care el i le

descria pe hârtie. Îi permitea chiar să asiste la întâlnirile lui când conducătorii din Toscana veneau la Florenţa pentru a prezenta rapoartele. Deşi ducele de Lorena era considerat adesea un om dur, ajunsese să le iubească pe amândouă aceste femei extraordinare din viaţa lui şi le considera familia lui. În Beatrice a găsit un partener sigur şi vrednic în conducerea dificilă a unui teritoriu vast. Deşi căsătoria lor nu se consumase, ei au început să aibă sentimente de afecţiune unul pentru celălalt, bazate la început pe respect, iar mai târziu pe căldură şi emoţie. În mai multe documente legale din viaţa ei, Beatrice se referea la Godefroi numindu-l „bărbatul meu”.

Ducele avea o slăbiciune aparte pentru tăria şi inteligenţa Matildei şi începuse să o trateze ca pe propriul copil, oferindu-i mult respect. Beatrice s-a gândit la asta şi i-a răspuns:

— Tatăl tău vitreg e bun cu tine, dar e posibil să nu-ţi permită asta. Lorena este un loc mult mai conservator decât Toscana. Trebuie să se gândească la reputaţia lui în ambele regiuni.

— Îmi va da voie. Trebuie. Şi, dacă vom insista amândouă, nu va avea de ales, va trebui să cedeze. Noi suntem cele mai convingătoare femei din Europa, nu spune chiar el asta?

— Îndrăznesc să spun că da. Te-ai gândit la toate, din câte văd, şi nu e de mirare. Spune-mi, Isobel ştie că vrei urmezi cariera militară?

Matilda a dat din cap. Discutase strategia ei atât cu Issy, cât şi cu învăţătorul.

— Ei nu se împotrivesc nici unui lucru care îmi va asigura moştenirea şi va proteja învăţăturile noastre. Tăria mea este tăria lor. Ei ştiu că o voi folosi pentru a păstra tradiţiile şi drepturile mele şi simt că Dumnezeu îmi va oferi o protecţie specială în bătălie.

Beatrice a dat din cap. Nimic la acest copil al celor mai mari două familii din Europa n-avea să o mai surprindă

vreodată. Deşi ea nu credea cu adevărat în profeţiile dezvăluite în Lucca, era convinsă că fiica ei s-a născut pentru un destin aparte. Probabil chiar era fiica profeţiilor despre care locuitorii Toscanei şopteau încă de la naşterea ei. Era cu siguranţă unică în tărie, frumuseţe şi înţelepciune. Beatrice era mândră de ea şi era sigură că Godefroi va fi impresionat de felul abil în care fiica sa vitregă abordase legile. Fără îndoială, chiar el îi dăduse documentele legii şi nu va fi prea surprins de interpretarea ei inteligentă.

— Fie. Voi creşte o fiică războinică, dacă asta îţi doreşti. Şi voi vorbi cu Godefroi în seara aceasta, când se va întoarce. Va trebui să găsească o persoană potrivită care să te instruiască şi parteneri cu care să te antrenezi, care...

Matilda a întrerupt-o:

— Care să ce? Care să mă ia uşor? În nici un caz, mamă. La ce bun să mă antrenez cu armele, dacă mă voi lupta doar cu băieţi slabi, cărora li s-a spus să fie blânzi cu mine? Vreau cei mai buni războinici din Toscana, pe cei mai îndârjiţi. Nimic mai puţin.

— Desigur.

Mama ei era agitată, şi pe bună dreptate, la gândul că bravada Matildei i-ar putea aduce necazuri. Dar era sigură, în acelaşi timp, că fiica ei va face ceea ce va dori în această situaţie, la fel ca în oricare alta.

— Iar asta vei avea, dacă Godefroi este de acord.

— Mulţumesc, se ridică Matilda politicoasă. Şi, mamă, să ştii că şi pentru tine fac acest lucru. Niciodată nu va mai lua cineva ceva ce ne aparţine. Şi niciodată vreun rege german nu va mai distruge Toscana, nu va mai fura şi nu va mai teroriza poporul nostru. Niciodată.

Beatrice se uita la minunata fiinţă care stătea în faţa ei. Avea maxilarul ei era al unui războinic toscan şi îi amintea atât de mult de Bonifaciu, încât ochii i s-au umplut de lacrimi.

— El ar fi atât de mândru de tine, Matilda!

Şi ochii Matildei s-au umezit imediat. În fiecare zi îi era dor de tatăl ei. Într-adevăr, îi vorbea în fiecare seară când îşi spunea rugăciunile.

— El mă priveşte, mamă. Ştiu asta. Şi îl voi face să fie mândru de mine.

Ar fi fost o greşeală ca vreun bărbat din Europa să presupună că această femeie micuţă şi delicată nu ar putea şi nu va reuşi să apere ceea ce este al ei de drept. Godefroi de Lorena n-avea să facă acea greşeală. A fost de acord cu cerinţa Matildei surprinzător de repede şi s-a ocupat personal de alegerea primului ei instructor militar. Cunoştea omul perfect.

Cuţitul a lovit ţinta exact în centru şi cu o asemenea forţă, încât a mişcat copacul. Războinicul de temut care a aruncat arma s-a întors către Godefroi de Lorena cu o expresie de profundă mânie pe chip.

— Ţi se pare că arăt ca o bonă sclifosită?

În acel moment, Conn al celor o sută de Bătălii arăta exact ca o bonă, sclifosindu-se. S-a apropiat de ţintă pentru a-şi lua cuţitul, mişcându-se extrem de delicat pentru un om atât de impunător. Era amiază şi pieptul său lat era gol şi plin de sudoare. Părul lung, de un brun-roşcat superb care se potrivea cu barba, era legat la spate cu o cureluşă de piele, dându-i înfăţişarea unui zeu celt dintr-o veche legendă. Acest uriaş chiar era din teritoriile pline de farmec şi taine ale celţilor şi venise în Florenţa înainte cu câţiva ani, din motive pe care nu le dezvăluise nimănui, în căutarea unui comandament de mercenari.

— Chiar deloc, Conn, replică Godefroi fără să pară deloc amuzat.

Era un om pe care îl considera unul dintre cei mai loiali războinici şi un prieten de încredere. La prima lor întâlnire, Conn nu-i mărturisise nimic despre trecutul său. Dar

Godefroi avea o profundă înţelegere a caracterului unui războinic şi a putut vedea că, dincolo de forţa pură a brutei care lupta pentru el, exista inteligenţă şi încă ceva. De-a lungul celor trei ani de când erau aliaţi, ducele descoperise trăsături extraordinare în omul care lupta alături de el cu atâta forţă şi loialitate. Ştia, de asemenea, că la suprafaţă Conn era prea mândru, prea arogant şi dur ca să accepte imediat să o instruiască pe Matilda şi, cu siguranţă, nu în prezenţa oamenilor lui, ca acum. Avea să fie nevoit să dea o mică luptă, dar era sigur că o va câştiga. Pentru că mai ştia ceva despre Conn. Uriaşul celt avea o slăbiciune pentru fată şi vorbea adesea despre talentul ei extraordinar la călărie şi de felul mitic în care arăta, urcată pe cal şi galopând ca vântul.

Nu părea nimic blând la privirea dură pe care Conn i-o aruncă lui Godefroi în timp ce-şi lua arma din ţintă. Îi spuse ducelui cu o voce şoptită:

— Mă vei transforma în ţinta batjocurii celorlalţi bărbaţi. Nu accept!

— Cred că o să te descurci cu ceilalţi. Apoi Godefroi a dat din cap, având o privire serioasă. Îţi înţeleg grijile, Conn. Dar am nevoie de tine. Eşti cel mai bun războinic şi strateg din Toscana. Asta nu e o fantezie pentru Matilda. Este foarte serioasă în legătură cu instruirea ei. Este foarte important ca ea să fie cât se poate de pregătită în cazul unui război adevărat. Nu o pot pierde pe câmpul de luptă din cauză că nu e destul de bună pentru a supravieţui. Asta ar distruge-o pe mama ei, va pune în pericol viitorul Toscanei... şi mă va omorî şi pe mine.

Conn mormăi, în timp ce-şi băga cuţitul în teacă. Godefroi îşi puse mâna prieteneşte pe umărul lui.

— Întâmplător, va fi o muncă foarte bine plătită. Şi, dacă asta nu e de ajuns să te conving, gândeşte-te şi la altceva.

Godefroi era pregătit să-şi folosească isteţimea pentru a-l convinge pe Conn, aşa că apelă la dragostea lui pentru legendele celtice. Când Matilda va fi cea mai mare regină

războinică a tuturor timpurilor, tu vei fi cunoscut ca marele om care a instruit-o.

Îl avea la mână. Promisiunea banilor şi a cinstei legendare era prea mult pentru un om cu o asemenea moştenire. Godefroi vedea în ochii mari ai celtului că de fapt îl încânta ideea. Încheiase afacerea.

— De altfel, nu trebuie decât ca o creatură sălbatică şi roşcovană să o înţeleagă pe cealaltă. Şi când Matilda va creşte, voi doi veţi arăta ca doi fraţi fioroşi mergând la luptă împreună. Duşmanii se vor înspăimânta de cum vă vor vedea, iar cronicarii vor scrie despre aventurile voastre, care vor rămâne pentru totdeauna în mintea oamenilor.

Cu un ultim mormăit, Conn îşi continuă spectacolul de dispreţ trecând pe lângă duce, hotărât să nu arate nimănui că era încântat în sufletul lui de această sarcină. Îşi strigă replica pentru ceilalţi bărbaţi, care poate că trăseseră cu urechea.

— Bine, dar ceea ce crezi tu că înseamnă bine plătit şi ceea ce cred eu ar fi bine să fie acelaşi lucru.

— Intră, micuţă Boudicca[7].

Deşi Conn stătea pe un scaun cu spatele la uşă, avea auzul ascuţit şi simţurile foarte bine dezvoltate ale celui mai experimentat războinic. A şti cine vine în spatele lui era o calitate care hotăra viaţa sau moartea pe câmpul de luptă.

Matilda îşi stăpâni cu greu emoţia, în camera soldatului, o încăpere plină de arme, aflată lângă grajduri. Săbii şi târnăcoape atârnau pe pereţi, iar topoare şi cuţite mai mici erau etalate pe o masă mai mică. Le aruncă o privire, apropiindu-se de bărbatul care urma să fie instructorul ei în ale armelor. Deşi era încântată în sufletul ei că Godefroi o luase în serios îndeajuns încât să o lase pe mâinile celui mai

7 Legendară regină celtă din Britannia, care i-a înfruntat pe romani, sfârşind însă învinsă de aceştia. (n.red.)

bun dintre războinicii lui, reputaţia acestui uriaş de a fi un om necruţător în bătălie era descurajatoare. Matilda nu ştia la ce să se aştepte din partea lui, dar era hotărâtă să nu se lase intimidată.

Conn făcu un semn către masa la care stătea, uitându-se la o tablă de şah. Încă nu se uitase spre ea.

— Ce mişcare ai face aici, dacă ai fi în locul meu? Asta? Arătă spre calul negru. Sau asta? Arătând spre nebunul negru.

Matilda a privit tabla pentru o clipă înainte de a răspunde.

— Nici una.

Conn o privi pentru prima oară, ajungând faţă în faţă cu adolescenta care urma să fie protejata lui, şi îşi pierdu răsuflarea. O zărise de la distanţă când călărea cu Godefroi, dar când a văzut-o atât de aproape a rămas înmărmurit. Chiar şi în costumul de pregătire, era la fel de frumoasă, ca şi cum ar fi fost muiată numai în mătase şi bijuterii. Probabil că acest lucru va fi în avantajul ei în bătălie, deoarece bărbaţii vor fi dezarmaţi de frumuseţea ei. El va trebui să găsească multe unghiuri care să-i ofere avantaje în război, deoarece statura ei mică îi va pune probleme.

— Cum adică, nici una? Ambele sunt mutări bune.

Matilda a dat din cap, apropiindu-se de tablă.

— Da, dar ambele sunt evidente şi oferă o soluţie temporară. Dacă priveşti înainte cu trei sau patru mutări, vei vedea că nici una nu este bună pentru tine pe termen lung. Eu aş muta tura aici. Va dura mai mult, dar te va aduce mai aproape de a lua regele alb. Şah în şase mutări. Dacă adversarul tău nu e priceput, şah mat.

Chipul celtului se lumină într-un zâmbet.

— Nu mă dezamăgeşti, fetiţo. Şi tocmai ai trecut primul test. Acum stai jos şi vom juca un joc cum se cuvine.

Matilda ezită.

— Cum adică, stai jos?

Conn ridică din umeri.

— „Stai jos” mai are vreun sens pe care eu nu îl ştiu?

Matilda răspunse sarcasmului său.

— Nu, dar nu am venit pentru a juca şah. Pot să fac asta cu bătrânii din castel. Sunt aici să învăţ să mânuiesc armele.

Conn o luă prin surprindere, ridicându-se rapid şi pe neaşteptate, ca un fulger, aruncând scaunul în cealaltă parte a încăperii. O apucă brusc de încheietură şi o întoarse tare la spate până când fata urlă de durere. O ţinea acolo pentru a-şi demonstra ideea. Matilda îşi ţinea respiraţia, dar nu se luptă în timp ce războinicul îi dădea prima lecţie tinerei eleve.

— Fetiţo! Aş fi putut să-ţi rup încheietura. Eşti micuţă şi firavă, iar adversarul mediu pe care îl vei avea în luptă va avea mai degrabă statura mea decât a ta. Va fi un soldat îndârjit şi un bărbat căruia nu-i va păsa că eşti femeie şi nu se va purta cu tine altfel decât cu bărbaţii pe care este hotărât să-i omoare. Sau, mai rău, îi va păsa că eşti femeie, ceea ce înseamnă că te va ţine în viaţă până când îţi vei dori să fi murit. Ideea, surioară, este că din cauza staturii şi sexului tău nu poţi lupta cu bărbaţi la acelaşi nivel pe câmpul de luptă dacă eşti, din greşeală, fără cal. Asta înseamnă că va trebui să fii mai isteaţă şi mai rapidă decât oricine într-o luptă corp la corp.

Conn i-a dat drumul, uşor.

— Deci, înainte de a începe cu pregătirea în mânuirea armelor, vreau să văd cum funcţionează mintea ta. Arătă spre tabla de şah, înclinându-se teatral. După tine, domnişoara mea.

Matilda a câştigat jocul. Dar trebuia să admită că nu erau mişcările obişnuite pe care le făcea cu ceilalţi adversari pe tabla de şah. Conn avea mintea potrivită pentru ea; era începutul promiţător al unei relaţii care trebuia neapărat să

se bazeze pe respect. Matilda va învăţa în timpul pregătirii că instructorul ei putea fi la fel de mult admirat pentru intelectul lui ca şi pentru îndemânarea în mânuirea armelor. Deşi era mut când i se puneau întrebări despre trecutul lui, se vedea că este un om liber, care îl învăţa pe altul.

După terminarea jocului, Conn a ales una dintre săbiile mici şi uşoare şi a aruncat-o spre ea fără să o avertizeze pentru a-i observa reacţia. Viteza şi reflexul ei l-au impresionat. Prima lecţie consta în mânuirea de bază a armei, iar aceste calităţi îi vor hotărî succesul. Matilda afirmase că voia ca într-o zi să lupte cu sabia lui Bonifaciu, dar în acel moment sabia avea aceeaşi lungime ca înălţimea ei. Era o armă cu care trebuia să se obişnuiască. În timp ce se îndreptau spre terenul de antrenament în căldura după-amiezii toscane, Matilda îl întrebă:

— Cine este Boudicca?

— Boudicca?

— Da. Când am intrat în camera cu arme ai spus „intră, Boudicca!”

— Ah! Nu ştii cine e Boudicca? Ei bine, mă gândesc că nu ai avea cum. Dar ar trebui. Vino şi ascultă atunci, pentru că istoria marilor conducători militari va fi foarte importantă pentru educaţia ta.

Conn arătă spre o bancă de la marginea terenului de antrenament care fusese tăiată dintr-un copac căzut. Începu să dezvăluie legenda Boudiccăi, iar povestitorul din el ieşi la suprafaţă.

— În primul rând, trebuie să afli despre măreţul popor care au fost şi sunt celţii. A fost o vreme, surioară, când triburile celtice ocupau majoritatea teritoriilor Europei. Atunci erau numiţi keltoi şi uneori gali, de unde a provenit numele Galiei. Iar aici, în Italia, sper că ştii că celţii ligurici s-au stabilit în Toscana, întemeind, printre altele, oraşul sfânt Lucca. Celţii iubeau cu pasiune darurile naturii şi puteau să simtă prezenţa lui Dumnezeu în pământ. În acest fel ei au ales locul în care să se stabilească şi în care să

construiască locaşuri pentru închinăciune. Lucca este unul dintre acele locuri. Mai este unul în Franţa, un loc numit Chartres, care este atât de sacru, încât a devenit centrul tuturor ceremoniilor de iniţiere spirituală pentru triburile celtice din Europa. Chartres. Este un loc de o frumuseţe şi o forţă inegalabile, continuă el după o mică pauză, cu ochii strălucind.

Matilda tresări la auzirea cuvântului Chartres.

— Isobel mi-a povestit despre Chartres. Mama ei era de acolo, dintr-un loc numit La Beauce.

— La Beauce este regiunea, Chartres este oraşul din centrul regiunii.

— Acolo există o şcoală bună.

Matilda ezită. Nu-l cunoştea pe acest om uriaş suficient de bine încât să vorbească deschis despre credinţele ei spirituale personale, mai ales că acum erau considerate eretice de către Biserică.

Dar Isobel îi spusese că şcoala din Chartres preda învăţături din *Cartea Iubirii.* Aşteptă să vadă dacă uriaşul ştia ceva despre fraţii ei eretici din Franţa.

Fu însă dezamăgită. Conn nu se deschidea uşor şi a dat simplu, neutru din cap:

— Da, există.

A încercat încă un lucru.

— Ai fost acolo?

Numai că războinicul se concentra acum total la eleva sa şi preluă controlul conversaţiei.

— Am fost. Iar asta e o altă poveste, pentru o altă zi. Prima lecţie pentru orice războinic este să nu-şi piardă concentrarea asupra chestiunii prezente. Iar chestiunea noastră este istoria celţilor şi legenda Boudiccăi, aşa că ne întoarcem la ele.

Matilda a dat din cap fără să spună vreun cuvânt şi i-a permis să continue fără alte întrebări. Dar el îi dezvăluise ceva în această scurtă discuţie despre Chartres, un lucru despre care se va interesa în viitor.

— Triburile celţilor au fost nevoite să lupte cu mulţi adversari, dar nici unul la fel de periculos pentru supravieţuirea lor precum au fost romanii. Şi, deşi acelaşi lucru s-a întâmplat în întreaga Europă, rezistenţa lor cea mai îndârjită s-a dus pe ambele maluri ale Mării Mânecii. Iar acolo Boudicca era regina războinică din secolul I, o femeie din tribul celtic al icenilor. Când romani i-au invadat teritoriul, a răspuns atacului şi a condus chiar ea o armată împotriva legiunilor romane. Deşi a câştigat prima bătălie, romanii au hotărât să o pedepsească pentru îndrăzneala ei, răpindu-i fetele din trib, inclusiv pe cele două fiice ale ei, pe care le-au oferit celor mai îndârjiţi legionari, să-şi facă poftele cu ele.

Conn a făcut o pauză pentru o clipă, aducându-şi aminte că se afla în prezenţa unei adolescente care încă era virgină. Nu era nevoie să-i prezinte în amănunt violul în masă la care fuseseră supuse fiicele Boudiccei şi celelalte fete din tribul ei.

— E de-ajuns să spun că au fost chinuite îndelung şi multe dintre ele au fost ucise. Ca mamă şi regină, Boudicca era înnebunită să-şi facă dreptate, aşa că a adunat o armată de celţi, de o natură şi mărime cum nu mai fuseseră văzute până atunci, şi i-a atacat pe romani. Au distrus legiunile care invadaseră estul Angliei, dar nu s-au oprit acolo. Era atât de înverşunată de durerea şi de nedreptatea care se abătuseră asupra poporului ei, încât a invadat chiar marele oraş Londinium[8]. Asediul acestei cetăţi romane a fost cel mai brutal din istorie, dar a fost şi un exemplu de strategie superioară, pe care îl vom analiza în lecţiile următoare. Dar iată ce trebuie să ştii cel mai bine despre Boudicca, altceva decât faptul că artiştii o înfăţişaseră cu părul de aceeaşi culoare ca al tău.

8 Londra (n.red.)

Şi îi făcu un semn cu ochiul, trăgând-o uşor de o şuviţă pentru a scoate în evidenţă anomalia fizică, marcă a înrudirii lor spirituale.

Matilda asculta cu o atenţie de necrezut. Nimic nu-i plăcea mai mult decât o poveste fascinantă, spusă cu pasiune.

— În încercarea ei de a căuta sprijin, Boudicca a aflat că tribul icenilor era considerat barbar de romani. În consecinţă, unele triburi cărora le ceruse ajutorul ezitau să se alieze cu ea. Vezi tu, celţii nu erau de acord să-şi scrie învăţăturile sacre sau poveştile ori să le împărtăşească necunoscuţilor, lucru care i-a transformat într-un mister pentru mulţi. Romanii, pe de altă parte, foloseau scrierile pentru a-şi mări puterea şi obţineau avantaje în război prin arta propagandei. Şi au făcut exact acest lucru în războiul lor împotriva Boudiccăi, numindu-i pe iceni şi pe celelalte triburi celtice monştri necivilizaţi, care sacrificau copii pentru zeii lor păgâni. Desigur, acest lucru nu era adevărat, întrucât celţii slăveau viaţa în învăţăturile lor sacre. Dar, făcând poporul să creadă că înfruntau o rasă de animale monstruoase, romanii au reuşit în cele din urmă să facă acceptabilă masacrarea cât mai multor celţi. De aceea, Boudicca, în furia ei, a decis că va declara război romanilor pe propriul lor câmp de luptă. Pe lângă forţa militară, ea a chemat şi scribi care să spună povestea a ceea ce legionarii le-au făcut fetelor tribului ei, pentru a le arăta cine erau adevăraţii barbari în acest război. Adoptase şi un strigăt de luptă pe care îl va folosi tot restul vieţii.

Se opri pentru a vedea cât era Matilda de atentă. Nu era dezamăgit. Îi sorbise fiecare cuvânt şi aştepta cu nerăbdare să audă care era strigătul de luptă curajos şi răzbunător al Boudiccei. Văzând că instructorul ei s-a oprit, l-a îndemnat:

— Deci? Care era?

El îi zâmbi.

— Un lucru care cred că îţi va plăcea. Boudicca avea un drapel de luptă pe care scria: ADEVĂRUL ÎMPOTRIVA LUMII.

Lăsă totul aşa, în aer. Adevărul împotriva lumii. Matilda rămase fără cuvinte. Era cel mai frumos lucru pe care îl auzise vreodată. O regină războinică luptând pentru dreptate împotriva unui adversar uriaş şi purtând un drapel pentru adevăr. Când vorbi, în sfârşit, din fiecare silabă rostită de ea răzbătea o hotărâre de nestrămutat:

— Conn, trebuie să mă înveţi toate strategiile Boudiccăi.

Uriaşul brun-roşcat a sărit în picioare cu o graţie de panteră.

— Ei bine, vino atunci, surioară. Boudicca nu i-a învins pe romani stând pe un buştean.

Aşa a început pregătirea Matildei în mânuirea armelor cu un maestru care va deveni cel mai îndârjit apărător şi protector al ei, dar şi unul dintre cei mai mari profesori ai ei pe câmpul de luptă sau în afara lui. Şi, ca în orice îşi propunea, Matilda a devenit foarte rapid incredibil de îndemânatică în mânuirea armelor. Ceea ce îi lipsea din statură şi forţă era compensat de corpul atletic şi îndemânarea superioară pe câmpul de luptă, datorită, în mare parte, instruirii extraordinare a lui Conn şi înţelegerii atente a caracterului protejatei sale.

Când a ajuns la şaisprezece ani, contesa de Canossa era pe deplin capabilă să conducă o armată. De fapt, abia aştepta asta.

Toată viaţa ei Matilda a fost considerată de cei din jurul ei ca fiind curajoasă şi neînfricată, dar adevărul era că îi era o spaimă teribilă de întuneric şi de a rămâne singură în întuneric. Era consecinţa viselor şi coşmarurilor pe care le avea de când se ştia. Visele ei păreau întotdeauna reale şi erau adesea ciudate şi tulburătoare. Acum, când se mărise, înţelegea şi ea că visele ei erau din vremea lui Iisus. Acest lucru făcea parte din profeţie: Cea Aşteptată trebuia să aibă vise şi viziuni cu ultimele zile din viaţa Mântuitorului, dar

mai ales cu răstignirea Lui. Până în noaptea dinaintea aniversării celor şaisprezece ani, fusese totuşi încă ferită de viziunea Domnului nostru pe cruce. Dar când s-a trezit, în dimineaţa următoare, la începutul echinocţiului de primăvară, lucrurile se schimbaseră.

Matilda se afla în mijlocul unei mulţimi şi totul în jurul ei era haos. Oamenii urlau, se îmbrânceau. Soarele necruţător al după-amiezii strălucea deasupra lor, amestecând sudoarea cu praful pe feţele furioase şi chinuite din jurul ei. Se afla la marginea unui drum îngust, iar mulţimea din faţa ei a început să se înghesuie şi mai tare. Se forma un loc liber, iar un grup mic trecea încet prin acel loc. Mulţimea părea că urmează această grămadă de oameni, care a început să se îndrepte spre ea. Atunci, Matilda a văzut bine femeia pentru prima dată.

Era o insulă solitară şi liniştită în centrul nebuniei, una dintre puţinele femei din mulţime. Dar nu asta o făcea diferită, ci înfăţişarea ei, un chip nobil care îi arăta calitatea de regină, în ciuda stratului de praf care îi acoperea mâinile şi picioarele. Era uşor neîngrijită, cu o parte din părul roşcat-cafeniu lucios prinsă sub un văl roşu care îi acoperea jumătatea de jos a feţei. Matilda ştia că trebuie să ajungă la această femeie, să o atingă, să-i vorbească. Ştia mult prea bine cine era. Dar mulţimea agitată o împiedica şi nu putea să ajungă la ea.

— Doamna mea!

Matilda striga în vis, întinzându-se spre femeia care încerca şi ea s-o atingă, privindu-i chipul de o frumuseţe chinuitoare. Era delicată, cu trăsături splendide şi fine. Dar ochii ei o vor bântui pe Matilda mult timp după acel vis. Uriaşi şi strălucitori, scăldaţi în lacrimi, aveau o culoare undeva între culoarea ambrei şi cea a salviei, un căprui-deschis nemaipomenit ce reflecta o înţelepciune infinită şi o

tristeţe insuportabilă. Extraordinarii ochi exprimau o rugăminte de o disperare cumplită adresată Matildei.

„Trebuie să mă ajuţi.”

Apoi privirile li s-au dezlegat, când femeia s-a uitat deodată în jos la o fetiţă care o trăgea insistent de mână. Matildei i s-a tăiat respiraţia – mai trăise această parte a visului, cu câţiva ani înainte, când era foarte mică. A văzut-o pe fetiţa care o trăgea pe mama ei de mână şi ştia ce urmează. În spatele fetiţei era un băiat mai mare, fratele ei. Mulţimea se înghesuia din nou, iar băiatul o prinsese pe sora lui, ca să nu fie târâtă de mulţime. Fetiţa striga îngrozită, după care Matilda nu i-a mai putut vedea pe copii.

Începea acum să plouă, iar în firul ciudat, neliniar al visului Matilda nu se mai afla acum în mulţime, dar o putea vedea pe doamna ei, Maria Magdalena, în faţa ei, cu vălul ei roşu. Fulgerul a brăzdat cerul neobişnuit de întunecat în timp ce ea se împiedica urcând dealul. Matilda o urma. Era o senzaţie ciudată, atât din perspectiva celui care participa, cât şi din a celui care observa. Matilda nu putea să-şi dea seama dacă erau sentimentele ei sau ale Mariei Magdalena, deoarece toate se amestecaseră în timpul acelei experienţe.

Uitase de tăieturi şi zgârieturi – ale ei, ale Magdalenei, nu mai conta. Avea un singur scop, iar acela era de a ajunge la El.

Zgomotul unui ciocan care loveşte un cui, metal lovind metal, a răsunat cu un ecou teribil prin aer. Când ea sau ele au ajuns la piciorul crucii, ploaia s-a înteţit brusc. Ea îl privea, iar picuri din sângele lui se loveau de faţa ei înnebunită, amestecându-se cu ploaia care curgea fără încetare.

Matilda se uita împrejur, departe de Magdalena acum şi din nou observator. O vedea pe doamna ei la piciorul crucii, sprijinind-o pe Maica Domnului, care părea aproape inconştientă de durere. Erau şi alte femei care purtau văluri

roşii în jurul lor, strânse laolaltă, ţinându-se una de cealaltă. O femeie mai tânără, cu un văl alb, în mijlocul lor, îi atrase atenţia Matildei. În mod ciudat, un centurion roman stătea lângă femei, dar părea mai degrabă că le apără decât că le terorizează. Avea ceva blând pe chip şi părea că este la fel de chinuit precum era familia în suferinţă. Pentru o clipă, a văzut că acel centurion avea nişte ochi albaştri superbi. Fără îndoială, lacrimile care îi umpleau îi făceau să pară mai deschişi la culoare.

Copiii nu se vedeau niciunde, observă Matilda cu uşurare. Undeva în mintea ei şi-a adus aminte că Isobel i-a spus că ei fuseseră duşi într-un loc sigur înainte de groaznica întâmplare care urma să schimbe lumea.

Un alt roman stătea lângă cruce, cu spatele la familia îndurerată. Matilda nu putea să-i vadă chipul, dar ceva din statura acestui bărbat o umplea de groază. El dădea ordine celorlalţi soldaţi romani din apropierea crucii. Matilda nu putea auzi ce spune, dar vocea lui avea o aroganţă rece şi primejdioasă.

În dorinţa ei de a reţine cât mai mult posibil din scenă, a observat că doar doi bărbaţi se aflau împreună cu femeile. Unul era mai în vârstă, demn în durerea lui. Il susţinea cu braţul pe un alt bărbat, mai tânăr, care părea pe punctul de a se prăbuşi.

Matilda o putea auzi pe Isobel în timpul lecţiilor lor, în urmă cu zece ani.

„Domnul nostru avea un prieten minunat pe nume Nicodim. Ni-co-dim. Nicodim este unul dintre cei doi bărbaţi care erau cu El când a murit.*”*

Matilda a rămas încremenită. Bărbatul mai tânăr trebuia să fie Nicodim, marele sculptor al Chipului Sfânt. Atunci şi-a dat seama că încă nu îndrăznise să se uite la faţa Domnului. Ridicându-şi uşor capul, a văzut imaginea sfântă şi groaznică din faţa ei. Ploaia curgea pe trăsăturile celui mai frumos chip pe care îl văzuse vreodată. Chiar şi în acea agonie, radia o lumină şi o bunătate indescriptibile. Părul lui

era într-adevăr negru, aşa cum îl sculptase Nicodim, lung până la umeri şi cu o barbă despărţită în şuviţe. Dar ochii lui erau adevăratul omagiu al artistului care va sculpta înfăţişarea lui în lemn mai târziu. Erau mari şi negri, cu pleoapele căzute şi plini de compasiune, precum îi înfăţişase Nicodim. Iisus o privi atunci, pentru o clipă care dură cât o eternitate. Îi văzu privirea şi îl auzi spunând, deşi buzele lui nu se mişcau:

Tu eşti fiica mea, de care sunt foarte mulţumit.

Matilda plângea acum cu suspine, lacrimile şi durerea ei confundându-se cu cele ale familiei strânse la piciorul crucii. Făcea parte din ea. Era separată de ea. Dar, nu ştia cum, era una cu ei.

Un strigăt a năruit scena, un bocet de o disperare umană absolută, care ieşise din gura Mariei Magdalena. Uitându-se la Domnul ei, Matilda a văzut imediat ce se întâmplase. Centurionul negru, cel arogant şi primejdios care era mai aproape de Iisus, îşi înfipsese lancea în coasta Domnului ei, din care începuse să picure sânge amestecat cu apă.

Sunetul suspinelor Mariei Magdalena şi rânjetul crud al romanului se amestecară, când Matilda se trezi la prima rază a răsăritului toscan, o mie de ani mai târziu, în celălalt capăt al lumii.

— Volto Santo este o înfăţişare minunată a Domnului nostru.

Învăţătorul, Isobel şi Patricio au rămas încremeniţi când Matilda a intrat în încăpere cu acest anunţ neaşteptat. Arăta răvăşită şi evident nedormită, dar afirmaţia ei era puternică şi minţile nu păreau să-i fie afectate.

— Ce s-a întâmplat, Matilda? întrebă Isobel.

Matilda le-a spus totul despre vis, descriind în cele mai mici amănunte ce şi pe cine văzuse şi cum păreau toţi. A descris-o pe Maria Magdalena în detaliu, cât era de

frumoasă şi de sfâşiată de durere, apoi pe Nicodim şi chiar şi pe soldaţii romani. Aici învăţătorul o opri.

— Ai văzut faţa vreunuia dintre centurioni?

Matilda a dat din cap că da, iar învăţătorul rămase nemişcat în aşteptarea răspunsului.

— Unul dintre ei avea ochi absolut superbi, de un albastru-deschis.

— Acela trebuie să fie Praetorus. *Libro Rosso* îl descrie anume ca fiind un roman cu ochii albaştri.

Învăţătorul era satisfăcut de acest lucru. Matilda nu învăţase încă despre Praetorus şi Veronica, deoarece povestea lor făcea parte dintre lecţiile care urmau la vârsta potrivită, care oficial începea în acea zi. Lecţiile despre uniunea secretă a celor ce se iubesc nu erau predate decât după aniversarea vârstei de şaisprezece ani a celei iniţiate. Faptul că Matilda îl văzuse pe Praetorus şi putuse vedea culoarea neobişnuită a ochilor lui, în situaţia în care ea nu avea de unde să ştie despre aceasta, era un semn important că viziunea era autentică. Învăţătorul nu avea nici o îndoială că era autentică, dar aceasta era o confirmare foarte binevenită.

— Ai văzut feţele celorlalţi centurioni?

— Pe cel rău, cel care l-a împuns pe Domnul nostru.

— Longinus Gaius, răspunse învăţătorul. Într-o zi, îţi voi spune mai multe despre el. Dar nu astăzi.

— Nu, i-am văzut faţa. Dar..., fata se opri pentru o clipă începând să se înece.

Învăţătorul dădea din cap intenţionat în aşteptarea răspunsului ei. Ştia că îi fusese greu unei fete atât de tinere şi emotive să fie martoră la o asemenea situaţie. Dar răspunsul ei era important.

— Am văzut ce a făcut. Şi cred că nu voi uita niciodată acest lucru şi nu voi uita cât voi trăi sunetul rânjetului său când a făcut acel lucru.

Învăţătorul părea foarte trist. Se scurse astfel mult timp înainte ca el să-i răspundă.

— Nu, Matilda. Şi nu ar trebui să-l uiţi, pentru că ai fost binecuvântată cu o viziune divină. Şi fiecare parte a ei este sacră şi ar trebui să o preţuieşti, chiar şi acele momente greu de îndurat. Continuă, copila mea. Ce ai mai văzut?

Vocea i s-a blocat în încercarea de a povesti momentul în care îl văzuse pe Iisus pe cruce.

— El era... atât de frumos. Şi de blând. Şi tot ce aveam în minte era cât de mult semănau părul lui negru frumos şi ochii cu cele sculptate în Volto Santo. Este într-adevăr un Chip Sfânt pentru că este chipul Lui.

Cei patru au mai vorbit un timp despre vis. Patricio avea multe întrebări despre toate personajele prezente. Pentru el, aceasta era o mare aventură, o privire în trecut care făcea totul să pară real într-un mod extraordinar. Şi, ca membru al ordinului care ajungea la acea vârstă, era foarte interesat de informaţii despre fondatorii lui, Iosif din Arimateea şi Nicodim. Matilda i-a povestit tot ceea ce şi-a amintit – despre demnitatea bărbatului mai în vârstă şi despre sprijinul pe care i-l dădea celui mai tânăr în durerea lui, precum şi despre faptul de care era foarte sigură, că nu mai erau alţi bărbaţi prezenţi.

Isobel voia să audă o descriere detaliată a Mariei Magdalena. Cele două femei plângeau în timp ce Matilda povestea curajul şi durerea extraordinare pe care le văzuse într-o situaţie atât de terifiantă.

— Matilda, avem un cadou pentru tine.

Învăţătorul a părăsit încăperea pentru o clipă. Când s-a întors, ţinea în mână o cutie de lemn pe capacul căreia era sculptat simbolul sacru al diamantului alungit.

— Plănuisem să-ţi dăm acest cadou astăzi ca dar de aniversare, iar acum pare să fie momentul cel mai potrivit. Aşa că, în numele Doamnei noastre Maria Magdalena şi în numele Ordinului Sfântului Mormânt, care a fost creat de Nicodim şi de Iosif din Arimateea şi de binecuvântatul Luca, pentru a-I cinsti numele şi amintirea, îţi oferim acest dar cu multă dragoste!

Matilda nu mai plânsese atât de mult de la moartea lui Bonifaciu. Dar vorbele învăţătorului valorau mai mult pentru ea decât orice cadou, iar inima ei era profund impresionată. A deschis cutia şi a luat inelul. Avea aceeaşi formă cu cel al lui Isobel – modelul circular de stele care dansau în jurul unui singur cerc din mijloc. Era pecetea oficială a Mariei Magdalena, precum a fost păstrată în *Libro Rosso.* Dar dacă al lui Isobel era din bronz, al Matildei era din aur masiv. Era un cadou minunat, demn de o contesă de Toscana.

L-a pus pe al patrulea deget al mâinii drepte, degetul despre care se spune că este în legătură directă cu inima şi pe care se potrivea perfect.

— Nu îl voi scoate niciodată. Niciodată.

Le-a mulţumit tuturor din suflet şi a petrecut restul zilei plângând. Era, cu siguranţă, cea mai binecuvântată fiinţă din Toscana deoarece avea asemenea prieteni. Ea vru să-şi încheie după-amiaza împreună cu ei, plimbându-se prin labirint şi ajungând în centru pentru a spune *Tatăl nostru* în felul special şi sacru pentru ordin, conform celor şase petale. Ajunşi în centru, ş[illegible] reîntărit promisiunea de a construi o biserică mare pentru Chipul Sfânt, de această dată în semn de mulţumire pentru viziunea divină care i-a fost dăruită.

Era, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase zile ale unei vieţi memorabile.

Şi aşa s-a întâmplat că în cea mai neagră zi, cea a răstignirii Domnului nostru pe cruce, el a fost chinuit pe cruce de un centurion roman pe nume Longinus Gaius. Acest om îl ajutase pe Pilat din Pont să-l osândească pe Domnul nostru Iisus Hristos şi îi făcea plăcere să-i provoace

durere fiului Domnului. Şi, de parcă aceasta nu era destul de grav pentru un om, acest centurion a fost acelaşi care l-a împuns pe Iisus cu sabia lui înainte de a muri.

Cerul s-a întunecat în momentul trecerii lui din lumea noastră în cealaltă şi se spune că în acel moment Tatăl din Ceruri i-a vorbit direct centurionului astfel:

„Longinus Gaius, m-ai jignit foarte tare pe mine şi pe toţi cei cu inimă bună cu faptele tale ticăloase din această zi. Pedeapsa ta va fi una de a duce o viaţă eternă în chinurile iadului, dar va fi o viaţă pământească. Vei cutreiera pământul fără să mori şi în fiecare noapte, când vei închide ochii, visele o să-ţi fie bântuite de groaza acţiunilor tale şi a durerii pe care acestea au provocat-o. Să ştii că vei trăi acest chin până la sfârşitul timpului sau până când vei îndeplini o pedeapsă potrivită pentru a-ţi răscumpăra sufletul murdar în numele fiului meu, Iisus Hristos.”

Longinus nu putea vedea adevărul în acea perioadă a vieţii lui, era un om de o cruzime nespusă, de neiertat sau cel puţin aşa părea. Dar s-a întâmplat să fie înnebunit la gândul pronunţării pedepsei lui eterne de a hoinări într-un iad pământesc. Astfel, a căutat-o pe Doamna noastră Maria Magdalena în Galla pentru a implora iertare pentru faptele lui. În bunătatea şi compasiunea ei fără margini ea l-a iertat şi l-a instruit în învăţăturile Căii, aşa cum ar fi făcut cu orice credincios şi fără a-l judeca.

Nu se ştie sigur ce s-a întâmplat cu Longinus Gaius. A dispărut din scrierile romane şi din acelea ale credincioşilor din acea vreme. Nu se ştie dacă într-adevăr s-a căit cu adevărat şi dacă a fost iertat de pedeapsă de către un Dumnezeu drept sau dacă mai cutreieră pământul, pierdut în osânda lui eternă.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Legenda lui Longinus, centurionul,

aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Capitolul opt

Vatican – în prezent

Maureen se prinse de braţul lui Peter în timp ce intrau prin una dintre uşile uriaşe ale basilicii San Pietro. Fusese o perioadă în viaţa ei în care nu ar fi putut cu nici un chip să intre într-un asemenea loc, atât de adânci erau resentimentele ei faţă de aspectele dogmatice ale catolicismului, despre care simţea că i-au rănit familia şi poate chiar au cauzat moartea tatălui său. Dar descoperirea Evangheliei Mariei Magdalena schimbase acest lucru, o schimbase pe ea. Deşi Maureen avea mari reţineri atât cu privire la politica Bisericii istorice, cât şi la cea a Bisericii moderne, ea încerca să trăiască în doctrina iertării, aşa cum era ea spusă de această femeie, ce reprezenta un model de abţinere de la orice judecată şi de compasiune.

Şi totuşi bazilica San Pietro, sediul episcopului Romei era, prin definiţie şi concepţie, monumentală şi impozantă. Maureen a luat o gură de aer şi a intrat, permiţându-i lui Peter să o conducă în dreapta bisericii, imediat ce au intrat.

Maureen venise la Vatican să-l întâlnească pe părintele Girolamo di Pazzi, deoarece el ceruse o întâlnire cu ea. Peter era hotărât să fie de faţă pentru a i-l prezenta şi pentru a o ajuta pe verişoara lui să înţeleagă măsurile de securitate uneori intimidante din cadrul celei mai mici şi

dogmatice naţiuni – Vatican. Înaintea întâlnirii, ei au decis să meargă în căutarea contesei Toscana.

— Mai întâi trebuie să vezi geniul.

Peter o duse spre prima nişă pe dreapta, unde bliţurile şi turiştii erau semnul sigur al prezenţei unei capodopere artistice afişate spre văzul publicului. Pe măsură ce se apropiau, Maureen s-a trezit privind mirată şi pe neaşteptate frumuseţea diafană care se afla dinaintea ei. Capodopera sculpturală a lui Michelangelo, *Pietà,* părea că străluceşte. Măreţia senină a chipului Fecioarei Maria în timp ce ţinea în braţe corpul Fiului ei era sublimă şi copleşitoare în acelaşi timp. Maureen a aşteptat ca oamenii să se mai rărească pentru a se apropia să studieze sculptura, protejată de un geam de sticlă, din jurul anului 1980, când un nebun încercase să o distrugă cu un baros.

Maureen făcu o observaţie.

— Pare foarte tânără, nu-i aşa? Este ciudat că această Maria pare mai tânără decât bărbatul din braţele ei, care ar trebui să fie fiul ei. Crezi că este posibil ca ea să fie o altă Maria? Maria noastră?

Peter i-a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Nu. Aici nu este nici o conspiraţie, Maureen. Michelangelo a explicat chiar el totul, spunând că puritatea Fecioarei era atât de mare, încât ea ar fi trebuit să arate mereu tânără.

Maureen acceptă printr-un semn din cap, deşi nu era prea convinsă de această explicaţie. Oricare dintre Marii ar fi fost întruchipată aici era năucitor de frumoasă.

— Dar ce spui de pergamentul pe care l-a primit Bérenger, cel cu arborele genealogic care se încheie cu Michelangelo? Textul care îl însoţea spunea: *Arta va salva lumea.* I-a fost trimis lui Bérenger de aceeaşi persoană care mi-a trimis şi mie pergamentul. Cele două au legătură una cu cealaltă.

— Şi cel ce ţi-ar fi trimis pergamentul te-a jefuit sub ameninţarea pistolului.

— Asta nu ştim sigur.

— Atunci cine altcineva? Haide!

Peter o întoarse pe Maureen, înaintând câţiva metri prin nava laterală.

— Ţi-o voi prezenta pe misterioasa contesă de Canossa.

Maureen s-a apropiat repede, uimită de monumentul masiv de marmură dinaintea ei.

— Aici? Într-un loc atât de evident? Şi, iartă-mă că am observat, dar atât de aproape de Michelangelo? Ar putea fi asta o coincidenţă?

Mormântul Matildei era în a doua nişă din naos, chiar după capodopera lui Michelangelo. Măreaţa sculptură a lui Bernini care cinstea locul de odihnă al Matildei era o imagine uriaşă a unei femei extraordinare. Era înfăţişată ca o zeiţă războinică în stil clasic, cu togă, purtând un baston de general în mâna dreaptă, simbol al victoriilor ei ca soldat şi strateg. Pe braţul stâng ţinea mitra papală şi, în mod şocant, în palma stângă ţinea strâns cheia Sfântului Petru.

— Ce întruchipare ciudată a unei femei în Vatican, ţinând chiar cheia Bisericii, gândi Maureen cu voce tare. Ce crezi despre asta?

Drept răspuns, Peter traduse inscripţia de pe mormântul Matildei:

— Sfântul Pontif Urban al VIII-lea a adus de la mănăstirea Sfântul Benedict din Mantova osemintele contesei Matilda, o femeie cu un suflet curajos şi apărătoare a arhiepiscopiei, cunoscută pentru evlavia ei, cinstită pentru generozitatea ei. Cu recunoştinţă eternă şi slavă meritată în anul 1635.

— E fascinant, dar tot nu ne spune de ce ţine însemnele papale în mâini.

— Nu, cu siguranţă nu ne spune. Peter îi zâmbi ironic.

— Dar tu ştii ceva ce nu-mi spui, nu-i aşa?

— Şşt! Peter se uită în jur pe-ascuns. În locul acesta pereţii într-adevăr aveau urechi. Da, am terminat aseară de tradus o parte importantă. După-amiaza aceasta le vom parcurge.

— Mă omori.

— Ştiu, dar nu mă pot abţine. Între timp, vino să-ţi arăt celelalte sculpturi ale lui Bernini. Sunt magnifice, iar iubitoarea de artă din tine le va aprecia.

A dus-o pe Maureen în punctul central de atracţie al bisericii, la baldachinul neobişnuit al lui Bernini, o piesă centrală sub cupolă care reprezenta încercarea lui de a combina arta, arhitectura, sculptura şi spiritualitatea. Sculptorul crease un baldachin enorm, acoperit cu bronz, susţinut de coloane răsucite, sculptate elaborat, despre care afirma că provin dintr-un desen făcut chiar de Solomon pentru primul Templu. Baldachinul fusese creat pentru a indica locul mormântului Sfântului Petru din centrul bisericii, inaugurat tot de enigmaticul papă Urban al VIII-lea.

În nişele care înconjurau baldachinul erau statui uriaşe ale unor personaje din secolul I. Maureen a recunoscut-o imediat pe Sfânta Veronica, datorită vălului ei, dar atenţia i-a fost atrasă de un personaj enorm care părea să fie un centurion roman purtând o sabie.

— Cine este acesta?

— Longinus Gaius. Centurionul care l-a împuns în coastă pe Iisus când era răstignit.

Maureen s-a cutremurat. Longinus fusese descris clar în Evanghelia Mariei Magdalena despre Vinerea Mare. Era un om îndârjit şi crud, mârşav, pentru că a mărit suferinţa lui Iisus pe cruce. Nu era ciudat faptul că Bernini îi crease o imagine atât de frumoasă şi măreaţă în centrul Vaticanului?

Peter răspunse întrebării nerostite a lui Maureen:

— Se crede că Bernini a creat statui pentru moaştele sfinte care urmau să fie păstrate aici. Urban al VIII-lea, din cât se pare, era un fel de vânător de relicve. De exemplu, vălul Veronicăi trebuia să fie păstrat sub sculptura ei. Spada Destinului, cum era numită arma lui Longinus, trebuia să fie păstrată aici, cu el. Vaticanul spune că deţine doar o bucată din spadă, totuşi. Un muzeu din Austria susţine că ar avea o altă bucată, iar restul a dispărut cu multe secole în urmă.

Se spunea, la fel ca despre Arca Alianţei, că avea puteri magice şi era una dintre cele mai râvnite relicve din istorie.

Peter s-a uitat la ceas şi apoi a pus capăt turului bisericii. Era timpul pentru întâlnirea ei cu oficialii confreriei.

Maureen nu prea ştiuse la ce să se aştepte, dar în nici un caz la aşa ceva. Părintele Girolamo era foarte ager şi vioi pentru vârsta lui înaintată, dar nu aceasta era surpriza. Surpriza era faptul că el era fermecător, cald şi părea sincer doritor să o facă să se simtă confortabil. Părintele ceruse să se servească ceaiul în biroul lui, iar Maureen îl acceptă, bucuroasă că era ceaiul ei irlandez preferat şi curioasă de a afla cum de un preot toscan avea ceai din regiunea Cork în cămară.

Peter i-a lăsat singuri, ca să poată discuta în largul lor. O pregătise mai devreme pe Maureen pentru întâlnire, vorbindu-i despre cunoştinţele de specialitate ale bătrânului preot, dar şi despre avertismentele lui. Părintele Girolamo di Pazzi rostise adevărul. Cineva o folosea pe Matilda, iar ei aveau datoria să încerce să înţeleagă cine ar putea fi acea persoană.

— Dumneavoastră credeţi că persoana care ne-a trimis, mie şi prietenilor mei, pergamentele şi bărbatul cu pistolul care ne-a jefuit sunt aceeaşi persoană? îl întrebă Maureen.

— Da. Dacă nu te deranjează, te rog să descrii exact ceea ce au luat.

Maureen i-a explicat cum o fetiţă i-a dat cartea roşie şi apoi i-a fost luată de bărbatul cu pistolul. Nu a intrat în alte amănunte. Maureen şi Peter nu vorbiseră cu nimeni de la Vatican până în acest moment despre autobiografia Matildei. Învăţaseră lecţia privind predarea documentelor oficiale şi păstrau secret acest lucru.

Bătrânul preot continuă cu întrebările.

— Nu ai văzut ce conţinea cartea?

— Nu. Era încuiată, iar bărbatul cu pistolul a luat-o înainte să mă pot uita bine la ea.

— Şi ce crezi că era?

— Chiar nu ştiu. Îmi pare rău. Totul s-a întâmplat atât de repede!

Părintele Girolamo schimbă subiectul.

— Ai dori să discuţi cu mine despre visele şi viziunile tale? Întreb din pasiune pentru subiect mai mult decât din orice alt motiv. Dar, desigur, dacă îţi pot oferi vreun sfat, mă bucur să o fac. Este important să ştii că poţi să ai încredere în mine. Dar, cel mai mult, vreau să te protejez de oricine ar fi cel care încearcă să te folosească pentru scopul lui.

Maureen simţea că ar trebui să-i spună ceva, având în vedere faptul că fusese atât de rezervată în legătură cu cartea roşie.

— Desigur. Ce aţi vrea să ştiţi?

— Ai viziuni cu Maria. Viziuni şi vise.

— Da. Dar nu e vorba despre Maria care credeţi dumneavoastră.

— Nu ai văzut-o niciodată pe Mama Domnului? Nu ţi s-a arătat niciodată?

— Nu.

Nu era rezervată în mod intenţionat, dar nu se simţea în largul ei în prezenţa oamenilor Bisericii în general şi nu era dornică să le dezvăluie prea mult. Obiceiurile vechi mor greu şi el încă nu îi oferise destule motive ca să aibă încredere în el. Girolamo continuă să întrebe cu blândeţe.

— Vărul tău mi-a spus că ai vise în care Domnul nostru îţi vorbeşte.

Încercând să fie diplomată, Maureen i-a descris pe scurt visele cele mai recente, care se repetau, despre Iisus şi *Cartea Iubirii.*

— Iar această carte care pare să fi fost scrisă de El, a întrerupt-o preotul. Paginile erau, cumva, cuprinse de o lumină albastră?

Maureen aproape vărsă ceaiul.

— Da. De unde aţi ştiut?

— Pentru că am mai auzit lucrul acesta.

— De la cine?

— Era o întrevedere confidenţială, draga mea, aşa că nu pot dezvălui sursa. La fel cum nu voi spune nimănui ceea ce îmi spui tu mie aici. Ştii de ce cuvintele de pe pagină erau cuprinse de o lumină albastră?

Când Maureen îşi mărturisi ignoranţa, el îi explică.

— Pentru că toate evangheliile sunt scrise pentru cei ce au ochi de văzut şi urechi de auzit. Chiar şi cele canonice, aşa cum le cunoaştem astăzi, au rânduri pe care nu toată lumea le poate citi sau interpreta imediat. Dacă Dumnezeu a scris într-adevăr cu mâna lui o evanghelie, este posibil să o fi scris în aşa fel, încât nu toate învăţăturile să fie uşor de priceput de către orice persoană care ar citi-o.

— Dar de ce ar scrie Iisus o carte pe care nu ar putea toată lumea să o citească?

— Pentru că a scris-o într-un moment în care nu existau tipografii şi distribuţie în masă şi în care oamenii nu puteau cu toţii să citească aceste cuvinte. Nu aceasta ar fi fost intenţia lui – să o citească toţi. A scris-o într-un moment în care ar fi fost un instrument de învăţătură în mâinile unui apostol instruit, cineva care ar fi ştiut cum să interpreteze ceea ce el voia ca noi să ştim într-un anumit fel.

— Deci ar fi o măsură de siguranţă? Pentru ca, în cazul în care cartea ar fi ajuns în mâini greşite, să nu poată fi folosită împotriva lui sau a credincioşilor lui ca fiind blasfematoare?

— E foarte posibil. Nu putem şti cu siguranţă. Dar vezi? Am reuşit să luminez puţin visele tale, chiar dacă ai fost reticentă să vii aici. Nu vei găsi pe nimeni în lume cu mai multă experienţă în înţelegerea viziunilor. Sper că vei dori să vii la mine oricând ai vrea să discuţi mai mult despre asta. Şi te rog, pentru siguranţa ta, informează-ne imediat dacă mai eşti contactată de vreo sursă exterioară.

Maureen îi mulţumi politicos pentru ceai şi conversaţie şi acceptă invitaţia lui de a participa la prezentările următoare ale confreriei despre apariţia Doamnei Noastre în Knock. Ştia că ar fi însemnat mult pentru Peter ca ea să încerce să nu poarte pică tuturor oamenilor Bisericii. Nu demonstrase Tomas DeCaro că era un adevărat ajutor în timpul căutării Evangheliei Mariei Magdalena? Iar părintele Girolamo fusese de-a dreptul încântător. Probabil exista o şansă reală ca aceşti oameni ai Bisericii să se îndrepte într-o zi şi să ia în considerare faptul de a permite adevărului să pătrundă în sfârşit în inimile lor. Era o dorinţă secretă la care se gândea în timp ce se întorcea la hotel.

Mireasma crinilor a lovit-o înainte de a deschide uşa. Camera era plină. Zâmbea, convinsă acum că ştia cine făcuse acest gest. Deşi Bérenger Sinclair o asaltase cu telefoane de la incidentul din Orval, Maureen nu avusese ocazia de a vorbi cu el. Au făcut schimb de mesaje de câteva ori, dar încă nu vorbiseră. Ştia că el este îngrijorat pentru ea şi îşi dorea să aibă parte de confortul şi siguranţa pe care le simţea în prezenţa lui. Nu-i surâdea ideea unui armistiţiu între Bérenger şi Peter, dar cu siguranţă nu mai putea ignora mult timp cearta lor.

Bérenger nu era un bărbat pe care îl puteai ignora sau refuza. Felicitarea trimisă cu florile spunea:

„Sunt în apartamentul de sus, de la etajul al patrulea. Cina la 8.00?”

Maureen râdea. Ei bine, măcar a anunţat-o dinainte. Avea trei ore la dispoziţie ca să facă un duş şi să se îmbrace.

Se îndreptă spre fereastra apartamentului ei şi o deschise, umplându-se de farmecul pieţei. Fântâna clipocea în jurul obeliscului de granit, iar turiştii stăteau pe scările de marmură, făcând poze şi mâncând panini. Unul dintre turişti i-a atras atenţia lui Maureen, tăindu-i respiraţia. Pe scările

de lângă fântână, uitându-se direct spre camera ei, era un bărbat pe care îl mai văzuse – un bărbat care purta un hanorac cu glugă, închis la culoare, şi ochelari de soare mari.

Roma, în prezent

ZADARNIC.

Întâlnirea lor sterilă se terminase şi şeful bărbaţilor cu cagule rămăsese singur, pentru a lucra în linişte la strategie. Şi-a scos de pe cap cagula de un albastru-închis şi a aruncat-o plin de dispreţ. Recruţii tineri erau plini de pasiune, dar erau lipsiţi de bun-simţ. Le plăcea să aibă arme şi să joace jocuri cu mantia şi cu pumnalul, dar Doamne fereşte dacă era nevoie ca vreunul să gândească. Iar el îmbătrânise prea mult ca să mai ducă toată povara fără un ajutor competent. Chiar şi scurta călătorie în Belgia îl epuizase.

Idiotul acela chiar se lăsase văzut în piaţă astăzi. Acum vor fi nevoiţi să dea altcuiva sarcina de a o urmări pe Paschal. Era obositor.

Nu îl surprindea nici faptul că nu reuşiseră să-l găsească pe Destino. Era evaziv, cum fusese întotdeauna. Întotdeauna.

Destino avea multe locuri în care se ascundea pe întregul continent şi putea fi oriunde. Probabil era în Italia sau în Franţa, dar se ştia că se ascunde şi în Elveţia, Belgia şi Olanda. Şi avea atâtea nume false, fusese cunoscut sub atâtea nume de-a lungul anilor, încât era imposibil să-l prindă atunci când nu voia să fie găsit.

Şi pe moment părea că Destino nu voia să fie găsit.

Există trei promisiuni făcute la începutul timpului. Fiecare este sacră.

Prima Promisiune este către Dumnezeu, Mama ta şi Tatăl tău în Ceruri. Ea reprezintă misiunea ta cea mai divină, ceea ce ai venit să realizezi în imaginea Creatorilor tăi. Este motivul încarnării, intenţia cea mai pură a sufletului tău.

A Doua Promisiune este către Familia Spiritului din care ai fost creat şi căreia îi vei aparţine pentru eternitate. Ea reprezintă relaţiile tale cu fiecare dintre sufletele familiei tale şi felul în care ai fost de acord să fii alături de ei în misiunile lor, iar ei în a ta.

A Treia Promisiune este către tine. Reprezintă felul în care doreşti să înveţi şi să creşti şi să iubeşti în contextul încarnării.

Ţine-te de aceste promisiuni pe care le-ai făcut, pentru că ele sunt sacre, mai presus de toate celelalte. Aminteşte-ţi-le şi preţuieşte-le şi vei cunoaşte cea mai mare bucurie pe care omenirea o poate cunoaşte. Să nu faci nimic care ştii că este împotriva promisiunilor tale sfinte, pentru că aceasta este definiţia păcatului.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Din Cartea Iubirii,
aşa cum a fost păstrată în Libro Rosso

Florenţa, primăvara anului 1062

Matilda era fericită din tot sufletul, dar şi extenuată. Emoţiile visului profetic din noaptea dinainte şi ziua de sărbătoare în cadrul ordinului o ajungeau din urmă. Totuşi, ziua ei de naştere nu trecuse încă, pentru că Beatrice şi Godefroi organizaseră un banchet generos în cinstea ei. Privind în sala de banchet, a spus o rugăciune scurtă de mulţumire Domnului ei. Se simţea binecuvântată să fie

înconjurată din nou de atâţia oameni care o iubeau. *Cartea Iubirii* punea accentul pe recunoştinţă ca exerciţiu zilnic, iar ea era cu siguranţă recunoscătoare în această seară.

După desertul cu tort de castane, tatăl său vitreg s-a ridicat de la locul lui pentru a face un anunţ.

— Draga mea Matilda, în cinstea împlinirii importantei vârste de şaisprezece ani, ţi-am pregătit un cadou special.

Conn a înaintat cu o ladă mare de lemn în braţe. Era dichisit pentru ocazia specială, iar Matilda şi-a dat seama că nu îl mai văzuse niciodată aşa. Cu părul lui brun-roşcat aranjat şi curat şi purtând costumul elegant, era un bărbat foarte arătos. Mai târziu, a observat că multe dintre femeile din încăpere îi dădeau o atenţie specială virilului celt. Fără îndoială că avea de unde alege femei nemăritate în acea seară – şi probabil chiar şi dintre cele măritate dacă era discret, deoarece îl priveau ca nişte lupoaice înfometate – dacă voia să nu-şi petreacă noaptea singur. Dar, pentru moment, se concentra doar asupra Matildei.

— Pentru tine, surioară!

Conn a ridicat capacul brusc. Matilda s-a uitat în ladă şi a rămas încremenită. Strălucind în lumina slabă a lumânărilor de ceară, înăuntru se afla o armură de cupru şi bronz. S-a aplecat să o scoată, fiind trasă în jos de greutatea lanţurilor întortocheate. Conn a ajutat-o să ţină armura, făcută de mână cu fiecare za în parte. Dar nu era armura dură a unui războinic de rând. Această armură fusese înmuiată în cupru şi lustruită până la strălucire, astfel încât să se potrivească perfect cu culoarea părului Matildei. Gulerul ei masiv de bronz avea scopul de a-i proteja gâtul firav, dar fusese meşterit astfel încât să rivalizeze chiar cu cel al Cleopatrei, decorat cum era cu bijuterii de acvamarin, pentru a se asorta cu culoarea ochilor celei ce va purta armura.

Matilda era copleşită de frumuseţea cadoului şi de atenţia cu care fusese gândit. Mai târziu va afla că, deşi Godefroi şi Beatrice au comandat armura şi au plătit cadoul atât de costisitor, Conn a fost cel care a supravegheat

lucrarea ei. El a controlat fiecare detaliu de concepţie şi formă. S-a asigurat că era creată pentru a-i oferi protecţie maximă, dar a insistat că trebuie să fie un costum care să inspire poporul toscan să se alieze şi să o susţină atunci când iese la luptă. Povestitorul celt din el ceruse nimic mai mult decât o armură potrivită pentru o regină războinică legendară, care păşea pe urmele Boudiccăi.

Ceea ce va mai descoperi, mulţi ani mai târziu, este că, în timpul când fusese creată armura, Conn se ruga deasupra ei în fiecare zi. O stropea cu apă sfinţită, o apă specială şi binecuvântată, care fusese adusă dintr-o fântână veche din Chartres. Îl invoca pe Dumnezeu şi pe toţi îngerii pentru a o proteja pe surioara lui spirituală, contesa războinică fermecată pe care jurase că o va proteja. Era o promisiune pe care o făcuse cu mult timp înainte, o promisiune înaintea lui Dumnezeu, pe care intenţiona să o ducă la îndeplinire cu orice preţ.

Comorile papale continuau să se înmulţească şi apoi să scadă şi marile case din Europa au purtat o bătălie lungă şi sângeroasă pentru sufletul Romei, oraşul care a văzut aproape douăzeci de papi perindându-se în timpul vieţii Matildei. În acest climat, un tânăr arhidiacon dintr-o familie romană cu influenţă, Ildebrando Pierleoni, a venit în Florenţa ca să aibă o întrevedere cu ducele de Lorena şi cu consilierii lui.

Numit Brando de către prieteni, acest politician roman din cea mai înstărită familie din acea regiune era împlinit din punct de vedere politic şi foarte înţelept pentru vârsta lui. Era un bărbat atrăgător şi dinamic, cu trăsături cizelate şi ochi inteligenţi în care ardea o lumină cenuşie, lucru foarte neobişnuit pentru un roman. Dar nu doar ochii lui îl făceau să fie deosebit. Brando Pierleoni avea un farmec rar,

care radia când a intrat în sala de întrunire în palatul ducelui din Florenţa.

Godefroi de Lorena l-a primit cu căldură.

— Suntem onoraţi de prezenţa dumneavoastră şi vă oferim condoleanţele noastre pentru pierderea prietenului dumneavoastră şi a iubitului nostru Sfânt Părinte.

Brando acceptă condoleanţele cu aceeaşi căldură. Era o sinceră tristeţe în expresia lui când vorbi despre moartea recentă a papei Nicolae.

— A fost un mare om şi îi voi duce lipsa tot restul vieţii. A fost unul dintre cei mai buni profesori ai mei.

— Şi ai avut câţiva mentori buni, punctă Godefroi, care voia ca Brando să ştie că el era bine informat despre trecutul lui ilustru în politica papală. Şi unchiul tău a fost un om mare.

Brando Pierleoni era nepotul răposatului papă Grigore al VI-lea, un pontif trimis în exil de Henric al III-lea, împărat hain care le răpise pe Matilda şi pe Beatrice după ce le confiscase pământurile. Diplomatul Brando îl însoţise pe unchiul lui exilat în Germania, jucând rolul de om de legătură între el şi familia lui în timpul dificilei perioade a exilului, şi-şi făcuse un renume de consilier inteligent şi vrednic în politicile romane.

Îşi petrecuse zilele în Germania cu folos şi înţelepciune, considerându-le o misiune de a încerca să înţeleagă motivele şi modurile de abordare ale regelui şi un prilej de a-şi continua învăţătura în instituţiile renumite din Köln. Dar îşi dezvoltase, mai ales, un simţ arzător de dreptate şi justiţie, dedicându-se înţelegerii faptului că amestecul unui conducător profan – în special unul atât de lacom şi necruţător – în chestiunile Bisericii era pur şi simplu inacceptabil. În nopţile lungi şi întunecate ale iernii germane, şi-a promis în taină că se va dedica reformei legilor Bisericii, astfel încât să nu mai poată fi influenţată de profani şi nici un rege să nu mai poată controla succesiunea la tron a vreunui papă. Brando dispreţuia ipocrizia pe care o

vedea peste tot în jurul lui şi a jurat să lupte pentru un mediu în care toţi oamenii Bisericii să fie cât se poate de integri. Va cere ca toţi preoţii şi episcopii să susţină şi altceva decât siguranţa propriei poziţii şi bunăstarea pe care o câştigau pentru ei şi pentru familiile lor. Ar fi destul de îndrăzneţ să reconstituie întreaga structură de putere a Europei dacă era nevoie, pentru a se asigura că aspectele spirituale sunt administrate doar de papalitate, pentru totdeauna. Doar atunci Roma va fi suficient de puternică şi vrednică de apostolul Petru pe care trebuia să-l cinstească. Aceasta era promisiunea pe care o făcuse şi pe care o repeta zilnic cu pasiune absolută.

Când Nicolae al II-lea a urcat pe tronul Sfântului Petru, prima lui acţiune a fost de a-l numi pe înţeleptul Brando Pierleoni arhidiaconul lui responsabil pentru problemele fiscale, în ciuda faptului că Brando nu era preot. Rămăsese un politician laic, dar se ştia că este un om de o profundă spiritualitate şi era considerat extraordinar de milos de către locuitorii Romei. Totuşi, nimeni nu ajunsese într-o poziţie atât de înaltă în Biserică fără a depune jurăminte. Acesta era doar începutul a ceea ce urma să devină îndrăzneala lui Pierleoni.

După câteva luni, Brando a creat o lege electorală îndrăzneaţă, care a uimit Europa. Această lege spunea că familiile romane şi regele Germaniei nu vor mai putea influenţa alegerile papale. Un grup ales de cardinali, numit Colegiul Cardinalilor, îl va numi pe papă. Brando nu risca nimic. El crea un proces prin care nici familia regală germană, nici aristocraţia romană nu vor putea să mai întroneze vreodată un papă pe care să-l poată manipula pentru scopurile lor.

Această lege electorală era cea care îl adusese pe Brando la Florenţa, să se întâlnească cu ducele de Lorena şi cu consilierii lui. După moartea papei Nicolae, un nou papă urma să fie ales folosindu-se pentru prima oară sistemul lui, Colegiul Cardinalilor.

— Brando, îţi voi vorbi sincer. Ne-ar plăcea să-l susţinem pe episcopul din Lucca, Anselmo di Baggio, ca succesor al Sfântului Părinte. El este, după cum ştii, un reformator puternic, aşa cum eşti şi tu. Se opune, de asemenea, implicării Germaniei în chestiunile romane, care ştiu că este un aspect important pentru tine.

Brando a dat din cap. Godefroi se mira de siguranţa pe care o afişa tânărul în timp ce se gândea la propunere. Deşi arhidiaconul era foarte politicos, era limpede că are situaţia sub control. Iar inteligenţa lui era un lucru interesant de văzut; Godefroi îl urmărea calculând, analizând şi gândindu-se în timpul întâlnirii lor. Când a răspuns, a făcut-o cu o înţelegere clară a circumstanţelor şi a situaţiilor care au dus la această situaţie.

— Anselmo este un om bun şi o alegere înţeleaptă din multe motive, dar este şi un angajament. A condus odată o răscoală deschisă împotriva lui Henric, deci faptul că va fi ales pe tronul papal va fi văzut ca un act de agresiune împotriva Germaniei.

Godefroi a venit cu un contraargument.

— Însă germanii vor vedea orice alegere a Colegiului Cardinalilor pe care l-ai instituit ca pe un act de agresiune. Mai bine să fie ales un papă care să facă faţă tuturor ameninţărilor, atât celor legate de papalitate, cât şi celor din partea italienilor.

Cei doi bărbaţi au discutat meritele episcopului din Lucca până către căderea serii, ajungând în final la o înţelegere care a creat o nouă şi strânsă legătură între conducerea Toscanei şi Brando Pierleoni, o legătură care va rămâne în istorie.

După două săptămâni, Anselmo di Baggio, episcopul din Lucca, a devenit papa Alexandru al II-lea, în urma primelor alegeri legale sub noul decret. Instituţia care îl va alege pe

papă timp de o mie de ani, Colegiul Cardinalilor, fusese inaugurată.

Episcopii germani şi aristocraţia nordică erau înfuriaţi de alegerea unui om cu sentimente antigermanice exprimate deschis. Ei cereau ca regina regentă, Agnès d'Aquitaine, să se opună alegerii papei în numele tânărului lor rege, Henric al IV-lea. Agnès nu fusese niciodată instruită în sportul sângeros al politicii papale şi nu era în stare să respecte nici una dintre sarcinile date. Aşa că a păstrat tăcerea, fără să ia vreo atitudine, iar episcopul din Köln, un om ambiţios pe nume Anno, a provocat o conspiraţie diabolică. Anno şi-a răpit propriul suveran, ţinându-l pe tânărul Henric prizonier pe corabia lui. Episcopul Anno a cerut ca Agnès să renunţe la regenţă şi să se întoarcă în Franţa, lăsându-l pe băiat pe mâinile episcopilor care îl vor educa pentru a fi un rege adevărat pentru poporul german.

La unsprezece ani, Henric al IV-lea devenise şi mai arogant, poruncitor şi irascibil. I-a ocărât aspru pe cei care l-au răpit pentru că l-au luat din siguranţa pe care o avea alături de mama lui şi pentru că i-au provocat astfel o traumă imensă. De aceea, răpitorii lui, care aveau cele mai înalte funcţii în cadrul Bisericii germane, îi dădeau tot ceea ce cerea pentru a-şi diminua vina. L-au răsfăţat cu mai multă eficacitate şi corupţie decât ar fi putut propria lui mamă, transformându-l într-o creatură oribilă. Au creat astfel un monstru. Când a ajuns la vârsta legală la care putea conduce un stat, la cincisprezece ani, Henric al IV-lea avea o înclinaţie spre extravaganţă şi excese sexuale care includeau prostituate, orgii şi ceea ce vor deveni perversiuni legendare. Gurile rele şopteau că episcopii care îi procurau mijloacele de a se bucura de păcatele lui participau la acestea cu aceeaşi plăcere.

Mama lui Henric, care se întorsese în Aquitaine, era acum cel mai mare inamic al lui. Auzind de depravarea fiului ei, pioasa femeie l-a renegat şi s-a aliat cu poporul ei, împotriva coroanei germane. Abandonarea de către mama

lui l-a făcut pe Henric să-şi piardă minţile de tot. Lipsa totală a influenţei feminine după vârsta de unsprezece ani i-a distrus psihicul, iar tânărul rege a devenit un misogin mânios şi sadic. Era orice altceva în afară de rege; curând, s-a descoperit că era un psihopat periculos. Umblau zvonuri groaznice despre corpuri ale unor fete tinere care trebuiau să dispară în secret după ce lui Henric îi treceau furia şi poftele trupeşti. Fără îndoială că oamenii corupţi ai Bisericii care îl înconjurau îi hrăneau iluzia că femeile existau doar pentru satisfacerea plăcerilor lui şi nu pentru vreun alt motiv. Cu siguranţă, trădarea şi slăbiciunea mamei lui îi demonstraseră că femeile nu puteau face politică şi nu le putea fi încredinţată vreo putere. De fapt, lor nu le putea fi acordată încredere deloc şi îşi meritau soarta pe care el le-o alegea pentru a face dreptate.

Aceiaşi episcopi din Nord care controlau puterea şi averile lui Henric au luat decizia militară de a trimite o trupă armată de mercenari la Roma, pentru a-şi pune cu forţa propriul om pe tronul papal. Când s-a hotărât ca o trupă armată din Toscana să meargă la Roma pentru a apăra poziţia papei Alexandru, Matilda, care avea acum optsprezece ani, a insistat să facă parte din ea. Pentru ea, aceasta era o poziţie foarte importantă pe care trebuia să şi-o afirme. Alexandru era papa ei, un cetăţean mândru şi puternic al oraşului Lucca şi un apărător secret al ordinului. Va lupta pentru el până la moarte dacă ar fi nevoie.

Matilda a intrat în Roma alături de Conn, conducând o armată impresionantă de războinici toscani şi purtând armura ei lustruită, care strălucea în lumina soarelui. Locuitorii Romei erau absolut scandalizaţi, dar şi încântaţi de această contesă războinică tânără şi strălucitoare care venea în apărarea pontifului ei.

Conn avusese grijă să o ţină pe Matilda departe de toiul bătăliei, dar la sfârşitul zilei trebuia să recunoască faptul că ea luptase atât cu vitejie, cât şi cu înţelepciune. Rezultatul nefericit pentru armata toscană era totuşi o bătălie sângeroasă cu mari pierderi de ambele părţi şi nimeni nu putea să revendice victoria. Brando Pierleoni l-a însoţit pe noul papă, Alexandru al II-lea, înapoi în siguranţa oraşului Lucca, sub protecţia armatei toscane. Matilda a luat-o înainte cu Conn pentru a da vestea la Florenţa, dar, înainte de asta, Brando a zărit-o şi el pe tânăra extraordinară care devenea deja subiectul unei legende. Ultima imagine a ei a fost din spate, o viziune într-o lumină arămie care reflecta soarele de pe Tibru. Apoi, brusc, o rază de soare a lovit fluviul, orbindu-l pentru o clipă cu intensitatea ei albă şi fierbinte.

Într-un scurt moment premonitoriu, Brando a ştiut că drumurile lor se vor mai întâlni, cu un scop măreţ pe care încă nu putea să-l înţeleagă.

Şi Henric al IV-lea se afla la Roma când Matilda a ajuns în oraş, în spectacolul ei de glorie. Era o imagine care îi ardea ochii şi care îi alimenta şi mai mult nebunia care clocotea în el. Acum, verişoara lui cea nemernică îi făcea probleme cu răzvrătirea ei deschisă, etalându-şi bogăţia şi poziţia ei eretică dezgustătoare. Poporul toscan va plăti pentru că susţine ceva atât de imoral ca această femeie războinică, va avea el grijă de asta, fără îndoială. Şi se va ocupa de ea până la urmă, în modul cel mai personal. Henric încă o visa noaptea, visa ce simţea atunci când îşi băga mâinile în părul ei roşcat profan, cum făcuse cu mulţi ani în urmă. Avea încă o şuviţă din părul ei pe care o tăiase în timp ce ea dormea. Va veni ziua în care el va domni peste ea şi avea o mulţime de idei crude de a o chinui când va veni momentul. Captivitatea ei la Bodsfeld va fi foarte diferită

data viitoare. Nu stătuse el treaz nopţi întregi timp de ani de zile, imaginându-şi aceste lucruri în cele mai complicate amănunte? Era una dintre cele mai profunde obsesii ale unei minţi bolnave şi pline de patimi întunecate.

Germanii au fost forţaţi în cele din urmă să renunţe la papalitate în favoarea reformatorului din Lucca, acesta fiind oficial şi necontestat papa Alexandru al II-lea. Henri a acuzat-o pe Matilda pentru contribuţia ei la marele lui eşec. Ura lui faţă de ea fierbea acum.

Pentru Ordinul Sfântului Mormânt, alegerea unui papă dintre urmaşii Sfântului Luca era un vis devenit realitate. Era probabil prima oară când un eretic cu o veche descendenţă devenea papă, dar cu siguranţă nu va fi şi ultima.

Vestea confirmării alegerii lui Alexandru al II-lea era pentru Matilda motiv de mare bucurie. Acum, cu ajutorul papei Alexandru şi al nepotului său Anselmo, care va deveni până la urmă noul episcop din Lucca în locul lui, Matilda putea să-şi îndeplinească, în sfârşit, promisiunea din copilărie. Va avea grijă ca un altar vrednic să fie construit ca lăcaş pentru Volto Santo. Biserica veche şi distrusă dedicată lui San Martino a devenit o catedrală corespunzătoare, reconstruită pe fundaţiile vechi în 1069 sub ctitoria ei entuziastă. Matilda, în calitate de contesă de Canossa, a fost prezentă la ceremonia de consacrare alături de locuitorii din Lucca, lângă Sfântul lor Părinte, Alexandru al II-lea.

Chipul Sfânt sălăşluia acum într-o biserică mare, demnă de Nicodim şi de capodopera lui. Matilda făcuse în sfârşit ceva în care credea, pentru care merita ca Domnul ei să fie mulţumit de ea.

Şi era doar începutul.

Florenţa, 1069

— Ia loc, Matilda!

Beatrice oftă exasperată. Avea impresia că îşi petrecuse jumătate din viaţă spunându-i acele cuvinte agitatei sale fiice, care foarte rar se oprea din mişcare. Acea fiică, acum în vârstă de douăzeci şi trei de ani, nemaipomenit de frumoasă şi foarte încrezătoare, era o forţă politică puternică în Toscana şi nu numai. Stăpânirea ei cu orice fel de autoritate maternă devenea un lucru din ce în ce mai dificil pentru Beatrice.

Alături de Conn, Matilda condusese armate de la Apenini la Alpi, apărându-l pe papa Alexandru de forţele schismatice mituite pentru a-l susţine pe Henric în lupte. În 1066, a participat împreună cu tatăl ei vitreg la bătălia finală care i-a distrus pe ultimii susţinători ai lui Henric, iar la sfârşitul bătăliei a fost onorată ca victorioasă, înconjurată de bărbaţi care urlau strigătul de luptă care o va urmări de-a lungul carierei ei militare: „Pentru Matilda şi Sfântul Petru!”

Matilda luptase peste tot cu aceeaşi cruzime şi vitejie precum compatrioţii ei. Mai mult, bărbaţii o adorau şi o urmau fără întrebări sau obiecţii. Conn observase cu uimire că ei nu o adulau în ciuda faptului că era femeie, ci pentru că era femeie. Era meritul lui, pe de-o parte, deoarece o admira deschis şi îi lăuda calităţile de conducător de oaste. Uriaşul celt, care înţelegea puterea mitului şi a propagandei, făcea ca sentimentele bărbaţilor să crească prin faptul că o compara adesea pe Matilda cu femeile din istorie. Soldaţii ascultau absorbiţi poveştile pe care Conn le spunea la focul de tabără, poveşti despre regina amazoană Penthiselea, care şi-a tăiat un sân pentru că nu putea să ţină bine arcul pe când lupta împotriva grecilor în apărarea Troiei; despre regina Egiptului, Cleopatra, care a sfidat autoritatea Romei, despre asirianca Zenobia, care a condus cea mai mare împărăţie a lumii antice, comparându-le tot

timpul cu Matilda şi scoţând în evidenţă superioritatea ei. Le-a vorbit despre profeţia Celei Aşteptate când Matilda nu era de faţă, explicându-le că ea fusese aleasă de Dumnezeu pentru a-i conduce. Soldaţii considerau că luau parte la un nou mit, ca bărbaţii care vor forma o armată uriaşă de războinici în jurul unei femei de care îşi vor aminti toţi pe vecie pentru că şi-a îndeplinit extraordinarul destin. Ei toţi vor fi parte din legendă.

Şi faptul de a rămâne în istorie, le-a amintit Conn, era un mod special de a deveni nemuritor.

Dar oştenii nu se lăsau duşi orbeşte de această strategie inteligentă. Trupele recunoşteau şi urmau măreţia pe care o vedeau atât în puterea şi strategia lui Conn, cât şi în spiritul Matildei. Ei urmau, de asemenea, nobleţea ei, care era o trăsătură la fel de naturală a micuţei lor contese războinice precum părul său legendar. Natura ei le inspira fapte de mare curaj.

Prin această combinaţie de curaj, inimă, suflet şi mitologie puternică, Matilda de Canossa a devenit o legendă de proporţii mitice în Italia până la douăzeci şi trei de ani. Era numită „Fecioara Matilda” de poporul ei, care venea din sate să o vadă cum trece în armura ei de cupru, însoţind-o cu strigătul:

„Pentru Matilda şi Sfântul Petru!”

În acest moment, legenda încarnată se fâţâia agitată prin camera mamei ei.

Îi răspunse lui Beatrice:

— Nu vreau să stau jos, mamă.

— Cum doreşti. Poţi primi vestea asta stând pe scaun sau în picioare, pentru mine e acelaşi lucru. Dar o vei asculta, Matilda. Ai reuşit cu succes să scapi de termenii logodnei tale timp de şapte ani. Godefroi a permis această evitare, ca şi mine, din mai multe motive. Godefroi, spre cinstea lui, nu simte că ai găsi multe de iubit la fiul său şi te-ar apăra de această soartă dacă ar putea.

Unicul fiu al lui Godefroi din prima lui căsătorie era moştenitorul pământurilor din Lorena, iar Matilda fusese logodită cu el la moartea tatălui ei, când o asemenea legătură era necesară. Faptul că tânărul duce era poreclit Godefroi cel Cocoşat nu îl făcea soţul cel mai de dorit pentru o tânără senzuală care fusese crescută cu o viziune înflăcărată despre iubire. Un bărbat faimos mai mult pentru diformitatea lui fizică decât pentru orice altă trăsătură nu era deloc atrăgător pentru o femeie care învăţase despre caracterul sacru al camerei nupţiale şi care visa la uniunea sacră a iubiţilor în forma ei cea mai înflăcărată. Ea visa să găsească pasiunea înflăcărată, precum cea a lui Solomon şi a reginei din Saba sau a Veronicăi cu Praetorus, aşa cum învăţase despre ele în ordin. Acest lucru nu părea posibil dacă destinul îi era impus de mama ei. În plus, tatăl ei vitreg nu vorbea des despre fiul lui, semn că acesta nu avea un caracter tocmai demn de laudă.

— Nu mă voi întoarce niciodată în Germania şi mai ales tu ar trebui să înţelegi asta. Nu poţi să-mi ceri să părăsesc Toscana. Face parte din sufletul meu. Sângele meu curge prin acest loc şi voi muri dacă mă forţezi să-l părăsesc. Tatăl meu nu mi-ar fi făcut niciodată una ca asta.

Beatrice oftă, agitându-se în scaunul ei. Se aşteptase la asta şi îi era teamă.

— În Lorena vei merge, iar Lorena face parte din moştenirea ta. Este moştenirea mea, Matilda, şi, fiind moştenirea lui Carol cel Mare, este destul de bună şi pentru tine. Este timpul să revendici această parte a ta şi să găseşti cinstea în ea. Şi fiindcă veni vorba, palatul de la Verdun este foarte mare şi elegant. Majoritatea oamenilor ar crede că sunt în rai dacă ar locui într-un asemenea loc.

— Atunci ar fi o închisoare mare şi elegantă, dar o închisoare pe care nu o voi vedea. Pentru că nu voi merge acolo şi nu mă voi mărita cu cocoşatul acela.

— Matilda, există un lucru pe care nu-l ştii.

— Nimic din ce îmi vei spune nu-mi va schimba părerea.

— Tatăl tău vitreg e pe moarte.

Matilda se opri brusc. Se întoarse încet spre mama ei, care ştia cu siguranţă că săgeata îşi atinsese ţinta. Matilda îl iubea pe Godefroi. El fusese tare bun cu ele şi deveniseră o familie adevărată de-a lungul celor aproape cincisprezece ani petrecuţi împreună. Fusese un tată adevărat pentru ea, ba chiar mai mult. Ducele fusese un mentor înţelept şi răbdător, care o învăţase cum să se lupte şi să-şi apere ţinuturile toscane. Îi datora enorm de multe. Iar acum era pe punctul de a-l pierde, de a suferi pierderea aproape de neconceput a încă unui tată.

— De unde ştii?

Matilda înghiţi în sec. În inima ei ştia că Godefroi se stingea, în cei doi trei ani care trecuseră de la războaiele schismatice, văzuse cum forţa îl părăsea. Nu mai putea să stea pe cal şi era nevoit să stea perioade lungi închis în camera lui, ca să se odihnească. În ultimii ani, ea luase parte la consiliile locale, mergea la Mantova şi la Canossa pentru a se întâlni cu vasalii lor şi pentru a media disputele civile. Matilda era atât de încântată de această simulare de putere, încât nu se gândise la motivele din spatele ei. Crezuse că Godefroi doar o lăsa să înceapă să-şi cunoască moştenirea, nu accepta nicidecum faptul că el nu mai era în stare, din punct de vedere fizic, să conducă singur Toscana.

— Ai fost plecată mult în acest ultim an şi nu l-ai văzut aşa cum l-am văzut eu. Guta l-a răpus. Ştie şi el, ştiu şi eu. Călătoria prin Alpi va fi grea, într-adevăr, efortul acesta i-ar putea aduce moartea mai devreme, dar vrea să moară acasă, în Lorena. Mai mult, îşi doreşte să te vadă căsătorită în siguranţă cu fiul lui, înainte să ne părăsească. Acest lucru e necesar, Matilda. Îţi va asigura moştenirea prin puterea asupra Lorenei, dar şi prin căile legale care trebuie acceptate de toată lumea. Nu ştii că hainul tău văr va profita de ocazie pentru a încerca să-ţi fure moştenirea, chiar în noaptea în care Godefroi va muri, dacă nu o vei asigura prin căsătorie?

Matilda dădu din cap plină de dispreţ auzind de Henric al IV-lea. Pentru ea, el era creatura oribilă care o chinuise când era copilă şi care nu merita să fie rege.

— El n-o să-mi mai fure niciodată nimic. Eu însămi voi ridica armate întregi împotriva lui. Numai să încerce să ia ceea ce e al nostru!

— Nu, Matilda. Nu îl voi lăsa să încerce să ia ceea ce e al nostru de drept, atâta timp cât sunt în viaţă. Mai mult decât atât, este dorinţa tatălui tău să te vadă căsătorită. Vom pleca imediat la Verdun, pentru că Godefroi trebuie să treacă Alpii înainte de venirea iernii, şi te vom vedea căsătorită până la Crăciun. Îmi pare rău, Matilda. Dacă ar fi fost o altă cale, aş fi susţinut-o. Dar nu este.

Matilda simţea cum i se scurge puterea din inimă şi din voinţă. În sfârşit, s-a aşezat pe unul dintre scaunele sculptate pe care era pictată cu roşu şi alb floarea de crin, însemnul Lorenei. Părea un semn simbolic de cedare.

— Trebuie să merg să o anunţ pe Isobel, ca să se poată pregăti.

Acum era rândul lui Beatrice să se ridice în picioare. Ştia că faptul care va urma va fi acceptat cu greu de fiica ei plină de pasiune şi încăpăţânată. Ceea ce urma era probabil chiar mai cumplit pentru ea decât hotărârea dinainte de a pleca în Lorena pentru a i se pregăti nunta.

— Isobel nu te poate însoţi la Verdun, fiica mea. Acum eşti o femeie matură, care va avea un soţ nobil, şi nu vei mai avea nevoie de o doică. Nu ar fi potrivit.

Atât Beatrice, cât şi Godefroi ştiau că atâta timp cât Matilda era în contact cu cei din Lucca nu-şi va accepta soarta de ducesă de Lorena şi soţie a lui Godefroi cel Cocoşat. Va trebui ca ei să o îndepărteze cu forţa de influenţa lor. Şi, deşi Beatrice ura să-şi recunoască gelozia faţă de ataşamentul neclintit al lui Isobel pentru Matilda, acesta era un factor important în hotărârea ei.

Beatrice nu-şi putea privi fiica în ochi. Fusese foarte greu pentru sufletul ei să-şi rănească atât de tare fiica, s-o

rănească pe copila pe care o iubea mai mult decât orice de pe pământul lui Dumnezeu, şi totuşi acest lucru era pentru binele ei. Matilda trăise într-o lume ciudată, în care credea puţin cam prea mult că poate să-şi croiască propriul destin. Era timpul ca ea să înfrunte realitatea că femeile nu-şi controlau destinul în această lume, nici măcar o femeie care devenise deja un fel de legendă în timpul ei şi în acel loc. Era o lecţie dură, pe care Beatrice îşi dorea să nu fi trebuit să i-o dea, însă era o lecţie necesară.

Se duse la fereastră, rămânând în contemplarea luminii soarelui de vară care apunea în Toscana, aşteptând încordată în tăcerea grea care a urmat. Dar explozia pe care Beatrice o aştepta nu a mai avut loc. După o veşnicie, auzi glasul aproape şoptit al Matildei în spatele ei:

— Voi merge cu voi la Verdun, dar numai pentru a-i oferi puţină linişte lui Godefroi la sfârşitul vieţii lui. Îl iubesc, îi sunt datoare şi îi voi oferi asta. Domnul nostru a spus să-i cinstim pe tatăl şi pe mama noastră, şi aşa voi face.

Se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă, nerăbdătoare să iasă din această cameră în soarele care mai era pe cer, pe care era nevoită să îl părăsească mult prea devreme. Ultimele cuvinte i le adresă mamei sale peste umăr.

— De data asta, câştigi. Dar îţi promit... doar de data asta.

Matilda aşteptă până ajunse în siguranţa pe care i-o dădea prezenţa lui Isobel în mănăstirea Sfânta Treime pentru a-şi arăta adevărata disperare.

— Cum voi suporta aşa ceva, Issy? Cum voi lăsa un om atât de oribil să mă atingă? Şi cum voi trăi fără tine şi fără învăţător şi fără Conn... şi fără Toscana?

Isobel o ţinea în braţe pe Matilda şi îi mângâia părul, dându-i voie să plângă puţin, înainte de a-i vorbi în modul ferm, dar blând care o liniştea întotdeauna.

— Există lucruri în viaţă care trebuie îndurate, Matilda. Şi când se întâmplă, trebuie să ne plecăm în faţa lor, pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu. Nu degeaba rugăciunea noastră spune „facă-se voia Ta” şi nu „facă-se voia mea”. Ce te-am învăţat eu despre aceste lucruri?

Matilda îşi puse mâinile la faţă. Spiritualitatea ei avea să fie din greu încercată acum, când se străduia să găsească sensul acestei situaţii.

— Va veni ziua în care voi vedea înţelepciunea din planul Domnului, chiar dacă azi nu pot nici să visez că o voi vedea.

— Aşa e. Atunci când vei accepta că te afli aici doar pentru a îndeplini planul lui Dumnezeu, nu vei mai cunoaşte nici o zi de durere. Pleacă-te, Matilda! El este marele arhitect. Noi suntem doar constructorii care urmează planurile lui şi trebuie să facem acest lucru aşezând câte o piatră pe rând, aşa cum ne instruieşte el. Când facem acest lucru, în cele din urmă vedem că realizăm o construcţie frumoasă şi rezistentă, aşa cum a făcut arhitectul din Lucca atunci când a reconstruit biserica San Martino. E limpede, faptul că Dumnezeu vrea ca tu să mergi în Lorena face parte din destinul tău. Cine ştie ce vei găsi acolo?

— Sigur nu voi găsi uniunea sacră a îndrăgostiţilor cu un cocoşat, asta ţi-o spun clar.

— Ştiu, Tilda. Şi îmi pare nespus de rău că prima ta experienţă cu un bărbat nu va una din iubire adevărată. Dar îţi promit că într-o zi vei găsi acel fel de iubire, că va fi tot ceea ce ai visat şi că aşteptarea va fi meritat.

— De unde ştii asta, Issy? Ce speranţă să am când la 23 de ani mă voi căsători cu un cocoşat? Voi fi o femeie bătrână când voi scăpa de el. Dacă voi scăpa vreodată. Să mă ierte Dumnezeu!

— Îţi pot promite asta pentru că profeţia o spune clar, se înăspri glasul lui Isobel. Ori crezi în profeţii, ori nu. Dar nu poţi crede şi una, şi alta, Matilda. Ori eşti Cea Aşteptată, ori nu. Şi dacă eşti, atunci îţi vei îndeplini destinul după vorbele profetei noastre: vei clădi altare importante pentru ca

ordinul să păstreze moştenirea noastră şi vei cunoaşte o iubire foarte mare. Consolează-te cu acest lucru şi găseşte-ţi încrederea, copilă. Ea te va salva când vei fi prinsă în tăvălugul vremurilor. Dar pentru moment, trebuie să accepţi această încercare, aşa cum Domnul nostru şi-a acceptat încercările. Cu siguranţă, în comparaţie cu el, căsătoria cu un duce şi o viaţă luxoasă nu poate fi atât de rea.

Dacă te gândeai astfel, era greu să fii deznădăjduit de propria soartă şi să nu te simţi foarte egoist. Învăţătorului îi plăcea să o întrebe, atunci când era tristă dintr-un motiv sau altul: „Se apropie cineva de tine sau de cei pe care îi iubeşti cu o cruce mare şi cu piroane de fier? Pentru că, dacă nu e aşa, nu prea ai de ce să te plângi”.

Învăţătorul îi citea adesea nu doar despre sacrificiile Domnului, dar şi despre sacrificiile mamei şi soţiei lui, care fuseseră nevoite să suporte durerea de a-i vedea ultimul chin. Dezbăteau până seara târziu, de multe ori, care dintre acele destine era mai nobil – destinul mielului de sacrificiu sau vieţile celor care au rămas în urma lui să ducă mai departe amintirea suferinţei lui. Era o întrebare fără răspuns, dar care nu înceta să inspire discuţii interesante printre oamenii de spirit.

Isobel avea o idee.

— Vino mâine-dimineaţă, imediat după răsărit, la Oltrarno. O să-l chem pe învăţător acolo şi ne vom ocupa de problema aceasta.

Ordinul avea o proprietate pe malul opus al râului, numită Oltrarno, într-o zonă mai izolată, care, din fericire, era ascunsă de ochii celor din Florenţa. O persoană atât de uşor de recunoscut şi atât de iubită cum era Matilda nu putea pur şi simplu să treacă printr-un asemenea oraş fără să fie observată. Când se aflau între pereţii mănăstirii Sfânta Treime, aveau intimitate. Dar pentru altele, erau nevoite să iasă din oraş.

De aceea, ordinul construise pentru ea un labirint din piatră şi cărămidă de-a lungul râului, pe care învăţătorul îl folosise pentru educaţia Matildei de-a lungul anilor. Acesta devenise cel mai bun refugiu al ei.

— Trebuie să rezolvi problema asta mergând prin labirint, Tilda. *Solvitur ambulando.*

Matilda a dat din cap. *Solvitur ambulando* însemna „se rezolvă dacă mergi” şi era o parte importantă a învăţăturilor lor din labirint. Pentru că Matilda fusese învăţată că labirintul era un dispozitiv perfect. Era format prin combinarea înţelepciunii lui Solomon şi a reginei din Saba, o indicaţie sublimă a felului în care cei ce se iubesc pot face miracole împărtăşind acelaşi spirit. Labirintul fusese dăruit oamenilor ca mijloc prin care ei să ajungă la Dumnezeu direct prin ascultarea interioară. Mersul prin labirint îi dădea persoanei care se ruga urechi de auzit, astfel încât, atunci când ajungea în centru, mesajele lui Dumnezeu să poată fi auzite şi înţelese clar. Era o rugăciune în mers, un dans al meditaţiei care împreuna trupul, mintea şi sufletul într-o singură şi puternică înţelegere. Prin intermediul labirintului, Solomon şi-a obţinut legendara înţelepciune.

Probabil că Matilda îşi va găsi puterea dimineaţă, după ce-l va fi ascultat pe Dumnezeu în centrul labirintului. Reuşise întotdeauna. Floarea cu şase petale din centrul labirintului era locul ei preferat de pe pământ, cel mai în siguranţă, cel mai drag loc creat vreodată. Mâine va merge acolo în căutarea propriei persoane, a viitorului ei şi a voii lui Dumnezeu, altfel greu de descifrat.

Răsăritul de vară deasupra râului Arno era un joc încântător de lumini aurii. Matilda a făcut o pauză, ca să se bucure de acest răsărit, respirând aerul frumoasei şi iubitei sale Toscane şi lăsând lacrimile să-i alunece pe chip. Apele

din această regiune – Arno, Pad şi Serchio – curgeau cu adevărat prin venele ei. A fi lipsită de ele pentru o perioadă scurtă de timp, darămite timp de ani de zile cât va fi nevoită să locuiască în Lorena, era o pedeapsă infernală. Probabil era chiar mai rea decât obligaţia de a se căsători cu un cocoşat. Ar putea chiar să suporte această oroare dacă măcar ar locui în Toscana.

Dar acest lucru era imposibil. Oricare ar fi motivele Lui divine, Dumnezeu a hotărât ca Matilda să se mărite cu acel cocoşat şi în acelaşi timp să fie despărţită de pământul ei natal. Acum va încerca să înţeleagă de ce şi, înţelegând, să se supună voii Lui.

Isobel o aştepta la poarta care delimita teritoriul ordinului de drumul spre Fiesole. Un crâng apăra spaţiul sacru de rugăciune de ochii iscoditori, iar ele urmau cărarea pe care Matilda o putea traversa cu ochii închişi, atât de bine o ştia şi atât de mult o iubea. Cărarea se termina într-un luminiş, unde labirintul uriaş fusese construit cu grijă, urmând principiile lui Solomon şi ale reginei din Saba, din piatră şi cărămidă înfipte în pământ pentru a crea cele unsprezece circuite care duc în centru. Deşi labirintul lui Solomon avea un centru perfect rotund, această versiune fusese construită pentru a culmina cu o roză cu şase petale, simbolul *Cărţii Iubirii,* aşa cum fusese desenat chiar de Mântuitor. Labirintul devenise astfel un hibrid miraculos între învăţăturile despre înţelepciune ale marelui Solomon şi rugăciunea centrală a descendentului său, Iisus Hristos.

Când Matilda a ajuns, învăţătorul era în centru, în genunchi, adâncit în rugăciune. Fra Patricio, tânărul protejat din Calabria, îi zâmbi Matildei de la intrare. Ea îi răspunse în linişte, nedorind să-l deranjeze pe învăţător din meditaţie, dar fericită că îl vede. Fuseseră iniţiaţi împreună în tainele ordinului, stând unul lângă celălalt în faţa învăţătorului. Se luaseră peste picior unul pe celălalt şi studiaseră împreună, jucaseră jocuri de memorie care le permiteau să memoreze *Cartea Iubirii* şi profeţiile din *Libro*

Rosso. Studiaseră împreună desenele de arhitectură complicate şi de inspiraţie divină ale lui Solomon pentru a crea temple, care fuseseră incluse în *Cartea Iubirii.* Acestea erau lecţiile cele mai intense şi mai dificile, iar studierea lor cu un partener făcea mai uşoară înţelegerea informaţiei. Ambii copii se dovediseră experţi în desenarea templelor, iar învăţătorul afirmase de multe ori că oricare dintre ei ar putea deveni un arhitect memorabil.

Concurau politicos pentru atenţia şi lauda învăţătorului, deşi uneori nu chiar atât de politicos, învăţând astfel să-şi ascundă personalitatea în învăţături. Patricio devenise fratele pe care Matilda îl pierduse când era mică. Învăţătorul îi tachina spunându-le că fiecare este câte o jumătate a aceleiaşi minţi. Faptul că va fi departe de el va fi un lucru la fel de groaznic pentru sufletul ei.

Învăţătorul a ieşit din labirint prin cele unsprezece circuite, înclinându-se adânc când ajunse afară. S-a apropiat de ei, îngenunchind să atingă inelul de fier care era în pământ. Cu ochii închişi, îi mulţumi Doamnei Labirintului pentru darurile ei, apoi o îmbrăţişă pe Matilda.

— Fii binevenită, fiica mea! i se adresă el, sărutând-o pe ambii obraji. Aceasta este într-adevăr o dimineaţă minunată, pentru că voia Domnului ni se face cunoscută. Voi ţine pentru mine ceea ce mi s-a făcut cunoscut până când le veţi afla şi voi pe ale voastre. *Solvitur ambulando,* copilă. Du-te şi vorbeşte cu Creatorul tău.

Cu un gest larg, arătă spre labirint. Isobel, Patricio şi învăţătorul s-au îndepărtat de el la o distanţă discretă, pentru a o lăsa singură pe Matilda. Erau momente în care mergeau toţi prin el împreună, formând un dans frumos de camaraderie şi împărtăşire. Dar în această dimineaţă trebuia să facă asta singură. Le-a mulţumit tuturor şi s-a apropiat de inelul de fier din pământ. A îngenuncheat pentru a-i mulţumi Doamnei Labirintului. De-a lungul timpului, Doamna avusese mai multe chipuri, deoarece ea era eternul feminin, esenţa iubirii şi a compasiunii, femeia

iubită care îl completează pe bărbat prin uniunea iubirii şi a spiritului lor, a încrederii şi a conştiinţei. Era Ariadna, regina din Saba, Magdalena, Asherah.

În cinstea Ariadnei, legendara Doamnă a Labirintului, Matilda şi-a smuls un fir lung din părul ei arămiu şi l-a legat cu un nod de inelul de fier, imitând firul care îl salvase pe Tezeu.

Apropiindu-se de intrarea măreţului loc, şi-a amintit ceea ce învăţătorul îi spuse cu atâţia ani înainte, când intrase pentru prima oară: „Nu există un drum corect de a merge prin labirint, nu există un drum greşit. Există doar drumul tău. Du-te în ritmul pe care sufletul ţi-l dictează şi rămâi fidelă drumului tău”.

Respirând adânc de câteva ori pentru a-şi limpezi mintea, Matilda intră în labirint. Azi, mergea încet, în mod intenţionat, privindu-şi picioarele care păşeau prin circuite, dorind să uite tot zgomotul din lumea reală care îi umplea mintea. Aspectele kinestezice ale labirintului erau cea mai mare mângâiere pentru mintea ei. Nu reuşea să stea calmă în rugăciune sau meditaţie pentru perioade lungi; avea un spirit prea neliniştit pentru o asemenea linişte. Majoritatea oamenilor sunt aşa. Dar în labirint putea să se mişte, să gândească şi să simtă în acelaşi timp. Era forma de rugăciune cea mai frumoasă.

Respira, se purifica, mergea, urma cărările şerpuite; lăsând deoparte toate gândurile, îi spunea lui Dumnezeu că nu voia nimic mai mult decât să-I audă vocea limpede şi să cunoască voia Lui pentru a o putea urma. Ajungând în centrul sacru, cel mai sfânt dintre locurile sfinte, locul din templu şi locul de rugăciune, a căzut în genunchi şi i-a cerut lui Dumnezeu să-i vorbească. Erau zile în care venea aici pentru a repeta *Tatăl nostru* şi cele şase învăţături de bază ale rugăciunii Domnului de pe fiecare petală. Dar în această dimineaţă nu a făcut la fel. A ales să străbată labirintul cu un scop, iar acel scop era să-şi înţeleagă destinul.

Dumnezeu nu a lăsat-o să aştepte mult. O viziune o aştepta în centrul labirintului.

Călărea printr-o pădure verde şi luxuriantă. În ciuda ei, trebuia să recunoască frumuseţea acelui loc. Patricio se afla alături de ea, era cu ea atunci când avea nevoie să plece din Verdun. Au călărit mult, pentru că a fi pe cal era unul dintre lucrurile în care Matilda îşi putea găsi refugiu acolo. Şi pentru că acolo nu exista vreun labirint, călăria era singura ei cale de evadare, o şansă de a se mişca şi de a gândi în acelaşi timp.

S-au oprit la un iaz alimentat de un râu ca să adape caii şi au mâncat din brânza şi pâinea pe care Matilda le pregătise pentru prânz. Patricio a dus caii la apă. Ceva a făcut-o pe Matilda să meargă înainte spre ceea ce părea în faţă un luminiş. Se simţea atrasă de ceva ce nu putea explica la început. Apoi a auzit-o: vocea unei fetiţe. Nu putea desluşi cuvintele, dar ştia că e un copil. Îi vorbea ei? O striga pe ea? Îi auzi chicotitul pe când se apropia de luminiş.

Razele soarelui de după-amiază târzie îşi făceau loc printre copaci, reflectându-se în ceea ce părea un bazin cu apă chiar în faţă. Atrasă de el, Matilda s-a apropiat. Era o fântână sau un bazin destul de lat încât să intre câţiva bărbaţi deodată în el. Aplecându-se să se privească în apă, Matilda a fost frapată de sentimentul de adâncime profundă, de conştiinţa faptului că această fântână era sfântă şi adâncă în pământ.

Apa era destul de liniştită; apoi un clipocit micuţ a ajuns la suprafaţă. Un val de lumină aurie a inundat fântâna şi zona din jurul ei. În timp ce privea în apă, o imagine a început să prindă formă. Scena se petrecea într-o vale superbă, cu o vegetaţie luxuriantă şi verde, cu copaci şi flori. Se uita ca şi când ar fi privit într-un glob de cristal cum

o ploaie cu stropi aurii cădea din cer, aurind tot ce se vedea. Curând, valea se umpluse de râuri aurii, iar copacii erau acoperiţi de ele. Totul strălucea în jurul ei cu lumina caldă şi bogată a unui minereu lichid.

În depărtare, a auzit vocea de fetiţă, care o adusese acolo.

— Bine ai venit în Valea de Aur!

Matilda a rămas fără răsuflare. Valea de Aur era menţionată în profeţie. Profeţia ei. Şi, ca şi când ar asigura-o că are dreptate, vocea de fetiţă a sunat limpede şi drăgălaş în pădure, repetând cuvintele micuţei profete, spuse acum o mie de ani:

— „Adevărul trebuie păstrat în piatră şi în pergamente şi construit într-o Vale de Aur. Noua Păstoriţă, Cea Aşteptată, va avea grijă ca structura să fie perfectă şi să închidă în pereţii ei sfinţiţi Cuvântul Tatălui şi al Mamei şi moştenirea copiilor lor. Iată, aceasta este moştenirea ei, precum şi a cunoaşte Marea Iubire”.

Matilda s-a ridicat din centrul labirintului, încă ameţită de viziunea despre care era sigură că-i fusese dată chiar de mica profetă. Când a început să meargă spre ieşire prin cele unsprezece circuite, şi-a amintit viziunea şi imaginile. În mintea ei nu era nici o îndoială că Valea de Aur se afla în Lorena. De aceea o trimitea Dumnezeu acolo, pentru că voia ca ea să construiască un altar pentru Calea Iubirii în acea regiune. Nu ştia ce formă va avea, dar era sigură că învăţătorul va şti exact ce trebuie făcut. Nu spusese el că Dumnezeu Şi-a făcut cunoscută voia în această dimineaţă?

Dar adevărata bucurie a venit din imaginea lui Patricio în labirint. Dumnezeu voia ca ea să aibă un prieten în Lorena, un prieten care putea să o înţeleagă cu adevărat într-o lume cu căi străine şi cu un soţ nedorit. Probabil că până la urmă va găsi puterea de a îndura această situaţie cu uşurinţă.

„Facă-se voia Ta”, îşi repetă de câteva ori, mergând spre ieşirea din labirint pe cărările sfinţite. Când a ajuns la ieşire, s-a plecat în semn de binecuvântare în faţa inelului de metal şi i-a mulţumit Doamnei Labirintului, care luase de această dată chipul lui Sarah-Tamar.

Învăţătorul nu avusese aceeaşi viziune ca Matilda. Aceea era doar pentru ea, un dar din partea profetei, pentru a nu-şi pierde credinţa. Dar avusese o viziune cu ea construind o clădire imensă în Lorena, care va deveni nu doar lăcaşul tuturor învăţăturilor lor, dar şi al istoriei poporului lor şi al familiilor sfinte. Matilda a fost însărcinată să construiască un adăpost pentru a păstra tot ceea ce era sacru pentru Ordinul Mormântului Sfânt şi va face acest lucru sub forma unei mănăstiri. Odată ce va găsi locul în această Vale de Aur pe care o văzuse în viziunea ei, va munci cu Patricio la începerea construcţiei. Învăţătorul va alege călugări din Calabria care se dovediseră vrednici ca istorici şi scribi pentru a începe sarcina de a construi biblioteca. Patricio va deveni stareţul lor.

Aceasta va fi cea mai mare cinste pentru Matilda şi Patricio. Pentru că învăţătorul văzuse încă un element foarte important în viziunea lui. A văzut *Libro Rosso* călătorind dincolo de Alpi în arca sa aurie, purtată cu grijă de Patricio într-un car tras de boi, aşa cum fusese dus Volto Santo cu trei secole înainte. Matilda trebuia să ia *Libro Rosso* cu ea, pentru ca scrierile să fie copiate întocmai şi aşezate cu mare cinste în noua mănăstire din această Vale de Aur. Odată ce sarcina va fi îndeplinită, vor duce *Libro Rosso* înapoi în Toscana, unde era destinată să rămână pentru totdeauna.

Învăţăturile Căii îşi vor găsi o nouă casă în Lorena, pe pământul lui Carol cel Mare. Destinul Matildei era să vadă realizându-se acest lucru. În ciuda agitaţiei ei în legătură cu

noaptea nunţii care urma, această viziune i-a dat o sarcină măreaţă asupra căreia să se concentreze, ceva pozitiv în viitorul ei, care avea o importanţă uriaşă. Va îndeplini această îndatorire cu onoare şi graţie.

Îşi va îndeplini destinul şi obligaţia ei, de Cea Aşteptată, şi va încerca din răsputeri să nu se plângă de căsătoria cu un cocoşat şi de viaţa de la palat.

Şi aşa s-a întâmplat că frumoasa fată din Nazaret care a primit numele Berenice la naştere va fi cunoscută mai târziu cu numele de Veronica. Ea era prietenă cu Maria Magdalena de când erau mici şi o discipolă a Căii Iubirii; a fost educată ca preoteasă la picioarele Domnului nostru la fel ca surorile ei din Nazaret. Veronica era mai tânără, iar în momentul răstignirii Domnului nostru ea nu era încă o Marie. Nu purta încă vălul roşu. Al ei era alb.

Este cunoscut actul de curaj al frumoasei Veronica din Ziua Plângerii, când Mântuitorul îşi căra povara pe deal, cu chipul năclăit de sângele care îi intra în ochi, de la rănile făcute de cununa de spini. Veronica şi-a făcut loc cu mult curaj prin mulţimea care îl înconjura pe învăţătorul ei şi şi-a luat vălul de pe cap. A întins mâna şi i-a şters faţa ca să poată vedea mai bine.

Mai târziu, s-a văzut că imaginea chipului Domnului nostru s-a imprimat pentru totdeauna pe bucata albă de mătase.

Veronica a ajuns alături de Magdalena şi de celelalte Marii la piciorul crucii, ca o soră iubitoare şi plină de suferinţă. Aici au fost apărate de romanul cu ochii albaştri, numit Praetorus, care era în serviciul personal al lui Pilat din Pont. Acestui centurion îi fusese vindecată mâna ruptă de Domnul nostru, iar în timpul Săptămânii Sfinte, când lucruri

atât de groaznice s-au întâmplat, el găsise lumina convertirii.

Praetorus va deveni un altfel de soldat după răstignirea Domnului nostru. Era destinat să devină soldat al Iubirii, unul dintre primii convertiţi la comunitatea noastră şi, cu siguranţă, unul dintre cei mai devotaţi.

În ziua învierii Domnului nostru, Praetorus a fugit la mormânt după ce a auzit de miracol. Acolo a vorbit pentru prima oară cu sora noastră din Nazaret, Veronica. Ea îi spuse despre învăţăturile măreţe ale Domnului nostru, despre Calea Iubirii şi despre modul în care acestea vor schimba lumea dacă vom permite adevărului să intre în inimile noastre.

Din acea zi sfântă de Paşte, Veronica şi Praetorus nu s-au mai despărţit. O asemenea iubire, găsită în umbra Sfântului Mormânt, putea fi doar una binecuvântată de Dumnezeu pentru totdeauna. Ea a început să-i prezinte învăţăturile din Nazaret. Iar când Doamna noastră a venit în Gallia pentru a-şi începe misiunea, ei au urmat-o şi şi-au continuat pregătirea sub îndrumarea ei şi direct din Cartea Iubirii, *aşa cum a fost scrisă de Domnul nostru.*

Astfel, ei au devenit primul cuplu care i-a învăţat pe oameni mai departe „uniunea sfântă a îndrăgostiţilor”, iar acele tradiţii au înflorit, ca omagiu al caracterului sacru al iubirii şi al cuplului lor. Unde există aceste învăţături, nu poate exista întuneric.

Dragostea învinge totul.

Când timpul se va întoarce, Veronica şi Praetorus se vor găsi din nou unul pe celălalt şi îi vor învăţa din nou pe alţii. Pentru că acesta este destinul lor etern şi model pentru mulţi alţii care au făcut aceeaşi promisiune de la începutul timpului, să se găsească unul pe celălalt şi să trăiască şi să-i înveţe pe alţii Calea Iubirii. Împreună.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Legenda Veronicăi şi a lui Praetorus
şi învăţăturile despre Iubire şi Uniunea Sacră,
aşa cum au fost păstrate în *Libro Rosso.*

Roma – în prezent

Cu palmele transpirate, părintele Peter Healy se plimba de colo-colo prin birou. Se întâmpla ceva cu totul neaşteptat şi oarecum ciudat, ce nu putea fi evitat. Bérenger Sinclair urca la el ca să-l vadă. Maggie se dusese jos pentru a-l ajuta să treacă de paza de la Vatican. Peter avea la dispoziţie doar câteva minute ca să-şi adune gândurile, dar nu putea face mai nimic în rest. Totul depindea de motivul pentru care venise Bérenger şi de felul în care va pune problema. Peter nu avea nici o idee, deoarece Maureen refuzase să vorbească despre vreunul dintre prietenii ei de la Pommes Bleues. Aproape că evitase complet subiectul, lucru care putea însemna orice.

Uşa se deschise şi Maggie îl invită pe Bérenger Sinclair în biroul lui Peter, simţindu-se oarecum dată la o parte când aristocratul scoţian refuză orice fel de răcoritoare. Bérenger aşteptă până ce menajera închise uşa pentru a-i întinde mâna lui Peter.

— Părinte Healy, îţi mulţumesc că m-ai primit atât de repede.

Peter întinse şi el mâna, liniştit de cordialitatea acestui prim gest.

— Desigur, lord Sinclair. Este plăcerea mea. Ce te aduce la Roma?

Peter făcu un semn către fotoliul din faţa biroului său. Sinclair se aşeză în timp ce răspundea simplu:

— Maureen.

— Mă gândeam eu. Ştie că te afli aici?

— Da, dar încă nu m-am întâlnit cu ea. Voiam să te văd mai întâi pe tine.

— De ce?

Sinclair se făcu mai comod în scaun.

— Pentru că ştiu că este îngrijorată de cum te vei simţi. Aşa că speram să rezolv problema asta mai întâi, pentru a avea un lucru mai puţin care să o îngrijoreze.

Peter rămase tăcut, precaut. Nu existase nici un contact personal între el şi Bérenger după ce părăsise castelul în acea noapte, cu Evanghelia din Arques, dar auzise suficient despre ce simţea Bérenger în legătură cu el şi cu acţiunile lui.

— Peter, am avut mult timp în care să mă gândesc la evenimentele de acum doi ani şi trebuie să-ţi spun că îmi dau seama că am fost nedrept şi dur cu tine. Vreau să ştii că nu am resentimente faţă de tine pentru ceea ce s-a întâmplat în acea seară. Şi spun asta cu toată sinceritatea. Înţeleg ce ai făcut şi de ce. Şi la un nivel metafizic ciudat, pe care nu pot spune că îl înţeleg încă, cred că ai făcut exact ceea ce trebuia să faci. Ţi-ai îndeplinit rolul în această mare dramă în care ne aflăm cu toţii.

Răspunsul lui Peter fu ambiguu.

— Ca Iuda?

Sinclair ridică din umeri.

— Probabil. Dar, după cum ştii, Evanghelia din Arques spune că Iuda era nobil şi loial. El nu l-a trădat pe Iisus, mai degrabă l-a ascultat. A făcut ceea ce era nevoie pentru ca toţi să-şi îndeplinească destinele. Din acest punct de vedere, da, aş spune că asemănările sunt mari şi îţi amintesc că Magdalena a spus că Iuda a fost cel pe care ea l-a jelit cel mai mult, cu excepţia unei singure persoane.

Peter dădu din cap. Una dintre cele mai controversate descoperiri din Evanghelia după Maria Magdalena era că Iuda a fost apostolul cel mai de nădejde şi mai devotat. Evanghelia schimbase total percepţia asupra acestui personaj atât de ponegrit în secolul I d.Hr. Peter era mai liniştit de când avusese această revelaţie.

— Mulţumesc. Apreciez că ai venit, mai mult decât îţi închipui. Spune-mi, dacă nu te deranjează, cum a fost reîntâlnirea ta cu Maureen? Nu prea vorbeşte cu mine despre aceste lucruri, având în vedere ce-a fost între noi.

În loc de răspuns, Bérenger zâmbi uşor:

— A avea o relaţie cu Maureen e ca şi când te-ai trezi şi ţi-ai da seama că ai un inorog în grădină.

— Ei bine, e foarte poetic ce ai spus. Dar ce înseamnă?

Bérenger îşi adună gândurile înainte de a răspunde.

— Este o situaţie complet unică şi oarecum şocantă. Nu ai mai întâlnit nimic la fel. Deodată, în centrul vieţii tale apare ceva care dovedeşte existenţa magiei în univers. Ai crezut întotdeauna că supranaturalul există, dar acum îl poţi chiar vedea şi aproape că îl poţi atinge. Aproape, dar nu chiar. Pentru că mai întâi trebuie să te apropii, dar totuşi, cum te apropii de o creatură atât de jucăuşă şi de neobişnuită? Îndrăzneşti măcar să o faci? Şi eşti vrednic să o faci? Nu există ceva care să te pregătească pentru o asemenea întâlnire, nimeni nu îţi poate spune cum să te porţi. Apoi este senzaţia pe care ţi-o dă acel corn foarte ascuţit. Oricât de fermecător şi de blând pare inorogul, ai şi sentimentul clar că ar putea să-ţi provoace o rană foarte gravă, chiar mortală, fie intenţionat sau nu. La fel se întâmplă şi cu supranaturalul. Deşi este frumos şi încântător şi ştii că într-un fel prezenţa lui în grădina ta este o binecuvântare, este şi foarte periculos şi tulburător pentru muritorii de rând. Cam în această situaţie sunt şi eu.

Peter intră în jocul lui Bérenger:

— Şi câştigarea încrederii lui, dacă vrei să păstrezi acel inorog în grădina ta, va necesita multă răbdare. Şi mult curaj.

— Da, şi mai ştii un lucru: dacă îl sperii şi pleacă, îţi va zdrobi inima, iar magia se va scurge din viaţa ta, fără să se mai întoarcă vreodată. Apoi grădina ta va părea foarte, foarte goală din cauza pierderii unicornului. Cum ar putea lumea ta să mai arate vreodată la fel? Poate vei mai găsi şi

alte lucruri frumoase de-a lungul vieţii, dar există un singur inorog, nu-i aşa?

Peter se aşeză mai bine în scaunul lui şi îi zâmbi lui Bérenger. Un zâmbet sincer şi cald. Pe vremuri, nu avusese deloc încredere în acest bărbat, dar acum îi era clar că acele zile făceau parte din trecut. Va învăţa să-l aprecieze şi să înţeleagă că are o integritate aparte. Mai mult, credea că scoţianul o iubeşte cu adevărat pe Maureen şi că o înţelege cum puţini alţii au putut să o înţeleagă vreodată. Şi era sigur că Bérenger va face tot posibilul ca ea să fie în siguranţă.

— Cred că ai venit la momentul potrivit. Maureen are nevoie de tine. Atacul de la Orval a speriat-o. Ne-a speriat pe toţi. Poţi să te apropii de ea cu grijă, cu înţelegerea de care are nevoie. Îţi aminteşti sfârşitul legendei despre inorog? În cele din urmă, singurul lucru care îl îmblânzeşte şi îl păstrează în grădină este iubirea necondiţionată.

— Sunt gata să-i ofer asta, dacă mă va lăsa să mă apropii de ea.

— Te cred. Cum pot să te ajut, Bérenger?

Sinclair a dat din cap.

— Aş vrea să fie atât de uşor. Dar acesta este un inorog pe care trebuie să-l câştig prin meritele mele. Deşi ai putea să mă ajuţi foarte simplu, prin a nu te opune. Dacă Maureen simte că susţii rolul meu în viaţa ei, atunci asta e mai mult decât suficient.

— Ai cuvântul meu. Şi să ştii că sunt de acord cu asta. Când lucrurile erau de-a dreptul urâte... ai fost alături de ea mai mult decât mine. Nu mă voi ierta niciodată pentru ce s-a întâmplat în acea noapte şi pentru rolul meu în această poveste. Îmi pare rău. Îmi pare rău cu adevărat şi sper că le vei spune asta lui Tammy şi Roland. Meritau mai mult decât au primit.

Peter avea un nod în gât la sfârşitul replicii. Profunzimea emoţiei îl luase prin surprindere, dar nu încercă să o ascundă.

Răspunsul lui Sinclair a fost blând.

— Ce-a fost a fost, Peter. Am învăţat cu toţii din asta şi să sperăm că vom trece peste acel moment. Iertarea este calea spre Iubire şi noi toţi încercăm din greu să facem ceea ce Ea ne-a învăţat. Ceea ce *Ei* ne-au învăţat. Acum avem o nouă sarcină în faţă şi s-ar putea să fie chiar mai măreaţă decât cea de dinainte. Asupra ei trebuie să ne concentrăm.

Au vorbit apoi despre descoperirile cele mai recente şi despre ciudatele indicii, făcând presupuneri despre cine ar putea fi în spatele ostilităţilor şi care ar trebui să fie următorii paşi. Peter a propus să se întâlnească toţi trei, după ce Bérenger avea să petreacă puţin timp singur cu Maureen. Au promis să lucreze împreună pentru un scop nobil; era timpul ca lucrul acesta să se întâmple. La sfârşitul întâlnirii s-au îmbrăţişat călduros, ambii simţindu-se uşuraţi şi ciudat de optimişti după conversaţia avută. Nu există o vindecare mai mare decât cea care vine din iertare şi împăcare.

Pe când Sinclair se apropia de uşă, Peter îl strigă:

— Bérenger, să ştii un lucru. Mi-am ales învăţătorul. Şi poţi fi sigur că de această dată am ales cu înţelepciune.

A bătut cu pumnul în masă, ca pentru a scoate acest lucru în evidenţă.

— Fie ce-o fi, nu voi mai fi de partea greşită încă o dată.

Capitolul nouă

Palatul de la Verdun, oraşul Stenay
Lorena, octombrie 1069

Era, cu siguranţă, neatrăgător şi practic diform, dar nu era chiar atât de monstruos precum se aştepta.

Până când a început să vorbească.

Matilda stătea în faţa bărbatului cu care urma să se căsătorească, de cealaltă parte a uriaşei sufragerii împodobite de la Verdun. Se îmbrăcase cu grijă, făcând tot posibilul să arate cât mai feminină şi ca o adevărată ducesă. Purta o rochie splendidă de mătase, de culoarea spumei mării, cusută cu fir de aur şi se împodobise cu bijuterii de aur dăruite de tatăl ei vitreg. Părul ei bogat era desfăcut, curgându-i până la mijloc, cu lănţişoare aurii împletite în şuviţele ce porneau de la tâmple.

Au fost lăsaţi singuri să cineze împreună şi să se cunoască mai bine. Godefroi cel tânăr semăna destul de mult cu tatăl lui, dacă îl privea mai atent, fiind aproape suportabil privirii. Dar, deşi Godefroi tatăl era înalt şi slab, fiul era gras. Nu era chiar obez, dar era clar că diformitatea lui nu îi permitea să facă prea multă mişcare. Şi, din nefericire, inteligenţa şi agerimea care se citeau pe chipul lui Godefroi tatăl lipseau de pe figura fiului. Trăsăturile sale dădeau impresia că este veşnic încruntat. Matilda nu era încă sigură dacă acestea făceau parte din diformitatea lui

legendară sau dacă anii de amărăciune îi contorsionaseră pur şi simplu faţa.

Cocoaşa de la care îi venea porecla era un defect din naştere. Tatăl vitreg îi explicase că, din nefericire, fiul lui s-a născut cu un handicap care l-a făcut să rămână aplecat, destul de tare. Nesiguranţele care îl măcinaseră încă de când era copil au fost exacerbate de cruzimile la care fusese supus din cauza aspectului său. Acestea îl transformaseră într-o fiinţă certăreaţă şi dificilă. Mai mult, pentru că nu-şi putea controla bine corpul, devenise obsedat de tot ceea ce putea controla, inclusiv de proprietăţile lui din Lorena, de care era încântat, aşa cum era acum de viitoarele lui proprietăţi din Toscana şi de soţia promisă. Totuşi, tatăl vitreg a asigurat-o că fiul lui nu era un bărbat dur, chiar dacă nu era cel mai agreabil, şi că Matilda era suficient de inteligentă ca să înveţe să se comporte cu viitorul ei soţ în aşa fel încât, în cele din urmă, el să se poarte cu ea cu respect şi blândeţe.

Însă, pentru moment, nu părea deloc blând. A început imediat o litanie prin care îi înşira toate lucrurile pe care nu le va tolera:

— Mi s-a spus că eşti încăpăţânată şi că te comporţi adesea într-un mod care nu este potrivit pentru o femeie. Dacă un asemenea comportament este acceptat în sălbăticiile Toscanei, el este cu siguranţă nepotrivit într-un loc atât de civilizat ca Lorena. Comportamentul acesta nu va fi tolerat în ţinutul meu, din partea soţiei mele. Nu vei părăsi această casă fără a fi îmbrăcată corespunzător, având o basma sau un văl care să-ţi acopere tot timpul părul nefiresc. Nu voi tolera ca bărbaţii să te privească pofticioşi din cauza înfăţişării tale destrăbălate. Aici lumea crede că femeile cu un asemenea păr roşu au moravuri uşoare şi că îşi au locul doar în bordeluri. Se crede că sunt consoartele diavolului. Din această cauză, nici un om cumsecade din Lorena nu va lua de soţie o femeie roşcată şi sunt îngrijorat că părul tău este atât de... aprins. Deşi am

fost avertizat asupra înfăţişării tale, părul tău nu mi-a fost descris în termeni atât de intenşi. Ar trebui să ştii că au existat femei care şi-au pierdut viaţa doar pentru că arătau cum arăţi tu acum. Vălul este spre binele tău şi ca eu să fiu ferit de orice înclinaţie ai putea arăta spre un comportament desfrânat. Dacă nu mă vei asculta, voi da ordin să fii rasă în cap şi să porţi mereu un văl. Mai mult, trebuie să înţelegi că eu voi fi noul duce al Toscanei odată ce ne vom căsători şi că mă voi ocupa de tot ce înseamnă administrarea acelor teritorii. Este o ruşine că tatăl meu ţi-a permis să te ocupi de acest lucru şi o dovadă a stării lui deteriorate şi de slăbiciune. E limpede că acesta e motivul pentru care nu te-a trimis la mine la şaisprezece ani, aşa cum promisese. Dacă aş fi bănuit cât e de slab, aş fi venit în Toscana acum mulţi ani pentru a îndrepta această situaţie.

Ultima afirmaţie a cocoşatului, că el va conduce Toscana – Toscana ei –, îi stătea în gât Matildei, care nici nu putea să se atingă de mâncarea din farfurie. Ar fi vrut să arunce cuţitul în el, dar reuşi să-şi ţină mâinile liniştite în poală. Matilda rămase tăcută, nu riscă să-şi deschidă gura, fiindcă nu era sigură că poate avea încredere în ceea ce ar putea ieşi din ea. Dar logodnicul ei nu era nici măcar aproape de finalul listei de pretenţii.

— Mi s-a spus că ai adus un duhovnic cu tine, un anume Fra Patricio din Lucca. Voi vorbi cu el ca să fiu sigur că poate fi acceptat aici, deoarece am înţeles că ai legături cu erezii scandaloase din Toscana. Pe pământul meu te vei comporta tot timpul ca o bună catolică, ai înţeles?

Ceea ce înţelegea era cu adevărat jignitor: el îi dădea ordine, era cât se poate de dezinformat şi îi vorbea ca şi când ar fi fost proasta satului. Matilda era furioasă, dar nu lăsa să se vadă lucrul acesta. Era mai inteligentă decât el. Infinit mai inteligentă. Va considera această întâlnire un joc de strategie care trebuie câştigat. Era vorba despre un război, cu multe bătălii pe care va trebui să le câştige pentru a-şi păstra libertatea şi pământurile. Doar că, în

acest caz, câmpurile de luptă vor fi masa din sufragerie şi dormitorul.

Făcu mari ochii albaştri-verzui şi explică apoi cu o inocenţă gravă.

— Dar, domnule, duhovnicul meu nu este din Lucca. El vine din ţinuturile credincioase ale Calabriei, din Sud, şi nu are nici o legătură cu ereziile din Toscana. Vei observa imediat, după accentul lui şi după tenul închis, că este din Calabria. El a fost ales, de fapt, pentru a mă pregăti să devin o soţie catolică bună şi demnă de tine.

Godefroi a privit-o un moment înainte de a mârâi în semn de aprobare, după care începu să-şi sfâşie puiul cu un avânt lacom. Felul lui de a mânca era dezgustător, dar cel puţin nu vorbea cu gura plină.

Restul serii a trecut într-o linişte relativă, în afară de sunetele cocoşatului care îşi devora mâncarea. Ultimele lui cuvinte înainte de a se ridica de la masă au fost chiar mai fermecătoare decât propoziţiile din introducere:

— Vreau să am mulţi copii şi aştept să îmi oferi copii imediat. Sper că la douăzeci şi trei de ani nu eşti prea în vârstă pentru a-mi da ceea ce îţi cer. Dacă mi-ai fi fost trimisă la şaisprezece ani, acum am fi avut o casă plină de băieţi. Dacă se dovedeşte că eşti prea coaptă, atunci îmi voi lua o soţie mai tânără. Şi voi păstra averile tale. Indiferent de obiceiurile din regiunile barbare ale Toscanei, în Lorena un bărbat nobil are acest drept.

Matilda îşi muşcă limba până la sânge. Dacă aşa se comporta un nobil din Lorena, prefera să i se spună că e barbară.

Matilda se rugase cât a durat drumul prin Alpi, meditând cu Patricio cum să-şi împlinească destinul urmând Calea Iubirii şi găsind binele în toţii copiii lui Dumnezeu. Jurase să trăiască după acest principiu şi intenţiona să-şi respecte

jurământul cum putea mai bine, amintindu-şi în fiecare clipă că nu era o sfântă şi nu plănuia să devină una. Dumnezeu să binecuvânteze răbdarea lui Patricio, pe care, fără îndoială, o întinsese până la limită pe drumul lung dinspre Toscana. Dar când au ajuns la Verdun, Matilda era pe deplin pregătită să fie tandră cu cocoşatul. Spera sincer să găsească o modalitate de a deveni prieteni. Şi dacă tânărul Godefroi era un om bun, un interlocutor vrednic şi un bun partener de şah, ar putea chiar să înveţe să-l iubească. Din păcate, acest lucru nu se va întâmpla. Deşi urma să se confrunte cu el pe o tablă de şah, era sigură că primele două calităţi îi lipseau.

În esenţă, ceea ce făcea cocoşatul nu era mai grav decât ceea ce ar fi încercat să facă Henric dacă nu s-ar căsători – adică să revendice proprietăţile ei, în timp ce i-ar nega toate drepturile şi ar ţine-o prizonieră în nordul friguros. Era cu adevărat o diferenţă între ei? Ea nu vedea nici una. Cel puţin cu Henric nu trebuia să se culce. Ori să ia cina cu el. Deci, cu ce era situaţia asta mai bună?

I-a chemat pe tatăl ei vitreg şi pe mama ei să le pună aceste întrebări. Deşi starea de sănătate a lui Godefroi se deteriora rapid, el era încă duce de Lorena, bărbatul care aranjase alegerea papei şi domnise peste împărăţii. Şi o iubea mult pe Matilda şi îi păsa de fericirea şi siguranţa ei.

Matilda şi-a prezentat ideile atât de logic, încât nici mama ei şi nici tatăl vitreg nu au putut aduce imediat un motiv solid pentru a continua cu planurile de căsătorie. Situaţia se transforma rapid într-o criză, care era limpede că îl afecta pe tatăl ei vitreg bolnav. Godefroi i-a cerut Matildei să-i acorde câteva zile să se gândească la o soluţie şi să aibă o discuţie serioasă cu fiul lui. Matilda mai avea de pus o singură întrebare:

— De ce servitorii lui Godefroi mă privesc ca şi când aş avea două capete? Culoarea părului meu îi sperie atât de tare?

Godefroi îi explică Matildei că se ştia că doar femeile din linia ei directă de descendenţă aveau caracteristicile ei fizice; de aceea, toate femeile cu o asemenea culoare a părului erau considerate eretice. În generaţiile dinainte, acuzaţia de erezie se transformase într-una de vrăjitorie, păcat pedepsit cu moartea.

— Când eram copil, am văzut cum multe femei care nu aveau nici o vină, în afară de culoarea roşie a părului lor, erau torturate, mutilate şi arse în piaţa centrală a oraşului după ce suferiseră umilinţa de a face o „paradă”, un spectacol care a fost din fericire scos în afara legii în civilizata Lorenă.

Matilda nu era sigură că vrea să ştie, dar întrebă oricum:

— Să facă o paradă?

Godefroi i-a dat mai multe detalii.

— Am văzut o femeie roşcată cu cătuşe la mâini, la picioare şi la gât, forţată să meargă goală prin piaţă în timp ce sătenii o loveau cu pietre şi legume stricate. Le-a fost arătată pentru ca toţi să vadă că semnul culorii părului ei era prezent în locurile cele mai intime şi ruşinoase ale corpului ei. Aceasta era dovada clară de vrăjitorie, deoarece se hotărâse că singura cauză a unei caracteristici atât de nefireşti era... stimularea orală a organelor genitale ale femeii de către diavolul însuşi.

Matilda ridică din umeri, neînţelegând despre ce era vorba. Ceea ce odată era un semn din naştere care arăta că o femeie descinde direct din Iisus şi din Maria Magdalena devenise un blestem periculos. Din semnul sacru al Mântuitorului şi al unei profete, devenise semnul de condamnare a vrăjitoriei.

— Din nefericire, clasele de jos sunt încă prea superstiţioase şi de aceea servitorii sunt foarte curioşi şi destul de înfricoşaţi de tine. Trebuia să te fi avertizat, probabil, dar am fost plecat mult timp şi am sperat să văd că lucrurile s-au schimbat mai mult în bine aici acasă la mine.

Godefroi oftă, dar apoi schimbă rapid subiectul.

— Voi vorbi cu fiul meu şi voi face ca totul să fie bine.

A îndemnat-o apoi pe Matilda să se plimbe şi să exploreze ţinuturile verzi din Lorena înainte de venirea iernii, când va fi prea frig pentru a călări, ştiind că dacă ar scoate-o şi i-ar da un cal, starea ei de spirit se va schimba. Şi, deşi nu era Toscana, ea ar putea descoperi în această parte a lumii multe locuri frumoase pe care ar putea să le îndrăgească.

Matilda îi lăsă pe părinţii ei şi se duse să-l caute pe Patricio. Îi spuse să se pregătească. Dimineaţă vor merge călare într-o aventură în găsirea Văii de Aur. Până la urmă, pentru asta venise aici, nu?

Matilda era foarte fericită atunci când călărea. Trecea printr-o pădure deasă, cu părul fluturând pe spate, eliberat din strânsoarea oribilului văl pe care îl dăduse jos fără să stea pe gânduri, de îndată ce ieşise din Verdun. Împotriva voinţei ei, trebuia să recunoască frumuseţea locului. Era frig, desigur, şi cu siguranţă nu era Toscana, dar locurile aveau farmecul lor. Patricio era alături de ea, întrecându-se cu ea, ironizând-o şi pierzând. Era imposibil să o întreci pe Matilda atunci când era pe cal. Era neînfricată până la nechibzuinţă, dar şi foarte pricepută. Singurul lucru pe care putea să îl spună în favoarea cocoşatului era că are gusturi bune la cai. Şeile erau frumoase şi foarte rezistente. Au călărit mult, hotărâţi să străbată cât se putea de mult din pădure în căutarea Văii de Aur, locul pe care Matilda îl văzuse în viziunea ei. Până acum, peisajul era plin de verdeaţă, dar nu găsise încă izvorul.

După-amiază, Matilda a început să tremure. Era o senzaţie ciudată, de nedescris, aşa că a încetinit şi şi-a dat voie să trăiască senzaţia. Se simţea ca şi când s-ar fi aflat la o intersecţie a timpurilor – avea o senzaţie supranaturală a

trecutului, prezentului şi viitorului, care erau una. Această senzaţie a făcut-o să ameţească puţin, dar era în acelaşi timp plăcută.

Când sentimentul a trecut, a dat din nou bice calului. Patricio o urma, iar când au făcut un mic ocol în pădure, pentru a se opri puţin, au zărit un mic iaz în faţa lor.

Era acolo, aşa cum îi apăruse în viziune. Un iaz, a cărui apă venea dintr-un râu. Au descălecat, iar Patricio s-a oferit să ducă animalele la apă, fiind de acord ca Matilda să se plimbe singură, spre luminişul dinaintea lor. Până acum totul era aşa cum îi apăruse în viziune. Doar o lebădă albă a trecut pe lângă ea, întorcând capul ca şi când ar spune: *urmează-mă.* Iar apoi Matilda a auzit sunetul vocii fetiţei, în depărtare. Auzea un chicotit în timp ce se apropia de luminiş.

Razele soarelui de după-amiază străluceau printre copaci şi ajungeau la suprafaţa apei din faţă. Matilda s-a îndreptat spre ea, ştiind deja că este o fântână. Aplecându-se să se uite în apă, era convinsă că era foarte adâncă. Ştia că această fântână era sfântă şi că se afunda foarte mult în pământ. Acest loc avea ceva magic. Chiar şi pădurea era bătrână, primitivă, profundă şi pură. Va fi un loc bun pentru a construi monumentul lor în cinstea iubirii şi înţelepciunii.

Scufundându-şi uşor mâinile în apa întunecată şi rece, Matilda nu a simţit la început că inelul ei, pecetea Mariei Magdalena, ieşise de pe deget. A alunecat de pe degetul ei atât de repede, încât tot ce mai putea face era să privească înfiorată cum comoara ei se ducea spre adâncul fântânii.

Atunci scoase un ţipăt de spaimă.

În genunchi, pe marginea de piatră, scruta apa, încercând să zărească inelul, dar era imposibil. Se ridică uşor, resemnată, când observă deodată ceva ce sclipea şi se mişca în apă. Pleosc! Un peşte uriaş, un fel de păstrăv cu solzi aurii a sărit din apa fântânii, apoi s-a întors în adâncuri. Aşteptă să vadă dacă minunatul peşte se întoarce. O altă săritură din apă şi păstrăvul a ajuns din nou

în aer, de această dată părând că se mişcă cu încetinitorul. Din gura peştelui se vedea ieşind inelul ei preţios.

Matilda şi-a pierdut răsuflarea când peştele s-a îndreptat spre ea, mişcându-se încă foarte încet. Dădu drumul inelului din gură şi îl aruncă spre ea. Ridicându-şi mâna, inelul căzu în palma ei deschisă. A închis pumnul strâns şi l-a dus la piept, recunoscătoare că inelul i-a fost înapoiat de peştele fermecat, care s-a retras apoi în adâncul bazinului. Apa s-a liniştit şi, din nou, magia a dispărut.

Punându-şi inelul înapoi pe deget, Matilda a mai privit o ultimă dată apa să vadă dacă acel loc extraordinar îi mai oferea vreun miracol. Apa era destul de liniştită, apoi un clipocit firav se auzi la suprafaţă. Un val de lumină aurie începu să umple fântâna şi pământul din jurul ei. Lumina soarelui părea să curgă ca şi când un aur lichid ar fi curs din cer, aurind totul înaintea Matildei. Curând, valea se umplu de râuri de aur, iar copacii erau acoperiţi de ele. Totul strălucea împrejurul ei, cu lumina caldă şi bogată a unui minereu lichid.

În depărtare a auzit o voce de fetiţă, despre care ştia că aparţine micuţei lor profete, Sarah-Tamar.

— Bine ai venit în Valea de Aur!

Matilda a auzit o răsuflare întretăiată în spatele ei. S-a întors şi l-a văzut pe Patricio apropiindu-se, învăluit în aceeaşi viziune a unei văi de aur fermecate. Totul a durat atât cât durează viziunile. Secunde? Minute? Imposibil de ştiut. Dar lumina aurie a pierit în cele din urmă, aşa cum trebuia, iar cei doi au rămas din nou în uriaşa pădure verde.

Simţea o alinare că a împărtăşit o asemenea viziune cu un prieten de încredere. Patricio făcea acum parte din profeţie, la fel de mult ca Matilda. S-au îmbrăţişat ca nişte fraţi, un gest cald şi inocent între doi oameni care se iubesc unul pe celălalt în cel mai simplu mod. Ar fi putut fi, cu adevărat, fraţi prin descendenţă. Au jurat să clădească împreună cea mai mare mănăstire din Europa în acest loc:

un altar, o bibliotecă şi o şcoală, toate în cinstea Iubirii. O vor umple cu cea mai mare bogăţie din lume.

Şi o vor numi Orval. Pentru că aceasta va deveni cu adevărat o Vale de Aur.

Matilda s-a întors seara la Verdun, bine-dispusă. Şi-a amintit chiar să-şi pună pe cap vălul pe care îl ura, acoperindu-şi părul care era şi mai răvăşit decât de obicei după o zi de călărie. Era chemată urgent de mama ei şi de către tatăl vitreg; trebuia să meargă în camera lor la întoarcere. Inima i s-a făcut cât un purice. Se ruga ca sănătatea lui Godefroi să nu se fi înrăutăţit cât timp fusese plecată. După ce înlătură mirosul de cal schimbându-şi veşmintele, fugi prin holul lung spre camera tatălui ei vitreg.

— Intră, draga mea. Intră!

A respirat imediat uşurată. Deşi Godefroi era tras la faţă şi palid, stătea la biroul lui şi arăta mai bine decât în ultimele săptămâni. Părea că ultimele două zile de negocieri cu fiul său îi readuseseră puţin din aerul de politician.

Beatrice vorbi prima:

— Tatăl tău vitreg a muncit din greu să ajungă la o înţelegere care să fie în beneficiul tuturor celor implicaţi. Prin aceasta, Toscana va rămâne în seama ta şi va salva aparenţele pentru Godefroi cel tânăr. Te va proteja, de asemenea, de lucrurile ciudate şi ilegale cu care te-a ameninţat Godefroi.

Godefroi tatăl continuă:

— Fiul meu a fost de acord să semneze un document care spune că are drepturi în Toscana doar atâta timp cât este căsătorit cu tine. Dacă alege să te dea la o parte din orice motiv, pierde toate acele drepturi. Mai mult, tu ai dreptul să-l părăseşti şi să te întorci în Toscana dacă este violent cu tine fizic în orice fel sau pentru anumite motive legale care vor fi expuse cu grijă în document. Ai, de

asemenea, dreptul de a vizita anual Toscana şi de a te ocupa de administrarea ţinutului tău în acest timp.

Matilda era uluită. Nu se mai auzise de o asemenea înţelegere, dar Godefroi cunoştea bine legea şi căutase, fără îndoială, ceea ce era legal. Era, cu siguranţă, o opţiune mai bună decât să fie în război, atât împotriva lui Henric, cât şi împotriva cocoşatului şi putea să-şi păstreze moştenirea.

— Eşti de acord cu ce am convenit, fiica mea?

Dând uşor din cap, Matilda se gândea la poziţia ei ca fiind una strategică. Era una destul de importantă. Dar dacă ar îndrăzni mai mult?

— Astăzi, am avut o viziune când eram în pădure. Vreau să construiesc o mănăstire mare aici, în cinstea Maicii Domnului, iar Patricio să fie stareţul ei. Aş dori ca Godefroi să ofere resursele pentru construirea unui asemenea monument ca dar de nuntă pentru mine.

Deşi atât Godefroi tatăl, cât şi Beatrice ştiau în cinstea cui va fi ridicată mănăstirea de fapt şi care era scopul ei, nici unul nu i-a contestat cererea. Dacă ridicarea unei mănăstiri în pădure pentru ordin o va ajuta pe Matilda să se resemneze cu soarta ei de a se căsători cu cocoşatul şi de a locui în Lorena, fie. Devenind protectoarea unei mănăstiri uriaşe, Matilda îşi va face probabil o reputaţie pe plan local. Circulau deja bârfe despre ea, dar cu siguranţă că o ducesă atât de devotată Domnului şi Maicii Sale Sfinte încât să-şi dedice viaţa construind un monument în cinstea lor nu putea fi o vrăjitoare.

Tatăl vitreg îi zâmbi, arătând puţin din vechea lui vitalitate:

— Sunt sigur că fiul meu va fi mai mult decât dornic să ofere resurse pentru un proiect atât de vrednic şi, în egală măsură, încântat că soţia lui este o femeie atât de pioasă şi o atât de bună catolică.

Făcând o reverenţă adâncă, Matilda le mulţumi părinţilor ei pentru generozitate şi se retrase în camera ei. Nu era în

nici un caz un scenariu perfect, dar putea învăţa să trăiască astfel. Şi, lucrul cel mai important, se afla în situaţia în care putea începe imediat construcţia pe care o va numi Mănăstirea Doamnei Noastre din Orval. Va îndeplini obligaţia Celei Aşteptate, aşa cum îşi ţinuse promisiunea faţă de Chipul Sfânt. Nimic nu era mai important decât acest lucru.

— Facă-se voia Ta!

Matilda rosti în şoaptă, cu ochii îndreptaţi spre cer, aceste cuvinte, în timp ce se întorcea prin coridorul rece. Îl căuta pe Patricio pentru a-i da vestea bună despre noua lui misiune oficială de a deveni stareţ al mănăstirii Orval.

Patricio a supravegheat planul iniţial şi construcţia mănăstirii cu ajutorul sfetnicilor benedictini ai lui Godefroi tatăl. Desigur, Matilda era consultată în toate aspectele majore. La ordinul din Lucca au fost trimişi mesageri pentru a-i anunţa pe Isobel şi pe învăţător că au întemeiat cu succes Valea de Aur şi că monahii din Calabria care vor începe să transcrie *Libro Rosso* şi alte istorii ar trebui să se pregătească să vină în Nord până în vara anului 1070.

Matilda ţinea o cutie din fildeş sculptată în camera ei; era un cadou de la tatăl ei, primit când împlinise aniversarea vârstei de şase ani. Era obiectul ei cel mai de preţ, deoarece era încrustată cu simbolul părţii Lucchesi a familiei, simbolul lui Siegfried, cu pietre semipreţioase. În cutie, ţinea un alt obiect personal preţuit de ea. Era pergamentul rulat şi legat cu fundă roşie din satin care conţinea desenul rozei cu şase petale, aşa cum fusese desenat de învăţător. Scoţând pergamentul din cutie, Matilda îl duse în camera de întâlnire, unde Patricio vorbea cu arhitecţii.

— Vreau să construim o fereastră cu acest model, anunţă ea desfăcând pergamentul pentru a le arăta simbolul.

Vreau ca lumina zilei să strălucească prin petalele florii şi să lumineze podeaua de dincolo de ea. Pe podea va fi un labirint. Patricio vă va spune cum va arăta.

Labirintul desenat de Solomon şi instrucţiunile după care să construiască cele unsprezece circuite spre centru erau scrise în *Libro Rosso.* Va fi o mare provocare pentru constructori, deoarece dorea unul şi în pereţi, şi în grădină. Dar Matilda mai avea şi alte sarcini dificile să le dea.

— Am avut un vis despre cum trebuie să arate naosul. Trebuie să fie clădirea cea mai solemnă din Lorena, cu adevărat vrednică de comoara pe care o va păstra. Deşi nu sunt foarte talentată ca artistă, am văzut acest lucru în viziunea mea şi voi încerca să-l desenez pentru voi.

Matilda a luat condeiul de la arhitectul-şef şi a început să deseneze, în timp ce Patricio râdea de falsa ei modestie. Matilda era excepţională la desenul tehnic şi le dădea indicaţiile despre templul lui Solomon mai repede şi cu mai multe detalii decât el.

Îi explică arhitectului:

— Vreau să aibă aceste arcade ascuţite, cât de sus se pot construi, susţinute de coloane din marmură aurie. Acesta va fi un naos lung, cu multe coloane şi multe arcade. Va fi un monument în cinstea lui Dumnezeu şi în cinstea a ceea ce poate fi creat în numele Iubirii. Trebuie să fie măreţ, pe măsura a ceea ce reprezintă.

Arhitectul clătină din cap, mirat, către viitoarea ducesă de Lorena. Această femeie era foarte talentată la desen şi cunoştea principiile arhitecturii. Ceea ce propunea ea era o provocare imensă. Când Matilda a terminat de explicat, arhitectul era convins că a înţeles viziunea ei, viziunea ei incredibil de costisitoare: aceea de a construi cea mai mare mănăstire din nordul Europei.

Amânase inevitabilul cât a fost posibil. Godefroi tatăl se stingea şi trebuia ca Matilda să spună jurămintele alături de cocoşatul dezgustător peste trei zile. L-a găsit pe Patricio în capelă.

— Patricio, ajută-mă! Ştiu că trebuie să fac asta, dar sunt îngrozită că trebuie să-l las să mă atingă. Ce să fac?

Patricio primise aceeaşi educaţie ca Matilda şi era conştient de sfinţenia camerei nupţiale. Ştia, de asemenea, că Matilda nu va afla uniunea sacră din scripturile lor în această căsătorie cu un om dezgustător, pe care îl dispreţuia. Dar el avea puţină experienţă practică în această problemă. Deşi ea îl tachina adesea, spunându-i că este în căutarea frumuseţilor blonde germane din regatul ei pentru a-i găsi o stareţă potrivită ca parteneră, Patricio mai avea de aşteptat pentru această ocazie. Era oarecum pierdut, aşa că întrebă:

— Ce sfat ţi-a dat Isobel?

Matilda oftă şi încercă să-şi amintească ultima ei conversaţie cu Issy.

— Mi-a spus să nu îl sărut.

Patricio a aprobat din cap. Era un sfat de înţeles. *Cartea Iubirii* şi Cântarea Cântărilor vorbeau de sărut ca fiind absolut sacru. Prin sărut sufletele se armonizau, cele două spirite se împreunau în acea respiraţie împărtăşită. Sărutul, la fel sau poate mai mult ca intimitatea finală a actului sexual, era considerat esenţial în uniunea divină.

Isobel îi spusese:

— Este dreptul lui de soţ să-ţi ceară copii, Tilda. Va trebui să-ţi supui corpul dorinţei lui, să i te oferi de la şolduri în jos oricând va dori el. Dar nu trebuie să-ţi supui şi sufletul. Tot ce este de la inimă în sus îţi aparţine ţie. Oferă-i îndatoririle tale legale de soţie, dar păstrează-ţi drepturile tale. Nu-i permite să te sărute dacă ţi se pare dezgustător. Aceasta este o comoară pe care nu eşti obligată să o oferi decât celui pe care îl iubeşti cel mai mult.

A făcut-o pe Matilda să roşească, învăţând-o o serie de distracţii alese şocante, care îl vor face pe bărbat să uite de sărut. Rapid. Ascultase cu atenţie, oarecum îngrozită, dar luase notiţe în minte. Acum, când evenimentul ameninţător se apropia, era fericită că fusese atât de atentă.

Matilda era o elevă excepţională. Când jurămintele au fost spuse în capela din Verdun, după trei zile, ea tremura şi de frig, şi de frica nopţii nunţii. Dar s-a hotărât să trateze acest lucru strategic, ca pe un alt câmp de luptă unde trebuia să se bată pentru a apăra ceea ce era al ei de drept. În acest caz, îşi apăra sufletul.

Când cocoşatul s-a apropiat de ea în camera nupţială, Matilda l-a scandalizat, jucând cu multă convingere rolul unei dezmăţate. L-a întâmpinat în toată splendoarea goliciunii ei absolute, o imagine a sălbăticiei, cu cosiţe arămii-roşiatice, care contrastau cu pielea de marmură, fără cusur. Faptul că legendarul şi păcătosul păr roşu nu îi acoperea doar capul, ci şi partea ei cea mai femeiască era pe cât de ispititor, pe atât de şocant şi, cu siguranţă, era mai mult decât putea suporta orice bărbat creştin. Era convins că această creatură nefirească era cu adevărat vrăjitoarea care se credea că este. Era şarpele Lilith, seducătoarea demonică, era consoarta diavolului. Dar în acel moment, era dispus să-şi rişte şi sufletul său nemuritor dacă era nevoie. Diavolul câştigase.

Godefroi era vrăjit de noua lui soţie, dar şi îngrozit de ea. În rolul ei, Matilda nu a pierdut timpul şi a profitat de starea lui de uimire. Folosindu-se de trucurile prostituatelor pe care Isobel i le dezvăluise, Matilda s-a asigurat că soţul ei nu avea nici un interes să o sărute. În mod deloc surprinzător, totul s-a terminat repede. Godefroi cel Cocoşat s-a întors aproape imediat cu spatele şi a început să sforăie, lăsând trupul Matildei puţin răvăşit, dar sufletul intact.

Ziua următoare, când a fost întrebat despre noaptea nunţii de unii dintre oamenii lui, cocoşatul a murmurat:

— Tot ceea ce se spune despre femeile roşcate este adevărat.

Râsul lasciv care a urmat după comentariu era semn clar că toţi din Lorena ştiau prea bine ce însemna părul roşu, dincolo de uşile închise ale dormitorului.

Godefroi tatăl, ducele de Lorena, a intrat într-o comă profundă în ziua următoare. A murit trei zile mai târziu, în ajunul Crăciunului anului 1069. Matilda l-a jelit cu toată cinstea şi sinceritatea pe care le-ar fi oferit tatălui ei natural, ceea ce nu se putea spune despre fiul lui. Godefroi fiul pândea ca un vultur, aşteptând ca tatăl lui să moară pentru a moşteni toate proprietăţile lui şi ale Matildei.

Partea bună a lăcomiei cocoşatului era că aceasta îi ocupa tot timpul şi astfel nu avea prea multă treabă cu Matilda. Ea făcea ce voia, adică îşi petrecea timpul cu Patricio supraveghind lucrările de la Orval. Construcţia nu începea decât în primăvară, dar aveau destule lucruri de făcut până atunci. Arca Noii Alianţe, care conţinea *Libro Rosso,* era păstrată într-o capelă privată, în care doar Matilda şi Patricio puteau intra; aceasta era una dintre cerinţele ei dinaintea nunţii, până când mănăstirea Orval va fi construită şi arca va putea fi mutată, iar cartea, copiată. Desigur, îl minţise pe cocoşat cu privire la conţinutul arcei, dar el nici măcar nu şi-a dat seama. Patricio îşi petrecea acum majoritatea timpului în capelă, dându-şi silinţa să deseneze schiţa labirintului lui Solomon care apărea în *Libro Rosso.* Vor avea nevoie de o copie pe care să o arate constructorului.

Matilda petrecea ore în şir cu mama ei. Aceasta era văduvă acum pentru a doua oară şi ambele dăţi pierduse bărbaţi pe care îi iubise cu adevărat. Beatrice şi-a acceptat durerea cu aceeaşi graţie şi demnitate cu care trăise şi înainte, dar Matilda vedea că durerea îşi lăsase amprenta.

O şuviţă groasă argintie strălucea prin părul ei odată negru, iar frumuseţea ei legendară începea să pălească din cauza vârstei şi a necazurilor.

— Când se topeşte zăpada, mă întorc la Mantova, anunţă Beatrice deodată într-o seară, la cină.

Matilda era surprinsă. Crezuse că, din moment ce mama ei era din Lorena, era fericită să fie aici, în casa în care a copilărit.

Beatrice explică:

— Toscana a devenit casa mea de-a lungul anilor în care am locuit acolo, Matilda. Este mai mult casa mea decât va fi Lorena vreodată. Dar, pe lângă asta, nu am încredere în soţul tău aşa cum am avut în al meu. El va fi ocupat cu problemele de aici din Lorena, iar eu mă voi întoarce la pământurile noastre, ca să am grijă să fie administrate cum se cuvine. O fac pentru tine şi pentru mine.

— Mi-ar plăcea să merg cu tine, oftă Matilda.

Beatrice întinse o mână să o mângâie pe fiica ei.

— Într-o bună zi, fiica mea, într-o bună zi. Nu-ţi pierde speranţa. Eşti tânără şi vei vedea Toscana din nou.

Şi, total pe neaşteptate, Matilda a făcut ceva ce rareori îşi permitea. A plâns. Punându-şi capul între palme, şi-a permis să plângă: pentru ţara ei pierdută, pentru taţii ei care au pierit, pentru prietenii ei care erau prea departe, pentru vărul ei îngrozitor, pentru căsătoria ei dezgustătoare, pentru responsabilităţile ei spirituale, iar acum pentru mama ei care pleca. Beatrice a lăsat-o să plângă cât a vrut, în timp ce-i mângâia părul cu o afecţiune maternă pe care nu i-o arăta decât rareori.

Roagă-te aşa cum te-am învăţat, folosind roza ca model pentru Sfântul Duh. Pentru că, prin intermediul Mamei, vei ajunge cel mai uşor la Tatăl.

Şi întotdeauna, începând de la stânga la dreapta, alege prima petală a florii sfinte, adică petala CREDINŢEI, şi roagă-te:

Tatăl nostru
Care eşti în ceruri!
Sfinţească-Se numele Tău,

Gândeşte-te aici la credinţa ta în Dumnezeu şi în harul Sfântului Duh, în acelaşi timp având recunoştinţă pentru prezenţa amândurora în viaţa ta şi pe Pământ.

Alege a doua petală, adică petala SUPUNERII, şi roagă-te:

Vie împărăţia Ta,
Facă-se voia Ta,

Ascultă vocea Tatălui nostru pentru a-i putea auzi voia şi pentru a o îndeplini fără teamă sau greşeală. Rămâi la această petală cât timp e nevoie pentru a te cufunda în ea şi a găsi eliberarea binecuvântată a supunerii faţă de voia Lui şi nu faţă de voia ta.

Alege a treia petală, cea a RITUALULUI, şi roagă-te:

Precum în cer, aşa şi pe pământ.

Aici îţi vei reafirma promisiunea, faţă de Dumnezeu şi faţă de tine, dacă eşti un „anthropos” şi dacă ţi-ai amintit lucrul acesta. Dacă încă nu ai ajuns la starea de realizare, îţi vei confirma angajamentul de a crea raiul pe pământ acţionând în concordanţă cu Calea Iubirii mai presus de orice şi iubindu-ţi fraţii şi surorile de pe Pământ ca pe tine

însuţi, deoarece ei sunt parte din tine. Te vei ruga apoi pentru luminare, că prin cunoaştere îţi vei aduce aminte natura promisiunii tale eterne.

Alege acum a patra petală, adică petala ABUNDENŢEI, şi te roagă:

Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o nouă astăzi.

Mulţumeşte-i lui Dumnezeu pentru tot ceea ce ţi-a dăruit şi aminteşte-ţi că, atunci când trăieşti în armonie cu voia lui şi îţi îndeplineşti promisiunea faţă de El, vei cunoaşte răsplata abundenţei şi nu vei trăi nici o zi în nevoie. Tot ceea ce ai nevoie sau îţi doreşti vei primi atunci când trăieşti după voia Domnului şi când te aliniezi cu voia Lui.

Alege acum a cincea petală, adică cea a IERTĂRII, şi roagă-te:

Şi ne iartă nouă greşelile noastre,
Precum şi noi iertăm greşiţilor noştri.

Aici trebuie să faci o listă cu cei care ţi-au făcut rău, cei care au făcut mărturie mincinoasă împotriva ta sau te-au rănit în vreun fel. Şi trebuie să-i ierţi, rugându-te ca într-o bună zi să devină anthropos pe deplin şi să realizeze propria lor legătură cu Dumnezeu şi să-şi aducă aminte de propria lor promisiune. Trebuie să ceri ca toţi cei pe care tu i-ai jignit să te ierte în acelaşi fel şi, mai mult decât orice, trebuie să te ierţi pe tine pentru toate faptele şi gândurile care au adus ruşine asupra ta în slăbiciunea ta umană. Pentru că, deşi iertarea este mângâierea Maicii noastre plină de compasiune, iertarea de sine este necesară în primul rând.

Alege a şasea petală, adică petala PUTERII, şi te roagă:

Şi nu ne duce pe noi în ispită,
Ci ne izbăveşte de cel viclean.

Deoarece ispita este cea care ne împiedică să fim fiinţe realizate pe deplin, ea ne împiedică să îndeplinim promisiunea faţă de Dumnezeu, faţă de noi înşine şi faţă de ceilalţi şi se găseşte în avariţie, mândrie, lene, poftă trupească, furie, lăcomie şi mai ales în invidie. Gândeşte-te la aceste păcate şi roagă-te pentru eliberarea de cele care te îndepărtează din drumul tău spre a deveni un bun anthropos.

Roagă-te aşa cum ţi-am arătat şi învaţă-i pe fraţii şi pe surorile tale să facă la fel. Trăind prin această rugăciune, bărbaţii şi femeile vor crea raiul pe pământ. Prin această rugăciune ei vor trăi exprimându-şi dragostea.

Dragostea învinge totul.

Cei care au urechi de auzit să audă.

Rugăciunea rozei cu şase petale
din *Cartea Iubirii*
aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Palatul din Verdun, primăvara anului 1071

Matilda era însărcinată.

Era sigură. Trecuseră două cicluri întregi ale lunii de la ultima sângerare, stomacul o chinuia dimineaţa şi nu putea să mănânce nici o bucată de pâine.

Mintea ei era măcinată de o dilemă. Dacă spunea imediat că este însărcinată, putea insista ca soţul ei să nu o atingă, de frică să nu-i facă rău copilului. Aceasta ar fi cea mai binevenită păsuire de mormăitul lui şi de relaţiile sexuale, pe care le ura din tot sufletul. Ar fi putut chiar să insiste să aibă camera ei în timpul sarcinii. Din nefericire, soţul ei

fusese stârnit de performanţa ei dezmăţată din noaptea nunţii, lucru la care ea nu se aşteptase. Dorinţa lui devenise de atunci o obsesie, o dependenţă profană faţă de soţia lui exotică şi de corpul ei nefiresc. Venea acum să o caute prea des, disperat şi exigent.

Comportamentul din dormitor o îmbolnăvise pe Matilda, dar până acum reuşise să îl împiedice pe cocoşat să o sărute. Singurul lucru care o ajuta să nu înnebunească după apusul soarelui era că el nu se arăta prea interesat să o sărute, fiind preocupat de celelalte plăceri ale feminităţii ei.

Pe de altă parte, dacă i-ar spune că este însărcinată, el ar insista ca ea să nu mai călărească. Acest lucru însemna că nu va putea să continue supravegherea construcţiei mănăstirii Orval, singura bucurie adevărată din viaţa ei. A fi lipsită de ea era mai mult decât putea suporta. Ea însăşi pusese piatra de temelie la echinocţiul de primăvară din 1070, aproape cu un an înainte, şi era implicată în fiecare decizie luată. Mai mult, venise veste de la ordin că monahii din Calabria care vor copia *Libro Rosso* au pornit spre Nord către ea. Deşi la început putea să-i găzduiască la palat, pentru a începe în mod serios traducerile, va trebui să-i scoată din Verdun şi să-i îndepărteze de întrebările lui Godefroi, care făceau parte din comportamentul lui de fiecare zi. Nu voia să piardă mai devreme decât era necesar libertatea de a merge la Orval.

Totuşi, Matilda fu forţată să-şi schimbe decizia într-o noapte, la puţin timp după ce-şi dăduse seama de starea ei. Cocoşatul era plecat până târziu, cum făcea adesea, având în vedere că pământurile lor se întindeau pe o suprafaţă ce se întindea dincolo de Stenay. În mod normal, când mergea până la hotar, nu se întorcea la Verdun până a doua zi, spre uşurarea ei. Matilda voia să doarmă în acea noapte, epuizată de fuga zilnică din calea cocoşatului, de construirea celei mai mari mănăstiri din Europa şi de noua viaţă care creştea în corpul ei. Deoarece era atât de târziu, era convinsă că soţul ei va dormi altundeva în acea noapte.

Dar se înşela.

L-a auzit înainte să îl vadă. Şi i-a simţit mirosul înainte de a intra în cameră.

— Unde e femeia mea?

S-a împiedicat la intrarea în cameră, duhnind a bere şi a ceva mai neplăcut, iar Matilda nu putu să-şi dea seama ce este până el s-a apropiat de el. Vomă. Era murdar şi dezgustător, ca şi când s-ar fi rostogolit în cea mai oribilă cârciumă timp de ore întregi. Cocoşatul îşi îneca astfel nefericirea uneori. În ciuda defectelor lui fizice, era un bărbat sănătos, iar înainte de căsătorie căuta alinare în mod regulat în bordeluri şi în cârciumi. De la căsătoria cu vrăjitoarea roşcată, şi-a dat seama de nevoia de a evada în familiaritatea sigură a femeilor germane cu părul ca spicul grâului. Acum, mai mult ca oricând, spera să rupă vraja făcută asupra lui de soţia lui haină. Faptul că îl ura, că o dezgusta şi că el ştia asta îi mărea chinul.

Nu demult, când Godefroi îşi căuta alinarea prea mult în băutură şi petrecea prea mult timp prin bordeluri, adormea înainte să ajungă la soţia lui. În seara aceasta, n-avea să fie atât de norocoasă. Lăptăresele cu pielea albă nu se comparau cu Matilda în mintea lui febrilă. Chiar şi cu două din cele mai arătoase femei deodată în camera din spate, nu a putut să-şi şteargă din minte imaginea femeii provocatoare care îl aştepta chiar în patul lui. Când s-a întors la palat, era un om posedat atât de dorinţă, cât şi de demonii interiori.

— Vino la bărbatul şi soţul tău, căţea desfrânată, bolborosi în timp ce se îndrepta spre ea, descotorosindu-se febril de pantaloni.

Matilda era pe jumătate adormită când el intră în cameră, iar acum încerca să-şi adune gândurile pentru a înfrunta sosirea lui neaşteptată. Reflexele ei rapide obişnuite erau amorţite atât de dorinţa de a dormi, cât şi de starea ei. A fost luată complet prin surprindere. Viteza neaşteptată cu care s-a urcat peste ea abia i-a lăsat timp să

se întoarcă înainte ca el să încerce să-şi pună gura puturoasă peste buzele ei delicate. A sărutat-o doar pe obraz cu un geamăt, iar dinţii i-au lăsat o urmă pe faţă. A încercat cu disperare să-i distragă atenţia cu mâinile ei îndemânatice, dar în seara asta, această strategie eficientă în mod normal nu funcţiona.

Godefroi o plesni cu forţă cu dosul palmei.

— Întoarce-ţi capul spre mine, femeie!

Nu a aşteptat ca ea să se supună. A prins-o cu ambele mâini de păr şi a sărutat-o cu forţa. S-a luptat să-şi ţină dinţii strânşi, dar cocoşatul era mai puternic şi şi-a împins limba lunecoasă şi scrutătoare în gura ei. Disperată să scape de sub el, Matilda s-a folosit de o tehnică de luptă învăţată de la Conn, înfigându-şi genunchiul în pieptul lui şi întorcându-se într-o mişcare rapidă şi dureroasă.

Cocoşatul a căzut pe podea cu o bufnitură, mormăind. Un moment stătu nemişcat, aşteptând să-i revină răsuflarea. Apoi a început să se ridice uşor, ameninţător. Se apropia de ea cu pumnii strânşi.

— Îmi voi lua drepturile de soţ de la tine, când vreau şi cum vreau. Preţiosul tău document legal nu te scuteşte de asta.

Matilda spuse cât de repede a putut, înainte ca el să mai facă vreun pas:

— Godefroi, opreşte-te! Sunt însărcinată.

El a clipit, ca şi când nu ar fi auzit-o bine, lucru posibil în starea de ebrietate în care se afla. Bolborosi către ea:

— Ce spui?

— Am spus că port copilul tău în pântece. Iar moaşa spune că, din cauza structurii mele delicate, dacă mă mai atingi, voi fi în mare primejdie să pierd copilul.

Minţea, desigur, dar el era prea ignorant pentru a cunoaşte asemenea lucruri, chiar şi atunci când era treaz.

A făcut încă un pas intenţionat spre ea, întinzându-se cu o rapiditate surprinzătoare să o prindă de păr şi să o tragă spre el.

— De ce aş crede o vrăjitoare mincinoasă ca tine?

Dorinţa şi starea lui de beţie formau o combinaţie periculoasă, care îl făcea iraţional. Iar cocoşatul era un bărbat masiv. Trebuia să-l facă să înţeleagă. Repede.

— Pentru că ai aşteptat atâţia ani un moştenitor, iar dacă mă vei atinge, vei risca orice şansă pe care ai avut-o vreodată de a avea unul.

Godefroi nu o mai ţinea atât de strâns pe Matilda, dar nici nu-i dădea drumul. Ea era furioasă acum. Aruncă următoarea propoziţie cu atitudinea ei războinică:

— Există o mulţime de fetişcane în casa asta care ar fi fericite să te satisfacă pentru nimic. Trebuie să-l pui în pericol pe copilul nostru – viitorul duce de Lorena – din cauza dorinţei tale?

Funcţionase. Amuţit cum era, de băutură şi de ea, Matilda reuşise să ajungă la acea parte din creierul lui în care se afla ambiţia. Cocoşatul mormăi ceva despre a discuta acest subiect cu ea a doua zi şi ieşi din cameră fără a se uita înapoi.

Matildei îi era milă de el şi se simţea vinovată pentru biata servitoare căreia i se va cere să se ocupe de stăpânul ei, ducele. Mai târziu, va afla de la ceilalţi servitori care dintre fete a suferit umilinţa şi îi va dubla plata. Era singurul lucru pe care-l putea face.

Dar, în sinea ei, era absolut uşurată că plăcerea sexuală a cocoşatului nu va fi îndatorirea ei în următoarele şapte luni, cel puţin.

Matilda era prizonieră în palat. Aşa cum se temea, Godefroi i-a făcut o listă cu ce avea voie şi cu ce nu avea voie să facă. Călăritul era în capul listei activităţilor interzise. Era supravegheată fără încetare de unul sau altul dintre angajaţii cocoşatului: preoţi, doctori, moaşe, toţi punându-i o mulţime de întrebări, lucru care nu-i mai lăsa

nici o clipă de linişte. Chiar şi bucătarul supraveghea atent fiecare bucăţică pe care o băga în gură, iar pe furiş punea servitori să stea în camera ei pentru a urmări dacă mănâncă ceea ce i s-a pregătit.

Din fericire, soţul ei o evita ca şi când ar fi fost ciumată din noaptea umilirii lui în dormitor. Matilda era convinsă că el nu avea încredere în ea şi că se gândea că ar face rău intenţionat copilului lor, acesta fiind motivul supravegherii intense şi omniprezente din partea angajaţilor lui. Era groaznic să ştie că toţi aceşti oameni o credeau în stare de ceva atât de crud. Dar era la fel de greu să simtă viaţa care creştea rapid în corpul ei şi să ştie că nu fusese concepută în mod imaculat, aşa cum învăţase în ordin. Bietul copilaş, fără să aibă vreo vină, nu a fost creat într-un mediu sacru. *Cartea Iubirii* spunea că toţi copiii născuţi din uniunea celor care se iubesc cu adevărat sunt concepuţi fără pată în faţa lui Dumnezeu, dar când un copil este conceput în afara iubirii, nu are parte de o binecuvântare atât de mare la naştere. Acest lucru a fost spus nu pentru a-i judeca pe bieţii copii, care nu au de ales, ci ca o avertizare pentru adulţi, să nu conceapă copii în afara iubirii.

„Doamne, Dumnezeule, de ce m-ai luat de lângă Isobel şi învăţător într-o perioadă ca asta?” Matilda avea nevoie de sfaturi spirituale acum mai mult ca oricând. Tânjea după ele şi era nefericită. Singurul ei refugiu era capela, singurul loc în care putea evada şi putea închide uşa pentru a scăpa de toţi spionii cocoşatului. Intră în capelă, atingând mai întâi micuţa statuie a Modestei, care era aşezată acum pe un altar împodobit.

Ca surpriză cu ocazia zilei ei de naştere de la echinocţiul de primăvară, Patricio pictase o roză cu şase petale în mijlocul pardoselii. Dacă tot nu va avea un labirint în Lorena până când va fi gata mănăstirea de la Orval, el a reuşit să creeze un loc sacru pentru a o ajuta să se roage profund, spunând rugăciunea lor cea mai sfântă. Poate acest lucru îi

va oferi forţa de care are nevoie pentru a trece peste necazurile din acest moment.

Pe Matilda o încânta acest loc, iar acum păşea pe roză pentru a-şi spune rugăciunea. Începu cu prima petală, exprimându-şi mulţumirea pentru cele cu care viaţa ei a fost binecuvântată, înainte de a trece la petala a doua.

„Facă-se voia Ta, îşi şoptea iar şi iar. Doamne Dumnezeule, de ce vrei asta de la mine? De ce am fost îndepărtată de toţi cei pe care îi iubeam şi de singurul loc pe care îl voi numi vreodată „acasă”? Cum pot înţelege mai bine voia Ta?”

Uneori, auzea clar vocea Lui, dar acest lucru se întâmpla cel mai adesea în labirint. Alteori, auzea doar sunetul liniştii din urechile ei. Astăzi, l-a auzit cu o forţă la care nu se aştepta:

— Când Valea de Aur va fi gata, te vei putea întoarce acasă, unde vei găsi o mare iubire, ca recompensă pentru destinul tău şi pentru îndeplinirea promisiunii.

Erau lucruri pe care nu le înţelegea în acel răspuns, de exemplu, cum va putea să se întoarcă acasă, dar ceea ce auzise o linişti. Voia lui Dumnezeu a fost ca ea să construiască mănăstirea Orval, iar asta era exact ceea ce făcea. Construcţia avansa cu paşi repezi; iarna blândă le-a permis constructorilor să lucreze mult după sfârşitul toamnei. Cei din Calabria erau aici, muncind serios pentru a copia *Libro Rosso.* Totul mergea perfect, conform planului.

Şi-a terminat rugăciunea celor şase petale, zăbovind mai mult timp la a cincea, petala iertării. S-a rugat să găsească puterea să-l ierte pe Godefroi pentru ticăloşia lui, având compasiune pentru starea lui şi pentru durerea pe care această stare i-a cauzat-o. Matilda s-a rugat lui Dumnezeu să o ierte pentru că îşi dispreţuia soţul şi pentru că nu se purta mai tandru cu el. Când a terminat, a simţit o pace care înainte o ocolea. Iar Dumnezeu a răsplătit-o pentru evlavia ei, pentru că Patricio sosi de la Orval chiar în acea după-amiază.

Venise să o informeze cu privire la progresul rapid al construcţiei frumoasei lor mănăstiri şi să-i facă desene ale structurilor, aşa cum fuseseră ridicate, pentru a arăta splendoarea şi măiestria lor. Ea îşi dorea mai mult decât orice să vadă roza uriaşă cu şase petale care fusese înălţată, al cărei contur se putea vedea din labirintul din grădină, care abia începuse să fie construit. Patricio era foarte entuziasmat de frumuseţea întregii structuri şi încerca să-i împărtăşească această pasiune, dar în acelaşi timp să o facă să nu se simtă disperată din cauză că nu putea călări până acolo cu el. Putea citi pe faţa ei dorinţa plină de nostalgie.

— O, Patricio, îmi doresc să pot fi acolo cu tine.

— Timpul trece foarte repede. Vei fi acolo înainte să-ţi dai seama. Şi, până când vei putea să călătoreşti, vom fi aproape de finalul primelor construcţii, iar în grădină voi avea un labirint perfect, construit special pentru tine.

— Aştept cu nerăbdare construirea lui.

Era începutul toamnei când Patricio veni la Verdun într-o dimineaţă, devreme, să o vadă pe Matilda şi să o anunţe că labirintul era gata. Era încântat, deoarece el fusese primul care străbătuse cele unsprezece circuite cu o seară înainte. Voia să împartă acest succes cu ea. Împreună creaseră o bibliotecă superbă şi un loc în care se vor putea preda învăţăturile Căii Iubirii, lucru care merita să fie sărbătorit.

Matilda l-a întâmpinat, dar nu era în apele ei şi nu se afla într-o stare bună, ca să poată sărbători. Era în a şaptea lună şi se putea vedea sarcina în silueta ei micuţă. Se plimbau acum în direcţia grajdurilor, Matilda privind melancolică spre cai.

— Ce n-aş da să străbat acum acel labirint! Este singurul loc în care am găsit cu adevărat pacea, ştii?

Se opri brusc, uitându-se înjur. Nu fuseseră urmăriţi, era sigură. Patricio o cunoştea destul de bine pentru a şti ce era în mintea ei; nu degeaba a spus învăţătorul că ei doi gândeau la fel.

— Nu, Matilda. Nici să nu te gândeşti. Este prea periculos.

— Godefroi este plecat pentru trei zile. Dacă plecăm acum, ne putem întoarce înainte să se întunece. Nu voi sta mult, Patricio. Doar atât cât să văd noua construcţie şi să merg o dată prin labirintul meu.

— Ai înnebunit? Nu ai voie să călăreşti. Şi nu poţi călări îmbrăcată astfel, chiar dacă ai avea voie.

— Ascultă-mă. Ai cunoscut pe cineva care se simte mai bine decât mine pe cal? E ca atunci când stai pe scaun. Voi lua unul dintre armăsarii mai bătrâni şi mai stabili. Ne va lua câte o oră în plus la dus şi întors, dar, dacă plecăm acum, am putea reuşi. Şi pot să găsesc haine de călărie în camera unde se ţine harnaşamentul. Haine de bărbat, dar e cu atât mai bine pentru a mă deghiza şi pentru a-mi ascunde starea.

— Nu-mi cere să fac asta cu tine, Tilda. Te rog!

— Pe cine altcineva să rog, fratele meu?

Ochii ei albaştri-verzui s-au umplut de lacrimi în timp ce se ruga de el.

— Te rog! În ultimele şase luni nu am avut nici o bucurie. Să văd ceea ce noi am creat la Orval, să sărbătorim, aşa cum ai spus, e lucrul care îmi va da viaţă din nou. Mă va ajuta să duc la bun sfârşit sarcina.

— Dumnezeu să mă ierte dacă ţi se întâmplă ceva ţie sau copilului, bombăni Patricio, dând din cap. Vino repede atunci, înainte să fim văzuţi.

Odată ajunşi în pădure, Matilda a uitat că este însărcinată. A grăbit calul să alerge în galop şi a început să călărească în ritmul ei ameţitor.

— Matilda, încetineşte! Patricio era ud de sudoare, în ciuda aerului răcoros de toamnă timpurie. Avusese un presentiment încă de când îi văzuse chipul, când erau la grajduri. Deşi ştia că nu şi-ar face rău intenţionat, nici ei şi nici copilului, Matilda se purta în cel mai necugetat mod.

Ea trase de ham şi calul încetini.

— Îmi pare rău. Dar e atât de bine să fiu din nou afară.

Respira aerul înmiresmat al pinilor care umpleau pădurea din Ardeni. Se apropiau. Şi era plină de nerăbdare. În timp ce treceau pe lângă iazul unde văzuseră lebăda solitară, Matilda rămase mută de uimire.

În faţa ei se aflau arcadele ascuţite ale naosului, iar coloanele din marmură aurie străluceau în lumina soarelui. Era de-a dreptul magnific.

— O, Patricio! Iată ce am creat.

A descălecat uşor cu ajutorul prietenului ei şi s-a îndreptat spre minunata clădire. Era tot ceea ce visase, un monument remarcabil pentru Calea Iubirii.

— Vino, trebuie să vezi asta.

Patricio era încântat că au ajuns teferi, fără ca Matilda să arate mai rău după drumul făcut. De fapt, arăta chiar mai vioaie decât o văzuse de când era însărcinată. A ajutat-o să păşească peste prag şi să intre în încăperea mare unde se afla fereastra în forma rozei cu şase petale.

Matilda stătea în faţa ei şi începu să plângă. Când vorbi, în sfârşit, spuse în şoaptă:

— Este perfectă. Exact cum am visat că va arăta.

A dus-o apoi în camera pentru copierea manuscriselor, unde cei trei călugări din Calabria, doi mai în vârstă şi un ucenic, făceau traducerile din *Libro Rosso.* Matilda nu îi văzuse de când veniseră în Lorena şi era încântată să îi revadă. Deşi călugării erau foarte surprinşi să o vadă, au întâmpinat-o cu căldură şi au invitat-o să se odihnească în timp ce ei îi pregăteau un prânz cu pâine şi brânză făcute la mănăstire. Orval era deja pe cale să devină o comunitate

prosperă şi independentă. Matilda era foarte încântată de progresele făcute.

După prânz şi după ce călugării au informat-o în legătură cu traducerile, care erau mult mai înaintate decât credea ea, Matilda era nerăbdătoare să vadă piesa de rezistenţă a ansamblului.

— Du-mă la labirintul nostru, îi ceru lui Patricio, iar el se supuse.

Era uimitor. Patricio lucrase cu zidari experţi timp de peste un an pentru a da formă sutelor de pietre de pavaj care fuseseră aşezate cu grijă pe pământ una câte una, pentru a crea contururile celor unsprezece circuite. În centru se afla o roză perfectă, conturată în piatră de o culoare mai deschisă, pentru contrast. Era o capodoperă de zidărie în piatră.

— Uită-te aici...

Patricio a ghidat-o spre intrare, care era cu faţa spre vest. Făcu aproximativ zece paşi, îndepărtându-se de intrare apoi îngenunche să-i arate locul unde inelul de fier fusese înfipt în pământ.

— Pentru Notre-Dame, Doamna labirintului.

Matilda îi zâmbi în timp ce-şi smulgea câteva fire de păr din cosiţe legându-le apoi de inel printr-un nod. L-a sărutat pe obraz pe Patricio şi i-a mulţumit, înainte de a face drumul mult aşteptat prin labirintul ei, în mijlocul căruia o aştepta Dumnezeu.

Timpul petrecut de Matilda în labirint a fost foarte frumos, dar şi dificil. A avut o viziune cu ea în Toscana, cu Conn şi cu episcopul Anselmo şi cu Isobel – şi mai era cineva, un alt bărbat, pe care nu-l cunoştea. I s-a părut ciudat că ea nu arăta mai în vârstă decât astăzi. Era sigură că, dacă Toscana apărea în viitorul ei, era vorba despre un viitor mai îndepărtat. Godefroi nu i-ar permite niciodată să

călătorească după venirea pe lume a copilului. Apoi avu o altă viziune, în Lucca; de data aceasta era Crăciunul. Stătea în faţa catedralei din San Martino. Catedrala ei. Iar ea era fericită în ambele viziuni, aproape nespus de fericită. Ar putea fi posibilă o asemenea fericire? În ce perioadă din viitor sărea? Probabil era doar un vis al sufletului ei şi nu făcea un salt într-un timp real. Era tulburată că nu avusese nici o viziune cu copilul ei, deşi îl putea simţi mişcându-se în pântecele ei. Poate că Dumnezeu nu voia ca ea să vadă copilul înaintea naşterii.

Patricio, care o aştepta la intrarea în labirint, se îngrijora. Era înăuntru de mult timp şi, dacă nu se întorcea curând, era imposibil să ajungă la Verdun înaintea lăsării întunericului. A închis ochii şi i-a transmis gândul de a ieşi, rugându-se în acelaşi timp să vină odată. Dar a trecut mult timp până ce în sfârşit a ieşit, rămasă fără suflare din cauza viziunilor.

— Tilda, nu mai avem timp. Trebuie să ne urcăm pe cai acum. Poţi să-mi povesteşti pe drum.

Matilda a dat din cap, privind cerul şi dându-şi seama, speriată, că era mult mai târziu decât crezuse. Patricio a ajutat-o să încalece şi a urmat-o îndeaproape în drumul spre Verdun.

Era spre sfârşitul toamnei, iar zilele deveneau tot mai scurte. Matilda trebuia să aleagă: fie să călărească mai repede şi să profite cât mai mult de lumina zilei, fie să meargă încet, riscând să îi prindă întunericul. A ales prima opţiune şi a lovit calul să o ia la galop.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi! bolborosi Patricio, încercând să ţină pasul cu ea.

Ori i-a fost scris în destinul ei, ori liberul-arbitru a fost de vină, Matilda nu va şti niciodată. Dar lumina care scădea şi viteza impusă calului bătrân au fost o combinaţie mortală. Animalul şi-a pierdut ritmul şi s-a împiedicat în timpul galopului. Dacă ar fi avut un echilibru mai bun, Matilda ar fi putut cădea mai uşor şi ar fi suferit cel mult câteva vânătăi.

Dar corpul greoi, datorită sarcinii avansate, şi lipsa echilibrului nu făceau pereche bună pentru situaţia în care se afla. A fost aruncată de pe cal, căzând puternic pe o parte.

Patricio ţipă de spaimă şi de durere văzând ce se întâmplase. Sări de pe cal şi fugi spre Matilda, uşurat că respira, deşi era inconştientă. S-a uitat să vadă dacă sângerează, dar nu a văzut nici un semn că ar fi avut răni exterioare care să-i pună viaţa în pericol. A luat apoi cuvertura de lână care acoperea calul şi a înfăşurat-o în ea pe prietena lui cea mai bună, rostind cea mai arzătoare rugăciune din viaţa lui. A sărit apoi pe cal şi a fugit la Verdun după ajutoare, galopând de parcă l-ar fi avut pe diavol pe urmele lui.

Durerea din abdomen era ca şi când zece săbii fierbinţi ar fi împins-o din toate părţile. Şi-a recăpătat cunoştinţa, dar, dacă aşa avea să se simtă, ar fi preferat să fie leşinată. Încă o durere ascuţită, iar apoi un şuvoi cald de lichid îi acoperi coapsele. Ochii îi erau deschişi acum şi îşi dădea seama că se află în dormitorul ei, cu doi dintre spionii lui Godefroi de fiecare parte. Moaşele. Cea mai tânără dintre ele nu era atât de rea. Se numea Greta şi era singura din personalul lui Godefroi care încercase într-adevăr a se împrieteni cu noua ducesă. Îi şterse faţa cu o cârpă umezită şi îi şopti în germană că totul era bine, că era acasă acum.

Moaşa mai în vârstă nu era deloc la fel de blândă. Împărţea cu asprime ordine celorlalţi din încăpere, în timp ce apăsa pântecele Matildei.

— Împinge! Copilul acesta trebuie să se nască acum, dacă vrem să avem vreo speranţă să îl salvăm.

Matilda putea doar să-şi imagineze restul propoziţiei, bolborosit în respiraţia grea a moaşei, într-o germană

furioasă. Era, fără îndoială, un blestem la adresa cruzimii ducesei de Lorena de a pune în pericol copilul ducelui.

Matilda împinse. Nu avea de ales. Presiunea din abdomenul ei era insuportabilă şi, după un sunet ciudat şi încă o durere arzătoare, simţi copilul mişcându-se şi ieşind din pântecele ei.

Era prea devreme, şi toţi ştiau asta. Nu putea exista un final fericit după o astfel de naştere. Matilda era în stare de şoc şi epuizată de durere şi frică, dar era destul de conştientă pentru a-i păsa. Aştepta în tăcerea care a urmat ca moaşa mai în vârstă să şteargă sângele de pe corpul copilului.

— O fetiţă.

Nu exista nici o emoţie în anunţ. Iar apoi, pe neaşteptate, în cameră s-a auzit un mic gângurit. Matilda îşi ţinea respiraţia. Era posibil? Copilul ei trăia? Încercă să se ridice, dar moaşa mai tânără o împinse cu grijă pe spate.

Moaşa mai în vârstă, în ciuda asprimii cu care se comporta cu Matilda, era surprinzător de blândă şi tandră cu pruncul, îl masa uşor şi îi şoptea mereu ceva. O plesni pe moaşa mai tânără:

— Adu-l pe preot!

Punând copilul pe o pătură de lână, moaşa o aduse pe fetiţă la mama ei şi o puse în pat lângă ea.

— Trăieşte, spuse femeia din nou, fără emoţie în cuvintele şi comportamentul ei. Dar nu pentru mult timp. Este prea mică, iar plămânii ei nu funcţionează. Va muri înainte de răsăritul soarelui. Chiar înainte ca tatăl ei să o poată vedea în viaţă. Aceasta era o condamnare evidentă. Trebuie să-i dai un nume, pentru ca preotul să o poată boteza, iar sufletul ei să nu se piardă. Un nume creştin.

Accentul pus pe „creştin” era evident. Moaşa nu voia să permită vrăjitoarei să condamne copilul ducelui mai mult decât o făcuse deja.

Matilda şi-a folosit toată forţa şi a reuşit să se ridice şi să ia în braţe ghemotocul. Copila era atât de mică, încât părea

ireală. Era perfectă, chiar şi în miniatură. Nu avea nici un semn al diformităţii congenitale a tatălui ei. De fapt, singura trăsătură pe care Matilda o recunoscu la ea era gropiţa din bărbie a mamei ei. Şi, deşi copila avea puţin păr pe cap, se vedea că este roşcat-închis.

Pentru un moment care i-a părut etern, copila s-a uitat în ochii ei, iar Matilda era sigură că o vedea cu adevărat. A fost scurt, dar a existat acest moment de înţelegere şi de recunoaştere, o întrezărire a sufletului acestui copil care venise aici pentru atât de puţin timp. În acea clipă ele erau legate, mamă şi fiică, iar Matilda era sigură că inima i se va sfâşia. Ea provocase această tragedie, ea o adusese peste copilul ei iubit şi nevinovat. Dumnezeu să o ierte.

Preotul a ajuns repede, duhovnicul sever al lui Godefroi care nu o plăcea deloc pe Matilda. A stropit copilul cu apă sfinţită în mare grabă, ca şi când ar fi fost sigur că va muri în câteva minute.

— I-ai dat un nume creştin?

Matilda atinse cu degetul gropiţa din bărbia ei. A dat uşor din cap.

— I-am dat. Îi voi spune Beatrice Magdalena.

Preotul părea nemulţumit, dar nu spuse nimic. A botezat copila şi i-a făcut şi slujba de dinainte de moarte în acelaşi timp, tainele vieţii şi ale morţii împreună. Apoi a ieşit din cameră fără să o mai privească pe Matilda.

Strângându-şi copila la piept, Matilda o legăna, în amintirea vieţii scurte pe care a avut-o. Nu ştia cântece de leagăn, aşa că fetiţa şi-a dat ultima suflare ascultând plânsetul mamei ei printre versurile singurului cântec care o liniştise vreodată. Cel în limba franceză, despre iubire.

Matilda se sufoca. Ceva stătea pe faţa ei şi nu putea să respire. S-a agitat să scape de acel lucru, dar nu reuşea. Agresorul ei era mai puternic decât ea, mai ales în starea

de slăbiciune în care se afla. Când era cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa, a auzit o voce de bărbat alarmată. Era o luptă în dormitor şi se striga în germană. Apoi perna a fost ridicată de pe faţa ei.

Trăgând puternic aer în piept, Matilda a încercat să se uite prin cameră, deşi era ameţită şi avea privirea înceţoşată. Cocoşatul stătea deasupra ei cu o pernă în mână, instrumentul cu care ar fi trebuit să fie omorâtă. Dar nu el era atacatorul. În ciuda tuturor probabilităţilor, cocoşatul era salvatorul ei. Cea care încercase să o omoare pe Matilda era moaşa mai în vârstă, care o privea pe Matilda cu ură. Femeia o scuipă.

— Diavole! Vrăjitoare criminală! Ai omorât-o pe acea copilă la fel de sigur ca şi când i-ai fi tăiat gâtul.

— Destul!

Godefroi va trebui să se ocupe de moaşă mai târziu. Nu putea permite să aibă loc o crimă în propriul lui dormitor, chiar dacă era justificată, iar majoritatea supuşilor lui ar fi fost de acord. S-a apropiat de patul soţiei lui după ce moaşa a ieşit ca o furtună din dormitor. Matilda a încercat să vorbească, dar nu putea rosti nici un cuvânt.

Cocoşatul o privea de sus, lipsit de milă şi plin de ură.

— Nu-mi mulţumi că te-am salvat, femeie. Nu am făcut asta pentru carnea ta condamnabilă. A fost pur şi simplu pentru a nu-mi pune în pericol sufletul nemuritor de dragul unei fetiţe, permiţând crima în casa mea. Dar să ştii că, dacă copilul ar fi fost băiat... i-aş fi dat voie moaşei să te omoare.

Trebuia să plece imediat. Matilda era convinsă că atâta timp cât va sta la Verdun, viaţa ei va fi în pericol. Toţi cei de acolo erau loiali cocoşatului şi toţi o credeau o vrăjitoare criminală care şi-a omorât copilul intenţionat. A descoperit apoi în moaşa mai tânără, Greta, un fel de aliat, deoarece

fata venea să vadă dacă se simte mai bine şi îi aducea pâine înmuiată în vin. Matilda a făcut-o să vorbească, linguşind-o şi mărturisindu-i cât se simte de vinovată.

Greta i-a spus Matildei că gurile rele de pe moşie spuneau că era mai bine că fetiţa murise, deoarece avea acelaşi păr demonic ca mama ei. Fără îndoială că ar fi devenit o vrăjitoare şi un blestem pentru bunul lor duce. Pericolul pentru ducesă era iminent, totuşi. Dacă Matilda ar muri în următoarele zile, s-ar putea spune foarte uşor că era din cauza complicaţiilor de la naştere. Nimeni din castel nu s-ar împotrivi, iar Godefroi ar moşteni toate proprietăţile ei şi ar fi liber să-şi ia o soţie mai tânără şi să ia totul de la capăt.

Matilda i-a oferit fetei o parte din cutia ei cu bijuterii ca să ducă la Orval un mesaj din partea ei. Ştia că lui Patricio i s-a interzis să se mai apropie de Verdun după incident, deoarece Godefroi l-a acuzat de conspiraţie. Dar trebuia să ştie care era pericolul iminent pentru ea, pentru el şi probabil pentru viitorul iubitei lor mănăstiri de la Orval. Destinul a făcut ca fratele fetei să fie unul dintre ajutoarele de la grajduri, iar un colier de rubine demn de o regină era o plată suficientă pentru ca el să-i dea Gretei un cal să ducă mesajul lui Patricio.

În întunericul nopţii, Matilda a părăsit palatul pe la ieşirea servitorilor, doar cu hainele de pe ea, şi a aşteptat la grajduri să vină băiatul. Când calul a fost pregătit, a pornit în noapte, rugându-se ca luna să strălucească destul de tare pentru a-i lumina calea şi mergând încet pentru a nu repeta căzătura.

— Trebuie să rămân aici, Matilda. Riscăm tot ceea ce am construit deja. Cocoşatul nu-mi va face rău. Nu ar îndrăzni. Sunt călugăr, iar aceasta este casa Domnului. Adu-ţi aminte că el nu ştie ce construieşti aici de fapt şi nimeni altcineva

nu ştie. Toţi cei din Lorena cred că noi construim cea mai frumoasă mănăstire din nordul Europei. Acesta e un lucru cu care Godefroi se poate mândri.

Matilda a dat din cap, rugându-se ca lucrul acesta să fie adevărat. Voia ca Patricio să rămână aici, în Orval, să termine munca, să termine construcţia care îi fuseseră arătate în viziunea lor, care prindea viaţă într-un fel atât de măreţ. Fondurile pentru construcţie ajunseseră de mult transferate în cuferele mănăstirii, pe care le controla Patricio. Era prea târziu ca Godefroi să oprească furnizarea banilor pentru înaintarea construcţiei. Dar era îngrijorată că soţul ei va încerca să-i facă rău lui Patricio în alt fel, ca răzbunare pentru ceea ce el credea că este o participare la trădarea ei.

— Mă îngrijorează mai tare ce se va întâmpla acum. Trebuie să pleci imediat din Lorena, dar, ca femeie, nu poţi trece prin Alpi singură.

— Nu, dar mama are rude aici, la Stenay. O verişoară. Voi merge la ea şi îi voi spune ce s-a întâmplat. De acolo, voi trimite un mesager în Toscana şi voi cere să trimită o strajă care să mă ducă acasă.

— Poţi să ai încredere în această rudă a mamei tale?

— Nu am văzut-o niciodată, dar este şi ea o ducesă de drept şi a trebuit să-l înfrunte pe Henric chiar de mai multe ori. Deci avem destule în comun, cred. Adevărul este că nu am de ales, nu-i aşa?

— Nu. Succes, sora mea! Şi să-mi dai de ştire cât de repede poţi. De acum înainte va trebui să folosim codul Sator Rotas pentru a comunica.

Învăţătorul îi învăţase când erau copii cum să-şi trimită mesaje codate. Codul era folosit la Roma din primele zile ale creştinismului, când morţi violente îi aşteptau pe cei care erau prinşi practicându-şi credinţa. Prin acest limbaj criptic, primii creştini au reuşit să comunice între ei în secret. Pentru tinerii Matilda şi Patricio acesta era un mare joc, trimiţându-şi mesaje unul altuia în înşiruirea ciudată de

litere şi numere din pătratul magic. Acum, limbajul va fi folosit încă o dată pentru păstrarea adevăratului creştinism şi pentru ca Matilda să fie în siguranţă.

— Dumnezeu are grijă de credincioşii lui.

Învăţătorul îi spusese asta Matildei de multe ori, iar ea a ştiut toată viaţa că acesta era adevărul. Când avusese nevoie disperată de sfaturi spirituale, le primise întotdeauna. De această dată, voia divină apărea în persoana verişoarei mamei ei, Giselda, numită astfel după regina care o crescuse pe Beatrice când rămăsese orfană. Părea că forţa şi graţia erau strâns legate de acest nume în familia lor. Femeie educată şi excentrică, Giselda părea să fie dezgustată şi înfuriată atât de reputaţia licenţioasă, cât şi de natura lacomă a lui Henric al IV-lea, care se năpustise şi asupra teritoriilor ei de prea multe ori. Chiar dacă el era rege, şi ea era o descendentă directă a lui Carol cel Mare şi merita să aibă parte de un tratament mai bun decât felul în care se purtase cu ea acel parvenit desfrânat.

Întâlnirea cu Matilda a fost un dar din cer pentru Giselda; în scurt timp, cele două femei au creat o alianţă tainică. Matilda a promis susţinere din Toscana când şi dacă era nevoie pentru a proteja teritoriile Giseldei, iar aceasta, în schimb, i-a oferit găzduire, medici buni şi o companie plăcută. De asemenea, l-a trimis pe cel mai bun mesager al ei la Mantova.

A durat săptămâni întregi până ce alaiul a ajuns în Lorena, dându-i vreme Matildei să se vindece. Avea nevoie de timp pentru a trece peste durerea pierderii ei, peste vina care o chinuia şi peste coşmarul prin care trecuse la Verdun. Înţelegerea plină de compătimire a Giseldei şi pacea singurătăţii îi hrăneau sufletul cu forţe noi, în timp ce medicii experţi ai verişoarei ei o ajutau să se refacă înainte de a încerca să treacă Alpii, acum că se apropia iarna.

Când toscanii au ajuns în Lorena, cu soarele strălucind în părul roşcat al uriaşului călare care venea să o ducă în siguranţă acasă, Matilda era pregătită de călătorie.

O scrisoare ajunse de la Patricio, adusă de un mesager de la o mănăstire benedictină, pe când Matilda şi escorta ei toscană se pregăteau să plece spre casă. Scrisă în limbaj criptic, era un apel disperat care trebuia descifrat. Matilda se aşeză şi desenă enigma, hotărâtă să-şi amintească rezolvarea corectă, unde literele erau transformate în numere şi apoi din nou în litere pentru a crea un mesaj coerent:

Draga mea soră,

Cocoşatul a pus stăpânire pe Orval şi a confiscat *Libro Rosso.*

Deşi copiile terminate sunt în siguranţă, din fericire, în scriptoriu, el a luat originalul, împreună cu Arca Noii Alianţe.

Nu ştie ce sunt aceste obiecte, dar ştie că sunt valoroase şi importante pentru tine şi le va păstra pentru a te forţa să te întorci.

Eu sunt în siguranţă, ca şi fraţii călugări. Dar mă tem amarnic pentru cea mai sfântă scriptură a noastră.

Cred că se află în palatul de la Verdun. Te rog, spune-mi ce ar trebui să fac mai departe. Fii convinsă că voi duce mai departe voia ta, deoarece ştiu că Dumnezeu îţi spune ce e bine pentru poporul nostru.

Mă rog zilnic pentru tine şi doresc să fii în siguranţă şi fericită.

Al tău, cu drag,
Fratele Patricio

Matilda era tulburată, dar şi uluită. Nu-i trecuse prin minte că Godefroi ar vrea-o înapoi după tot ceea ce se întâmplase. Cu siguranţă, nu se gândise că el va încerca să o şantajeze într-un asemenea mod. I-a cerut Giseldei pergament şi cerneală şi a început să-şi compună răspunsurile ei, atât pentru Patricio, cât şi pentru cocoşat. Avantajul de a fi primit o învăţătură exemplară şi de a avea

o asemenea inteligenţă era că Matilda nu trebuia să aştepte să vină un scrib pentru ea. Ea îşi scria majoritatea scrisorilor, lucru care îi făcea mare plăcere, mai ales atunci când putea să se exprime aşa cum o făcea astăzi.

Prima scrisoare i-a oferit eliberarea. Scrise cuvintele cu furie.

> Către ducele Godefroi de Lorena
> de la contesa Matilda de Canossa
>
> În numele poporului Toscanei şi al familiei nobile din Canossa, cer înapoierea imediată a sfintelor noastre obiecte de închinăciune, care au fost confiscate ilegal de casa din Lorena. Mai precis, *Libro Rosso,* cartea mea roşie preţuită, trebuie înapoiată imediat sfinţilor părinţi de la Orval, pentru a fi păstrată în siguranţă în locaşul care a fost construit pentru ea.
>
> Dacă *Libro Rosso* nu se întoarce în numele meu imediat, Toscana va declara un război drept şi sfânt împotriva Lorenei. Eu voi conduce oştile din nordul Italiei spre Stenay şi voi lua obiectele sfinte cu forţa, dacă este nevoie.

Semnă scrisoarea îndrăzneţ: Matilda, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu care există, înscrisă într-o cruce şi urmată de simbolul peştelui şi al berbecului, care erau emblemele semnăturii ei, ca fiica creştină a profeţiei echinocţiului. Nu se mai prefăcea în faţa cocoşatului, nici în faţa altcuiva. Va apărea în plină glorie a identităţii sale şi va lua sub protecţia ei tot ceea îi aparţinea de drept. Din acea zi înainte, Matilda va folosi această frază revoluţionară ca semnătură, pentru a indica faptul că este îndreptăţită pentru tot ceea ce are prin bunăvoinţa lui Dumnezeu, ca fiică aleasă a Lui. Nu mai avea nevoie de recunoaştere nici din partea soţului, nici din partea regelui, pentru a cere şi a păstra tot ceea ce îi fusese dat.

A doua scrisoare era pentru Patricio, informându-l că scrisoarea pentru Godefroi va fi dusă personal de Conn,

care va negocia termenii în numele ei. Eşecul nu intra la socoteală în această misiune şi nu lăsa acest gând să intre în mintea ei. L-a asigurat pe Patricio că Arca şi conţinutul ei preţios, *Libro Rosso,* vor fi înapoiate în grija lui imediat. Mai apoi, o va transporta la ea pentru a o duce prin Alpi acasă, acolo unde îi era locul, în Lucca.

Godefroi de Lorena era foarte intimidat de uriaşul celt care îl ameninţa cu războiul în numele Matildei, dar, din orgoliu, nu arăta acest lucru. A cerut întoarcerea soţiei lui în schimbul obiectelor confiscate de la Orval.

Conn i-a râs în faţă, amintindu-i că servitoarea lui, aleasă de el personal, a încercat s-o asasineze pe Matilda pe când zăcea neajutorată în patul ei, după ce suferise cea mai mare tragedie cu putinţă, pierderea unui copil. A folosit intenţionat verbul „a asasina" şi nu a omorî, deoarece conotaţiile politice slăbeau poziţia legală a lui Godefroi. Ducele era prins într-o cursă întinsă chiar de el însuşi, şi ştia asta.

Conn îl informă despre restul termenilor. Matilda nu era complet iraţională în cerinţele ei, deoarece în acest moment voia să realizeze două scopuri mai presus decât orice: înapoierea celor mai de preţ obiecte ale ordinului şi plecarea în siguranţă şi ferită de orice primejdie din Lorena. Odată ce va fi înapoi în Toscana, alături de sfătuitorii şi de mama ei, se va ocupa de situaţia maritală. Spera ca Godefroi să fie de acord rapid şi în linişte cu ceea ce ea îi cerea acum, având în vedere că nu îi propunea să divorţeze – nu încă, oricum, pentru că documentul prenupţial îi dădea drepturi legale de a cere divorţul pentru cruzimea lui. El îşi va păstra titlurile din Toscana atâta timp cât nu intervenea în administrarea teritoriilor ei în vreun fel care ei i se părea jignitor. Acest lucru cuprindea şi susţinerea lui Henric de pe unul dintre teritoriile ei. Îi ceruse chiar lui Conn să-i spună

cocoşatului că, după un anumit timp de vindecare, ar putea să se gândească să se întoarcă în patul conjugal dacă el va arăta bună credinţă în acest timp şi îi va înapoia posesiunile.

Iadul avea să îngheţe şi Alpii se vor prăbuşi înainte ca ea să-l mai lase pe Godefroi să se mai atingă de ea, dar spera să fie prea prost pentru a-şi da seama de asta. Obsesia lui era încă avantajul ei cel mai valoros în războiul cu soţul ei, iar ea funcţionase. Godefroi a fost de acord să-i înapoieze obiectele, inclusiv unele obiecte personale pe care le lăsase acolo. Cele mai de preţ dintre ele erau cufărul de fildeş care era un cadou de la Bonifaciu şi statuia Modestei. În schimb, Godefroi i-a dat Matildei şase luni în care să-şi viziteze mama şi să-şi vadă teritoriile, înainte a a-i cere să se întoarcă în calitate de soţie. Conn a acceptat aceste condiţii, ştiind foarte bine că Matilda va găsi nenumărate strategii pentru a evita să se întoarcă la soţul ei. A păstrat însă scrisoarea furioasă a Matildei. Era mai bine să nu lase în mâinile duşmanului ceva atât de incriminator precum ameninţarea cu războiul, deoarece un asemenea lucru ar putea fi folosit mai târziu împotriva ei. În plus, aici apărea problema semnăturii eretice, care va putea fi folosită împotriva Matildei.

Probabil, se gândi el, în viitor ar putea avea nevoie de această scrisoare.

Conn dusese arca împreună cu tot ce conţinea la Patricio pentru a le inspecta, rămânând acolo peste noapte. Împreună cu ceilalţi scribi din Calabria, au verificat dacă toate copiile sunt complete, inclusiv desenele şi diagramele, şi dacă originalul era intact. După ce fiecare a sărutat coperta aurie şi ornată, *Libro Rosso* a fost pus înapoi în arcă şi arca a fost pusă în siguranţă în mâinile lui

Conn al celor o sută de bătălii, care ajurat să o apere cu o fervoare neaşteptată şi extraordinară.

Uriaşul celt l-a lăudat pe Patricio pentru munca extraordinară în timp ce vizita clădirile de la Orval. Construise cu adevărat o mănăstire de aur, un loc vrednic de a păstra cea mai sfântă scriptură, adevăratul cuvânt al Domnului şi profeţiile sfintei sale fiice. Arcadele naosului, aşa cum fuseseră schiţate chiar de Matilda, aveau o înălţime şi o măreţie nemaivăzute, întinzându-se spre cer. Lucrarea în piatră era meticuloasă şi strălucită din punct de vedere artistic. Întreaga structură era o capodoperă construită prin puterea iubirii. Conn era cel mai impresionat de labirintul enorm care se întindea în grădină şi a cerut să fie lăsat să-l străbată singur.

După ziua petrecută împreună cu războinicul Conn, Patricio era şocat şi uimit de cât de profund cunoştea celtul *Cartea Roşie.* Din câte cunoştea el, celtul nu fusese niciodată un membru al ordinului, iar Patricio se întreba de unde ştia atât de multe despre tradiţiile lor. Cu siguranţă, Matilda nu împărtăşise asta cu el, deoarece ştia că ea nu ar încălca jurământul de a vorbi cu altcineva în afară de cei iniţiaţi. Se întreba acum dacă Matilda ştiuse vreodată că acest Conn putea cita mult din *Cartea Iubirii.* Că ştia, de asemenea, exact cum şi de ce să străbată labirintul, fără nici un ajutor din partea lui Patricio.

Era un mister care trebuia investigat, dar bărbatul nu vorbea cu nimeni despre trecutul lui. Patricio s-a gândit să-i trimită o scrisoare Sator Rotas Matildei despre acest lucru, dar nu putea risca să fie citită de celt, care ar putea cunoaşte şi el limbajul. Mai bine să nu îl jignească. Era clar un aliat care se considera un fel de apărător sfânt al iubitei lor Aşteptate. Acest bărbat şi-ar da viaţa pentru Matilda, fără nici o clipă de ezitare. Patricio a decis că războinicul Conn era probabil unul dintre aleşii lui Dumnezeu, iar el nu avea dreptul să intervină în ceea ce ştia. Comoara Ordinului Sfântului Mormânt va fi în siguranţă sub sabia lui Conn şi

sub cea a Matildei. *Libro Rosso* şi Arca Noii Alianţe îşi vor găsi calea în siguranţă spre Italia, acolo unde era locul lor. Pentru moment.

Peste exact şase luni, Godefroi a început să trimită mesageri cu scrisori la Mantova, cerând ca soţia lui să se întoarcă la Verdun până în iunie 1072. Matilda l-a ignorat. Scrisorile lui erau tot mai dese şi aveau un ton mai blând, lucruri pe care le-a ignorat, de asemenea. După opt luni, Godefroi de Lorena a început să-şi implore soţia să se întâlnească cel puţin cu el pentru a discuta despre viitorul căsniciei lor. Cum ea refuza până şi să răspundă măcar scrisorilor lui, el a venit în Toscana să-şi ceară drepturile de duce şi şi-a stabilit curtea la Mantova. Din nou, a rugat-o pe Matilda să îl însoţească, să stea lângă el ca ducesă şi să domnească alături de el în Italia. Ea s-a mutat pur şi simplu în fortăreaţa de pe deal din Canossa, pentru a-l evita.

Beatrice a rămas la Mantova să-l împace pe Godefroi, care era chinuit, cerându-i răbdare şi iertare pentru refuzul Matildei de a-l vedea. Cocoşatul se îmblânzise, iar Beatrice era hotărâtă să neutralizeze orice posibil pericol pentru moştenirea Matildei. I-a explicat pe îndelete că fiica ei nu-şi revenise încă de când pierduse copilul şi că soţul ei trebuia doar să-i mai acorde puţin timp.

Această tactică a funcţionat o vreme, dar până la urmă cocoşatul batjocorit şi jignit s-a întors în Lorena foarte tulburat. La scurt timp după aceea, i s-a plâns lui Henric al IV-lea, care era foarte fericit să susţină cererea lui Godefroi de a deveni singurul conducător recunoscut al Toscanei, în schimbul promisiunii de supunere şi participare la campaniile lui Henric cu forţe militare lorene. Regele a acuzat-o pe Matilda de încălcare a legilor salice, care nu dădeau femeilor drept la moştenire, şi i-a luat totul. Cu susţinerea regelui, Godefroi a făcut încă un pas pentru a o

înfuria pe soţia lui înstrăinată: şi-a numit nepotul, pe Godefroi de Bouillon, unic moştenitor al averilor din Lorena. Şi din Toscana.

Matilda a ignorat şi acest lucru, în mod flagrant. Ea răspundea doar în faţa lui Dumnezeu şi, prin bunăvoinţa lui, îşi păstra teritoriile. Îl dispreţuia mai mult pe Henric decât pe cocoşat şi hotărâse de mult timp că nimeni nu va mai fura de la ea. Posesiunea era legea în ochii ei, iar ea avea Toscana: pământul şi oamenii. A continuat să-şi îngrijească pământurile împreună cu mama ei, spunându-şi părerile şi ţinând consilii nu doar în teritoriile principale, ci şi în cătune. Toţi o considerau adevărata conducătoare a poporului ei, care o adora. Reputaţia ei de om corect şi plin de compasiune s-a împrăştiat în toată Italia, în timp ce Matilda continua să sară în ajutorul celor nevoiaşi şi să reconstruiască oraşele şi satele care fuseseră distruse în timpul conflictelor schismatice. A pus la cale lucruri de reconstrucţie şi înfrumuseţarea mănăstirilor şi a bisericilor, pentru slăvirea lui Dumnezeu şi pentru beneficiul spiritual al credincioşilor Lui. Actele de caritate erau administrate din mănăstiri, unde se oferea mâncare celor săraci în mod regulat.

Sediul ei din Canossa era numit Noua Romă şi înflorise ca un oraş prosper, centru de comerţ şi educaţie. A fortificat şi a restaurat mănăstirea San Benedetto de pe Pad, aflată pe lângă casa ei din Mantova, construită de bunicul ei în memoria sfintei sale bunici. Făcuse o adevărată pasiune pentru arhitectură, una care începuse cu reconstrucţia mănăstirii San Martino din Lucca şi atinsese punctul culminant în Orval. Îi era foarte dor de Orval, de Patricio şi de tot ceea ce creaseră acolo. Acesta era singurul ei regret după coşmarul din Nord. În consecinţă, şi-a propus să transforme San Benedetto într-un Orval al Italiei şi a adus aici membri ai ordinului pentru a studia *Libro Rosso.* Învăţătorul era prins cu treburi la sediul ordinului din Lucca şi nu putea să călătorească, aşa că Matilda nu-l vedea atât

de des cât şi-ar fi dorit. Totuşi, Anselmo o vizita frecvent. Când se afla aici, episcopul din Lucca îşi petrecea zilele studiind cu Matilda, iar nopţile cu iubita lui, Isobel.

Toscana înflorea sub conducerea ei, la fel cum o făcuse sub conducerea tatălui ei. Un tânăr comandant frumos şi charismatic, dintr-o familie nobilă din Toscana care avea legături cu ordinul, un anume Arduino della Paluda, a cerut comanda garnizoanei ei şi a inventat o serie de strategii care au smuls din rădăcini tâlhăria şi au crescut prea tare pedeapsa pentru furt pentru ca cineva să mai comită asemenea nelegiuiri pe pământurile Matildei. El s-a asigurat că taxele erau colectate de la comercianţii străini în schimbul refacerii păcii şi siguranţei pe rutele comerciale. S-au construit poduri pentru a îmbunătăţi călătoriile, unele create şi desenate chiar de Matilda, iar comerţul înflorea iar, şi mai mult chiar decât în timpul lui Bonifaciu.

Pacea şi prosperitatea s-au întors în Toscana sub conducerea contesei despre care se ştia că stă la aceeaşi masă cu cei mai săraci dintre vasalii ei şi împarte pâinea cu oricine o invita. Aceştia erau oamenii ei şi îi iubea pe toţi în mod egal. Pentru că aceasta era învăţătura Dumnezeului ei iubit, atât din scriptura canonică, Matei, 22, precum şi din *Cartea Iubirii:* să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Iar Matilda înţelegea că tot poporul ei era aproapele ei, fiecare dintre ei, şi i-a învăţat această poruncă prin exemplul ei. Nici un conducător medieval nu s-a mai purtat în acest fel.

Ca un conducător matur, Matilda şi-a creat propria strategie, una în armonie cu tradiţiile ei spirituale profunde. Nu doar că şi-a ales sfătuitori credincioşi, puternici şi inteligenţi, dar s-a asigurat că toţi cei care făceau parte din cercul ei intim erau persoane pe care le iubea. S-a înconjurat de acele suflete care era sigură că erau „familia de spirit”, aşa cum era definită în *Cartea Iubirii.* Îşi făcuseră promisiuni acum mult timp, unul altuia, lor şi lui Dumnezeu, să fie aici în acest loc şi în acest moment. *Timpul se*

întoarce. Prietenul ei Arduino conducea oştile care ţineau în siguranţă poporul toscan, în timp ce Conn, care era mai apropiat de ea decât un frate de sânge, se afla la comanda armatei ei personale. Episcopul Anselmo din Lucca menţinea spiritul Toscanei, susţinând toate reformele unchiului său, papa Alexandru al II-lea, în timp ce în taină proteja ordinul şi scopurile lui. Isobel, confidenta ei cea mai de încredere, rămăsese în casa ei, iar Beatrice era mentorul ei pe probleme sociale şi politice de importanţă publică.

Cea mai mare grijă a acestei familii feudale mărite era să-i ţină pe Henric şi pe Godefroi la distanţă. Devenise, astfel, un guvern de facto al Toscanei, care controla toate teritoriile de la Alpi şi aproape până la Roma. Apoi, în aprilie 1073, comandantul şi iubitul lor aliat, papa Alexandru al II-lea, a murit pe neaşteptate.

Capitolul zece

Vatican, în prezent

Părintele Peter Healy se plimba prin piaţa San Pietro, pătrunzându-se de frumuseţea capodoperei arhitecturale a lui Giovanni Lorenzo. Nu credea că va putea fi vreodată nepăsător faţă de a măreţia acestui loc. Deşi ajunsese de curând să vadă şi cruzimea politicii crude a Bisericii căreia îşi dedicase viaţa, rămăsese fidel cu inima şi cu sufletul vocaţiei care l-a făcut să jure. Pentru el, San Pietro era încă un loc sfânt, locaşul primului apostol şi al succesorilor lui.

Strălucirea soarelui de primăvară îi încălzea părul negru, care abia începea să încărunţească la tâmple. Era amuzant că nu avuse atâtea fire albe până să ajungă la Vatican. Îşi scoase din buzunar legitimaţia de care avea nevoie pentru a trece de garda elveţiană şi a intra în biroul cardinalului DeCaro. Astăzi, purta gulerul preoţesc, aşa că trecu de filtrele de securitate rapid şi fără probleme.

La sfârşitul săptămânii, avea loc o întâlnire a Comitetului Evanghelic din Arques, iar Peter venise aici pentru a se întâlni cu mentorul lui spre a stabili cum vor aborda ceea ce dădea semne că va fi un chin.

Ura comitetul. Era blestemul existenţei lui, deşi era şi raţiunea lui de a fi. Astfel, viaţa lui de acum de la Vatican semăna cu al şaptelea nivel al iadului. Comitetul fusese creat nu doar pentru a autentifica Evanghelia din Arques a Mariei Magdalena, descoperită de Maureen în sudul Franţei,

dar şi pentru a pune aspectele controversate pe care le conţinea într-o perspectivă catolică mai uşor de digerat de credincioşi. Această sarcină se dovedea de-a dreptul imposibilă.

Comitetul celor doisprezece devenise un mediu combativ şi dificil, format din clerici conservatori mai vârstnici. Peter şi Cardinalul DeCaro păreau a fi singurii susţinători ai adevărului cu orice preţ. Câţiva membri păreau neutri şi se implicau în discuţii interne despre aceste probleme, dar ceilalţi cu siguranţă doreau să ţină documentul departe de ochii oamenilor pentru totdeauna. Peter era provocat asupra unor puncte importante din traducerea lui, pe care va trebui să le susţină la întâlnirea din această săptămână. În pregătire pentru această bătălie, începuse să scrie notiţe despre primele aspecte controversate găsite în Evanghelia Mariei Magdalena din Arques.

Peter trebuia să găsească argumente puternice şi concludente pentru a demonstra că aceste aspecte nu contraziceau tradiţiile catolicismului. Ceea ce conta nu era, din păcate, dacă acestea erau adevărate sau nu. În ultimii doi ani, Peter învăţase că adevărul este foarte subiectiv peste tot, dar niciunde acest lucru nu era mai adevărat decât la Roma. Iar adevărul conta mult mai puţin decât păstrarea lucrurilor aşa cum sunt. Peter se gândea adesea, hoinărind prin Vatican, că ar trebui să fie agăţate lozinci pe porticuri, pe care să scrie „Tradiţia, mai presus decât Adevărul”. Era aproape sigur că unii dintre clericii mai în vârstă din comitet îşi tatuaseră acest slogan în dreptul inimii.

Urma să fie o bătălie grea, dar va trebui să o poarte cu cât de multă vitalitate şi credinţă putea. Crease această dilemă groaznică, iar acum trebuia să trăiască cu ea. Îl consola însă faptul că nu era singur.

— Intră, fiul meu!

Cardinalul Tomas Borgia DeCaro îl primi pe Peter în biroul lui, care era la fel de elegant şi italienesc ca şi omul. După

cum reieşea din numele lui, cardinalul DeCaro se înrudea cu una dintre familiile aristocrate cele mai bogate din Roma. Avea acea graţie pe care o dau privilegiile şi nobleţea. Moştenirea italiană puternică era cea care îi permitea să aibă o poziţie atât de importantă în Roma, în ciuda faptului că teologia lui era considerată radicală de ierarhia actuală, foarte conservatoare.

— Mulţumesc, Tomas.

DeCaro era mentorul lui Peter şi cel mai apropiat prieten, într-o lume în care prietenii erau atât de importanţi şi de rari. Deşi se tutuiau între patru ochi, nu i-ar fi spus niciodată pe nume dacă ar fi ştiut că nu sunt singuri. Peter a tresărit când şi-a dat seama că mai era un bărbat în încăpere, atunci când cardinalul Marcelo Barberini a ieşit din anticameră.

— Părinte Healy, mă bucur să te văd!

Cardinalul a întins mâna spre Peter, care i-o strânse puternic. Barberini era conducătorul comitetului care evalua documentele Mariei Magdalena. Era unul dintre cei ce păstrau tăcerea majoritatea timpului, un ascultător care părea că se luptă cu probleme mai mari. Era, de asemenea, un membru foarte important al anturajului papei. Peter deveni deodată foarte nervos.

— Luaţi loc, prieteni!

DeCaro închise uşile în ambele părţi ale camerei, asigurându-le intimitatea, înainte de a se aşeza şi el pe unul dintre fotoliile moi de piele din locul de întâlnire.

— Peter, pentru moment, ceea ce se întâmplă în această încăpere trebuie să rămână absolut confidenţial. Dar l-am adus aici pe Marcelo să-ţi vorbească despre o activitate recentă în cazul Arques.

DeCaro fusese implicat în cazul Evangheliei din Arques încă de la început, venise chiar la castel după descoperire, pentru a se întâlni cu Maureen şi a-i oferi sprijinul şi sfaturile lui. Era complet convins de autenticitatea Evangheliei Mariei Magdalena. Mai mult decât oricine,

Tomas DeCaro avea motive să înţeleagă importanţa acestor documente. Prin autoritatea funcţiei sale, el avea acces la materiale din Vatican la care majoritatea lumii nici nu putea visa.

— După cum bine ştii, continuă DeCaro, există membri ai comitetului care nu sunt de acord cu ideea că această evanghelie ar putea fi autentică, în ciuda dovezilor care atestă acest lucru. Deşi prezentările tale au fost excelente şi amănunţite, din mai multe puncte de vedere ele au folosit doar pentru a le aminti membrilor mai conservatori din comitetul nostru cât de controversată şi, posibil, periculoasă ar putea fi această versiune a evenimentelor.

Peter a dat din cap, dar nu a spus nimic. Era mai bine să vadă încotro se îndrepta această discuţie înainte de a face vreo afirmaţie de faţă cu Barberini, a cărui atitudine încă nu o cunoştea.

Barberini, un bărbat durduliu şi scund, cu un chip plăcut şi rumen, stătea aplecat în faţă.

— Părinte Healy, sunt foarte supărat de întorsătura pe care o iau lucrurile. Există mulţi care vor mai degrabă să găsească mijlocul de a ascunde acest document de oricine care e în afara consiliului decât să afle cum să fie autentificat.

Peter răspunse cu precauţie.

— Şi prin a ascunde vreţi să spuneţi…

DeCaro se aplecă spre el, liniştindu-l.

— Poţi vorbi liber aici, fiule. Marcelo este… unul de-ai noştri.

Peter era recunoscător pentru confirmare şi îşi continuă gândul.

— …Că vor să îl îngroape?

Barberini confirmă.

— Mă tem că aşa este. Sunt foarte îngrijorat că acest document atât de important s-ar putea să nu vadă niciodată lumina zilei. Mai rău, cred că există printre noi

persoane care ar fi dispuse chiar să îl distrugă complet şi să pretindă că nu a existat niciodată.

Peter îşi acoperi faţa cu mâinile, disperat. Teama lui cea mai mare devenea realitate.

— Nu dispera încă, Peter. Nu s-a terminat încă, spuse Barberini.

DeCaro continuă ideea.

— Dar noi trei trebuie să hotărâm, chiar aici şi chiar acum, cine este învăţătorul nostru. Slujim un consiliu de oameni failibili, care permit grijilor lumeşti să le domine deciziile, sau îl slujim pe Domnul nostru Iisus Hristos? Şi dacă îl slujim pe Domnul nostru Iisus Hristos şi adevărul Lui, nu avem obligaţia, oricare ar fi şansele de izbândă, să luptăm pentru acel adevăr? În orice fel ar fi nevoie să o facem?

Cardinalul Barberini îl surprindea pe Peter cu discursul lui plin de pasiune.

— Aceşti oameni pe care îi numim fraţii noştri mă fac să plâng pentru ei. Poartă veşmintele puterii şi sunt consideraţi o autoritate spirituală. Dar undeva s-au pierdut, chiar dacă sunt oameni buni. Pretind că sunt sfinţi şi totuşi sunt lipsiţi de iubire, de înţelegere. Mă gândesc uneori, când suntem în comitet, „ce le-ar spune Dumnezeu acestor bărbaţi dacă ar fi astăzi în încăpere cu noi?”. Şi nu am nici un răspuns. Doar mâhnire.

Cei trei au rămas tăcuţi o clipă. Fiecare simţise acelaşi sentiment de tristeţe crescândă în ultimul an. Peter puse o întrebare pe care o avea în minte încă de la întâlnirea de la Confreria Apariţiilor Sfinte.

— Ce rol are Girolamo de Pazzi în toată povestea asta?

— Ei bine, după cum ştii, el nu face parte din Comitet şi nici nu ar vrea. Este un bătrân, Peter, a cărui vocaţie este aceea de a celebra apariţiile Doamnei Noastre. Nu poate fi deranjat cu probleme ale comitetului, deşi cred că este interesat de Maureen datorită viziunilor ei. Aceasta este pasiunea şi competenţa lui.

— Aveţi încredere în el? Eu aş putea să am încredere în el?

DeCaro ridică din umeri.

— Nu mi-a dat niciodată motive să nu am încredere în el, deşi este conservator. Cred că este total inofensiv. Dar, acestea fiind spuse..., nu cred că am încredere totală în cineva care nu se află acum în încăperea aceasta.

— Acesta ar putea deveni testul final al credinţei pentru noi toţi, spuse blând Barberini. Va trebui să fim foarte grijulii şi chibzuiţi în legătură cu paşii pe care alegem să îi facem pentru a proteja Evanghelia din Arques. E posibil să fie nevoie să apelăm la... tactici de gherilă.

Peter era şocat să audă o asemenea expresie de la acest om scund, cu un chip bonom, pe care îl considerase mereu tăcut şi la locul lui. Nu spuse nimic, dar îl privi pe DeCaro, care continuă.

— E posibil să trebuiască să scoatem originalul din Vatican. Şi dacă va fi nevoie de asta... nu vom mai fi bineveniţi aici.

— Pentru Tomas şi pentru mine, oftă Barberini, această viaţă a fost tot ceea ce am avut vreodată.

— Totuşi, adăugă DeCaro, în multe feluri, am ştiut dintotdeauna că această zi şi această clipă vor veni. Am fost pregătiţi pentru asta de când eram copii. Doar că nu ştiam ce întorsătură vor lua lucrurile. Dar cu toţii ne-am ales destinele, cu mult timp înainte, când am făcut legământ în faţa lui Dumnezeu. Acum e timpul să ne amintim, cu toţii.

În Alexandria, Iosif a pus sfânta familie la adăpost în casa unui om de ispravă, un roman pe nume Maximinus. Iosif îl cunoştea de mulţi ani, căci făcuseră împreună negoţ cu

cositor, şi îl ştia de încredere. Maximinus era el însuşi un refugiat, căci fusese exilat din Roma. Cunoştea prea bine primejdiile persecuţiilor romane şi era plin de compasiune pentru cei care suferiseră de pe urma lor.

Maria Magdalena şi copii ei sosiră la casa acestuia sleiţi de drum şi aproape doborâţi de neajunsuri. Maximinus i-a întâmpinat cu generozitate şi i-a asigurat că marea doamnă va fi înconjurată de toată atenţia pe durata şederii sale forţate acolo.

Maximinus învăţase multe dintre scrierile misterelor din Egipt, căci el însuşi era însetat după cunoaştere, înţelepciune şi adevăr. În vremea cât i-a fost gazdă, a ajuns să dovedească o adâncă prietenie şi înţelegere faţă de Doamna noastră, pentru că multe dintre tradiţiile Căii Iubirii nazarinene veneau tocmai de pe acele bogate meleaguri. Cei doi aveau multe de împărtăşit şi multe de învăţat unul de la celălalt, iar comuniunea dintre Magdalena şi Maximinus avea să fie una deosebită şi trainică.

Maximinus însuşi îndurase mari tragedii şi suferinţe în viaţă. Soţia şi pruncul lui pieriseră de febră puerperală pe când fuseseră siliţi să fugă din Roma, ca să trăiască în exil. Aşa se face că avu grijă să-i fie adusă cea mai bună moaşă din toată Alexandria, ca să îngrijească de Magdalena, când sosi vremea să nască. Prin mila Domnului, Serai, preoteasa egipteană, a adus în siguranţă şi sănătate pe lume pruncul sfânt, care avea să fie cunoscut ca Ieşua-David.

Atât Iosif din Arimateea, cât şi Maximinus Romanul au avut grijă de acel copil, ca şi de celelalte odrasle divine, în timpul popasului lor în Alexandria. Maria Magdalena a început chiar ea să-l iniţieze pe Maximinus întru învăţăturile din Cartea iubirii, *iar el a devenit cel mai devotat adept al Căii.*

Când a sosit vremea ca familia sfântă să părăsească Alexandria, pentru a-şi urma destinul în Gallia, Maximinus a insistat să-i însoţească. Aşa a şi făcut, fără a-i mai părăsi vreodată. Pentru tot restul lungii sale vieţi, el a rămas

protectorul şi tovarăşul Magdalenei, un bărbat de o extraordinară devoţiune şi un exemplu de dragoste părintească pentru copiii ei. Se spune că dragostea lui Maximinus nu cunoştea margini, deşi, prin firea lucrurilor, era pur spirituală.

Maximinus a compus versuri de slavă, preamărind graţia extraordinară a Doamnei noastre, celebrând iubirea lui pentru ea, în stihuri caste şi vrednice. Trubadurii – mari poeţi ai Franţei, care şi-au cântat iubirile curteneşti în versuri închinate femeii neprihănite pe care nu o puteau în veci atinge, căci era juruită în hieros gamos[9] *altuia – sunt urmaşii acestei tradiţii. Iar dragostea pentru o astfel de femeie desăvârşită durează până la moarte şi dincolo de ea. Aşa se face că Maria Magdalena a devenit cea mai mare dintre toate muzele artiştilor, iar Maximinus, întâiul poet trubadur. În limba franceză,* troubadur *înseamnă „să găseşti aurul pierdut"[10]. Înţelegând misterele transmise nouă prin mijlocirea învăţăturilor din* Cartea iubirii, *vom ajunge noi înşine să descoperim această binecuvântată comoară.*

Cea mai importantă poezie a lui Maximinus a supravieţuit în tradiţia orală – păstrată în grai francez de acei trubaduri – căci conţine unul dintre cele mai nepreţuite adevăruri ale învăţăturilor noastre, cel despre întoarcerea iubirii, care este un dar de la Dumnezeu:

Je t'ai aimé dans le passé
Je t'aime aujourd'hui
Je t'aimerai encore dans l'avenir
Le temps revient.

---

9 Căsătorie sacră (în lb. greacă în orig.) (n.trad)

10 Incorect etimologic şi lingvistic – cuvântul provine din dialectul occitan, unde *trobar* (ipotetic provenit din cuvântul latinesc *tropare,* derivat la rândul lui din limba greacă) înseamnă „a inventa" sau „a compune", (n.trad.)

Te-am iubit în trecut
Şi azi te mai iubesc
Te voi iubi şi-n viitor
Căci timpul se întoarce.

Maximinus a devenit un mare conducător al Căii, la vremea potrivită, el fiind cel care i-a dat Magdalenei sfânta împărtăşanie când ceasul din urmă pe acest pământ a sosit pentru ea. Când i-a venit şi lui sorocul, a cerut să fie îngropat la picioarele ei şi s-a făcut întocmai. Împreună s-au odihnit, unul lângă altul, timp de mulţi ani, în locul care astăzi poartă numele marelui şi sfântului om, Saint Maximin.

Cei care au urechi de auzit să audă.

Povestea lui Maximinus Romanul
şi cum a devenit binecuvântatul Sfânt Maximin,
aşa cum s-a păstrat în *Cartea Roşie*

Roma, aprilie 1073

Dintre cele şapte coline legendare ale Romei, Esquilinul era cea mai înaltă. Sub versantul vestic erau străduţe murdare şi înghesuite; în est erau vilele cetăţenilor înstăriţi, sfătuitori ai Cezarului. Între acestea erau casele nobililor romani şi ale politicienilor de clasă medie. În aceste case, creştinismul a înflorit în secret în secolul I, deoarece mulţi romani importanţi au fost convertiţi chiar de Sfântul Petru. În vremea Matildei, aceste centre de la început ale creştinismului erau recunoscute ca fiind cele mai vechi biserici din Roma.

Biserica San Pietro în Vincola, Sfântul Petru în Lanţuri, era unul dintre aceste locaşuri. Se afla în vârful colinei abrupte, un monument sfânt pentru creştini în centrul Oraşului

Etern. Totuşi, îşi luase numele de la o altă relicvă de mare importanţă, despre care se vorbeşte în evanghelii, în Faptele Apostolilor. Acolo, în capitolul 12, Sfântul Luca a scris despre arestarea lui Petru de către Irod, după execuţia apostolului Iacob cel Tânăr. Petru era în lanţuri, încătuşat la zidul închisorii umede şi reci, când s-a întâmplat un miracol, aşa cum spune versetul 7:

> Şi iată, un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Şi, lovind pe Petru în coapsă, îngerul l-a deşteptat zicând: Scoală-te degrabă! Şi lanţurile i-au căzut de la mâini.

Îngerul care l-a eliberat din lanţuri l-a scos apoi pe Petru afară din închisoare, spre libertate, realizând miracolul. Lanţurile cu care a fost legat sfântul apostol au fost trimise la Constantinopol pentru a fi păstrate ca moaşte sfinte şi dovadă a miracolului. Acolo au rămas până în secolul V d.Hr. Atunci, împărăteasa Eudoxia a trimis o jumătate dintre ele fiicei ei în Roma, iar cealaltă jumătate, papei Leon I. Pontiful a ales acest loc al unei foste case creştine, în care se ştia că Petru a făcut multe botezuri secrete, ca fundaţie pentru măreaţa biserică pe care voia să o construiască pentru a păstra lanţurile cu sfinţenie.

Părea un loc potrivit în care să aibă loc evenimente miraculoase.

Aici a fost ţinută slujba de înmormântare pentru mult regretatul papă Alexandru al II-lea şi tot aici a avut loc un incident extraordinar în aceeaşi zi: alegerea spontană a unui nou conducător al Bisericii de un grup emoţionat de oameni ai Bisericii şi laici, un bărbat care în ziua alegerii nici măcar nu era un preot hirotonisit ajungând să ocupe funcţia cea mai înaltă şi mai sfântă a creştinismului.

Totul a început încet, cu o şoaptă aruncată de la un om la altul, când episcopii adunaţi să-l jelească pe pontiful lor au început să vorbească între ei. Cereau ca mitra papală să fie

purtată de un reformator puternic, care să poată continua să înfrunte tirania regelui german. Printre alte atrocităţi, Henric continua să practice simonia şi pusese stăpânire pe mai multe eparhii, date susţinătorilor lui cei mai apropiaţi, în ciuda legilor dure împotriva acestei corupţii. Era nevoie de un conducător cu o mare înţelepciune, experienţă şi putere, pentru a transforma din nou Biserica într-o entitate spirituală fără legături cu un anumit monarh. Era nevoie de o persoană îndrăzneaţă şi neînfricată până la nesăbuinţă. Episcopii erau cu toţii de acord că un singur om dintre ei era capabil să îndeplinească acest destin: Ildebrando Pierleoni. Brando, care se apropia de vârsta de cincizeci de ani, era mult mai tânăr decât majoritatea papilor dinaintea lui, vigoarea lui dându-i un avantaj şi mai mare. Chiar şi aparenţa fizică îl indica drept un conducător puternic şi capabil.

Unul dintre episcopii romani se ridică primul şi rosti un discurs scurt, dar plin de pasiune despre necesitatea de a-l susţine pe Brando la alegerile pentru noul pontif. Valul a crescut rapid şi în câteva minute, toţi cei aflaţi la priveghiul papei îi strigau numele, insistând să accepte să devină papă, chiar acolo şi chiar atunci, începea să se audă un strigăt: „Dumnezeu a ales noul papă”, mai întâi în biserică, iar apoi pe toate străzile Romei. Brando, care era foarte iubit de oamenii din oraşul lui, a fost confirmat, în mod copleşitor, atât de episcopi cât şi de populaţie, ca singurul moştenitor al cheilor Sfântului Petru care putea fi acceptat.

Nimeni nu părea să-şi aducă aminte că Ildebrando nu făcuse nici un fel de jurământ bisericesc sau că tocmai fusese ales papă printr-un proces ilegal şi depăşit, care încălca decretul de lege pe care îl scrisese chiar el şi îl impusese papa Nicolae al II-lea.

Fiecare papă, începând cu Petru, primea un nou nume la urcarea în scaunul pontifical. Ildebrando Pierleoni a ştiut imediat care va fi numele lui. În onoarea unchiului său, răposatul papă Grigore al VI-lea, care îi fusese mentor şi cel mai mare învăţător, a luat acelaşi nume, care însemna „cel căruia îi pasă de credincioşii lui”. Acest nume era văzut de politicienii abili drept ceea ce şi era: o afirmaţie puternică şi o alegere provocatoare intenţionată, care îi trimitea un mesaj lui Henric al IV-lea şi îi avertiza pe toţi ceilalţi că bătălia dintre coroana germană şi autoritatea Romei era departe de a se fi sfârşit.

În ultimele zile ale lunii iunie 1073 au fost organizate ceremonii pentru ca noul ales Brando să fie hirotonisit şi urcat pe tronul Sfântului Petru sub numele de papa Grigore al VII-lea.

Matilda şi Beatrice au ajuns la Roma însoţite de un mare alai pentru a participa la ceremonia de învestire a noului papă şi pentru a-şi arăta susţinerea lor pentru acest bărbat care fusese loial poporului lor din Lucca şi lui Godefroi. În timp ce Isobel îi împletea părul Matildei pentru ceremonie, Beatrice o informa despre politica şi protocolul cărora trebuiau să li se supună în această zi.

— Astăzi ne vom afla, fără îndoială, într-un loc foarte vizibil, de aceea trebuie să fii foarte atentă cum o să te prezinţi. Prin noi se manifestă susţinerea a aproape jumătate din poporul italian. În consecinţă, sper că vom fi aşezate într-un loc onorabil.

Matilda îşi netezi mătasea splendidă şi costisitoare a rochiei, râzând. Isobel a zâmbit când a văzut zburdălnicia din ochii Matildei.

— Romanii i-au privit mereu cu ochi bănuitori pe toscani, s-au simţit mereu superiori lor. Şi, ce este mai rău, nu le permit femeilor să ocupe funcţii de autoritate. Aşa că voi fi încântată să le arăt exact cum este o contesă toscană! Sper să ne pună în primul rând, ca să ne putem undui prin faţa aristocraţilor romani şi să-i scandalizăm pe toţi.

Matilda din Toscana avea acum douăzeci şi şapte de ani, era nespus de bogată şi foarte puternică. O încânta ideea de a provoca agitaţie în Roma conservatoare, adăugând ceremoniei de astăzi o pată de cultură toscană plină de culoare şi amintind în acelaşi timp nobilimii romane plicticoase că ea era una dintre cele mai înstărite şi mai puternice conducătoare ale Europei. Orice putea să ridice Toscana în ochii romanilor – şi ai papei – le va fi de folos ei şi poporului ei.

Dar, dincolo de stilul ei exagerat, exista o realitate măreaţă. Matilda avea la dispoziţie zeci de mii de ostaşi care puteau fi ridicaţi în orice moment sub comanda ei. Susţinerea militară a Matildei, combinată cu controlul asupra trecătorii din Apenini, ar fi putut fi factorul determinant într-un război cu Germania.

Beatrice nu era la fel de amuzată ca Isobel de bufoneriile Matildei şi a revenit la subiectul despre influenţa lor politică.

— Forţa ta militară va fi, fără îndoială, mult mai interesantă pentru noul papă decât orice altceva. Aşa că, deşi e important să ne arătăm bogăţia, trebuie să-ţi aduci aminte ce este în joc aici şi să nu te laşi prinsă prea tare în frivolităţi.

— Da, desigur, mamă.

Beatrice încă o trata pe Matilda ca pe un copil, chiar dacă stăpânea o jumătate de ţară şi-şi condusese propriile trupe în luptă. Matilda învăţase de mult timp să dea din cap ascultătoare când se afla în prezenţa mamei ei, iar apoi să plece şi să facă exact cum voia.

Dar, în acest caz, ea credea că Beatrice ar putea să aibă dreptate. Acest papă era, până la urmă, un nobil roman. Era posibil să fie la fel de conservator şi mohorât precum oamenii lui.

Noul papă Grigore primea instrucţiuni similare în camera lui înainte de ceremonia de învestire oficială. Consilierii lui revedeau lista cu invitaţii cei mai importanţi, dându-i detalii despre fiecare.

— Următoarea este Matilda, contesă de Toscana. Aţi auzit de ea, fără îndoială, Preafericite. Este... controversată.

Grigore era, cu siguranţă, curios să o întâlnească pe această femeie care era o legendă în teritoriile din Nord. Totul despre contesă era mitic: bunăstarea, puterea, înfăţişarea şi comportamentul, care era categoric scandalos pentru orice conducător feudal, dar inimaginabil pentru o femeie.

— Nu pot fi deranjat de comportamentele ei scandaloase. Mă preocupă însă puterea ei militară. Şi teritoriile ei, care sunt critice din punct de vedere strategic. Asiguraţi-vă că va fi aşezată într-un loc de onoare. Avem nevoie ca ea să ne fie binevoitoare.

O zărise odată, în urmă cu câţiva ani, când era doar o copilă. Acum era o femeie măritată, cu toate că se spunea că este rebelă şi nu recunoştea deschis influenţa soţului ei, ducele de Lorena. Aceasta era una dintre problemele pe care el voia să le discute cu ea.

— Godefroi de Lorena este marioneta lui Henric şi este deci periculos. Trebuie să ştiu în ce relaţii este contesa cu soţul ei şi trebuie să aflu chiar astăzi. Susţinerea ei ar putea însemna totul în eventualitatea unui război.

Grigore se opusese regelui german încă de la încoronarea lui, pe când avea cincisprezece ani. Tensiunile dintre tronul sfânt şi tronul secular, Biserica împotriva coroanei germane, erau pe cale să ajungă la proporţii inimaginabile. Noul papă era hotărât să mărească distanţa dintre papalitate şi influenţa monarhică, în timp ce Henric era hotărât să unească cele două autorităţi, numindu-se împărat al Sfântului Imperiu Roman. Nu va mai exista cale de mijloc, nici posibilitate de compromis, pentru nici unul.

— În acest caz, ar putea fi în interesul nostru faptul că această contesă Matilda nu se comportă ca o bună soţie creştină. Dacă acţiunile ei ne permit să salvăm Biserica de ghearele lui Henric, sunt sigur că Dumnezeu o va ierta pentru orice păcate ar fi făcut. Acel scop glorios cu siguranţă va justifica orice metodă de a-l atinge.

În timp ce urca spre altar să-şi ocupe locul, Grigore al VII-lea se întoarse să privească spre episcopi, nobili şi susţinătorii care aşteptau. Radia putere şi încredere în cea mai importantă zi din cariera lui politică. Era momentul de glorie pentru tot ceea ce realizase, recompensa pentru anii de exil şi greutăţile pe care le întâmpinase în apărarea papalităţii. Nu credea că poate exista ceva pe lume care să egaleze sentimentul de care era cuprins în timp ce urca scările, pe cale de a deveni cel mai mare conducător spiritual din lume.

Apoi privi în jos.

Într-un loc de onoare, chiar în primul rând, se afla chipul cel mai fermecător pe care îl zărise vreodată. Matilda din Toscana stătea alături de mama ei, o viziune înveşmântată în mătase albastră precum cerul. Şiraguri de perle erau împletite în şuviţele ei fermecătoare, care erau acoperite doar parţial de un văl fin. Părul ei era împodobit cu o coroniţă cu bijuterii aurii în formă de floare de crin, amintindu-le tuturor celor prezenţi că Matilda şi mama ei erau descendente directe al sfântului împărat Carol cel Mare. Gâtul subţire îi era plin de bijuterii; era atât de fermecătoare, încât atrăgea privirile tuturor. Grigore era atât de ameţit când a acceptat cheia Sfântului Petru ca simbol al noii lui funcţii, încât a trebuit să-şi întoarcă privirea de la mulţime pentru a se putea concentra.

Noul papă nu fusese singurul fermecat în acea zi. Contesa de Canossa, ducesă de Toscana şi Lorena, a rămas

perfect nemişcată şi tăcută în timpul întregii ceremonii. Nu-şi putea lua ochii de la bărbatul puternic şi plin de energie care primea mitra papală. Deşi era cu siguranţă o prezenţă fermecătoare şi un bărbat încântător, Matilda era uimită pentru că şi-a amintit că îl mai văzuse înainte – îl văzuse într-o viziune, în centrul labirintului, chiar înainte de a pleca de la Orval în acea zi îngrozitoare.

Beatrice de Lorena era o femeie înţeleaptă şi cu experienţă. Şi ea avea ochi. Şi văzuse schimbul de priviri aprinse şi discrete dintre fiica ei şi noul papă în timpul ceremoniei. Era posibil să se formeze o relaţie care trebuia menţinută. Colaborarea dintre sfânta Biserică Romană şi puterea şi bunăstarea Toscanei putea să se transforme într-o forţă de neoprit. Spre după-amiază, când a venit timpul să participe la audienţa acordată de papă împreună cu fiica ei, Beatrice s-a prefăcut că este epuizată şi a insistat ca Matilda să meargă singură. Era femeie măritată şi o contesă de drept cu siguranţă nu avea nevoie de un însoţitor în prezenţa Sfântului Părinte.

Matilda a fost condusă în camera de audienţă, unde a aşteptat doar o clipă până când uşa s-a deschis şi a intrat Grigore. Spera ca el să nu-i audă inima care-i bătea cu putere în piept, pentru că în urechile ei suna ca zece tobe de război. El îi întinse mâna, iar ea sărută inelul papal, făcând o reverenţă adâncă. Şi-a dres vocea, uitându-se spre el cu ochii ei albaştri-verzui, care străluceau.

— Am venit să declar loialitatea Toscanei faţă de învăţăturile Sfântului Petru. Puteţi conta pe sprijinul meu şi pe cel al poporului meu în orice situaţie care are ca scop păstrarea şi protejarea învăţăturilor Domnului Nostru ca punct central al comunităţilor noastre şi susţin alegerea înălţimii Voastre ca apostol ales de Dumnezeu pentru a conduce Biserica.

Grigore i-a mulţumit pentru loialitate, impresionat de afirmaţia puternică, şi i-a oferit un loc. După politeţuri care includeau întrebări despre sănătatea mamei ei şi salutări episcopului Anselmo, papa o uimi pe Matilda cu o întrebare scandaloasă.

— Înţeleg că sunteţi îndoctrinată de vechile erezii care încă sunt propovăduite în Lucca. Ce să înţeleg din asta?

Matilda rămase nemişcată, ca prinsă în cursă. Crezuse că acest bărbat le era aliat, datorită faptului că-l susţinuse pe Alexandru, dar poate că se înşelase. S-a gândit rapid, încercând să găsească un răspuns prudent pentru a mai câştiga timp. Dar nu era nevoie. Papa continuă aproape imediat.

— Nu este intenţia mea să vă simţiţi stânjenită de întrebare. Dimpotrivă, vreau să aflaţi de la începutul relaţiei noastre că ştiu cine sunteţi şi de unde veniţi. Eu sunt papa, ales de glasul public al clerului şi al poporului pentru că sunt foarte priceput în ceea ce priveşte problemele cu care se confruntă Biserica mea. Nu cred că sunteţi surprinsă că ştiu despre zvonurile despre erezie care vin din Lucca.

Matilda a dat din cap, dar tot nu a spus nimic. Grigore i-a zâmbit larg, străduindu-se acum să-i îndepărteze îngrijorarea evidentă.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi de mine, Matilda de Canossa. Nu m-am născut în preoţie şi nu aduc cu mine nici una dintre prejudecăţile celor dinaintea mea care au avut o viziune îngustă. Îmi place să cred că sunt un învăţat, care va învăţa pe deplin ceea ce înseamnă să fii creştin, nu prin repetarea învăţăturilor populare, ci prin studierea tuturor documentelor şi tradiţiilor care mi se arată. Iar bunicul meu era evreu, ceea ce-mi lărgeşte chiar mai mult perspectiva religioasă şi dorinţa de a învăţa. Unii probabil m-ar lăuda pentru asta, iar alţii m-ar dispreţui. Mi s-a spus că tradiţiile din Lucca, deşi şocante pentru mulţi, ascund taine adânci şi urma le poate merge până la primii creştini. Într-adevăr, chiar şi până la cei contemporani cu Domnul Nostru Iisus

Hristos, inclusiv la familia lui. Ce fel de conducător spiritual aş fi dacă nu aş studia în profunzime acele tradiţii şi învăţături? Am petrecut suficient timp în Lucca, atât cu Anselmo tatăl, cât şi cu fiul lui, pentru a înţelege că există multe moduri în care creştinismul este exprimat acolo. Pentru cei ce au ochi de văzut şi urechi de auzit, nu? Aşa că, Matilda, avem multe lucruri despre care să vorbim. Dacă aveţi plăcerea.

Matilda se străduia din greu să-şi găsească vocea. Era într-o situaţie dificilă; aproape că şopti:

— Îmi cereţi să vă învăţ căile ordinului?

— Dacă aveţi plăcerea.

Matilda a dat din cap, uluită de situaţia extraordinară în care se afla. Era posibil ca papa însuşi să-i ceară să îl înveţe căile ereziei?

Capelanul lui intră în încăpere pentru a-i anunţa că următoarea persoană aştepta să intre în audienţă şi că întâlnirea lor trebuia să se încheie. Când capelanul plecă, Grigore îi întinse mâna Matildei, de această dată luând-o el pe a ei şi sărutând-o. Pe când făcea acest lucru îi observă inelul şi se folosi de el ca pretext pentru a-i ţine mâna mai mult decât era necesar.

— Ce simbolizează inelul?

Matilda îi zâmbi timidă, simţind că, pentru prima dată în acea zi obositoare şi stânjenitoare, îşi recapătă controlul.

— Nu vă pot spune încă, dar va face parte din... instruirea înălţimii Voastre.

— Ah, înţeleg. Ei bine, atunci, voi aştepta cu nerăbdare şi vom începe degrabă. Mâine?

— Mâine.

Matilda ieşi cu o reverenţă adâncă şi un foşnet feminin de mătase. El rămase cu privirea aţintită în urma ei, surprins că-şi pierduse aproape cu totul suflul în prezenţa ei. Bărbatul care era acum cunoscut de întreaga lume ca papa Grigore al VII-lea, pontiful care a introdus cu succes legile celibatului clericilor ca reformă primară tocmai îşi

pierduse inima – şi probabil puţin şi minţile – pentru extraordinara şi atrăgătoarea contesă din Toscana.

Nu stătea în firea Matildei să izbucnească în plâns.

Isobel stătea încremenită şi puţin îngrijorată de plânsetul fiicei sale adoptive, după cea de-a doua întâlnire cu Grigore al VII-lea. Noul papă o chemase, în mod impulsiv şi neaşteptat, la o adunare de consiliu după banchetul de învestire, pentru a discuta probleme de strategie în legătură cu o situaţie care rămăsese nerezolvată din timpul lui Alexandru. Pontiful dinainte, cu puţin timp înainte de a muri, excomunicase cinci dintre episcopii germani ai lui Henric, acuzându-l pe rege că le-a vândut funcţiile. Chiar şi Henric risca excomunicarea dacă nu respecta decretul papei de a-şi recunoaşte vina şi de a-i da imediat afară pe episcopi. Era un act de război deschis, pe care Grigore voia să îl susţină. Avea nevoie de asigurarea că Matilda îl va susţine de pe teritoriile ei din Toscana, dacă va fi nevoie.

Întâlnirea lor fusese un joc intens şi stimulator de înţelepciune şi tachinare, cu mari încărcături de ambele părţi. A fost un omagiu adus agerimii minţilor lor, pentru că erau capabili să aibă o conversaţie politică foarte productivă, în ciuda atracţiei supranaturale care îi împingea unul spre celălalt. Ambii au avut şi au oferit şansa de a rezuma procesul gândirii şi abordarea strategică a celuilalt şi au descoperit că erau compatibili în toate aspectele, într-un mod aproape imposibil de explicat. A fost o întâlnire de succes şi antrenantă a două mari spirite. Când se aflau în aceeaşi încăpere, avea loc o unire a unor forţe imense ale naturii care nu putea fi negată, stele care se ciocneau pentru a forma o explozie de lumină.

Grigore a încheiat întâlnirea amintindu-i Matildei că i-a promis că ziua următoare va începe să-l înveţe despre Calea Iubirii, aşa cum era predată în ordin, neîncetat, încă

din secolul I. Aceasta era cauza fricii şi a stării de tulburare necaracteristice pentru contesă.

— Oh, Isobel, este la fel de înţelept ca Solomon şi la fel de măreţ. M-am simţit ca Makeda, regina din Saba, în prezenţa lui. Era ca tot ceea ce m-ai învăţat şi totuşi ceva ce nu credeam că voi cunoaşte cu inima vreodată. Ce să fac? Ceea ce îmi cere el e scandalos, dar este şi o minune. Pot să-l învăţ aceste lucruri? Să îndrăznesc să îl învăţ aceste lucruri?

— Ce-ţi spune inima, copilă? Dar sufletul?

— Îmi spune că ar trebui să am încredere în acest bărbat şi chiar mai mult decât atât.

— Mai mult?

— Nu pot să explic, Issy. Dar când l-am văzut prima oară, l-am recunoscut. L-am mai văzut înainte, a apărut în viziunea mea, dar era mai mult decât atât. Am cunoscut un moment de bucurie extraordinară. Iar apoi, când el m-a privit... a fost ca şi când un cuţit mi-ar fi străpuns inima. A fost o secundă, în faţa curţii întregi şi a consiliului, când am simţit că doar el şi cu mine eram în încăpere. Cum e posibil aşa ceva? Dar abia atunci îl vedeam pentru prima oară. Şi ştiam...

Făcu o pauză, pierdută în amintirea momentului şi rămasă fără răsuflare din cauza pasiunii nebune care o copleşea. Emoţia era ca un fel de nebunie. Nu se mai simţise niciodată aşa. Era groaznic şi minunat şi complet paralizant. Isobel îi spuse blând:

— Continuă, Tilda.

— Ştiam că... l-am mai iubit înainte. În acea clipă, am înţeles învăţăturile profetei noastre şi poezia lui Maximin într-un alt mod: „Te-am iubit înainte, te iubesc astăzi şi te voi iubi din nou”. Era ceva atât de ciudat şi totuşi atât de etern. Şi cred că el simte la fel. Am văzut asta în modul în care mă privea. Ştie şi el lucrul acesta, la fel cum îl ştiu şi eu. Că aici este mâna destinului. Iar el nu se teme, cred. Dar eu mă tem.

Matilda se ridică de pe scaunul ei, plimbându-se agitată prin cameră în timp ce vorbea. În general, nu putea să stea jos şi cu siguranţă nu putea face asta când era agitată, aşa cum era acum.

— Pentru că este înspăimântător, nu-i aşa? Acest sentiment. Nu poate fi controlat. Am fost în bătălie şi am înfruntat pe câmpul de luptă cei mai de temut bărbaţi, cu cele mai ascuţite săbii şi cea mai mare răutate, dar nu am simţit niciodată frica pe care o am în acest moment. Nu pot să respir, Isobel. Ajută-mă!

Isobel oftă profund înainte de a lua mâna Matildei în a ei.

— O, draga mea! Nu pot să te ajut decât prin a-ţi spune că tot ceea ce simţi, atât de greu, puternic şi copleşitor, este, de asemenea, darul cel mai mare al lui Dumnezeu pentru noi. Am ştiut dintotdeauna că, atunci când ţi se va întâmpla ţie, va avea o însemnătate profundă, va fi probabil chiar o iubire care va schimba lumea, la fel cum a fost a Veronicăi cu Praetorus sau la fel de solemnă ca aceea a lui Solomon cu regina din Saba. Dar nu m-aş fi putut gândi că...

— Gândi ce?

— Că bărbatul alături de care erai destinată să găseşti iubirea, chiar „iubirea foarte mare”, prevestită de profeţie, va fi chiar papa.

Isobel a făcut o pauză pentru o clipă, gândindu-se la cel mai înţelept sfat pe care i l-ar putea da iubitei sale copile în acest moment critic din viaţa ei.

— Tilda, va trebui să ai foarte mare grijă. Amândoi aveţi mult prea mult de pierdut în cazul unei indiscreţii. Dar cred că tu ai chiar mai mult de pierdut dacă nu urmezi această cale, să vezi unde te duce, pentru că pare să fie de la Dumnezeu. Nu trebuie să fiu profetă ca să ştiu că vei întâlni mari greutăţi şi obstacole din cauza acestei iubiri, o iubire care prin natura ei trebuie să rămână o taină pentru lumea întreagă, pe veci. Nimeni nu trebuie să ştie şi nu trebuie să

divulgi nimănui că aţi avut parte de vreun fel de intimitate. Niciodată.

— Dar nu am avut.

— Încă, Tilda. Încă. Dar unele lucruri sunt inevitabile, iar acesta pare să fie unul dintre ele. Aminteşte-ţi că intimitatea dintre voi va fi judecată ca fiind greşită, chiar o crimă, dacă sunteţi descoperiţi. Aveţi duşmani puternici, care vor profita de o asemenea crimă şi o vor folosi pentru a vă distruge pe amândoi. Fă ceea ce vrei, fă ceea ce trebuie, dar adu-ţi aminte că trebuie să fii discretă cu orice preţ. El este papa, iar tu eşti o femeie măritată, acestea sunt fapte care nu pot fi negate sau schimbate.

— Pot să divorţez de Godefroi.

— Poţi? Legal, probabil, dar Biserica este împotriva divorţului şi nu poţi să ai pretenţia ca papa să susţină acea decizie şi cu siguranţă nu acest papă, care a fost ales pentru puterea lui de a susţine reforme stricte. Şi o asemenea acţiune n-ar face decât să atragă atenţia asupra relaţiei voastre. Sunteţi amândoi prinşi în propria cursă, draga mea. Dar nu am nici o îndoială că vei găsi o cale de a face să funcţioneze această relaţie, dacă este într-adevăr marea iubire a profeţiei. Iubirea găseşte întotdeauna o cale, Matilda. Depăşeşte legile omului, pentru că ea este o lege a lui Dumnezeu. Ritul uniunii sacre, o hierogamie între adevăraţii iubiţi ai sufletelor, este cea mai măreaţă lege, care e mai presus de toate celelalte. Iar asta e tot ce trebuie să ştii, nu-i aşa? Există doar un lucru de care trebuie să ţii cont în zilele ce vor veni, iar aceasta este cea mai simplă învăţătură a Căii Iubirii: „Dragostea învinge totul”.

Capitolul unsprezece

Mantova, octombrie 1073

Matilda era nefericită. Nu se putea concentra asupra nici uneia dintre problemele şi activităţile care îi ocupau de obicei mintea şi sufletul. Nici nu mâncase şi nici nu dormise cum se cuvine de săptămâni întregi şi nu avea cu cine a-şi împărtăşi chinul. Isobel era în Lucca cu treburi pentru ordin şi pentru a-i vizita pe Anselmo şi pe învăţător. Deşi Beatrice era un consilier şi un strateg politic excelent, nu obişnuia să discute despre probleme emoţionale cu fiica sa.

Conn a găsit-o pe Matilda în această stare, hoinărind singură la marginea pădurii. A tresărit când el s-a ivit în spatele ei.

— Ar trebui să fii înarmată dacă te plimbi prin pădure neînsoţită.

— Dacă aş fi fost înarmată, tu ai fi rănit şi am încerca să oprim sângerarea.

— Iar eu aş fi încântat că mi-am făcut treaba atât de bine. De ce eşti aici singură şi tristă?

— Nu sunt tristă.

— Văd.

Matilda oftă tulburată. Să-l mintă pe Conn era ca şi când ar minţi-o pe Isobel. Amândoi îi cunoşteau mintea şi sufletul mai bine decât ea însăşi.

— N-am primit nici o veste de la Sfântul Părinte de şase luni.

— Şi n-ai primit veste nici de la Grigore.

— Treci la subiect.

— Nu ţi-e dor de papă, ci de bărbat.

— Iar acum ai trecut la subiect. Sunt jalnică.

— Nu eşti jalnică. Eşti îndrăgostită. Iar din ce mai ştiu şi eu, aceasta este o taină a ordinului.

— A uitat complet de mine, Conn. Şi asta mă omoară. Există ceva care să te facă să te simţi mai groaznic decât asta? Cum poate ceva atât de frumos să fie şi atât de groaznic?

— Chiar crezi că te-a uitat? Sau eşti tu cea care uită? El e papa, Tilda. *Papa.* Conducătorul spiritual al lumii.

— Mulţumesc că mi-ai amintit, izbucni Matilda. Pentru că bineînţeles că nu sunt obsedată singură de lucrul ăsta în fiecare minut al fiecărei zile.

Conn ar fi vrut să răcnească de enervare, dar s-a calmat.

— Ai vrea să auzi părerea mea sau ai prefera să plec şi să rămâi deprimată şi bolnavă de dragoste singură?

— Pentru că ştiu că nu mă vei lăsa singură, chiar dacă spui asta, voi asculta, presupunând că îmi vei spune o poveste care mă va face să mă simt mai puţin nefericită.

— Eşti norocoasă. Se întâmplă să am povestea perfectă pentru tine. Aşa că hai să ne aşezăm pe mormanul ăsta de frunze şi îţi voi spune povestea prinţesei Niamh, cea cu părul de aur şi a prinţului poet pe nume Oisin.

Rosti ambele nume cu pronunţia irlandeză pe care Matilda o iubea Neev şi USH-een. Limba celtă era atât de străină şi de frumoasă pentru urechile ei. Uneori, Conn îi recita poezii religioase despre Easa în silabe cu sonoritate lirică, magică.

— Prinţesa Niamh era fermecătoarea şi gingaşa fiică a lui Mannanan Mac Lir, zeul mării, şi trăia pe cea mai frumoasă insulă apuseană a lui, numită Tir n'Og, care înseamnă Tărâmul celor Tineri. Mama lui Niamh era o regină din tărâmul basmelor, iar ca fiică a doi nemuritori, prinţesa nu avea nici un strop de sânge uman în vine. Din acest motiv,

tatăl ei o ţinuse pe insulă şi nu îi dădea voie în lumea celor muritori, pentru că, dacă Niamh s-ar fi îndrăgostit, de un om, acest lucru ar fi dus la consecinţe grave. Dar frumoasa Niamh auzise atât de multe poveşti despre eroii legendari şi despre poeţii Irlandei, încât voia foarte tare să le vadă cu ochii ei. Auzise legenda despre Fianna, un grup de războinici care îi apărau pe cei nevinovaţi şi îi protejau pe cei slabi. Şi în acest grup era un prinţ, un tânăr pe nume Oisin, care era legendar pentru comportamentul cavaleresc, vitejia din luptă şi talentele poetice şi muzicale. Niamh nu văzuse o asemenea creatură pe insulă şi era fascinată de ideea bărbaţilor muritori care puteau fi pricepuţi atât în iubire, cât şi în război. Pe tărâmul fermecat nu exista aşa ceva, pentru că acolo nu erau războaie, deci nu era nevoie de războinici. Şi astfel, după multe bătăi de cap – pentru că ştim cât de insistente pot fi tinerele fete când vor să obţină ceva, nu-i aşa? –, zeul mării a cedat în faţa iubitei sale fiice. I-a dat voie lui Niamh să-şi ia calul ei alb fermecat, o creatură care putea să plutească pe valuri şi să ajungă pe uscat, sfătuind-o să nu se lase văzută şi să nu aibă vreun contact cu oamenii. Niamh acceptă şi astfel şi îşi începu călătoria dincolo de apă. Niamh a noastră era o fată bună şi nu pornise în această aventură pentru a ieşi din vorba tatălui ei. Dar, în timp ce se îndrepta spre Pădurea de Aluni, întâlni un grup de bărbaţi. Erau tineri şi puternici şi energici, pentru că aceşti bărbaţi erau războinicii legendari Fianna. Niamh îi privea în linişte din spatele copacilor, ascultând cum discută despre victoria lor în lupta pentru a salva un sat de un tiran care le teroriza pe femei. Toţi bărbaţii erau minunaţi, dar unul sărea în ochi. Era frumos, cu bucle castanii şi ochi de safir, iar Niamh s-a îndrăgostit imediat de el. Tânărul avea o harpă sculptată din stejar, iar când bărbaţii s-au oprit din discuţie, el a început să cânte. Precum Orfeu, acest rapsod făcea magie din muzică şi poezie, iar Niamh şi-a dat repede seama că îl privea pe legendarul Oisin. Era atât de fermecată de cântecul lui,

încât a leşinat şi a căzut de pe cal. Acest lucru i-a speriat pe bărbaţi şi, fiind războinici, au fugit spre ea cu armele pregătite de atac. Dar prinţul-poet a fost cel care a ajuns primul; Oisin a fost cel care a salvat-o pentru că acesta era destinul lui. Acum trebuie să-ţi aduci aminte că Niamh nu era doar minunat de frumoasă – cu părul ei auriu care sclipea în lumina soarelui şi ochii care licăreau în culorile mării ci era şi nemuritoare şi, de asemenea, plină de magie. Avea o strălucire, o putere căreia nici un bărbat nu-i putea rezista odată ce-şi îndrepta ochii spre el. Şi astfel, când ochii lui Oisin i-au întâlnit pe cei ai lui Niamh, între ei s-a format de îndată o legătură care nu putea fi distrusă. N-aveau să se mai poată uita niciodată, din acea zi pentru eternitate. Dar ce păcat că făceau parte din lumi diferite, nu-i aşa? Oisin o rugă să rămână cu el, dar Niamh nu-l putea dezamăgi atât de tare pe tatăl ei şi nu putea să renunţe la responsabilităţile pe care le avea faţă de regatul ei, ca prinţesă. Plină de tristeţe, ea îi spuse: „Lumea ta nu este a mea, iar a mea nu este a ta” şi se îndreptă spre calul ei alb care o va duce acasă. „Ia-mă cu tine!” o imploră Oisin, care nu voia ca ea să-l lase singur. Dar Niamh nu putea, pentru că îl iubea prea mult. Vezi tu, dacă Oisin ar fi mers cu Niamh, nu ar fi putut niciodată să se întoarcă în lumea muritorilor. Odată ce un muritor se aventurează pe tărâmurile cele mai profunde ale magiei şi nemuririi, el nu se poate întoarce niciodată în lumea oamenilor, iar acest lucru se îndeplineşte dacă el sărută o femeie din tărâmul fermecat. Şi astfel, Niamh l-a lăsat acolo în pădure, unde era locul lui, alături de camarazii lui şi de muzică. Inima ei era frântă, dar nu-i putea cere să renunţe la viaţa lui exemplară de aici pentru ea şi nici ea nu putea renunţa la lumea ei pentru el. Dar, în tot anul ce a urmat, Oisin a fost obsedat de prinţesă şi de farmecul ei. O visa în fiecare noapte şi îi întreba pe tovarăşii lui ce ar fi făcut dacă ar fi fost ei în locul lui. Toţi i-au spus că Niamh cea cu părul de aur le părea complet irezistibilă şi l-au sfătuit pe Oisin să

meargă în căutarea ei. „Dar nu pot, le-a spus el. Pentru că, dacă merg după această femeie ştiu că nu voi mai putea să mă întorc niciodată pe pământul pe care îl ştiu atât de bine, unde totul îmi este cunoscut şi sunt conducătorul poet şi prinţ al poporului meu. Nu pot să renunţ la asta. Este prea mare primejdia.” Timp de un an, Oisin a încercat să o uite pe iubita lui, dar în zadar. Îi bântuia visele şi amintirea dincolo de puterile unui muritor. Şi astfel, la aniversarea întâlnirii lor, el a mers pe malul mării şi a rostit o vrajă prin care îl chema pe marele zeu Mannanan Mac Lir. Când zeul mării i-a răspuns, Oisin i-a mărturisit că vrea să o ia de soţie pe fiica lui şi i-a cerut umil permisiunea. Mannanan l-a întrebat pe Oisin dacă înţelegea ce sacrificii trebuie să facă pentru a se căsători cu Niamh – dacă ar face călătoria pe calul alb dincolo de mare spre insula Tir n'Og, nu şi-ar mai vedea niciodată familia şi prietenii. Trebuie să-şi dorească să renunţe la trecut pentru viitor. Desigur, Mannanan l-a asigurat că viaţa pe insulă era plină de bucurii şi pace, muzică şi lumină. Era o existenţă ca nici o alta, una plină de magie şi fericire pură şi mai ales de iubire. Dar, în acelaşi timp, oamenii tind să se agaţe puternic de trecut şi de ceea ce ştiu, nu-i aşa? Va putea Oisin să lase trecutul şi să trăiască fericit alături de iubita lui nemuritoare? Pentru că şi el va deveni nemuritor atunci când se vor uni prin căsătorie şi prin împreunarea trupească.

Conn a întrerupt povestea în acest punct, pentru a o ajuta pe Matilda să vadă asemănările.

— Sunt flatată că tu crezi că sunt atât de fermecătoare precum legendara Niamh, comentă ea cu o urmă de zâmbet.

— Nu te amăgi, surioară. Eşti la fel de încântătoare şi la fel de periculoasă. Mai ales pentru un bărbat care are atât de multe de pierdut precum pontiful. Aşa că, acum, Grigore se luptă cu ideea că, dacă face acea călătorie fatală pe calul alb, dacă simte sărutul nemuritor şi mistic al unei asemenea femei... nu se va mai putea întoarce niciodată în

lumea omenească. Şi din acest motiv nu ai primit veşti de la el, Matilda. Pentru că se luptă cu un demon puternic – demonul propriei lui moralităţi, cu tot ceea ce presupune aceasta.

Matilda s-a gândit la asta pentru o clipă, dându-şi seama că, în mod straniu, chiar se simţea mai bine. Poveştile lui Conn aveau întotdeauna acest efect asupra ei. În final, întrebă:

— Cum se termină povestea?

Conn îi zâmbi.

— Oisin merge în Tir n'Og şi se căsătoreşte cu Niamh, unde descoperă că lumea magică este de o frumuseţe dincolo de aşteptările lui, iar soţia lui nemuritoare este iubitoare şi plină de surprize plăcute, astfel că nu se plictiseşte niciodată. El şi Niamh au un fiu pe nume Oscar, care este bucuria vieţilor lor. Pentru că Oscar este jumătate om, jumătate nemuritor, el poate să călătorească între cele două lumi şi să se bucure întru totul de amândouă. Iar părinţii lui se bucură de asta. Deci este un final fericit, surioară.

Conn omise să-i spună că legenda lui Niamh şi Oisin avea două finaluri, care depindeau de povestitor. Al doilea final nu era la fel de strălucit, dar el alesese să-i dezvăluie doar sfârşitul mai fericit, pentru a-i ridica moralul. Responsabilitatea povestitorului cere asemenea alegeri.

— Un final fericit te aşteaptă şi pe tine acum, dacă vei avea răbdarea lui Niamh – şi, îndrăznesc să spun, şi lipsa ei de egoism – de a-l lăsa pe Oisin să ia singur decizia. Pentru că eu sunt dispus să pariez pe tot ceea ce am avut vreodată că va veni timpul când îi va fi dor de tine dincolo de raţiune şi va încăleca pe calul alb pentru a străbate marea în căutarea ta.

În hierogamie, uniunea sacră a iubiţilor, Dumnezeu este prezent în camera lor. Pentru ca o uniune să fie binecuvântată de Dumnezeu, în timpul îmbrăţişării amoroase trebuie să fie exprimate atât ***încrederea****, cât şi* ***conştiinţa****.*

Când iubiţii se unesc, ei celebrează iubirea carnală: ei nu mai sunt doi, sunt unul. În afara camerei nupţiale, vor trăi exprimându-şi spiritual iubirea.

În forma ei sfântă, iubirea este prezentă în şase tipuri de exprimare:

Agape *– o dragoste plină de bucuria unuia pentru celălalt şi pentru lume, cea mai pură formă de expresie; îmbrăţişarea sacră conştientă;*

Philia *– o iubire care la început este o prietenie respectuoasă; aceasta este iubirea surorii miresei şi a fratelui mirelui, dar şi iubirea rudelor de sânge şi a adevăraţilor prieteni; este îmbrăţişarea sacră încrezătoare;*

Charis *– o iubire definită de cinste, devoţiune şi laudă pentru prezenţa lui Dumnezeu în camera nupţială; aici găsim iubirea mamei şi a tatălui nostru, pe pământ şi în ceruri;*

Eunoia *– o iubire care inspiră compasiune profundă şi angajament în serviciul pentru lume şi pentru poporul lui Dumnezeu; aici stă iubirea noastră pentru caritate şi comunitate;*

Storge *– o iubire pură plină de tandreţe, grijă şi empatie; aici este iubirea pentru copii;*

Eros *– o iubire care este o celebrare fizică profundă, în care sufletele se împreunează în uniunea trupurilor; aceasta este expresia esenţială a iubiţilor, care îşi găseşte forma cea mai sfântă în hierogamie.*

Orice fel de întuneric poate fi învins de lumina iubirii printr-una dintre aceste expresii. Când toate sunt prezente în armonie pe pământ, întunericul nu poate exista.

Dragostea învinge totul.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Din *Cartea Iubirii,*
aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso.*

Fiano, nordul Romei,
Iunie 1074

Conn se înşela foarte rar în ceea ce o privea pe Matilda.

Se împlinea un an de când Matilda şi Grigore avuseseră şansa să înceapă educarea lui în învăţăturile adevărate ale Iubirii. Climatul politic antagonist în care s-au aflau imediat după învestitura lui necesita concentrarea lor ca lideri şi politicieni, nelăsându-le timp pentru nimic care să le distragă atenţia de la apărarea papalităţii. Henric al IV-lea a refuzat să-şi condamne episcopii şi să recunoască excomunicarea lor, aşa cum i se ceruse de la Roma, lucru care a crescut tensiunile dintre Germania şi Roma. Matilda a dovedit contrariul, fiind foarte loială papei în numele teritoriilor ei, lucru care l-a înfuriat şi mai tare pe soţul ei. Godefroi continua să-şi ceară drepturile de duce al Toscanei în timp ce era afundat în acţiuni pentru Henric al IV-lea, iar bătălia dintre soţ şi soţie devenise mai periculoasă decât oricare altă bătălie din Europa. Cu toate acestea, Matilda era în Toscana, iar Godefroi nu. Matilda era conducătoarea popoarelor din Apenini, cu sufletul şi cu spada, iar Godefroi nu. Ca întotdeauna, nu-i păsa deloc de ceea ce spunea sau făcea soţul ei şi în mare parte a timpului îi ignora existenţa. În mod uimitor, papa îi susţinea poziţia, refuzând să-i adreseze corespondenţa ca unei femei măritate şi o recunoştea ca şef al Toscanei împreună cu mama ei. În ceea ce îl privea pe papa Grigore al VII-lea, Godefroi nu exista dincolo de Lorena.

În final, natura sângeroasă a rebeliunii saxonilor pe teritoriile lui Henric a forţat Germania să accepte o împăcare umilitoare cu Roma. Resursele lui Henric erau epuizate şi a abuzat până la limită de nobilii lui loiali, inclusiv de Godefroi. În noiembrie 1073, Henric a făcut un jurământ de supunere faţă de papa Grigore al VII-lea în faţa

unei audienţe în care se afla şi nunţiul papal, în Nürnberg. Şi-a cerut iertare pentru nesupunerea lui şi a jurat să participe la reformele Bisericii aşa cum hotărăşte papa din acea zi înainte. Deşi Grigore spera ca acest armistiţiu să dureze cât mai mult, era prea înţelept şi obişnuit cu acţiunile lui Henric încât să creadă că jurământul fusese făcut fără vreun plan de rezervă. Erau promisiuni deşarte, dar au fost făcute în public, lucru care cel puţin avea să-l forţeze pe Henric să se supună un timp de dragul imaginii. Ca rezultat al nou-găsitei loialităţi a regelui faţă de papă, şi Godefroi a fost forţat să reducă agresiunile. A lăsat-o aşadar pe Matilda în pace şi s-a concentrat asupra propriilor teritorii din Lorena şi din Nord.

După luni de tăcere, papa a început să-i scrie Matildei brusc şi fără încetare. Contesa toscană şi papa Grigore al VII-lea au purtat o corespondenţă ferventă în următoarele şase luni. Afecţiunea unuia pentru celălalt creştea, se adâncea, în ciuda distanţei care îi separa sau poate şi datorită ei. Cum asemenea scrisori erau publice prin natura lor, erau scrise într-un mod foarte îngrijit şi totuşi conţineau sentimente exuberante de adoraţie ascunse. Matilda se referea adesea la „marea şi eterna ei iubire pentru învăţăturile Sfântului Petru”, iar Grigore îşi exprima iubirea pentru ea cu vorbe şi mai emfatice. El îi adresa scrisorile spunându-i „Fiica mea întru Hristos”, dar cuvintele lui pe hârtie, care conţineau expresii precum „trebuie să ştii iubirea pe care o port pentru tine”, treceau dincolo de limitele iubirii pentru o fiică spirituală. Într-un final, aproape că o implora să se întoarcă la el la Roma printr-o scrisoare care spunea:

> Sunt foarte nerăbdător să ne întâlnim din nou, dorind sfatul tău cu privire la problemele mele ca soră şi ca fiică a Sfântului Petru. Te rog să nu mă faci să mai aştept mult timp.

Drept răspuns la rugămintea lui, Matilda s-a dus la o vilă în Fiano, lângă Roma. Era la fel de nerăbdătoare ca şi el „să se întâlnească din nou”. Beatrice o însoţea, la fel şi Isobel, pentru a juca rolul de supraveghetoare faţă de cei care ar fi putut considera indecentă o întâlnire într-un loc atât de intim, departe de privirile curioase ale curţii papale de la Roma, departe de toţi, în afară de membrii cei mai apropiaţi şi de încredere ai cercurilor lor.

Locul pe care Grigore îl pregătise pentru întâlnirile lor era superb. Mobilate opulent şi ornate cu materiale bogate din Orient, camerele erau demne de uniunea regelui Solomon cu regina din Saba. Era o piesă de seducţie isteaţă şi intenţionată. Deşi Grigore nu cunoştea pe deplin învăţăturile iubitului ordin al Matildei, ştia foarte bine că ei credeau că toate învăţăturile încep cu regele şi regina din Scriptură şi cu legendara lor unire.

Matilda era la fel de bine pregătită pentru rolul ei în marea ceremonie. Isobel, care era o specialistă în astfel de prezentări, a petrecut ore întregi să o îmbrace, până ce a transformat-o într-o viziune misterioasă de feminitate şi încântare. Contesa a ajuns în camera privată a papei înveşmântată în mătase turcoaz peste un corsaj foarte decoltat şi împodobit din damasc turcesc. Voaluri subţiri îi acopereau decolteul şi părul, dând iluzia de decenţă, dar erau croite dintr-un material atât de transparent, încât parcă nu exista. Şuviţele ei arămii erau atât de aranjate, încât străluceau sub voalul diafan şi erau complet libere, lucru care ar fi fost considerat scandalos în public. Bijuterii de acvamarin şi perle erau împletite prin buclele ei fine, asortându-se cu cerceii. Pentru prima oară în viaţa ei, pielea Matildei fusese parfumată şi unsă cu ulei de trandafir amestecat cu tămâie, mir şi nard din Ţara Sfântă. Această pregătire costisitoare şi sacră era făcută din timpuri

străvechi aşa cum spune *Cântarea Cântărilor,* pentru a unge mireasa în aşteptarea hierogamiei, căsătoria secretă a celor ce se iubesc cu adevărat.

Grigore a rămas fără cuvinte când ea a intrat. Amintirea acestei femei îl bântuia de un an de zile, dar când a văzut-o din nou, şi-a dat seama că era de mii de ori mai frumoasă decât şi-o amintea. El i-a sărutat mâna, iar ea i-a sărutat inelul, dar au păstrat o anumită distanţă şi s-au aşezat faţă în faţă pe banchete cu perniţe.

Ea a început, aşa cum ştia că urma să o facă, povestindu-i legenda lui Solomon şi a reginei din Saba. Nu exista ceva mai bun, deoarece acesta era începutul învăţăturilor despre uniunea sacră.

Grigore cunoştea cu siguranţă pasajele din *Cartea a treia a Regilor,* capitolul 10, care descriau venirea reginei din Saba. Dar versiunea mai lungă, aşa cum era predată de ordin, l-a şocat şi l-a şi fascinat. Asemănările cu situaţiile lor – doi mari conducători de sex opus care se uneau în minte şi spirit – erau inevitabile.

A decis să o provoace imediat, pentru a vedea cum susţine această piatră de temelie pentru învăţăturile lor.

— De unde vine această versiune a legendei? Cu siguranţă, nimic din Scriptură nu indică faptul că Solomon şi regina din Saba au avut o astfel de unire.

Matilda studiase toată viaţa despre această legendă, îi era credincioasă ei şi o ştia la fel de bine ca oricare dintre învăţătorii ordinului. Răspunsul a venit de îndată.

— *Cartea a treia a Regilor,* capitolul 10, versetele 2 şi 3: „A mers la Solomon şi s-a sfătuit cu el pentru tot ce avea ea pe inimă. Şi i-a dezlegat Solomon toate vorbele ei şi n-a fost vorbă adâncă pe care să n-o cunoască regele şi să nu i-o dezlege". Expresia „n-a fost vorbă" este scoasă în evidenţă aici în Scriptură. Acest lucru arată că Solomon, în ciuda faptului că el este cel mai înţelept şi mai important rege din lume, nu ascunde nimic de această femeie. Indică o intimitate profundă. Precum şi în faptul că ea spune „tot ce

avea ea pe inimă”. Nici o regină care se afla într-o misiune strict politică nu şi-ar fi deschis inima în faţa unui bărbat atât de puternic. Din nou, acest lucru indică o intimitate profundă şi, cred eu, pasiune.

Aceste asemănări pluteau în aer între ei, dar amândoi se bucurau prea mult de jocul incitant încât să îl abordeze în vreo manieră directă deocamdată.

— Probabil. Dar nu ne oferă o biografie atât de completă precum spui tu că ştii.

— Povestea lor este păstrată aşa în *Libro Rosso,* aşa cum tradiţiile poporului nostru au fost date mai departe şi transcrise. Dar se fac referiri la unirea dintre Solomon şi regina din Saba şi în *Cartea Iubirii,* pe care o avem chiar din mâna Apostolului Filip.

— Dar aceasta nu este o dovadă.

— Nu voi îndrăzni să ţin morală chiar papei despre esenţa credinţei. Dar voi spune că singura dovadă se află în inimile noastre. Nici o hârtie sau cerneală nu poate spune adevărul. Doar inimile noastre ne pot spune dacă ceea ce se află pe acea pagină, fie că este Biblia ta sau Cartea mea, este adevărul. Şi fiecare bărbat sau femeie trebuie să ajungă la acea alegere prin propria credinţă.

El cedă în faţa eleganţei ei.

— Aştept cu nerăbdare să văd această carte sfântă şi probabil să înţeleg cum ţi-a oferit ea o credinţă atât de extraordinară.

— Iar eu aştept cu nerăbdare să ţi-o arăt. Trebuie să vii la Lucca cât mai curând, când timpul îţi va permite, şi probabil vom avea ocazia să analizăm împreună *Libro Rosso.*

Apoi parcurse cu el versiunile din Vechiul Testament ale *Cântării Cântărilor,* dându-i din nou o altă interpretare – care era de fapt cea mai veche interpretare cea din perspectiva ordinului, prin cartea lor sfântă. În studiile biblice şi chiar în educaţia desăvârşită a lui Grigore se omitea adesea faptul că o poezie atât de erotică era acceptată şi slăvită ca parte a Scripturii. Conducătorii

Bisericii afirmau despre Cântarea Cântărilor, despre care se spune că ar fi fost scrisă de Solomon, iar apoi transcrisă în secolul al V-lea î.Hr., că ar fi fost o alegorie a iubirii lui Dumnezeu pentru oameni şi pentru Biserica lui. Matilda afirma însă că este dovada concludentă că Solomon şi regina din Saba erau primii iubiţi care au înfăptuit uniunea sacră şi că era un poem despre cele mai mari mistere ale iubirii, scris de Solomon, care a avut-o ca muză pe regina din Saba. De fapt, a subliniat ea, primul rând al acestei cărţi din Biblie era: „*Cântarea Cântărilor* făcută de Solomon".

Grigore a adus argumentele tradiţionale împotriva Cântării ca imn de bucurie pentru iubirea erotică, insistând asupra faptului că Biserica putea doar considera acest cântec un poem sacru despre iubirea lui Dumnezeu pentru Biserică şi copiii lui. Matilda a argumentat din nou, cu la fel de multă pricepere cum ar fi făcut-o orice cleric învăţat.

— De ce trebuie să fie una sau alta? Problema celor mai multe interpretări biblice acceptate de Biserică este că sunt mult prea exclusive. Fie *Cântarea Cântărilor* este despre iubirea lui Dumnezeu şi o iubire faţă de Biserică, fapt care este divin, fie este despre iubirea umană, fapt care, în consecinţă, este profan. Dar Iisus nu asta ne spune în *Cartea Iubirii.* El ne spune că amândouă sunt adevărate şi aşa ar trebui să fie. Pentru că prin iubirea noastră ca oameni îl găsim pe Dumnezeu. Dumnezeu este prezent în camera nupţială când cei ce se iubesc cu adevărat se unesc. Această esenţă apare în primul vers. „Sărutările tale sunt mai bune ca vinul". Asta spun cei ce se iubesc, atunci când îl află pe Dumnezeu în uniunea lor. De ce nu poate fi adevărat un asemenea lucru, când este atât de frumos?

— Atunci spune-mi, Matilda, tu l-ai aflat pe Dumnezeu în camera nupţială?

Ea rămase tăcută o clipă, şocată de faptul că Grigore schimbase direcţia întrebărilor pentru a face o cercetare atât de personală. Nu mai călcase pe un asemenea

teritoriu. În cele din urmă, răspunse în sigurul mod pe care îl cunoştea. Cu sinceritate.

— Am fost forţată să mă căsătoresc cu un bărbat care nu era şi nu ar putea fi niciodată cel pe care îl iubesc. Nu ar putea fi nici măcar prietenul meu. Acesta este blestemul multor femei, să nu cunoască niciodată iubirea adevărată şi, în consecinţă, să le fie refuzată această cale de a-l simţi şi înţelege pe Dumnezeu. Cred că mariajele aranjate sunt o crimă umană uriaşă împotriva învăţăturilor Căii. În patul conjugal nu a existat niciodată încredere şi conştiinţă. Iar învăţăturile insistă că ambele trebuie să fie prezente pentru ca o uniune să fie sacră. Deci răspunsul la întrebare este nu. Nu l-am aflat pe Dumnezeu în camera nupţială.

El o privea cu atenţie, punând-o la încercare, iar ea ştia.

— Deci ai o enigmă, nu-i aşa? Nu ai cunoscut o asemenea uniune şi totuşi aceasta este credinţa cea mai înaltă a poporului tău. Nu eşti întreagă spiritual fără această înţelegere a uniunii, nu-i aşa? Dar să cauţi o asemenea experienţă în afara căsătoriei este adulter şi un păcat capital. Cum împaci acest lucru cu liniştea ta spirituală?

Era pregătită pentru această întrebare, se gândise la ea de foarte multe ori.

— Adulterul, aşa cum îl defineşti tu, este un păcat capital în cadrul Bisericii Catolice, este adevărat. Dar adulterul este definit altfel în *Cartea Iubirii.* Scriptura noastră spune că orice îmbrăţişare care este împotriva voinţei celuilalt sau care violează spiritul încrederii şi al conştiinţei reprezintă adulter. Astfel, majoritatea căsătoriilor aranjate, în care femeile sunt forţate să-şi ofere trupurile împotriva voinţei lor, constituie adevăratul adulter. Şi totuşi adulterul aşa cum îl defineşti tu este cel pedepsit de Biserică, precum şi de legile create de om. Cum poate o iubire adevărată să fie vreodată adulter, dacă iubirea este cel mai mare dar pe care ni l-a dăruit milostivul nostru Tată din Ceruri? Solomon şi regina din Saba nu erau căsătoriţi unul cu celălalt, într-adevăr, el era căsătorit cu alte femei, dar ei nu au fost

niciodată numiţi adulterini. Pentru că iubirea lor reprezenta o lege mai măreaţă. Cum este posibil ca două suflete, unite de Dumnezeu în ceruri la începutul eternităţii, să poată vreodată să comită un păcat reunindu-se în trup pe pământ? Aminteşte-ţi asta: ceea ce a unit Dumnezeu omul să nu despartă. Îţi spun ţie că legea iubirii va învinge întotdeauna legea omului, când şi unde va fi nevoie. Şi că de fiecare dată când Godefroi m-a atins, acela a fost adulter, în ciuda legilor omului şi ale Bisericii care îl numesc soţul meu. Dar să îmbrăţişez cealaltă jumătate a sufletului meu, să mă unesc cu el complet în împreunarea trupurilor ca expresie a uniunii pure... aceasta este împărtăşania fără de păcat şi voi susţine asta în faţa lui Dumnezeu în ziua judecăţii.

O clipă, nici unul dintre ei nu putu scoate o vorbă după un asemenea discurs. Matilda continuă, apoi, retrăgându-se într-un loc mai sigur – pentru moment –, în discuţia despre Scriptură.

— *Cântarea Cântărilor* conţine învăţăturile celor şase moduri de a exprima iubirea, pe care Iisus le-a arătat mai târziu în Evanghelia Lui, scriptura noastră cea mai sfântă, îşi ridică ea bărbia cu un pic de trufie când rosti cuvântul posesiv, iar unul dintre aceste moduri este Eros, care este o expresie fizică intensă şi frumoasă. Uniunea sacră.

Grigore răspunse provocării minţii ei cu o anumită uşurare, întorcându-se la nivelul de bază.

— Dar din nou presupui că versurile au conotaţii intime, fizice. Interpretările învăţaţilor nu spun asta. Sunt neclintiţi când spun că acest cântec nu este despre iubirea erotică.

Matilda voia să răspundă, dar ceva a împiedicat-o. Când, în sfârşit, a deschis gura, s-a aplecat în faţă, cu părul auriu curgându-i în valuri peste pielea de porţelan. Ochii albaştri-verzui străluceau cu o intensitate febrilă în timp ce ea recita din *Cântarea Cântărilor,* neluându-şi privirea din ochii lui:

Cât de dulce, când dezmierzi, eşti tu;
şi mai dulce decât vinul este mângâierea ta.
Ale tale buze miere izvorăsc,
Miere curge, lapte curge, de sub limba ta.

În cea mai îndrăzneaţă mişcare a vieţii ei, în care nu îndrăzneala îi lipsise, s-a ridicat de pe bancheta ei şi s-a apropiat de el. A ajuns în faţa lui şi a îngenuncheat la picioarele lui, continuând să recite, încet şi cu glas ameţitor, în timp ce se uita în ochii lui. Încet şi cu grijă, şi-a îndepărtat vălul care-i acoperea părul, continuând să-l privească.

Miere am mâncat din faguri,
Vin şi lapte am băut.
De dormit dormeam, dar inima-mi veghea
Auzi glasul celui drag!
„Deschide-mi, surioară, deschide-mi, iubita mea,
porumbiţa mea, curata mea."

Următoarele voaluri pe care le îndepărtă acum, cu grijă, în mod fermecător, erau cele care îi acopereau sânii voluptoşi. Mătăsurile diafane plutiră până la podea, lăsându-i carnea ispititoare şi sfârcurile roz delicate vederii lui în toată splendoarea. El o privea încremenit, iar poezia curgea pe buzele ei când se aplecă şi-i atinse coapsele uşor cu degetele.

Noaptea-n pat l-am căutat,
pe dragul sufletului meu.
Iubitul mâna pe fereastră a întins,
şi inima mi-a tresărit.
Iute să-i deschid
m-am ridicat.

Ea se apleca tot mai tare spre el, încă rămas în picioare. Îşi puse obrazul pe una dintre coapsele lui, mângâindu-l uşor pe cealaltă. A încheiat Cântarea, înfiorându-i bărbăţia cu răsuflarea ei şi intonând:

Din mână mir mi-a picurat,
mir din degete mi-a curs pe închizătoarea uşii.
Celui drag eu i-am deschis.

Matilda rosti ultimul vers aproape în şoaptă. În ochii ei albaştri-verzui era mai mult decât un strop de victorie pentru faptul că era martoră la stânjeneala, fascinaţia şi pasiunea lui. Scriptura nu fusese niciodată atât de seducătoare.

— Iar acum te întreb, şopti ea, ridicându-se din genunchi şi stând faţă în faţă cu el, în timp ce-i apăsa coapsele cu degetele, ţi se pare că acest cântec sună ca unul despre castitatea Bisericii?

— Recunosc că nu, şopti el răguşit, cu buzele aproape atingându-le pe ale ei.

Au stat aşa, nemişcaţi, un timp, respirând la unison şi trăind clipa unei apropieri interzise. Savurau amândoi fiecare secundă de singurătate, în care puteau să se atingă în acest fel, dar aşteptarea era o tortură insuportabilă. Când buzele lor s-au împreunat în sfârşit, în toată voluptatea, au creat un preludiu extrem de senzual şi splendid, înainte de uniunea prelungă a trupurilor lor. Au petrecut următoarele ore uniţi, cuprinşi în magia alchimică a momentului în care tăria masculină pătrunde în moliciunea feminină.

„Aşa că nu mai sunt doi, ci un trup. Deci ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.”

Uniunea lor a fost una a încrederii şi conştiinţei, o expresie perfectă a hierogamiei. Iubiţii din Scriptură se regăsiseră încă o dată.

Dorind parcă să-i egaleze pe Solomon şi regina din Saba, ei au rămas împreună, aproape fără să fie deranjaţi, cea mai mare parte a săptămânii. În sfinţenia camerei nupţiale, Matilda i-a arătat iubitului ei secretele cele mai intime ale hierogamiei, aşa cum au fost păstrate de ordin. Erau învăţături sacre foarte bine tăinuite, transmise de la femeie la femeie, de mii de ani, pentru a oferi extazul într-un mod inimaginabil pentru cei care nu erau îndoctrinaţi. Era o abordare care punea accentul pe divinizarea trupului celui iubit, în înţelegerea profundă că el reprezenta învelişul sufletului. Deşi Matilda învăţase aceste lecţii ca parte a instruirii ei, nu-şi putuse imagina cum ar fi în practică. Odată experimentate, ele schimbau existenţa persoanei pentru eternitate. Acest lucru era la fel de adevărat atât pentru femei, cât şi pentru bărbaţi.

Isobel râdea când o învăţa prima oară pe Matilda, spunând că îi părea rău pentru cei care nu vor simţi niciodată cât de splendidă poate fi uniunea divină.

— Ştii, Matilda, explică ea, că nici un bărbat din istoria ordinului nu s-a îndepărtat vreodată de iubita lui? Aceasta deoarece, odată ce hierogamia este consumată prin învăţăturile sacre, el nu mai are unde pleca! Nu-şi va mai dori să se împreuneze cu nimeni altcineva, pentru că ştie foarte bine că nu va putea atinge niciodată aceleaşi niveluri de extaz cu altcineva. Este un extaz aproape de divinitate. Dorinţa lui pentru partenera iubită devine unică şi atât de intensă, încât angajamentul lui faţă de ea este etern, iar fidelitatea este asigurată. Acesta, prin natura lui, este un dar minunat de la Dumnezeu.

Isobel deveni apoi serioasă, spunând că este într-adevăr o tragedie că majoritatea oamenilor au pierdut această înţelegere binecuvântată a plăcerii. Calea de a-l găsi pe Dumnezeu prin uniunea sacră era cunoscută acum doar de puţini oameni, iar vremurile schimbătoare vor continua să ameninţe aceste secrete până când vor fi aproape distruse. Chiar şi învăţăturile publice deschise, precum cele din

Evanghelia lui Matei, capitolul 19, „Aşa că nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă”, au fost astfel interpretate, încât au distrus natura senzuală reală a minunatului dar pe care Iisus a încercat să ni-l ofere.

Papa Grigore al VII-lea nu era un bărbat superficial. Atracţia lui faţă de Matilda nu se limita la frumuseţe, putere şi la tot ceea ce ea îi putea oferi în urma acelei combinaţii. Era profund şi pe deplin îndrăgostit de o femeie pe care credea că Dumnezeu o crease pentru el; ajunsese să înţeleagă natura hierogamiei ca experienţă cu adevărat religioasă în timpul zilelor şi nopţilor petrecute cu fermecătoarea contesă. Îl aflase pe Dumnezeu alături de această femeie într-un fel în care nu credea că este posibil să-l întâlnească prin studiile lui. Mai mult, acum era mai fascinat ca oricând, până la obsesie, de aceste învăţături originare ale creştinismului timpuriu. Devenise papă ca reformator, dedicat dorinţei de a aduce Biserica într-un stadiu sacru şi spiritual, unde învăţăturile lui Hristos erau mai importante decât orice. Faptul că Matilda reprezenta o ameninţare atât de puternică a ceea ce însemna cu adevărat acest lucru era foarte important şi extrem de intrigant.

— Nu am devenit papă pentru că sunt un om sfânt, Tilda, i se destăinui el în timpul cinei din ultima noapte la Fiano. Am devenit papă pentru că sunt un bărbat pragmatic şi un politician abil, căruia îi pasă de bogăţiile Romei şi ale Bisericii ei. Dar chiar sunt sincer când spun că vreau să devin un om sfânt în timp ce am această funcţie. Şi ce mă va face să devin sfânt în timp ce stau pe tronul apostolului Petru? Voi fi sfânt dorindu-mi să-l imit pe Iisus Hristos. Şi totuşi, cu cât citesc şi studiez mai mult – şi învăţ de la tine –, cu atât mai mult încep să mă întreb ce înseamnă mai exact a-l imita pe Iisus. Este posibil, mă întreb, să menţii o Biserică având structura şi puterea de a influenţa o mulţime care să se întindă în întreaga Europă, şi chiar mai departe,

şi care se bazează în întregime pe aceste idei despre iubire pe care tu le ai? Aceasta este o mare dilemă, pentru că nu cred că un asemenea lucru este posibil. Iubirea nu cunoaşte nici o raţiune, Matilda. Nu cunoaşte nici o logică, nici o strategie, nici o lege, cu excepţia ei. Nu este ceva care să poată fi controlat, administrat sau transformat în lege. Nu poate plăti dări şi nu poate produce profit. Într-adevăr, am creat legi care le interzic iubirea oamenilor Bisericii, nu-i aşa? Şi totuşi aceleaşi legi protejează elemente ale Bisericii care cer să fie păstrate, protejează instituţia Bisericii, lucru pe care am jurat să-l fac. Trebuie să susţin acele legi pentru un bine măreţ. Dar ce se întâmplă dacă acest scop măreţ pe care îl susţin este împotriva chiar a naturii a ceea ce Domnul nostru a dorit ca noi să înţelegem? Acestea sunt încercările la care suntem supuşi, încercări ale credinţei şi ale liberului-arbitru. Voi avea nevoie să fii lângă mine, cât se poate de des, să-mi fii tovarăşă în călătoria prin aceste ape necunoscute. Dumnezeu ne-a aşezat pe amândoi în acest loc şi a făcut să fim împreună. Avem şansa de a schimba istoria, să ne asigurăm că Biserica rămâne puternică şi că poporul nostru îl păstrează pe Hristos în centrul vieţii sale. Forma pe care o va lua acest lucru e posibil să nu fie aşa cum îţi imaginezi, e posibil ca niciodată să nu putem arăta lumii pe care o cunoaştem această Cale a ta. Dar vom face tot ceea ce putem pentru a proteja Calea Iubirii aşa cum există. Şi în acest timp vom explora ideea de Iubire.

Matilda l-a provocat, la fel cum va face în fiecare zi a vieţii lor împreună.

— Îndrăznesc să spun că, pe măsură ce vei cunoaşte mai bine puterea simplă şi minunată a Căii Iubirii, vei gândi altfel. Calea este pentru toată lumea, Grigore, la fel cum împărăţia lui Dumnezeu este pentru toată lumea. Bogaţi şi săraci, bărbaţi şi femei, supuşi şi nobili. Este suficient de puternică încât să îndure orice. Suficient de puternică încât să aducă pacea în lume.

Grigore se gândi la asta ca un politician pragmatic care se lupta cu partea poetică din el care ieşea la suprafaţă.

— Iubirea. Este surprinzător de complicată, mai ales în ceea ce priveşte starea. Este tulburătoare. Este frumoasă. Dar mai ales este ceva ce n-am mai cunoscut. Şi de aceea trebuie să te întreb, înainte să pleci spre Toscana, mâine-dimineaţă: juri să fii alături de mine, Matilda? Să mă ajuţi să înţeleg cum putem păstra Biserica într-un fel care nu o va slăbi în faţa ameninţărilor pe care le înfruntăm zilnic şi totuşi să păstrăm aceste tradiţii care sunt adevărate, din câte ştim?

Matilda i-a luat mâinile în mâinile ei şi i-a făcut, simplu, promisiunea că va fi alături de el:

— *Semper.* Întotdeauna.

Roma, în prezent

Maureen şi Bérenger se plimbau încet prin biserica San Pietro în Vincola, ţinându-se de mână. Sosirea lui la Roma era o surpriză pentru ea. Dar când aflase că el se dusese mai întâi la Peter ca să se împace cu preotul, înainte chiar de a o anunţa că se afla acolo, s-a simţit foarte uşurată. Era o faptă demnă de un bărbat adevărat – o faptă care dezvăluia umilinţă şi răspundere.

Cinase cu el cu o seară înainte, iar în acele două ore îi povestise ceea ce descoperise până acum despre Matilda din documentele ei autobiografice. I-a povestit şi despre bărbatul în hanorac cu glugă care se uita spre fereastra ei.

— Am fugit în camera ta, dar nu erai. Când m-am întors în camera mea, plecase.

Bérenger asculta atent şi îngrijorat.

— Ei bine, nu vei mai merge nicăieri prin Roma fără ca măcar unul dintre noi să te însoţească.

În timpul cinei, Maureen şi-a amintit toate motivele pentru care îl adora. Când vorbea cu el simţea că s-a întors

acasă. El o înţelegea, era ca ea şi o făcea să se simtă ca acasă. Iar acum se autoproclamase câinele ei de pază oficial cât timp se afla în Roma. Când Maureen voia să viziteze locuri care erau importante pentru trecutul Matildei, Bérenger insista să o însoţească. Şi ea se bucura nespus de compania lui.

În timp ce se plimbau prin biserică, Maureen repetă povestea primei întâlniri a Matildei cu Grigore.

— A fost de-a dreptul iubire la prima vedere, din partea amândurora.

Bérenger a dat din cap.

— A fost oare? Ce anume declanşează iubirea la prima vedere? Nu cumva este mai corect să spui iubire... recunoscută? Ne îndrăgostim de cineva atât de repede şi atât de tare pentru că ne dăm seama că această persoană este cea pe care am mai iubit-o înainte şi pe care suntem destinaţi să o iubim din nou? Simţim legătura imediată sau atracţie faţă de cineva pentru că, la un anumit nivel, ştim că ea sau el reprezintă o altă parte a propriului nostru suflet?

Maureen se gândea la asta în timp ce se plimbau prin biserica plină de turişti, care se înghesuiau lângă statuia lui Moise, creată de Michelangelo. Au lăsat monedele să cadă în cutie cu un clinchet puternic, pentru ca sculptura din marmură să se lumineze pentru câteva minute în văzul tuturor. Clădirea se schimbase enorm de la alegerea improvizată a lui Grigore, trecând prin renovări majore în timpul Renaşterii şi o serie de alte schimbări de-a lungul secolelor.

— Probabil. Poate acesta este un alt aspect al sensului expresiei „Timpul se întoarce”.

— Continuă!

— Ei bine, aceste cupluri despre care ordinul vorbeşte: Veronica şi Praetorus se întorc după modelul altor cupluri măreţe care au fost învăţătorii lor? Easa şi Magdalena sunt Solomon şi regina din Saba întorşi în timpul lor? Se pare că

Matilda credea că ea şi Grigore reprezentau întoarcerea lui Solomon şi a reginei din Saba. Să fie oare chiar aşa sau retrăiau un arhetip? Un arhetip care era disponibil pentru oricine era suficient de norocos încât să găsească acel tip de conexiune cu cineva? Nu ştiu, mă lupt cu acest concept. Cu toate aceste concepte.

El se gândi pentru un moment. Era interesant că atât de mulţi oameni ar considera inimaginabilă această idee a iubirii eterne, care părea atât de naturală şi de simplă pentru el. Şi nespus de frumoasă. Nu spuse nimic, păstrându-şi gândurile profunde pentru momentul în care ea ar fi pregătită. Răbdarea era virtutea de care avea nevoie pentru a reuşi să păstreze acest inorog în grădină din dorinţa ei.

Au aşteptat la rând să vadă moaştele după care fusese numită biserica, lanţurile lungi păstrate într-o raclă pentru moaşte din sticlă aurie. Nimeni nu putea şti sigur dacă erau sau nu adevăratele lanţuri cu care a fost încătuşat Sfântul Petru, dar aveau o aură ciudată, o înfăţişare misterioasă care putea apărea doar la un obiect ce fusese slăvit atâtea secole.

Au ieşit din biserică după câteva minute, în soarele arămiu al după-amiezii romane. Coborând cu grijă scările de marmură spre stradă, Maureen a redeschis subiectul în timp ce se plimbau.

— Ce se întâmplă când este doar într-un sens?

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, în acest caz, vedem că Matilda şi Grigore au recunoscut amândoi legătura, au ştiut amândoi imediat. Se întâmplă mereu astfel în aceste cazuri de iubire predestinată? Sau există uneori un partener care îşi dă seama primul?

Bérenger nu avea nevoie să se gândească la răspuns.

— Cred că se întâmplă adesea ca o persoană să recunoască acea conexiune înaintea celeilalte, probabil chiar cu mult timp înainte. Cred că astfel devine o

chestiune de răbdare, probabil cea mai mare încercare a acelei iubiri.

Păşeau încet pe străduţele înguste ale centrului istoric, absorbiţi de conversaţie şi de tot ce semnifica ea pentru ei. Maureen răspunse:

— Trebuie să-i fie foarte greu celui ce recunoaşte legătura atunci când celălalt este în întuneric. Este ca şi când unul ar fi treaz, iar celălalt adormit.

— Fără îndoială. Ignoranţa este o binecuvântare, cum se spune. Şi este, într-adevăr, dacă te gândeşti mai bine. Când suntem ignoranţi, putem trece orbeşte prin viaţă, crezând că noi ne controlăm propriul destin. Dar când suntem iluminaţi, când înţelegem că destinul nostru este să ne supunem voii lui Dumnezeu, atunci... nu mai suntem atât de binecuvântaţi, nu-i aşa? Şi probabil voia lui Dumnezeu ne cere să fim foarte răbdători cu iubita care doarme, pentru a o trezi uşor. Sau... a-l trezi.

Brusc, Maureen se opri.

— Ce s-a întâmplat?

Bérenger se îngrijoră imediat că mersese prea departe, că făcuse o aluzie prea personală. Dar nu asta o oprise. Maureen respiră uşurată când a început să vorbească plină de emoţie, ca atunci când reuşea să potrivească piesele de puzzle.

— Ceea ce ai spus. Să o trezească uşor. Este ca în basme, nu-i aşa? Frumoasa din pădurea adormită este trezită, Albă ca Zăpada este trezită, amândouă din ceva numit „somn de veci”. Cum sunt trezite? Cum?

— Printr-un sărut.

— De sărutul iubirii adevărate. Se specifică foarte clar în versiunile vechi ale acestor legende că prinţesa este trezită de sărutul iubirii adevărate. Nu de orice sărut. De unul sacru. Probabil unul care uneşte forţele vieţilor iubiţilor, unul care reprezintă uniunea sacră a sufletelor. Iar „somnul de veci”? Reprezintă sufletul înainte de a fi iluminat.

Bérenger era la fel de emoţionat ca şi ea de această direcţie a gândirii şi intră în joc.

— În consecinţă, este o alegorie. O învăţătură sacră care a trebuit ascunsă de văzul lumii şi totuşi transmisă cu o mare putere pentru a nu fi uitată niciodată.

Maureen a dat din cap, gândindu-se puţin înainte de a vorbi.

— Şi predată într-un mod în care acest concept riscant să fie prezentat copiilor. Crezi că este posibil aşa ceva? Tu eşti cel care m-a învăţat că legăturile nu se sfârşesc niciodată, că vom găsi la nesfârşit locuri în care adevărul este ascuns de văzul lumii, dacă ne deschidem ochii. Este posibil ca până şi poveştile copiilor să fi fost create conţinând secretele *Cărţii Iubirii?* Ca de fiecare dată când spunem una dintre aceste poveşti să slăvim învăţăturile originale ale lui Iisus? Probabil care proveneau chiar de acum douăsprezece mii de ani, de la uniunea lui Solomon şi a reginei din Saba?

— Eşti un geniu, draga mea. Acesta este un aspect la care cu siguranţă nu m-am gândit niciodată. Însă ştim că tradiţiile catare începeau să le fie predate copiilor foarte devreme. Am văzut momentul în care Isobel a început să o instruiască pe Matilda. Probabil acesta era scopul original al poveştilor de seară. Să-i educe pe copii şi să le dezvolte imaginaţia. Poveştile de seară pot fi absorbite în somn, procesate prin subconştient în starea de vis. Este, într-adevăr, un concept fantastic.

Maureen nu-şi terminase gândurile.

— Şi există şi versiuni masculine ale legendei. Precum în *Prinţul broscoi.* Prinţesa are credinţa că el este iubitul ei, în ciuda faptului că el este o broască râioasă. Ea vede prin iluzia fizică, îl recunoaşte şi astfel îl transformă în prinţul care ar fi putut deveni oricând. Ea îl transformă într-un prinţ adevărat, printr-un sărut de iubire adevărată. În *Frumoasa şi Bestia,* Frumoasa îl recunoaşte pe prinţul din spatele monstrului şi îi salvează viaţa, înainte ca el să moară din iubire, prin sărutul ei. Desigur.

— Desigur.

Bérenger ardea de dorinţa de a-i dezvălui unul dintre marile secrete pe care ea era pe cale să-l descopere. Că exista un motiv pentru care cel iubit era mereu un prinţ în aceste poveşti. Dar încă nu era pregătită să ştie totul. Nu voia să o grăbească. Decise să lase ca acest lucru să devină baza viitoarelor discuţii.

— Te gândeşti la altceva, cred. La ce?

— La faptul că există o versiune masculină a poveştilor, precum este şi una feminină. Există întotdeauna echilibru acolo unde există adevăr. Dacă există o legendă sau o profeţie despre o femeie, există una echivalentă şi despre un bărbat. Asta e alchimie. Este şi fizică. Opusurile care se atrag. Pentru fiecare acţiune există o reacţiune opusă şi egală. Poate fi Isaac Newton, la fel de bine ca Maria Magdalena. Cerebralul şi emoţia, pământul şi apa, masculinul şi femininul, conştientul şi subconştientul. Prinţul şi broscoiul.

Ea îi zâmbi acum într-un fel pe care el îl vedea rar – cu o fericire şi o lumină fără margini, poate chiar mai mult. Tânjea cu disperare să o sărute chiar aici – în mijlocul străduţei din Roma –, dar s-a abţinut. Ajungeau la un nivel nou în ceea ce privea înţelegerea sfinţeniei a ceea ce odată părea o simplă acţiune, o întâlnire automată a buzelor. Pentru ei nu mai exista sărut simplu. Va aştepta până când momentul va fi perfect, până când amândoi vor fi pregătiţi pentru ceea ce va însemna să găsească uniunea prin împărtăşirea forţei vieţii şi a respiraţiei.

Până atunci, se va bucura pur şi simplu de timpul petrecut alături de ea. Şi-a dat seama că, în ciuda provocărilor emoţionale cu care se vor confrunta în uniunea lor, erau mult mai norocoşi decât multe dintre cuplurile predestinate din istorie, dinaintea lor.

Cel puţin el nu era papă. Iar ea nu era căsătorită cu un cocoşat perfid. Se aflau, în comparaţie, într-o situaţie de început promiţătoare.

Părintele Girolamo se uita peste listă. Era incompletă. Îi lipsea un număr de femei care se potriveau cu descrierea şi era nevoit să revadă notiţele. Dar trebuia să recunoască faptul că memoria lui îmbătrânită începea să îl părăsească. Era o vreme în care ar fi putut să le recite pe de rost, dar cu fiecare zi care trecea, lucrul acesta era mai greu de realizat. Nu conta; vor fi toate în arhive cu detaliile necesare, inclusiv cu datele reale de naştere şi cu modurile adesea tragice în care aceste femei, multe dintre ele venerate ca sfinte sau ca martire, şi-au găsit moartea.

Ajunsese într-un impas în munca lui şi era foarte supărat. Făcuse această listă din minte, sperând ca ea să-l ajute să decidă care va fi pasul următor. Erau în ordine cronologică:

Sarah-Tamar – secolul I, anul naşterii şi anul morţii nu se cunosc (cauza morţii, necunoscută)

Margareta din Antiohia – anul naşterii este necunoscut, a murit în 304 (torturată şi decapitată)

Lucia – născută în 284, a murit în 304 (a fost expusă într-un bordel, cu ochii scoşi, şi a fost decapitată)

Ecaterina din Alexandria – născută în 287, anul morţii e 305 (torturată şi decapitată)

Modesta – secolul al III-lea, ani necunoscuţi (torturată, apoi înecată în fântâna din Chartres)

Barbara – s-a născut şi a murit la începutul secolului al IV- lea (decapitată). Apocrif?

Ursula – s-a născut şi a murit în secolul al IV-lea (ucisă împreună cu alte o mie de virgine. Apocrif?

Godelieve din Flandra – născută în 1046 (?), a murit în 1070 (strangulată, apoi înecată în fântână)

Matilda din Toscana – născută în 1046, a murit în 1115 (complicaţii din cauza gutei)

Ecaterina din Siena – născută în 1347, a murit în 1380 (din cauza unui infarct, la 33 de ani)

Ioana d'Arc – s-a născut în 1412, a murit în 1431 (violată şi arsă de vie)

Lucrezia Donati – s-a născut în 1455?, a murit? (din cauze naturale)

Giovanna Albizzi – s-a născut în 1465 (?), a murit în 1489? (din cauza complicaţiilor la naştere)

Tereza de Avila – născută în 1515, a murit în 1582 (de o boală necunoscută)

Germaine de Pibrac – născută în 1579, a murit în 1601 (otrăvită)

Margherita Luti (La Fornarina) – secolul al XVI-lea, datele exacte sunt necunoscute (otrăvită?)

Lucia Santos – născută în 1907, a murit în 1995 (din cauze naturale)

Satisfăcut că avea cel puţin un punct de pornire, a adăugat ultimul nume. Această femeie era specială, pentru că realizase ceea ce nici una dintre celelalte nu a reuşit şi spera să înţeleagă cum şi de ce.

Maureen Paschal

Probabil nu trecutul era cheia, până la urmă. Probabil tot ceea ce-i trebuia se afla aici, în Roma, chiar acum.

Capitolul doisprezece

Roma, martie 1075

Matilda se întoarse la Roma, mai fericită ca oricând că era alături de iubitul ei. Tocmai se încheiase cu succes al doilea conciliu din timpul lui Grigore, la care au fost prezentate lumii dictatele papei. Dictatele erau rezultatele zilelor şi nopţilor petrecute de ei împreună, un proiect pasional a două suflete hotărâte să reformeze Biserica şi să protejeze atât structura, cât şi spiritul ei de cei mai puternici duşmani.

Documentul era diferit de tot ce fusese decretat de pe tronul Sfântului Petru. Era radical, îndrăzneţ şi compus în mod genial. În esenţă, papa Grigore îndrăznea să elibereze Biserica şi pe toţi credincioşii ei de supunerea faţă de orice monarh sau conducător secular, oriunde în lumea creştină. Biserica a fost declarată singurul arbitru al dreptăţii pe pământ, toţi oamenii fiind consideraţi egali în faţa lui Dumnezeu. Dictatele specificau faptul că legea egalităţii, aşa cum a fost declarată de Iisus Hristos, se aplică tuturor, inclusiv femeilor şi sclavilor, şi chiar regelui. Nici o persoană nu era mai bună sau mai rea decât alta; nici o persoană nu avea o valoare mai mică sau mai mare în faţa lui Dumnezeu. Era primul document care exprima egalitatea oamenilor, în ciuda sexului şi a statutului economic. Era absolut revoluţionar.

Influenţele Matildei în crearea dictatelor erau mai mult decât evidente, pentru cei ce au ochi de văzut.

În această lume nouă şi egală în faţa lui Dumnezeu, feudalismul, structura socială şi economică pe care se baza întregul continent european, era complet distrus. Papa era acum singura autoritate a justiţiei în lume. Şi, pentru a întări puterea Bisericii sub apărătorul ei ales de divinitate, dictatele declarau că papa este infailibil. Roma era centrul lumii civilizate, şi Dumnezeu era singurul ei conducător. Iar în numele lui Dumnezeu, papa va împărţi dreptatea, precum şi distribuirea bogăţiilor şi puterii care proveneau de la Biserică.

Era scandalos. Dictatele Papei au provocat o revoluţie ca nici o alta din istorie. Au separat Roma, ca singură reprezentantă a voinţei lui Dumnezeu, de toate influenţele seculare şi au încercat să-i deposedeze de putere pe majoritatea conducătorilor europeni, Henric fiind unul dintre ei. Aceste decrete au pus Roma şi papalitatea în centrul universului, ca omnipotente.

Dar Grigore, care părea încântat de controversele create, nu terminase. Existau bârfe despre relaţia lui cu fermecătoarea contesă de Canossa, iar ea, într-adevăr, nu era prea iubită de familiile importante ale Romei, care o considerau o străină cu o influenţă periculoasă. Susţinătorii Matildei şi ai lui Grigore spuneau că bârfele reprezintă gelozie şi şantaj politic, iar deocamdată acest lucru era general acceptat de populaţia Romei, care încă tindea să îl susţină pe charismaticul Grigore. Cu toate acestea, papa era hotărât să pună capăt acestor zvonuri înainte ca ele să devină primejdioase pentru el şi iubita lui. Folosindu-se de perspectiva politică aceea care spunea că cea mai bună apărare este atacul, Grigore a introdus decrete severe în ceea ce priveşte sexualitatea clericilor ca susţinere a legilor dinainte, pe care le impusese sub Nicolae al II-lea. A cerut ca orice preot care încalcă legile celibatului să fie imediat caterisit şi le-a cerut episcopilor să predice necesitatea

celibatului şi a unui corp şi suflet fără cusur pentru toţi membrii clerului. Şi a întărit legile care interziceau oricărui preot de a se afla într-o situaţie în care ar putea să rămână singur cu o femeie.

Aspectul comportamentului ireproşabil pentru preoţi era astfel evidenţiat cu atâta putere, încât practic nimeni nu mai putea să susţină că însuşi papa încălca legea. Cu siguranţă, nici un bărbat nu era atât de îndrăzneţ încât să susţină o lege strictă cu atâta zel, iar apoi să o încalce chiar el. Toate zvonurile de legături ilicite cu Matilda au încetat brusc sub aceste dictate. Un asemenea lucru nu era posibil.

Dar poporul Europei uita, sub puterea acestor noi legi, că Grigore al VII-lea nu era un bărbat oarecare. Şi nici nu era un simplu preot. El era papa. Şi astfel el nu era subiectul nici unei legi, cu excepţia legii lui Dumnezeu. El era, conform regulilor stabilite de dictatele lui şi ale femeii pe care o iubea şi cu care împărţea patul, infailibil.

— Jurămintele lui Henric nu înseamnă nimic! Este un rege fără onoare, adică nu este demn să fie rege.

Matilda se plimba agitată prin Isola Tiberina, casa fortificată şi foişorul de pe malul Tibrului care devenise reşedinţa ei când petrecea perioade mai lungi de timp cu Grigore în Roma. Şuvoiul de cuvinte era o reacţie la faptul că Henric se dovedise lipsit de loialitate faţă de jurământul de supunere făcut papei Grigore. El, alături de trupele lui germane, cu ajutor din Lorena, îi învinsese pe saxoni în 9 iunie 1075 în bătălia de la Hohenberg, după ani întregi de război. Victoria decisivă şi susţinerea ulterioară pe care regele o primea din teritoriile de nord îi întăriseră mândria şi ambiţia şi Henric a întreprins o acţiune decisivă împotriva lui Grigore. Era într-o continuă agitaţie de trei luni, de când fuseseră adoptate dictatele papale, la fel cum erau şi episcopii lui din Germania şi Lombardia. În minţile lor, acest

nou papă era insolent şi periculos. Cum îndrăzneşte un om să pretindă supremaţia sa în faţa regelui însuşi?

Henric era nevoit să rămână în expectativă, dar vânturile puterii suflau în pânzele Germaniei. Pentru a arăta acest lucru, i-a reinstalat în funcţie pe episcopii excomunicaţi, câştigându-le astfel fidelitatea. Episcopul Teobaldo, cel mai răzvrătit împotriva reformelor lui Grigore, devenise acum arhiepiscop de Milano, situând Lombardia în opoziţie completă faţă de papalitate. Acestea erau acţiuni flagrante făcute de Henric, atât simonia, cât şi învestirea episcopilor erau încălcări intenţionate a tot ceea ce susţinea Grigore. Războiul fusese oficial declarat.

Conn se uita la Matilda, care se plimba de colo-colo agitată, dar nu se ridică de pe scaunul lui. Sub această nouă ameninţare, erau nevoiţi să se întoarcă imediat în Toscana. Conn trebuia să o facă să-şi dea seama de asta. Să părăsească Roma şi pe Grigore nu era deloc un lucru uşor pentru ea, dar era necesar.

— Matilda, Henric nu este singura noastră problemă. Godefroi a mai trimis o scrisoare, cerându-şi drepturile ca duce al Toscanei, nu doar pământurile, ci şi drepturile maritale în calitate de soţ al tău. Henric s-a oferit să-l susţină cu trupe militare dacă are nevoie pentru a recupera Toscana şi pe tine. Se pare că ultimele tale acţiuni din Montecatini l-au adus la capătul răbdării pe Godefroi. Împreună cu celelalte acţiuni obişnuite.

Cu o lună înainte, Matilda îi dăduse proprietatea ei din Montecatini lui Anselmo de Lucca, ca dar pentru ordin. Erau teritoriile ei, moştenite de la Bonifaciu, şi în ceea ce o privea, avea dreptul să le ofere cum şi cui dorea. Totuşi, conform legilor impuse de regele german, Godefroi era unicul care avea dreptul de a administra regiunea Toscanei. Papa, desigur, susţinea dreptul Matildei de a-şi administra cum vrea teritoriile şi refuza să accepte protestul lui Godefroi.

Godefroi de Lorena nu era chiar atât de prost, în ciuda defectelor lui odioase. Îi ajunseseră la urechi zvonurile despre relaţia mult prea apropiată a soţiei sale cu Grigore şi era chinuit îngrozitor de ele. Într-adevăr, în timpul campaniei împotriva saxonilor, chiar şi regele făcuse comentarii lascive despre seducătoarea cu părul roşcat care l-a corupt chiar şi pe papă. Recenta jignire de la Montecatini făcuse ca echilibrul mintal al lui Godefroi, care era întotdeauna în pericol când era vorba de soţia lui, să fie complet distrus.

— Nu mi-e frică de el, Conn. Voi duce în seara asta scrisoarea la Grigore şi el mă va sfătui cum să procedez.

Conn era disperat.

— Nu avem timp. Trebuie să plecăm azi. Acum. În cazul în care cocoşatul ajunge în Toscana şi tu nu eşti acolo să o aperi, nu putem şti ce se va întâmpla.

— Arduino este acolo, ca şi mama mea.

— Nu ei reprezintă Toscana. Ci tu. Poporul tău va avea nevoie să te vadă printre ei când aceste zvonuri vor începe să se extindă.

— Ce zvonuri? Cele de până acum? Nimeni nu le mai crede. Grigore le-a pus capăt.

Uriaşul se ridică acum şi inspiră adânc.

— Matilda, Godefroi şi regele lui malefic vor să te distrugă. Trebuie să ştii şi să înţelegi asta. Au început o campanie împotriva ta şi a reputaţiei tale. Voiam să te feresc de asta, pentru că te cunosc atât de bine. Şi ştiu că, în ciuda forţei tale aparente, asemenea lucruri te rănesc profund.

Matilda se opri din mers, întărindu-şi inima ca să poată asculta mai departe.

— Continuă!

— În Lorena se zvoneşte că ţi-ai ucis copilul. Sunt mai multe zvonuri, de fapt, cum ştii că se întâmplă atunci când zvonurile se împrăştie. Sunt toate ridicole, bineînţeles – bolboroseli superstiţioase din partea ignoranţilor. Dar sunt

şi periculoase. Unul dintre zvonuri spune că ţi-ai sacrificat fetiţa pe un altar, în numele diavolului, pentru a câştiga putere şi avuţii atât de mari. Sunt mai multe zvonuri, dar e de-ajuns să spun că au legătură cu tine şi cu diavolul, cu care ai avea o relaţie indecentă, cu detalii grafice chiar. Un alt zvon spune că ai sufocat fetiţa la naştere în faţa soţului tău pentru a-l înspăimânta încât să se supună ţie, tot cu ajutorul diavolului. Cred că acesta este singurul zvon pe care până şi Godefroi îl susţine pentru a-şi atrage simpatia. Poporul din Lorena e însetat de sângele tău ca vrăjitoare.

Ea aproape că se prăbuşi pe un scaun, îngrozită de ceea ce auzea. Conn avea dreptate. Într-adevăr, zvonuri pline de atâta ură o răneau profund. Le lua drept ceea ce erau, dar, cu toate acestea, o răneau groaznic. De ce i-a dat Dumnezeu aşa o responsabilitate, chiar şi asemenea talente de războinic, dar nu i-a dat mai multă rezistenţă în faţa durerilor sufletului? Va suferi în tăcere toată viaţa din cauza acestor zvonuri, în multele nopţi întunecate în care somnul nu-i închidea pleoapele.

Conn vorbea acum cu toată pasiunea lui de celt, ştiind cum să o întărească atunci când se simţea învinsă – distrăgându-i atenţia de la situaţia ei personală şi făcând-o să îmbrăţişeze o cauză măreaţă în numele dreptăţii.

— Este un război de propagandă, Matilda. Iar acesta este un instrument folosit de mult timp, de a ponegri numele unei femei pentru a o distruge. Un război murdar. Bărbaţii slabi s-au simţit mereu ameninţaţi de femeile puternice. Trebuie să lupţi aşa cum a făcut Boudicca. Trebuie să iei strigătul ei de luptă.

Matilda îl privea, ceva mai puţin energică şi neînfricată ca de obicei, dar străduindu-se să treacă prin ceea ce trebuia să facă acum. Se ridică, venind alături de el, şi îi întinse mâna.

— Adevărul împotriva lumii?

Conn a luat-o de mână şi a îmbrăţişat-o.

— Asta-i fata mea. Adevărul împotriva lumii. Vino atunci, surioară, mergem în Toscana să vânăm cocoşaţi şi vipere germane.

Pe 8 decembrie 1075, papa Grigore al VII-lea, i-a trimis un semnal de alarmă regelui Henric al IV-lea. La sărbătoarea Imaculatei Concepţii, îl acuza pe Henric de minciuni şi crime şi îi cerea a-şi recunoaşte comportamentul prin căinţă şi cerându-şi iertare, în caz contrar riscând excomunicarea imediată. Nici un papă nu mai excomunicase vreodată un monarh şi era o ameninţare fără precedent în politica europeană.

Henric răspunse în modul pe care îl cunoştea cel mai bine: prin violenţă. A cerut ajutorul familiei Cenci din Roma, duşmani vechi ai familiei Pierleoni, care erau uşor de mituit cu aur german. Au angajat mercenari care să se infiltreze în biserica Santa Maria Maggiore din Roma în timpul slujbei din ajunul Crăciunului. Apropiindu-se de pontif, sub pretextul de a lua împărtăşania din mâna lui, mercenarii au rupt rândurile şi l-au bătut pe papă. L-au târât pe Grigore, inconştient şi sângerând, afară din catedrală şi l-au închis într-un turn care aparţinea familiei Cenci. Nu va şti nimeni de ce papa nu a fost ucis imediat de agresorii lui. Se crede că în agitaţia punerii în aplicare a unui asemenea plan de răpire diabolică, ordinele exacte – ceea ce aveau de făcut după ce îl luau ostatic pe papă – nu au fost date în mod clar. Şi nici unul dintre cei implicaţi nu dorea să aibă mâinile mânjite de sângele Sfântului părinte, dacă asta nu era ceea ce regele ar fi cerut sau plătit. Aş că l-au ţinut prizonier până când se lua o decizie.

Scandalul petrecut, măcelul din altar împotriva unui papă care încă era iubit de poporul Romei, aproape că a provocat o răscoală în dimineaţa zilei de Crăciun. Palatul familiei Cenci a fost asaltat de un grup condus de familia Pierleoni,

iar Grigore a fost eliberat, în timp ce familia Cenci a fost izgonită din oraş.

Papa Grigore al VII-lea s-a întors la casa lui din palatul Lateran. După ce i-au fost îngrijite rănile grave, a cerut o peniţă şi cerneală şi i-a scris imediat iubitei lui, ca să a nu se îngrijoreze fără motiv.

Matilda galopa alături de Conn prin Toscana, spre Pisa. Mama ei se îmbolnăvise grav în timp ce se ocupa de problemele administrative în Pisa, iar Matilda alerga disperată la ea. Cât timp a durat călătoria, s-a rugat ca mama ei să fie în viaţă şi conştientă când ajungea ea. Nu suporta gândul de a o pierde pe Beatrice, dar să o piardă fără s-o poată vedea, fără să-i poată vorbi încă o dată ar fi fost mai mult decât putea suporta.

Matilda a fost uşurată că Beatrice trăia, deşi era inconştientă la sosirea ei. I s-a spus că mama ei îşi revenea din inconştienţă şi apoi cădea din nou în acea stare, în funcţie de cât de mare era febra. În acel moment dormea, ceea ce i-a dat Matildei răgazul de a se gândi la celelalte probleme care apăsau cu greutatea lor pe inima ei.

Înainte de a pleca din Toscana, primise mesajul de la Grigore, cel prin care o liniştea în privinţa siguranţei lui, dar în care descria în detaliu răpirea violentă. Îşi dorea cu disperare să fie cu el acum. Simţea nevoia să-l vadă şi să-l atingă, să fie sigură că totul va fi bine. Dar nu era posibil, din moment ce mama ei era într-o asemenea stare. I-a scris o scrisoare, în modul public în care era nevoie să o facă, exprimându-şi dragostea pentru el într-un fel care să nu o condamne dacă epistola ajungea în mâinile nunţiului papal sau, şi mai rău, ale duşmanilor.

Prea iubite Sfinte Părinte al meu,

Sufăr foarte mult să aud de durerea care v-a fost pricinuită, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că l-a cruţat pe singurul Său apostol adevărat.

Fiţi convins că aş face orice pentru a vă satisface nevoile în Roma, ca fiică iubită şi slujitoare, dar trebuie să rămân lângă mama mea suferindă. Vă implor să interveniţi în faţa lui Dumnezeu pentru mama mea prin rugăciunile voastre sfinte.

Deşi depărtarea mă desparte de lumina fiinţei voastre, să ştiţi un lucru: nici durerea, nici suferinţa, foamea, pericolul sau persecuţia, nici săbiile sau moartea sau viaţa, nici principiile sau virtuţile şi nimic din ceea ce se întâmplă acum nu mă vor despărţi de dragostea pentru Sfântul Petru.

Vă rămân pe veci credincioasă.

Grigore va şti exact cum să citească printre rânduri, deoarece scrisoarea fusese formulată în codul lor personal. Se referea la ea ca fiind iubita lui, iar el era al ei, dar în formularea grijulie care făcea o asemenea declaraţie să fie în siguranţă. Astfel, deşi invoca fraza din *Cântarea Cântărilor:* „Iubitul meu este al meu, iar eu sunt a lui”, aceasta nu va părea nepotrivită pentru un necunoscător, care vedea doar o fiică iubitoare a Bisericii care îşi exprima devoţiunea faţă de Sfântul Părinte. Declaraţia ei finală ferventă, prin care spunea că nu va fi despărţită niciodată şi nicicum de iubirea ei pentru Sfântul Petru, se referea la o învăţătură-cheie a *Cărţii Iubirii:* că aceia ce se iubesc cu adevărat nu sunt separaţi de nimic din această lume, pentru că sufletele lor sunt legate pentru eternitate.

La primirea scrisorii pasionale a Matildei, Grigore, disperat şi chinuit, i-a trimis o alta. Probabil lovitura primită la cap îl făcuse să nu-i mai pese de nimic sau probabil se săturase pur şi simplu să se prefacă, dar scriindu-i iubitei lui, şi-a permis de această dată să uite că el era papa şi că ea era căsătorită cu ducele de Lorena. A scris o scrisoare frumoasă şi pasională, una în care spunea că şi-ar dori ca amândoi să lase deoparte responsabilităţile şi să fugă

împreună într-un loc în care să nu fie supravegheaţi tot timpul. A încheiat scrisoarea cu versurile din Cântare care aveau să-i bântuie pe amândoi în anul care urma, cuvinte care îi vor da pe amândoi în mâini nepotrivite: „Voi aştepta în suferinţă până când te voi vedea în carne şi oase, neprihănito, porumbiţo, până când te vei deschide mie din nou, ştiind că totul este trecător. Până când vom putea fi împreună pentru eternitate, unde vei fi mereu alături de mine în faţa lui Dumnezeu, te aştept."

Papa Grigore al VII-lea era grijuliu în alegerea mesagerilor, mai ales a celor care îi transmiteau corespondenţa în Toscana. Ceea ce nu putea şti era însă că mesagerul lui cel mai de încredere va cădea într-o capcană a ducelui de Lorena, care îi va tăia gâtul nevinovat pentru o singură foaie de hârtie.

Scrisoarea pasională a papei pentru iubirea lui eternă nu va ajunge nicicând în mâinile ei. Va ajunge totuşi în mâinile soţului ei.

Conn era convins, iar Matilda era de acord că Godefroi era în spatele încercării de asasinare a papei, dacă nu era chiar iniţiatorul.

— Bineînţeles că a fost Godefroi. A fost o ratare, nu-i aşa? spuse Matilda cu furie şi frustrare. Dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că a fost un eşec, Conn. Ce aş fi făcut altfel? Să-i pierd pe Grigore şi pe mama în acelaşi timp? Nu aş fi supravieţuit unei asemenea dureri.

— Dar nu s-a întâmplat aşa, Matilda. Grigore este în siguranţă. Dumnezeu are grijă de oamenii lui.

Ea a dat din cap, prea copleşită de situaţia actuală pentru a-şi da seama că războinicul Conn citase din învăţăturile ordinului. Pentru că, în ciuda salvării lui Grigore şi a indicatorilor evidenţi care arătau spre rege şi ducele lui, Henric nu dădea înapoi. Nu avea destulă ruşine pentru a-şi

cere iertare pentru încercarea de asasinare. În schimb, a declarat că întreaga curte regală a Germaniei voia să-l aducă pe papă în faţa tribunalului şi să demonstreze conducătorilor din Europa că nu trebuia să fie acuzat de crimă. A fost stabilită o dată a procesului, 24 ianuarie 1076, iar nobili din întreaga Europă erau invitaţi să se prezinte în oraşul german Worms, unde se vor putea răzbuna pe insolentul papă care se numise unicul conducător al lumii.

Conciliul de la Worms,
Germania, 24 ianuarie 1076

Episcopii din Germania au hotărât.

Grigore al VII-lea era acuzat de multe crime împotriva poporului Germaniei şi a regelui lor de drept şi au fost formulate şi semnate petiţii în grabă pentru a oferi susţinere legală a vinovăţiei lui. S-au folosit chiar de legea lui Grigore ca armă principală împotriva lui. A furat tronul Sfântului Petru prin alegeri ilegale; nu a fost ales de Colegiul Cardinalilor şi a încălcat propriul lui decret de alegeri. A fost condamnat pentru aroganţa cu care a încercat să-i deposedeze pe episcopi de drepturile şi influenţa lor şi de a se numi singurul care deţine puterea sacră.

În mijlocul unei prezentări aprinse de dovezi în prezenţa regelui, Godefroi cel Cocoşat, roşu la faţă, a intrat în forţă, ţinând strâns în pumn un document.

— Doresc să adaug încă o acuzaţie împotriva acestui demon care a dezamăgit toată Europa şi care îşi spune papă.

Henric al IV-lea era aşezat pe tronul lui şi era foarte plin de el. Îi plăcea acest fel de haos şi dramă şi ştia că ceea ce va prezenta Godefroi va fi cea mai dulce şi delicioasă dovadă dintre toate.

— Vino în faţă, bunul meu duce. Mi se spune că ai o plângere personală împotriva uzurpatorului papă.

— Am, înălţimea Voastră.

— Te rugăm, spune-ţi acuzaţia în faţa acestui conciliu.

— Vreau să acuz acest om de adulter, se ridică jignită vocea chinuită a cocoşatului, având un ecou din pereţii de piatră ai încăperii unde se ţinea conciliul; glasul lui aproape că ţipase ultimul cuvânt. Cu soţia mea.

Camera de conciliu s-a transformat imediat într-un haos. Deşi zvonurile despre relaţia lui Grigore cu Matilda erau cunoscute de toată lumea, nimeni nu se aştepta ca o acuzaţie oficială de adulter să fie adusă împotriva lor chiar de soţul femeii.

— Şi ce dovadă ai pentru această groaznică nedreptate împotriva ta, duce Godefroi?

Godefroi a arătat documentul.

— Această scrisoare, scrisă chiar de mâna falsului papă, a fost trimisă soţiei mele în ziua de Sfântul Ştefan. Este plină de cel mai stricat limbaj şi confirmă legătura lor imorală şi pasională.

Henric îşi linse buzele, dându-i ordinul.

— Citeşte-o!

Godefroi mormăi jenat. Una era să recunoască faptul că a fost încornorat în faţa tuturor nobililor, dar altceva era să suporte umilinţa de a citi corespondenţa amantului soţiei lui în faţa curţii.

— Aş prefera să fie înregistrată ca dovadă şi să le permitem membrilor conciliului să o citească la alegere.

Regele şi-a întins mâna şi a smuls scrisoarea din mâna cocoşatului.

— Atunci o voi citi eu.

Lui Henric i-a făcut mare plăcere să citească scrisoarea lui Grigore şi a Matildei în faţa conciliului. Se opri înaintea unei propoziţii, bucurându-se puţin de ea înainte de a o citi cu o intonaţie extrem de lascivă:

— ”Voi aştepta în suferinţă până când te voi vedea în carne şi oase, neprihănito, porumbiţo, până când te vei deschide mie din nou.”

Se făcuse linişte în încăpere. Regele a rupt tăcerea:

— Ei bine, duce Godefroi. Îmi pare rău că ai înfruntat nefericitul adevăr că soţia ta este o târfă, dar sunt foarte recunoscător că te-ai prezentat cu această dovadă pentru binele întregii ţări. Toţi cei prezenţi sunt de acord că această scrisoare împreună cu toate zvonurile pe care mulţi dintre noi le-am auzit despre legătura sexuală profană dintre falsul papă şi târfa de soţie a acestui bărbat aduc o dovadă importantă de comportament penal. Dacă nu sunt împotriviri, voi hotărî oficial că atât papa Grigore, cât şi Matilda, contesă de Canossa, sunt acuzaţi de adulter.

Hotărârea oficială care i-a fost trimisă lui Grigore spunea:

> Ai umplut întreaga Biserică cu duhoarea unei acuzaţii foarte grave, aceea a unei relaţii prea apropiate cu o femeie care este, de asemenea, soţia altui bărbat.

Henric nu se opri aici. Avea mai multe lucruri de stabilit şi a ajuns chiar să-l condamne pe Grigore pentru stima lui pentru femei în general:

> Am înţeles şi suntem ruşinaţi pentru tine şi pentru Biserică de faptul că toate decretele au fost stabilite de femei, astfel încât, acum, întreaga Biserică este condusă de femei.

Faptul că Grigore se întâlnea frecvent nu doar cu Matilda, ci şi cu mama ei înţeleaptă şi cu experienţă era un motiv de iritare pentru o parte dintre oamenii Bisericii, care credeau cu convingere că apostolul Pavel nu a fost niciodată mai

inspirat ca atunci când şi-a scris prima scrisoare către Timotei, cea în care este scris: „Femeii nu-i dau voie să înveţe pe alţii, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere”. Şi mama înstrăinată a lui Henric, acum cel mai înverşunat duşman al său, era acum sfătuitoare şi aliată a lui Grigore. Henric se referea la aceste femei ca fiind „Treimea nesfântă a lui Grigore” şi aceasta a fost introducerea prezentării dovezii lui că papa era influenţat în mod constant de sfaturile femeilor, lucru care i-a convins pe episcopi să semneze decretul de detronare. Sfaturile femeilor în ceea ce priveşte statul erau considerate mult mai scandaloase şi de neiertat decât adulterul.

Henric a semnat toate acuzaţiile, precum şi afirmaţia care spunea că Grigore era detronat din funcţia de papă şi i se cerea să plece, prin ceea ce va deveni o semnătură scandaloasă:

> Eu, Henric, rege nu prin uzurpare, ci uns de Dumnezeu, lui Ildebrando Pierleoni, care nu mai este papă, ci un fals monah. Eu sunt Henric, rege prin binecuvântarea lui Dumnezeu, şi împreună cu toţi episcopii mei, îţi spun, coboară, coboară şi fii condamnat pe vecie.

Ildebrando Pierleoni nu devenise însă cel mai puternic papă de până atunci supunându-se voinţei unor asemenea oameni. Ştia ce se pregăteşte la Worms, dar a ales să ignore totul până când episcopii germani au prezentat oficial acuzaţiile. Ei au făcut acest lucru la al treilea conciliu din timpul conducerii lui, în februarie 1076, la care au participat două sute de episcopi şi nobili din Franţa şi Italia. Nici unul dintre episcopii germani nu avea curajul şi îndrăzneala să participe şi să prezinte asemenea acuzaţii. Acest lucru a căzut în seama unui preot ghinionist care a fost tras la sorţi. El informă consiliul fără urmă de politeţe:

— Vi se ordonă de către rege şi consiliu să părăsiţi acest tron de care nu sunteţi vrednic!

Grigore, atât de experimentat în teatrul papal, şi-a exprimat simpatia pentru bietul om, care fusese în mod evident informat greşit şi care avea urâta sarcină de a face acuzaţii atât de absurde împotriva papei. A continuat cu o disertaţie elocventă şi cu un citat fermecător din Scriptură, convingând toată lumea prezentă că este cu adevărat conducătorul măreţ pe care îl credeau. La sfârşitul discursului elegant al lui Grigore, preotul-mesager a fost redus la tăcere, tremurând de frica scandalului cu care îl ameninţau episcopii prezenţi, fără îndoială susţinători ai papei. S-a decis unanim că nu era nici o altă cale în afară de excomunicarea lui Henric al IV-lea, regele Germaniei.

Papa a aşteptat până pe 22 februarie 1076, pentru a profita de importanţa acestei date, sărbătoarea Sfântului Petru, proclamând:

> Îl excomunic pe regele Henric, fiu al împăratului Henric, care s-a răzvrătit împotriva Bisericii cu o îndrăzneală nemaivăzută, de la conducerea regatelor Germaniei şi Italiei şi-i eliberez pe toţi creştinii de orice supunere jurată lui şi astfel interzic tuturor de a se supune lui ca rege.

Pentru prima oară în istorie, o imprecaţie oficială a fost rostită împotriva monarhului care conducea şi care fusese uns legal. Acest lucru a şocat toată lumea creştină. Acum era un joc al aşteptării pentru a vedea cine are puterea cea mai mare: regele, care îl detronase pe papă, sau papa, care îl excomunicase pe rege. Exista un factor interesant şi foarte important în deciderea finalului: teritoriile care îi separau pe aceşti doi duşmani şi care vor decide victoria militară strategică, deşi teoretic aparţineau ducelui de Lorena, erau controlate de fapt în întregime de Matilda de Toscana.

Pisa, februarie 1076

Aşa cum se întâmplase cu toate atrocităţile făcute de Godefroi cel Cocoşat, Matilda a ignorat acuzaţiile de adulter aruncate la Conciliul din Worms. Ştia că Grigore, în înţelepciunea lui, făcuse un spectacol atât de elaborat şi dramatic în legătură cu excomunicarea lui Henric din mai multe motive, cel mai important dintre ele fiind să distragă atenţia de la acuzaţiile de adulter făcute asupra ei. Aşa că i-a mai oferit o perioadă de timp, de care avea nevoie pentru a se ocupa de mama ei suferindă. Matilda se străduia, de asemenea, să-şi păstreze armatele intacte în caz că Henric ar fi încercat să treacă Alpii în Italia şi să traverseze teritoriul ei pentru a ajunge la Roma. Nu va permite niciodată acest lucru, dar armata germană era cuprinsă de furie şi ar fi fost greu de înfrânt dacă ar fi venit cu toate trupele. I-a trimis mesageri lui Arduino, care era în Canossa, dar avea încredere că el putea ţine situaţia sub control ca întotdeauna.

În ciuda încrederii şi a bravadei ei, Matilda era îngrijorată şi a stat trează aproape toată noaptea, discutând cu Conn despre strategie. Umblau zvonuri că Godefroi se îndreaptă spre Lorena pentru a-şi aduna trupele şi să pornească spre Toscana, că intenţiona să-şi ceară din nou drepturile prin răzbunare. Pentru că Matilda era acum acuzată oficial de adulter, acuzaţie adusă chiar de rege, soţul ei avea dreptul legal de a o închide într-o mănăstire de maici după placul lui. Va elimina influenţa ei, permiţând trupelor lui Henric să treacă prin pasurile din Apenini în drumul lor pentru a pune stăpânire pe Roma şi de a-şi instala propriul aliat pe tronul Sfântului Petru.

Matilda ieşise la o plimbare, sperând să-şi limpezească gândurile în aerul rece de iarnă, după ce petrecuse dimineaţa alături de mama ei. I-a dat lui Beatrice câteva înghiţituri de supă şi i-a şters chipul cu o bucată de pânză moale în momentele în care se simţea slăbită. Dar

eforturile, chiar şi mici, o extenuau pe Beatrice, care a adormit din nou.

Matilda s-a oprit văzându-l pe Conn punându-şi o raniţă pe cal, înconjurat de un grup mic de bărbaţi. Nu erau orice bărbaţi. Li se spunea Incorigibilii şi erau cei mai îndârjiţi din armată, cei cu care Matilda se simţea cel mai în nesiguranţă. Avea coduri drastice de conduită pentru armatele ei şi le aplica fără compromisuri. Nu suporta jafurile sau măcelurile în masă în nici o bătălie şi cerea ca regulile războiului să fie respectate în orice clipă. Bărbaţii care erau în jurul lui Conn în acest moment erau unii pe care ea îi criticase şi chiar îi ameninţase că o să-i dea afară din armatele ei pentru comportamentul excesiv de violent. Uriaşul celt o oprise până atunci să-i izgonească. În ciuda tuturor defectelor lor, ei îi erau fideli, aşa cum taţii lor îi fuseseră fideli lui Bonifaciu. Şi uneori, îi explică el cu răbdare, era nevoie de bărbaţi atât de violenţi în armată. Fiecare comandant avea nevoie de câţiva incorigibili. Conn a promis că va răspunde pentru comportamentul lor şi se va asigura că nu vor jefui niciodată şi că nu vor omorî oameni nevinovaţi în nici o împrejurare, nici în război, nici în alt fel. Matilda a acceptat, cu greu. Dar ştia, de asemenea, că trebuia să-i dea prietenului ei puterea de a hotărî şi să-şi întărească încrederea în judecata lui.

Curiozitatea o măcina prea tare, aşa că s-a apropiat de el.

— Unde mergi?

Conn a răspuns scurt, în timp ce punea un topor cu două capete în harnaşamentul calului său de război preferat. Aceasta, evident, nu era o misiune paşnică.

— Am o treabă de rezolvat.

— Ce fel de treabă?

— Treaba mea.

Conn era de neclintit. Şi ea la fel. În cele din urmă, celtul schimbă subiectul.

— Cum se simte buna ta mamă în dimineaţa aceasta?

Ea făcu o reverenţă ironică.

— La fel, dar îţi mulţumesc mult pentru bunătatea de a te interesa de starea mamei mele, bunule domn.

Apoi se răsti la el.

— Nu schimba subiectul! Trebuie să ştiu, Conn.

— Nu, nu trebuie. Şi, te rog, nu mă mai întreba! Dacă nu mă întrebi, nu-ţi spun. Dacă nu-ţi spun, nu ştii. Înţelegi?

— Înţeleg ce fel de oameni sunt cei pe care îi iei cu tine.

— Iau cu mine oameni credincioşi, care nu au nimic de pierdut şi care nu ştiu cum arată frica.

Era exasperată, aşa că a decis să pară îngrijorată pentru el.

— Mă sperii.

El nu a intrat în joc.

— Nimic nu te sperie pe tine.

— Mă sperii tu, acum.

Conn se întoarse spre ea şi îi puse mâinile pe umeri.

— Tilda, sunt singurul om de pe pământ pentru care nu va trebui să te temi niciodată. Singura mea misiune dată de Dumnezeu este să te apăr de toate ameninţările şi de tot răul. Ai încredere în mine că voi face asta?

Ea a dat din cap solemn.

— Desigur.

— Atunci roagă-te să mă întorc în siguranţă, surioară. Şi nu intra în belele până mă întorc.

O sărută pe frunte şi îi ciufuli părul aşa cum făcea dintotdeauna, încă de când era adolescentă.

Matilda îl privea cum se îndepărtează, urmat de incorigibilii pe care îi detesta, toţi având numeroase arme care atârnau în harnaşamente. A dat din cap îngrijorată. Aceşti bărbaţi erau în stare de orice.

Anvers, Belgia
26 februarie 1076

Oamenii lui Conn călăreau prin Alpi, spre nord, ca să ajungă în Flandra la timp pentru a le tăia calea soldaţilor din Lorena. Godefroi şi trupele lui se întorceau la palatul din Verdun victorioşi, după ce o acuzaseră de adulter pe Matilda la Worms. Incorigibilii erau acum pe urmele lor, mergând prin adâncul pădurii pentru a nu fi zăriţi de oamenii lui Godefroi. Când trupele din Lorena s-au oprit pentru a face tabără, în acea seară, la fel au făcut şi războinicii lui Conn, în apropiere, dar izolaţi de desişul copacilor.

Aveau planul să-i atace la primele raze de soare, făcând să pară că ducele fusese victima unui jaf. Atacarea unor soldaţi adormiţi, care erau complet nepregătiţi, nu era o luptă onorabilă, Conn trebuia să recunoască. Dar riscurile erau atât de mari pentru Toscana şi, în special, siguranţa Matildei era atât de primejduită, încât a eliminat lupta corectă. Din acest motiv nu-i putea dezvălui ei nimic; ea nu ar fi permis niciodată ca un asemenea plan să fie pus în aplicare. Crima nu făcea parte din ea. În ciuda puterii ei, era mai degrabă sensibilă decât războinică. Ştia că acea bătălie ar fi chinuit-o zile întregi şi i-ar fi provocat coşmaruri, deşi era un secret ştiut doar de oamenii apropiaţi. Ea lupta în bătălii adevărate pentru că trebuia, nu pentru că îi făcea plăcere.

Erau depăşiţi numeric de soldaţii din Lorena şi dezavantajaţi în ceea ce privea teritoriul; trupele lui Godefroi cunoşteau bine zona, pe când toscanii erau nişte străini. Mai mult, era februarie şi era tare frig, lucru greu de suportat pentru italienii obişnuiţi cu o climă mai caldă. Frigul devenise dureros pentru ei şi nu puteau lupta la fel de bine cu degetele îngheţate, pe când germanii erau obişnuiţi cu acest frig supărător. Conn avea nevoie de un plan prin care câmpul de luptă să nu mai fie o problemă şi riscurile să se reducă. În sfârşit, i-a venit o idee şi se ruga să funcţioneze.

Nu a fost greu să-i convingă pe incorigibili să-l însoţească în misiunea lui, mai ales după ce le-a dat nişte amănunte – multe inventate, pentru a adăuga un efect dramatic – despre practicile sexuale oribile şi depravate la care cocoşatul o obligase pe contesa lor divină şi perfectă. Incorigibilii erau oripilaţi că acesta avusese îndrăzneala să o atingă astfel pe Matilda şi au fost imediat de acord să se răzbune pe acel monstru.

Umberto, cel mai în vârstă din trupă, care îşi începuse viaţa de mercenar pe când era un adolescent orfan, în timpul primei campanii a lui Bonifaciu împotriva piraţilor, a fost pus să supravegheze tabăra ducelui în timpul nopţii friguroase. Umberto nu avea deloc un caracter plăcut, dar nutrea în felul lui o anumită afecţiune pentru fiica lui Bonifaciu şi, la fel ca fiecare dintre aceşti bărbaţi, avea un anumit cod de onoare. Îl ura pe cocoşat, la fel ca majoritatea oamenilor Matildei, din cauza ameninţării lui şi pentru că îi privea pe cei din Toscana ca pe nişte obiecte care existau doar în funcţie de poftele regelui german. În acest moment, îl ura şi mai mult în acest iad îngheţat uitat de Dumnezeu, care făcea să-i degere degetele de la picioare în ghete.

În această stare de agitaţie, Umberto a observat mişcare în tabăra germană. Şi-a scos sabia lungă şi ascuţită, cu lamă dublă şi s-a apropiat cu mişcările unei creaturi a pădurii.

Nu-şi putea crede ochilor. Chiar Godefroi cocoşatul se îndrepta spre el. Îl văzuse? Nu. Bărbatul era evident neînarmat. Ce făcea...? Ah, sigur că da. Din ce alt motiv ar risca cineva să îngheţe de frig în mijlocul pădurii în beznă? Chemarea naturii. Godefroi trebuia să se uşureze.

Umberto se opri o clipă. Învăţase multe lucruri de la marele Bonifaciu, iar unul dintre ele era acesta: când eşti depăşit numeric, trebuie să profiţi de orice avantaj care îţi iese în cale. Pune supravieţuirea mai presus de toate, iar rezultatul, de cele mai multe ori, va justifica metoda. Şi mai

învăţase ceva de la Bonifaciu: oricine îi ameninţa fetiţa trebuia să fie eliminat.

Cu capul umplut, de poveştile lui Conn despre depravarea cocoşatului, Umberto a luat brusc decizia că acest om nu merita un sfârşit nobil. Şopti „pentru Bonifaciu şi Matilda” şi lovi pe la spate, înfigându-şi sabia cu două tăişuri în spinarea lui Godefroi de Lorena. Sabia intră în intestinele cocoşatului, răpindu-i până şi puterea să strige. Umberto îşi scoase imediat sabia plină de sânge şi fugi la Conn, dând semnal oamenilor lui să strângă tabăra şi să fugă. Va explica mai târziu ceea ce făcuse. Nu era ceva demn de mândrie, dar le eliminase ţinta fără a pune în primejdie viaţa vreunuia dintre oamenii lor în bătălie deschisă.

Cocoşatul s-a zbătut în dureri cumplite timp de câteva zile, înainte de a muri. Groaznica lui execuţie, neaşteptată şi neplanificată, a avut un efect interesant şi benefic pentru Matilda. Trimitea un mesaj în întreaga Europă: oricine o ameninţa pe Matilda de Toscana va fi eliminat prin orice mijloc va fi nevoie. Nici măcar protecţia regelui nu era de-ajuns să-i salveze pe duşmanii ei de mânia apărătorilor ei. Bărbaţii din Italia respectau această etalare a puterii, iar susţinerea lor faţă de Matilda atinsese cele mai înalte niveluri, vizibile în ceea ce priveşte puterea militară şi banii strânşi în numele ei.

Pentru Henric al IV-lea, acesta era un semn prevestitor foarte rău.

Germania, Paşte 1076

Sentinţa de excomunicare a ajuns la uşa regelui Henric la începutul săptămânii sfinte, în Anul Domnului 1076. Nu era o surpriză, iar germanii aveau pregătit un răspuns oficial pentru papă. Acum, când războiul fusese declarat, nu mai era cale de întoarcere. Era necesar ca ei să-l atace fără

încetare pe Grigore, bazându-se pe acuzaţiile aduse la Conciliul de la Worms din mai multe motive, cel mai important fiind păstrarea susţinerii conducătorilor feudali germani. Mulţi dintre ei nu aveau deloc încredere în acest rege şi în natura lui lacomă şi narcisistă, ca să nu mai pomenim de zvonurile care îl urmau peste tot cu privire la înclinaţiile lui întunecate. Erau totuşi un popor superstiţios în natura lor, iar detronarea unui papă care fusese deja salvat de Dumnezeu de un atac furios era motiv de mare îngrijorare pentru mulţi dintre ei.

Cel mai apropiat „consilier spiritual” al său, episcopul Wilhelm, a hotărât de pe tronul lui din catedrala din Utrecht să lanseze prima linie de apărare în duminica Paştelui. După slujba învierii lui Iisus, Wilhelm a rostit o predică în care îl condamna pe cel care pretinde că este papă. El a arătat că Dumnezeu l-a ales rege pe Henric şi că de acest lucru trebuie să ţină seama poporul în credinţa lui. Dacă Henric era regele uns de Dumnezeu, atunci cu siguranţă acest papă, care îşi spune conducătorul lumii, era un impostor care trebuia înlăturat.

A fost o predică foarte controversată şi nerecomandată într-o zi atât de sfântă ca ziua de Paşte. Pentru mulţi germani, asemenea acuze, aduse în cea mai sfântă zi, erau ceva de neînchipuit. Şocaţi de purtarea episcopului lor, nobilii din Utrecht au decis în secret să stabilească o adunare urgentă în ziua următoare, pentru a vedea cum stau lucrurile. Dar adunarea nu a mai avut loc niciodată. Dimineaţa următoare, cetăţenii din Utrecht s-au trezit cu vestea că biserica lor arsese din temelii în cea mai sfântă noapte a anului. Cauza focului nu a fost descoperită niciodată şi s-a crezut că e un semn de la Dumnezeu pentru poporul Germaniei, prin care le spunea că urmau calea greşită condamnându-l pe pontiful ales de El.

Episcopul Wilhelm nu s-a dat însă bătut. A continuat insultele împotriva papei, cu regele alături de el. I-a acuzat pe simpatizanţii papei de distrugerea catedralei, i-a acuzat

că vor să creeze exact acea teamă care începea să apară în Germania. La trei săptămâni după focul distrugător, episcopul a mai ţinut încă un discurs zelos în încercarea de a obţine susţinerea altor clerici din Europa. N-avea să ştie niciodată ce impact a avut acel discurs. Episcopul Wilhelm, perfect sănătos şi robust când s-a retras în dormitorul lui în acea noapte, a murit în somn.

Regele Henric al IV-lea se afla deodată într-o criză serioasă. Moartea bruscă a susţinătorului său spiritual, la o lună după distrugerea catedralei, era prea mult pentru majoritatea supuşilor lui. Ei credeau ce spusese episcopul Wilhelm – că Dumnezeu a vorbit –, dar El vorbise împotriva regelui lor şi în favoarea acestui papă.

Iar acest papă, Grigore al VII-lea, fusese mereu un politician abil, cu un simţ extraordinar de a găsi momentul potrivit. Fără să piardă nici o clipă, a început o campanie împotriva reputaţiei regelui. Matilda i-a venit entuziasmată în ajutor. Era un omagiu faţă de eroina ei, regina Boudicca, întrucât imita strategia inteligentă de propagandă a reginei războinice, care o ajutase să înfrângă forţa romană cu o mie de ani înainte. Prin Italia şi Germania circulau pamflete despre caracterul pătat al lui Henric.

Chiar şi scrierile papei în legătură cu Henric al IV-lea erau vagi, referindu-se doar la „fapte sinistre”, „acţiuni dezonorante” şi „răutate nemaivăzută” şi fără a oferi dovezi clare. Strategia lui Grigore şi a Matildei permitea speculaţii nelimitate, pentru că zvonurile despre depravarea lui Henric se întinseseră peste tot în Germania şi nordul Italiei. Ambiguitatea era neîndurător de eficientă.

Funcţiona. Nobilii germani şi vasalii agitaţi erau suficient de speriaţi de evenimentele recente şi uimiţi de propaganda ingenioasă a lui Grigore şi a Matildei, pentru a cere ca regele să-şi îmbunătăţească relaţiile cu papa. Monarhul excomunicat a primit un an de la data hotărârii în care putea să se căiască pentru răutatea lui şi să-i jure din nou supunere pontifului. Henric se străduia să găsească

susţinători; dar asasinarea lui Godefroi cel Cocoşat aruncase o umbră asupra nobililor germani. Nimeni nu voia să rişte o soartă atât de urâtă şi, cu siguranţă, nu pentru un rege care ar putea fi o monstruozitate împotriva lui Dumnezeu, până la urmă.

Pisa, aprilie 1076

— Nu am fost niciodată pentru tine mama care ţi-a fost Isobel.

Beatrice a murmurat cuvintele printre buzele strânse. Era pe moarte şi se afla în starea aceasta de luni de zile, o stare care se înrăutăţea lent şi dureros. Dar era limpede atât pentru Matilda, cât şi pentru mama ei că acum sfârşitul se apropia rapid. Amândouă aveau câte ceva de spus înainte ca inevitabilul să se întâmple.

— Nu spune asta, mamă, o certă Matilda, ştergându-i din nou fruntea cu o bucată de pânză înmuiată în apă rece. Ai fost prietena mea cea mai bună şi sfătuitoarea mea. Nu aş fi putut face nimic fără tine.

Plângea. Se străduise din greu să nu plângă, dar nu se mai putea abţine.

— Să ştii doar..., se chinui Beatrice să continue, te iubesc atât de mult. Şi... îmi pare rău pentru momentele... pentru momentele în care eu... pentru căsătoria ta nefericită.

Matilda a dat din cap. Ştia ce mult o chinuise acea decizie pe mama ei, ştia că ea trăise ani plini de regret pentru acea perioadă groaznică. Beatrice nu aflase de recenta execuţie a cocoşatului. Matilda a decis că nu era un lucru bun să-i spună, de teamă să nu se îngrijoreze că vina le va fi atribuită lor.

Beatrice a delirat cu intermitenţă tot restul zilei; uneori, se bâlbâia, alteori, vorbea clar. După-amiaza târziu, s-a trezit speriată, apucând-o pe Matilda de mână.

— Îl văd, Tilda.

— Pe cine, mamă?

— Pe tatăl tău. Oh, ce mult l-am iubit şi ce mult îl iubesc încă.

Se opri o clipă, pierdută în ceea ce vedea. Un zâmbet îi apăru pe buze.

— Este mândru de tine. Fiica noastră. Te priveşte din locul lui alături de Dumnezeu. Iar eu... merg la el acum.

Beatrice a folosit ce-i mai rămase din putere pentru a o strânge pe Matilda de mână.

— Te iubeşte, Matilda. Ca şi mine. Iubirea...

Glasul i s-a stins rostind acel cuvânt simplu care definea tot ceea ce contase mai mult în viaţa ei zbuciumată, sentimentele ei pentru soţul ei şi pentru fiica lor şi pentru ceea ce au reprezentat ei ca familie. Zâmbetul ei se făcu mai intens, apoi îşi închise ochii pentru totdeauna. Beatrice de Lorena părăsise această lume şi se îndrepta spre viitoarea ei viaţă, unde iubirea ei adevărată o aştepta pentru a o primi în braţele lui Dumnezeu, unde vor fi împreună pentru eternitate.

Capitolul treisprezece

Roma, septembrie 1076

Matilda se plimba agitată prin dormitorul din Isola Tiberina, turnul fortificat care era raiul ei sigur în Roma. S-a îndreptat spre fereastră pentru a privi soarele care se ridica peste Tibru şi se răspândea apoi ca un vas de sânge prin oraş şi prin zonele înconjurătoare. Grigore dormea în pat, în spatele ei, cel puţin aşa credea ea, până când glasul lui o făcu să tresară.

— Eşti atât de neliniştită, Matilda mea.

Matilda dormea puţin şi neregulat, lucru pe care Grigore îl descoperea abia acum, deoarece petreceau împreună nopţi puţine şi preţioase. Când era trează, se mişca neîncetat. Natura ei nu-i permitea să se odihnească şi nu se odihnise de când era mică; avea prea multe de realizat, prea multe lucruri la care să se gândească, care păreau uneori responsabilităţi infinite faţă de poporul şi de ţinutul ei.

Matilda s-a întors de la locul ei de la fereastră şi i-a zâmbit, cu o expresie surprinzător de blândă şi tristă.

— Dumnezeu mi-a oferit multe binecuvântări în viaţa aceasta. Liniştea nu este una dintre ele.

El a dat din cap înţelegător.

— Ce te supără atât de tare în dimineaţa asta?

— Godefroi. Nepotul cocoşatului şi omonimul lui în Bouillon. Mi s-a adus la cunoştinţă că vrea să profite de

avantajele lui odată cu uciderea unchiului său şi să-şi ceară drepturile ca moştenitor al pământurilor mele. Nu se mai termină situaţiile în care aceşti bărbaţi cred că pot lua ceva de la mine?

— De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

— Pentru că nu te-am văzut de luni de zile şi nu am vrut să pierdem prima noapte împreună cu discuţii strategice când aveam lucruri mai importante de făcut.

Grigore stătea acum sprijinit într-un cot, privind-o din pat. Petrecuseră o noapte extraordinară împreună, iar el nu voia încă să lase totul să se termine. Nu trebuia să se întoarcă la Lateran decât seara.

— Nu te mai îngrijora nici o clipă din cauza asta, iubirea mea. Henric este prins în capcană şi ştie asta. Ducii şi episcopii lui îi cer să facă pace cu mine. Godefroi nu va îndrăzni să ceară aşa ceva fără susţinerea regelui şi a episcopilor săi, pe care nu o va avea. Voi trimite vorbă episcopului de Verdun chiar astăzi să se ocupe de afacerile tale şi să-ţi protejeze moştenirea din Lorena. Consideră acest lucru rezolvat.

Henric se afla într-o poziţie politică slăbită considerabil după adunarea de la Tribur, unde nobilimea germană decisese să întărească susţinerea detronării lui şi să pună un succesor la tron. Adunarea nu a putut ajunge la o înţelegere în ceea ce priveşte alegerea noului rege, iar Henric a mai condus câteva zile. Cu toate acestea, cei veniţi la adunarea de la Tribur au insistat ca regele să facă pace cu papa imediat şi să-i jure supunere absolută. Se hotărâse, chiar de către ducii şi episcopii lui Henric, că regele îşi va pierde tronul dacă nu va face ceea ce i s-a cerut până în data de 22 februarie, ziua în care se împlinea un an de la sentinţa de excomunicare.

Grigore avea dreptate. Contesa lui nu avea de ce să se teamă pentru moment.

Soarele roman înfloritor strălucea prin fereastră, luminând părul despletit al Matildei. Grigore se gândea,

cum o făcea adesea, că era o privelişte splendidă. Ridică plapuma şi o chemă înapoi în pat.

— Vino, porumbiţa mea! Mă voi strădui să-ţi ofer liniştea pe care ţi-o doreşti atât de mult.

Ea se întoarse lângă el, bucurându-se să fie învăluită în căldura iubirii lui pentru restul dimineţii şi până după-amiază.

Când a venit momentul de a părăsi Roma, Matilda era mai puţin tulburată ca de obicei; Grigore îi făcuse o promisiune care o încânta foarte mult şi îi oferise ceva frumos de aşteptat. Acceptase să petreacă împreună cu ea Crăciunul. În oraşul iubit de ea, Lucca.

Lucca, ajunul Crăciunului, 1076

Capela străveche, subterană, care era centrul sacru al ordinului de o mie de ani, strălucea în lumina câtorva zeci de lumânări de ceară. Crengi de brad şi flori de iarnă împodobeau pereţii luminaţi de felinare şi îmbrăcaţi în mătăsuri grele, legate cu funde. Anselmo, acum fericitul episcop de Lucca, aştepta ceremonia. Strânse mâna lui Isobel în a lui în timp ce se aşezau la locul lor lângă altar. Grigore şi Matilda stăteau împreună în mijlocul spaţiului, faţă în faţă, împreunaţi, ţinându-se de mâini, în timp ce învăţătorul stătea în spatele altarului, cu *Libro Rosso* deschisă la o pagină din *Cartea Iubirii.* Citea din ea, deşi nu era nevoie, deoarece ştia pe de rost aceste cuvinte de mai mulţi ani de câţi îşi putea aduce aminte.

Grigore îşi petrecuse săptămâna studiind alături de învăţător. Uneori, erau doar ei, alteori, îi însoţea Matilda, în pregătire pentru ce avea să se întâmple azi. Grigore citise pe nerăsuflate învăţăturile din *Libro Rosso,* înfometat să afle totul despre extraordinara carte roşie şi despre trecutul ei. Studiase pentru a şti şi a înţelege acel pasaj care îi fusese dat pentru a se pregăti pentru această zi. Acum

repeta poemul lui Maximin cu convingere şi pasiune, uitându-se în ochii celei pe care o iubea.

Te-am iubit înainte
Te iubesc astăzi
Şi te voi iubi din nou.
Timpul se întoarce.

Pe obrajii Matildei curgeau lacrimi în timp ce îi spunea aceleaşi versuri lui Grigore, cu o voce înecată, în şoaptă. Această poezie era foarte specială şi sacră pentru ea. O recitase încă din momentul în care începuse să vorbească: cu Isobel, cu prietenii ei din ordin şi chiar cu Bonifaciu. Pentru că se aplica iubirii în toate formele ei: părintească, familială, fraternă şi pasională. Dar acum, când îi recita versurile direct celui pe care îl iubea, cuvintele luaseră o însemnătate cu un impact excepţional şi copleşitor.

După terminarea jurămintelor, învăţătorul a înaintat, ţinând în mână o panglică împletită din mătase, numită cordelieră, terminată la ambele capete cu ciucuri eleganţi. A înfăşurat panglica în jurul încheieturilor iubiţilor, legând-o uşor într-un nod care simboliza unirea acestei perechi aşa cum a hotărât Dumnezeu la începuturile timpului. În timp ce învăţătorul îşi punea mâinile peste cele ale cuplului pentru a-i binecuvânta, Isobel a început să cânte cântecul francez despre iubire pe care Matilda îl adora, cu vocea ei dulce, melodioasă:

Te iubesc de mult timp
Nu te voi uita niciodată...

În timp ce Isobel cânta ultimele versuri, învăţătorul a desfăcut panglica pentru a elibera cuplul. Apoi i-a invitat pe cei doi să facă schimbul tradiţional de cadouri de nuntă,

mici oglinzi aurii, în timp ce recitau una dintre învăţăturile lor sacre.

— În reflexia ta vei găsi ceea ce cauţi. Când voi veţi deveni Unul, îl veţi găsi pe Dumnezeu reflectat în ochii iubitului, iar pe iubit reflectat în ochii voştri.

Învăţătorul a încheiat ceremonia cu frumoasele cuvinte din *Cartea Iubirii*, care sunt cuprinse şi în Evanghelia după Matei. „Aşa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.”

Se întoarse spre Grigore.

— Mirele îi poate oferi miresei *nashakh*-ul, sărutul secret care uneşte spiritele în armonie.

Grigore s-a apropiat de iubita lui, cuprinzând-o în braţele lui şi ţinând-o aproape de el. Chiar şi în ochii lui erau lacrimi acum. În spaţiul sacru şi ascuns al acelei încăperi unde cuvintele adevărate ale Domnului au fost apărate şi slăvite de la sosirea lor pe tărâmul italian, papa tocmai fusese unit printr-o căsătorie sfântă şi secretă cu femeia pe care o iubea.

Cea mai puternică femeie din Europa, probabil chiar din lume, era acum soţia pontifului, un secret care nu va fi cunoscut de nimeni, niciodată, în afară de cei din acea încăpere: Anselmo, Isobel, învăţătorul, cuplul şi copilul nenăscut din pântecele Matildei, care fusese conceput cu încredere şi conştiinţă când părinţii lui se uniseră în Roma, cu trei luni înainte.

Matilda îşi va aminti acest moment ca fiind cel mai frumos din viaţa ei. Pentru că, în acele două săptămâni petrecute în Lucca, Matilda şi Grigore au trăit ca soţ şi soţie, ascunşi în intimitatea proprietăţilor şi teritoriilor ordinului. Era prima oară când erau împreună fără să fie nevoiţi mereu să se prefacă. Aici erau complet izolaţi de lumea exterioară şi puteau să sărbătorească bucuria naşterii lui Iisus împreună cu fraţii şi surorile lor pe Calea Iubirii. Aici puteau să se prefacă, deşi dacă doar pentru câteva

săptămâni binecuvântate, că erau un cuplu proaspăt căsătorit şi normal, care trăia într-o lume liberă.

Grigore a continuat să studieze, fascinat şi încântat de învăţăturile despre iubire care, după cum susţinea ordinul, proveneau direct de la Dumnezeu. Ca om al spiritului, el a reuşit să îmbrăţişeze deplin aceste învăţături. Ca om învăţat, le-a găsit provocatoare, dar şi foarte logice şi acceptabile. Erau puţine lucruri acolo care puteau fi considerate eretice când erau analizate în comparaţie cu evangheliile canonice. În realitate, „erezia" acestor învăţături originale nu avea nici o legătură cu Scriptura şi era legată întru totul de tradiţiile create de om în ultimii o mie de ani – inclusiv cele impuse recent lui de propriile acţiuni. Ca papă, se confrunta acum cu realitatea că multe lucruri pe care le susţinea Biserica erau contrare celor mai vechi învăţături ale creştinismului. Era speriat de ceea ce însemna acest lucru pentru moştenirea lui. Dar era, mai ales, un pic nedumerit de modul în care învăţăturile iubirii vor putea rezista vreodată într-o structură prin care lumea să fie guvernată financiar şi politic. Nu era sigur că un asemenea lucru era posibil. Şi totuşi, timpul petrecut cu Matilda l-a făcut să renască, l-a făcut să creadă în iubire. Ar putea demonta el structura actuală a Bisericii, să anuleze secolele de politică şi tradiţie şi să creeze un nou model, în care iubirea să conducă? O asemenea idee părea pe cât de imposibilă, pe atât de frumoasă.

Matilda era ambiţioasă totuşi şi lucra cu el zilnic. *Solvitur ambulando* îi spunea ea şi îl învăţa puternica tradiţie de a se face una cu voia lui Dumnezeu, întâlnindu-se cu divinitatea în centrul labirintului. I-a citit mitul Minotaurului din *Libro Rosso* şi au discutat pe larg aplicaţiile alegorice ale acelei poveşti asupra poveştii lor.

După una dintre întâlnirile lor de lucru, în care Grigore fusese foarte inspirat, i-a cerut Matildei să îl ducă să vadă Volto Santo. Anselmo a închis catedrala San Martino pentru ca ei să o aibă la dispoziţie şi să nu fie stânjeniţi de nimeni.

Îngenunchind înaintea imaginii graţioase sculptate de mâna lui Nicodim, Grigore a jurat să păstreze Biserica atât de bine cât putea în stare de armonie cu adevăratele învăţături ale Căii. Ştia că acest lucru va fi o provocare, dar era hotărât să îl ducă la capăt – pentru iubirea lui şi pentru Dumnezeul lui. A înţeles că a fost pus în această funcţie de autoritate cu acest scop şi că va găsi o cale să îl îndeplinească. Va fi o perioadă dificilă şi va întâlni duşmani la fiecare pas, dar iubita lui şi-a reînnoit promisiunea făcută lui că va fi alături de el întotdeauna, să-l inspire, să lupte alături de el şi să îl iubească mereu. *Semper.* Întotdeauna.

Matilda făcuse prima ei promisiune în acest loc, la vârsta de şase ani. A îndeplinit-o, în mod spectaculos, aşa cum va îndeplini fiecare promisiune pe care a făcut-o vreodată.

La răsăritul soarelui, în ziua de Sfântul Ştefan, Matilda şi Grigore se aflau împreună cu Anselmo, Isobel şi învăţător la porticul bisericii San Martino. Acolo, celor doi proaspăt căsătoriţi li s-a făcut un dar neaşteptat de către membrii ordinului. Pe coloana dinspre vest a faţadei, un labirint perfect, cu unsprezece circuite, era pictat într-un roşu-aprins. Cu litere verticale, următoarele cuvinte erau pictate de-a lungul simbolului sacru:

IATĂ LABIRINTUL CONSTRUIT DE CRETANUL DEDAL
ŞI DIN CARE NIMENI NU POATE IEŞI ODATĂ CE A INTRAT.
DOAR TEZEU A REUŞIT
DATORITĂ FIRULUI ARIADNEI.

În centrul rotunjit al labirintului erau scrise vorbele finale ale fabulei:

ŞI TOTUL DIN IUBIRE.

Anselmo a explicat că a împărţit desenul şi mottoul, cu ajutorul învăţătorului şi al lui Isobel, pentru a celebra jurămintele lui Grigore atât faţă de Matilda, cât şi faţă de ordin în timpul acestei perioade de sărbătoare în prezenţa lui Dumnezeu şi a celuilalt. Era un monument ridicat în cinstea binecuvântatei amintiri a lui Grigore, de a-şi ţine promisiunile pe care le făcuse odată în ceruri: faţă de el, faţă de ceilalţi şi faţă de Dumnezeu. A fost folosită alegoria lui Tezeu şi a Ariadnei, ascunzând adevărul lor într-un loc doar pentru cei ce au ochi de văzut şi urechi de auzit. Aici, Grigore era Tezeu, eroul care scapă din labirintul întunecat al corupţiei şi politicii bisericeşti, create pentru a-i prinde pe nevinovaţi într-o plasă de dogme dure şi neadevăruri. Cu ajutorul firului salvator al adevărului oferit de Matilda/Ariadna, acest Tezeu renăscut va găsi lumina şi îşi va salva poporul, demonstrând încă o dată că timpul se întoarce.

Un secol mai târziu, în anul 1200, un sculptor din Lucca a transformat pictura care se ştergea de pe faţada bisericii San Martino într-o sculptură permanentă în cinstea nunţii tainice a lui Grigore şi a Matildei, unde va rămâne pentru totdeauna.

Şi totul din iubire.

Luna de miere idilică a Matildei şi a lui Grigore a fost întreruptă de un mesager venit în Lucca. Henric al IV-lea trecea Alpii, îndreptându-se spre Toscana. Era pregătit să repare greşeala făcută faţă de papă şi să jure loialitate şi supunere tronului Sfântului Petru.

Au hotărât că, datorită poziţiei sale protejate şi de neînvins, cetatea Matildei de la Canossa va fi locul cel mai

în sigur în care Grigore să îl primească pe Henric. Matilda şi Grigore au trecut prin Florenţa, unde o escortă formidabilă i-a întâmpinat la insistenţele lui Conn. Toscanii erau hotărâţi să-i apere atât pe papă, cât şi pe contesa lor şi nu voiau să rişte ca aceştia să fie atraşi într-o ambuscadă.

Deşi era puţin probabil ca Henric să încerce vreo trădare din poziţia slabă în care se afla, în ceea ce-l privea pe vărul schimbător al Matildei nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării din discuţie.

Canossa, ianuarie 1077

Dacă regele Henric al IV-lea venise pe pământurile Matildei aşteptându-se să fie tratat ca un rege şi să fie primit imediat de către pontif, urma să fie foarte dezamăgit. Grigore al VII-lea era hotărât să continue jocul puterii şi să-şi scoată în evidenţă poziţia lui de autoritate absolută. A refuzat categoric să aibă o întâlnire cu Henric şi nu a oferit nici o indicaţie a momentului în care şi dacă îşi va schimba decizia. Regele venise cu un grup de apropiaţi şi cu episcopii care sperau să recâştige bunăvoinţa papei cerându-şi iertare pentru răzvrătirea lor împotriva lui la Conciliul de la Worms. Grigore îi cunoştea pe toţi cei ce fuseseră împotriva lui – precum îi cunoştea şi Matilda – şi s-a arătat crud cu ei. Nu intenţiona să fie generos cu vreunul dintre ei.

Henric venise cu un alai formidabil, care nu voia să fie ignorat. Hugo, abatele mănăstirii Cluny, era şeful alaiului german; el fusese naşul lui Henric când acesta era copil. Grigore nu era impresionat de puterea pe care el o afişa. El era papa, până la urmă, şi, în ciuda faptului că Hugo conducea de la aşezarea mănăstirească omnipotentă de la Cluny, acesta era totuşi doar un abate. Matilda a fost cea care s-a oferit să încheie aşteptarea şi să conducă întâlnirea iniţială cu vărul ei şi cu stareţul Hugo. S-au făcut pregătirile

pentru o primă întâlnire la fortăreaţa ei din Bianello, lângă Canossa.

Contesa de Toscana era o femeie strălucită, îndrăzneaţă şi puternică. Avea, de asemenea, suficientă experienţă cu vărul ei pentru a şti că nu este o persoană de încredere. Şi totuşi, când a venit în faţa ei, rugându-se stăruitor ca „verişoara lui iubită şi generoasă” să intervină în apărarea lui în faţa lui Grigore, Matilda s-a înmuiat. În ciuda experienţei ei militare şi a geniului, fusese educată să urmeze Calea Iubirii şi credea în puterea acelor învăţături, inclusiv a iertării. Această credinţă a dus la primul argument important în discuţia cu Grigore.

— Nu pot să cred că te-ai lăsat păcălită de rugăminţile lui false.

Grigore se uita pe fereastra dormitorului lor din Canossa, la munţii crestaţi şi acoperiţi de zăpadă. Încerca să-şi ţină furia sub control, dar nu putea să înţeleagă cum o femeie atât de inteligentă a putut fi păcălită atât de uşor.

Matilda, plimbându-se prin cameră, era la fel de agitată.

— Nu sunt proastă, Grigore. Nu ştie nimeni mai bine decât mine ce şi cine este Henric.

— Atunci probabil starea ta ţi-a întunecat înţelepciunea, izbucni el. Poate că din acest motiv femeile nu ocupă funcţii de conducere.

Matilda se opri. Însărcinată în luna a treia, starea ei era încă un secret uşor de ascuns de rochiile voluminoase care se purtau pe atunci. Dar Grigore era conştient în fiecare clipă de starea ei, un motiv constant de îngrijorare pentru el. Pe umerii lui laţi de papă stăteau multe responsabilităţi, ca şef, ca bărbat. Impactul îşi spunea cuvântul, cu siguranţă. Văzând-o cum se albeşte la faţă, Grigore şi-a regretat imediat izbucnirea. S-a îndreptat spre ea şi i-a luat mâinile în ale lui:

— Îmi pare rău, Tilda. Am fost nedrept. Şi a fost o minciună.

Ea nu s-a îndepărtat de el, dar nici nu l-a îmbrăţişat. Lacrimi i-au apărut în ochi, dar nu le-a lăsat să curgă. În schimb, şi-a spus părerea cu un calm pe care nu-l simţea.

— Probabil că, dacă femeile ar conduce, ar fi mai puţine războaie, mai puţină moarte, mai puţină distrugere. Nu ai reţinut nimic din aceste lucruri din învăţăturile noastre în timp ce eram în Lucca? Că pierderea principiului feminin în conducere şi în spiritualitate a cauzat atât de multă distrugere în jurul nostru? Echilibrul a fost distrus odată cu izgonirea lui Adam, când femeile au fost dezmoştenite şi lipsite de putere. Când tot ce este pur şi puternic la înţelepciunea feminină a fost trimis în exil, pentru ca omenirea să fie înrobită de o nevoie de putere care nu poate fi temperată. Nici măcar bărbaţii ca tine – pe cât de măreţ eşti în inimă şi în spirit – de multe ori nu-şi pot depăşi natura. Iar natura masculină este de a dori putere şi a purta războaie când sunt contrazişi sau ameninţaţi. Femeile, pe de altă parte, au o natură diferită. A noastră este aceea de a colabora şi media, de a căuta pacea în locul morţii. Şi da, aşa cum stau în faţa ta cu copilul tău care creşte în pântecele meu, vreau ca el sau ea să se nască într-o lume plină de pace şi prosperitate. Iar dacă asta mă face să fiu slabă, aşa să fie. Voia lui Dumnezeu a hotărât să fiu în această stare în acest moment şi în acest loc. Iar asta mă face să vreau să văd sfârşitul suferinţei fără sens.

Grigore era prea agitat pentru a asculta cu atenţie ceea ce părea să fie o pedeapsă.

— Încerc să te apăr pe tine şi pe copilul nostru – şi probabil întreaga Italie – de Henric. Şi, după tot ceea ce ţi-a făcut în timpul vieţii, pur şi simplu nu pot să cred că l-ai ierta atât de uşor.

Tot ce-i mai rămăsese din calmul ei o părăsea acum.

— Refuz să fiu o ipocrită, Grigore. Iisus ne învaţă despre iertare, iar Calea Iubirii este cea pe care am studiat-o şi pe care o urmez. Aşadar, când cineva arată căinţă şi cere

iertare, cine sunt eu să judec dacă el este sincer sau nu? Acest lucru rămâne în mâinile lui Dumnezeu.

— Eu sunt papa, izbucni el. Obligaţia mea este de a fi intermediarul lui Dumnezeu pe acest pământ. De aceea am hotărât că scuzele lui Henric sunt nesincere şi nu pot fi acceptate. Spune-i să se întoarcă în Germania şi să rămână în mâinile poporului lui, pentru ca poporul să hotărască în privinţa lui. Înţeleg că Rudolf din Suabia s-a pregătit să preia tronul dacă eu refuz să accept scuzele lui Henric. Şi refuz.

Matilda avea inima frântă. Partea explozivă a naturii ei voia să fugă din cameră şi să-l lase în aroganţa lui. Dar îl iubea mai mult decât orice şi ştia că faptul de a-l ajuta de-a lungul acestor provocări spirituale făcea parte din misiunea ei ca parteneră a lui. Şi nu afirmase ea, chiar acum, că femeile conducătoare sunt cele mai capabile de diplomaţie şi mediere în perioadele de război? Respiră adânc, apoi îi spuse cu o putere tăcută:

— Ce ai vrea să fac, iubirea mea? Trebuie să-i dau stareţului Hugo un răspuns şi pur şi simplu nu-i pot spune să-l trimită înapoi în Germania pe Henric. Ce vrei să facă să-şi dovedească regretul?

Grigore se gândi o clipă. Primul lui instinct a fost să-i răspundă că Henric nu putea face absolut nimic şi că decizia era finală. Dar uitându-se la ea, s-a înmuiat. Avea cearcăne sub ochi, care contrastau puternic cu pielea ei ca alabastrul. Părea foarte fragilă. Scandalul îşi lăsase amprenta şi asupra ei.

— Spune-i abatelui Hugo că vreau să văd că Henric îşi declară regretul în public, în faţa tuturor locuitorilor Canossei. Vreau să-l văd că poartă cămaşa aspră a pocăinţei, din păr de capră, şi că îngenunchează în faţa porţilor, aici în zăpadă, abandonând orice pretenţie de rege şi rugându-se să-l primesc, ca şi cum ar fi cel mai umil pelerin. Cere-i să vină astfel la porţile Canossei mâine şi mă voi gândi dacă îi voi asculta rugăminţile.

Matilda acceptă această îngăduinţă. Nu era deloc ideală, dar cel puţin nu mai era un refuz total. L-a lăsat pe Grigore în dormitorul lor şi a mers să-l caute pe mesager pentru a transmite termenii ceruţi de papă. Nu s-a întors în dormitor în acea noapte şi a ales să doarmă cu Isobel.

Următoarea zi a început mohorâtă şi rece. În ciuda cerului ameninţător şi a vânturilor de gheaţă, Henric al IV-lea s-a apropiat de porţile fortificate ale Canossei împreună cu alaiul lui de penitenţi. Erau conduşi de abatele Hugo din Cluny, care i-a adus la porţi şi a bătut, cerând ca regele şi susţinătorii lui să fie primiţi.

Hugo, care purta o cârjă episcopală şi intona rugăciuni de pedeapsă, a condus o procesiune pe calea lungă şi şerpuită de munte până la cetatea Matildei. Imediat în spatele lui venea regele umilit, îmbrăcat în *ciliciu,* cămaşa de pedeapsă făcută dintr-un material aspru din păr de capră. Era făcută pentru a irita, a zgâria şi a provoca mâncărimi groaznice, pentru a chinui pielea. Pentru a-şi demonstra şi mai bine sinceritatea regretului, Henric a mers pe cărarea rece şi pietroasă în picioarele goale. Un grup de episcopi şi de nobili, cândva plini de mândrie, care îl atacaseră pe Grigore la Conciliul de la Worms şi ceruseră să fie detronat, îl urmau pe regele lor în veşminte asemănătoare de pedeapsă.

Poporul din Canossa şi din zonele înconjurătoare venise să vadă acest spectacol istoric şi se aliniase pe marginea drumului spre fortăreaţă. Unii îi batjocoreau, aruncând legume stricate spre tiranul care se credea suveranul lor. Alţii priveau în tăcere, probabil conştienţi de faptul că istoria se întâmpla în jurul lor sau poate pur şi simplu miraţi de această mare înfruntare dintre un papă şi un rege.

Sosind la porţi, regele a păşit înainte, pentru a bate şi a cere oficial primirea. Cuvintele învăţate pe dinafară au răsunat prin aerul îngheţat.

— Doresc o audienţă la Sfântul Părinte. Vin ca penitent pentru a-mi declara regretul pentru păcatele mele împotriva lui şi a Bisericii pe care o reprezintă. Vin cu umilinţă. Vin atât ca bărbat, cât şi ca rege pentru a cere binecuvântarea şi iertarea lui.

Un trimis al papei a răspuns printr-un anunţ din turnul aflat cu faţa către intrarea în fortăreaţă.

— Sfântul Părinte a respins cererea Domniei Voastre. Nu simte că aţi arătat, până acum, că regretul este sincer.

O tăcere uimită a întâmpinat vorbele trimisului. Era posibil ca nici în urma unei asemenea umilinţe papa să nu-l primească pe rege? Henric s-a întors spre abatele Hugo pentru susţinere. Stareţul din Cluny a răspuns:

— Regele s-a umilit în faţa lui Dumnezeu şi a mesagerului său binecuvântat aici pe pământ. Vedeţi cum sângerează acum pentru a-şi arăta căinţa? Nu poate găsi Sfântul Părinte în inima lui milă cât să-l primească cel puţin pe Henric şi să asculte regretele lui şi jurământul de supunere?

Picioarele lui Henric erau zdrelite de drumul pietruit de munte, iar picuri de sânge se prelingeau din iritaţiile care îi acopereau braţele de la îngrozitoarea cămaşă de păr. Era o imagine jalnică. Era limpede că suferise pe drum. Dar trimisul a repetat doar fraza iniţială dată de papă şi a dispărut înăuntru, lăsându-l pe cel mai puternic rege dintre conducătorii Europei să stea în faţa porţilor încuiate, în timp ce ninsoarea a început să cadă din nou.

Matilda era în culmea furiei. Nu-i venea să creadă că Grigore era atât de dificil. Henric, în ciuda comportamentului său dezgustător, îşi arătase căinţa în mod public şi dramatic. S-a umilit într-un fel în care nici un

rege din istorie nu a făcut-o vreodată; cu toate acestea, Grigore nu voia să-l primească. Papa nu asculta pe nimeni, nici măcar pe cea pe care o iubea. Ea încetase să-i mai vorbească, pentru că acest lucru ducea doar la certuri.

Matilda a urmat sfatul lui Isobel, ca femeie, dar a decis că are nevoie şi de o perspectivă masculină şi a mers să-l caute pe Conn. L-a găsit la grajduri, dar nu era încântat să o vadă.

— Ce faci aici? E rece ca gheaţa.

— Am nevoie de tine.

— Hai atunci, surioară. Ştiu despre ce e vorba şi îţi voi spune o poveste pe care cred ca ar trebui să o auzi.

O grăbi să intre în căldura castelului, în anticamera de lângă bucătărie. Această cameră avea avantajul că era lângă cuptoarele din bucătărie şi avea şi un şemineu. Bunicul Matildei o construise special pentru a ţine acolo sfat în timpul iernii, la adăpost de frigul groaznic din munţi. Matilda şi-a încălzit mâinile deasupra focului şi s-a aşezat pe băncuţa căptuşită, cu spatele la perete. A oftat adânc, în timp ce se sprijinea de zidul de piatră.

— Oh, Conn, ce să fac cu el? Se poartă ca un tiran.

Conn a ridicat din umeri.

— Oare?

Contesa era luată prin surprindere. Fusese foarte convinsă că el avea să fie de acord cu ea.

— Desigur că este. După toată umilinţa de care dă dovadă Henric, tot nu vrea să-l primească? Este scandalos.

— Nu, nu este. Este vorba despre putere. Respectă acest lucru şi lasă-l în pace!

— Sper că nu vorbeşti serios.

— Vorbesc serios.

— Dar...

— Fără dar. Grigore ştie clar cine este Henric. Şi ceea ce va fi Henric mereu. Matilda, acest om este un monstru cu coroană. Nu subestima niciodată de ce este capabil. Acum eu sunt tu. Orice ţi-ar fi înmuiat inima în ceea ce-l priveşte

pe vărul tău nu uita ceea ce ştii despre trecutul şi acţiunile lui. Este un om foarte periculos şi un rege şi mai periculos. Iar pentru tine este mai primejdios decât pentru oricine altcineva. Cum poţi să nu vezi asta? Şi, crede-mă, oricât ai fi de furioasă pe Grigore, el de fapt te apără pe tine mai mult decât se apără pe el însuşi.

Matilda s-a gândit la acest lucru o clipă. Deşi îşi dădea seama că aşa e, voia şi să creadă că era posibil ca, având în vedere forţa cu care Henric îşi exprimase regretele, acestea să fie sincere.

— Deci nu crezi că un om crud se poate schimba vreodată?

— Nu cred că acest om crud se poate schimba. Şi asta mă aduce la povestea pe care voiam să ţi-o spun.

Matilda a dat din cap şi s-a pregătit să-l asculte pe războinicul celt răspândindu-şi magia prin poveste.

— Când învăţam la şcoala din Chartres...

— Chartres? tresări Matilda la auzul numelui oraşului sfânt despre care Conn refuza mereu să vorbească.

El se încruntă.

— Mai târziu. Nu mă întrerupe! Şcoala din Chartres a adunat oameni învăţaţi din toată Europa, iar eu am fost cândva destul de norocos să petrec ceva timp alături de un om din Orient. Un maestru sufist. El mi-a spus o poveste pe care o să ţi-o spun şi ţie. Este povestea scorpionului şi a broaştei râioase.

Broasca era o creatură blândă care înota fericită în iazul ei şi avea mulţi prieteni, deoarece toată lumea o iubea. Într-o zi, în timp ce se bălăcea, a auzit o voce care o striga de la marginea iazului.

— Hei, broscuţo, spunea vocea. Vino aici!

Broasca a înotat până la mal şi acolo a văzut că scorpionul o striga. Acum, aminteşte-ţi că broasca era, prin natura ei, o fiinţă credulă şi blândă, dar nu era proastă. Ştia că scorpionul era periculos şi cunoscut pentru înţepătura otrăvită care putea lovi oricând şi adesea fără vreun motiv.

De aceea, broasca a păstrat distanţa, dar a răspuns politicos:

— Cu ce pot să te ajut, frate scorpion?

— Trebuie să trec dincolo de iaz, îi spuse scorpionul. Dar asta o să-mi ia multe zile de mers. Dacă mă vei duce în spate până pe malul celălalt, nu-mi va lua mult timp deloc. Mi s-a spus că eşti blândă şi generoasă şi sper că te vei gândi să faci această mare favoare, care mă va ajuta atât de mult şi pentru care îţi voi fi foarte recunoscător.

Acum broscuţa avea o nedumerire. Natura ei era de a ajuta, dar îi era frică de reputaţia proastă a scorpionului. A decis să fie sinceră.

— Frate scorpion, mi-ar plăcea să te ajut, dar eşti cunoscut pentru natura ta schimbătoare şi pentru înţepătura mortală. În caz că te voi lăsa pe spatele meu şi voi înota prin iaz, dacă vei decide să mă înţepi? Voi muri atunci, iar eu nu vreau să mor.

Scorpionul râse.

— Ridicol! Soră broscuţă, gândeşte-te la ceea ce ai spus! Dacă te-aş împunge în timp ce înoţi, te vei scufunda şi ne vom îneca amândoi. Nu vreau să te distrug şi cu siguranţă nu vreau să mă distrug pe mine, aşa că de ce aş face vreodată aşa ceva? Vreau doar să trec de cealaltă parte a iazului şi am nevoie de ajutorul tău pentru asta. Te rog, surioară.

Şi aşa, broscuţa credulă i-a dat voie scorpionului să se urce pe spatele ei şi a început să înoate. Când au ajuns la mijlocul iazului, broasca a simţit o durere ascuţită şi groaznică.

— Au! Ce a fost asta?

— Vai! Te-am înţepat. Îmi pare rău.

Broaştei nu-i venea să creadă. În timp ce otrava se împrăştia în corpul ei şi au început să se scufunde, îl întrebă pe Scorpion:

— Dar de ce, fratele meu? De ce m-ai înţepat, dacă acum vom muri amândoi?

Scorpionul oftă, scufundându-se odată cu broasca, şi îi explică foarte simplu, în timp ce se pregăteau amândoi să moară:

— Nu m-am putut abţine. Asta e natura mea.

Conn a lăsat morala să plutească în aer pentru câteva momente, înainte să continue:

— Vezi, Matilda, o altă învăţătură e la fel de importantă precum sfârşitul acestei fabule: când scorpionul i-a spus broaştei că nu vrea să-i facă rău a părut sincer, pentru că era sincer – în acel moment. În acel moment, chiar nu voia să o înţepe şi nu voia să facă nimic prin care şi-ar fi făcut singur rău. Dar firea lui l-a învins, aşa cum a făcut-o şi o va face întotdeauna şi pur şi simplu nu a putut să se abţină.

Matilda a oftat în faţa acestui adevăr.

— Henric este într-adevăr un scorpion.

— Este. Aşa că, deşi chiar şi el crede că se căieşte, să nu crezi niciodată că şi-a depăşit firea. Şi, Matilda...

— Da?

— Lecţia finală este că şi broasca este la fel de vinovată pentru moartea ei ca şi scorpionul. Ea ştia care era firea scorpionului şi toate instinctele i-au spus să nu aibă încredere în el. Dar nu şi-a ascultat înţelepciunea superioară.

— Deci, ce vrei să-mi spui exact?

— Nu fi o broască, surioară. Nu fi o broască!

Grupul german îşi ridicase tabăra la baza dealului, lângă fortăreaţă. Au repetat spectacolul pedepsei lui Henric şi a nobililor timp de trei zile. La răsăritul celei de-a patra zi, nunţiul papal a anunţat că scuzele lui Henric au fost acceptate şi că va fi primit de Sfântul Părinte.

Ceea ce Henric şi istoria nu vor şti niciodată este ce rol esenţial a jucat Matildei în acceptarea scuzelor regelui de către papa Grigore al VII-lea. Contesa de Canossa, deşi nu

dorea să facă greşelile broaştei din fabula lui Conn, era îngrozită la gândul că vărul ei va îngheţa de frig până la moarte la porţile fortăreţei ei. Pur şi simplu nu putea permite să se întâmple un asemenea lucru. Era inuman şi încălca tot ceea ce credea ea din punct de vedere spiritual şi personal. Mai mult, acest lucru nu va folosi planului lui Grigore de a face Biserica mai puternică şi cu siguranţă nu va folosi unei Biserici dedicate iubirii şi compasiunii. Ea se temea că acţiunile lui Grigore vor ajunge să fie considerate tiranice, crude şi de neiertat. Chiar şi poporul ei din Canossa, oricât de loial ar fi Matildei, începea să se agite. Ei asistau la spectacolul zilnic al unui rege care se epuiza din cauza postului şi a frigului. Monarhul ruşinat se ruga doar să fie primit de papă – pentru a-şi continua rugile şi umilirea. Hotărârea lui Grigore era aproape de cruzime. Trebuia să înceteze.

Înainte de a merge la culcare în cea de-a treia seară, Matilda i-a dat lui Grigore un ultimatum care a fost alegerea cea mai grea din viaţa ei. Deşi îl iubea mai presus de raţiune, datoria ei supremă era să-şi îndeplinească misiunea şi promisiunea pe care i-o făcuse lui Dumnezeu în rolul ei de supusă a lui pe pământ. Era o promisiune de a trăi conform învăţăturilor unui bărbat pe care îl numeau Prinţul Păcii. De aceea, Matilda nu mai putea să stea deoparte şi să permită spectacolului de umilire să continue. Ori îl primea Grigore pe Henric, ori pleca ea din Canossa. Dar nu va mai participa la nici o acţiune care simţea că este împotriva voii Domnului sau a învăţăturilor Fiului Său.

Papa era uimit de poziţia radicală a Matildei, dar la început a refuzat să fie condiţionat de ultimatumul ei. Şi-a dat seama că vorbeşte într-adevăr serios atunci când ea a început să dea ordine pentru pregătirea plecării. Grigore a ajuns în final la concluzia că trebuie să fie mai tolerant pentru a salva tot ceea ce iubea mai mult pe lume.

Aceeaşi pasiune extraordinară şi intensitate care îi apropiase pe Grigore şi Matilda îi punea acum la încercare,

în acest moment critic al relaţiei lor. Două minţi şi două spirite de o asemenea putere nu se puteau aştepta să trăiască în acelaşi loc, mereu în armonie. Era o lecţie pe care amândoi aveau nevoie să o înveţe. Era una dintre numeroasele lecţii care ieşeau la lumină în Canossa, în iarna anului 1077.

Regele Henric al IV-lea a fost primit de papa Grigore al VII-lea, alături de care se afla Matilda, la sfârşitul după-amiezii, în ziua de 28 ianuarie. Era o imagine jalnică de carne crăpată şi sfâşiată.

Privindu-l cum se înjoseşte, aproape înlăcrimat, în faţa unui papă, vedeai un om distrus, total supus. Matilda simţea milă în timp ce îl privea; Henric era, într-adevăr, o victimă a firii lui. Caracterul lui rău îl adusese acum, în acest loc, pe jumătate mort şi complet demoralizat, cu faţa îndreptată spre podeaua rece de piatră şi implorând iertarea unui bărbat pe care îl ura.

Grigore a acceptat să-l ierte, ca bărbat, dacă nu ca papă. Sentinţa de excomunicare a fost anulată, iar Henric a fost lăsat să se împărtăşească în capela mică din cetate. A fost găzduit apoi în Canossa, unde a primit hrană şi o cameră pentru a-şi reveni din chinuri.

Henric a rămas suficient de mult pentru a o studia pe verişoara lui pe teritoriul ei şi pentru a-i observa comportamentul. Cerea întâlniri cu ea pentru a-i studia puterile şi slăbiciunile. Deşi Matilda nu va avea niciodată încredere în el, era generoasă în timpul petrecut cu el, sperând sincer pace şi împăcare. Vărul ei părea să vrea sincer să devină în sfârşit un mare rege şi a petrecut multe ore cerându-i sfatul în legătură cu conducerea. Poporul din nordul Italiei o adora, iar el îi promitea că în viitor va face la fel ca ea pentru a încerca să-şi recâştige supuşii. Probabil, a propus el, cum erau veri şi se cunoşteau de când erau copii, ar putea să uite de certurile lor şi să conducă împreună în armonie ca doi suverani puternici.

Şi probabil scorpionul îi va da voie broaştei să înoate fericită până în partea cealaltă a iazului.

Timpul petrecut de Henric în Canossa a fost într-adevăr un mare moment de cotitură în psihicul lui otrăvit şi regal. Umilirea pe care a trăit-o la ordinele lui Grigore ardea în el ca un incendiu care a distrus orice urmă de umanitate care existase vreodată în mintea lui sucită. Şi mai rău, târfa de verişoară a lui era, evident, forţa din spate. Era clar că ea îl controla pe papă. Era evident că o asemenea vrăjitoare ar putea manipula orice bărbat, folosindu-şi trucurile demonice şi feminine. Doar Matilda putea să ceară ca el să fie ţinut în zăpadă trei zile şi trei nopţi. Va plăti pentru ceea ce i-a făcut. Dar o va face pe Matilda să plătească într-un mod mai personal.

Nimic nu ar durea-o pe verişoara ei mai mult decât dacă i-ar distruge preţioasa Toscană şi dacă i-ar da poporului toscan o lecţie despre ceea ce îi costa loialitatea faţă de un demon atât de nefiresc. Va începe probabil cu Lucca. Sau Mantova. Acestea erau locurile cele mai dragi ei, acestea erau locurile care vor avea de suferit.

Când regele Henric s-a întors în teritoriile lui, trecând Alpii, a cercetat cu atenţie regiunile prin care a trecut şi a început să-şi plănuiască răzbunarea şi distrugerea iubitei Toscane a Matildei. A făcut o pauză în Lombardia pentru a se întâlni cu nobilii schismatici care se opuseseră lui Grigore. Doar după câteva zile de la iertarea lui, Henric s-a declarat încă o dată duşmanul aprig al papei şi ajurat să se răzbune pe contesa toscană.

Era, în definitiv, firea lui.

Ave Maria.

Acesta este un nume foarte sfânt. Provine din multe surse şi tradiţii şi în toate este considerat sfânt, pentru că el conţine sămânţa ştiinţei şi a adevărului. Este cunoscut sub diferite forme în întreaga lume: Mary, Maria, Miriam, Maura, Miriamne.

În egipteană este Meryam; acesta era numele surorii lui Moise şi a lui Aaron. Provine de la rădăcina cuvântului mer, iubire, care devine Mery, adică preţuită. Sau iubită. Era folosit pentru fiice considerate deosebite, alese de zei pentru un destin divin în ceea ce privea naşterea lor, familia sau profeţiile care le înconjurau.

Se spunea că forma „Miryam” combină mai multe cuvinte pentru a crea sensul „smirna mării”, iar unele variaţii au înţelesul de „iubită a mării”.

Dar mai există un mare secret al acestui nume feminin perfecţionat, care cuprinde atât tradiţia ebraică precum şi cea egipteană: cuvântul egiptean mer, care înseamnă iubire, şi cuvântul evreiesc yam, care este o abreviere sacră de la Iahve. Astfel, când tradiţiile se combină, numele semnifică „Cea care este iubita lui Iahve”.

În timpul vieţii Domnului nostru şi după aceea, numele era adesea dat după împlinirea vârstei majoratului, ca titlu câştigat de o tânără fată care şi-a dovedit firea vrednică şi deosebită.

Era un lucru binecuvântat să devii o Marie.

Istoria numelui sacru,
aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Capitolul paisprezece

Confreria Apariţiilor Sfinte
Vatican, Roma – în prezent

Peter i-a condus pe Maureen şi pe Bérenger în sala de întâlniri a Vaticanului unde avea loc adunarea din fiecare lună a Confreriei Apariţiilor Sfinte.

Peter se afla aici în această seară pentru a-i susţine pe părintele Girolamo şi pe menajera lui, Maggie Cusak. Maggie era o membră loială a acestei confrerii şi îşi dedicase o mare parte din timpul ei celebrării şi amintirii apariţiilor miraculoase ale Doamnei noastre în Europa: la Fatima, La Salette, Medjugorje, Paris, Lourdes şi apariţiile din Belgia, la Beauraing şi Banneaux. Aceste întâlniri, la care putea participa şi publicul, o înfăţişau pe Doamna noastră într-o situaţie anume. În această seară, prezentarea o arăta pe Fecioara Maria a Tăcerii, apariţia care a avut loc în vestul Irlandei, în secolul al XIX-lea, în satul Knock. Maggie făcea prezentarea şi o pregătise săptămâni întregi, adesea cerându-i lui Peter părerea şi ideile despre această poveste. Familia lui Peter era dintr-o regiune învecinată, iar satul Knock era uşor de vizitat din oraşul lui, Galway. El şi Maureen fuseseră în pelerinaj la Knock împreună cu mama lui de mai multe ori, când erau copii, şi cunoşteau bine satul şi istoria lui.

Bérenger Sinclair era fascinat de ideea confreriei şi voia să o vadă cu ochii lui. Totuşi, dacă se aşteptase să vadă

vreo asemănare cu activitatea unei societăţi secrete, cum erau confreriile din Evul Mediu şi Renaştere, urma să fie dezamăgit. Versiunea din secolul XXI era formată în mare parte din matroane italience catolice, care făceau nişte biscuiţi foarte buni, serveau cafea nou-veniţilor şi împărţeau fluturaşi cu informaţii despre confrerie şi o rugăciune către Fecioara Maria din Fatima. Era un mediu deschis şi prietenos. Nu avea nimic secretos şi misterios. Câţiva preoţi veneau pe rând, la fel cum făceau şi unele familii locale, care aveau legătură, fără îndoială, cu cele care făceau biscuiţii. Peter a observat cu surprindere că Marcello Barberini, cardinalul cu care fusese în comitet, s-a strecurat înăuntru tăcut, rămânând la marginea încăperii. Fiecare şi-a ocupat locul când părintele Girolamo a urcat pe podiumul din faţa încăperii şi i-a primit la întâlnire. I-a mulţumit lui Maggie Cusak pentru munca grea pe care a depus-o şi a prezentat-o grupului, care a aplaudat politicos în timp ce urca şi ea pe podium şi începea să spună povestea miracolului de la Knock.

Knock, regiunea Mayo, Irlanda
21 august 1879

Era un loc micuţ, chiar mai neînsemnat decât majoritatea satelor, aflat în partea de sud-est a regiunii Mayo. Chiar şi numele fusese ales fără multă imaginaţie. Knock era pur şi simplu cuvântul irlandez pentru „deal”, cu referire la locul bătut de vânt unde era situat orăşelul. Adevărul este că nici măcar nu era un deal, de fapt. De ce Fecioara Maria a ales acest loc pentru a da binecuvântarea ei era încă un mister.

Singurul indiciu al harului în istoria lui era cu o mie trei sute de ani înaintea apariţiei. Sfântul Patrick a avut aici o viziune şi a binecuvântat locul. A anunţat că acesta va deveni într-o zi un loc de devoţiune şi veneraţie, că pelerini

vor veni din toată lumea pentru a-i venera sfinţenia. „Dealul” era acum sfânt.

În 1859, biserica din Knock, aproape terminată, dar întru nimic remarcabilă, a fost consacrată Sfântului Ioan Botezătorul. Era o perioadă grea pentru oamenii săraci din Mayo, care încă se resimţeau după groaznica foamete ce distrusese Irlanda, omorând aproximativ o treime din populaţie. Proprietarii britanici continuau să se folosească de sărăcia provocată de foamete, evacuându-i pe locuitorii săraci şi confiscându-le pământurile, care fuseseră ale ţăranilor irlandezi încă din timpul celţilor. Numeroase familii din regiunea Mayo, care nu-şi puteau plăti chiria, au fost evacuate de nobilii englezi înstăriţi cărora nu le păsa dacă le lăsau în suferinţă, abandonate în mizerie sau moarte.

În 1867, în timpul acestei perioade sumbre, un mare om sfânt, părintele Cavanaugh, a ajuns în Knock. În timpul celor mai negre zile ale Marii Foamete, el a muncit fără întrerupere pentru a-i ajuta pe săraci. Şi-a vândut toate lucrurile, chiar şi un cal bun şi un ceas dăruit de tatăl lui, pentru a strânge bani să-i poată hrăni pe copiii din parohia lui. Dar i-a convins pe membrii parohiei că nu vor fi niciodată săraci, cât timp vor avea credinţa. Părintele Cavanaugh a devenit inima şi sufletul orăşelului Knock şi era foarte iubit în parohia sa, dar şi în parohiile învecinate.

La începutul lui august 1879, o groaznică furtună de vară a lovit biserica, făcând o gaură în acoperiş şi distrugând cele două statui dinăuntru, una a Fecioarei Maria şi cealaltă a Sfântului Iosif. Părintele Cavanaugh, în felul lui meticulos şi răbdător, a reparat acoperişul şi a comandat alte statui care să le înlocuiască pe cele distruse. Dar, într-un accident ciudat, ambele statui au fost zdrobite, fără a mai putea fi reparate în drumul de la Dublin spre Knock. Simţind că forţele răului, dintr-un anume motiv, se răzbunau pe mica lui parohie, el a jurat să nu se lase înfrânt şi s-a rugat mai plin de pasiune ca niciodată pentru eliberarea orăşelului

Knock. A mai comandat două statui, iar acestea au ajuns intacte şi au fost instalate în biserică.

În seara următoare, a fost o furtună foarte mare. Menajera părintelui Cavanaugh, domnişoara Mary McLoughlin, l-a lăsat în casa parohială pentru a-şi vizita nişte prieteni, familia Byrne, care locuiau în cealaltă parte a satului. Trecând pe lângă biserică, a observat trei statui ciudate în faţa bisericii, care păreau să fie luminate prin ploaie. S-a oprit un moment pentru a le privi, nepricepând nimic. Mai comandase părintele şi alte statui pentru a le înlocui pe cele distruse? Ciudat, nu-i vorbise despre asta, iar el îi spunea totul. Aproape că nu vorbiseră despre altceva decât despre blestemul statuilor de când primele fuseseră distruse. Iar ea îl ajutase cu o zi înainte să instaleze noile statui. Ce era cu acestea şi de ce erau afară, în ploaie?

Familia Byrne era o membră importantă şi devotată a parohiei, care se mândrea cu îndatoririle de a îngriji biserica. Atunci când menajera preotului a ajuns la casa familiei Byrne, a intrat să se usuce şi să bea ceaiul în sufragerie. Aici, fiica adolescentă a familiei, Margaret, i-a spus lui Mary că tocmai încuiase biserica. Margaret observase o lumină albă ciudată lângă frontonul sudic al bisericii. Era ceva neobişnuit, dar ar fi putut fi din cauza ploii. A observat din nou acelaşi lucru la întoarcere şi s-a oprit să se uite puţin, înainte de a se întoarce acasă, oarecum uimită.

O altă membră a parohiei, doamna Mary Carty, a trecut puţin mai târziu pe lângă casa familiei Byrne. Şi ea a văzut statuile şi lumina şi se întreba de ce părintele Cavanaugh a mai cumpărat ale statui pentru a le pune în biserică. Nu era prea mult? Având în vedere dificultăţile cu care se confruntau mulţi oameni din zonele înconjurătoare, cu siguranţă fondurile se puteau folosi mai bine. Ornarea exteriorului cu mai multe statui atât de curând după foamete şi evacuări părea un lucru neserios şi iresponsabil.

Şi nu era deloc în firea preotului filantrop care oferise atât de mult poporului. Menajera preotului a asigurat-o că preotul Cavanaugh nu s-ar purta niciodată în acest fel.

Intrigată acum pentru că trei persoane au văzut lucruri ciudate într-un timp atât de scurt, femeia a decis să meargă să vadă. Au ieşit împreună pe vremea aceea urâtă, încetinind pasul când s-au apropiat de biserică, unde puteau vedea statuile ciudate stând în ploaie.

Mary Byrne întrebă:

— De ce a pus părintele Cavanaugh statuile acolo?

Mary McLoughlin răspunse:

— Nu le-a pus el. Sunt aproape sigură. Asta nu înţeleg eu.

Femeile continuau să privească printre picurii de ploaie să vadă ce sfinţi erau reprezentaţi în statui.

Deodată, Mary Byrne tresări, strigând:

— Se mişcă! Acelea nu sunt statui, Mary. Se mişcă. Uite!

Uitându-se tăcute, şi-au dat seama că, într-adevăr, nu erau statui. În stânga era un bărbat mai în vârstă cu barba albă, în dreapta se afla un bărbat cu părul lung, iar în centru se afla o femeie iluminată. Imaginea femeii plutea deasupra ierbii, înconjurată de o lumină albă incandescentă. Această femeie a fost recunoscută de ambele femei ca fiind Fecioara Maria, iar ele au adăugat mai târziu că erau aproape sigure că ceilalţi erau Sfântul Iosif şi Sfântul Ioan Evanghelistul. Când au fost întrebate, nici una n-a putut spune clar cum şi de ce au identificat astfel imaginile, decât poate prin vârstele pe care le aveau bărbaţii.

Mary Byrne a fugit acasă, strigând cu respiraţia întretăiată că la biserică avea loc un miracol. Toţi au urmat-o pentru a vedea apariţia celor trei imagini sfinte în ploaie. După investigaţiile ulterioare ale bisericii, paisprezece persoane au fost martore la viziune: şase femei, trei bărbaţi şi cinci copii, dintre care trei fete adolescente.

Toţi au spus că au văzut o lumină fermecată, aurie la început, care s-a schimbat apoi într-un alb strălucitor care

ilumina întregul zid al bisericii. Fiecare martor a văzut trei siluete, dar detaliile erau diferite. O femeie susţinea că a văzut un miel pe altar, fiind sigură că mielul era cu faţa spre apus şi că acest fapt era important. Se referea la el ca la mielul pascal. Câţiva au afirmat că au văzut îngeri, zburând şi plutind deasupra locului sau, deasupra mielului, şi o cruce uriaşă.

Fecioara era îmbrăcată într-un veşmânt alb strălucitor, care părea să fie făcut din argint-viu. Pe cap avea o coroană strălucitoare, în centrul căreia se afla un trandafir de un roşu-aprins. Îşi ţinea braţele deschise într-o poziţie pe care martorii o descriau: „aşa cum stă preotul când spune liturghia”. Se uita în sus spre cer, ca şi când s-ar fi rugat – unii au susţinut chiar că părea că spune o predică. Dar, spre deosebire de celelalte apariţii, Fecioara nu li s-a adresat oamenilor din Knock. Nu le-a vorbit şi nu le-a spus vreun secret.

Toţi martorii au identificat apoi una dintre siluetele masculine ca fiind Sfântul Iosif, datorită bărbii albe şi probabil deoarece statuile din Knock erau a Mariei şi a lui Iosif. Iosif se afla în stânga, iar bărbatul mai tânăr, identificat drept Sfântul Ioan Evanghelistul, era în dreapta. În mod ciudat, tânărul cu părul lung purta veşminte şi mitră de episcop, spre deosebire de veşmintele din secolul I purtate de Fecioara Maria şi Sfântul Iosif. „Ioan” avea o carte uriaşă în mâna stângă şi gesticula cu dreapta, ca şi când ar fi ţinut o predică. Unul dintre copii a spus, de asemenea, că era sigur că Ioan predica şi că acest lucru era important, dar că nu putea auzi cuvintele. Însemnătatea cărţii şi mărimea extraordinară erau atestate de mai mulţi martori. În spatele siluetelor se afla un altar, pe care un miel era aşezat cu faţa spre apus şi cu o cruce în spatele lui. Totul era înconjurat de îngeri.

Mary McLoughlin s-a grăbit prin ploaie să-l anunţe pe părintele Cavanaugh, dar el nu s-a arătat impresionat şi i-a spus că probabil vedeau toţi o reflexie în ploaie a petelor de

pe geamuri. El avea să regrete tot restul vieţii acea reacţie şi decizia finală de a nu merge să vadă acele imagini, pentru că Knock urma să devină un loc legendar al apariţiilor Fecioarei Maria.

Iar Patrick avea dreptate, desigur, precum toţi marii sfinţi. Viziunile lor sunt infailibile. Pelerinii au venit într-adevăr din toată lumea în Knock, pentru că aceasta este una dintre apariţiile mai recente ale Fecioarei care a fost declarată autentică. Papa Ioan Paul al II-lea a vizitat orăşelul Knock în anul 1979, la aniversarea a o sută de ani de la apariţie, şi a oferit un trandafir auriu oraşului pentru a aminti întâmplarea sfântă. În oraş a fost construit un aeroport internaţional pentru a uşura drumul marelui număr de pelerini care vin aici în cinstea apariţiei Fecioarei.

Peste un milion de oameni vizitează anual acum orăşelul Knock, pe urmele acestei Sfinte Apariţii.

După prezentare, Maureen era nefiresc de tăcută în timp ce ea, Bérenger şi Peter mergeau pe străzile care îi îndepărtau de bazilica San Pietro. Bérenger observă:

— La ce te gândeşti?

Maureen a ridicat din umeri. Maggie fusese foarte drăguţă şi sinceră în timpul prezentării, dar povestea pe care a spus-o nu era clară în mintea lui Maureen. De fapt, chiar şi atunci când vizitase orăşelul Knock, pe când era copilă, i s-a părut ciudat. Era prea comercial, plin de magazine de suvenire şi de sticle de plastic cu apă sfinţită. L-a considerat mereu categoric nespiritual, dar acum altceva o deranja.

— Ei bine... există multe presupuneri, nu-i aşa? Adică, apariţiile nu şi-au spus de fapt numele. Ea nu a spus: „Bună, eu sunt Fecioara Maria, iar ei sunt prietenul meu, Ioan Evanghelistul, şi soţul meu, Sfântul Iosif. Am avut şi eu viziunile mele, iar asta chiar nu se întâmplă. Faci

presupuneri pornind de la ceea ce ştii că este adevărat în viaţa ta. Oamenii din Knock, care erau catolici foarte tradiţionalişti şi conservatori din mediul rural al Irlandei din secolul al XIX-lea, au presupus că asta vedeau, în funcţie de cadrul lor de referinţă.

— Şi atunci ce vrei să spui? întrebă Peter.

Maureen s-a gândit o clipă înainte de a răspunde:

— Ar fi posibil ca ei să fi văzut altceva decât ceea ce au presupus? Ce ar fi dacă toate aceste apariţii de peste tot în Europa, în care o femeie frumoasă apare copiilor şi le spune secrete, sunt altceva decât s-a presupus întotdeauna că ar fi? Probabil o altă Maria? Unii dintre martorii de la Knock spun că ea părea să predice, lucru care face parte din legenda Magdalenei, dar nu şi din cea a Fecioarei Maria. Iar figura lui Ioan este ciudată, mai ales pentru că ţine în mână această carte imensă, care este disproporţionată faţă de orice altceva, din care şi el predică. Da, ştiu, este evanghelia lui, de aici şi titlul de Evanghelist. Dar este el într-adevăr Ioan Evanghelistul? Pentru că, dacă este aşa, atunci de ce este îmbrăcat ca un episcop şi de ce ceilalţi doi nu se potrivesc? Poate pentru că este altcineva? Sau este un reprezentant al unei tradiţii diferite? Sunt toate aceste trei figuri total altceva decât s-a presupus?

Peter întrebă:

— Unde vrei să ajungi cu asta?

— Nici eu nu ştiu, încă. Dar ceea ce ştiu este că există un adevăr despre originile creştinismului şi ale învăţăturilor lui originare care a fost ascuns. Şi, astfel, trebuie să mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu a creat miracole în tot acest timp pentru a ne îndrepta atenţia spre adevăr. Sau poate am fost eu cufundată în toate aceste lucruri pentru prea mult timp. Am impresia că tot ceea ce văd în aceste zile mi se pare o conspiraţie. Presupun că pun doar o întrebare: ce ar fi dacă toate aceste apariţii ale Fecioarei Maria nu sunt ceea ce ni s-a spus că sunt?

Peter rămase tăcut, gândindu-se la întrebare. Bérenger răspunse:

— O idee fascinantă, dar mă face să ridic următoarea problemă: din punctul tău de vedere, apariţiile au avut loc într-un sat irlandez distrus de foamete la mijlocul secolului al XIX-lea, când nimeni nu ar fi avut nici un cadru de referinţă pentru scenariul pe care tocmai l-ai prezentat.

— De ce să se mai chinuie atunci? continuă Peter. De ce ar încerca să se arate în acest fel unor oameni care nici nu ar putea reuşi să înţeleagă ceea ce voiau ei să le comunice?

Maureen s-a oprit din mers, izbită parcă de o revelaţie.

— Pentru că ei nu le transmiteau lor mesajul.

— Ce vrei să spui? Peter nu pricepea.

— Doar poate... ei ne transmiteau nouă mesajul. În viitor. Într-un timp în care am putea să-l reinterpretăm.

Era rândul lui Bérenger să pună o întrebare:

— Dar de ce?

— Nu crezi că aceasta ar fi o dovadă de aroganţă? întrebă Peter. Să spui că toate aceste lucruri s-au întâmplat pentru binele nostru?

— Nu spun că s-au întâmplat special pentru noi. Spun că s-au întâmplat ca să lase indicii pentru oricine voia să le găsească şi era inspirat să le urmărească. Şi noi suntem. Obligaţia noastră este să nu lăsăm acele indicii nedescoperite.

Lui Bérenger îi trecuse ceva prin minte.

— Maggie l-a menţionat pe Sfântul Patrick în prezentare şi a spus că el a declarat că Knock este un loc sfânt. Gândeşte-te la asta! Ce ştim despre sfântul tău protector?

Peter răspunse primul. Era pasionat de legenda lui Patrick în Irlanda.

— Miracolul lui Patrick constă în faptul că nu a vărsat nici un strop de sânge când i-a convertit pe păgâni la creştinism. I-a convertit prin înţelegere şi integrare.

— Şi unde crezi că a învăţat acea strategie?

Maureen nu ştia unde bătea Bérenger, dar asculta în timp ce Peter continua:

— De la Prinţul Păcii, care a fost strămoşul lui. Sfântul Patrick a fost strănepotul Sfântului Martin din Tours, sfântul francez care apare de-a lungul întregii istorii a arborelui genealogic. Am urmărit linia lui de descendenţă şi aproape că pot să dovedesc faptul că a fost un descendent direct al lui Sarah-Tamar.

— San Martino! Maureen era încântată de locul unde o duceau conexiunile. Biserica Matildei, în care se află Chipul Sfânt din Lucca, a fost numită după Sfântul Martin din Tours.

Peter continuă ideea, clătinând din cap uimit.

— Şi a fost construită de un sfânt irlandez care a fost inspirat de Patrick. Îţi aminteşti cine a fost urmaşul adevărat al Sfântului Patrick? Sfânta Brigita. O femeie. O femeie foarte puternică. Una dintre cei mai mari conducători de la începuturile Bisericii.

Maureen vorbea acum repede, punând totul cap la cap.

— Deci Patrick este un descendent direct al lui Iisus şi al Mariei Magdalena şi declară că Knock este un loc sfânt după ce vede acest lucru într-o viziune. Succesorul lui este o femeie puternică şi o profetă în acelaşi timp. Spunem de fapt că Biserica Celtică a fost fondată de eretici?

Bérenger a dat din cap.

— Cred că merită să ne gândim la asta. Probabil au mai fost persoane în Knock în acea seară care au fost martore la apariţii, dar care au văzut ceva foarte diferit, ceva ce Biserica nu a înregistrat în notele martorilor din motive evidente.

— O viziune pentru cei ce au ochi de văzut? întrebă Peter. Crezi că încă mai trăiau eretici în regiunea Mayo în secolul al XIX-lea?

— Nu cred că putem scoate asta din discuţie, spuse Bérenger.

Maureen a dat din cap aprobator, gândindu-se la această posibilitate. Şi-au continuat discuţia în drumul peste Tibru, trecând pe podul grandios care uneşte Vaticanul de restul Romei. Sculpturile maiestuoase în formă de îngeri ale lui Bernini străluceau în lumina lunii.

— Un lucru care m-a fascinat mereu la aceste viziuni ale Mariei este că multe dintre ele se întâmplă copiilor. Maureen îi adresa întrebarea lui Peter. Ea le apare celor mai nevinovaţi, celor mai tineri şi celor foarte săraci. Şi le spune secrete, nu-i aşa?

— Aşa e. Ea are tendinţa, de asemenea, să apară în perioade de mari tulburări. Apariţia de la Knock are loc când Irlanda îşi revine după foamete, apariţia de la La Salette are loc în Franţa când ţara se vindecă după revoluţie, iar cea de la Fatima a avut loc pe fundalul Primului Război Mondial. În mijlocul acestui întreg tumult, Maica Sfântă împărtăşeşte copiilor taine ale credinţei. Acest lucru este esenţial în cadrul apariţiilor. Apariţia de la Knock este unică pentru că se află printre puţinele apariţii ale Fecioarei Maria în care nu se dezvăluie nici un secret şi nu există nici un contact, probabil pentru că ea este văzută atât de copii, cât şi de adulţi. De aceea este numită Fecioara Maria a Tăcerii.

— Dar apariţia de la Knock este unică, te rog corectează-mă dacă greşesc, şi pentru că Maria nu este singură. Este însoţită de personaje la fel de importante ca ea.

Peter aprobă.

— Este adevărat.

— Deci, ce ştim despre secretele pe care Maria le împărtăşeşte copiilor în celelalte apariţii? întrebă Maureen. Sunt dezvăluite vreodată?

— Uneori, precum la Fatima, secretele au fost dezvăluite câte puţin de-a lungul anilor, explică Peter. Dar altele nu au fost dezvăluite niciodată, deoarece copiii au refuzat să le spună.

— Şi de ce crezi că a fost aşa? E posibil ca Maria să le fi spus copiilor un lucru pe care le era frică să-l împărtăşească? Un lucru care ar putea fi considerat... o erezie?

Bérenger a înţeles în ce direcţie se îndrepta Maureen; cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât simţea cum procesele gândirii lor deveneau mai asemănătoare.

— Crezi că Fecioara Maria apare pentru a le spune copiilor: adevăratele învăţături ale fiului meu nu sunt cinstite?

— Într-acolo mă îndrept.

— Nu avem de unde să ştim, nu-i aşa? Trebuie să mărturisesc că nu am privit niciodată astfel aceste apariţii şi nici acum nu cred că pot. Cred că acestea sunt experienţe frumoase, religioase, care sunt trăite de credincioşii desăvârşiţi în perioadele în care o creştere a credinţei era vitală pentru comunităţile lor. Copiii o pot vedea pe Fecioara Maria pentru că sunt la fel de puri ca ea. Chiar nu cred că este ceva mai mult de atât.

Maureen era obosită şi nici măcar nu era sigură că voia să susţină că apariţiile Fecioarei erau mai mult decât ceea ce păreau să fie. Simţise doar nevoia de a pune cu voce tare aceste întrebări. I se părea interesant că altarul din Knock devenise un punct de referinţă al mişcării catolice conservatoare din Irlanda. În Knock se organizau programe care criticau contracepţia, divorţul şi homosexualitatea. Nu ar fi oare ironic dacă aceste apariţii care erau folosite ca fundal pentru intoleranţă erau de fapt de o natură eretică? Era un lucru la care trebuia să se gândească, dar era doar unul dintre numeroasele lucruri la care Maureen trebuia să se gândească în timp ce calea întortocheată a istoriei continua să o poarte într-o călătorie total neaşteptată.

Cei trei au luat cina în Piazza della Rotonda, dar Maureen abia dacă a participat la conversaţie. În final, a recunoscut că voia doar să rămână singură câteva ore pentru a se gândi la tot ceea ce se întâmpla în mintea ei. Ceva nu-i dădea pace undeva în minte şi trebuia să analizeze acel lucru, să vadă unde o va duce. Întoarsă în camera ei, şi-a deschis laptopul şi a început să caute pe internet mai multe despre apariţiile Fecioarei Maria. Nici măcar nu prea ştia ce căuta sau din ce motiv aceste lucruri aveau deodată o asemenea importanţă pentru ea. Dar învăţase să nu-şi ignore instinctele în ceea ce priveşte asemenea lucruri. Poate ceva îi va atrage atenţia, o va ajuta să înţeleagă de ce aceste lucruri deveniseră brusc importante.

Peter avea dreptate. Cu excepţia apariţiei de la Knock, toate celelalte pe care le găsise Maureen aveau aceleaşi caracteristici: aveau ca martori copii foarte săraci care erau şi analfabeţi. Tuturor acestor copii li se spuneau „secrete" – unele care trebuiau păstrate pentru totdeauna de copilul ales, altele care trebuiau împărtăşite în anumite momente cu lumea. Voia Biserica să cenzureze aceste secrete? Să le modifice? Unele declaraţii ale martorilor erau scrise într-un limbaj pompos şi înflorat, folosind exprimări care pur şi simplu nu puteau ieşi din gurile unor copii neştiutori de carte.

Unul dintre tinerii vizionari dintr-un sat francez de lângă graniţa elveţiană, La Salette, era o păstoriţă de cincisprezece ani. Mélanie Calvat era atât de săracă, încât părinţii ei o trimiseseră să cerşească pe străzi de când avea trei ani. În ciuda lipsei de educaţie, istoria menţionează că ea a dat Bisericii această declaraţie, cuvânt cu cuvânt, în legătură cu viziunea ei:

> Îmbrăcămintea Celei mai Sfinte Fecioare era albă-argintie şi oarecum strălucitoare. Era aproape imperceptibilă. Era alcătuită din lumină, strălucire şi sclipiri care te orbeau. Nu era de găsit nici o expresie sau comparaţie pentru ea pe pământ... Avea un şorţ mai strălucitor decât mai multe astre

puse împreună. Nu era un material palpabil; era făcut din strălucire, iar strălucirea licărea şi era încântător de frumoasă. Coroana de trandafiri pe care o avea pe cap era atât de frumoasă, atât de strălucitoare, încât sfida imaginaţia. Cea mai Sfântă dintre Fecioare era înaltă şi bine proporţionată. Părea atât de uşoară, încât puteai s-o îndepărtezi cu suflarea, totuşi stătea nemişcată şi perfect în echilibru. Chipul ei era maiestuos, impozant. Vocea frumoasei Fecioare era blândă. Era încântătoare, fermecătoare şi bucura auzul. Ochii Mariei păreau de mii de ori mai frumoşi decât cele mai rare briliante, diamante şi pietre preţioase. Străluceau ca două astre; dar erau blânzi şi limpezi ca o oglindă. Sfânta Fecioară a plâns aproape în tot timpul cât ne-a vorbit. Lacrimile ei curgeau uşor, una câte una, până la genunchi, apoi, ca nişte străluciri de lumină, dispăreau. Sclipeau pline de iubire.

Maureen s-a gândit la acest fragment pentru o clipă. Nu auzise de nici o fată de cincisprezece ani din secolul XXI care să folosească vorbe precum „licărea” şi „imperceptibilă” şi, cu atât mai puţin, care să vorbească într-un asemenea limbaj. Pur şi simplu, nu părea posibil ca aceste cuvinte să fi fost spuse de o fetiţă analfabetă şi speriată în anul 1851. Părea o declaraţie de presă a Vaticanului: un instrument de marketing evident.

Maureen a observat o frază interesantă în mărturia lui Mélanie Calvat, care cerea o explorare mai profundă. Era vorba despre propoziţia care se referea la cel de-al „doilea secret”: „Apoi, Fecioara Sfântă mi-a dat conducerea unui nou ordin religios. După ce mi-a oferit conducerea acestui nou ordin religios, Sfânta Fecioară şi-a continuat discursul în acelaşi mod.”

Maureen a căutat si alte documente despre mărturiile lui Mélanie Calvat, dar nu a mai găsit nimic despre acest „nou ordin religios” şi nici nu părea că Vaticanul ar fi discutat despre el vreodată. E posibil ca Fecioara să se fi referit la Ordinul Sfântului Mormânt? „Noul” ordin religios era de fapt

o referire la restabilirea adevăratelor învăţături ale fiului ei – şi ale soţiei lui?

Încă un element ciudat pe care Maureen l-a observat: fiecare mărturie despre un secret dezvăluit în timpul unei apariţii conţinea câte o contradicţie sau obiecţie. Copilul fie a povestit, fie a susţinut mai târziu faptul că Fecioara nu era reprezentată corect. Unii au refuzat să vorbească despre revelaţiile pe care Maria le dezvăluise lor.

Iar unora nu li s-a permis să vorbească vreodată.

Cea mai faimoasă dintre aceşti copii era Lucia Santos, fetiţa cu vârsta cea mai mare care fusese martoră la multiple apariţii în cătunul portughez de lângă Fatima. Lucia era un copil special, cu o personalitate veselă, şi, din spusele rudelor ei, avea „ceva magic”. A luat prima împărtăşanie la şase ani, cu câţiva ani mai devreme ca de obicei, deoarece avea o fire atât de spirituală, încât se ştia că le citeşte celorlalţi copii despre Dumnezeu. La vârsta de zece ani, mica păstoriţă, împreună cu cei doi veri ai ei, Jacinta şi Francisco, au fost martorii unei apariţii ale Fecioarei în timp ce se plimbau pe câmpurile de lângă casă. Era 13 mai 1917, iar Lucia va descrie mai târziu viziunea ei cu termeni asemănători apariţiei din Apocalipsă, capitolul 12: „În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare”. Apariţia s-a identificat ca fiind Sfânta Fecioară a Rozariului şi i-a vorbit despre importanţa de a spune zilnic rugăciunea rozariului. Maica Domnului le-a explicat copiilor că aceasta era calea către mântuirea personală, dar şi către pacea lumii. Din mai până în octombrie 1917, Maica a apărut în ziua a treisprezecea a fiecărei luni, la aceeaşi oră.

Peste şaptezeci de mii de oameni au fost martori la ultima apariţie, din 13 octombrie 1917. Deşi ziua a început mohorâtă şi ploioasă, în momentul apariţiei Maicii Domnului soarele a ieşit brusc pe cer într-un spectacol de lumină şi culoare şi părea că se mişcă pe cer. Acest eveniment astronomic orbitor a devenit cunoscut în Portugalia cu numele de Miracolul Soarelui şi a transformat mulţi sceptici

în credincioşi în acea zi. Dintre toate apariţiile Maicii Domnului, cea de la Fatima a rămas cea mai cunoscută, pentru că acest miracol, în care se spunea că soarele dansa, a fost văzut de atât de mulţi oameni.

Esenţiale în apariţiile de la Fatima erau cele trei taine pe care Fecioara le-a spus copiilor. Acestea nu au fost imediat dezvăluite publicului. De fapt, au fost păstrate secrete între copii şi consilierii lor religioşi timp de mulţi ani după aceste apariţii. Din păcate, ambii veri ai Luciei, Jacinta şi Francisco, au murit la puţin timp după evenimentele de la Fatima. Se crede că ei au fost doar doi dintre numeroşii copii care au murit în urma unei epidemii de gripă care a lovit Peninsula Iberică în acea perioadă.

Lucia Santos a devenit singurul copil supravieţuitor care ştia adevărul despre tainele Maicii Domnului. De-a lungul întregii vieţi a stat închisă în mai multe mănăstiri şi a făcut jurăminte de tăcere în rândul maicilor carmelite. Spiritualitatea profundă a Luciei indica faptul că jurămintele ei erau voluntare şi făceau parte din vocaţia ei, dar Maureen tot se întreba de ce era nevoie de jurăminte de tăcere, acest lucru fiind o acţiune extremă. Lucia nu era doar sub un jurământ monastic tradiţional de tăcere; ea avea chiar restricţii de la Vatican să nu vorbească nimănui despre apariţii, fără aprobarea expresă a Sfântului Scaun. Pe măsură ce înainta în vârstă, aceste măsuri se dovedeau tot mai drastice, până la reprimarea totală, deoarece Luciei îi era interzis să primească vizitatori care nu erau acceptaţi de către Biserică. Chiar şi celui care îi fusese duhovnic timp de douăzeci de ani i s-a interzis să o mai viziteze. În ultimii ani ai vieţii ei, nimeni, în afară de papa Ioan Paul al II-lea şi cardinalul Joseph Ratzinger, nu putea acorda acces la Lucia Santos, care locuia acum într-o sihăstrie impusă. În ciuda afirmaţiilor Bisericii că Lucia era un membru stimat şi venerat al comunităţii, ea a murit în 1995 din cauza complicaţiilor în urma unei infecţii a căilor respiratorii superioare, deoarece celula în care trăia era plină de igrasie

şi mucegai, iar corpul ei îmbătrânit nu şi-a mai putut reveni după infecţiile numeroase şi îndelungi de care suferise.

Imediat după moartea ei, cardinalul Ratzinger, care era conducătorul Inchiziţiei – cunoscută azi, cu numele corect din punct de vedere politic drept Congregaţia pentru Doctrina Credinţei, a stabilit un edict. S-a hotărât ca celula în care a locuit Lucia să fie închisă, ca şi cum ar fi fost scena unei crime. De-a lungul vieţii ei au existat zvonuri că Lucia a avut mereu viziuni şi că probabil nu a încetat niciodată să scrie despre ele. Biserica părea să nu-şi asume nici un risc, în caz că această vizionară ar fi ascuns înscrisuri despre experienţele ei undeva în celulă. Ceea ce s-a găsit nu a trecut dincolo de papă, de congregaţie şi de consiliul şi clericii aleşi, care erau credincioşi păstrării informaţiilor despre apariţiile sfinte. Deşi mai multe cărţi care păreau să fi fost memoriile Luciei au apărut de-a lungul vieţii ei, acestea erau publicate sub îndrumarea Bisericii. Cum Lucia nu a fost lăsată niciodată să discute liber despre miracolele de la Fatima, era imposibil de ştiut dacă aceste biografii acceptate de Vatican reprezentau cu adevărat viziunile şi experienţele ei, în ciuda faptului că aveau numele ei pe copertă. În mod deloc surprinzător, secretele de la Fatima, aşa cum au fost dezvăluite ultima oară, se concentrau asupra convertirii întregii lumi la catolicism, începând cu Rusia, şi asupra altor probleme foarte specifice catolicilor şi păstrării credinţei în forma tradiţională stabilită.

Ecranul laptopului lui Maureen devenise neclar din cauza lacrimilor care începuseră să curgă pe obrazul ei. Povestea acestei fete o mişcase profund. Ceva era total în neregulă aici, o nedreptate care urla să fie descoperită. Lucia Santos fusese martoră la unul dintre faimoasele miracole ale istoriei care a fost acceptat, era o persoană enigmatică şi vizionară – probabil cea mai mare din timpul ei. Totuşi, a fost întemniţată timp de optzeci şi şapte de ani într-o tăcere impusă şi adesea în condiţii groaznice, chiar de instituţia

care pretindea că o slăveşte. Ca femeie în vârstă, atinsă de boală, nici măcar nu i s-a permis să aibă confortul unui loc cald şi uscat în care să doarmă.

Maureen era cuprinsă de sentimentul pe care îl exprima strigătul de luptă al Boudiccei: „Adevărul împotriva lumii”. Putea să existe doar un motiv pentru a împiedica o asemenea femeie să vorbească, un singur motiv pentru a-i fi refuzată compania prietenilor, a familiei şi chiar a duhovnicului la sfârşitul vieţii: cineva era înspăimântat de ceea ce va spune. Acel „cineva” era ierarhia Bisericii Catolice. De ce era Biserica atât de înspăimântată în legătură cu Lucia, încât cel care era însărcinat cu paza celulei ei era nimeni altcineva decât papa, însoţit de mâna lui dreaptă, omul lui de încredere, care a devenit succesorul lui Ioan Paul al II-lea, ca papa Benedict al XVI-lea? Adevărul ei ar contrazice istoria sculptată cu grijă a viziunilor de la Fatima? Sau era ceva mai măreţ, ceva cu adevărat şocant şi periculos pentru Biserică, ceva care îi fusese dezvăluit acestei fetiţe speciale?

Şi era adevărat oare că Lucia nu încetase niciodată să aibă viziuni?

Lumea nu va şti niciodată. Lucia Santos a fost redusă cu succes la tăcere şi tot ceea ce a rămas din povestea ei era versiunea „oficială” prelucrată, versiunea creată de cei care au închis-o. Biserica ţinea sub control complet evenimentele care erau înregistrate pentru a se asigura că interesul lor ascuns era în siguranţă. Nu se va permite adevărului să stea în calea politicii, a puterii şi a economiei. Din punct de vedere istoric, nu a făcut-o niciodată. Probabil nu o va face niciodată.

Pe când Maureen se pregătea să-şi încheie cercetarea, i-a sărit deodată în ochi un ultim detaliu legat de viaţa Luciei, pe care nu îl observase înainte. I s-a tăiat respiraţia când a văzut acest fapt şocant în biografia fetei.

Era evident acum pentru ea motivul pentru care Lucia Santos fusese tratată ca un pericol pentru Biserică.

Potrivit documentelor portugheze, data de naştere a Luciei Santos era 22 martie 1907.

Confreria Apariţiilor Sfinte
Vatican – în prezent

— Trebuie să ştiu mai multe despre Lucia Santos. Vă rog!

Părintele Girolamo a fost plăcut surprins în acea dimineaţă, când a primit telefonul prin care era anunţat că Maureen Paschal era nerăbdătoare să-l vadă imediat. Peter făcuse aranjamentele.

— Ah. Văd că prezentarea noastră despre Knock a atras interesul asupra apariţiilor Maicii Domnului. Dar de ce vrei să întrebi în mod special despre Lucia?

Maureen îl privi în ochi din cealaltă parte a biroului:

— Dumneavoastră să-mi spuneţi asta.

El îi zâmbi:

— Ai făcut multe cercetări într-un timp foarte scurt, draga mea. Îmi dau seama că nu va fi nevoie să ne prefacem, aşa că trebuie să cădem de acord să fim complet sinceri unul cu celălalt. Am cunoscut-o pe Lucia Santos.

Maureen a tresărit la această veste. Deşi ştia bine că părintele Girolamo era considerat expert în apariţii, nu se aştepta ca el să o fi cunoscut personal pe faimoasa martoră de la Fatima.

— Îţi aminteşti când am discutat despre visul tău? Ştiam, dinainte să-mi spui, că din *Cartea Iubirii* care părea să fie scrisă de Domnul nostru radia lumină albastră şi m-ai întrebat de unde ştiu.

Maureen a dat din cap, dar nu a spus nimic, intenţionând să vadă încotro se va îndrepta discuţia.

— Ştiam asta pentru că Lucia avea aceleaşi vise.

Maureen a rămas uluită, apoi a continuat.

— Deci suntem... conectate. Dincolo de data naşterii.

— Da. Lucia Santos a fost una dintre cele mai remarcabile vizionare din toate timpurile. Ar trebui să te simţi onorată că eşti conectată cu ea.

Maureen simţea cum ochii i se umpleau de lacrimi fierbinţi.

— Atunci de ce? Dacă dumneavoastră credeţi că a fost o vizionară atât de remarcabilă… atunci de ce a fost redusă la tăcere pentru atâta timp? Şi tratată atât de rău?

— Nu a fost atât de dur cum crezi tu că a fost. Lucia nu era ca tine, în ciuda viziunilor ei. Tu eşti, de fapt, un caz rar. Ştii asta? Majoritatea femeilor care au avut asemenea experienţe nu au fost capabile să reziste în viaţa de zi cu zi aşa cum faci tu. S-au călugărit voluntar şi pentru protecţia lor. Multe dintre ele au devenit complet incapabile să-şi ducă viaţa în afara viziunilor şi trebuiau să fie îngrijite tot timpul. Lucia făcea parte dintre ele. În majoritatea timpului ea nu trăia în lumea noastră şi avea nevoie de singurătate. Ea o ceruse. Te asigur că toţi cei din în jurul ei îi ofereau tot ceea ce avea nevoie.

Maureen avea un milion de întrebări, dar ştia că trebuia să o aleagă cu grijă pe următoarea.

— Dar secretele? Era vreunul din ele despre *Cartea Iubirii?*

Bătrânul preot a răspuns ferm, dar nu dur.

— Acum, draga mea, te aventurezi pe un teritoriu despre care trebuie să ştii că nu am voie să discut cu nimeni. Pentru moment, cred că este suficient să ştii că Lucia a avut acelaşi vis cu Maica Domnului ca şi tine. Probabil ar trebui să te rogi în legătură cu acest lucru. Ai multe în comun cu Lucia Santos, iar ea a fost de mare folos Bisericii. A inspirat mulţi credincioşi atunci, aşa cum o face şi astăzi. Probabil ar trebui să te concentrezi asupra altor lucruri. Îndreptându-ţi atenţia asupra tuturor lucrurilor bune care au rămas în urma ei şi nu mai încerca să găseşti răul. Asta ar vrea Lucia de la tine dacă ar fi astăzi aici. Sunt sigur.

Peter a însoţit-o pe Maureen până la hotel, discutând despre ce le dezvăluise părintele Girolamo. Mergeau să se întâlnească cu Bérenger în apartamentul lui şi să termine de citit ultimele pagini din autobiografia Matildei.

Maureen trebuia să treacă pe la camera ei, ca să-şi ia laptopul şi carneţelul pentru întâlnire. Deschise dulăpiorul, pentru a scoate geanta de piele unde îşi ţinea toate scrierile.

Geanta dispăruse, la fel şi laptopul şi carneţelul ei.

Pentru nervii lui Maureen – întinşi la maximum şi zdruncinaţi de întâmplările ultimelor săptămâni – aceasta a fost ultima picătură.

— Ce mai urmează? zise, privind către Peter de pe marginea patului. Nu ştiu cât mai pot duce toate astea!

Bărbatul îşi lăsă o mână pe umărul ei:

— Trage aer în piept, Maureen. Respiră, te rog! E groaznic, dar nu e cel mai dezastruos lucru din câte s-au întâmplat. Şi le-ai trecut pe toate cu bine.

— Încerc, Peter, dar îmi e din ce în ce mai greu. Ce s-a întâmplat în Orval a fost de-a dreptul îngrozitor. Încep să mă simt foarte expusă. Şi mă lupt realmente cu sentimentul că nu am nici un fel de control asupra propriei mele vieţi.

— Dar nu e adevărat! Ai liberul arbitru.

— Nu sunt deloc sigură că e aşa.

— Ba, cum să nu. Chiar acum... eşti la Roma, pe urma indiciilor, şi încerci să găseşti adevărul despre *Cartea iubirii*, ceea ce – mi se pare mie – este exact ce vrea Dumnezeu de la tine. Însă alegerea este a ta. Este liberul tău arbitru. Îi poţi spune lui Dumnezeu chiar acum să-şi găsească alt povestitor, îţi iei paşaportul şi te urci în primul avion către L.A. Poţi să te eliberezi de toată povestea asta, în orice clipă, dacă pur şi simplu alegi să o faci. Asta înseamnă liberul arbitru.

— Şi cum rămâne cu „timpul se întoarce”? se răsti Maureen la el, copleşită de oboseală. Dacă asta este misiunea mea, să fac lucrurile astea, atunci nu pot să plec, pur şi simplu, să las totul baltă, indiferent cât de mult mi-aş dori s-o fac.

Venise rândul lui Peter să ridice tonul. Simţea cum urcau în el furia şi frustrarea, sentimente pe care le tot acumulase în ultimii aproape doi ani şi acum îşi găsiseră în sfârşit expresia:

— Şi de ce-ţi închipui tu că este nevoie să spui că „timpul se întoarce”? Pentru că oamenilor nu le iese! Dacă am fi reuşit să împlinim ceea ce ne era dat să facem, timpul nu ar mai fi trebuit să se întoarcă. Dar noi nu suntem în stare! Nu suntem capabili de supuşenie, nu putem urma planul dumnezeiesc, aşa simplu cum este el, pentru că toate prostiile noastre omeneşti, orgoliul, furia, invidia, lăcomia, ne stau în cale când drumul devine mai greu. Asta este ce încerca să ne spună Iisus. De fapt, acesta era mesajul lui, că totul este cum nu se poate mai simplu. Este vorba despre iubire şi credinţă şi despre comunitate. Şi asta e tot! Ştii care cred eu că este cel mai important lucru pe care l-am învăţat în toţi anii mei de preoţie? Singurul crâmpei de înţelepciune spirituală care contează cu adevărat? Iată: poţi arunca în lături întreaga Biblie, dacă păstrezi doar ce spune Iisus în Evanghelia după Matei, 22:37-40 „... Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău... şi să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi. În aceste două porunci se cuprind toată Legea şi proorocii.” Gata. Finito! Asta este tot ceea ce trebuie să ştii. Şi probabil că m-ar da afară de la Vatican pentru că spun asta, dar putem să reducem studiile biblice la trei minute, pentru că toată învăţătura este aici, în aceste cuvinte. Tot restul nu face decât să ne stea în cale şi să ascundă mesajul adevărat.

Trase aer în piept, dar era departe de a fi isprăvit. Continuă:

— Astea sunt chestiuni simple, nu-i aşa? Aşa şi trebuie să fie – aşa au fost menite. Dar specia umană a făcut o varză din ele, vreme de două mii de ani, a provocat cele mai groaznice catastrofe şi a produs cele mai mari distrugeri, în numele Domnului nostru, numai şi numai pentru că nu suntem în stare să trăim după cele două porunci fundamentale. Aşa că Dumnezeu trebuie să ne tot trimită pe pământ suflete pe care le consideră vrednice, ca să ne amintească, iar şi iar, să trăim în această iubire simplă. Însă liberul arbitru ne joacă de fiecare dată festa. De fiecare dată! Şi noi, cei câţiva care ne dorim asta, nu putem crea singuri raiul aici, pe pământ. Trebuie să convingem pe toată lumea de aceste simple înţelesuri. Este o misiune ridicolă, copleşitoare şi nebunească, dar este una despre care Dumnezeu crede limpede că poate fi îndeplinită şi de aceea nu trebuie să încetăm a încerca. De aceea trebuie să ne continuăm cercetările şi tu trebuie să continui să scrii, indiferent ce s-ar întâmpla. Asta este misiunea ta – şi, da, se pare că acesta îţi este jurământul. Dar tot liberul arbitru îţi dictează dacă o îndeplineşti sau nu.

Maureen îl asculta, ca întotdeauna, iar vorbele lui sunau cât se poate de logic. Numai că ea era peste măsură de obosită şi de nervoasă. Acum ar fi avut cu adevărat nevoie de cineva ca prietena ei Tammy, care ar fi lăsat-o să plângă şi care i-ar fi spus că nu e treaba ei să salveze lumea. Pentru că pur şi simplu nu putea face faţă. Nu în seara aceea, cel puţin.

— Uneori mă simt atât de... exploatată.

— Serios?! Ce tragic! Dumnezeu te-a ales pentru o misiune atât de specială, încât însuşi Fiul Lui îţi vorbeşte în vis... şi tu te simţi exploatată! Miracolele se petrec peste tot în jurul tău, cad lucruri din cer, la propriu, ca tu să ai tot ceea ce îţi este de trebuinţă, iar tu te simţi exploatată. Schimbi vieţi, poate chiar salvezi vieţi, dar tu nu te străduieşti să înţelegi că asta este un lucru bun, pentru că eşti prea ocupată să-ţi plângi singură de milă... şi încă di

granda! Revino-ţi, Maureen! Îmi pare rău că toate astea te deranjează, dar trebuie să-ţi revii! Avem treabă!

În tăcerea care urmă, Peter rămase în aşteptare. Ultima parte a discursului reprezentase un risc calculat. Uneori, o astfel de abordare funcţiona cu ea şi Maureen îşi revenea într-adevăr. Alteori, nu o făcea decât să plângă şi mai tare. Iar în alte ocazii, îi arunca în cap cu ce-i venea la îndemână şi nu mai vorbea cu el săptămâni în şir.

Îşi ţinu răsuflarea, dar nu fu nevoie să se ferească.

— Bine, zise Maureen, ridicându-se în picioare şi trecându-şi degetele prin păr, într-o încercare de a se aduna, ca să se concentreze pe ceea ce aveau de făcut. Deci, să presupunem că timpul se întoarce şi că unii dintre noi suntem aici ca să împlinim un jurământ. Atunci... cu ce seamănă asta? Când, mai exact, am făcut acel jurământ? Easa a pomenit despre jurământ în visul meu. Mi-a spus: „Urmează drumul care ţi-a fost aşternut dinainte şi vei găsi ceea ce cauţi. Odată ce l-ai găsit, trebuie să-l împărtăşeşti lumii întregi şi să împlineşti promisiunea pe care ai făcut-o.” Promisiunea asta... este ceva ce am făcut în ceruri? Este un jurământ către Dumnezeu? Un jurământ făcut unul către celălalt? Sau către noi înşine? Am stat cu toţii într-o mare sală din ceruri şi am plănuit toate acestea, zicând: bine, deci, ne vedem acolo, jos, nu cumva să întârziaţi!? Pur şi simplu nu înţeleg!

— Maureen, la asta nu pot să-ţi răspund. Este o problemă de credinţă în acest moment, să credem în ceva ce nu putem vedea şi nici înţelege. Poate că este nevoie să găsim *Cartea iubirii* pentru a putea cuprinde cu mintea ce este ea cu adevărat.

O privi îndeaproape preţ de o clipă, cu sentimentul tot mai acut al vinovăţiei, pentru că o bruftuluise. Avea cearcăne mari şi întunecate sub ochi şi părea din cale afară de fragilă. A ei era o povară greu de dus pentru oricine şi majoritatea oamenilor ar fi cedat cu mult timp în urmă. Poate că mersese prea departe.

— De câtă vreme n-ai mai dormit ca lumea?

— Defineşte ce înţelegi prin dormit, răspunse fata după un moment de pauză, strângând din umeri.

— Păi, te cunosc prea bine ca să spun o noapte întreagă, dar măcar câteva ore la rând?

— Nu-mi aduc aminte, zise, clătinând din cap. Nu de ceva vreme încoace.

— Creierul tău are nevoie de odihnă, ca să prelucreze toate informaţiile pe care i le-ai dat, dar tu nu-i dai deloc prilejul să o facă. Trebuie să dormi.

— Ai dreptate, încuviinţă Maureen, dar nu pot să sufăr să iau pilule pentru somn. Nu fac decât să mă zăpăcească şi să mă blegească. Nu mai sunt bună de nimic pe urmă. Îmi amorţesc mintea şi acum nu-mi permit să mi se întâmple asta.

— Ai încercat să spui rugăciuni?

— De ce oare nu m-am gândit la asta? răspunse ea cu un zâmbet vag.

— Ţinând cont că te bucuri de acces direct către cei care trebuie să le audă, chiar cred că ar merita să încerci. Cere şi ţi se va da. Până atunci, eu o să mă duc acasă. Şi mâine nu am de gând să vin decât dacă dimineaţă îmi spui că măcar ai încercat să dormi şi că te-ai mărturisit Domnului Dumnezeului tău. Ce zici de o aşa motivaţie?

— Asta nu e motivaţie, e şantaj. Dar sunt prea obosită ca să mă mai cert cu tine. Aşa că, bine, îţi promit.

Fidelă promisiunii făcute, Maureen se lăsă în genunchi la marginea patului, exact aşa cum obişnuia să o facă în copilărie, îl rugă pe Easa să o ajute, să-i dea o clipă de odihnă şi de alinare în tot acel zbucium. Ştia că se poartă ingrat, după toată milostivirea cu care fusese binecuvântată, şi îi părea cum nu se poate mai rău. Numai că, uneori, era peste măsură de greu, răspunderea o

copleşea. Avea nevoie să se simtă mai ocrotită în toată această încercare.

La urmă făcu ceva ce nu mai făcuse de ani buni. Rosti *Tatăl nostru* şi încercă să-şi amintească exact cum se potrivea rugăciunea în cele şase petale ale rozei.

— Facă-se voia Ta, şopti ea. Pe bune, chiar asta vreau să spun. Şi iartă-mă!

Se cocoţă în pat şi îşi îngădui acea eliberare pe care nu ţi-o dă decât plânsul de unul singur, cât de mult şi cât de tare simţi nevoia să o faci. În acea seară, a ţinut-o îndelung. Purta cu ea în suflet o litanie pe care avea nevoie să o parcurgă: durerea, nesiguranţa şi îndoiala, riscurile, toate acele lucruri care însoţeau experienţele miraculoase ce ajunseseră să facă zilnic parte din viaţa ei. Toate acele emoţii şi temeri pe care nu le putea înfăţişa lumii, nici chiar celor mai apropiaţi. Mai ales, se pare, celor apropiaţi. Toţi aveau nevoie ca ea să fie puternică, depindeau de forţa ei. Aidoma Matildei, şi ea era Cea Aşteptată şi nu avea nicicum voie să se îndoiască de asta, ori să se poarte mai prejos de acest statut.

Cea mai grea dintre toate era singurătatea. Părea o nerozie să spui că era singură, când atâta lume o iubea. Dar nu de lipsa iubirii suferea ea şi pentru asta era recunoscătoare. Solitudinea ei venea din ceva ce ea nu putea controla, din sentimentul că nimeni altcineva, pe tot pământul, nu putea înţelege prin ce trece ea. Cum s-ar fi putut? Cum putea cineva cuprinde cu mintea ce însemna să fii în pielea ei? Să ai pe umeri răspunderea pe care ea o avea, fără să te laşi copleşită, fără să te laşi acaparată, într-atât încât să te paralizeze? Pentru că, în cea mai mare parte a timpului, nici nu-şi putea permite să mediteze la profunzimea lucrurilor pe care încerca să le înfăptuiască ori măcar să se întrebe de ce tocmai ea era aceea care primise o asemenea misiune. Să o facă ar fi însemnat curată nebunie. În schimb, trebuia să trăiască numai în prezent, clipă după clipă, şi să împlinească lucrarea aşa cum îi era

cerută, să fie suficient de puternică pentru a răzbi prin toate piedicile câte i se aşezau în cale.

Aceasta era de fapt marea încercare pentru mintea şi sufletul ei. Paradoxul vieţii lui Maureen era că ei i se cerea să rămână sensibilă şi vulnerabilă şi deschisă afectiv, pentru a putea trăi experienţa viziunilor, pentru a le putea auzi, pentru a putea să creadă în ele. În lumea dură, plină de cinism şi de mult timp înstrăinată de misticism şi de credinţă a secolului XXI, să săvârşeşti ceea ce i se cerea ei reprezenta un act de formidabilă tărie. Nu era uşor să le păstrezi pe toate.

De fapt, nici măcar nu-şi plângea de milă, în adevăratul înţeles al acelor vorbe. Doar că şi-ar fi dorit să mai existe măcar un singur om în lumea întreagă care să o înţeleagă şi cu care să poată sta de vorbă despre acea povară. Poate că tocmai de aceea ajunsese să se simtă atât de apropiată de Matilda, cea care împărtăşise şi ea acelaşi destin ciudat, ce avea puterea de a fi deopotrivă miraculos şi nemilos. Erau surori, ele două, dincolo de timp şi de spaţiu. Din păcate, Matilda murise de un mileniu şi nu prea putea sta la palavre. Maureen spera doar că, dacă va continua să descopere faptele de viaţă ale Matildei, va obţine mai multă consolare decât întrebări.

Epuizată de introspecţii şi de noianul de lacrimi, mai multe decât vărsase de bun timp încoace, începu să se simtă mai bine, deşi obosită. Se rostogoli pe o parte şi, pentru prima dată după mulţi ani, căzu într-un somn liniştit şi fără de vise, până în zori, când primele raze de lumină urcară deasupra Romei, dând strălucire marmurei Panteonului.

După ce ea părăsi biroul, părintele Girolamo rămase descumpănit. Nu se aşteptase defel la o aşa întâlnire cu Maureen şi nici ca ea să ajungă la astfel de concluzii, mai

ales atât de curând. Fie femeia era una dintre cele mai talentate dintre toate vizionarele pe care el le studiase, fie primea straşnică îndreptare divină pe calea pe care se pornise. Ambele scenarii îl interesau în mod deosebit.

Îşi luă de la gât cheia de care nu se despărţea niciodată şi descuie sertarul biroului. Scoase de acolo profeticul manuscris şi începu să-l răsfoiască încă o dată, strângând în toată această vreme cu tărie preţiosul relicvariu în mână.

Canossa – ianuarie 1077

Grigore şi Matilda aveau nevoie de timp pentru a-şi regăsi iubirea şi pentru a se vindeca după pedeapsa pe care o suferise Henric. Chiar Dumnezeu avea să-i ajute, deoarece iarna era prea grea pentru ca papa să se poată întoarce la Roma. De fapt, Grigore al VII-lea găsise o cale de a-şi prelungi vizita până la şase luni de răgaz în Toscana, pentru a sta alături de soţia lui, care-i purta acum copilul în pântece.

Monahul benedictin Donizone va scrie mai târziu despre timpul petrecut de Matilda şi Grigore în Canossa, spunând: „Precum Marta care l-a slujit pe Iisus, atentă, şi precum Maria care a stat la picioarele lui Iisus, Matilda asculta fiecare cuvânt rostit de acest papă”.

La Canossa, au trăit împreună ca soţ şi soţie, întrucât erau înconjuraţi doar de persoanele cele mai de încredere ale Matildei, toţi membri ai ordinului, care juraseră să păstreze secretul despre soţia şi copilul papei. Astfel, în ziua în care Matilda a născut, era înconjurată de cei ce o iubeau cel mai mult.

Spre deosebire de prima naştere, acum se simţea în siguranţă şi în largul ei. Mai mult decât orice, era îndrăgostită pentru vecie de cel care era tatăl copilului, un copil care fusese conceput în mod „imaculat”, aşa cum cere *Cartea Iubirii,* printr-o uniune plină de încredere şi

conştiinţă. Şi, cum Isobel se pregătea să fie moaşă, Matilda ştia că ea şi copilul vor fi îngrijiţi cum se cuvine. Grigore a rămas în capelă, iar Conn i se alăturase, rugându-se ca naşterea să fie fără primejdii.

Băiatul a venit pe lume repede şi fără un travaliu foarte greu pentru mamă. Era micuţ, dar perfect alcătuit, iar strigătele lui puternice arătau că are plămâni puternici şi că e sănătos. Matilda a suspinat uşurată când şi-a luat la piept odorul. Era foarte recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că acest copil s-a născut în siguranţă, atât de mult, încât nu putea, în acest moment de bucurie, să se gândească la viitor. Nu dorea să se gândească la trista realitate că nu va putea niciodată să recunoască public faptul că această fiinţă minunată era copilul ei. Lumea nu trebuia să ştie niciodată că Matilda de Canossa născuse acest băieţel. Lumea nu trebuia să ştie nicidecum că acest băieţel era fiul papei Grigore al VII-lea.

Matilda ţinea copilaşul aproape de obrazul ei, iar privirea lui părea mai înţeleaptă decât cea a unui nou-născut. Deodată, a rămas încremenită, dându-şi seama că mai privise o dată aceşti ochi. Ochii primului ei copil o priveau, fetiţa pe care o numise Beatrice Magdalena, cu doar câteva minute înainte ca ea să treacă în lumea cealaltă.

Era oare posibil să fie acelaşi spirit, se putea oare ca acelaşi copil să se întoarcă la ea sub altă formă? Matilda era convinsă că ochii pe care îi privea erau aceiaşi cu cei pe care apucase să-i vadă atât de puţin înainte. Ochii erau cu adevărat oglinda sufletului, iar Matilda ştia că mai văzuse această privire. Copilul ei se întorsese la ea într-un loc şi într-un moment în care spiritul lui va fi în siguranţă şi îngrijit.

Timpul se întoarce.

Băieţelul, căruia îi dăduseră numele Guidone, a stat cu mama şi cu tatăl lui până la întoarcerea lui Grigore la Roma. Matilda l-a ţinut lângă ea până la sfârşitul verii, când a venit timpul ca ea să se întâlnească cu papa la palatul

Lateran pentru a pune în aplicare planul elaborat pe care îl pregătiseră în timpul petrecut împreună. În ziua dinaintea plecării ei la Roma, Matilda şi-a lăsat fiul în grija călugărilor de la San Benedetto de pe Pad, călugări ai ordinului, care aveau să-l crească în ritul tradiţiilor sacre ale poporului lor. Dacă Matilda nu putea să spună că era copilul ei, măcar îl va încredinţa lui Dumnezeu.

Capitolul cincisprezece

Roma, octombrie 1077

Regele Henric al IV-lea aşteptase luni de zile în Lombardia, observând cu multă atenţie poziţia lui Grigore. Se confrunta însă cu multe probleme, deoarece ducii care îi ceruseră să se supună papei erau îngroziţi de cât de repede întorsese roata regele lor. Dându-şi seama, fără îndoială, că un asemenea om era lipsit de onoare, ducii rebeli ai Germaniei îl aleseseră pe Rudolf al Suabiei ca nou monarh. Această alegere era susţinută de jumătate dintre teritoriile Germaniei, în timp ce cealaltă jumătate îi rămăsese loială lui Henric. Se anunţa un război civil sângeros, dar acest lucru nu-l împiedica pe Henric să continue atacurile asupra lui Grigore şi a Matildei.

La Canossa, în timpul petrecut împreună, cei doi plănuiseră o strategie prin care proprietăţile Matildei să fie protejate, dacă Henric decidea să le confişte în baza legii salice. După cum făcuse şi tatăl lui, Henric ar fi putut încerca să pună mâna pe toată Toscana, deoarece făcea parte dintre feudele regelui Germaniei. Putea, de asemenea, să i le ofere lui Godefroi de Bouillon, moştenitorul legal al cocoşatului, în schimbul unui jurământ de loialitate şi al unei părţi foarte mari din dările cu care va fi împovărat poporul din Toscana. Oricare dintre aceste variante ar şi dus la un război între Italia şi Germania.

Oricare dintre aceste posibilităţi s-ar fi putut dovedi catastrofală pentru Matilda şi pentru papă.

Pe când Matilda şi însoţitorii ei se apropiau de Roma, Conn era lângă ea. Nu prea era sigur de primirea pe care avea să i-o facă populaţia Romei şi intenţiona să stea lângă ea, în cazul în care aceştia ar fi avut o reacţie ostilă. Chiar şi poziţia lui Grigore în Roma era acum relativ nesigură, deoarece lipsa lui un timp atât de îndelungat nu fusese deloc privită cu ochi buni de cardinali şi de familiile nobile care îl susţineau. Toţi o învinovăţeau pe Matilda, iar Conn se temea de ostilitatea lor.

— Deocamdată e linişte, remarcă la un moment dat.

— Mulţumită lui Dumnezeu.

Au mers în tăcere câteva clipe, apoi Matilda a continuat.

— Conn, vom trece peste asta. Cu declaraţia pe care m-am pregătit să o fac, cred că putem câştiga încă o dată sprijinul romanilor.

Conn rămăsese un timp pe gânduri.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Este... un risc foarte mare, Tilda.

Matilda înghiţi în sec. Era agitată din cauza deciziei pe care o luase şi a declaraţiei pe care avea s-o facă la Roma în ziua următoare, ca urmare a acestei decizii. Dar era, de asemenea, hotărâtă să-şi ducă planul până la capăt.

— Este un risc pe care sunt pregătită să mi-l asum şi cred că îl va salva pe Grigore. De altfel, este singura posibilitate pentru mine. Grigore este mai important pentru mine decât viaţa însăşi, mai mult chiar decât Toscana. Aş risca orice pentru el.

Conn a dat din cap tăcut. Ştia asta, fie că îi plăcea sau nu.

Astfel, chinuită de nesiguranţă, contesa de Toscana se îndrepta către Roma, hotărâtă să-şi salveze moştenirea, să întărească poziţia lui Grigore şi aceea a Bisericii pe care intenţionau să o reformeze şi să-l înfrângă pe odiosul Henric o dată pentru totdeauna.

Când Matilda de Canossa a ajuns la palatul Lateran, era înveşmântată elegant într-o rochie din catifea roşie împodobită cu blană de hermină şi purtând coroana ducală de aur cu floare de crin peste voalul de mătase. Părea măreaţă şi plină de bogăţie ca o împărătească; apariţia ei din acea zi va fi pomenită şi înregistrată pentru posteritate de către scribi şi artişti. De faţă cu toate familiile nobile ale Romei, care aşteptau să audă declaraţia ei istorică, ea s-a ridicat şi a citit cu voce tare următoarea proclamaţie:

> Eu, Matilda, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu care există, contesă de Toscana, las moştenire pentru binele sufletului meu şi pentru binele neamului meu, Sfântului Scaun de la Sfântul Petru, prin mâna papei Grigore al VII-lea, toate bunurile şi proprietăţile mele legale şi tot ceea ce am moştenit sau îmi aparţine de drept sau ceea ce prin lege îmi aparţine.

Imediat după ce ea a dat citire actului, printre cei ce erau prezenţi s-a făcut linişte. Nimănui nu-i venea să creadă ceea ce auzise. Era posibil aşa ceva? Contesa din Toscana, cea mai puternică femeie din Europa, renunţa la toate bogăţiile ei lumeşti în favoarea Bisericii? Tocmai proclamase că toate proprietăţile ei – care însumau aproape o treime din Italia şi care erau cu siguranţă teritoriile cele mai bogate şi mai importante strategice – erau acum sub controlul absolut al lui Grigore al VII-lea?

Era un lucru şocant, neaşteptat şi strălucit. Dintr-o singură lovitură, Matilda proteja Toscana, întărea poziţia papei şi a Romei, în timp ce micşora drepturile lui Henric asupra teritoriilor italiene. Nobilii din Roma şi cardinalii erau copleşiţi de spectacolul formidabil de loialitate şi generozitate, care nu mai fusese văzut până atunci. Grigore trebuia să fie cu siguranţă un om binecuvântat şi venerabil,

mai mult decât vrednic de mitra papală, dacă asigurase Bisericii o donaţie atât de mare şi neasemuită. Matilda a fost imediat proclamată salvatoarea Romei, iar strigătele răsunau din palatul Lateran:

— Dumnezeu să o binecuvânteze pe contesa Matilda! Să trăiască pentru totdeauna!

Matilda s-a mutat la Roma, petrecându-şi următorii trei ani cu mult iubitul ei Grigore şi organizând administrarea teritoriilor ei prin intermediul Bisericii. A cerut clauze speciale pentru ca mănăstirea San Benedetto de pe Pad să fie protejată de papă pentru totdeauna, deoarece aceasta era acum atât un loc important pentru ordin, cât şi locuinţa fiului său. Matilda şi papa au fost de nedespărţit în timpul pe care l-au petrecut în Roma împreună şi, datorită generozităţii ei faţă de Biserică, nimeni nu îndrăznea să bârfească despre acest lucru. Prezenţa ei era acceptată, dacă nu întotdeauna venerată, datorită extraordinarei donaţii. Era o dovadă a iubirii ei eterne faţă de Sfântul Petru.

Donizone, scriind mai târziu despre zilele petrecute de Matilda şi Grigore la Roma, spune: „Înţeleapta contesă a păstrat cuvintele acestui om binecuvântat în inima ei, precum regina din Saba păstra cuvintele sfinte ale lui Solomon”.

Matilda făcuse pe deplin împăcată declaraţia prin care dona toate proprietăţile ei papei. La urma urmelor, el era soţul ei.

Reacţia lui Henric faţă de planul straniu al Matildei şi al lui Grigore de a dona Toscana tronului Sfântului Petru – Toscana lui – a fost să ceară din nou detronarea papei. De

data aceasta, regele a mers mai departe ca oricând, numind un antipapă în locul lui Grigore. Guiberto, arhiepiscopul de Ravenna, care îl slujise şi pe tatăl lui Henric, a fost ales papă de către episcopii germani schismatici.

Grigore a răspuns excomunicându-l pe Henric pentru a doua oară. Tot pentru a doua oară l-a excomunicat şi pe antipapa Guiberto. Totul era pregătit de bătălie, iar Henric abia aştepta lupta. Dar de această dată era un conflict cât se poate de personal, iar regele decisese că va răsuci cuţitul în rana verişoarei lui, diminuându-i autoritatea în locul cel mai sfânt pentru poporul ei: Lucca. Henric a cucerit Lucca întorcându-i pe oameni contra contesei şi a papei, l-a alungat pe episcopul Anselmo şi a confiscat proprietăţile care aparţineau ordinului. Din fericire, *Libro Rosso* a fost salvată, iar învăţătorul şi membrii mai vechi ai ordinului au plecat la San Benedetto de pe Pad, sub paza credinciosului Conn. Lucca a ieşit astfel din ducatul Toscanei, cerându-şi independenţa, căci îmbrăţişase ideile antipapei împreună cu lorzii schismatici ai Lombardiei, care erau loiali lui Henric. Matilda a fost răvăşită de această pierdere, dar nu a avut timp să sufere, deoarece Henric îşi continua atacurile perfide, atât asupra Toscanei, cât şi asupra papei.

Matilda avea de ce să fie îngrijorată. Darul făcut Bisericii o punea la adăpost de Henric, dar numai cât timp papa îi era loial ei şi îi permitea să-şi administreze liber teritoriile. Dacă Grigore era detronat şi înlocuit cu antipapa lui Henric, ea risca să piardă tot ceea ce aparţinuse familiei ei, ceea ce luptaseră să construiască şi să apere. Iar Henric devenea tot mai puternic, întrucât ducii italieni, dintre care mulţi se aliaseră cu contingentul schismatic încă din prima zi a învestiturii lui Henric, se uniseră pentru a-l susţine pe antipapă în speranţa de a evita invazia forţelor germane.

Echinocţiul de primăvară al anului 1081 nu a fost un motiv de sărbătoare a aniversării Matildei, aşa cum era în fiecare an. Ziua aducea veşti periculoase şi tulburătoare. Henric al IV-lea trecuse Alpii şi se îndrepta spre Apenini cu o armată. Venea să revendice Toscana.

Matilda şi Grigore au petrecut acea noapte în turnul ei din Isola Tiberina, discutând liniştiţi ce aveau de făcut. Singura soluţie era ca ea să se întoarcă imediat în Toscana şi să se pregătească pentru apărarea pământurilor sale. Era un moment greu şi trist, în care se gândeau la natura cumplită a situaţiei în care se aflau.

Regele german năvălise cu o armie imensă şi era nevoie de toate forţele Matildei – pe care Henric le diminuase sistematic în ultimii ani – pentru a i se opune.

— Nu ştiu când te voi mai vedea, porumbiţa mea, şopti Grigore, sărutând-o şi îmbrăţişând-o uşor.

Îi mângâia obrazul cu degetele lui lungi, îşi trecea printre degete şuviţele părului ei în timp ce vorbea. Părea că vrea să-şi întipărească în minte cele mai mici trăsături ale chipului ei preaiubit.

— Războiul va fi tot mai greu. Dumnezeu te trimite în Toscana, dar vrea ca eu să rămân pentru a mă apăra la Roma. Trebuie să ne lăsăm în voia Lui, desigur, dar nu pot spune că o înţeleg.

În ochii ei luceau bobiţe înrourate de lacrimi. Îi luă mâinile în ale ei.

— Voia lui Dumnezeu s-a făcut, Grigore, aşa cum trebuie de fiecare dată. Într-o zi, cândva, o vom înţelege, chiar dacă nu putem pricepe azi. Poate că aceasta este cea mai mare încercare prin care vom trece noi, ca suflete-pereche – încercarea lui Solomon şi a reginei din Saba, de a şti că trebuie să ne despărţim, aşa cum ne cere datoria, dar să ştim, de asemenea, că nu vom fi niciodată despărţiţi cu adevărat. Pentru că suntem legaţi în inimă şi suflet, aşa cum am fost de la începutul lumii. Iar ce a împreunat Dumnezeu...

— Omul să nu despartă.

Grigore termină propoziţia şi o cuprinse într-o îmbrăţişare plină de încredere, iar spiritele lor se contopiră o dată pentru totdeauna în uniunea pasională a trupurilor lor.

Când Matilda s-a întors în Toscana, a cerut să fie pictat un tablou, un dar pentru Grigore. A cerut ca fiul ei să fie adus la Canossa. Guidone era acum un băiat de cinci ani, isteţ şi frumos, cu bucle negre şi ochi cenuşii, oglinda perfectă a tatălui său. Matilda îl ţinea în poală, când îl putea opri din agitaţie, în timp ce unul dintre monahii de la San Benedetto, un miniaturist foarte talentat, le făcea portretul. Cum tabloul trebuia să ajungă la papă în vremurile tulburi ale războiului, subiectul a luat forma picturilor Madonei cu Pruncul. Matilda purta mătăsurile ei albastre somptuoase, veşmintele de ceremonie, şi-şi acoperise părul cu vălul, peste care îşi pusese coroana, semnul că este o urmaşă a lui Carol cel Mare. Diadema aurie era împodobită cu flori de crin, iar coroana avea aceleaşi cinci bijuterii care se aflau şi pe *Libro Rosso.* În partea de sus a pergamentului era înfăţişată fortăreaţa din Canossa, iar o porumbiţă perfect redată plutea deasupra imaginii mamei cu copilul ei.

Pentru un ochi neştiutor, acesta era un portret al Maicii cu Fiul ei, care arăta devoţiune totală. Pentru papa Grigore al VII-lea, era chipul iubit al soţiei lui, împreună cu fiul lor.

Destinul este ceea ce cauţi. Destinaţia este ceea ce găseşti.

Oricine caută trebuie să continue căutarea până când va găsi, deoarece căutarea este tainica sarcină care îi duce pe

toţi bărbaţii şi pe toate femeile spre deplina împlinire. Ce s-ar întâmpla dacă ne-am opri toţi din căutarea lui Dumnezeu? Lumea s-ar întuneca, pentru că nu am avea cum să înţelegem lumina.

Dar cei care ştiu că trebuie să caute l-au găsit deja pe Dumnezeu.

Atunci când îl găsim pe Dumnezeu, apare o nelinişte, înţelegerea că tot ceea ce am crezut vreodată că este dincolo de iubirea lui Dumnezeu este o iluzie.

Şi, în sfârşit, este uimirea. Uimirea că lumea creată de Voia Divină este perfectă şi mai frumoasă decât ne-am închipuit vreodată.

Din *Cartea Iubirii*
Aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Roma, în prezent

— Guidone.

Maureen a fost prima care a rostit numele fiului Matildei, dar şi lui Bérenger îi trecuse prin minte aceeaşi idee.

Luase copiile documentelor trimise la Castel, arborele genealogic care începea cu un copil pe nume Guidone, născut la Mantova în 1077. Le arătă lui Peter şi lui Maureen.

— Acum înţeleg, explică el. Când am primit acest document, am făcut nişte cercetări pentru a descoperi cum ar fi putut Michelangelo să aibă legătură cu toate acestea. Am găsit mai multe referiri la faptul că el a susţinut mereu, pe faţă, că e un descendent al Matildei de Toscana. A fost luat în râs pentru aceste afirmaţii, deoarece istoria consemnase că Matilda nu a avut decât o fiică – Beatrice, care a murit în ziua în care s-a născut. Michelangelo refuza să dea mai multe amănunte, insista doar că el ştia cine este şi că era descendentul Matildei.

— Deci el ştia, rosti Maureen. Ştia despre Matilda şi Grigore şi ştia despre Guidone, pentru că de aici venea linia lui de descendenţă.

Bérenger a dat din cap.

— Arta va salva lumea? Acest lucru deschide o abordare absolut nouă a operelor de artă create de el, nu-i aşa?

Maureen îl atinse uşor cu mâna pe Peter, care stătea lângă ea.

— Precum superba sculptură *Pietà* din bazilica San Pietro, care cu siguranţă nu este o mamă cu copilul în braţe.

Peter a dat din cap.

— E posibil să ai dreptate, dacă ne bazăm pe acest lucru. Îţi dai seama, desigur, că acest lucru ne pune în faţa mult mai multor întrebări decât răspunsuri?

Maureen râse.

— Nu e aşa mereu?

Dar întrebările despre contribuţiile lui Michelangelo la păstrarea adevărului erau nevoite să aştepte investigaţiile. Poliţia Romei venise să ia o declaraţie în legătură cu furtul din camera lui Maureen. Deşi ei considerau că era un jaf oarecare, Bérenger şi Peter erau convinşi că persoana care furase computerul şi carneţelele căuta chiar notiţele lui Maureen.

Ea nu ştia ce să creadă, era doar foarte supărată din cauza pierderii, iar acum nu mai avea nici un mijloc prin care să-şi noteze gândurile şi visele. Poate chiar că avea să doarmă fără vise la noapte.

Extenuată după toate cele petrecute în acea zi, Maureen hotărî să se culce devreme. Se întinse în pat, iar ultimul lucru care i-a străbătut mintea a fost revelaţia şocantă că ea şi Lucia Santos erau surori în spirit. Şi visul nu a întârziat să apară. Viziunea care a urmat a fost mai vie decât oricare alta de până atunci.

Înainta prin ceaţă, acea perdea gri-argintie care se întindea peste câmpurile Irlandei în apropiere de coasta vestică. Era miezul nopţii şi străzile din Knock erau pustii. Magazinele de suvenire cu rozarii din marmură de Connemara şi ilustrate lenticulare îşi închiseseră de mult uşile pentru pelerini. Maureen mergea singură spre biserica dedicată Sfântului Ioan Botezătorul, cu clopotniţa ei înaltă de culoarea cărbunelui, ce se înălţa spre ceruri. Biserica strălucea în lumina lunii ce răzbătea prin ceaţă şi, în timp ce se apropia de celebrul, fronton sudic, observa o strălucire fluorescentă care venea din partea stângă a zidului.

Cei trei s-au ivit pe rând, începând din stânga. Bărbatul mai vârstnic a apărut primul, într-un vârtej de lumină argintie. Era la fel cum îl descriseseră sătenii, acum o sută cincizeci de ani: cu păr cărunt şi barbă. Prezenţa lui era însă ameţitoare. Avea o energie care era mai degrabă paternă decât patriarhală. Gesticula spre cealaltă parte a zidului cu ambele mâini, ca şi cum ar fi creat o nouă imagine din lumină, în dreapta lui Maureen. Acolo, lumina s-a făcut mai puternică şi a apărut al doilea personaj.

Era bărbatul mai tânăr, cel pe care sătenii îl identificaseră ca fiind Sfântul Evanghelist Ioan. Se vedea limpede că este tânăr, având părul lung pe care artiştii din Evul Mediu şi Renaştere îl desenau pentru a înfăţişa un bărbat tânăr. Şi el emana o energie puternică, dar aura îi părea foarte diferită de cea a bărbatului mai vârstnic. Tânărul era îmbrăcat în veşminte de ceremonie şi ţinea o predică. Maureen nu putea auzi cuvintele, dar păreau puternice, spuse din inimă şi pline de iubire. Tânărul avea un farmec aparte, care i-a înmuiat inima lui Maureen în timp ce îl privea. Cartea pe care o ţinea în mână se vedea acum mai bine, datorită luminii care strălucea: era enormă, dar tânărul o ţinea într-o singură mână fără prea mare efort

în timp ce citea din ea. Cartea era învelită într-un fel de piele de un roşu-închis, cu legături aurii. Cinci ornamente aurii în formă de X decorau coperta. Pe când Maureen încerca să studieze coperta cărţii, o explozie puternică de lumină s-a produs în centrul zidului.

Ambii bărbaţi, cel mai în vârstă şi cel tânăr, s-au întors spre centru, gesticulând către apariţia care se forma cu o graţie infinită din lumină. Era cea mai frumoasă femeie pe care Maureen o văzuse vreodată. Sublimă, elegantă, graţioasă, rochia ei era dintr-un fluid argintiu şi era încoronată cu o aureolă din stele strălucitoare, iar crini albi şi trandafiri roşii îi împodobeau veşmintele. Plutea deasupra celorlalţi, angelică şi diafană. Ca şi bărbatul cel tânăr, şi femeia părea că ţine o predică. Stătea într-o poziţie de autoritate absolută, era, evident, personajul central din acest tablou, transmiţând un mesaj în tăcere, dar cu mare intensitate. Maureen privea încremenită, până când femeia s-a uitat deodată în jos şi şi-a aţintit ochii asupra ei, spunându-i câteva cuvinte pe care a putut să le audă:

— Nu sunt cine crezi tu că sunt.

Apoi a zâmbit, cu o expresie plină de lumina lunii şi a stelelor, privind-o mai întâi pe Maureen, apoi pe bărbatul mai tânăr şi în final pe cel mai vârstnic, după care şi-a întins braţele spre ei. Cei doi s-au apropiat de ea, iar lumina a devenit mai puternică şi cele trei apariţii s-au contopit într-o explozie de lumină strălucitoare şi eternă.

Era mijlocul nopţii în Roma, iar luminile proiectoarelor de pe Pantheon se stinseseră de mult. Maureen s-a trezit în camera întunecată, în contrast total cu viziunile luminoase care i se arătaseră în vis.

Visul ei despre Knock. Visul ei despre apariţii. Visul ei despre femeia uimitor de frumoasă care i-a spus un singur lucru.

Maureen a aprins veioza de pe noptieră şi s-a ridicat, frecându-se la ochi pentru a se trezi mai bine. Din instinct, a întins mâna după carneţel, apoi, şi-a amintit de furt. S-a îndreptat spre mini-bar şi a luat o sticlă de apă San Pelegrino şi un carneţel de hotel; s-a aşezat la birou şi a scris: „Nu sunt cine crezi tu că sunt.”

Deci... cine era ea?

Maureen a deschis fereastra din care se putea vedea Piazza della Rotonda. Luna era în creştere, aproape plină, fiind singura sursă de lumină din piaţă. Frumoasa fântână clipocea la orice oră din zi şi din noapte, iar Maureen asculta sunetul apei care curgea când privirea i-a căzut pe obelisc, un monument adus din Egipt la Roma cu mari cheltuieli şi eforturi, pentru construcţia unui templu dedicat lui Isis. Zeiţa Isis era pentru egipteni marea zeiţă a misterelor, mama zeilor. Isis, pe care atât romanii, cât şi egiptenii o numeau Regina Cerurilor.

„Regina Cerurilor.” Acest titlu fusese dat unui mare număr de entităţi spirituale feminine: Isis, Fecioara Maria, numeroase zeiţe din aproape toate mitologiile orientale, precum Inanna din Sumer, Iştar din Mesopotamia, Asherah şi izraelita chiar Maria Magdalena de către credincioşii ei eretici francezi.

Dar, dacă exista o Regină a Cerurilor, acest lucru nu presupunea că exista şi un rege? Şi că ar fi căsătoriţi? Şi egali?

Maureen se gândea cu atenţie la visul din care tocmai se trezise, analizând fiecare detaliu al apariţiilor. Ordinea în care personajele au apărut trebuia să fie importantă. Primul care se arătase în vis era bărbatul mai în vârstă.

„Tatăl.”

Următoarea apariţie fusese a bărbatului mai tânăr.

„Fiul.”

Iar apariţia finală, fiinţa feminină divină de o lumină şi o strălucire atât de mari, încât nici măcar în starea de vis picioarele ei nu atingeau pământul.

„Sfântul Duh.”

Maureen înţelesese că sătenii irlandezi au avut, într-adevăr, cea mai binecuvântată şi sfântă viziune. Dar ceea ce văzuseră ei nu era o viziune cu Fecioara Maria, soţul ei şi Ioan Evanghelistul. Apariţia de la Knock reprezenta Sfânta Treime.

Iar în acea treime, Sfântul Duh era cel mai important. Şi era o femeie.

Maureen l-a sunat pe Peter cât de devreme a considerat că se poate. Din fericire, era treaz. Şi fusese fascinat de visul ei.

— Sfântul Duh este vreodată considerat feminin, Peter? Pentru noi a fost întotdeauna „Spiritul Sfânt” care este categoric nefeminin, dar nu cumva aceasta este o transformare târzie?

Peter îi confirmă că, într-adevăr, în unele tradiţii se credea că Sfântul Duh era feminin, dar acestea fuseseră considerate „elemente extreme” şi deci, eretice. Sau nebuneşti.

— În limba elenă, cuvântul folosit pentru spirit este adesea *pneuma,* care are un gen neutru. Se presupune că este masculin, desigur. Dar există şi savanţi care argumentează că genul este diferit în alte limbi, mai ales în ebraică şi aramaică şi cred că şi în siriană.

— Dar porumbiţa? întrebă Maureen. Sfântul Duh este adesea simbolizat astfel în artă, nu-i aşa? Şi porumbiţa nu este feminină?

— Ei bine, porumbiţa simbolizează Sfântul Duh pentru că apare la botezul lui Iisus în Iordan. Dar ai dreptate, de multe ori este un simbolism al feminităţii. Gnosticii credeau că Sfântul Duh era o femeie, cu numele Sophia. Sophia este entitatea care reprezintă înţelepciunea divină feminină, un

fel de zeiţă, dar mai puţin umanizată. Este uneori reprezentată de o porumbiţă.

Maureen se gândea la documentele despre Matilda.

— Precum în *Cântarea Cântărilor*? Porumbiţa mea? Neprihănita mea? Ar putea exista aici o conexiune? Se referă Cântarea cu adevărat la uniunea lui Dumnezeu cu jumătatea lui – să o numim soţia sa din lipsa unui termen mai bun – şi a lui Solomon cu regina din Saba?

Peter era de-a dreptul ameţit şi era doar 7.30 dimineaţa.

— Lasă-mă câteva ore să fac nişte traduceri şi voi termina până la prânz.

Peter se ţinuse de cuvânt. La prânz, când a ajuns în camera de hotel a lui Maureen, era încărcat cu câteva dosare cu documente. Au împrăştiat hârtiile pe care Peter i le adusese să le analizeze pe tot biroul şi pe patul din cameră. Înainte de a se cufunda în studiu, Maureen îl întrebă pe Peter despre rugăciunea cunoscută drept a Născătoarei de Dumnezeu.

— Nu trebuie să-ţi amintesc de unde vine această rugăciune, pentru că tu m-ai învăţat.

— Da, e din Evanghelia după Luca. Din capitolul întâi.

— Aha! Deci este o rugăciune canonică, aşa cum este şi *Tatăl nostru.* Dar numai parţial. La urma urmei, ce altceva m-ai învăţat despre capitolul întâi din Evanghelia după Luca? Şi ce mai ştim despre Luca al nostru?

— Luca a fondat Ordinul Sfântului Mormânt, aşa că noi încercăm să aflăm care ar fi fost motivaţia lui originară, corect? Bun, văd încotro ne îndreptăm. În Noul Testament, numele Mariei nu este rostit. A fost adăugat mai târziu. Rugăciunea, aşa cum este spusă de îngerul Gabriel, era: „Bucură-te, ceea ce eşti plină de har; Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei”.

Maureen dădu din nou din cap aprobator.

— Cu siguranţă, această rugăciune se referă în acest context la mama lui Iisus. Dar ce vreau să spun este: dacă rugăciunea nu este doar despre ea? Dacă ea este doar una dintre numeroasele femei alese pentru a întruchipa această formă a lui Dumnezeu? Este aspectul creator, fertil, matern care dă naştere noilor vieţi. Şi dacă numele ei nu a fost folosit în forma originală pentru că Luca ne indica astfel că această rugăciune este pentru toate femeile credincioase şi iubitoare care concep copii, cum ne spune Matilda, cu încredere şi conştiinţă? Adică, potrivit *Cărţii Iubirii* şi Evangheliei după Filip, definiţia unei Imaculate Concepţii.

Peter avea nevoie de timp să se gândească la toate acestea, aşa că au hotărât că ar fi cel mai bine să parcurgă toate notele pe care le făcuse mai devreme şi să vadă unde îi ducea noua teorie a lui Maureen.

— Să începem cu canonul tradiţional, întrucât eu cred că acesta are impactul cel mai rapid şi mai puternic. Am adus câteva exemple de probleme critice de traducere. Traducerea este totul, îi spuse el, scoţând două foi de hârtie. Mai întâi, vreau să-ţi arăt un verset din Evanghelia după Ioan, 14.26, care ilustrează bine acest lucru. Iată traducerea canonică. Spune aşa:

> Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.

Peter ţinea în mână o foaie pe care imprimase doar acel verset. Apoi îi întinse altă foaie, cu acelaşi verset într-o traducere diferită.

— Acum, iată varianta aceasta. Este o traducere din aramaică şi se potriveşte cu alta din siriană, găsită pe nişte pergamente din mănăstirea Sf. Ecaterina din Alexandria de pe Muntele Sinai şi care sunt datate dinaintea textelor greceşti. Ce crezi despre asta?

Maureen citi traducerea mai veche cu voce tare.

— Dar Ea – Spiritul, Paracletos – pe care El o va trimite la voi. Tatăl meu în Numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile; Ea vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.

Maureen se aşeză pe pat.

— Uau! Varianta aceasta pune foarte bine în evidenţă femininul. Se gândi un moment la cele auzite. Dar *Paracletos?* Ce înseamnă?

— Tradiţional se traduce ca „mângâietor" sau chiar „sfătuitor". Dar cred că traducerea mai bună este „cel care mijloceşte". Aşa că se poate afirma că aici Paracletos este mijlocitorul între oameni şi Tatăl Ceresc.

— Care este un rol foarte feminin şi matern, nu-i aşa?

— Are legătură şi cu un concept interesant din Vechiul Testament, acela al „Mângâietorului". Iată aici un pasaj din *Isaia,* capitolul 66, care îl compară pe Iahve cu o mamă care îşi mângâie copilul. Cartea lui Isaia este plină de referiri la Dumnezeu care se poartă ca o mamă – Dumnezeu ca o mamă în chinurile naşterii, Dumnezeu ca o mamă care naşte Israelul şi îl apără. În ebraică, cuvântul folosit pentru Sfântul Duh este *ruach,* care poate fi masculin sau feminin, în funcţie de context. În aramaică are corespondentul *ruacha.* Dar aici este categoric feminin.

Peter luă încă o foaie de hârtie, cu două traduceri.

— Ştiu că Pavel nu este favoritul tău, dar am aici un citat important din Romani, capitolul 8, care ne dă un motiv să ne oprim la el: „Duhul însuşi mărturiseşte împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu."

— Compară asta cu versiunea din aramaică!

Îi întinse foaia lui Maureen, care o citi cu voce tare:

— Ea, Ruacha, adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Peter găsise aceste documente în timpul cercetărilor pe care le făcuse în acea dimineaţă.

— Acum, uită-te la pasajul ăsta din Evanghelia lui Filip, care ne ajută foarte mult în căutarea *Cărţii Iubirii.* Cred că acest pasaj este dovada incontestabilă.

Maureen se uita la textul copiat din Evanghelia gnostică a lui Filip. În partea de sus a paginii, Peter copiase pergamentul în coptă, rândurile fiind de la pagina 57, foaia 103. Traducerea lui Peter era alături:

> Unii spun că Maria a fost lăsată însărcinată de harul Sfântului Duh.
>
> Dar ei nu ştiu ce spun.
>
> Cum poate femininul să însărcineze femininul?

Maureen şi Peter rămăseseră muţi, uitându-se unul la celălalt, lăsând textul să vorbească singur cu puterea lui simplă şi pură. Maureen a rupt tăcerea într-un final:

— Oare totul se referă într-adevăr la ceva cu totul şi cu totul diferit de tot ce am crezut vreodată, Pete?

— Adică?

— Ei bine, credeam că totul era cu scopul de a o răzbuna pe Maria Magdalena, de a face ca lumea să-şi dea seama cine a fost ea şi de ce este importantă. Ea a fost soţia lui Iisus şi prietena lui cea mai bună, partenera lui şi urmaşa aleasă. A adus creştinismul în Europa şi a riscat totul, împreună cu copiii ei, pentru a vedea că această credinţă înfloreşte şi rezistă. Numai aceasta şi este o hotărâre cât se poate de înaltă.

— Dar...

— Dar... dacă nu aceasta este ideea? Adică, da, contează, bineînţeles, este o idee, şi încă una importantă. Dar poate nu este ideea supremă.

— Continuă!

— Probabil că Maria Magdalena este simbolul unui aspect mai larg. Probabil ceea ce reprezintă ea, mai mult decât soţia lui Iisus în aspectul său uman, este faptul de a fi soţia

lui Iisus în aspectul său divin. El este Dumnezeu, iar ea este jumătatea lui Dumnezeu. Precum în cer, aşa şi pe pământ.

— Aspectul feminin al divinului?

— Da. Dar nu în forma tradiţională, considerată păgână, a unei zeiţe sau a unei zeităţi mai mici. Ci ca aspect a lui Dumnezeu. Faţa egală, feminină a lui Dumnezeu, dacă vrei. Jumătatea feminină, care completează jumătatea masculină a lui Dumnezeu. În acest caz, văzută sub forma Sfântului Duh.

Peter se gândea la acest lucru, uitându-se peste notiţele pe care le făcuse mai devreme.

— Stai să-ţi citesc ceva ce mi s-a părut foarte interesant. „S-a speculat chiar că numele lui Dumnezeu, Iahve, ar fi evoluat de la Ya-Hu, care înseamnă «porumbiţă maiestuoasă» şi care era numele unei vechi zeiţe, soţia lui Dumnezeu, numit El. Cei doi, El şi Ya-Hu, s-au unit într-unul şi au fost numiţi în final Iahve, care mai târziu este cunoscut doar ca masculin.” Acum să fim corecţi, există multe alte teorii despre originile lui Iahve, iar aceasta este doar una dintre ele şi cu siguranţă nu este cea acceptată de savanţi.

Maureen zâmbi.

— În ultima vreme, mi-am dat seama că prefer teoriile care nu sunt acceptate de învăţaţi. Ştii, scriitorul francez Louis Charpentier spunea că, atunci când istoria şi tradiţia nu coincid, poţi fi sigur că istoria greşeşte. Sunt de acord cu el de data aceasta. Prefer să cred tradiţiile care au rezistat în Franţa şi Italia vreme de milenii, în locul unui set de principii academice care au fost create pentru a susţine puterea structurilor în locul adevărului.

Se îndreptă apoi către fereastră şi o deschise ca să lase aerul de primăvară târzie să intre în cameră. Rămase un timp cu privirea aţintită asupra obeliscului zeiţei Isis. În dreapta, la câteva sute de metri, erau o piaţă şi o biserică dedicate Mariei Magdalena. În stânga, la aceeaşi distanţă se afla o biserică în cinstea Fecioarei Maria, construită

peste un templu dedicat zeiţei înţelepciunii – Minerva la romani dar cunoscută şi ca Sophia, Zeiţa înţelepciunii Divine. În faţa ei se afla un obelisc în cinstea lui Isis.

— Notre Dame, spuse ea brusc.

— Ce e cu ea?

Mintea lui Peter zburase de îndată la monumentul gotic din Paris.

— Nu catedrala. Ea. Notre Dame. Doamna noastră. De doi ani mă străduiesc să dovedesc că toate bisericile din Franţa care se numesc Notre Dame sunt dedicate Mariei Magdalena, corect?

Peter a dat din cap aprobator. El o ajutase în această cercetare foarte convingătoare. Era limpede pentru amândoi că bisericile Notre Dame şi bisericile unde se aflau statui cu Fecioara Neagră aveau toate legătură cu erezia Magdalenei.

— Ei bine, chiar sunt, sunt sigură de asta şi la fel eşti şi tu. Dar dacă acesta nu este sfârşitul? Dacă toate „Doamnele noastre” – fie că se numesc Magdalena, Fecioara Maria, Isis, Minerva sau Sophia – sunt aceeaşi persoană? Şi dacă ele ne spun că Dumnezeu are un aspect feminin? Sau că Dumnezeu are o soţie şi o iubită? E posibil ca toate aceste altare să fi fost construite pentru a echilibra balanţa? Ştim că toate catedralele gotice – toate purtând numele de Notre Dame – erau temple în cinstea lui Dumnezeu. Dar nu cumva erau, de fapt, închinate aspectului feminin al lui Dumnezeu? Ea este Notre Dame. Ea este Doamna Noastră. În toate aspectele ei. Pentru că toate sunt importante, indiferent de ce personificare iau pe pământ.

Lui Peter îi venise o idee.

— Timpul se întoarce?

Dar nu avu timp să termine ceea ce avea de spus, întrucât fură întrerupţi de o bătaie în uşă. Era Lara, fata de la recepţie. Maureen primise un plic prin curier, iar ea

urcase să i-l dea sus, crezând că este legat de dispariţia genţii şi a laptopului.

Maureen îi mulţumi Larei şi se întoarse în cameră. Recunoscuse imediat plicul şi monograma ciudată. Textul „Slavă lui Ichtys” era la fel. Acest mesaj era foarte simplu:

Facerea 1:26
Facerea 3:22
Amor vincit omnia,
Destino

Maureen vorbi prima:

— Uită-te la al doilea număr de verset. 3:22.

Peter i-o luase mult înainte. Era primul lucru pe care-l observase. De când Maureen îi povestise visul ei, era fixat pe „coincidenţa” zilei ei de naştere cu cea a Luciei Santos.

— Data naşterii tale.

— Ştii versetul?

— Nu pot cita cuvânt cu cuvânt din *Facerea,* dar capitolul întâi confirma crearea lumii, iar capitolul al treilea izgonirea din rai. Am mereu Biblia la mine, pentru referinţe. Am doar versiunea canonică, dar mai târziu putem căuta versiuni şi exprimări mai vechi.

— Începe cu primul verset din listă. *Facerea* 1:26.

Peter o găsi repede.

— Facerea: „Şi a zis Dumnezeu: «Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră, să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietăţile ce se târăsc pe pământ şi tot pământul»„.

A dat pagina repede la capitolul al treilea, căutând versetul 22.

— Acest verset vine după ce Adam şi Eva au muşcat din mărul din grădină: „Şi Domnul Dumnezeu a zis: «Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele şi răul. Şi

acum nu cumva să-şi întindă mâna şi să ia roade din pomul vieţii, să mănânce şi să trăiască în veci!»”

Maureen râdea.

— Nu ştiu cine este Destino, dar vreau să-i mulţumesc pentru că mi-a făcut toată treaba.

Peter nu înţelegea.

— Adică?

— Ambele pasaje se referă la Dumnezeu în forma de plural. Să facem om după chipul *nostru,* după asemănarea *noastră.* Iată că omul a ajuns ca unul din *noi.* Aveam intenţia să caut toate locurile din Scriptură în care Dumnezeu se referă la el la plural, iar acum nu mai trebuie să caut nimic.

Lui Peter, această coincidenţă i se părea mai degrabă supărătoare decât liniştitoare şi avea puternice bănuieli că persoana care trimitea aceste indicii ar fi putut fi una şi aceeaşi cu criminalul cu arma.

— Dă-mi să mai văd o dată bileţelul.

Maureen îşi îndreptă atenţia asupra mottoului în latină.

— Şi spune, de asemenea: *Amor vincit omnia.* Până şi eu o ştiu pe asta. Dragostea învinge totul. Şi apare în toate documentele despre *Cartea Iubirii* pe care Matilda le citează în memoriile ei. Dar acest vers nu este din Vergiliu? Iisus cita din poezia romană antică? Pentru că aceasta este o cale pe care nici eu nu pot s-o înţeleg.

— Nu cred că este chiar o cale, răspunse Peter, surprinzând-o. Uite, ştiu că eu ar trebui să fiu vocea raţiunii aici, dar acest lucru este fascinant. Dacă Iisus a primit o educaţie cu influenţă clasică, ar fi putut să afle despre Vergiliu, care trăise doar cu o generaţie înaintea lui. Mai mult, Vergiliu se spune că ar fi prezis venirea lui Iisus în aceeaşi operă, *Bucolicele,* în care apărea şi sintagma „Dragostea învinge totul”. Se spune adesea că a patra carte a *Bucolicelor* este despre naştere. Deci există o legătură puternică şi, probabil, chiar şi un efort intenţionat de a adăuga acestei moşteniri încă o profeţie mesianică.

Sau ar putea fi doar ideea că acest concept al „dragostei care învinge totul” este complet universal şi arhetipal şi continuă să se întoarcă şi să fie adoptat de diferite generaţii în întreaga lume.

— Creând astfel încă un aspect a ceea ce ar putea însemna „Timpul se întoarce”.

Maureen clătină din cap, la semnătura din partea de jos a mesajului.

Destino.

Făcu o pauză, după care puse o întrebare căreia îi cunoştea deja răspunsul.

— Peter, ce înseamnă *destino* în italiană şi în spaniolă?

— *Destino?* Poate însemna destin sau destinaţie, sau amândouă.

Înainte ca Maureen să aibă timp să se gândească la legătura dintre revelaţia lui Peter şi visul ei cu Easa, sună telefonul.

Părintele Girolamo di Pazzi voia să o vadă pe Maureen urgent.

Vatican, în prezent

— Ştii ce este asta?

Maureen, care se uita la paginile îngălbenite ale manuscrisului de pe biroul părintelui Girolamo, clătină din cap a neştiinţă ca răspuns la întrebarea preotului. Evident, nu ştia ce reprezentau paginile, deci nu minţea.

— Priveşte cu mai mare atenţie, insistă el. De fapt, aici, îi întinse o pagină. Ţine asta şi spune-mi ce crezi.

Maureen tresări puţin când atinse hârtia. Aceste pagini aveau putere. O putere reală. Se uită la versuri cu o mai mare curiozitate.

— Sunt în franceză. Îmi pare rău, dar nu vorbesc fluent limba.

— Nu contează. Nu trebuie să traduci cuvânt cu cuvânt versurile. Trebuie să le traduci cu inima. Încearcă!

Maureen citi primul rând în franceză.

— *Le temps revient.* Timpul se întoarce, murmură ea.

Părintele Girolamo a dat din cap.

— Ştii ce înseamnă asta.

Maureen era aproape sigură că avea în mână o parte din *Libro Rosso* sau cel puţin o traducere veche. Dar nu putea recunoaşte acest lucru. Dacă ar face-o, ar însemna să recunoască şi că ei au manuscrisul Matildei şi nu voia încă să facă acest lucru. Erau prea multe întrebări. Deşi Peter era convins că părintele Girolamo era o persoană de încredere, Maureen nu avea încredere în nimeni din Vatican. Iar lui Peter nu i se permisese să o însoţească, lucru care părea suspect. Girolamo insistase ca întâlnirea să aibă loc doar între ei doi.

— Este... poezie? răspunse Maureen pe un ton nesigur.

Bătrânul încerca să-şi domolească iritaţia care îl cuprindea şi îi vorbi blând:

— Este o profeţie. Scrisă în catrene. Poţi citi mai mult?

Maureen se uită la versuri, cu mâinile tremurânde.

— Da!

Voia să strige la el. Putea să le citească şi ştia exact ce spuneau, ce însemnau şi cine le scrisese. Pagina pe care o ţinea în mâini reverbera în corpul ei.

— *Choisi...*

Maureen mormăi cuvintele într-o franceză ce părea medievală sau de la începuturile Renaşterii.

— Ceva despre a fi ales. Sunt multe cuvinte aici despre iubire... doar atât pot traduce. Îmi pare rău.

Părintele Girolamo o atinse uşor pe mână.

— Nu te grăbi, copila mea! Citeşte cu atenţie şi relaxează-te! Nu voiam să te presez atât de tare.

Scoase apoi o altă pagină, care părea să fie prima din manuscris.

— Spune-mi ce crezi despre asta.

Era o pagină cu o dedicaţie şi putea descifra că dedicaţia era adresată papei Urban al VIII-lea. Dar se opri când văzu următoarea propoziţie: „Les Prophéties de Nostradamus.”

— Nostradamus? întrebă Maureen confuză.

— Da, da. Toate au fost atribuite faimosului francez.

Maureen nu putea să aibă nici o reacţie, nu putea să arate că ştia că acestea nu erau opera unui doctor francez din Provence din secolul al XVI-lea. Dar nu a fost nevoită.

— Dar, după cum ştiai, părintele Girolamo îi făcea cu ochiul în mod conspirativ, aceste profeţii nu sunt opera faimosului francez. Spune-mi, ce altceva crezi că ar putea însemna „Les Prophéties de Nostra Damus?”

Despărţise numele în silabe intenţionat, făcând-o pe Maureen să-şi piardă răsuflarea.

Ascunse în văzul tuturor. Profeţiile lui Nostra Damus.

— Profeţiile... Doamnei noastre.

Maureen o sună pe Tammy pe mobil în timp ce trecea prin piaţa Sfântul Petru, în căutarea lui Peter.

— Îi datorăm scuze lui Nostradamus, spuse ea când auzi vocea prietenei sale, de la castelul din Arques.

Maureen continuă cu explicaţiile despre cele aflate în biroul părintelui Girolamo.

— Nostradamus nu a fost un plagiator. El păstra profeţiile. Le apăra şi oferea o cale pentru ca oamenii din timpul lui să înceapă să le înţeleagă. Şi nu putea să iasă şi să spună „acestea sunt profeţiile fiicei lui Iisus” când Inchiziţia stătea la pândă dincolo de graniţă. Le-a ascuns la vedere, sub numele lui – numele pe care familia lui îl luase când se convertise la un anumit ordin al creştinismului. Şi este un Ordin cu O mare.

A încheiat conversaţia când l-a văzut pe Peter, promiţându-i lui Tammy să o sune mai târziu şi să-i povestească tot ce descopereau rapid în Roma.

Părintele Girolamo era foarte mulţumit de întâlnire. Deşi ştia că Maureen avea reţineri, i-a observat totuşi reacţia sinceră când a văzut paginile manuscrisului. Va fi răbdător şi blând cu ea şi va aştepta. Era aproape sigur că pura ei curiozitate o va aduce la ei pentru mai multe informaţii.

Salerno, 1085

Grigore al VII-lea era pe moarte.

Ultimii ani din viaţa lui îi puseseră puternic la încercare credinţa. Dacă ar fi putut să fie alături de Matilda în timpul acestor încercări, ar fi îndurat orice i-ar fi pus Dumnezeu în cale, dar trecuseră opt ani de când erau despărţiţi, din acea ultimă noapte în Roma. Lucru ciudat, într-un fel, amândoi ştiuseră că aceea era ultima lor noapte împreună. Când Matilda i-a trimis portretul, la întoarcerea ei în Toscana, era felul ei de a recunoaşte că nu aveau să se mai întâlnească în carne şi oase, cel puţin nu în acest loc în acest timp. Deşi era o regină războinică, Matilda avea un dar mistic. Ştia că se despărţiseră pe veci.

Dar ştia, de asemenea, la fel cum ştia şi el, că despărţirea lor era doar fizică. Sufletele lor erau unite, inimile şi visurile lor erau una. Matilda dovedise de nenumărate ori că avea cel mai loial şi mai devotat suflet. Când Henric a ajuns în Roma, Matilda i-a trimis pe toţi bărbaţii pe care îi putuse aduna din Toscana pentru a-l apăra pe Grigore. Când nu au mai rămas destui bărbaţi în Toscana, şi-a vândut tot ce avea şi a cumpărat mercenari din întreaga Europă. Şi-a topit până şi bijuteriile, totul, cu excepţia inelului pe care îl primise la aniversarea ei de şaisprezece ani. A scotocit prin toate mănăstirile şi bisericile ei şi a topit tot ce putea fi folosit pentru a cumpăra susţinere pentru papă. În ultimii doi ani, Matilda

din Toscana îşi risipise complet avuţiile şi îşi distrusese poziţia pentru apărarea bărbatului pe care îl iubea şi a cauzei lor comune. Disperarea ei supremă era că toate acestea nu erau de ajuns, că ea nu putea să-l salveze.

După o bătălie lungă şi sângeroasă, Henric reuşise să-l detroneze pe Grigore şi să instaleze un papă-marionetă pe tronul Sfântului Petru. Grigore a fost exilat în oraşul Salerno, unde familia lui deţinea multe pământuri. A încercat să-i atragă de partea lui pe aliaţii normanzi, dar puterea lui Henric era acum prea mare în Italia. Grigore nu mai era papă şi cu asta viaţa lui se sfârşise. În exil, Grigore nu putea să-i scrie celei pe care o iubea şi nu putea să salveze Roma de tiranul care se numea rege. Îşi pierduse voinţa să continue, iar o boală care îl epuiza pusese stăpânire pe trupul lui.

A chemat unul dintre puţinii oameni în care avea încredere şi l-a rugat să scrie o ultimă scrisoare, sperând ca aceasta să ajungă la destinaţie prin teritoriile devastate de război. I-a dat omului una dintre puţinele comori pe care le mai avea, un inel de aur cu o gravură cu cuarţ a Sfântului Petru, şi i-a cerut să jure că va avea grijă ca inelul şi pachetul pe care îl trimitea cu el să ajungă la destinaţie. Faptul că mesagerul era un om onest şi îndrăzneţ era ultimul dar al lui Dumnezeu către Grigore al VII-lea înainte ca acesta să părăsească această lume, pe 25 mai 1085.

Ultimele cuvinte ale papei Grigore al VII-lea, consemnate de un scrib, au fost: „Am iubit dreptatea şi am urât nedreptatea. Astfel, mor în exil”.

Canossa, iunie 1085

Vestea morţii lui Grigore a ajuns la Matilda prin Conn, dar pentru ea nu era ceva nou. Ştia când se întâmplase, chiar şi minutul din zi.

— Nu-ţi pierzi jumătatea sufletului fără să simţi acest lucru în fiecare părticică din fiinţa ta, spuse ea încet. Îl plâng de săptămâni întregi. Cu mult înainte ca vestea să fi ajuns în Canossa.

Conn a dat din cap. Fusese plecat dintr-o luptă într-alta şi nu se aflase lângă ea ca să o consoleze aşa cum ar fi dorit. Suferea ca o regină care îşi pierduse regele, dar care ştia că are obligaţia de a continua de dragul poporului ei.

— Tilda, un mesager a adus azi un pachet. E din Salerno.

Matildei i se tăie respiraţia; nu se aştepta la aşa ceva. Era aproape imposibil ca un mesager să vină de la Salerno, pe lângă Roma şi prin Toscana, în acele vremuri de război. Faptul că ajunsese în siguranţă se datora, în mod categoric, protecţiei divine. A luat pachetul de la Conn şi l-a deschis cu grijă, şoptind o rugăciune de mulţumire pentru sosirea a ceea ce îi oferea o ultimă clipă împreună cu iubitul ei.

Pachetul conţinea portretul ei împreună cu Guidone, imaginea în albastru pictată în chip de Fecioara cu Pruncul, pe care i-o trimisese lui Grigore cu patru ani în urmă. Lângă ea se afla scrisoarea, iar Matilda, cu mâini tremurânde, a început s-o citească:

Iubita mea, neprihănita mea, porumbiţa mea dulce...

Ce dor îmi e de tine, ce mult am suferit din cauza lipsei tale în această perioadă de încercare. Deşi Dumnezeu ne-a supus la încercări groaznice, nici una nu e mai grea pentru mine decât să ştiu că nu pot să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt pentru tot ceea ce ai făcut, ai dăruit şi ai sacrificat pentru viziunea noastră asupra iubirii şi egalităţii. Ştiu cât de tare te-au marcat toate acestea, cât ţi-au chinuit poporul. Mă rog de multe ori pe zi ca Dumnezeu să aibă grijă de tine şi credinţa ta să-ţi aducă pacea.

Cum zilele mele pe pământ se împuţinează – probabil că atunci când vei primi această scrisoare, dacă o vei primi, voi fi alături de Mama şi de Tatăl nostru în ceruri – voiam să-ţi înapoiez acest portret. Pentru că este singurul obiect care m-a ţinut în viaţă în înfiorătorul meu exil. Această imagine a

forţei tale şi a promisiunii lui Guidone mi-a dat speranţă când eu nu mai aveam. Această amintire a frumuseţii tale şi a naturii secrete a iubirii mi-a dat putere. Acest portret este singura şi cea mai de preţ avere pe care o am în viaţă şi acum, când voi muri, nu vreau să se piardă. Astfel ţi-o înapoiez, ca să ştii ce a însemnat ea pentru inima şi sufletul meu în aceşti ani cât a fost a mea.

Ultimele mele cuvinte către tine, iubita mea, sunt acestea: nu plânge moartea mea. Bucură-te de ea! Pentru că acum voi putea să fiu alături de tine în fiecare zi şi nimic – nici o forţă a omului pe pământ – nu mă va mai putea ţine departe de tine. Şi voi lupta alături de tine pentru adevăr şi dreptate.

Semper. Întotdeauna.

Conn, care rămăsese în spatele ei în timp ce ea citea scrisoarea, a lăsat-o singură când a văzut că trupul începuse să-i tremure. Pe când se îndepărta grăbit prin hol, pentru a-i oferi singurătatea de care avea nevoie, hohotele ei de plâns au început să răsune prin zidurile de piatră ale fortăreţei din Canossa. Niciodată, în întreaga lui viaţă, n-avea să audă ceva mai sfâşietor decât bocetul Matildei.

Vă spun vouă că există doar două porunci care trebuie să fie respectate neîncetat de toţi bărbaţii şi, toate femeile, şi acestea sunt:

Iubeşte-l pe Dumnezeu, Creatorul tău din Ceruri, din toată inima şi din tot sufletul.

Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi, căci toţi bărbaţii şi femeile sunt aproapele tău şi, iubindu-i pe ei, îl iubeşti pe Dumnezeu. Atât de mulţi caută pământescul şi nu-şi dau seama că privesc divinul în fiecare zi; pentru că divinitatea este în fiecare dintre noi.

Dacă toată omenirea ar trăi tot timpul după aceste două porunci, nu ar exista războaie, nedreptate şi suferinţă. Acestea nu sunt legi pentru cumpătare sau exerciţii, sau sacrificiu. Ele sunt legi ale iubirii.

Cât de simplă este voia adevărată a Domnului!

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Din *Cartea Iubirii,*
aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Capitolul şaisprezece

Mantova, 1091

Mirosul de metal al sângelui îi umplea nările Matildei, făcând-o să-şi ţină respiraţia, pentru a nu i se face greaţă. Trupele lui Henric distruseseră mare parte din Toscana, jefuind, arzând şi violându-le pe femei cu o sete de răzbunare care depăşea orice închipuire. Casa unde copilărise Matilda fusese atât de profanată, încât era de nerecunoscut. Sângele băltea pe străzile pe care cadavrele toscanilor ei iubiţi erau împrăştiate, hăcuite; familii întregi, de la bătrâni la copii, fuseseră spânzurate de grinzile exterioare ale caselor lor, ca semn al urii. Henric era hotărât ca Mantova, fortăreaţa cea mai mare şi mai puternică a Matildei, să fie ultima victimă a lipsei ei de credinţă faţă de rege.

Dacă Matilda s-ar fi îndoit vreodată de acest lucru, îndoielile au dispărut când a văzut una dintre atrocităţi.

Păşind printre cadavrele arse, Matilda şi Conn împreună cu un grup de oameni dintre cei mai curajoşi căutau supravieţuitori. Ajunseseră în apropierea uneia dintre cele mai mari vile de la marginea oraşului, aflată pe o mare întindere de pământ agricol. Matildei îi sări inima din piept. Cunoştea această vilă. Era a unei verişoare îndepărtate ale ei din Lorena, o femeie pe nume Margareta. Matilda nu o cunoştea bine pe această verişoară, aşa cum ar fi vrut, pentru că fusese mereu prinsă de îndatoririle ei. Avea acum

motiv să regrete că nu se oprise niciodată să viziteze această casă, să stea de vorbă cu verişoara ei şi să-i cunoască familia. Era una dintre cele mai dure lecţii ale vieţii, ca oamenii să nu-şi dea seama câte ocazii de iubire şi prietenie se pierd, până când e prea târziu.

Matilda ştia că Margareta şi soţul ei erau credincioşi devotaţi, deoarece Beatrice îi vorbise adesea despre ei. Cuvintele mamei sale despre credinţa rudelor ei îi răsunau în urechi în timp ce se apropia de casă. În mod ciudat, soldaţii lui Henric nu arseseră vila, aşa cum făcuseră cu celelalte. Uşa era sfărâmată şi se vedeau urme clare de vandalism şi prădare, dar clădirea era intactă. Matilda se întreba de ce fusese cruţată această casă şi voia să intre, rugându-se cu disperare să găsească un semn de viaţă sau o speranţă. Conn, suspicios şi protector cu ea ca de obicei, a insistat să intre înaintea ei în locuinţă.

Conn era un bărbat călit în războaie, dar chiar şi pentru el priveliştea care îi aştepta la intrare era de neînchipuit, i se tăiase răsuflarea. Două femei ucise, probabil Margareta şi fiica ei, erau legate ca nişte animale, dezbrăcate, cu gâturile tăiate. Atât femeia, cât şi fetiţa, care nu avea mai mult de zece-unsprezece ani, aveau vânătăi albastre pe coapse, o mărturie tăcută şi îngrozitoare despre ceea ce se întâmplase aici în mijlocul unui război în care bărbaţii îşi pierduseră omenia. Conn s-a întors, ca să o împiedice pe Matilda să intre, dar era prea târziu. Ea era în spatele lui, ţintuită locului de oroarea care i se înfăţişase, plângând în hohote. În ciuda durerii copleşitoare pe care o simţea sau poate chiar datorită ei, observase că şi mama, şi fiica aveau părul roşcat.

— Roagă-te cu mine, Conn! Să ne rugăm pentru surorile noastre, ca sufletele lor să fie împreună în ceruri şi ca niciodată să nu mai cunoască durerea.

Conn a dat din cap, dar glasul care a răspuns nu era al lui. Venea dintr-un colţ întunecat, răguşită şi blândă.

— Mă voi ruga eu cu tine.

Matilda a tresărit, iar Conn şi-a dus mâna la sabie din reflex, dar au aşteptat amândoi nemişcaţi.

Din umbre s-a târât afară un om, aplecat şi dărâmat. Odată fusese stăpânul mândru şi puternic al acestei feude, dar violenţa la care fusese supus împreună cu familia lui îl copleşise. Când Matilda s-a uitat în ochii lui, a văzut limpede că sufletul acestui om era la fel de distrus ca şi trupul lui. Bărbatului nu-i mai rămăsese decât un singur ochi. Celălalt fusese scos de un pumnal german.

Bărbatul, care se numea Ugo de Manfredi, a fost dus la Canossa pe o targă, iar trupurile soţiei şi fiicei lui, înfăşurate în giulgiuri, au fost trase în spatele lor pe un cărucior, pentru a fi înmormântate cum se cuvine. Matilda l-a îngrijit chiar ea pe Ugo, încercând să-i vindece şi spiritul, nu numai trupul rănit. Iar el i-a povestit coşmarul pe care îl îndurase în mâinile forţelor germane.

Soldaţii înconjuraseră casa şi dărâmaseră uşa. I-a văzut venind, dar nu destul de repede pentru a-şi putea salva familia. Deşi femeile se ascunseseră sub o saltea, au fost descoperite până la urmă, pentru că una dintre iscoadele germane le văzuse pe câmp cu câteva zile înainte. Şi-a amintit de ele datorită culorii neobişnuite a părului lor, şi le amintea deoarece comandantul lor îi răsplătea cu generozitate pe cei ce găseau trofee de război atât de splendide şi speciale. Ugo i-a amintit Matildei că soţia lui făcea parte dintr-o familie nobilă din Bouillon şi că tatăl ei venise aici în slujba lui Bonifaciu când ea era o copilă. Copleşită de sfârşitul groaznic pe care îl avuseseră aceste femei care erau rude cu ea, contesa asculta amintirile înfricoşătoare ale lui Ugo.

El fusese prins primul. I s-a cerut să-şi declare loialitatea: faţă de depravata din Toscana sau faţă de regele lor, Henric, ales de divinitate? Ugo avea sânge şi spirit toscan şi nu ar fi jurat strâmb niciodată şi, cu siguranţă, nu împotriva femeii care asigurase pacea şi prosperitatea acestei regiuni aşa cum făcuse şi tatăl ei înainte. A jurat loialitate Matildei,

ştiind că doar moartea îl putea aştepta. Dar nu l-au ucis. L-au schingiuit, dar l-au lăsat în viaţă. După ceea ce a fost forţat să vadă, Ugo îşi dorea să-i fi fost dată binecuvântarea morţii. Omul s-a oprit de câteva ori în timpul povestirii, deoarece evenimentele erau mai îngrozitoare decât forţa lui de a le povesti.

Când soţia şi fiica lui au fost găsite, au fost dezbrăcate şi legate, în aşteptarea comandantului forţelor. Acesta era, evident, un bărbat important şi le-a cerut ambelor femei să jure supunere regelui. Dar soţia lui Ugo a afirmat că este rudă cu Matilda şi negreşit loială contesei lor binevoitoare. Nici ea nu voia să jure împotriva Matildei, iar ochii lui Ugo s-au umplut de lacrimi când a povestit cu ce curaj afirmase fiica lui că ea este toscană şi rudă cu contesa. Din nefericire, femeile au plătit cel mai mare preţ pentru loialitatea şi curajul lor.

Comandantul arogant şi tiranic al trupelor şi-a făcut primul poftele cu ele, apoi le-a aruncat celorlalţi cincisprezece soldaţi. Nu toţi au vrut să profite de femei, dar şeful lor a insistat, hotărât să-şi bată joc de ele în modul cel mai violent posibil. Soldaţii erau în mod clar înspăimântaţi de el şi i-au ascultat ordinele. În tot acest timp, Ugo era ţinut în cameră şi forţat să privească oroarea la care erau supuse soţia şi fiica lui mult iubite.

Dacă Dumnezeu avusese vreun pic de milă pentru Ugo, a fost făcând ca ambele femei să fie inconştiente înainte ca gâturile să le fie tăiate. Probabil erau deja moarte. Ugo era aproape sigur că fiica lui murise în timpul bătăilor care însoţeau violurile, pentru că liderul o luase cu el ca să-şi satisfacă plăcerile în acea seară. Dar a renunţat după ce a cercetat-o mai bine, deoarece fata era prea rănită pentru a-i folosi la ceva. Aşa că a dat ordinul ca ele să fie ucise ca nişte animale într-o măcelărie. În acelaşi timp, a dat un al doilea ordin, de a-l „marca” pe Ugo într-un fel care să arate lumii ce se întâmplă cu cei care sunt atât de nebuni încât să declare loialitate Matildei şi să-l renege pe Henric.

Ultimul lucru pe care Ugo şi-l amintea, chiar înainte ca lama pumnalului să se apropie de ochiul lui, era figura comandantului trupelor care stătea în faţa lui. Bărbatul arogant l-a scuipat în faţă, înainte de a rosti sentinţa: „Ţi-am permis să trăieşti pentru a transmite un mesaj desfrânatei mele verişoare. Spune-i Târfei din Toscana că voi pângări fiecare oraş pe care ea îl consideră al ei şi fiecare femeie care pretinde că îi este loială, exact la fel, până când îmi va implora iertarea în genunchi. Acesta este singurul motiv pentru care îţi las limba, trădătorule”.

Apoi, îngâmfatul conducător al trupelor care au violat şi ucis femeile din neamul Manfredi a dat semnalul pentru ca soldatul lui să-l mutileze pe stăpânul casei. Şi regele Henric al IV-lea a ieşit cu paşi apăsaţi din casă, nerăbdător să vadă ce alte trofee de război îl aşteptau în Mantova.

Următoarea lui ţintă a fost tot una personală, pe care abia aştepta să o prade el însuşi: mănăstirea din San Benedetto de pe Pad. Aceasta era sanctuarul spiritual al Matildei, „Orvalul ei din sud” şi un monument închinat familiei lui Bonifaciu. Era o dulce răzbunare s-o lipsească de ea.

Cu peste două mii de ani înaintea naşterii Domnului nostru, în Franţa exista o sculptură a unei femei care ţinea un copil pe genunchi. Poporul păgân din aceste locuri a primit o mare profeţie, o revelaţie de la preoţii druizi că o fecioară va da naştere unui zeu, iar acel zeu va aduce lumină şi adevăr în lume. Aceste triburi păgâne se numeau carnuţi, şi de la ei se trage numele oraşului care se va ridica mai apoi în jurul acestei coline: Chartres.

Se credea că sculptura fecioarei şi a copilului avea proprietăţi miraculoase; fusese, sculptată în trunchiul unui

păr şi urcată pe o colină despre care se ştia că este sacră, deoarece sub ea se afla ceva ce carnuţii numeau vouivre – Spirit Divin, un curent de energie puternic şi purificator care ieşea uneori la suprafaţă din pământ şi care avea punctul culminant chiar în acest loc. Oamenii locului ştiau că spiritul divin era artera prin care curgea sângele vieţii pământului. Astfel, colina sfântă care marca însuşi pulsul pământului a devenit un loc de iniţiere spirituală pentru triburile de pe întreaga întindere a Europei, care veneau aici în pelerinaj pentru a simţi curentul curgând prin venele lor. Esenţa acestui şuvoi stimulează divinul din fiecare bărbat şi femeie. Nu poate fi explicată, dar cine a simţit-o n-o poate uita niciodată. Spiritul este trezit în acest loc, unde oamenii devin cu adevărat anthropos, *adică realizaţi pe deplin şi integraţi complet în corpul, mintea şi spiritul lor.*

Sporind sacralitatea acestui loc deosebit, aici se afla şi un iaz, o prăpastie adâncă în pământ, plină cu apa fermecată din pântecele Femeii care era Pământul. Mama sfântă a noastră, a tuturor era venerată aici de la începuturile omenirii şi era cunoscută sub multe nume. Pentru carnuţi ea era Belusama şi sub acest nume ne spune povestea pe care am venit să o auzim. Belusama era soţia şi tovarăşa lui Dumnezeu, despre care tribul carnut spunea că este Unul şi că nu poate fi cunoscut. Ei îi spuneau Belen, nume legat de echinocţiul de primăvară, momentul în care ziua şi noaptea sunt într-un echilibru perfect, de aici şi numele echi-nocţiu, care înseamnă că noaptea are aceeaşi lungime cu ziua; întunericul şi lumina trăiesc în armonie.

Belen avea alături de el o soră-mireasă, soră pentru că era cealaltă jumătate a sufletului său şi mireasă pentru că era cea pe care o iubea. Aceasta era minunata Belusama. Se ştia că Belen stăpânea cerul şi aerul, iar soţia lui stăpânea pământul şi marea, pentru că zeul masculin al cerului cuprinde zeiţa feminină a pământului într-o uniune sacră naturală. Împreună formau un întreg. Pământuri au fost sfinţite în numele lor, multe pământuri, iar din această

poveste trebuie să se ştie că regiunea unde a fost fondat oraşul Chartres şi unde spiritul divin curge prin pământ în curentul lui sacru şi tămăduitor a fost denumită în cinstea soţiei lui Dumnezeu. De-a lungul timpului, această regiune a fost numită Belusama, apoi La Belusa, iar în final în limba franceză a ajuns să aibă forma sub care o cunoaştem astăzi: La Beauce. Astfel, după originile sale, Chartres este „pământul sfânt al triburilor carnute care trăiau în regiunea sfântă a Mamei noastre a tuturor, La Beauce”.

Sculptura din lemn de păr era o reprezentare a Belusamei, soţia neprihănită a lui Dumnezeu, care va crea o nouă viaţă în forma unui copil? Era ea şi era mai mult decât atât. Era o reprezentare a principiului feminin divin în creaţie şi aşa va fi pentru totdeauna.

Este imaginea feminină a lui Dumnezeu.

Legenda Pământului Sfânt de la Chartres şi La Beauce
Păstrată în *Libro Rosso*

Canossa, 1091

Libro Rosso era în siguranţă în Canossa şi învăţătorul la fel. Mergea mereu la San Benedetto de pe Pad, dându-i învăţătură fiului Matildei, când se află că Henric se apropia de Mantova. Ordinul a avut suficient timp pentru a ascunde ceea ce rămăsese din obiectele lor, cele care nu fuseseră topite sau vândute pentru apărarea lui Grigore al VII-lea. Fiul Matildei împreună cu câţiva călugări, s-au refugiat în siguranţă pe dealurile de lângă Florenţa unde, cu zeci de ani înainte, un călugăr sfânt pe nume Giovanni Gualberto fondase un nou ordin. Ordinul, numit vallambrosan, era format din benedictinii cei mai severi, recunoscuţi de abatele de la Cluny ca fiind cei mai sfinţi dintre călugării lui Dumnezeu. Din acest motiv, regele Henric al IV-lea nu a îndrăznit să le facă nici un rău, iar mănăstirea de la

Vallambrosa a fost declarată teritoriu neutru şi a devenit un refugiu sigur pentru călugării Matildei care au ales să meargă acolo.

Aceşti călugări ai ordinului se vor uni în final cu vallambrosanii benedictini, creând o filosofie hibridă secretă, cu reguli monastice stricte şi principii eretice, pe care Matilda o va susţine până la moarte. Vallambrosanii vor prelua proprietăţile din Florenţa ale Sfintei Treimi, unde ea îşi petrecuse adolescenţa, în cadrul învăţăturilor Ordinului. După patru sute de ani, importanţa acestui lucru – susţinerea financiară a Matildei şi rezistenţa celor mai sfinte învăţături ale ordinului – va deveni vizibilă, pentru că Sfânta Treime se va dezvolta în pântecele din care s-a născut Renaşterea.

Matilda îşi petrecuse dimineaţa compunând o scrisoare de danie către Sfânta Treime, un document legal care asigura că sprijinul financiar va continua pentru ordin din Roma în cazul morţii ei. Făcând aceasta, ea îşi folosea toate cunoştinţele despre lege; de aceea, când a terminat de scris documentul, se simţea neobosită. Nu-şi putea permite să se odihnească acum, când pământurile şi oamenii ei erau într-o primejdie atât de mare, aşa că îndată ce a pus peniţa deoparte, pentru a lăsa cerneala să se usuce pe document, a pornit în căutarea lui Conn, ca să discute strategia militară. Henric prădase San Benedetto de pe Pad şi jefuise şi distrusese tot ce mai rămăsese din Mantova. Doar în Canossa mai erau în siguranţă şi era nevoie să se asigure că fortăreaţa e apărată până în dinţi tot timpul.

Unul dintre oamenii lui Conn a venit să o anunţe pe Matilda că acesta fusese văzut îndreptându-se spre capelă. Ea observase că el petrecea mult timp acolo de la masacrele din Mantova. Când Matilda a ajuns la capelă, uşa era deschisă şi ea l-a văzut pe Conn rugându-se în genunchi, având în faţă *Libro Rosso* şi lângă el pe învăţător. Ea a aşteptat tăcută până când ambii bărbaţi au dat să se ridice; atunci a intrat în încăpere.

Învăţătorul era foarte bătrân acum, după o viaţă atât de lungă, dar nu arăta prea diferit de momentul în care Matilda îl întâlnise pentru prima oară, pe când era doar o fetiţă. Părea obosit şi probabil puţin epuizat, dar era într-o formă fizică remarcabil de bună pentru un bărbat de vârsta lui. Şi anii nu îi afectaseră deloc spiritul sau mintea.

— Intră, copila mea dragă, intră!

Matilda intră în capela ei, închinându-se în faţa frumoasei statui în mărime naturală a lui Iisus şi a iubitei lui Maria Magdalena, după care se apropie să-l sărute pe învăţător pe obrazul cu cicatrice. Se uită la Conn, care părea ruşinat, ca şi cum ar fi fost prins făcând ceva foarte nepotrivit şi cu siguranţă ruşinos.

— Cei doi prieteni pe care îi iubesc cel mai mult în lume, zâmbi Matilda, adăugând cu o notă de curiozitate în voce, dar ce ar putea face ei împreună?

Înţelesese că acolo se plănuia ceva, dar nu ştia prea bine ce.

Învăţătorul se uită la Conn, care se făcuse atât de roşu la faţă, încât s-ar fi putut confunda cu părul Matildei:

— Înainte de a-ţi vorbi despre decizia pe care a luat-o învăţătorul, şi eu alături de el, trebuie să-ţi spun o poveste, surioară.

Era stilul lui Conn, să aibă de spus câte o poveste de fiecare dată în momentele dificile, aşa că Matilda nu a fost surprinsă la auzirea acestui răspuns, dar avea presimţirea că aceasta va fi o poveste diferită de toate celelalte spuse de el. Învăţătorul s-a scuzat şi i-a lăsat pe amândoi în capelă, pentru a vorbi în linişte.

După aproape douăzeci de ani în care păstrase taina, bărbatul numit după războinicul celt de odinioară, Conn al celor o sută de bătălii, i-a spus Matildei povestea lungii sale călătorii pentru a găsi o nouă viaţă în Toscana.

Conn, care se născuse şi fusese botezat cu numele Conchobar Padraic McMahon în regiunea Connacht, a plecat din vestul Irlandei când avea doar cincisprezece ani, după ce un atac al vikingilor i-a distrus satul. Cu trei ani înainte, el intrase într-o mănăstire şi se dedicase studiului limbilor clasice şi religiei. Iubea învăţătura, trăia pentru ea şi, fiind unul dintre şapte fraţi, vocaţia de călugăr a lui Conn fusese rapid acceptată de tatăl lui, care avea acum un copil mai puţin pentru care să se îngrijoreze. Când au năvălit barbarii, Conn fusese trimis la o mănăstire mai înspre nord, pe râul Galway, ca să aducă cerneală şi pergamente pentru manuscrisele pe care novicii învăţau să le înţeleagă. Aşa că era la adăpost când furtuna a izbucnit din Scandinavia.

Deşi majoritatea vikingilor fuseseră alungaţi din Irlanda de marele rege Brian Boru în 1014, mai rămăseseră câteva regiuni izolate pe care războinicii violenţi ai Nordului continuau să le atace. De obicei, ei, atacau aşezările de pe râuri, nu numai pentru că acolo se aflau mai multe bogăţii, ci şi pentru că se aflau pe căile cele mai uşoare de scăpare pentru corăbiile înguste şi rapide ale vikingilor. În unul dintre aceste atacuri de pe râul Shannon, satul lui Conn fusese distrus, majoritatea locuitorilor, inclusiv părinţii, surorile şi fraţii lui, fiind măcelăriţi.

Mănăstirea lui Conn a fost şi ea jefuită şi arsă din temelii; călugării blânzi şi învăţaţi care deveniseră a doua familie pentru el fuseseră hăcuiţi. Conn era acum orfan cu adevărat. Era peste puterile lui să-şi vadă satul şi mănăstirea distruse. Şi-a înmormântat familia şi fraţii călugări cu mâinile lui, apoi s-a hotărât să părăsească Irlanda. Nu mai putea rămâne într-un loc unde asemenea violenţă era la ordinea zilei, când el nu-şi dorea decât singurătatea şi studiul.

Amintindu-şi de zilele mai fericite petrecute alături de fraţii lui întru credinţă, gândurile tânărului Conn s-au îndreptat către un călugăr din Gallia care fusese oaspetele mănăstirii. Călugărul era cel mai învăţat bărbat pe care îl

cunoscuse vreodată. Era fascinant şi plin de înţelepciune. În plus, era blând şi iubitor, calităţi neobişnuite la un cărturar. Conn îi iubea pe toţi fraţii lui călugări din mănăstire, chiar şi pe severul abate care îl bătea adesea când îl prindea că-şi bagă nasul în mitologiile păgâne celtice consemnate în bibliotecă. Dar acest călugăr francez era primul bărbat cu adevărat sfânt pe care Conn credea că l-a întâlnit. Călugărul, care i-a spus că nu are nici un nume, i-a povestit despre învăţătura pe care o primise într-un loc numit Chartres, unde se afla o şcoală a spiritului cum nu era alta pe lume. Când călugării mai în vârstă dormeau, Conn stătea treaz şi îl asculta pe francez vorbind în termeni care erau evident eretici. Totuşi, el nu era şocat de punctul de vedere al străinului. Era fascinat, recunoscând un adevăr ciudat în felul cum îi prezenta lucrurile acesta şi fiecare revelaţie îl făcuse să tânjească după altele la fel.

Oaspetele i-a vorbit lui Conn despre un bărbat pe nume Fulbert, care era episcopul din Chartres, precum şi despre forţa din spatele marii şcoli de pe lângă catedrală. Când catedrala a ars din temelii în 1020, într-un incendiu probabil intenţionat, Fulbert a fost cel care a reconstruit-o într-un stil romanic tradiţional. A angajat cei mai buni artişti, care şi-au concentrat eforturile asupra criptei sfinte de sub catedrală. În criptă se aflau o fântână străveche, despre care se spunea că este cea mai sfântă de pe pământ, şi sculptura în lemn de păr sfinţită a Fecioarei, numită Doamna Noastră de Sub Pământ. Fulbert a apărat şi a păstrat toate acele obiecte cu cea mai mare grijă.

Călugărul francez vorbea despre învăţăturile marilor greci, mai ales despre cele ale lui Platon şi Socrate şi despre o metodă de predare numită dialectică, una dintre artele liberale acceptate. Dialectica era metoda argumentului civilizat, iar prin această metodă oamenii erau învăţaţi să gândească şi să analizeze astfel un argument şi un contraargument. Prin intermediul acestei metode s-a format cel mai important elev al lui Fulbert, cel

ce va rămâne în istorie cu numele Berengar din Tours. Deşi Berengar a moştenit conducerea şcolii din Chartres la moartea mentorului său, Fulbert, lupta lui necruţătoare cu Biserica i-a stricat reputaţia.

Berengar se opunea doctrinei transsubstanţierii, credinţa Bisericii că pâinea şi vinul sfinte ale cuminecăturii se transformă într-adevăr în trupul şi sângele lui Iisus odată ce sunt sfinţite, argumentând că acesta trebuie să fie un concept spiritual şi nu unul fizic, citând părinţi ai Bisericii şi un „text antic misterios” pentru a da mai multă credibilitate opiniilor sale.

Textul tainic pe care călugărul îl numea *Cartea Iubirii* îl obseda pe tânărul Conn în timp ce asculta poveştile oaspetelui francez. Acesta îi dezvăluise doar taina că măreaţa carte fusese scrisă chiar de mâna Domnului că fusese adusă în Franţa de Maria Magdalena după răstignire. Urmaşii ei protejaseră cartea şi învăţăturile ei timp de un mileniu. Dar climatul religios în Franţa se schimba, devenind tot mai puţin tolerant şi mai dogmatic, iar învăţături adevărate, dar secrete deveneau periculoase. Credincioşii *Cărţii Iubirii,* creştinii puri care vor deveni cunoscuţi cu numele de catari, au fost forţaţi să caute în pământ căi tainice de a-şi continua învăţăturile. În timpul neoplatonismului, al filosofiei şi al dialogurilor greceşti, învăţăturile eretice au continuat în regiunea La Beauce. Multe dintre principiile controversate de la începuturile creştinismului au fost rescrise în greacă pentru a putea fi prezentate ca învăţături, nu ca erezii.

În unul dintre aceste dialoguri, Berengar din Tours a adus pentru prima dată în discuţie transsubstanţierea. Explicându-i acest lucru lui Conn, călugărul i-a împărtăşit încet o învăţătură din *Cartea Iubirii,* recitând din documentul eretic:

> Ce este trupul meu? Trupul meu este Cuvântul, Adevărul Logosului.

> Ce este sângele meu? Sângele meu este Răsuflarea, exaltarea Spiritului care animă trupul.
>
> Oricine primeşte Cuvântul şi Răsuflarea a primit cu adevărat hrană şi îmbrăcăminte.
>
> Pentru că acestea reprezintă mâncarea, băutura şi veşmintele.
>
> Această pâine este trupul meu şi este Cuvântul Adevărului.
>
> Acest vin este sângele meu şi este Răsuflarea Spiritului.

Conn era uluit. Deşi aceste cuvinte erau fără îndoială eretice, erau nespus de frumoase. Şi mai ales era logic pentru el că Iisus folosea trupul şi sângele, pâinea şi vinul, ca metafore pentru o perspectivă mai spirituală a împărtăşaniei.

Cu toate acestea, Biserica nu găsea această perspectivă deloc atrăgătoare. Protestele din Franţa şi apoi din Roma aproape l-au distrus pe Berengar, care a fost închis de regele francez pentru erezie şi şi-a petrecut restul vieţii într-o luptă continuă cu autoritatea Bisericii.

Conn visa la ziua în care va putea cunoaşte alţi oameni ca acest călugăr francez şi ca profesorii lui extraordinari, care puneau totul în joc în numele adevărului şi înţelepciunii. A jurat că într-o zi va merge la acea şcoală şi, după ce ai lui au fost masacraţi de vikingi, a încercat să-şi îndeplinească acest vis. Spera să găsească pacea pe care o căuta în şcoala din Chartres.

Tânărul Conn a plecat, aşadar, spre Sud şi a vândut cerneala scumpă şi pergamentele unei mănăstiri de lângă Tralee. Din banii obţinuţi în urma vânzării şi-a cumpărat un loc pe o corabie care se îndrepta spre teritoriile normanzilor în Gallia. De acolo, va ajunge la Chartres ori călare, ori pe jos. S-a rugat la Dumnezeu să-l ierte pentru că folosise bunurile mănăstirii pentru a se întreţine, dar nu avea alte mijloace în acel moment şi a jurat să facă lucruri bune drept ispăşire. Astfel, a ajuns la destinaţie, la intrarea în catedrala lui Fulbert, reconstruită în locul clădirii distruse de curând,

ce data din secolul al IX-lea şi care, şi ea, fusese construită pe un loc considerat de mii de ani pământ sfânt.

Conn a petrecut aproape zece ani la Chartres, iar inteligenţa lui ascuţită l-a ajutat să devină expert în neoplatonism, în limba greacă şi în meditaţie, toate acestea fiind aspecte ale teoriei şi doctrinei religioase şi ale istoriei europene. Dar erezia a fost cea care i-a atins spiritul şi a prins rădăcini în el. Învăţăturile din *Cartea Iubirii* au devenit raţiunea de a trăi a lui Conn. Aceste învăţături nu erau predate oricui. Făceau parte din şcoala secretă a misterelor, care funcţiona în umbra şcolii oficiale din Chartres. O persoană putea obţine admiterea la această şcoală prin fapte bune şi predispoziţie puternică spre înţelepciune. Conn era un elev uimitor şi într-un timp foarte scurt a devenit un mare cunoscător al învăţăturilor tainice.

Învăţăturile despre labirint erau esenţiale pentru această şcoală, iar Conn parcurgea cele unsprezece circuite în fiecare zi, înainte de a-şi începe studiile. În acele timpuri, în catedrală nu exista un labirint. Exista o grădină-labirint, construită din pietre, care era foarte folositoare. Acest labirint era construit după modelul celui al lui Solomon, cu un centru rotunjit în care iniţiaţii să se roage când ajung acolo. În centrul acestei grădini-labirint, în umbra structurii reconstruite a lui Fulbert, Conn a primit viziunea care urma să-i schimbe cursul vieţii.

Totul a început cu o viziune a arhanghelului Mihail, mesagerul luminii care înfrânge întunericul. Mihail purta sabia înflăcărată, sabia adevărului şi a dreptăţii, în timp ce plutea deasupra labirintului şi deasupra lui Conn. Îngerul i-a amintit că numele lui, Micha-El, înseamnă „Cel care este asemenea lui Dumnezeu”. Apoi Conn a văzut o fetiţă, care avea probabil nouă sau zece ani, cu un păr roşu-arămiu şi cu o energie extraordinară. Era atacată de forţe nevăzute, iar Mihail şi-a dus sabia deasupra capului fetei pentru a împrăştia întunericul care ameninţa să-i facă rău. Apoi s-a întors şi i-a vorbit lui Conn.

— Iată, aceasta este misiunea ta. O vei apăra pe această fată, pe această fiică a lui Dumnezeu, mai presus de orice altceva şi oricât timp va fi nevoie. Vei deveni fratele ei şi cavalerul ei protector, vei fi aşa cum eu sunt pentru tine, un înger al luminii care înfrânge întunericul. Dar să nu faci vreo greşeală, aceasta este bătălia binelui împotriva răului şi vei fi chemat să lupţi împotriva răului. Această copilă te aşteaptă în Toscana. Du-te acolo unde trăieşte ducele de Lorena, în Florenţa, iar acolo vei găsi menirea ta de a o proteja.

Conn era consternat. Era, fără îndoială, o viziune de o asemenea limpezime, un mesaj atât de pur, încât nu putea face altceva decât să-l urmeze. Îşi dedicase zece ani din viaţă pregătirii spirituale intense pentru a primi exact asemenea mesaje clare. Dar viaţa de luptător cu siguranţă nu era pentru el. Deşi era puternic şi atletic şi era bine dezvoltat pentru vârsta lui, nu voia să fie soldat. De ce nu-i oferise Dumnezeu şansa de a rămâne la Chartres şi să devină profesor acolo? De ce avea El o asemenea dorinţă dacă acesta nu era destinul lui? Era un moment de criză spirituală pentru Conn, pentru că în *Cartea Iubirii* este scris că visele noastre ca oameni nu sunt accidentale, nu sunt întâmplătoare. Sunt mijloacele prin care sufletul nostru ne aminteşte ce trebuie să facem în această lume pentru a îndeplini promisiunea făcută lui Dumnezeu. Atunci de ce dorea singurătatea şi pacea şcolii, atunci când i s-a spus că războiul era chemarea lui? De ce iubea Chartres mai presus de raţiune şi nu voia nimic mai mult decât să trăiască şi să moară în umbra binecuvântatei catedrale şi a şcolii ei de înţelepciune?

Lui Conn aveau să-i trebuiască mulţi ani să înţeleagă complet răspunsul şi acest lucru era un element-cheie al învăţăturii. Este adevărat că adesea descoperim înţelesurile şi motivele pentru care se întâmplă lucrurile mulţi ani după ce acestea ne-au schimbat cursul vieţii.

Conn îi făcuse o promisiune lui Dumnezeu şi voia să o îndeplinească. Dar, pentru a fi demn de a o apăra pe această mică prinţesă, trebuia să dobândească el însuşi calităţi de războinic. Astfel, Conn a devenit un mercenar, luându-şi slujbe peste tot în Europa pentru a învăţa de la cei mai mari căpitani de pe continent. După ce a fost supranumit Conn al celor o sută de Bătălii, a hotărât că este pregătit să o găsească pe Matilda în Florenţa. După ce a primit slujba pentru ducele Godefroi, Conn a aşteptat, urmărind-o pe micuţa contesă, pe ascuns, până în ziua când ducele Godefroi l-a căutat şi i-a cerut să devină instructorul ei în mânuirea armelor.

Din ochii lui Conn curgeau lacrimi când îi mărturisea Matildei ce mult o iubea, că ea era într-adevăr surioara lui de suflet şi că apărarea ei era datoria cea mai sacră şi onorabilă pe care putea să o aibă. Iar apoi i-a spus restul, iar ea a înţeles astfel de ce plângea.

Conn o părăsea pentru a începe următoarea fază a destinului lui şi pentru a-şi realiza visul suprem. Urma să meargă la Chartres împreună cu învăţătorul. Şi luau *Libro Rosso* cu ei pentru a o duce într-un loc foarte bine apărat, unde avea să fie în siguranţă şi departe de Henric o dată pentru totdeauna.

În cinstea tradiţiei celor din Lucca legată de Volto Santo, a fost construit un car pentru a transporta *Libro Rosso,* exact în acelaşi fel în care Chipul Sfânt fusese purtat cândva de-a lungul Italiei. Matilda le-a oferit doi boi albi ca zăpada, care să tragă carul în care va fi transportată Arca Noii Alianţe spre noua ei casă. Călătorii vor trebui să fie foarte atenţi când vor trece prin regiunile distruse de război din nordul Italiei cu încărcătura lor valoroasă. Arca se afla într-o cutie simplă de lemn, pentru ca valoarea conţinutului să rămână ascunsă. În arcă a fost făcut un fund fals în care

era ascunsă *Libro Rosso* şi o altă structură a fost realizată pentru a depozita Arca. Un pictor a creat o imitaţie a vălului Veronicăi, făcut să pară imprimat cu chipul lui Iisus pe mătase albă. Era un joc spiritual pentru ordin, deoarece chipul imprimat pe vălul Veronicăi era numit adesea Volto Santo, la fel ca şi tezaurul lor din Lucca. Această copie a fost pusă deasupra arcei ca o măsură de siguranţă: în caz că erau opriţi de trupele germane, aveau să spună povestea acestui văl sfânt şi să declare că îl duc din Italia în Franţa pentru a fi la adăpost în mănăstirea de la Cluny. În ciuda violenţei lor barbare din acest război, era puţin probabil ca vreun soldat german să atace călugări care duceau moaşte atât de sfinte. Mai mult, ei plecau din Italia, nu intrau.

În final, pentru ca războinicul Conn să pară foarte convingător în chip de călugăr, s-a ras în cap. Când Matilda l-a văzut pentru prima dată astfel, a izbucnit în lacrimi.

— Of, Dumnezeule, chiar mă părăseşti.

Se aruncă în braţele lui, plângând ca un copil. Conn a îmbrăţişat-o, jucându-se cu părul ei, alintând-o în limba lui celtă, pentru ultima oară.

— Te părăsesc doar temporar. *Le temps revient,* surioară. Ştii că familiile de suflet nu se despart niciodată cu adevărat. Te voi revedea curând, oriunde hotărăşte Dumnezeu. Se trase şi o prinse de bărbie cu mâna lui uriaşă. Vei fi apărată cum se cuvine. Arduino este un strateg mai bun decât am fost eu vreodată, e cel mai bun conducător militar din Italia. Dacă cineva te poate ajuta să-ţi recucereşti teritoriile din mâinile lui Henric, acesta este Arduino. Şi ai un nou câine de pază, nu-i aşa? Unul care te va apăra fără teamă.

Se referea la Ugo Manfredi, soţul verişoarei ucise a Matildei, omul care fusese mutilat. În timpul convalescenţei, Ugo stătuse mult timp cu Conn. Îşi petrecuse aproape întreaga viaţă ca fermier, iar munca îl făcuse să fie puternic şi viguros. Şi era inteligent. Această combinaţie îl va

transforma într-un războinic eficace, unul absolut neînfricat, pentru că nu mai avea nimic de pierdut. Odată însănătoşit, Ugo a devenit o forţă fizică de care trebuia să se ţină seama, iar acea forţă era cu totul devotată contesei toscane care pusese unguentele vindecătoare cu propriile mâini pe ochiul lui.

Matilda nu era supărată pe Conn pentru această misiune. Departe de ea gândul acesta, dimpotrivă, era recunoscătoare că *Libro Rosso* şi învăţătorul vor dispune de cea mai bună apărare din Europa. La plecare, i-a dat lui Conn un pacheţel:

— Ia-o cu tine. A fost alături de mine de când m-am născut şi am simţit întotdeauna că a avut grijă de mine. Acum va avea grijă de voi doi.

Conn a desfăcut pânza care acoperea vechea statuie, încă foarte frumoasă, a sfintei Modesta. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi şopti:

— Mergem amândoi acasă.

Matilda i-a luat mâna în mâna ei şi a început recitarea sfântă care se cuvine iubirii în toate formele ei, un jurământ pe care el îl ştia la fel de bine ca şi ea.

Te-am iubit înainte
Te iubesc astăzi
Şi te voi iubi din nou.
Timpul se întoarce.

Au rostit împreună aceste versuri, pentru ultima oară, printre lacrimi.

Capitolul şaptesprezece

Vatican, în prezent

Maureen păşea acum cu un alt scop în bazilica San Pietro, acela de a se închina femeii pe care venise aici să o vadă de la început şi pe care simţea acum că o cunoaşte foarte bine – miraculoasa, înălţătoarea şi puternica Matilda de Canossa, contesa Toscanei.

Versiunea completă a autobiografiei Matildei se încheia cu plecarea lui Conn şi a învăţătorului spre Chartres. Se pare că Matilda şi-a pierdut interesul pentru consemnarea detaliilor vieţii ei după acel moment. Grigore murise, iar sfătuitorul ei spiritual şi cel mai bun prieten o părăsise pentru a merge în Franţa. Şi Anselmo murise, iar Isobel conducea ordinul în Lucca. Matilda a continuat să lupte împotriva lui Henric şi pentru Toscana şi mai ales pentru a proteja tronul Sfântului Petru de influenţele seculare. A făcut toate aceste lucruri pentru că făcuse o promisiune lui Dumnezeu, ei înseşi şi poporului ei. Şi nu s-ar fi odihnit până ce acea promisiune n-avea să fie îndeplinită.

Autobiografia Matildei avea mai multe pagini, dar acestea erau cele mai apropiate de scrierile care marcau evenimentele cele mai importante. Una care ieşea în evidenţă pentru Peter era *„Scrisoarea de la Patricio, care pleacă din Orval spre Chartres”.* Scrisoarea nu spunea de ce Patricio abandona iubita mănăstire de la Orval, dar Matilda se va zbate pentru a-şi păstra teritoriile din Lorena,

ceea ce însemna că probabil era un loc periculos pentru aliatul ei.

Peter voia să cerceteze viaţa ulterioară a Matildei, să afle sfârşitul poveştii pentru Maureen, care devenise obsedată de contesa toscană. Ea ţinea foarte mult să ştie dacă Matilda a aflat vreodată dreptatea în ceea ce-l priveşte pe Henric al IV-lea, iar Peter era foarte fericit să-i spună că da. A durat mulţi ani, dar Matilda a câştigat până la urmă războiul pentru Toscana şi împotriva lui Henric. Soţia lui Henric şi chiar fiul lui au venit în tabăra Matildei până la urmă, căutând refugiu în Toscana de tiranul Henric, care abuzase fizic de soţia lui cu o asemenea violenţă, încât ea l-a chemat la judecată. Documentele istorice arătau că împărăteasa Adelaide, o prinţesă rusoaică, o implorase pe Matilda să o apere după ce i-a povestit ororile înclinaţiilor sexuale ale lui Henric, printre care se numărau orgii şi liturghii negre.

Maureen era şocată de acest aspect al poveştii Matildei. Ea fusese o luptătoare pentru drepturile femeilor cu sute de ani înainte ca acest termen să fie înţeles de toată lumea. Se pare şi că Matilda a fost prima femeie care a cerut o înţelegere prenupţială, aşa cum a fost prima femeie care a adăpostit victime ale violenţei domestice şi le-a protejat de făptuitori – chiar dacă cel care abuza de ele era regele însuşi.

Încet şi cu grijă, cu strategia unui maestru al jocului de şah, Matilda a reconstruit Toscana. Puterea ei politică şi averile i s-au refăcut treptat şi apoi a încercat să cucerească pământurile lui Henric din Italia. În toamna anului 1092, purtând legendara armură din cupru, Matilda a condus o armată împotriva trupelor lui Henric, care furase zona din jurul Canossei de prea mult timp.

Această luptă a fost, conform tuturor înregistrărilor istorice, un exemplu de strategie militară. Matilda, ajutată de Ugo de Manfredi şi de Arduino della Paluda, a înfrânt Germania. Apoi, după ce au recucerit cetatea familiei,

armatele toscane i-au izgonit pe germani din majoritatea teritoriilor Matildei în cursul următorilor trei ani şi ea a domnit fără duşmani, tot restul lungii ei vieţi.

Odată cu recăpătarea puterii politice, Matilda a susţinut cauza noului papă, care îmbrăţişase ideile lui Grigore, şi hotărârea lui de a separa papalitatea de influenţa puterilor seculare. El era un apărător înverşunat al independenţei Romei şi un adversar de neclintit al amestecului regalităţii în problemele spirituale. Matilda a avut toată viaţa o relaţie apropiată cu acest nou papă, Pascal al II-lea. Asemănarea dintre numele lui şi numele de familie al lui Maureen nu trecuse deloc neobservată. Legăturile ei cu această poveste apăreau continuu, de unde nu te-ai fi aşteptat.

Maureen s-a apropiat de mormântul din marmură, plină de veneraţie pentru splendida femeie care era înfăţişată acolo. Ţinea mitra papală şi cheile Bisericii pentru că acolo locuise şi condusese aici împreună cu cel pe care îl iubea. Împreună, ei îi reprezentau pe Solomon şi pe regina din Saba în timpul lor şi probabil erau chiar o imagine a lui Iisus şi a Magdalenei, a lui El şi Asherah. Erau întruparea conceptului sfânt „Timpul se întoarce”.

Şi Bernini, marele maestru baroc care moştenise desenele Sfântului Petru de la Michelangelo, ştia acest lucru. El a creat un desen puternic şi elegant care avea să păstreze taina în marmură, pentru cei ce au ochi de văzut.

Arta va salva lumea.

Atingând cu mâna marmura rece, sculptată de un artist care ştia mai mult decât spunea, Maureen examina imaginea unei scene din viaţa Matildei, înfăţişată pe mormânt. Înainte nu ar fi însemnat nimic pentru ea. Era evenimentul din Canossa, când Henric îşi cerea iertare în genunchi. Papa Grigore al VII-lea era în prim-plan pe tronul lui. Matilda, desigur, stătea lângă el, aşa cum o făcuse la propriu şi la figurat de-a lungul întregii lor vieţi împreună.

Povestea Matildei o inspira pe Maureen mai mult decât oricare altă poveste pe care o cercetase, cu excepţia

probabil a istoriei strămoaşei lor, Maria Magdalena. Matilda, cu dedicarea ei nemaiîntâlnită faţă de egalitatea tuturor bărbaţilor şi femeilor înaintea lui Dumnezeu, cu pasiunea ei pentru caritate şi pentru îmbunătăţirea vieţii săracilor, a contribuit la încheierea evului întunecat al lumii, permiţând luminii să intre. Era, din multe puncte de vedere, prima femeie modernă.

Dar lucrul cel mai important, Matilda şi-a ţinut promisiunile. Nu a încetat niciodată să lupte pentru reformele pe care Grigore încercase să le impună. O mie de ani mai târziu, reformele propuse de Grigore al VII-lea, alături de Matilda, erau considerate esenţiale pentru fundamentele Bisericii.

Matilda şi-a dedicat viaţa poporului din Toscana şi prosperităţii lui, a construit şi a restaurat centre de educare spirituală în întreaga Italie, în timp ce se străduia ca episcopul ei drag, Anselmo, să fie canonizat şi să rămână în amintirea posterităţii ca un sfânt. A creat poduri şi clădiri şi a înfrumuseţat structurile existente cu lucrări de artă: picturi, mozaicuri şi sculpturi, devenind prima protectoare a artei din Toscana. Ea va fi predecesoarea marilor patroni ai artei de la sfârşitul Evului Mediu şi din Renaştere. Matilda le cerea artiştilor şi sculptorilor ei să-şi semneze lucrările, un asemenea lucru fiind nemaiauzit până atunci, deoarece ea credea că posteritatea ar trebui să-şi amintească numele celor care au creat asemenea frumuseţi.

Ca dar pentru oraşul ei de suflet, Lucca, ea a creat şi a plătit pentru un pod uriaş peste râul Serchio, care avea să uşureze atât comerţul, cât şi călătoriile. Podul a fost numit Ponte della Magdalena, Podul Magdalenei, şi era o operă de artă şi inginerie demnă de numele şi moştenirea Marii Doamne. Era contruit dintr-un semicerc care părea că se ridică din apă. Văzut de la distanţă, forma se reflecta în apă, creând un cerc perfect. În reflexia lui, cercul era întreg.

Iar Matilda din Canossa a rămas credincioasă învăţăturii Căii în tot timpul domniei ei. A introdus egalitatea şi

toleranţa în mintea poporului ei într-un moment al istoriei în care nu existau cuvinte pentru asemenea concepte. A fost o femeie unică, având o viaţă şi o moştenire eroice.

Ea era, pur şi simplu, Matilda. Prin bunăvoinţa lui Dumnezeu care există.

Când Adam, primul bărbat, era pe moarte, l-a rugat pe arhanghelul Mihail să vină la el pe patul morţii. Micha-El, îngerul al cărui nume înseamnă „Cel care este asemenea lui Dumnezeu”, a venit la Adam şi s-a oferit să-i îndeplinească o ultimă dorinţă. Adam a dorit să i se dea o sământă din Copacul Vieţii, simbolul mamei sfinte Asherah, încât să poată căpăta toată înţelepciunea ei şi să ştie toate răspunsurile la misterele vieţii pe pământ înainte de a părăsi acest loc, sperând şi că, poate, proprietăţile dătătoare de viaţă ale divinităţii ei l-ar salva.

Mihail i-a îndeplinit dorinţa şi a pus sământa cerută chiar în gura lui Adam. Dar, înghiţind-o, primul bărbat a tras aer în piept pentru ultima dată. În loc să-l salveze, Copacul Vieţii i-a adus pieirea. Era prea multă înţelepciune pentru a fi cunoscută de un singur om. Adam a fost îngropat, iar în primăvara următoare, un răsad a crescut din sământa din gura lui, străpungând pământul. A apărut astfel un copac măreţ, care a înflorit timp de multe secole, înainte să fie tăiat cu toporul de ignoranţii care nu credeau în puterile sau divinitatea lui. Lemnul copacului sfânt a fost folosit pentru construirea un pod peste ape, care ducea la Ierusalim..

Când Makeda, regina din Saba, a venit la Solomon, în drumul ei lung, ea a trecut peste acest pod în ultima zi a călătoriei ei. Se spune că, datorită harului ei, şi-a dat seama imediat că podul a fost construit dintr-un lemn special.

Lemnul i s-a plâns şi i-a spus că a fost odată Copacul Vieţii, înainte ca oamenii lipsiţi de înţelepciune să-l distrugă. Frumuseţea lui Asherah, cândva un element viu şi vital pe pământ, a fost tăiată în bucăţi de ignoranţi.

Regina din Saba a căzut la pământ uluită şi s-a închinat lemnului, dându-şi seama în acest timp că primise un dar divin. Dar tristeţea ei la această mare pierdere i-a sfâşiat inima şi a început să plângă. Când lacrimile ei au atins lemnul, înţelepciunea care fusese închisă în el pentru atâta timp a fost eliberată pentru ea, iar ea a primit apoi o viziune de la Dumnezeu. Makedei i s-a arătat că un nou ordin, o nouă mărturie şi un nou mântuitor se vor ridica din neamul lui David şi Solomon pentru a schimba lumea. Din păcate, ea a văzut şi o tragedie în viziune. Acest mântuitor al luminii avea să fie omorât pentru credinţele lui frumoase, omorât chiar pe lemnul pe care ea îngenunchea acum.

În timpul întâlnirii ei cu regele Solomon, regina din Saba i-a povestit cele întâmplate. Solomon era îngrijorat din cauza acestei viziuni şi credea că i-a fost dată ei pentru ca ei împreună să-l poată salva pe descendentul acestei profeţii. De aceea, Solomon a ordonat distrugerea podului şi îngroparea lemnului în afara zidurilor Ierusalimului. Cu a sa credinţă şi înţelepciune, Solomon spera că, înapoind lemnul pământului, Copacul Vieţii ar putea creşte din nou. Dacă acest lucru n-avea să se poată întâmpla, atunci el spera că măcar să poată înlătura posibilitatea ca lemnul să fie folosit pentru uciderea acestui om sfânt care trebuia să vină. S-a făcut acest lucru şi lemnul a rămas îngropat în afara Ierusalimului timp de paisprezece generaţii.

Dar, în timpul lui Ponţiu Pilat, lemnul a fost descoperit din întâmplare de către legionarii romani, care săpau gropi comune pentru răsculaţii evrei. Ei au adus lemnul la Ierusalim, unde a fost folosit pentru a face crucea pe care Domnul Nostru şi-a întâlnit soarta divină în vârful dealului Golgota.

Destinul unui om nu poate fi evitat când este scris în stele.

Mai departe se spune că locul unde regina din Saba şi Solomon au avut prima lor întâlnire sortită era chiar locul care va deveni Mormântul Sfânt. Se pare că există locuri ale pământului care îşi au propriul destin, alese de Dumnezeu ca locuri ale puterii.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Legenda Sfintei Cruci, Partea întâi,
aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Roma, în prezent

Bérenger şi Maureen se plimbau prin Piazza della Rotonda, de mână, întorcându-se la hotel. Pantheonul strălucea sub luminile reflectoarelor, iar fântâna clipocea, totul în armonie cu agitaţia veselă de care era cuprinsă vechea piaţă în fiecare seară. Comercianţii vindeau jucării zburătoare şi suvenire ieftine turiştilor care încă nu se săturaseră să plătească prea mult pentru paste mediocre în cafenele deschise în clădirile de pe margine. Maureen învăţase repede că, dacă mergea câţiva paşi mai departe de marile localuri din Roma, putea găsi o bucătărie mult mai gustoasă la preţuri care nu includeau chiria pentru panorama istorică. În acea seară, au luat cina în piaţa din apropiere, dedicată Mariei Magdalena, unde un frumos portret al Doamnei lor era păstrat într-o ramă mare, ovală, într-un colţ al pieţei.

Maureen şi Bérenger au ocolit piaţa agitată, la fel de plină de viaţă primăvara precum este Trocadero din Paris sau Times Square din New York. Când au intrat în hotel, portarul de noapte a recunoscut-o pe Maureen şi i-a făcut un semn.

— A fost lăsat un colet pentru dumneavoastră. Un moment!

S-a grăbit într-o cameră din spate şi s-a întors cu un pachet de mărimea unei cutii de pantofi, învelit în hârtie maronie. Pachetul simplu l-a făcut pe Bérenger să devină imediat bănuitor.

— Aţi văzut cine a lăsat coletul?

— Un curier. De la o firmă locală. A trebuit să semnez pentru primire.

Maureen i-a mulţumit şi a luat coletul. Pentru o clipă, sperase ca pachetul să conţină cel puţin carneţelele ei care lipseau; era prea mic pentru a conţine laptopul ei. Aşteptând liftul, amândoi priveau pachetul. În colţul din stânga sus era o semnătură scrisă de mână pe hârtia maronie; un singur cuvânt: DESTINO.

— Fir-ar să fie, cine e acest individ? bombăni Bérenger, iritat. Misterul îl enerva, deşi nu voia să îi arate lui Maureen cât era de deranjat de fapt. Era obişnuit să deţină mereu controlul şi începea să se enerveze din cauza unui joc în care nu el era cel care îi controla pe jucători sau regulile.

— Ştie prea multe despre sosirile şi plecările noastre, ştie despre viaţa ta. Ştie ceva despre mine, cu siguranţă. Şi...

— Şi ştie ce visez. Cum e posibil aşa ceva?

Au pus cutia pe pat şi s-au aşezat de-o parte şi de alta a ei, deschizând-o împreună. În timp ce înlătura hârtia maronie, Maureen scoase un strigăt de durere. Era o simplă tăietură de la hârtie, cu toate că era destul de adâncă, pe interiorul degetului ei mijlociu, şi începuse să sângereze. Şi o ustura foarte tare, aşa cum se întâmplă de obicei cu tăieturile de hârtie. S-a ridicat să-şi spele mâna şi şi-a înfăşurat un prosop pe degetul rănit pentru o clipă, până ce sângerarea s-a oprit. Apoi s-a întors la Bérenger pentru a termina de desfăcut pachetul. El i-a sărutat mai întâi uşor degetul rănit şi s-a uitat să fie sigur că nu e prea adâncă tăietura.

Deşi coletul era adresat foarte simplu lui Maureen, în interior se aflau două cutii mai mici, fiecare cu alt destinatar. Una era pentru MAUREEN, cealaltă pentru BÉRENGER.

— Tu primul, spuse Maureen întinzându-i cutia. Avea mărimea unei cutii de cadou pentru o bijuterie, iar când o deschise, văzu că într-adevăr conţine ceva neasemuit şi valoros, ca o bijuterie. Înăuntru se afla un relicvariu mic din argint, oval, realizat ca un medalion, dar cu un căpăcel care acoperea partea de sus, ca un capac de cutie. Capacul acoperea un sigiliu din ceară roşie, care se foloseşte de obicei atât pentru a proteja, cât şi pentru a da autenticitate obiectelor religioase. În acest caz, sigiliul era atât de vechi şi deteriorat, încât era imposibil de înţeles cum arăta imaginea originală în întregime, dar se puteau vedea stele micuţe în ceea ce părea să fie un model circular, imprimat în ceară.

Deşi era mai mică decât degetul mare al lui Maureen, cutiuţa era, dimpotrivă, foarte ornată cu detalii şi foarte bine păstrată. Pe capacul de argint era înfăţişat un moment al crucificării. La piciorul crucii, Maria Magdalena, cu părul lung şi în genunchi, era lipită de picioarele iubitului ei care era pe moarte. În mod straniu, singurul element care mai apărea – realizat cu grijă – era un templu cu coloane construit pe un deal în spatele lor. Templul părea clar grecesc, asemănându-se cu cel de pe Acropole din Atena,

altarul construit pentru a cinsti înţelepciunea şi forţa feminină.

Bérenger l-a recunoscut imediat.

— Este un templu care o simboliza pe Sofia, înţelepciunea divină feminină. Artiştii asociaţi cu legenda Sfintei Familii îl foloseau când o pictau pe Maria Magdalena pentru a arăta că ea era posesoarea ştiinţei, la fel cum făceau şi societăţile secrete afiliate cu tradiţiile liniei de descendenţă timp de secole întregi. Templele Sofiei pot fi recunoscute uşor, pentru că au acoperişuri rotunjite care trimit la formele feminine.

Maureen dădu din cap. Când cercetase operele de artă, în căutarea imaginilor legate de Maria Magdalena, văzuse numeroase reprezentări italiene ale răstignirii asemănătoare cu aceasta: Maria la baza crucii, de obicei ţinând-o strâns în braţe. În multe cazuri, în fundal era o structură care semăna cu un templu grecesc. Unii artişti reprezentau templul în ruine, simbol al pierderii înţelepciunii divine feminine în lumea noastră.

Bérenger a deschis cutia ca să vadă ce e înăuntru. Era ceva minuscul, atât de mic încât era aproape invizibil. Un firicel de lemn era fixat de un fel de răşină, lipită în centrul unei flori aurii. Sub ea se afla o bucăţică de hârtie, scrisă de mână într-o formă îngrijită: *V. Croise.*

Era o abreviere pe care amândoi o înţelegeau, chiar dacă era în franceza veche, *Vraie Croise.* S-au uitat unul la celălalt, rostind la unison: „Adevărata Cruce."

Fusese o vreme, până nu demult, chiar până în urmă cu o săptămână, când Bérenger Sinclair ar fi râs de orice relicvă care i-ar fi fost prezentată ca o bucăţică din Adevărata Cruce, mai ales dacă provenienţa obiectului nu putea fi stabilită. Dar, având în vedere evenimentele recente şi prezenţa lui Maureen în Roma, ştia că acum nu era loc de scepticism. Dimensiunea infimă a aşchiei îi garanta şi mai mult autenticitatea. Dacă un şarlatan ar fi creat o imitaţie

pentru piaţa neagră, n-ar fi făcut o aşchie vizibilă cu ochiul liber?

Maureen a tresărit deodată şi a scos un strigăt.

— Ce se întâmplă?

Ţinea aşchia în palma deschisă. Când ea a tresărit, aceasta a căzut pe pat. Bérenger s-a aplecat să o ridice.

— Pune mâna pe ea, îi ceru Maureen.

Chipul lui exprima uimire când a ridicat-o.

— Este fierbinte.

Maureen a dat din cap. În timp ce ţinea relicva în mână, metalul începuse să se încălzească şi ajunsese atât de fierbinte, încât îl scăpase din mână.

Acum se răcea, aşa că Bérenger a pus firicelul de lemn la loc în cutia lui.

— Bérenger, priveşte! Unde m-am tăiat în hârtie. Nu mai am nici o urmă.

Întinse mâna să-i arate. Ţinuse rămăşiţa în mâna rănită. Tăietura, lungă de trei centimetri, pe care o văzuseră şi ea, şi Bérenger cu doar câteva minute înainte, dispăruse.

El clătină din cap tăcut, apoi luă bileţelul aflat lângă cutiuţă, scris pe hârtia deja cunoscută, cu acea monogramă ciudată, litera A legată de un E întors, şi îl citi cu voce tare lui Maureen.

> Aceasta a aparţinut odată unui alt Prinţ Poet, cel mai mare care a trăit vreodată. Eşti însărcinat să porţi mantia lui. Fă acest lucru cu binecuvântare şi Dumnezeu te va răsplăti aşa cum spune profeţia.
>
> Amor vincit omnia,
> Destino

Pentru prima oară de când îl cunoştea, Maureen văzu că Bérenger îşi pierduse cumpătul. Era palid şi părea bolnav. Bântuit.

Se întinse spre el şi îi luă mâna, uşor.

— Ce se întâmplă? Ce înseamnă asta?

El îi sărută mâna ca pentru a-i cere iertare că era evaziv.

— Înseamnă... că trebuie să-ţi spun ceva. Dar nu chiar acum. Să ne uităm mai întâi la celelalte obiecte din misterioasa cutie a Pandorei.

Maureen nu voia să lase baltă discuţia, dar pentru moment îi respectă dorinţa, pentru că şi ea era la fel de curioasă să vadă ce se mai afla în cutia cu comori. Aşa că a deschis pachetul adresat ei. În el se afla o altă cutiuţă pentru bijuterii, mai mare decât cea a lui Bérenger. Era învelită într-un satin indigo, un material şi o culoare bogate, de o nuanţă între albastru-închis şi violet. Peste satin era aşezat un medalion care părea vechi, din cupru prelucrat. Bérenger l-a recunoscut imediat.

— Labirintul de la catedrala din Chartres.

Pe spate era inscripţionat, într-o franceză care părea mai modernă:

Marie a choisi la meilleure part et personne ne la lui enlèvera.

Bérenger, care vorbea fluent franceza, a tradus inscripţia mai rapid decât ar fi putut Maureen, deşi amândoi au recunoscut pasajul imediat.

— Maria partea bună şi-a ales, care nu se va lua de la ea.

— Luca 10:42, răspunse Maureen.

Toţi cei care o venerau pe Maria Magdalena cunoşteau acest pasaj pe de rost. Se întâmplă după ce Marta se plânge că ea face toată treaba în gospodărie, în timp ce Maria stă la picioarele lui Iisus şi îl ascultă. Iisus îi răspunde, luând apărarea Mariei prin această frază enigmatică.

— Ce crezi că înseamnă asta? rupse tăcerea Maureen. Pentru că ştim amândoi că nu va avea o interpretare evidentă, conformă Scripturii.

— Desigur că nu. Se află pe spatele imaginii cu labirintul din Chartres şi este în franceză, deci aceste elemente se află într-o legătură evidentă. Citeşte bileţelul!

Maureen scoase bileţelul, fără să-şi poată ascunde şocul în timp ce îl citi.

> *Cartea Iubirii* se află în catedrala din Chartres. Acesta este destinul şi destinaţia ta în data de 21 iunie. Fereastra 10.

Deşi primul rând avea un impact semnificativ – *Cartea Iubirii* putea fi oare într-adevăr în Catedrala din Chartres? rândurile care au urmat au lăsat-o fără cuvinte.

> Iată Cartea Iubirii. Urmează calea care ţi s-a arătat şi vei găsi ceea ce cauţi. Odată ce ai găsit-o, trebuie să o împărtăşeşti lumii şi să îndeplineşti promisiunea pe care ai făcut-o. Adevărul nostru a fost în întuneric pentru prea mult timp.
>
> Amor vincit omnia,
> Destino

Cuvintele erau literalmente cele spuse de Iisus în visele ei despre *Cartea Iubirii.* Autorul acestui bilet, acest Destino, era un mesager al lui Dumnezeu? Sau el era hoţul care îi furase laptopul şi carneţelul, iar acum o chinuia pe Maureen cu propriile notiţe?

După sacrificiul Domnului Nostru în Vinerea Neagră, cinstitul Iosif din Arimateea împreună cu binecuvântaţii Nicodim şi Luca au adunat toate obiectele esenţiale pentru destinul Lui. Bârnele crucii, piroanele, ghimpii şi sentinţa scrisă de Pilat din Pont au ajuns în paza lui Nicodim, iar Ordinul Sfântului Mormânt l-a ţinut ascuns într-o cameră subterană. După înviere, giulgiul sfânt în care fusese învelit trupul lui Iisus a fost dus şi el de către Ordin în acest loc tainic. Încăperea era zăvorâtă cu bolovani uriaşi, iar pentru a-i mişca era nevoie de forţa multor bărbaţi. Aceste rămăşiţe sfinte erau foarte bine apărate, deoarece puterea

lor era considerată prea mare şi intensă pentru un bărbat sau o femeie de rând.

Cele mai sfinte dintre ele erau bârnele Sfintei Cruci, pentru că lemnul acela păstra în el întreaga istorie a poporului nostru. El reprezenta spiritul lui Asherah închis şi distrus, precum şi persecutarea tuturor celor ce voiau să restabilească statutul ei şi adevărul, după cum doreau ca momentul venirii lui Dumnezeu să ne arate Calea Iubirii, care este calea lui El şi a lui Asherah.

Accesul la aceste relicve era permis doar celor mai importanţi membri ai Ordinului, familiei şi credincioşilor o dată pe an, la comemorarea sacrificiului Domnului nostru, adică din Vinerea Sfântă până în ziua învierii Lui. Relicvele erau închise şi păstrate cu grijă în tot restul timpului.

Când binecuvântatul Sfânt Luca a venit în Italia, el le-a făcut o hartă detaliată fraţilor din Ordinul Sfântului Mormânt din Calabria, indicând cu precizie locul unde se aflau moaştele. Deoarece în Ierusalim erau mari tulburări, Luca se temea ca moaştele să nu fie în primejdie sau poate chiar să fie uitate de generaţiile viitoare dacă membrii de acolo ai Ordinului vor fi nevoiţi să părăsească ţara natală. Şi aşa s-a şi întâmplat când maleficul împărat Titus a distrus Templul din Ierusalim şi a încercat să-i ucidă atât pe evrei, cât şi pe primii creştini în anul 70 d.Hr., iar moaştele au fost abandonate, deoarece oamenii au fugit pentru a-şi salva vieţile sau au murit în luptă.

Două secole şi jumătate mai târziu, harta realizată de Sfântul Luca a fost încredinţată mamei împăratului Constantin, în dar pentru generozitatea şi protecţia pe care ea le oferise Ordinului. Sfânta Elena a format un grup nobil de războinici şi credincioşi, cu care a făcut o călătorie fără precedent pe Pământul Sfânt într-o expediţie în care să poată găsi comorile poporului nostru. Cu ajutorul hărţii Sfântului Luca, membrii grupului Elenei au reuşit să găsească peştera unde se afla comoara, cu ajutorul literei X care marca intrarea. Litera X a fost folosită de atunci

încoace pentru a marca locurile comorilor. Odată cu relicvele Răstignirii, au mai fost găsite peştera şi leagănul în care au dormit atât Iisus, cât şi sfânta sa fiică, pe când erau copii.

Aceste rămăşiţe sfinte ale Domnului Nostru Iisus Hristos au fost duse în Roma şi păstrate de marea împărăteasă. Însă, drept mulţumire pentru cei ce le-au protejat, bucăţele din lemnul Sfintei Cruci au fost dăruite capilor Ordinului Sfântului Mormânt din Calabria, Roma şi Lucca. Acestea sunt obiectele cele mai sfinte şi mai puternice din istoria omenirii. Moaştele Sfintei Cruci au fost astfel împărţite în bucăţele pentru a le împărtăşi binecuvântarea lor numeroaselor familii din Italia care au păstrat adevăratele învăţături ale Căii Iubirii. Aceste fragmente conţin înţelepciunea lui Asherah, lacrimile reginei din Saba şi sângele lui Iisus.

Deşi necredincioşii s-ar putea să-şi bată joc de veridicitatea acestor moaşte, oricine a avut bucuria de a ţine în mână chiar şi cea mai mică din bucăţile Sfintei Cruci nu va uita niciodată experienţa sfântă. Puterile ei vindecătoare sunt miraculoase şi trebuie puse doar în mâinile celor vrednici.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Legenda Sfintei Cruci, Partea a doua,
aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Capitolul optsprezece

Vatican, în prezent

Peter se opri din lucru întrerupt de Maggie Cusak. Un curier livrase un pachet pentru părintele Healy, spunându-i că trebuie să fie deschis urgent. Maggie lăsă pe birou coletul împachetat în hârtie maronie simplă, apoi ieşi din cameră, dând din cap. Adresa expeditorului nu era trecută pe pachet, doar în colţul din stânga sus era mâzgălit un cuvânt: DESTINO

Peter îşi deschise coletul, neştiind că Maureen şi Bérenger aveau aceeaşi experienţă de cealaltă parte a Tibrului. În cutia lui Peter se afla o statuie mică a Fecioarei cu Pruncul, sculptată într-un lemn de o culoare foarte închisă. Această Fecioară, oarecum rustică, era întronată, încoronată şi dominantă. În mâna dreaptă ţinea globul stăpânirii lumii. Copilul făcea semnul binecuvântării stând în poala mamei. La baza statuii, în partea din faţă, era inscripţionat textul: „Notre Dame de Montserrat”; pe partea din spate a bazei era sculptat un motto latin, *Nigra sum sed formosa.*

Peter a recunoscut inscripţia în latină. Era o frază mult dezbătută, rostită de mireasă în *Cântarea Cântărilor.* Se traducea:

Neagră sunt, dar frumoasă. Era semnificativă pentru ceea ce era cunoscut ca venerarea Fecioarei Negre în întreaga Europă.

Preotul deschise apoi bileţelul alăturat, pentru a vedea ce alte indicii îl aşteptau. Conţinea un singur rând: „DE CE AI DEVENIT IEZUT?”

Se gândi la întrebare pentru o clipă. Nu era întrebat: de ce ai devenit preot? Îl întreba mai precis: de ce ai devenit iezuit? Iar această Fecioară era şi ea trimisă cu un scop precis. Era Fecioara din Montserrat, mănăstirea mistică din munţii din nordul Barcelonei. Peter fusese acolo de câteva ori. Precum mulţi dintre fraţii dinaintea lui, luase funicularul în locul telefericului, pe drumul abrupt spre mănăstire. Acesta era un pământ sfânt pentru membrii Societăţii lui Iisus, mai bine cunoscută ca ordinul iezuiţilor. Era sfânt din mai multe motive, cel mai important fiind că fondatorul ordinului, Ignaţiu de Loyola, îşi descoperise credinţa chiar în această mănăstire şi chiar în prezenţa acestei Fecioare Negre.

Neagră sunt, fete din Ierusalim, dar frumoasă.

Astfel cântă Sulamita în Cântarea Cântărilor. Pentru că ea este mireasa primăvăratică, simbolul harului lui Asherah în forma umană. Ea împărtăşeşte cu femeile din Ierusalim secretele sale şi le primeşte în biserica ei. Cele care intră devin preotese în tradiţia nazarineană, adică în tradiţia ascunsă. Ele devin cunoscute cu numele sacru Maria. Conducătoarea acestor femei, cea care este neprihănită în înţelepciune şi har, este protectoarea mulţimii. Doar o singură femeie va primi acest titlu, Magdalena, iar toate celelalte Marii vor sluji alături de ea.

Negrul este culoarea înţelepciunii ei, pentru că a fost neştiută şi ascunsă în spatele vălului, complet nevăzută celor neiniţiaţi.

Eşti grădină încuiată,
sora mea, mireasa mea,
fântână acoperită şi izvor pecetluit.

Iubita este Madona Neagră, doamna ascunsă. Totuşi, ea a ales partea mai bună, ea este întruparea compasiunii pe pământ, ea este Mântuitoarea. Mireasa este prinsă în grădina închisă, izvorul ei de înţelepciune este oprit şi astupat de minţile închise ale oamenilor care şi-au îndepărtat inimile de la Sfântul Duh, Porumbiţa Sfântă. Nu va fi pace pe pământ până când ea nu va fi eliberată.

Aceasta este apocalipsa care se apropie, care înseamnă pur şi simplu: descoperirea miresei. Pentru a ne salva, trebuie să înţelegem adevărata interpretare a apocalipsei. Şi trebuie să o primim.

Vălul trebuie ridicat, iar chipul miresei trebuie dezvăluit. Pentru că ea este Asherah, cea iubită de El, aşa cum se întoarce în timp în toate formele ei, pentru a se uni cu Mirele. Ea este regina din Saba, Ea este Maria Magdalena, Ea este în toate femeile care simbolizează armonia care vine odată cu reuniunea: bărbat şi femeie, precum în cer, aşa şi pe pământ.

Porumbiţa mea, ce-n crăpături de stâncă,
la loc prăpăstios te-ascunzi,
arată-ţi faţa ta! Lasă-mă să-ţi aud glasul!
Că glasul tău e dulce şi faţa ta plăcută.

Aceasta este sarcina tuturor bărbaţilor care îl slujesc pe Dumnezeu cu toată inima, mintea şi sufletul lor pentru a ridica acest văl. Este de datoria noastră să o lăsăm pe mireasă să se arate, fermecătoare, să permitem glasului ei, care este o melodie a uniunii, să se facă auzit. Trebuie să

ne trezim cât timp suntem în aceste trupuri pentru că totul există în ele. Trebuie să-i permitem miresei să ni se deschidă nouă, să ne primească şi să ne împărtăşească înţelepciunea ei neprihănită prin reuniunea noastră.

De dormit dormeam,
dar inima-mi veghea.
Auzi glasul celui drag!
El la uşă bătând zice:
Deschide-mi, surioară,
deschide-mi, iubita mea,
Porumbiţa mea, curata mea!

Cântarea Cântărilor, darul nostru de la Solomon şi de la iubita lui regină din Saba, este salvarea omenirii. Ea conţine uniunea fericită a Tatălui şi a Mamei noastre în ceruri, prin copiii lor iubiţi pe pământ. Conţine seminţele supreme ale înţelepciunii şi iubirii.

Iubita mea este a mea, iar eu sunt a ei
Ea partea bună şi-a ales,
Care nu se va lua de la ea.

Cântecul lui Solomon şi al reginei din Saba,
din *Cartea Iubirii,*
aşa cum a fost păstrată în *Libro Rosso*

Roma, în prezent

Trecuse bine de miezul nopţii, iar Piazza della Rotonda era liniştită. Negustorii îşi strânseseră de mult mărfurile, iar turiştii se întorseseră în camerele lor de hotel. Din când în când, perechi mai tinere treceau prin piaţă, poate în drum spre vreun restaurant, dar în rest liniştea nu era tulburată

decât de clipocitului neîncetat al fântânii centrale. Aici stăteau Maureen şi Bérenger singuri acum, în lumina lunii. Se aşezaseră pe treptele de piatră, cu spatele la obelisc şi cu faţa la măreţia Panteonului. Bérenger îi explica pe un ton blând şi plin de respect.

— Care este singurul lucru pe care l-am învăţat cu toţii urmând această cale, având-o pe Maria Magdalena drept îndrumător? Ea ne-a învăţat atât de multe lucruri, dar pentru mine nimic nu este mai important decât lecţiile despre echilibru şi armonie. Şi eu cred că asta ne arăta şi El, nu-i aşa?

Maureen a dat din cap, fără să scoată un sunet; nu voia să-l întrerupă.

— Gândeşte-te la asta o clipă. Există o profeţie care ne-a fost lăsată de Sarah-Tamar, fiica neprihănită a doi profeţi neprihăniţi. Tu cunoşti bine această profeţie, pentru că ea ţi-a modelat viaţa. Este profeţia femeilor care vor veni în momente diferite din timp şi vor îndeplini fapte importante din punct de vedere spiritual, pentru a se asigura că adevărul poporului nostru nu moare. Este legenda Celei Aşteptate, dar cuprinde şi filosofia timpului care se întoarce, nu-i aşa? Acum, amintindu-ne ceea ce ştim despre armonie şi uniune şi echilibru, lasă-mă să te întreb ceva. Dacă există o profeţie despre o femeie care trebuie să vină şi să restabilească armonia, ce trebuie să existe pentru a echilibra acest lucru?

Maureen nu trebuia să se gândească la acest lucru. Ajunsese deja la această concluzie încă de când se aflau în cameră. Voia doar să audă asta din gura lui, cu explicaţiile lui. Răspunse:

— O profeţie despre un bărbat care va face acelaşi lucru, care va completa munca ei.

El îi zâmbi, deloc surprins că mintea ei era alături de a lui.

— Da, răspunse el. Se numeşte profeţia Prinţului Poet şi provine tot din profeţiile micuţei noastre Sarah-Tamar.

— Vrei să o reciţi pentru mine?

Bérenger a dat din cap, a tras aer adânc în piept şi a recitat poetic, iar accentul lui scoţian accentua cuvintele profeţiei. Maureen se simţea cuprinsă de fiori.

Fiul Omului va alege
Când timpul se va întoarce pentru Prinţul Poet.
El, cel care este un spirit născut din pământ şi din apă
În împărăţia fiinţei jumătate capră, jumătate peşte
Şi are originea celor binecuvântaţi.

Cel care va nimici înrâurirea lui Marte
Şi va înflăcăra înrâurirea lui Venus
Pentru a întrupa harul, care distruge violenţa.
El va inspira inimile şi minţile oamenilor
Pentru a ilumina astfel calea slujirii
Şi pentru a le arăta Calea Iubirii.
Aceasta este moştenirea lui,
Aceasta, şi aceea de a cunoaşte Marea Iubire.

Bérenger o privea fix pe Maureen când a terminat de recitat ultimul verset al profeţiei; au recitat împreună încheierea, care le devenise atât de cunoscută în ultima perioadă.

— Cei ce au urechi de auzit să audă.

Au rămas tăcuţi un timp, înainte ca Maureen să întrebe:

— Împărăţia fiinţei jumătate capră, jumătate peşte?

— Capricorn, explică Bérenger. Cei care nu ştiu mai nimic despre astrologie cred că zodia Capricornului este reprezentată de o capră normală, dar este, de fapt, o creatură mitică. O fiinţă jumătate capră, jumătate peşte reprezintă atât spiritul pământului, cât şi al apei.

— Cum ar fi varianta masculină a unei sirene? Care este unul dintre simbolurile lui Asherah, iar ulterior simbolul descendenţei divine?

— Exact. Iar profeţia spune lucruri clare şi despre celelalte semne astrologice. O predominanţă de planete în semnele de pământ şi de apă. Şi faptul de a nimici înrâurirea lui Marte se pare că se referă la acea planetă într-un semn de apă, mai ales Peşti. Deci vezi, precum Cea Aşteptată, Prinţul Poet trebuie să îndeplinească anumite condiţii ale naşterii şi ale sângelui.

Maureen înţelegea totul, uimită de impactul acestei revelaţii. Răspunse, aproape în şoaptă.

— Iar tu le îndeplineşti pe toate.

— Da.

— Şi presupun că, la fel ca şi Cea Aşteptată, ai şi tu un număr de fraţi istorici care au îndeplinit această profeţie? Biletul lui Destino spunea că bucăţica ta din Adevărata Cruce a fost odată a marelui Prinţ Poet.

— Da, şi încerc să îmi dau seama la care se referă Destino. Cred că vorbeşte despre René d'Anjou, pentru că el a fost regele Neapolelui şi al Ierusalimului şi conte de Provence. Istoria îl numeşte bunul rege René pentru că era ca un prinţ de poveste şi, de asemenea, mentorul şi binefăcătorul Ioanei d'Arc. A fost tatăl Margueritei d'Anjou, care a fost, de asemenea una dintre Cele Aşteptate, şi o femeie foarte puternică în istorie. Marguerite a devenit regina Angliei şi a câştigat lupta de la Lancaster din Războiul Celor Două Roze.

— Într-adevăr? Vrei să spui că au existat două femei în acelaşi timp al istoriei care au îndeplinit profeţia Celei Aşteptate? Ioana d'Arc şi Marguerite? Bunul rege René trebuie să fi fost foarte ocupat.

Bérenger râse.

— Aşa se pare. Celălalt aspect pe care l-am observat este că fiecare bărbat care a îndeplinit profeţia Prinţului Poet a fost înconjurat de femei foarte încăpăţânate – dar şi foarte pline de inspiraţie pentru ei –, femei care şi-au schimbat modul de gândire şi vieţile în timp ce îşi modelau destinele.

— Deci... Cea Aşteptată şi Prinţul Poet trăiesc întotdeauna în acelaşi timp?

— Dintre toate exemplele pe care le cunosc, aşa pare să fie. Dar au relaţii diferite. Uneori, sunt tată şi fiică, uneori, frate şi soră, alteori, nu fac parte din aceeaşi familie, dar au o relaţie de elev şi îndrumător. Desigur, cei mai legendari au tendinţa să fie îndrăgostiţi unul de altul, dar aceasta nu este singura opţiune. Cred că aceasta este calea lui Dumnezeu de a ne arăta nenumăratele forme pe care le poate lua o iubire atât de divină.

— De orice formă e nevoie pentru ca profeţiile să fie realizate, cred. Îndeplinirea promisiunilor?

— Da. Iar în secolul al XV-lea erau cu siguranţă multe de realizat. A fost o perioadă foarte puternică a istoriei, cu adevărat o eră care întrupa conceptul timpului care se întoarce. Se pare că, în anii 1400, Dumnezeu nu risca nimic.

— Cine a fost Prinţul Poet din acea perioadă?

— Lorenzo de Medici, marele patron al Renaşterii.

Maureen se gândea la acest lucru.

— El era într-adevăr unul dintre noi? Nu m-aş fi gândit la asta niciodată.

— Eu cred că trebuia să fie, dacă a inspirat bărbaţi ca Sandro Botticelli şi Michelangelo. Dar mărturisesc că ştiu mai multe lucruri despre partea franceză a familiei. Probabil acest Destino ne va da mai multe detalii, pentru că se pare că ne vom întâlni cu el sau cu cineva la solstiţiul de vară.

Discutaseră despre acest lucru mai devreme cu Peter şi căzuseră de acord că vor merge împreună la Chartres şi se vor întâlni acolo şi cu Roland şi Tammy. Dacă erau toţi împreună, riscau mai puţin să li se întâmple ceva rău. Numerele aduceau noroc. Bérenger se gândea că Destino îi urmărea acţiunile. Cu doi ani înainte, Bérenger o făcuse pe Maureen să se întâlnească cu el exact la fel, cerându-i să fie într-o biserică din Paris la solstiţiul de vară. Cu siguranţă, Destino, oricine ar fi el, le cunoştea bine povestea împreună. Era un lucru intrigant şi tulburător.

Maureen se gândea la revelaţia ultimei profeţii.

— De ce nu mi-ai spus asta mai demult?

— Pentru că aşteptam momentul potrivit. Dar, în mod evident, Destino a hotărât asta pentru mine, forţându-mi mâna. Totuşi, sunt bucuros că a făcut-o, acum sunt uşurat că ştii. Simt că nu mai ascund nimic faţă de tine.

Maureen a înghiţit în sec, iar cuvintele pe care voia să le spună nu-i ieşeau de pe buze. Ochii i se umplură de lacrimi, smaralde strălucitoare în lumina lunii, care se reflecta de pe marmura Panteonului.

Bérenger îi luă ambele mâini în ale lui, mângâindu-le uşor în timp ce vorbea:

— Şi aşa, draga şi scumpa mea Aşteptată... Vreau doar să ştii că înţeleg tot ceea ce tu reprezinţi şi prin ce ai trecut. Pentru că şi eu ştiu cum este să trăieşti în umbra aruncată de o profeţie atât de puternică.

— De când ai ştiut de Prinţul Poet?

— Dintotdeauna. Eram copilul de aur, ştii? Cea mai de preţ avere a bunicului meu. Din acest motiv am petrecut atât de mult timp în Franţa când eram mic, în timp ce fraţii mei au rămas în Scoţia. Bătrânul Alistair m-a urmărit îndeaproape până în ziua în care a murit, pentru a vedea ce voi realiza, dacă voi îndeplini profeţia.

— Trebuie să fi fost foarte mândru de tine.

Bérenger ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă a fost. Nu am realizat nimic cât el a fost în viaţă. Chiar şi astăzi, tot nu ştiu prea bine ce se aşteaptă de la mine. Când te-am găsit pe tine... ei bine, a fost prima dată când am simţit cu adevărat că aş putea într-adevăr să-mi îndeplinesc destinul.

Se opri pentru o clipă pentru a-şi trage răsuflarea, căci îl copleşise pe neaşteptate amintirea dezamăgirilor şi a dorinţelor din ultimii ani. Îşi reveni însă repede şi continuă.

— Maureen, ştiu că tu crezi că m-am grăbit să intru cu tine în toată această poveste şi acum sper că ştii de ce. Adevărul este că, în mod normal, sunt un om foarte grijuliu

şi calculat în toate aspectele vieţii mele. Dar cu tine pur şi simplu nu pot să fiu aşa. Când te privesc şi văd ceea ce este în ochii tăi, văd persoana pe care am aşteptat-o. Nu doar în această viaţă, ci şi în celelalte. Poate de sute de ani, poate de mii de ani. Dar pe tine te-am aşteptat, pe tine şi numai pe tine. De asta sunt sigur.

Maureen plângea acum, în timp ce asculta. Răspunse printre lacrimi:

— Îmi pare atât de rău. Te-am făcut să treci prin atâtea, când tu ai fost atât de răbdător cu mine. Şi... cred că am fost adormită pentru foarte mult timp.

El se întinse uşor şi îi prinse bărbia în mână.

— E timpul să te trezeşti, Frumoasa mea Adormită. Porumbiţo, neprihănito.

Aveau amândoi o stare dincolo de cuvinte. Maureen s-a lipit de el, primindu-i atingerea buzelor. În centrul pieţei, cu fântâna lui Isis curgând în spatele lor, iubiţii profeţiei şi ai Scripturii împărtăşeau căldura *nashakh*-ului, sărutul sacru. Sufletele lor se uneau prin această armonizare a respiraţiei. Acum nu mai erau doi; erau Unul.

Iar oraşul Etern era locul cel mai potrivit pentru o uniune atât de minunată.

În dimineaţa următoare, Peter s-a trezit devreme pentru a lua în piept ziua care îl aştepta. Ştia unde îl va duce, chiar dacă nu ştia de ce. Va merge la biserica ridicată în cinstea Sfântului Ignaţiu, care întâmplător se afla la câteva sute de metri de hotelul lui Maureen. Avea senzaţia ciudată că acolo va găsi nişte răspunsuri.

Peter îşi petrecuse multe nopţi făcând cercetări, în special despre Montserrat şi despre Madona Neagră. Ceea ce descoperise era tulburător. Se gândea la cât de interesant şi uneori şocant era atunci când informaţiile pe care le ai de ani de zile iau deodată un sens diferit, bazat

pe schimbarea perspectivei. Pentru că, deşi îşi amintea unele dintre aceste amănunte despre Montserrat, acestea nu l-ar fi şocat în trecut aşa cum o făcuseră în acea zi.

Montserrat, ca şi Chartres, a fost un loc de închinăciune cu mult înainte de apariţia creştinismului, recunoscut ca având o putere naturală extraordinară. Încă de la începutul creştinismului, fusese un loc de închinăciune dedicat Mariei, iar mănăstirea era numită Sfânta Maria. Ceea ce era tulburător pentru Peter era faptul că existau legende locale care arătau că acolo Maria însăşi înfăptuise mari miracole. El cercetase îndeaproape istoria creştinismului timpuriu şi folclorul, dar nu găsise nici o informaţie despre venirea în Spania a Mamei lui Iisus. Dar erau nenumărate legende care o legau pe Maria Magdalena de această regiune. Montserrat se afla la limita sudică a ţinutului eretic şi era aşa de două mii de ani. Pentru Peter exista o singură concluzie: miracolele care erau amintite cu atâta hotărâre aici în Montserrat erau ale Mariei Magdalena. Acesta era locul ei, mănăstirea ei, iar chipul sculptat în lemn era al ei.

În Evul Mediu, mănăstirea era atât un cunoscut centru de învăţătură, cât şi un locaş de cultură vizitat de rege şi de aristocraţie. Cele mai alese familii din nobilime din Franţa şi Italia îşi trimiteau fiii aici pentru a studia. Peter a găsit în arhive informaţii despre familii care reprezentau crema societăţii europene în ceea ce priveşte bunăstarea şi privilegiile, dar şi în ceea ce priveşte legăturile eretice. Ajunsese să cunoască foarte bine numele acestea de când studia Evanghelia după Maria Magdalena.

Monserrat era numit adesea şi Muntele Graalului şi unele teorii susţinând că aici, adăpostit de vârfurile accidentate şi golaşe, se afla castelul Graalului din legenda lui Parsifal. Legătura cu Graalul şi ideea că „recipientul în care se afla sângele lui Iisus” era o alegorie pentru soţia şi copiii lui Iisus au dus la a da mai multă crezare ideii că Montserrat era un loc sacru pentru descendenţii Mariei Magdalena pentru cei ce urmau învăţăturile ei. Învăţăturile *lor.* Şi dacă toate

acestea nu erau de-ajuns, Montserrat era faimoasă pentru o Carte Roşie. În acest caz, ceea ce se numea *Llibre Vermell* era o carte cu imnuri sacre scrise în 1399, legată cu grijă în piele roşie câteva secole mai târziu pentru a fi protejată. Dar, la fel ca multe alte legende, şi aceasta apăruse din poveştile dinainte despre o carte misterioasă şi secretă care era ascunsă în mănăstire şi cunoscută doar de cei mai învăţaţi.

Peste tot acest mister domnea străvechea sculptură a Fecioarei din Montserrat. Ea era numită în popor La Moreneta, expresie care însemna „micuţa negresă”. Deşi documentele oficiale susţineau că a fost sculptată în secolul al XII-lea, legenda din Catalonia spunea că această sculptură mică şi totuşi puternică a Fecioarei fusese creată în Ierusalim în secolul I, de către Sfântul Luca sau de Nicodim. Aceeaşi mitologie indica faptul că mănăstirea a fost construită în jurul acestei statui când a fost descoperită, pentru că nu putea fi clintită din loc, oricâţi bărbaţi ar fi încercat. Ca şi sculptura preferată a Matildei, Volto Santo, Madona din Montserrat alesese locul unde voia să rămână şi de aceea nu putea fi clintită.

Ceea ce l-a şocat pe Peter a fost încă o asemănare ciudată dintre Chipul Sfânt din Lucca şi Madona din Montserrat. Ambele opere de artă reprezentau un tipar secret pe care el îl cerceta în biserică. Erau două sculpturi, ambele frumoase din punct de vedere artistic şi având legături legendare puternice cu secolul I. Şi totuşi în ambele cazuri, Biserica insista că nici una nu era originală. Fiecare piesă a fost declarată o copie din Evul Mediu. Acest lucru ar fi foarte uşor de înţeles dacă ar fi adevărat. Ceea ce i se părea fascinant lui Peter era faptul că existau mai multe informaţii care confirmau că aceste obiecte ar putea fi originare din secolul I decât „dovezi” că ar fi copii. După părerea lui, probabilitatea ca aceste două obiecte să fie originale era mai mare. Volto Santo, de exemplu, era considerat original pe vremea Matildei. Dacă sculptura de

acum era un fals din Evul Mediu, ce s-a întâmplat cu originalul? Şi de ce nu s-a ştiut nimic când acesta a fost scos din Lucca, dacă aşa s-a întâmplat? De ce nimic din istorie nu indică scoaterea Chipului Sfânt din locul ales de Dumnezeu în care să rămână pentru eternitate? Peter credea acest lucru pentru că originalul nu ar fi fost mutat niciodată. Volto Santo din Lucca de astăzi era, de fapt, originalul sculptat de Nicodim. Şi începea să creadă acelaşi lucru despre Madona din Montserrat.

Dar de ce? De ce nu ar vrea Biserica să ştie oamenii că aceste obiecte sunt autentice? Acest lucru le-ar face mai valoroase; cu toate acestea, părea că se fac mari eforturi pentru a convinge publicul că multe dintre aceste obiecte sacre din secolul I sunt falsuri şi că toate originalele au dispărut pur şi simplu în negura timpului. Va trebui să cerceteze acest lucru şi să-l înţeleagă. Ar putea fi valabil acelaşi lucru şi despre Giulgiul din Torino? Dintr-un motiv pe care încă nu-l cunoştea, Biserica voia ca oamenii să creadă că giulgiul este fals, când ei ştiau de fapt că este un obiect cu o putere imensă? Cât de mare era oare toată această mistificare?

Peter vizitase de curând Biserica Sfintelor Scări de lângă palatul Lateran. Aceasta îşi primise numele de la scările pe care Sfânta împărătească Elena le-a adus cu ea la Roma, cele douăzeci şi opt de trepte albe de marmură pe care Iisus le-a urcat în drumul lui spre judecata lui Ponţiu Pilat. Peter urcase treptele în genunchi, aşa cum se cuvenea să facă toţi cei credincioşi, pentru a vedea comoara care îl aştepta la final. Într-una dintre arcade era aşezat un tablou legendar al Domnului, atribuit Sfântului Luca, dar numit adesea *acheiropoieton,* care înseamnă „nefăcut de mâna omului”. Ca şi în cazul Chipului Sfânt, se credea că îngerii au ghidat mâna artistului care a creat chipul lui Iisus pentru a se asigura că este perfect.

Ultimul papă care a expus această pictură în public, înainte de restaurarea ei, a fost Leon al X-lea, fiul părintelui

Renaşterii, Lorenzo de Medici. După moartea papei Leon, pictura a dispărut timp de câteva secole. Când a fost redată publicului, părţi din lucrare erau acoperite permanent cu argint şi bijuterii, parcă pentru a ascunde anumite detalii din pictura originală. De fapt, aproape întreaga pictură fusese ascunsă de ochii privitorilor prin aceste adăugiri decorative, lăsând vizibil doar chipul lui Iisus. Exista oare vreun element din pictura originală a Domnului Nostru pe care Biserica nu voia să-l vadă oamenii? Altfel, de ce s-ar fi apucat să modifice un obiect atât de sfânt? Au declarat că era o copie realizată de un artist fără prea mare valoare doar pentru că nu voiau să se împiedice de întrebări? Peter era sceptic cu privire la acest lucru. În experienţa lui de preot, ajunsese să-şi dea seama că cei credincioşi foarte rar pun întrebări despre ierarhia lor religioasă, chiar şi când sunt nevoiţi. Dacă enoriaşii ar fi pus mai multe întrebări, dacă s-ar fi cerut mai multe răspunsuri clare, Biserica ar fi putut să nu se trezească în mijlocul scandalului de la începutul secolului XXI.

Pictura era expusă sub sistemul de protecţie cel mai strict din Roma. Peter văzuse aproape fiecare biserică din oraş şi nu observase un asemenea sistem de securitate în jurul nici unui obiect de artă. Imaginea lui Iisus era la distanţă de privitor de cel puţin trei metri, în spatele unor ziduri groase antiglonţ de sticlă şi a ceea ce părea să fie o plasă de bare de oţel impenetrabilă. Totuşi, Biserica declarase că pictura era doar o copie a originalului, realizată de un artist necunoscut din Evul Mediu.

Într-adevăr? Atunci ce rol aveau barele de oţel? Nici diamantul Hope[11] nu se bucura de o asemenea protecţie. Şi nici un alt obiect din Roma, dintre cele despre care se spunea că sunt autentice şi nepreţuite, nu era atât de protejat.

---

11 Celebru diamant albastru, aflat la Muzeul Smithsomian din Washington (n.red.)

Lui Peter i se părea totul foarte enigmatic; dar, făcând o listă cu operele de artă pe care el le credea autentice şi despre care Biserica spunea că nu sunt, a găsit, într-adevăr, un fir important care le lega pe toate. Toate aveau legătură cu unul dintre membrii fondatori ai Ordinului Sfântului Mormânt, fie cu Luca, fie cu Nicodim, fie cu amândoi. Putea ajunge el oare la concluzia că, la un moment dat, fiecare dintre aceste obiecte se aflase în contact cu Cartea Iubirii?

Peter se gândea la acest lucru în timp ce trecea peste Tibru, îndreptându-se spre o parte a Romei în care se aflau două biserici importante pentru ordinul iezuit. Biserica Gesù era cea mai mare şi cunoscută şi de sute de ani era sediul central al Superiorului General al Ordinului Iezuit. Se spune că Michelangelo fusese atât de impresionat de puterea şi puritatea convertirii lui Loyola, încât s-a oferit să-i realizeze biserica Sfântul Nume al lui Iisus fără plată. Acum, ştiind ceea ce ştia despre descendenţa lui Michelangelo, Peter se întreba dacă nu exista vreo legătură mai puternică între marele artist şi Ignaţiu de Loyola – o legătură care implica într-un oarecare fel *Cartea Iubirii.*

Deşi această biserică fusese gândită în timpul vieţii atât a sfântului cât şi a sculptorului, construcţia ei nu a început decât după moartea lor. Peter a trecut pe lângă ea şi a făcut o reverenţă în semn de respect, dar şi-a continuat drumul spre o biserică mai mică la care voia să ajungă, Sant'Ignazio. În ochii lui Peter, aceasta era biserica iezuiţilor pentru că fusese cândva şi locaşul oficial de cult al Colegiului Roman, cunoscut şi ca Universitatea Gregoriană Pontificală. Era una dintre cele mai vechi universităţi din lume; se credea că şi-a luat numele de la papa Grigore al XIII-lea, care a fost donatorul principal pentru construirea ei. Dar Peter era uimit de o altă idee care tocmai îi venise în minte. Un superior îi spus odată o poveste că Universitatea a fost numită Grigoriană şi din consideraţie pentru Grigore al VII-lea, un mare reformator al Bisericii. Grigore al Matildei.

Peter intră în biserica Sant'Ignazio, fără să ştie prea bine ce căuta acolo, dar plin de încredere că acel lucru îl va găsi pe el. S-a îndreptat spre un detaliu care făcea ca această biserică să fie unică – discul auriu din podea care marca locul perfect pentru a privi ceea ce părea să fie o boltă perfect arcuită, acoperită cu fresce complicate. Dar bolta era o iluzie optică. Era pictată de un artist desăvârşit al barocului, fratele iezuit Andrea Pozzo, care folosise tehnica *trompe l'oeil.* Legenda spunea că vecinii au refuzat construcţia unei bolte care să le blocheze soarele după-amiezii, iar fraţii au fost nevoiţi să creeze o boltă falsă. În loc să se enerveze din cauza restricţiei, ei au considerat-o o provocare artistică şi au creat ceva într-adevăr memorabil. Când stăteai pe discul auriu, era aproape imposibil să-ţi dai seama că bolta era o iluzie creată prin pictură.

— Biserica e plină de multe iluzii, nu-i aşa?

Peter tresări, auzind glasul din spatele lui, apoi se întoarse repede să vadă cine făcuse observaţia care îi stăruia în minte de doi ani. În spatele lui stătea cardinalul Barberini, care făcuse parte împreună cu el din consiliul din Arques. Barberini îşi duse degetul la buze şi îl invită cu un gest pe Peter lângă el, pe unul din scaune.

Irlandezul îl întrebă direct:

— Dumneavoastră sunteţi Destino?

Barberini zâmbi.

— Nu, nu. Nicidecum.

Peter se gândi o clipă, înainte de a continua cu o altă întrebare.

— Destino este un iezuit?

Barberini a dat din cap.

— Destino este multe lucruri. El nu se încadrează în nici o categorie la care poţi face referire. Încă. Dar asta rămâne pe mai târziu. Deocamdată, am venit aici să-ţi spun de ce ai devenit iezuit, alt motiv decât cele pe care crezi că le ştii deja.

Peter se găsea într-o situaţie ciudată. Se afla în faţa unui membru vechi şi important al Bisericii, care, în mod evident, îl urmărise. Barberini deţinea informaţii din interior despre aspecte foarte serioase şi secrete – şi destul de multe, din cât se părea –, dar încă era o enigmă. Cardinalul DeCaro, în care avea foarte mare încredere, i-l prezentase ca aliat, dar comportamentul lui secretos era ciudat. Şi nu era necesar. Sau era? Erau casa şi biroul lui Peter supravegheate? Bănuise întotdeauna că era supravegheat, iar aceasta era o posibilă confirmare. Era oare şi DeCaro urmărit? Grupurile cele mai conservatoare din Vatican erau în conflict deschis cu atitudinea progresistă a lui Tomas, mai ales în ceea ce priveşte aspectele legate de Maria Magdalena, dar nu cumva aici se întâmpla ceva mai profund?

S-ar fi zis că Barberini îi citea gândurile lui Peter, întrucât continuă:

— Va trebui pur şi simplu să ai încredere în mine până când voi putea să îţi spun mai multe, fiule. Pentru moment, am venit să vorbesc cu tine despre fondatorul nostru. Marele şi Sfântul Ignaţiu de Loyola.

Reacţia spontană a lui Peter la întrebarea „De ce ai devenit iezuit?” fusese un singur cuvânt: cunoaşterea. Iezuiţii au fost mereu cei mai învăţaţi şi cei mai mari educatori, iar pasiunea lui personală era de a studia istoria religiilor şi spiritualitatea unei limbi şi înţelepciuni vechi. El trăia pentru a-i învăţa pe ceilalţi şi simţise foarte tare lipsa învăţăceilor de când fusese nevoit să vină la Roma pentru a participa la comitetul de studiu al Evangheliei după Maria Magdalena. Ignaţiu de Loyola era fondatorul universităţii de aici şi un stâlp al educaţiei, atât religioase, cât şi umaniste. Din acest motiv, Peter îi cunoştea bine biografia, ca de altfel fiecare preot iezuit. Loyola provenea dintr-o familie bască din nordul Spaniei, unde se născuse în ajunul Crăciunului în 1491, cel mai mic dintre cei treisprezece copii ai familiei. Făcea parte dintr-o familie de clasă nobilă

mijlocie, dar de nivel destul de ridicat pentru a duce în tinereţe o viaţă de plăceri. Fusese un fel de playboy şi aventurier în tinereţe, devenind la treizeci de ani ofiţer în armată.

În Bătălia de la Pamplona, Ignaţiu a fost lovit de o bombă în timp ce lupta pentru apărarea teritoriilor de cotropitorii francezi. Explozia i-a rupt un picior şi i l-a rănit pe celălalt. Piciorul rupt s-a vindecat atât de rău, încât a trebuit să fie rupt din nou şi apoi pus la loc, toate fiind făcute fără anestezic. Loyola s-a vindecat, dar piciorul rupt a rămas mai scurt decât celălalt, iar tot restul vieţii a şchiopătat foarte tare. Acest lucru l-a ajutat să devină interesat de studiul intelectual, citind şi acumulând cunoştinţe ca un burete. În timpul convalescenţei, a citit toate cărţile aflate în castelul din Loyola, toate având subiecte religioase.

Existenţa lui Ignaţiu în timpul petrecut în castelul de la Loyola este înconjurată de mister. Cine îi dădea cărţile şi ce citea, de fapt? Existau zvonuri că în această perioadă el se îndrăgostise puternic de o femeie misterioasă, o femeie cu părul roşcat şi sânge albastru care l-a îngrijit cu blândeţe şi a avut o influenţă uriaşă asupra lui în timpul lungii convalescenţe. Când şi-a revenit suficient încât să poată merge şi călători în martie 1522, era un om cu totul schimbat, stimulat de o puternică trăire spirituală.

Prima acţiune a lui Loyola după ce a trecut prin aceste schimbări a fost de a face un pelerinaj la mănăstirea Sfânta Maria din Montserrat, sus în munţii din nordul Barcelonei. Se spune că el a respectat regulile cavalereşti de devoţiune faţă de Fecioara Maria şi a îngenuncheat în rugăciune o noapte întreagă în faţa altarului Madonei Negre. Unele zvonuri spun că el a făcut acest lucru trei nopţi consecutiv în cinstea Sfintei Treimi. La sfârşitul închinăciunii, şi-a pus toate armele pe altar în faţa Fecioarei şi ajurat că va deveni un nou luptător pentru Calea ei.

Barberini i-a întrerupt gândurile lui Peter cu o întrebare bruscă:

— Când s-a dus Loyola la Montserrat?

— În martie 1522.

— Corect. În ce zi din martie?

— În ziua de sărbătoare a Bunei-Vestiri. Pe 25 martie.

— Greşit.

Peter era intrigat de răspunsul lui. Orice iezuit cunoştea această dată. Barberini continuă.

— Loyola a făcut jurământul către Fecioară în 25 martie, este adevărat. Dar asta s-a întâmplat după trei zile de rugăciune şi meditaţie. El a ajuns acolo la o dată anume şi cu un scop precis.

Peter răspunse, încercând să potrivească totul în minte.

— 22 martie.

Barberini a dat din cap.

— Dar de ce?

Peter înţelegea, în teorie, că această dată avea o importanţă pentru eretici în ceea ce priveşte datele de naştere şi profeţiile, dar nu era sigur că această legătură se potrivea aici. Barberini îi explică.

— Ai cunoştinţă despre ceva – un document controversat şi nepreţuit, probabil – care ar fi putut să ajungă la mănăstirea din Montserrat?

Această întrebare îl izbi pe Peter ca o lovitură în ceafa. Montserrat era ultimul loc în care se ştia că ajunsese *Cartea Iubirii,* documentul scris chiar de mâna Domnului Nostru şi adus în Europa de soţia şi iubita lui – nepreţuita Maria Magdalena, cea care era înfăţişată în sculptura de la Montserrat ţinându-şi copilul în braţe. Peter ştia acest lucru, dar cu siguranţă nu făcuse nici o legătură între Loyola şi *Cartea Iubirii* până acum. Presupusese că asocierea acesteia cu Montserrat şi cu Ignaţiu de Loyola era... o coincidenţă. Ar fi trebuit să-şi dea seama, dar cum ar fi putut să pună în legătură aceste două idei posibil conflictuale?

Peter a dat din cap în semn de înţelegere, iar Barberini şi-a urmat gândul.

— Masacrul din cetatea catară de la Montségur a avut loc pe 16 martie 1244. Celor patru refugiaţi care au supravieţuit le-au trebuit şase zile să ajungă în siguranţă la Montserrat. Data de 22 martie este aniversarea sosirii şi instalării Sfântului Cuvânt al lui Iisus Hristos la mănăstire. Închinăciunea lui Loyola şi îndoctrinarea lui au început în acea noapte cu un motiv.

Peter a pus următoarea întrebare foarte încet şi cu grijă.

— Ce vreţi să spuneţi? Că Loyola era eretic? Că el a fondat ordinul nostru din motive total diferite de cele pe care le ştie toată lumea? Că el... avea acces la *Cartea Iubirii?*

— El o numea Societatea lui Iisus, nu-i aşa? Desigur, asta ar putea însemna orice, dar este o expresie lipsită de imaginaţie, nu-i aşa? Ţi se pare că Loyola ar fi fost un om care să creeze un nou ordin religios revoluţionar şi care să-i dea apoi un nume care nu reprezenta perfect ceea ce apăra el? Dar dacă el propovăduia chiar din învăţăturile lui Iisus şi nu din alte surse, ei bine... acest lucru ar fi reprezentativ pentru nume, nu-i aşa? Şi adu-ţi mereu aminte cuvintele care au fost consemnate în scrierile celui mai bun prieten al său, Luís Gonçalves de Câmara. El spunea: „Ignaţiu a fost mereu înclinat spre iubire. Mai mult, el părea că întruchipează orice formă de iubire şi din acest motiv a fost mereu iubit de toată lumea. Nu exista nimeni din Societate care să nu aibă o mare iubire pentru el şi care să nu se simtă foarte iubit de el.” În mod straniu, Biserica nu a reţinut această caracterizare a lui Loyola, nu-i aşa?

Peter era uluit. Perspectiva tradiţională despre caracterul lui era că Loyola era un om aspru, neîndurător şi taciturn. Era considerat probabil strălucit şi cucernic, dar „iubitor” nu era primul adjectiv care îţi venea în minte când îi studiai biografia. Era o revelaţie faptul că persoana cea mai apropiată care a scris despre Loyola voia să surprindă exact cât de mult era înclinat spre iubire, încât părea să „întruchipeze orice formă de iubire”. Era o informaţie

cutremurătoare, mai ales pentru că venea din partea unui cardinal.

— Deci acest lucru înseamnă că Loyola avea *Cartea Iubirii?* Cartea se aflase în Montserrat până în 1522?

Era, cu siguranţă, o informaţie preţioasă, având în vedere că toate celelalte referinţe despre documentul original dispăruseră după 1244.

Barberini îl bătu uşor pe umăr pe Peter, apoi se sprijini de el pentru a se ridica:

— Mă dor oasele de la plimbarea peste râu, fiule. Aşa că pentru moment va trebui să încheiem discuţia, dar sunt foarte fericit că am avut-o. A, şi încă un lucru...

Peter îl ajuta pe cardinal să-şi ridice trupul îmbătrânit şi durduliu de pe scaun când bătrânul îi dădu o ultimă informaţie şocantă:

— Comitetul va face un anunţ în legătură cu materialele despre Maria Magdalena. Acest lucru se va întâmpla săptămâna viitoare. Dar între timp trebuie să mergi în Franţa cu verişoara ta, iar eu şi Tomas te vom ţine la curent cu felul în care decurg lucrurile aici. Vor să autentifice Evanghelia din Arques şi să o facă publică, cel puţin aşa mi s-a spus. Maureen va fi răzbunată dacă se întâmplă asta. Şi, băiatul meu, la fel vei fi şi tu. Dar lucrul cel mai important... povestea Doamnei Noastre va fi spusă în sfârşit şi va fi spusă în adevăr şi în întregime. Să dea Dumnezeu să fie aşa.

Peter îl privi pe bătrânul care mergea cu paşi şovăitori spre ieşirea din biserică, şoptindu-şi ca un ecou vorbele lui Barberini.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa.

Capitolul nouăsprezece

Chartres, Franţa – în prezent

Catedrala din Chartres poate fi văzută de la peste zece kilometri depărtare, ridicată pe colina sacră, cu clopotniţele aşezate inegal de o parte şi de cealaltă a cupolei bisericii care se ridică deasupra câmpiei La Beauce. Maureen, Peter şi Bérenger i-au remarcat frumuseţea când au ajuns, aduşi cu maşina de un şofer, în dimineaţa zilei de 20 iunie. Bérenger s-a asigurat că vor fi aşteptaţi când vor sosi la aeroportul Orly, chiar lângă Paris.

Maureen a observat prima puterea acestui loc, pe care o putea simţi de la o aşa depărtare. Într-adevăr, o magie radia acolo. Cei doi bărbaţi care o însoţeau mai văzuseră însă acest loc şi nu îl priveau cu aceeaşi ochi proaspeţi. Maureen îşi strângea braţele cu mâinile, simţind fiorii care îi cuprinseseră trupul.

După ce s-au cazat în frumosul hotel de la marginea pieţei oraşului, au hotărât să facă o plimbare pe deal până la catedrală. Scopul lor era să vadă aşezarea, să-şi dea seama unde se afla cu precizie fereastra numărul zece şi să observe pentru prima dată labirintul. Tammy şi Roland aveau să-şi întâlnească însoţitorii mai târziu, când vor ajunge din Languedoc.

Maureen a rămas fără suflare când a ajuns în faţa catedralei. Era cea mai măreaţă clădire pe care o văzuse vreodată. A cerut să înconjoare toată catedrala înainte de a

intra, admirând măreţia locului şi decoraţiile splendide care acopereau aproape fiecare centimetru din exterior, prin sculpturi şi basoreliefuri. Era o imagine care îţi tăia respiraţia, un monument de o frumuseţe fără egal, un testament al puterii şi harului realizării umane născute din inimă şi spirit. Bérenger Sinclair făcea pe ghidul, deoarece cunoştea o mulţime de lucruri despre natura ezoterică a catedralei din Chartres, din studiile lui. I-a condus pe Peter şi pe Maureen spre faţada stângă a catedralei, cea nordică, numită Intrarea Iniţiaţilor, şi le-a arătat câteva dintre faimoasele sculpturi – cele ale strămoşilor. Dar lui Maureen nu i-au atras atenţia sculpturile lui Moise, Avraam şi David. În schimb, a observat imediat că această biserică era plină de femei. Unele erau foarte vizibile, precum Estera, eroina din Vechiul Testament, care îşi salvează poporul sau Maica Domnului la Buna-Vestire împreună cu verişoara ei Elisabeta; era şi o secvenţă din momentul sosirii reginei din Saba la Solomon, fiecare încoronat cu o sculptură complicată din Templul original. Altele însă nu erau atât de uşor de identificat, dar aproape toată faţada nordică era acoperită cu scene în care apăreau femei.

Bérenger îi informă:

— Există câteva sute de sculpturi de femei în această biserică şi peste o sută şaptezeci dintre ele se crede că sunt ale Mariei, Maica Domnului. Nici o altă biserică din lume nu are atât de multe imagini cu femei, nici măcar pe aproape.

Maureen era fermecată de tot ceea ce vedea, dar se opri să admire superba sculptură a unei femei, pe o coloană exterioară a unei arcade, în partea dreaptă a uşii. Era tânără şi frumoasă şi ţinea o carte într-o mână, iar cealaltă, deşi era parţial distrusă, părea să fie ridicată în semn de binecuvântare.

Bérenger îi zâmbi.

— Ştiam că o să-ţi placă această sculptură. Şi eu o iubesc. Dintre cele peste o mie de imagini din această catedrală, aceasta m-a obsedat încă din prima zi în care am

ajuns aici. Iar acum, când cunoaştem atât de bine povestea Matildei, încep să văd de ce această femeie a fost întotdeauna specială pentru mine. Maureen, fă cunoştinţă cu Modesta. Ea este una dintre sfintele protectoare ale acestui loc.

Maureen simţise lacrimi neaşteptate în ochi la auzul numelui Matildei. Ştia că inima şi spiritul ei erau legate iremediabil şi pentru totdeauna de contesa toscană.

— Povestea Modestei este una tragică, dar importantă, spuse Bérenger, arătând spre sfântă.

— Bineînţeles că este.

Maureen a mers să se aşeze sub statuia Modestei, ale cărei picioare îi veneau deasupra capului. Scara şi mărimea catedralei erau amăgitoare, datorită folosirii desenului în perspectivă. Era uşor de pierdut din vedere imensitatea – şi detaliile splendide – tuturor lucrărilor de artă dacă nu erau examinate îndeaproape.

Chipul Modestei era superb şi senin, părul ei lung curgea de sub văl. Mâna ei dreaptă îi era ruptă după opt sute de ani de vremuri şi războaie, iar în mâna stângă ţinea o carte frumoasă, legată. Maureen comentă:

— Observ că multe dintre aceste personaje ţin cărţi în mână.

Peter explică:

— În mod tradiţional, acest lucru simbolizează Cuvântul. Scriptura. Evangheliile. Este un lucru obişnuit în arta creştină.

Maureen încerca să nu se enerveze când Peter îi dădea explicaţii tipice, evidente, pe care le recita automat, datorită formaţiei lui de preot, adânc înrădăcinată. Ea ştia, desigur, ce însemna reprezentarea tradiţională a acelei cărţi. Ştia însă şi că toate aceste obiecte de artă trebuiau privite cu alţi ochi, având în vedere că acum aveau informaţii noi despre ele. Ar putea exista un alt motiv pentru care aceste personaje, mai ales atât de multe femei,

ţineau cărţi în mână? Ar putea fi aceasta o altă carte, o referire precisă la *Cartea Iubirii?* Se întoarse spre Bérenger.

— Spune-mi ce ştii tu despre Modesta.

— Legenda general cunoscută spune că era fiica virgină a unui comandant roman foarte crud şi neîngăduitor, numit Quirinus, care a fost trimis la Chartres tocmai pentru a înăbuşi cultul creştin care se dezvolta. Dar, din câte se spuneau despre ea, Modesta era o tânără iubitoare care era îngrozită de persecutarea creştinilor şi a început să-i ajute. De exemplu, îi anunţa când tatăl ei voia să le distrugă locaşurile secrete de rugăciune, unul dintre ele fiind chiar aici, unde se află acum catedrala. Se spune că Modesta s-a îndrăgostit de un tânăr pe nume Potenţiu, care a convertit-o la creştinism. Când comandantul Quirinus a descoperit că fiica lui s-a convertit şi l-a trădat pentru nişte creştini, a dat ordin să fie torturată în public, ca un exemplu de intoleranţă totală faţă de asemenea trădări. Nici măcar fata comandantului nu era ferită de autoritatea Romei. Modesta a fost decapitată, iar corpul i-a fost aruncat în fântâna adâncă din cripta de aici şi din acest motiv ea este adesea numită spiritul protector al acestui loc. Se spune că poate fi auzită din criptă, şoptind taine din adâncuri pentru cei ce au urechi de auzit.

Maureen fusese cuprinsă de fiori la ascultarea poveştii, simţind imediat că biografia Modestei ascundea mai mult decât putea ea să întrezărească deocamdată.

Bérenger observă:

— Ce se întâmplă?

Maureen privea sculptura femeii de o frumuseţe senină care îşi strângea cartea la piept. A dat uşor din cap.

— E mai mult decât atât. Oricât de importantă sau tragică ar fi povestea, nu este întreagă. Pur şi simplu ştiu asta.

Ideea criptei şi a fântânii i-a atras atenţia pentru o clipă lui Maureen. Probabil, dacă ar putea ajunge acolo, Modesta, ar şopti secretele ei.

— Putem intra în criptă?

Bérenger a făcut un semn din cap.

— Din nefericire, nu. Nu este deschisă publicului, cu excepţia unui moment din zi când se oferă un tur împreună cu un ghid francez, la ora 11.00. M-am întrebat adesea de ce Biserica nu doreşte ca oamenii de rând să intre în criptă. Fântâna este acoperită, deci nu e vorba despre motive de siguranţă. Madona Neagră care se află în criptă, Doamna Noastră de sub Pământ, este o copie a celei care a ars în timpul Revoluţiei, deci motivul nu este nici protejarea vestigiilor. Dar, dintr-un anumit motiv... cripta este închisă pentru publicul larg.

Au continuat să exploreze zona, iar Maureen a pierdut numărul tuturor imaginilor de femei care apăreau pe exteriorul bisericii, observând că Sfânta Ana, bunica lui Iisus, era şi ea foarte bine reprezentată. Mai bine spus, ocupa un loc foarte important la marea Poartă a celor Iniţiaţi. În spate, către intrarea dinspre sud, unde uşile erau blocate, figura centrală era o frumoasă statuie din secolul al XIII-lea a lui Iisus, o sculptură cunoscută cu numele Hristos învăţător, care ţinea în mâna stângă o carte frumoasă şi ornată. Maureen îl privea pe Peter, dar nu îi spuse nimic. Era amuzant faptul că Iisus era înfăţişat atât de des ţinând cărţi în mână şi totuşi Biserica susţinea că el nu a scris niciodată una.

Maureen îşi întipărea cu grijă în minte elementele care aveau însemnătate ezoterică. Apostolii erau reprezentaţi şi ei prin sculpturi realizate pe coloane răsucite, frumoase. Aflase, citind tot ceea ce-i căzuse în mână despre Solomon şi regina din Saba, că înţeleptul rege a fost primul care a ordonat răsucirea coloanelor pentru a-şi decora legendarul templu şi că asemenea detalii arhitecturale reprezentau o plecăciune în faţa geniului său. Tot în această parte a catedralei, pe arhivolta arcadei, erau semnele zodiacului, aşezate în ordine. Maureen oftă privindu-le. Era frustrant să încerci să observi toate detaliile catedralei din Chartres într-

un timp atât de scurt. Ar dura chiar ani de zile să vezi şi să apreciezi fiecare detaliu din exteriorul acestui loc, atât de vastă şi măreaţă era arta care decorase catedrala. Nu-şi putea reţine o observaţie.

— Cred că cea mai mare galerie de artă din lume s-ar putea să fie în văzul tuturor şi a fost aşa de opt sute de ani.

Înconjuraseră în întregime biserica, iar acum se aflau din nou în faţa catedralei. Aceasta era intrarea dinspre vest, cunoscută ca Portalul Regal. Câţiva oameni ce păreau să fie fără adăpost stăteau pe scări, ţinând mâinile întinse şi cerând ofrande. Unul stătea în partea de sus a scărilor şi cânta în franceză, altul era cuibărit lângă uşă, părând foarte îmbătrânit. Bérenger le-a lăsat discret nişte euro ambilor când a trecut pe lângă ei. Maureen a observat şi le-a dat şi ea bani. Bărbatul care cânta a scos o floare din buzunar şi i-a oferit-o, făcându-i cu ochiul.

Atât Bérenger, cât şi Maureen s-au oprit pentru a analiza statuile care îi întâmpinau în dreapta intrării vestice, Peter fiind în spatele lor. Era o coincidenţă că uşile principale ale catedralei din Chartres erau decorate cu sculpturi ale regelui Solomon şi ale reginei din Saba? Părea că iubiţii mitici erau foarte bine reprezentaţi aici.

Cei trei au intrat în nartex prin uşile imense şi s-au oprit la magazinul de suvenire din stânga pentru a lua un plan al catedralei, sperând să poată identifica fereastra numărul zece printre vitralii. Magazinul era plin de cărţi şi tipare de artă ale sculpturilor şi ale vitraliilor, dar vedeta catedralei din Chartres era Madona Albastră, capodopera din vitraliu din secolul al XII-lea cunoscută ca Fecioara din Fereastra Frumoasă. Era reprodusă peste tot, pe postere, pe felicitări şi pe semne de carte. Şi totuşi, în ciuda omniprezenţei ei în magazinul de suvenire, influenţa ei nu scădea. Imaginea ei avea ceva intens şi puternic; era ceva în puritatea artei care era cu mult deasupra comerţului.

Lui Maureen nu i se părea că biserica ar fi de condamnat pentru că făcea comerţ cu această imagine. Era un dar

faptul că acest monument al lui Dumnezeu era accesibil publicului în fiecare zi, fără nici un cost. Cu atât mai bine dacă vânzarea de ilustrate şi postere ajuta la păstrarea şi conservarea ei. Cei trei şi-au cumpărat ghiduri şi hărţi. Peter voia să găsească fereastra numărul zece, aşa că i-a lăsat pe Maureen şi pe Bérenger singuri la intrare, îndreptându-se spre unul dintre cele mai mari altare ale omenirii.

Maureen inspiră profund şi intră în naosul celei mai mari catedrale din lume. Imensitatea ei îţi tăia răsuflarea, dar avea totuşi o intimitate ciudată şi frumoasă. Deşi boltele înalte din sute de tone de piatră ar fi trebuit să fie copleşitoare, atmosfera generală din catedrală era primitoare şi caldă. Era şi în întregime... sfântă. Acesta era singurul cuvânt la care Maureen se putea gândi pe când se lăsa vrăjită de culorile vitraliilor aşezate în două rânduri superbe în naos, unul deasupra celuilalt. Citise în ghid faimosul comentariu al lui Napoleon, atunci când a intrat pentru prima oară în această catedrală: „Chartres nu este un loc pentru atei”.

Într-adevăr.

— Priveşte în spatele tău, spuse Bérenger. Şi sus.

Maureen oftă văzând asemenea frumuseţe. Fereastra dinspre vest, în formă de roză, şi cele trei ferestre cu arce în ogivă de sub ea construite în secolul al XII-lea, odată cu omniprezenta Madonă Neagră, străluceau în soarele după-amiezii. Erau cele mai vechi ferestre originale din catedrală şi erau speciale. Sticla din care fuseseră realizate era superbă, iar ferestrele erau cu aproape un secol mai vechi decât celelalte. Frumuseţea şi culoarea lor nu erau egalate de nimic din ceea ce văzuse Maureen vreodată în oricare altă biserică. Ferestrele în formă de roză de la Notre Dame din Paris erau superbe şi uriaşe, dar aici, în Chartres, se întâmpla ceva excepţional. Cele trei arce în ogivă de sub roză radiau toate aceeaşi esenţă puternică.

Bérenger explică în şoaptă.

— E culoarea albastră. Nu a mai fost folosită aceeaşi culoare în nici o altă biserică din lume. Este numită albastru de Chartres pentru că este unică. Nimeni nu a putut stabili vreodată ce au folosit cei care au creat aceste vitralii. Cealaltă fereastră, din aceeaşi perioadă, a fost restaurată de curând. Este Fecioara Albastră. Acolo...

Bérenger nu a putut să încheie fraza, văzând privirea uimită a lui Maureen. A înţeles imediat şi a dat din cap în mod solemn. În timp ce se uitau la vitraliile de deasupra uşii, păşiseră printre câteva rânduri de scaune. Maureen privise deodată în jos, dându-şi seama că se aflau în mijlocul labirintului, simbolul sacru creat de combinaţia înţelepciunii extraordinare şi a credinţei lui Iisus şi Solomon.

Simbolul sacru era acum complet ascuns şi distrus de scaunele pliante care îl acopereau.

Maureen s-a aşezat rapid, gândindu-se că i se va face rău. Se simţea deodată foarte, foarte ameţită.

— Te simţi bine?

Ea a dat din cap, dar ochii îi erau plini de lacrimi. Faptul de a vedea labirintul acoperit cu scaune era ceva pentru care nu era pregătită. Se aşteptase la asta, dar nu ştiuse cum avea să se simtă văzând un asemenea lucru, nu ştia că avea să simtă furie şi indignare. Spuse doar:

— Cum au putut?

Bérenger nu avea nici un răspuns. Toată viaţa îşi pusese şi el aceeaşi întrebare de nenumărate ori.

Peter se apropia de ei. Se opri când o văzu pe Maureen.

— Ştiu, zise el. În mod ciudat, la fel am simţit şi eu despre faptul că labirintul a fost acoperit aşa, chiar şi înainte să ştiu exact ce este şi de ce este atât de important. Dar, într-o notă mai veselă, am găsit fereastra zece.

Maureen se ridică să-l urmeze, fericită să se poată îndepărta de tragedia labirintului. Peter îi conduse spre transeptul dinspre sud, arătând spre prima fereastră din dreapta. Era dedicată unui sfânt italian, primul episcop al Ravenei, Sfântul Apollinaris.

— A fost un discipol al Sfântului Petru, căruia i s-au atribuit o serie de miracole, care sunt reprezentate aici pe sticlă. Dar nu cred că suntem interesaţi de sfântul de aici, explică el. Mai degrabă de gaura aceea circulară din fereastră, acolo sus.

Un cerc de lumină albă strălucea printre culorile închise ale vitraliului printr-o gaură care părea să fie tăiată intenţionat în locul potrivit.

Peter arătă spre podea, la doar câţiva metri de locul în care stăteau.

— Vezi acea dală de piatră, acolo, pe podea? Cea care e aşezată puţin înclinat faţă de celelalte?

Bérenger aprobă.

— Are o culoare diferită, mai deschisă decât celelalte. Şi este evident că a fost aşezată diferit. Trebuie să iasă în evidenţă. Se ghemui să atingă piatra şi zâmbi. Şi priveşte aici, un cui de aramă este bătut în piatră. X-ul marchează locul.

— Ce înseamnă asta? Maureen nu putea urmări totul.

Bérenger explică.

— Îţi aminteşti când ne-am întâlnit pentru prima oară, la San Sulpice?

Întrebarea era retorică; ziua în care s-au întâlnit le schimbase viaţa amândurora pentru totdeauna şi nici unul n-avea s-o uite vreodată. Dar şi acea întâlnire fusese aranjată să aibă loc la solstiţiul de vară, în data de 21 iunie, pentru că Bérenger voia să-i demonstreze lui Maureen cu câtă precizie au lucrat constructorii bisericii San Sulpice. Acei arhitecţi marcaseră solstiţiul printr-o linie de aramă în podea. La amiază, în ziua solstiţiului, soarele strălucea prin ferestre şi ilumina arama.

— Un eveniment asemănător are loc şi aici. Mâine, la prânz, soarele va străluci prin acea gaură din fereastră, luminând exact acel cui de aramă bătut în piatră, marcând punctul maxim al celei mai lungi zile a anului.

Maureen înţelegea acum.

— Adică o sărbătoare a luminii, marcând momentul în care lumina soarelui e cea mai puternică din întreg anul.

— Iluminare, şopti Peter, făcându-i pe amândoi să se întoarcă şi să se uite miraţi la el. În acel cuvânt simplu era o mare profunzime. Este o sărbătoare a iluminării care poate să aibă loc în acest loc sacru.

Au rămas tăcuţi toţi pentru un moment, gândindu-se plini de admiraţie la arhitecţii, zidarii şi astronomii care trebuie să fi lucrat la unison pentru a crea un lucru extraordinar acum mai bine de opt sute de ani.

— Realizarea unui asemenea lucru este fenomenală, observă Maureen. Fiecare aspect al acestei catedrale trebuie să fi fost creat intenţionat. Nimic de aici nu este întâmplător. Nimic. Simt asta în trupul meu, fiecare centimetru al acestui loc extraordinar şi sfânt strigă.

S-au aşezat pe scaunele de lângă fereastra numărul zece, cu faţa la vitraliul în formă de roză dinspre nord şi la arcele de sub el. Figura centrală era o imagine enormă a Sfintei Ana, reprezentată în stilul unei Fecioare Negre.

— Iată un exemplu. Este un lucru tipic. Sfânta Ana este înfăţişată ca o fecioară neagră şi este în poziţie centrală. Este peste tot în această catedrală şi în fiecare caz este reprezentată într-o poziţie de autoritate şi importanţă. Acest lucru nu are cum să fie o întâmplare.

— Nu pot confirma asta pentru prezenţa Sfintei Ana, dar pot spune un lucru, vorbi din nou Peter. Curentul gotic începe nu mult după moartea Matildei, aproximativ în 1130, şi apare parcă de nicăieri. Dar nu este gotic de fapt, nu-i aşa? Nu vine de la vizigoţi, care erau, din tot ce cunoaştem despre ei, un popor barbar şi războinic şi care erau prea puţin interesaţi de arta delicată în piatră şi sticlă.

Bérenger intră într-o discuţie despre care avea cunoştinţe.

— Asta e pentru că arta gotică este o eroare de traducere. Expresia originală care se folosea pentru ceea ce noi numim catedrale gotice nu era „art gothique”, ci mai

degrabă „argotique”. *Argotique* este un cuvânt care înseamnă argou, dialectul specific pierdut. Marele alchimist Fulcanelli spunea că *argotique* era un „limbaj special, folosit de toţi cei ce doreau să comunice fără să fie înţeleşi de străini”.

Peter aprobă.

— Deci vrei să spui că această catedrală nu este „arta goţilor”, ci mai degrabă o artă care este codificată cu un limbaj special şi secret.

— Pentru cei ce au urechi de auzit, adăugă Maureen.

— Exact. *Argotique* era numit şi limbajul proscrişilor, pe care îl descriu cu siguranţă culturile eretice.

Peter continuă, tot mai entuziasmat.

— Totul se potriveşte minunat. Deodată, în secolul al XII-lea, apar peste douăzeci de catedrale gotice în construcţie şi, la fel de brusc, apar sculptori în piatră, matematicieni, arhitecţi şi lucrători de sticlă care ştiu exact cum să realizeze aceste capodopere de arhitectură de care nu s-a auzit înainte – şi arta care este codificată în ele.

Maureen şi Bérenger ascultau amândoi cu atenţie. Peter vorbea foarte rar aşa cum o făcea acum; iar când o făcea, trebuia să fii foarte atent. Era evident că se gândise mult la acest lucru în ultimele lui cercetări şi observaţii.

— Această mişcare în arhitectură izvorăşte şi înfloreşte aproape peste noapte, continuă preotul. Şi totuşi nimeni nu ştie cum şi de ce. Tot astfel, nimeni nu ştie cine a finanţat construcţiile acestor catedrale, nu doar a acesteia. Aceste construcţii au fost intenţionate, aşa cum ai subliniat tu, Maureen. Aici este voinţă. Una puternică. Dar de ce şi de ce aici? Chartres are ceva special, care trece dincolo de orice ne spun ghidurile şi Biserica tradiţională.

— Şi care crezi că e răspunsul, Peter?

Peter se opri pentru o clipă, foarte serios, după care, zâmbindu-i verişoarei sale, îi răspunse printr-un singur cuvânt.

— Matilda.

Maureen era şocată de acest răspuns neaşteptat.

— Matilda?

Părintele Peter Healy dădu din cap aprobator.

— Ea era pasionată de arhitectură. Aminteşte-ţi ce mult i-a plăcut să se implice în construcţia de la Orval, cum îi provoca pe arhitecţii şi constructorii din timpul ei în ceea ce privea forma şi mărimea arcadelor. Şi ce ştim despre *Libro Rosso?* Conţinea desene arhitecturale secrete. De unde veneau acele desene? De la Iisus. De unde le-a luat Iisus? Au fost transmise prin linia lui de descendenţă de la nimeni altul decât Solomon şi probabil şi de la regina din Saba.

Maureen adăugă, gândind cu voce tare:

— În povestirea Matildei despre legenda lui Solomon şi a reginei din Saba, ea ne aminteşte că locuitorii din Saba erau cunoscuţi ca poporul arhitecturii şi că regina a deschis şcoli pentru sculptori în piatră.

Peter aprobă, aceasta fiind şi ideea lui.

— Şi am văzut la exteriorul catedralei că atât Solomon, cât şi regina din Saba sunt bine reprezentaţi prin cel puţin două sculpturi în mărime naturală, precum şi prin elemente din templul original.

Importanţa acestui lucru îl lovi pe Bérenger.

— Deci ceea ce spunem este că Chartres – şi de fapt toată mişcarea gotică – e posibil să fi fost începută de Matilda? Şi că se baza pe desenele originale din Templul lui Solomon?

— Aşa cum au fost păstrate de ordin în *Libro Rosso,* interveni Maureen, debordând de fericire la această idee. Care a fost... adusă la Chartres. De Conn şi învăţător? Dumnezeule...

Peter continuă gândul, vorbind acum foarte repede, dovedind că se gândea la această teorie de ceva timp.

— Totul se potriveşte. Amintiţi-vă că Fulbert a reconstruit catedrala după incendiul din 1020. Dar a mai fost un incendiu, şi mai catastrofal, care a distrus totul, în afară de criptă, în 1134. Probabil a fost un accident, probabil nu. Dar

catedrala a fost reconstruită după un model nou şi fără precedent şi a devenit capodopera de artă şi arhitectură care este astăzi. Înălţimea bolţilor sale nu a fost niciodată egalată, niciunde în lume.

Maureen se simţea deodată vinovată pentru că se enervase mai devreme pe Peter. Vărul ei ajunse departe în doi ani. Era o teorie uluitoare şi progresistă.

Bérenger continuă ideea.

— Sunt aproximativ treizeci de ani din 1100, anul aproximativ când Conn şi învăţătorul au ajuns în Chartres, până în 1134, când reconstrucţia începe aici. Ştim că până la urmă a venit aici şi Patricio, care fusese, împreună cu Matilda, creierul magnificei construcţii de la Orval. Ar fi avut suficient timp să-şi perfecţioneze metodele, planurile şi structura, pentru a începe construcţia unui fel de templu cu totul nou. Şi probabil chiar să pregătească o generaţie întreagă cu aceste principii şi metode. Apoi, în secolul următor, are loc un alt incendiu, în urma căruia pentru noile elemente sunt create ornamente şi mai elaborate.

Maureen termină gândul:

— Pentru că, acum, cei de aici erau experţi cu adevărat în tot ceea ce ţinea de modalităţile arhitecturale necesare pentru a crea asemenea perfecţiune.

Se plimbau încet prin catedrală, vorbind, gândindu-se, impregnându-se de bogăţia locului şi a istoriei lui. Bérenger îi opri în faţa unei ferestre faimoase în arcada dinspre sud.

— Iat-o, regina din Chartres, explică el arătând spre Fecioara cu Pruncul, de deasupra lor. Este numită Notre Dame de la Belle Verriere, Fecioara din Fereastra Frumoasă, şi vă puteţi da seama de ce. Este cel mai vechi vitraliu care a supravieţuit aici din 1137.

Magnificul vitraliu, care fusese numit „cel mai frumos vitraliu din lume”, înfăţişa o regină cu coroană aurie, decorată cu bijuterii şi cu flori de crin şi îmbrăcată în albastrul cel mai elegant, faimosul albastru de Chartres care nu putea fi copiat, totul pe un fundal de un roşu intens.

Nici o fotografie nu putea surprinde culorile care străluceau prin această sticlă în soarele dimineţii. În spatele ei şi deasupra tronului era un castel-fortăreaţă şi un porumbel uriaş, simbolul Sfântului Duh, care plutea deasupra Fecioarei cu Pruncul.

— Poziţia oficială a Bisericii este că această catedrală este închinată Fecioarei Maria şi că toate imaginile femeilor o reprezintă pe ea sub mai multe forme. Dar cred că putem să cădem de acord cu toţii că aici sunt reprezentate mai multe Marii, spuse Bérenger.

— Sunt de acord, adăugă Peter. Dar, cu riscul ca Maureen să-mi dea o bătaie, trebuie să vă mai arăt încă ceva.

Au continuat să meargă dincolo de arcadă până când Peter îi opri în faţa unei capele în partea de nord-est, unde se afla un vestigiu imens şi superb. În spatele unor plăci era afişat un material lung din mătase albă.

— Sancta Camisa. Vălul Fecioarei. Este unul dintre cele mai sfinte vestigii ale creştinătăţii şi se află aici, în Chartres, din secolul al IX-lea. Toată lumea vă va spune că acesta este motivul pentru care această catedrală este dedicată Fecioarei Maria.

Maureen răspunse:

— Nu aş contrazice acest lucru nici o clipă. Am mai spus-o şi înainte, dar trebuie să o repet. Nu am avut niciodată intenţia de a diminua importanţa mamei lui Iisus. Departe de mine gândul acesta. Cred că ea a fost aleasă să-l nască pe Iisus şi să-l crească pentru că ea singură era strălucită şi puternică şi avea un suflet şi o inimă pure. Spun doar că nu totul se reduce la ea, nu-i aşa? Şi având în vedere toate imaginile mamei ei, Sfânta Ana, de aici din catedrală, pot spune şi că acest lucru nu a început cu ea. Şi probabil că ea ar fi prima care nu ar vrea ca noi să credem asta.

În fiecare an, pe 21 iunie, arhiepiscopia din Chartres permitea ca labirintul să fie descoperit. Ştiind acest lucru, Maureen, Bérenger şi Peter s-au întâlnit cu Tammy şi Roland pentru a lua micul dejun mai devreme, plănuind să ajungă la catedrală puţin după deschiderea ei. Toţi erau nerăbdători să vadă labirintul şi să străbată cele unsprezece circuite. Tammy şi Roland ajunseseră în seara dinainte, la timp pentru o cină târzie. Din fericire, tradiţia franceză de a petrece mult timp la masa de seară le dădea timp să povestească despre evenimentele recente.

Când cei cinci au ajuns la scările din faţa intrării dinspre vest, Maureen observă că astăzi pe scări stătea un alt om. Aştepta şi el ceva de pomană şi cânta şi el. Dar, pe măsură ce se apropiau, ea ciulea tot mai mult urechile, făcând-o atentă şi pe Tammy, care vorbea cu Bérenger.

— Şşt! Ascultă!

Bărbatul care părea destul de vioi, în ciuda înfăţişării îmbătrânite, stătea într-o parte şi putea fi văzut doar din profil de grupul care se apropia de scări. Părea că stă astfel în mod intenţionat, pentru că nu se uita la nici unul dintre ei. Cânta încetişor, dar clar, iar Maureen tresări când auzi cântecul într-o engleză cu accent.

Maria avea un miel[12]
Blana lui era albă ca zăpada
Şi oriunde mergea Maria
Mergea şi mielul.
O urmări la şcoală într-o zi
Lucru care era împotriva regulilor
I-a făcut pe copii să râdă şi să se joace
Când au văzut un miel la şcoală.

12 Este vorba despre un cunoscut cântec englezesc pentru copii, *Mary had a little lamb* (n. red.)

A doua strofă, cea auzită întâmplător, despre curtea şcolii, o atingea pe Maureen la suflet de fiecare dată. O făcea să plângă întotdeauna. Doar de puţin timp înţelesese de ce.

„De ce o iubeşte mielul pe Maria atât de mult?”
Au strigat copiii.
„Pentru că Maria îl iubeşte şi ea pe miel, ştiţi voi?”
Răspunse profesorul.

Când bărbatul cântă ultimul vers, îşi întoarse faţa către Maureen, făcând-o să încremenească brusc.

O parte întreagă din chipul lui îmbătrânit de vreme era sluţită de o cicatrice în zigzag, care se întindea de pe obraz până la gât.

— Destino.

Maureen îi rosti numele, iar bătrânul îi zâmbi aprobator. Ceilalţi, în spatele ei, începeau să înţeleagă ce se întâmpla. Dar, deşi fiecare avea un motiv pentru a fi acolo, cel pe care îl numeau Destino nu se uita decât la Maureen. Ceilalţi stăteau deoparte, lăsându-i să vorbească, aşteptând pe treptele catedralei în căldura celei mai lungi zile de vară care se apropia.

— Am... atâtea întrebări, spuse Maureen, neştiind cu ce să înceapă.

— Avem timp, Madonna. Destul timp. Voi răspunde acum uneia, dar celelalte vor trebui să aştepte, pentru că trebuie să intrăm cu toţii. Este un lucru pe care trebuie să-l facem împreună şi curând.

Maureen observase ritmul specific al accentului său şi întrebă:

— Sunteţi italian?

— Aceasta este singura întrebare la care vrei să-ţi răspund acum?

— Nu! Lăsaţi-mă o secundă!

Era ca şi când duhul din sticlă te întreba dacă eşti sigur de dorinţa ta. Maureen trebuia să fie sigură că a ales întrebarea cu înţelepciune. După un moment de gândire, întrebă:

— De unde ştiaţi ce era în visele mele? Şi cum ştiaţi atât de precis? De unde aţi ştiut exact cuvintele pe care mi le-a spus Easa?

Bătrânul ridică din umeri.

— Crezi că eşti singura căreia El îi vorbeşte?

Replica lui o şocă pe Maureen. Nu era ceea ce aştepta.

— Acesta e răspunsul?

— Este singurul răspuns pe care ţi-l voi da. Vino, copila mea! Şi adu-i şi pe prietenii tăi. Avem de făcut un lucru sfânt.

Maureen le-a făcut semn celorlalţi să intre şi toţi l-au urmat pe Destino în catedrală. Au fost cu toţii surprinşi, văzând că labirintul era tot acoperit cu scaune.

— Dar credeam că descoperă labirintul în ziua solstiţiului de vară, spuse Maureen.

Destino răspunse trist.

— Nu. E un mare sacrilegiu, o teribilă lipsă de înţelegere a cauzat acest lucru... nu mă voi obişnui niciodată şi am văzut acest lucru timp de mai mulţi ani decât îţi pot spune. Vezi, biserica permite ca labirintul să fie descoperit în anumite zile ale anului, dar nu mâinile lor sunt cele care îl descoperă. Trebuie să fie mâinile noastre. Este datoria noastră să îndepărtăm scaunele. Dar să nu regreţi. Este un lucru sfânt. Vei vedea.

Destino i-a făcut un semn lui Roland şi cei doi au arătat cum se mută scaunele, care erau prinse cu bare de metal în rânduri şi erau masive şi grele. Dar mutarea lor fără a zgâria podeaua şi a mai cauza alte distrugeri vechii pietre care conţinea labirintul era un lucru delicat. Destino le-a arătat unde să pună scaunele, în spatele rândurilor de bănci şi lângă pereţii naosului. Lucrau împreună în perechi:

Maureen şi Bérenger, Tammy şi Peter, Roland şi Destino. Labirintul avea treisprezece metri lungime şi munca de a scoate scaunele era descurajantă. Dar când au început să le îndepărteze şi labirintul a ieşit la suprafaţă, Maureen şi ceilalţi au început să înţeleagă la ce se referise Destino când le spusese că era o muncă sfântă. Era eliberatoare, iar metafora de a elibera labirintul de ceea ce încerca să ascundă era puternică şi fiecare dintre ei o simţea.

Era ceva catarctic. Maureen se gândi o clipă la cuvânt. Catarctic. Pur şi purificator, prin învăţăturile adevărate ale Căii.

Roland se uită spre prietenii lui în timp ce muncea şi le zâmbi.

— Unul pentru toţi şi toţi pentru unul. Acesta e mottoul nostru, nu-i aşa?

În timp ce făceau acest lucru sacru în linişte, în catedrală a intrat un grup de studenţi belgieni aflaţi în pelerinaj care s-au oferit să-i ajute. S-au apucat de treabă, simţind, evident, aceeaşi euforie care venea odată cu eliberarea spiritului labirintului în cea mai lungă zi a anului, în care intra mai multă lumină prin aceste ferestre decât în oricare alt moment. Când labirintul a fost, într-un final, eliberat, în atmosferă se răspândise un simţ al comunităţii şi solidarităţii. Toţi s-au dat la o parte pentru a admira lucrarea artistului care crease această operă de artă spirituală în urmă cu opt secole. Destino a făcut semn să-i lase pe studenţi să meargă prin labirint primii, pentru că trebuia să le arate celor cinci anumite detalii înainte de a intra.

Întorcându-se de la intrarea dinspre vest a labirintului, Destino se îndepărtă de acesta cu mersul lui greoi şi se îndreptă spre uşa dinspre vest, oprindu-se brusc în nava laterală a naosului. Arătă spre podea, dându-le să înţeleagă din gesturi că el este prea bătrân pentru a îngenunchea şi a-şi chinui încheieturile şubrede, dar că ar trebui toţi să

privească spre podea. În piatră era bătut un inel mare de fier.

— Madonna Ariadna, explică Destino.

Apoi le făcu semn lui Maureen şi Tammy să-şi rupă câte un fir de păr pe care să-l lege de inel înainte de a intra în labirint. Ambele femei au făcut cum li s-a spus, în timp ce bărbaţii priveau. După ce firele simbolice ale Ariadnei au fost legate, Destino arătă spre vitraliul aliniat cu inelul de fier, fereastra cea mai apropiată de intrarea în labirint.

— În secolul al XIII-lea, când a fost terminată catedrala, erau o sută optzeci şi şase de vitralii. Credeţi că din întâmplare cea care este opusă intrării spune povestea Mariei Magdalena? Credeţi şi că faptul că această fereastră are douăzeci şi două de cadre este o coincidenţă? Veniţi!

La semnalul lui Destino, cei cinci l-au urmat, apropiindu-se de superbul vitraliu al Mariei Magdalena. Destino explică faptul că vitraliile se puteau citi precum nişte cărţi, dar într-un anume fel. Cititorul trebuie să înceapă din colţul din stânga jos şi să citească imaginile de la stânga la dreapta, urcând câte un rând.

Rândul de jos al ferestrei avea trei imagini, toate reprezentând bărbaţi care cărau urcioare şi turnau apă.

— Cară apă? Este vreo referire la Vărsător? spuse Tammy. Ca astrolog al grupului, mintea ei se dusese direct la acea idee.

Destino ridică din umeri.

— Da. Şi nu. Tot ceea ce se află în Chartres are multiple semnificaţii. Totul. Nu există coincidenţe şi adesea există mai multe sensuri, toate având legătură unul cu celălalt. Nu poţi absorbi toate lecţiile deodată, aici. Acesta este locaşul învăţăturii stratificate şi, cu cât vii mai des să vezi arta de aici, cu atât mai multe văluri se vor ridica. Fiecare centimetru al acestui monument a fost gândit de bărbaţii şi femeile care l-au construit. Şi da, am spus femei. Pentru că acest loc... este un monument al iubirii, un templu. Nu simţiţi? Şi, pentru a-i conferi această atmosferă, trebuia să

existe un echilibru în design şi construcţie. Dar ca să răspund la întrebarea ta... da. Vărsător. Pentru că probabil intrăm în era Vărsătorului, nu? Dar gândeşte mai profund!

Peter a oferit explicaţia bisericii, pe care o citise aseară în timp ce răsfoia literatura despre această catedrală.

— Se spune că aceia care cărau apă şi au ajutat la construirea bisericii, aducându-le constructorilor apa de care aveau nevoie de la fântânile dimprejur, au fost cei care au plătit pentru această fereastră şi din acest motiv sunt reprezentaţi la începutul poveştii.

Destino a dat din cap.

— Da, da. Dar există o greşeală în această poveste, nu-i aşa? Femeile şi bărbaţii care au cărat apă erau cei mai săraci din popor. Nu aveau cunoştinţe sau talente şi nu puteau lucra la asemenea detalii ale acestui templu sfânt. Puteau doar să care apă. Să nu credeţi că nu apreciez contribuţia lor, pentru că fiecare persoană care şi-a folosit mâinile şi inima la construirea acestui loc este la fel de binecuvântată. Slujba nici unuia nu era mai importantă decât a altuia. Oamenii săraci şi analfabeţi care au cărat apă erau egali în faţa lui Dumnezeu cu omul educat care era arhitect. Nu aceasta este ideea. Ideea este că aceia care cărau apă nu aveau bunăstarea necesară pentru a putea face donaţii pentru o fereastră atât de complexă. Acea explicaţie este absurdă. Şi, pentru că voi sunteţi un grup special de cercetători, mă aştept să interpretaţi ceea ce v-am spus. Haideţi! Aştept.

Rămase răbdător, uitându-se la fereastră, hotărât să nu mai spună nici un cuvânt până când vreunul dintre elevii lui nu se arăta vrednic de timpul lui, oferind un răspuns corect. Ei discutau despre asta împreună, cu voce tare.

— Bărbatul din mijloc este de fapt scufundat în apă, observă Bérenger. Izvorul subteran, cunoştinţe secrete.

Destino aprobă.

— Da. Mai mult.

— Vouivre, adăugă Roland. Apa reprezintă uneori curentul teluric care curge prin pământ şi aici, în Chartres, este mai puternic, pentru că de aici curge până în Languedoc.

— Da, da, îl încurajă Destino. Vom vedea mai multe despre acest curent foarte curând, pentru că se apropie amiaza.

— Cei care cară apa. Ar putea simboliza... cei care ţin cupe? întrebă Tammy.

— Şi un alt mod de a interpreta cupa în lumea noastră ezoterică, spuse Maureen de această dată, este Graalul.

Destino era încântat de răspunsul ei.

— Noi, cei din ordin, am numit-o mereu fereastra Graalului. Acum, priviţi aici! În general, se crede că Madonna Magdalena spală picioarele lui Iisus cu lacrimile ei, că ea este păcătoasa fără nume din Evanghelia lui Luca. Dar aceasta este o adevărată blasfemie, să o numească pe Doamna Noastră o păcătoasă. De fapt, ea unge picioarele iubitului ei cu ulei, iar părul despletit cu care l-a înfăşurat arată că se pregătesc pentru a intra în camera nupţială, întâlnire povestită în Evanghelia după Ioan. Pentru că ungerea cu ulei a picioarelor este începutul hierogamiei, pregătirea mirelui de către mireasă. Este primul pas în căsătoria sacră, de aceea aceasta este prima fereastră în povestea Magdalenei.

Maureen şi ceilalţi ştiau că Maria Magdalena nu era păcătoasa din Evanghelia lui Luca şi că Biserica a combinat aceste poveşti în secolul al VI-lea pentru a crea o imagine a ei de prostituată care se căieşte. Dar, dincolo de autobiografia Matildei, nu mai auziseră această poveste a ungerii cu nard ca ritual înainte de intrarea în camera nupţială.

— Următoarele ferestre arată prezenţa Mariei Magdalena şi participarea ei la înviere. Pentru că iubirea este secretul ca viaţa să fie mai presus decât moartea, iar aici ni se aminteşte că iubirea are multe forme şi toate sunt suficient

de puternice pentru a învinge moartea. Priviţi mai întâi aici, ea este prezentă la învierea fratelui ei, Lazăr. Mai mult, ea este prima care a văzut ridicarea la cer a lui Iisus, iar aici el îi spune că misiunea ei este aceea de a le da celorlalţi Vestea cea Bună şi că responsabilitatea ei este de a propovădui cuvântul Căii Iubirii. Dacă priviţi cu atenţie, veţi vedea că ţine în mână un pergament, simbol al autorităţii primite de la El, când se apropie de ceilalţi pentru a le spune că ea deţine *Cartea Iubirii* şi că va propovădui din ea. Şi acolo, sus, o puteţi vedea în barcă, îndreptându-se spre Franţa. Diamantul central îl înfăţişează pe binecuvântatul Sfânt Maximin fondând prima biserică în Provence. Dar priviţi această ultimă fereastră, pentru că este cea mai importantă. Ea înfăţişează moartea timpurie a Mariei Magdalena. Veţi vedea că la picioarele ei se află trei bocitori – un bărbat mai în vârstă, o femeie şi un bărbat mai tânăr. Copiii ei. La căpătâiul ei se află Maximin, partenerul ei de nădejde, care o iubea mai presus de orice, iar el citeşte dintr-o carte aşezată pe un suport auriu. Nu ar trebui să vă spun din ce carte citea. Se poate vedea în cadrul de lângă aceasta, în care Doamna Noastră este jelită şi îngropată. Aici, la picioarele ei, sunt reprezentaţi sfinţii iubiţi, Veronica şi Pretorian. Romanul Pretorian este reprezentat într-un veşmânt preoţesc, pentru a arăta că a fost convertit la creştinism. Acum, îl vedeţi pe celălalt bărbat de aici, cel care duce crucea? Nu veţi ghici cine este, aşa că vă voi spune eu. Este cel care fusese cândva înfiorătorul Longinus.

Peter tresări.

— Longinus Gaius? Centurionul roman care l-a străpuns pe Iisus cu lancea?

— Acelaşi Longinus afurisit. Aşa cum trebuie să ştiţi din studiile recente, el a devenit un creştin devotat alături de Maria Magdalena şi a slujit-o până la moartea ei. Longinus este exemplul perfect care arată cum sufletele pierdute

cele mai disperate pot fi izbăvite prin iubirea care nu judecă. El şi-a câştigat locul de onoare în această poveste.

Destino arătă spre cadrul final din partea de sus a ferestrei, care îl înfăţişa pe Iisus în ceruri, aşteptând sosirea sufletului imaculat al Mariei Magdalena.

— Iat-o, cu spiritul ei pictat în alb, pentru a-i arăta sfinţenia, purtat de îngeri pentru a fi reunit cu sfântul ei iubit.

Maureen plângea din nou. Fereastra era frumoasă peste măsură, arătând povestea Mariei Magdalena aşa cum aflase că s-a petrecut din documentele din Arques şi din tot ceea ce simţea în inimă şi suflet. Destino îi puse mâna pe cap într-un gest afectuos, patern.

— Copila mea, acum ai văzut cum oferim un omagiu femeilor labirintului înainte de a începe traseul. Cred că suntem pregătiţi. Tu vei intra prima, iar noi te vom urma. Pofteşte! Creatorul tău te aşteaptă. *Solvitur ambulando.*

Destino îi lămuri că nu există un mod corect sau incorect de a străbate labirintul, există doar modul fiecăruia. Dar exista o etichetă, aceea de a oferi destul timp celui care intrase în labirint înainte de a-l urma. Cel ce trece pe lângă cineva care iese sau intră în labirint se dă la o parte în tăcere şi îi permite celuilalt să treacă. Când mai multe persoane străbat labirintul în acelaşi timp, acesta devine un fel de dans cu un spirit comun. Fiecare persoană îşi face propria călătorie şi se intersectează cu alţii în calea lor. Labirintul este astfel plin de metafore pentru căile vieţii.

Maureen se apropia de labirint, uluită de frumuseţea artistică şi de perfecţiunea geometrică a structurii. Destino o sfătuise să se descalţe, explicându-i că senzaţia picioarelor care ating piatra este o parte importantă a ritualului şi că ar fi înţelept să observe acest lucru. Toţi se descălţară, lăsându-şi încălţămintea la marginea labirintului. Maureen a intrat prima, privind în jos în timp ce păşea, observând elegantele cotituri de-a lungul drumului.

Se uita uneori în sus, minunându-se de felul în care lumina din anumite vitralii cădea pe labirint. Era convinsă că nici o rază nu era întâmplătoare. Aşa cum au arătat mulţi oameni înţelepţi, fiecare centimetru din catedrala din Chartres fusese gândit cu grijă.

Lumina continua să se rotească în jurul ei şi culorile indigo specifice care străluceau din imensa fereastră în formă de roză dansau pe podea, făcând-o să se simtă ameţită când a mai făcut o cotitură în circuitul ei. Ochii i s-au împăienjenit la vederea grămezii de încălţăminte goală care stătea în dezordine la marginea labirintului.

Încălţăminte goală.

Maureen s-a simţit deodată copleşită de toate simbolurile în timp ce se gândea la femeia din această importantă poveste care se dezvăluia prin istorie. Maria Magdalena, Matilda. Ambele au rămas singure mulţi ani după moartea celor pe care îi iubeau. Au rămas să continue munca, să continue şi să se asigure că mesajul va rezista. Ambele au înfruntat provocarea de a umple încălţămintea goală. Cu toate acestea amândouă au fost uitate de istorie, în ciuda contribuţiilor reale pe care le-au avut, de o valoare inestimabilă pentru omenire. Care era tragedia mai mare? Maureen ştia ce ar spune fiecare dintre aceste femei, nobile, loiale şi pline de încredere şi iubire. Ele ar spune că încălţămintea goală era o provocare mult mai grea decât oricare altă provocare pe care ele au întâlnit-o în vieţile lor pline de evenimente.

Îşi atinse medalionul de aramă de la gât, cu inscripţia din Evanghelia lui Luca: „Maria partea bună şi-a ales, care nu se va lua de la ea”. Probabil aceasta era semnificaţia adevărată a „părţii mai bune”. Era o alegere pe care trebuia să o urmezi în ciuda tuturor greutăţilor, de a te asigura că învăţăturile rezistă şi de a fi întruchiparea Căii Iubirii.

În timp ce ea avea aceste gânduri, Bérenger Sinclair intră în labirint, trecând pe lângă ea la o cotitură într-unul dintre

circuite, în acel moment el o privi cu atât de multă iubire, încât Maureen se opri din mers pentru o clipă. Era una dintre lecţiile ei din labirint, care îi amintea să se bucure de marea iubire care i-a fost dăruită, cât timp poate să facă asta. Aici, acum şi fără teamă.

Se apropia de centrul labirintului; spuse în şoaptă *Tatăl nostru* în cadrul celor şase petale, aşa cum învăţase de la Matilda, citindu-i povestea. Când termină rugăciunea, Bérenger intră în centrul rozei cu şase petale unde îl aştepta ea. În tăcere, el i-a luat mâinile; stăteau amândoi faţă în faţă, în centrul labirintului, unde prima rază strălucitoare a verii era filtrată prin sticla veche şi răspândea raze albastre în vechiul templu al iubirii.

Chiar înainte de amiază, micul grup de pelerini ajunse la fereastra numărul zece pentru a aştepta raza de lumină care avea să lumineze cuiul de aramă din piatră. Miezul zilei veni la timp, la fel ca întotdeauna. Raza de soare strălucea prin gaura perfect rotundă, oprindu-se pe cuiul din aramă, suficient încât să strălucească în lumină.

— Vouivre, zâmbi Destino, iar partea tăiată a chipului său se încreţi. Inima lui este în pământ, sub noi, aici, în cripta care acoperea colina. Acest loc, arătă spre cuiul de aramă, este chiar izvorul curentului. Nu este altceva decât... bătaia inimii pământului.

După ce le dădu această informaţie extraordinară, Destino ieşi din catedrală. Înainte de a pleca, îi invită pe toţi să petreacă ziua următoare împreună cu el la sediul francez al Ordinului Sfântului Mormânt, aflat în apropiere de Chartres. Le spuse că era o proprietate superbă de-a lungul râului Eure, cu o panoramă extraordinară a catedralei. Toţi aşteptau cu nerăbdare să-l vadă pe acest om în mediul lui şi să afle mai multe despre el. Era enigmatic, era fermecător şi era, cu siguranţă, o extraordinară sursă de informaţii. Şi mai era şi cicatricea de pe chipul lui. Era posibil ca până la sfârşitul secolului XX şefii ordinului să-şi

facă încă acea cicatrice groaznică? Aşa era, cu siguranţă. Maureen se întreba la ce stadiu un succesor era ales de învăţător şi când era făcută cicatricea. Ar fi o întrebare potrivită? Nu era sigură, dar era foarte curioasă să afle mai multe despre aceste tradiţii vechi care erau încă păstrate într-una dintre cele mai vechi societăţi secrete din lume.

Capitolul douăzeci

Chartres, în prezent

Cei din grup discutau despre Destino în timp ce se îndreptau spre hotel, pentru a se odihni puţin înainte de cină. Deodată, mobilul lui Peter începu să sune şi Maureen îşi dădu seama, de pe chipul lui, că veştile primite îl neliniştiseră. Când închise telefonul, ea îl întrebă.

— Ce s-a întâmplat?

Preotul se opri din mers pentru o clipă, iar ceilalţi se opriră odată cu el.

— Nu ştiu ce să spun. Era Tomas DeCaro. M-a anunţat că şefii Comitetului din Arques au programat o conferinţă de presă mâine dimineaţă, referitoare la documentele despre Maria Magdalena. Credem că le vor autentifica.

— Dar asta e fantastic! exclamă Tammy.

Peter dădu din cap.

— Oare? Mi-e frică să fiu optimist. Am lucrat cu aceşti oameni timp de doi ani şi mi-e greu să cred toate acestea, ca şi lui Tomas. Barberini este aici, în Franţa, şi mi-au cerut să merg la Paris în seara aceasta pentru o şedinţă de urgenţă. Asta e tot ce ştiu şi că am un tren de prins într-o oră.

Maureen a inventat o durere de cap pentru a se duce în camera ei după ce Peter a plecat la gară. Şi Bérenger era obosit şi ştia că trebuia să o lase pe Maureen să se gândească la tot ceea ce se întâmplase astăzi. Începea să-i

înveţe dispoziţiile şi ritmul şi observase de multe ori că avea nevoie să scrie şi să se gândească; acestea erau obiceiurile ei, iar el i le respecta.

Maureen şi-a dat seama că era prea obosită să facă ceva şi s-a decis să doarmă puţin. A închis ochii şi s-a cufundat de îndată în somn. A dormit aproape tot restul după-amiezii. A fost trezită de soneria telefonului din camera ei două ore mai târziu.

— Maureen, tu eşti?

Vocea de la celălalt capăt al firului avea accent irlandez. Şi era a unei femei. Maureen s-a frecat la ochii, încercând să se dezmeticească.

— Aha, bâigui ea, cu jumătate de voce.

— Îmi pare atât de rău să te deranjez, draga mea, continuă femeia de la celălalt capăt. Sunt Maggie Cusak.

Era menajera lui Peter. Maureen s-a trezit brusc.

— Ce s-a întâmplat, Maggie?

— Nu s-a întâmplat nimic, chiar nimic. Doar că părintele Healy a sunat şi a spus că trebuie să te ocupi de o problemă urgentă. Nu mi-a spus multe, vezi, poate fi foarte secretos câteodată. Iar eu nu pun întrebări, pentru că nu e treaba mea.

Treci la subiect, Maggie, îi venea lui Maureen să strige, plină de nerăbdare, dar rămase tăcută din politeţe.

— Ei bine, iată indicaţiile exacte pe care le-a lăsat. A spus că trebuie să te duci la uşa criptei din partea sudică a catedralei la ora opt fix şi că nu trebuie să anunţi pe nimeni – nici măcar pe domnul Sinclair – că mergi acolo. A spus că este esenţial să păstrezi secretul şi că vei înţelege când ajungi acolo. Dar a insistat foarte mult să-ţi spun cât este de important acest lucru. Te vei întâlni cu cineva acolo şi vei afla mai multe. Între timp, pentru că bunul părinte este în drum spre întâlnirea lui de la Paris, va fi greu să îl găseşti în următoarele ore. Mi-a spus că autentificarea va avea loc şi că are legătură cu asta şi că tu vei înţelege tot.

Maureen se gândi la toate acestea. Era ciudat, pentru că Peter foarte rar era atât de secretos, dar telefonul de astăzi în legătură cu documentele despre Maria Magdalena îl tulburase vizibil. Ceva foarte important se petrecea şi, dacă avea nevoie ca Maureen să fie la uşa criptei din vreun motiv, ea va fi acolo. Şi mai spusese că are legătură cu autentificarea, emoţionându-se la acest gând. Nu-i prea convenea că avea să-l mintă pe Bérenger – pentru că trebuia să ajungă la cină la 8.30 şi va trebui să inventeze o scuză să scape dar nu avea altă soluţie. Până la urmă, o să-i spună adevărul şi îşi va cere iertare pentru că l-a dezamăgit. El se învârtea în lumea societăţilor secrete; trebuia să ştie cel mai bine că uneori aceste secrete erau necesare.

Maggie insista la capătul celălalt al firului.

— Te rog, Maureen. Nu-l dezamăgi cu lucrul acesta, pentru că altfel voi rămâne fără slujbă. Este foarte important pentru el.

— Bine, Maggie, mulţumesc.

Maureen închise, întrebându-se ce se întâmpla.

Maureen nu ştia să mintă. Şi-a dat seama că nu va reuşi să-l mintă pe Bérenger, aşa că a sunat în camera lui Tammy şi Roland, ca strategie de rezervă. Inventând o migrenă, a rugat-o pe Tammy să-l anunţe pe Bérenger că se bagă în pat şi că se va întâlni cu toţi ziua următoare la micul dejun. Tammy nu părea complet convinsă, dar acceptă explicaţia şi termină conversaţia. Maureen avea impresia că Tammy şi Roland erau… ocupaţi. Cu atât mai bine. Tammy a pus mai puţine întrebări ca de obicei.

Hotelul era destul de mare pentru ca Maureen să se poată furişa neobservată ca să ajungă la întâlnirea de la ora opt. Urcând dealul spre Catedrală, a apăsat tasta pentru apelare rapidă, încercând să-l găsească pe Peter la telefon. I-a intrat însă mesageria vocală, indicând fie că telefonul era închis, fie că era în afara ariei de acoperire. A lăsat un mesaj.

„Bună, sunt eu. Am vorbit cu Maggie şi sunt în drum spre criptă. Nu ştiu cu cine mă voi întâlni acolo, dar mor de nerăbdare să aflu ce se întâmplă în procesul de autentificare. Sună-mă când poţi.”

A trecut pe lângă Portalul Regal prin dreapta, pe partea dinspre sud a catedralei, unde se afla uşa masivă şi veche de intrare în criptă. Era închisă, dar când Maureen s-a apropiat să bată, a auzit balamalele scârţâind, iar ea a deschis uşa uşor. Nu văzuse pe nimeni la început, doar nişte lumânări care licăreau în întuneric. Aruncau umbre peste treptele de piatră care duceau în criptă.

Maureen s-a speriat îngrozitor când o siluetă pe care n-o observase s-a apropiat de ea, atingând-o. S-a întors şi a văzut că bărbatul era îmbrăcat din cap până-n picioare în haine negre, fiind practic invizibil în încăperea fără lumină. A făcut un semn spre scări şi, când s-a apropiat de lumină, a văzut că bărbatul avea o cagulă pe faţă, tăiată în dreptul ochilor. Hainele erau albastru-închis. Maureen şi-a dat seama deodată, prea târziu, că erau aceeaşi bărbaţi pe care îi văzuse în visul ei de la Orval. Bărbaţii cu cagule cărora le-a fost dusă cartea care i s-a furat.

Sunetul uşii care se trântea şi cel al unui piron greoi aruncat în spatele ei au confirmat complet previziunea lui Maureen. Era prinsă într-o criptă a catedralei din Chartres. Iar asta putea să însemne un singur lucru: răpitorul ei era un membru important al Bisericii.

— Intraţi, signorina Paschal!

Era mai degrabă un ordin decât o invitaţie, dat de un glas poruncitor, răguşit din cauza vârstei, care venea din capătul coridorului. Maureen nu-l vedea pe cel care vorbise în întuneric, iar bărbatul cu cagulă din spatele ei o grăbea să înainteze. Au mai mers încă vreo cinci-şase metri, când bărbatul cu cagulă a prins-o de cot, oprind-o brusc. A pocnit din degete şi un alt bărbat îmbrăcat la fel, în robă lungă şi cu cagulă, a ieşit de după colţ, ţinând într-un suport de fier o lumânare de ceară groasă. S-a aplecat să lumineze

rezervorul lat în formă de semicerc care părea să fie construit în zid.

Bărbatul din spatele lui Maureen a prins-o de păr, trăgând-o deasupra fântânii, în timp ce celălalt bărbat mişca lumânarea sub marginea suprafeţei de piatră. Maureen se panicase, crezând că va fi aruncată înăuntru. S-a prins de marginea fântânii şi a început să ţipe. Agresorul i-a lăsat părul, acoperindu-i gura cu mâna ca s-o facă să tacă, dar nu a încercat să-i facă rău.

— Soarta Sfintei Modesta va fi şi a ta dacă nu cooperezi.

Bărbatul care îi acoperise gura vorbise şi Maureen i-a recunoscut vocea imediat. Nu o va uita niciodată. Era vocea bărbatului înarmat care le jefuise la Orval.

— Îţi dai seama, desigur, că nimeni nu-ţi va găsi trupul niciodată, dacă va fi nevoie să repetăm nimicirea Modestei.

Maureen a fost condusă într-o capelă subterană surprinzător de uriaşă. În acest loc erau mai multe lumânări şi a putut să observe decorurile vechi de pe ziduri. Păreau celtice, făcând parte din cea mai veche formă de artă din Chartres, care sporea intensitatea mistică a acestui loc. În dreapta lui Maureen era statuia Doamnei Noastre de sub Pământ, dar bărbaţii nu o iluminaseră, în schimb, lumânările erau îngrămădite în jurul altarului, unde aştepta un coş mare de lemn. Lângă coş stătea un alt bărbat, îmbrăcat în ciudatul costum cu cagulă. Şi-a scos cagula când s-a apropiat, iar inima lui Maureen a stat în loc.

Părintele Girolamo de Pazzi i-a făcut semn lui Maureen să se aşeze în scaunul gol de lângă el.

Tăcută, ea aşteptă ca bătrânul să vorbească. Slujitorii lui cu cagule stăteau în apropiere în spatele lui Maureen, amintindu-i constant de faptul că era prizonieră şi de soarta Modestei.

— Spune-mi, draga mea, ce ai venit să găseşti la Chartres?

Maureen nu spunea nimic. Singura ei apărare în acest moment era tăcerea. Era evident că voiau ceva de la ea, o

parte din ceea ce ştia sau chiar din ea, dar nu avea să le ofere nimic de bunăvoie.

— Nu vrei să-mi spui? Nu e nevoie. Ai venit să cauţi *Cartea Iubirii* pentru că ţi-a spus cineva că se află aici, în catedrala din Chartres, nu-i aşa? Ei bine, acea persoană nu te-a minţit. *Cartea Iubirii* este aici.

Maureen a încercat să nu-şi arate surprinderea sau curiozitatea, iar de Pazzi a continuat.

— Şi nu este copia. Nu este *Libro Rosso* şi amestecătura de erezii, rosti el ultimele cuvinte cu dispreţ. Aceasta este *Cartea* autentică, originalul. Documentul scris chiar de mâna Domnului Nostru Iisus Hristos. Este aici pentru că eu am adus-o aici. Haide acum, nu poţi pretinde că nu ai da orice să vezi *Cartea.* Este destinul tău să o vezi.

Maureen rămase nemişcată. Deşi *Cartea Iubirii* originală era aici, chiar dacă putea să o vadă sau să o atingă, nu-şi putea imagina că va apuca să trăiască suficient de mult încât să aibă timp să spună cuiva despre ea.

Dar Girolamo di Pazzi nu era un om nesăbuit. Îşi urmărise prada mult timp şi îi studiase felul şi caracterul toată viaţa lui, era unica lui obsesie. Şi după ce-i citise carneţelul pe care l-au furat şi a observat-o cu atenţie la ultima lor întâlnire, ştia că va răspunde cunoştinţelor, informaţiei. Adevărului.

— Trebuie să ştii, deocamdată, signorina Paschal, că nu sunt aici să-ţi fac rău. Asta nu înseamnă că nu-ţi voi face rău dacă va fi necesar şi, aşa cum ai văzut, aceşti bărbaţi sunt foarte dispuşi să facă acest lucru dacă nu cooperezi. Dar adevărul este că am nevoie de tine şi câştigarea cooperării tale este spre binele meu şi al Bisericii mele. Şi din acest motiv vreau să fac o înţelegere cu tine. Îţi voi spune un secret, un secret foarte mare. Şi îţi voi arăta cea mai mare comoară din istoria omenirii. În schimb, tu vei face ceva pentru mine.

— Ce vrei să fac? întrebă ea cu un calm mai mare decât simţea.

În sinea ei se ruga la Easa pentru a-i oferi putere şi pentru a o proteja. Dacă aici se afla într-adevăr *Cartea Iubirii,* probabil prezenţa Lui o va proteja.

— Mai întâi îţi voi da un indiciu despre secret. Lucia Santos.

Maureen rămase uimită, gândind repede şi încercând să-şi dea seama unde duce discuţia. Întrebă:

— Secretul adevărat de la Fatima. Asta vrei să-mi spui?

El aprobă.

— De ce?

— Pentru că...

Părintele Girolamo se opri, iar pentru o clipă Maureen văzu în ochii bătrânului ceva mai mult decât o hotărâre crudă, ceva care arăta aproape ca tristeţea.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Maureen rămase tăcută, iar el vorbi mai departe.

— Vrei să ştii adevăratul secret de la Fatima? Iată-l! Binecuvântata Fecioară s-a arătat pentru a spune copiilor din Fatima că noi, Sfânta Biserică, deţinem *Cartea Iubirii* încă de când Ignaţiu de Loyola a adus-o cu el în Roma. Da, este adevărat. Când Loyola a părăsit mănăstirea din Montserrat, a dezvăluit ascunzătoarea în schimbul dreptului de a studia şi al libertăţii de a crea un nou ordin cu regulile lui. Acest lucru a fost acceptat, iar Cartea a fost adusă la Roma şi de atunci se află în posesia noastră.

Maureen asculta totul, memorând fiecare detaliu, în cazul în care acei bărbaţi ameninţători cu cagule o vor lăsa într-adevăr să trăiască suficient de mult încât să ducă această informaţie în lume.

— Dar, vezi, a existat o complicaţie neaşteptată. Deşi Cartea este intactă şi conţine cuvintele şi diagramele aşa cum au fost puse pe hârtie de Domnul Nostru, în ea mai există un nivel de înţelegere. Asta am mai discutat o dată, nu-i aşa? Există învăţături în Carte care sunt doar pentru cei aleşi să le ştie, cei ce au ochi de văzut şi urechi de auzit. Dar ele nu pot fi citite de majoritatea, nici măcar Sfinţii

noştri Părinţi nu au reuşit să rupă sigiliul care protejează tot ceea ce este cuprins în *Cartea Iubirii.* Domnul nostru şi-a folosit divinitatea lui pentru a codifica învăţăturile Lui sfinte în aceste pagini. Nimeni nu a reuşit să ajungă la ele... cu excepţia Luciei Santos. Şi nici măcar ea nu putea face acest lucru tot timpul.

— Iar acesta era unul din misterele de la Fatima? I s-a spus Luciei cum să descifreze secretele din Carte?

Bătrânul preot a dat din cap.

— Nu trebuia să i se spună. Nu este ceva ce se poate învăţa. Rosti următoarea propoziţie ca o acceptare pentru care era invidios. Este ceva ce... eşti.

Această revelaţie o lovi puternic pe Maureen.

— Cea Aşteptată.

— Da. Deşi nu pot să înţeleg din ce motiv Domnul nostru şi-ar încredinţa cele mai sfinte învăţături femeilor, se pare că exact aşa a făcut.

Puterea revelaţiei lui di Pazzi o şocă pe Maureen. *Cartea Iubirii* putea fi descifrată doar de o femeie. În acea clipă, Maureen a înţeles de ce Iisus şi-a codificat învăţăturile astfel încât femeile să nu poată fi excluse din procesul învăţării şi al conducerii. Era un concept strălucit şi extraordinar.

Bătrânul a surprins-o, citindu-i gândurile.

— Ştiu ce gândeşti, dar greşeşti. *Libro Rosso* este o copie şi a fost făcută de Filip. Un bărbat.

Maureen clătină din cap.

— Nu. A fost transcrisă de Filip. El a scris-o. Dar ea a tradus-o pentru el. Chiar *Libro Rosso* spune că Filip a făcut o copie a cărţii când a vizitat-o pe Maria Magdalena pe când era însărcinată în Alexandria şi că el a creat copia sub îndrumarea ei. Ea a citit-o. El a scris-o.

Di Pazzi a negat această teorie într-un gest de dispreţ, trecând direct la problema care-l preocupa:

— Iar acum vei fi o copilă bună şi ascultătoare a Domnului şi vei descifra această carte pentru mine. Şi nu

ne vom mai preface, aşa cum s-a întâmplat când ai văzut profeţiile.

— De aceea aţi ţinut-o pe Lucia Santos în celulă timp de optzeci de ani?

Părintele Girolamo nu părea deloc deranjat de întrebare. Răspunsul lui a venit imediat:

— Da.

— Iar ea nu a reuşit să vă ofere tot ceea ce aveaţi nevoie timp de opt decenii?

— Nu reuşea de fiecare dată. Şi cu siguranţă nu era cooperantă de fiecare dată; din acest motiv a trebuit să o izolăm complet. Cele născute sub semnul vostru sunt... încăpăţânate.

— De ce crezi că eu îţi pot da ceea ce doreşti, aici şi acum? De ce crezi că o voi face, chiar dacă pot?

— Pentru că eşti la fel de curioasă ca şi noi. Şi chiar dacă mori aflând ce se află în *Cartea Iubirii,* nu vei rezista ispitei de a o vedea. Cum ai putea? Te-ai născut pentru această zi şi ştii că acest lucru este adevărat.

— Şi de unde ştiu că nu vei încerca să mă încarcerezi, aşa cum ai făcut cu Lucia? Sau mai rău?

— Nu ai de unde să ştii. Dar cred că acesta este un risc pe care ţi-l vei asuma.

— Prietenii mei îşi vor da seama rapid de toată această situaţie. Mă vor găsi, orice decideţi să faceţi.

— Probabil. Dar cercetarea ta e una controversată şi ţi-ai făcut mulţi duşmani, nu-i aşa? Te-ai confruntat cu numeroase grupuri fundamentaliste şi cu câţiva trăsniţi. Ai anunţat recent autorităţile că ai fost jefuită şi urmărită prin Roma. Ameninţările cu moartea pe care le primeşti au fost mult mediatizate. Ar fi uşor şi chiar lipsit de efort să convingem autorităţile că una dintre aceste organizaţii sau de persoane a făcut aşa ceva. Şah mat, signorina. Nu ne poţi bate la un joc pe care îl jucăm mai bine decât oricine altcineva în lume de aproape două mii de ani. Vom face cu

tine ce vom dori, aşa cum am făcut cu toate femeile dinaintea ta.

— Dar adevărul...

— Adevărul? Ce adevăr? deveni el deodată nerăbdător, dându-şi seama că se implică într-o discuţie cu duşmanul, şi izbucni pentru a controla subiectul. Adevărul este că ai posibilitatea de a evita soarta Modestei. Dacă informaţiile pe care ni le vei da sunt valoroase, s-ar putea ca ele să ne influenţeze decizia în ceea ce priveşte soarta ta. De exemplu, dacă stabileşti că în *Cartea Iubirii* se confirmă doctrina noastră stabilită şi sfântă şi binevoieşti să declari acest lucru, situaţia ta ar putea fi complet diferită.

Maureen rămase fără cuvinte. După o clipă de ezitare, întrebă:

— Îmi... îmi oferi o... înţelegere?

În ciuda întregii bravade despre omnipotenţa lor, Girolamo di Pazzi trebuia să recunoască un adevăr dureros.

— Biserica se află într-un impas. Pentru prima oară suntem într-o luptă în care e posibil ca în final să pierdem, iar acesta este războiul cuvintelor. Nu mai putem controla informaţia care se răspândeşte în lume. Aşa că trebuie să găsim căi noi de a o controla. Tinerii te ascultă pe tine. Cartea ta este tradusă în limbi din întreaga lume. Dacă foloseşti această platformă care se extinde pentru a afirma poziţia noastră, şi nu opoziţia ta faţă de noi, ar putea fi benefic pentru tine, pentru prietenii tăi şi pentru vărul tău. Gândeşte-te la impactul pe care îl va avea faptul că tu, eretica, te-ai dezice pentru că ai văzut lumina. Gândeşte-te la impactul pe care l-ar avea faptul că tu te-ai întoarce la singura religie adevărată. Ar fi o colaborare excepţională şi o forţă pozitivă pentru toţi cei implicaţi.

Maureen voia să înţeleagă bine.

— Îmi ceri să scriu o carte care să spună că doctrina Bisericii tradiţionale este adevărată şi că tot ceea ce am scris şi am susţinut în opoziţie cu această doctrină este o minciună? Cum aş putea să fac aşa ceva?

— Va trebui să te dezici. Va trebui să spui că tu ai creat Evanghelia de la Arques ca un fals pentru a face bani şi că te căieşti. Apoi noi vom vorbi şi îţi vom da iertarea, iar tu te vei întoarce în sânul Bisericii şi vei abandona cercetărilor eretice.

Maureen era absolut şocată de această ofertă. Se gândi la placa din biblioteca lui Bérenger, cea cu citatul din Ioana d'Arc, care spunea: „Aş prefera să mor decât să fac ceva împotriva voii lui Dumnezeu.” Gândul la Bérenger îi dădu putere în acel moment.

A rămas tăcută, făcându-l pe di Pazzi să se întoarcă la tactica mai cunoscută.

— Dar dacă vei alege altfel... nu se ştie ce se poate întâmpla. Fiecăruia dintre voi.

Mintea lui Maureen analiza posibilele consecinţe ale acestei situaţii. Era greu să gândească, sub ameninţarea bărbaţilor cu cagule negre, a preotului bătrân cu vocea lui răguşită şi propunerea lui scandaloasă şi în prezenţa coşului de lemn de pe altarul alăturat. A făcut semn către coş.

— Este acolo? Pot să o văd acum?

În ciuda intoleranţei arogante şi a gândirii sucite, Girolamo di Pazzi se considera un om sfânt. A îngenuncheat în faţa coşului şi a spus o rugăciune, apoi s-a ridicat. A băgat mâna în coşul care nu era acoperit şi a scos din el o cutie mai mică. Era veche şi elegantă, un relicvar ornat cu bijuterii, făcut special pentru a conţine cele mai sfinte documente ale creştinismului, şi nu numai. Bijuteriile sclipeau în lumina lumânărilor, iar Maureen a scos o exclamaţie fără să vrea când a văzut capacul cutiei. Era decorată cu bijuterii în forma unei roze cu şase petale, identic cu cea din centrul labirintului din Chartres.

Di Pazzi a deschis cutia ornată şi a pus-o în faţa ei, iar Maureen a observat că el nu a atins cartea. Părea să fie foarte atent să nu atingă obiectul şi a împins cutia spre ea peste altar.

— Scoate-o, ordonă el. Şi... urmează-ţi instinctele. Sau vocile. Sau orice îţi vine. Lucia auzea vocea Fecioarei când ţinea cartea, dar e posibil ca tu să reacţionezi altfel. Eşti o creatură foarte diferită de celelalte.

Spunea aceste cuvinte ca şi când ar fi privit o insectă – o insectă dezgustătoare şi veninoasă – la microscop.

Maureen, aşa micuţă cum era, trebui să se ridice pentru a se uita în cutie. Avea o copertă simplă, învelită într-un fel de piele de animal – probabil pieile despre care citise că se foloseau în Grecia antică. A atins coperta şi o clipă nu a simţit nimic. Dar când şi-a pus mâinile pe canturi, a început să simtă furnicături. Senzaţia a trecut uşor spre braţe, apoi în întregul corp. Şi-a deschis ochii mari şi atunci a văzut în spate viziunea lui Easa din visul ei. L-a auzit pe El, aşa cum l-a mai auzit înainte:

— Eşti fiica mea de care sunt foarte mulţumit, dar munca ta nu este terminată. Iată *Cartea Iubirii.* Trebuie să o împărtăşeşti cu lumea şi să îndeplineşti promisiunea pe care ai făcut-o. Adevărul nostru a fost în întuneric pentru prea mult timp. Şi nu-ţi fie teamă, pentru că eu sunt întotdeauna cu tine.

Frica s-a scurs din Maureen când a ridicat cartea de la locul ei, din cutia ornată cu bijuterii. Auzea vocea lui Easa în mintea ei, vorbind rapid acum, în cuvinte din scrierile lui.

— Teama şi credinţa nu pot exista în acelaşi loc în acelaşi timp. Alege una.

Maureen a ales credinţa.

A deschis cartea, hotărâtă să preţuiască acest moment în care ţinea în mână ceva atât de sacru, în ciuda primejdiei în care se afla. Ignorându-i complet pe preot şi pe slujitorii lui, şi-a plimbat degetele pe paginile şterse, în semn de adoraţie. Nu putea citi scrisul antic – o parte era în greacă, o parte părea să fie în aramaică, o parte era cu siguranţă ebraică. Dar nu asta conta. Nu era nevoie să citească, pentru că se întâmpla altceva atunci când Maureen ţinea în mâini *Cartea Iubirii.* La fel ca în visul ei, paginile au început

să strălucească, literele să sclipească în indigo, albastru şi violet pe hârtia ca un pergament. Lumina emanată de *Carte* strălucea tot mai puternic, umplând acum încăperea, părând a se roti cu o intensitate specială în jurul statuii Fecioarei de Sub Pământ. Lumina pătrundea în trupul lui Maureen; simţea cum căldura şi strălucirea o umpleau. În acest moment, ea absorbea *Cartea Iubirii.* Nu era nevoie să o citească sau să-i citească traducerea. Ea devenea *Cartea,* întruchipa învăţăturile în întregime, în timp ce lumina albastră vibrantă trecea prin ea.

Viziunile se succedau cu rapiditate: Solomon şi regina din Saba, Iisus şi Maria Magdalena, mama lui, Maria, şi bunica lui, Ana, fiica lui, Sarah-Tamar. A văzut fetiţa din Orval – „nu sunt cine crezi tu că sunt” – urmată de apariţia ireală şi feminină a Duhului Sfânt la Knock. Apoi a înţeles atât de clar încât a îngenuncheat, strângând cartea la piept. Iisus scrisese *Cartea Iubirii* ca o celebrare a femeilor din viaţa lui, a înţelepciunii şi a harului lor. Acesta era omagiul şi monumentul lui pentru principiul feminin pierdut al spiritualităţii care l-a adus la acest adevăr: că Tatăl şi Mama noastră din ceruri sunt Unul în uniunea lor, că ne iubesc pe noi, copiii lor, şi că odată cu întoarcerea timpului revenim în toate formele noastre, deoarece Creatorul nostru ne-a făcut după asemănarea lui sfântă, bărbat şi femeie, pentru a trăi iubirea la infinit.

Misiunea din Nazaret a lui Iisus şi a slujitorilor lui a restabilit balanţa, a adus-o pe Asherah pe tronul ei lângă iubitul ei – şi a reunit omenirea într-o înţelegere a acelei iubiri aici pe pământ. Iisus a murit încercând să facă lumea să înţeleagă puterea iubirii, repunând elementul divin al spiritualităţii feminine în balanţă cu divinul masculin.

Lumina s-a intensificat, încăperea se rotea tot mai repede cu Maureen, care ţinea strâns cartea, ascultând, simţind, înţelegând tot ceea ce îi dezvăluia Easa: Iubirea, şi numai Iubirea este adevărată. În rest, totul este o iluzie care ne îndepărtează de puritatea experienţei pe care

părinţii noştri din ceruri au creat-o pentru noi. Iar Iisus nu a dorit ca noi să creăm o nouă religie despre el. A dorit ca noi să recunoaştem adevărul care a fost distrus de-a lungul timpului. Un adevăr care era simplu şi frumos şi care se referea la iubire în toate formele ei: pasională, părintească, filială, prietenească. Nu era o Nouă Mărturie, ci Mărturia originară care se întorcea la noi din mâna lui, el fiind mesagerul: el şi Familia lui de suflet. Noi şi familiile noastre de suflet.

Timpul se întoarce.

L-a auzit şoptind din nou, iar acum vorbele lui aveau o nouă însemnătate. Timpul se întoarce era cea mai sacră profeţie pentru că prevestea a doua venire. Dar a doua venire nu era întoarcerea fizică a lui Iisus. Era întoarcerea mesajului său şi a învăţăturilor lui printr-un efort global al iubirii şi al slujirii.

„Noi suntem chiar poporul pe care îl aşteptam şi aşa am fost întotdeauna. Noi suntem a doua venire.”

Maureen era pierdută în viziuni, ajungând la o altă înţelegere: că văzuse deja această lumină frumoasă, de un albastru strălucitor, şi încă foarte recent: în vitraliul de aici, din Catedrala din Chartres. A ştiut atunci, fără nici o îndoială, că aceia care au construit acest templu al iubirii au văzut şi ei această culoare şi au reprodus-o astfel încât să strălucească asupra fiecărei persoane care intră, binecuvântând-o cu o fracţiune din ceea ce trăia ea acum.

În mintea ei se roteau toate sculpturile pe care le văzuse pe faţadele catedralei. Solomon şi regina din Saba, regretata şi iubitoarea Modesta, multele Marii, Sfânta Ana, nenumăratele femei fără nume care erau celebrate în basorelief. Sculpturile apăreau în mintea ei în imagini succesive rapide. Ce aveau toate în comun?

Maureen vedea acum, cu ochii minţii, lumina filtrată din vitraliul din catedrală pe care o văzuse când străbătuse labirintul în acea zi; strălucea în jurul ei acum, când era pierdută în viziune. Vedea fereastra Mariei Magdalena cu

povestea ei adevărată spusă în detalii complicate şi alese cu grijă. A văzut apoi fereastra dedicată Sfântului Ioan cel Milostiv, fiul cel mare al Mariei Magdalena. În acest timp, roza strălucea în lumina albastră sfântă spre centrul labirintului. Mergea mai repede acum, în acelaşi ritm cu bătăile tot mai rapide ale inimii ei, iar alte ferestre din catedrală prindeau viaţă: Sfânta Ana era bătrână şi înţeleaptă, maiestuoasa Fecioară Albastră era puternică şi plină de compasiune, vieţile sfinţilor şi martirilor dansau în jurul ei, în timp ce îşi continua drumul prin circuitele labirintului. Era atrasă în centru de o forţă extraordinară şi magnetică. Grăbea pasul, iar inima îi bătea puternic în timp ce lumina albastră o atrăgea în centrul templului, în tabernacol, în locul unde vocea lui Dumnezeu poate fi auzită de cei ce au urechi de auzit.

— O, iubite Easa. Asta încercai să ne spui în tot acest timp? E posibil să fi fost dintotdeauna atât de simplu?

Îl vedea acum, stând în centrul labirintului cu ochii lui blânzi şi negri. În mâini ţinea uneltele maestrului zidar: compasul şi echerul. Easa le împreunase pentru a le aşeza în forma diamantului, care reprezenta uniunea sfântă a iubiţilor. În spatele lui apăruse acum cea pe care el o iubea: Maria Magdalena, o viziune a unui păr roşcat şi a unei frumuseţi diafane, venind lângă el.

O priveau în viziune, dincolo de spaţiu şi timp, iar Easa a mai spus o dată, arătând în jurul lui pentru a-i atrage atenţia asupra întregii structuri masive a catedralei:

— Iată *Cartea Iubirii.* Trebuie să o împărtăşeşti cu lumea şi să îndeplineşti promisiunea pe care ai făcut-o. Adevărul nostru a fost în întuneric pentru prea mult timp.

Suspinul care i-a scuturat trupul lui Maureen a răsunat prin piatra veche a catedralei. Şi-a ridicat capul, în timp ce caleidoscopul de imagini ale vitraliilor din viziunea ei se învârtea printre lacrimi. Într-un final, a înţeles.

Nu era faptul că în catedrala din Chartres se afla *Cartea Iubirii.* Nu era nici faptul că *Libro Rosso* se afla în catedrala

din Chartres. Cele mai sfinte învăţături ale creştinismului, probabil ale întregii umanităţi, nu erau ascunse în catedrala din Chartres.

Ele erau catedrala din Chartres.

Catedrala fusese adesea numită o carte din piatră de numeroşii scriitori care de-a lungul istoriei au celebrat grandoarea ei. Câtă dreptate aveau!

Maureen îl vedea acum limpede pe arhitectul din viziunea ei, iar de această dată el era un bărbat cu o cicatrice groaznică în zigzag pe o parte a feţei. El conducea programul sculptural care va ilustra *Cartea Iubirii* în piatră, pentru ca întreaga omenire să o înveţe şi să o celebreze pentru eternitate. Învăţăturile Ordinului trăiau aici, iar tradiţia învăţătorului trăia aici cu ele.

Întreaga *Libro Rosso* a fost consemnată în faţadă şi în vitraliile catedralei din Chartres, o carte eternă în piatră care nu va putea fi distrusă de Biserică, pentru că Biserica nu s-ar distruge niciodată singură. Era o strategie strălucită. Labirintul era instalat în centru, ca punct de plecare al iniţierii pentru toţi pelerinii care vor avea ochi de văzut şi urechi de auzit. Străbaterea labirintului permitea inimii şi sufletului să aibă acces la codurile secrete păstrate cu sfinţenie de *Cartea Iubirii* din acest templu neegalat.

Maureen se afla încă pe podea, în genunchi, ţinând strâns la piept *Cartea.* Era încă ameţită de lumină şi de viziuni, dar începea să simtă că revine în trupul ei. Trebuia să scape de aici, trebuia să găsească o cale prin care să spună lumii întregi că în piatra şi sticla acestui monument al adevărului uimitor era reprezentată *Cartea Iubirii,* că era deschisă oricui voia să o vadă, să o trăiască, să o simtă – aşa cum fusese dintotdeauna. Cea mai valoroasă învăţătură din istoria omenirii era ascunsă la vedere de opt sute de ani. Iar Biserica ştia acest lucru. Acoperind labirintul, sperase să poată ascunde instrumentul de care o persoană avea nevoie pentru a descifra codul şi a citi cartea.

S-a uitat în sus şi a văzut că bărbaţii rămăseseră în acelaşi loc, deşi stăteau la distanţă mai mare de ea decât înainte. Din cauza cagulelor lor ameninţătoare era imposibil de stabilit unde le erau ochii, dar păreau că privesc spre pământ, şi nu spre ea. Ridicându-se uşor în picioare, Maureen l-a zărit pe părintele Girolamo di Pazzi. Se uita în gol, prin ea, cu o expresie bântuită pe chip. Maureen l-a mai auzit pe Easa o ultimă dată, înainte să revină în deplinătatea conştienţei. Vocea lui melodioasă susură în urechea ei: „Dragostea învinge totul”.

S-a uitat în jos la obiectul nepreţuit din mâinile ei, simţind cum puterea se întorcea în carte. Ultima pagină conţinea un desen perfect al labirintului lui Solomon, modelul cu cele unsprezece circuite care se afla atât în Chartres, cât şi în Lucca; era simbolul perfecţiunii geometrice, care permitea bărbaţilor şi femeilor să ajungă la Dumnezeu în spaţiul templului lor, oriunde în lume ar fi acesta. Lumina albastră se stinse apoi, puterea ei fiind absorbită înapoi în *Cartea Iubirii.*

Maureen se uită la bătrânul care o adusese aici în circumstanţe atât de ameninţătoare. El o privea acum cu ochii plini de lacrimi. Când a vorbit, de această dată, vocea lui răguşită era o şoaptă.

— Cu Lucia Santos nu s-a întâmplat aşa ceva.

Dacă părintele Girolamo di Pazzi avusese aceleaşi viziuni sau altele, Maureen nu va putea şti niciodată. Dar, după privirea pe care o avea, părea să fi fost transfigurat de ceea ce se întâmplase în criptă.

Sunetul bătăii, o bubuitură puternică de sus, i-a luat prin surprindere pe toţi cei din încăpere. Prin piatra veche se auzea o voce bărbătească strigând numele lui Maureen, înăbuşită oarecum de grosimea zidurilor. Dar nu atât de înăbuşită, încât Maureen să nu-şi dea seama a cui era vocea.

Era Bérenger Sinclair. Părea că vrea să dărâme uşa criptei.

Bărbaţii s-au uitat la Girolamo di Pazzi, care a dat uşor din cap. I-a spus simplu lui Maureen:

— Du-te!

Maureen a privit pentru ultima oară cartea miraculoasă din mâinile ei. Să o pună jos a fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut în viaţa ei. Ştia că faptul că a avut-o în mâini a schimbat-o pe vecie. Într-un fel, ea fusese în aceste momente întruchiparea omenească a catedralei din Chartres şi a *Cărţii Iubirii* înseşi. Absorbise totul în trupul, mintea şi sufletul ei aici, în acest loc.

Mai târziu, Destino o va ajuta să înţeleagă cât de perfect s-au aliniat stelele când ea a eliberat energia *Cărţii Iubirii.* Locul în care stătuse în criptă era chiar deasupra lui vouivre, punctul de pulsaţie al planetei. Era solstiţiul de vară, cea mai lungă zi a anului. Îşi începuse ziua în labirint împreună cu „familia ei de suflet” şi cu cel pe care îl iubea cel mai mult. Se afla într-un loc unic prin puterea sa pentru a dezlega secretele *Cărţii Iubirii* şi pentru a le elibera în locul din care făceau parte: în catedrala din Chartres, templul construit special pentru a le păstra.

Maureen Paschal a sărutat coperta *Cărţii,* documentul unic şi perfect creat de mâna lui Iisus Hristos, şi a aşezat-o la locul ei, în cutia ornată cu bijuterii. S-a întors cu spatele la părintele Girolamo şi s-a îndepărtat pur şi simplu. S-a oprit când a trecut pe lângă fântâna veche, fiind sigură că din adâncurile ei auzise şoapte. O voce feminină diafană a ieşit la suprafaţă, iar Maureen era aproape sigură că a auzit-o spunând „Merci, merci beaucoup” înainte de a scoate un suspin de mulţumire. A spus o rugăciune pentru sufletul Modestei, sperând că acum se putea odihni, înainte de a urca scările şi de a deschide uşa bărbatului care fusese ales de Dumnezeu la începutul timpului pentru a fi sufletul ei pereche.

Girolamo di Pazzi a rămas nemişcat în timp ce o privea pe Maureen plecând. Nu va înţelege niciodată de ce Dumnezeu a ales să dezvăluie lumina lui unor asemenea femei sau de ce rămăsese el în afara acestei iubiri speciale pe care femei ca Lucia Santos şi Maureen Paschal reuşeau să o trăiască atât de uşor.

Iar acum înţelegea semnificaţia profeţiei care îl bântuise atât de mult timp. Timpul se întoarce.

Şi-a băgat mâna în buzunarul adânc al robei şi a scos relicvarul de cristal care conţinea şuviţa de păr a Sfintei Modesta. De-a lungul atâtor secole, culoarea roşcat-aurie nu pălise. A privit-o o clipă, apoi şi-a plecat capul şi a început să plângă în hohote.

Capitolul douăzeci şi unu

Chartres, în prezent

Ajunsă înapoi în siguranţa camerei ei de hotel, Maureen se relaxa în braţele lui Bérenger. A lăsat-o să plângă, mult şi intens, în timp ce o ţinea în braţe tandru, mângâindu-i părul. Când s-a liniştit, el s-a dat mai în spate şi a început să o contemple.

— Ce s-a întâmplat, îl întrebă ea. Sunt o epavă, nu-i aşa?

El râse blând.

— Nu, eşti exact contrariul. Nu credeam că te voi vedea vreodată mai frumoasă decât te-am văzut până acum, dar pur şi simplu radiezi.

Maureen i-a împărtăşit tot ceea ce se întâmplase în criptă, forţându-se a găsi cuvinte care ar putea exprima profunzimea a ceea ce ea a trăit.

— Îmi doresc să fi văzut, Bérenger. Mi-aş dori să poţi şti cum este să ţii în mâini ceva atât de sacru.

— Dar ştiu deja, şopti el, luând-o din nou în braţe şi unindu-şi spiritul cu al ei prin profunzimea sărutului.

Paris, în prezent

Peter asculta cu atenţie pe când Marcelo Barberini şi Tomas DeCaro îi aduceau la cunoştinţă ultimele piese ale unui mare puzzle. Erau momente în care era uluit, iar altele

în care nu-i venea să creadă că nu a observat ceva atât de evident. Papa Urban al VIII-lea fusese creierul reconstrucţiei catedralei San Pietro şi principalul protector al genialului Giovanni Lorenzo Bernini, el fusese omul care hotărâse să mute osemintele Matildei din Toscana într-un loc de o putere şi autoritate supreme din mijlocul Vaticanului, acolo unde trebuia să stea, lângă capodopera creată de descendentul ei, Michelangelo Buonarotti.

Numele real al acestui papă fusese Maffeo Barberini. Cardinalul Barberini care se afla acum în faţa lui Peter era descendent al acestei familii italiene măreţe şi era strănepot după multe generaţii al papei Urban al VIII-lea – papa toscan care provenea dintr-o dinastie florentină puternică, papa care trăise şi propovăduise în regiunile eretice ale Franţei ca reprezentant al Vaticanului, papa care a fost educat de primii iezuiţi, papa care i-a canonizat atât pe Ignaţiu Loyola, cât şi pe mâna lui dreaptă, François Xavier, pentru ceea ce au adus din Spania. El a fost primul papă care a lucrat în prezenţa *Cărţii Iubirii* şi a tot ceea ce conţinea ea.

— Urban al VIII-lea a fost inspirat să refacă elementele catedralei San Pietro ca o copie a ceea ce se crease în catedrala din Chartres. De aceea l-a adus pe Bernini să creeze o asemenea sculptură care să păstreze moştenirea poporului nostru chiar între zidurile Vaticanului.

Cardinalul Barberini a continuat să explice că legenda despre *Libro Rosso* l-a bântuit pe acest papă în întreaga lui carieră, încercând mereu a găsi copii ale ei. Natura secretă a *Cărţii Iubirii* şi imposibilitatea de a o descifra erau obsesia care îi condusese întreaga carieră de papă şi întreaga viaţă. El credea că Matilda din Toscana avea cheia şi a dat ordin ca rămăşiţele ei să fie aduse la Roma, fiind păstrate ca moaşte, îngropate intenţionat în centrul basilicii San Pietro din acest motiv şi pentru că el credea că ea făcea parte de drept din structura Bisericii, aşa cum fusese şi iubitul ei, Grigore al VII-lea.

Peter punea totul cap la cap.

— Deci de mult timp există în Vatican un grup de oameni care cunoaşte adevărul despre *Cartea Iubirii?* Şi îl protejează?

— Îl protejăm cât de bine putem, a dat Barberini trist din cap. Depinde de putere şi de cum se modifică ea. Chiar şi familia mea a suferit ani de exil după moartea lui Maffeo, Urban al VIII-lea, pentru că succesorul lui era un conservator care s-a opus adevăratelor învăţături.

— Iar familia mea, desigur, a suferit la fel, adăugă Tomas DeCaro.

Peter i-a zâmbit, ştiind că acest bărbat era descendent al familiei Borgia, o familie cu reputaţie proastă, care avea propriile poveşti de spus despre minciuni şi adevăruri.

DeCaro continuă:

— Dar suntem într-un moment critic, aşa cum cred că ştii. Peter, fiul meu, ceea ce se va întâmpla mâine ne va forţa pe toţi să luăm decizii importante pentru carierele şi viitorul nostru. Ne-am reunit aici în Paris pentru a crea o distanţă sigură de Roma în cazul în care va trebui să facem un anunţ contrar în ceea ce priveşte documentele din Arques.

— Orice se poate întâmpla mâine, explică Barberini. Şi trebuie să fim pregătiţi să facem declaraţii publice dacă se va încerca o muşamalizare. Eşti alături de noi?

Peter nu fusese niciodată mai sigur de ceva în viaţa lui.

— Da, răspunse el, strângând ferm mâna fiecăruia. Adevărul împotriva lumii.

Chartres, în prezent

Telefonul a trezit-o pe Maureen – şi pe Bérenger, care era lângă ea – foarte devreme în dimineaţa următoare. Fusese o noapte extraordinară de revelaţii şi confesiuni. Maureen aflase că Peter, după ce a primit mesajul ei vocal, şi-a dat

seama repede că ceva ciudat se întâmpla în Chartres. El l-a sunat pe Sinclair şi l-a trimis în căutarea lui Maureen la criptă. Maureen şi Bérenger au petrecut restul nopţii împreună, printre lacrimile, explicaţiile şi scuzele ei şi iertarea lui, totul terminându-se în mod sublim, într-o uniune minunată, plină de pasiune şi de promisiuni.

— Maureen aprinde televizorul! răsună vocea lui Peter, foarte agitată, în telefon. Este o conferinţă de presă transmisă în direct de la Roma. În legătură cu Evanghelia de la Arques. Pregăteşte-te!

— Pentru ce? Inima îi sărea din piept.

Peter oftă greoi la receptor.

— Nu sunt sigur. Nimeni nu este. Asta e problema. Te sun din nou peste câteva minute.

Maureen a găsit telecomanda şi i-a dat-o lui Bérenger, nepricepându-se la televiziunile din Franţa. El a găsit repede transmisiunea în direct pe BBC, în engleză. Un reporter cu un accent de Oxbridge[13] spunea istoria Evangheliei din Arques şi „presupusa” descoperire a ei în Franţa de către o scriitoare americană cu câţiva ani înainte. Scriitoarea, Maureen Paschal, scrisese un bestseller controversat, bazat pe descoperirea Evangheliei şi pe interpretarea ei adesea scandaloasă şi categoric amatoricească a conţinutului ei.

Bérenger mormăi la auzul acestor cuvinte, dar nu spuse nimic. Maureen rămăsese încremenită privindu-l pe reporter cum continua să facă rezumatul drumului pe care îl parcursese Evanghelia din Arques în ultimii doi ani. A fost predată Vaticanului şi a făcut subiectul cercetărilor atente a celor mai strălucite minţi teologice din lume, lucrând împreună cu oameni de ştiinţă pentru a data şi autentifica acest material. Camerele au apropiat imaginea spre fragmente de hârtie ce păreau pergamente cu inscripţii

---

13 Aglutinare a cuvintelor Oxford şi Cambridge, prin care sunt desemnaţi absolvenţii proveniţi din aceste două prestigioase universităţi britanice (n.red.)

greceşti, făcând-o pe Maureen să tresară şi să-l prindă pe Bérenger de braţ.

— Vezi ceea ce văd şi eu?

Bérenger a dat din cap, fără să-şi ia ochii de la ecran.

— Ce se întâmplă, Maureen? Ce fac?

— Nu ştiu, şopti ea. Dar ştiu un lucru. Acel document nu este Evanghelia pe care am găsit-o în Franţa.

Maureen nu era expertă, dar găsirea Evangheliei pierdute a Mariei Magdalena nu era ceva uşor de uitat. Felul în care arătau acele pergamente – perfecţiunea lor şi modul în care au fost păstrate – era gravat în memoria ei în cele mai mici amănunte. Iar ceea ce apărea pe ecran, documentele arătate presei în acest circ media, era categoric altceva decât ceea ce descoperise ea.

Reprezentantul Bisericii s-a apropiat de podium şi a început să vorbească, iar Bérenger şi Maureen au fost martori la o combinaţie de oroare şi şoc. Erau acolo pentru a autentifica acest document măreţ, pentru a verifica dacă această Evanghelie era, de fapt scrisă de Maria Magdalena, cu capacităţile pe care le aveau ei de a o autentifica. Dar cel mai emoţionant era că acest document era în esenţă o frumoasă repovestire a Evangheliei lui Ioan. Maria Magdalena era într-adevăr o femeie binecuvântată şi o sfântă, aşa cum a spus mereu Biserica. Dovada era aici, dovada că învăţăturile ei erau în concordanţă perfectă cu învăţăturile Noului Testament, aşa cum au fost acceptate de catolici încă din primele zile ale existenţei Bisericii. Era o zi de sărbătoare. Era o zi în care trebuiau uitate toate speculaţiile ridicole despre Maria Magdalena, care devenise subiect al speculaţiilor nechibzuite de-a lungul ultimilor ani. Maria Magdalena a vorbit o dată pentru totdeauna, iar cuvintele ei erau definitive şi în total acord cu doctrina bisericească.

Martorii experţi erau apoi interogaţi, iar ei au scos în evidenţă în mod meticulos locuri de pe papirus care erau

excepţionale şi identice cu materialul din Evanghelia lui Ioan.

Maureen nu mai asculta. Asta era dincolo de tot ceea ce prevăzuse. Da, ştia că era puţin probabil ca Biserica să autentifice vreodată adevăratele învăţături ale Mariei Magdalena, dacă nu chiar imposibil. Dar se gândea că posibilitatea cea mai rea ar fi să o ignore, să o îngroape sau cel mai probabil să o numească un fals. Dar asta... să fabrice o întreagă Evanghelie pentru a minţi la un asemenea nivel era dincolo de orice aşteptare pe care ar fi avut-o vreodată.

— Ştii despre ce e vorba aici, nu? Bérenger îşi găsi vocea, complet scandalizat. Vor să-ţi discrediteze complet întreaga muncă şi să te facă să pari o mincinoasă.

Maureen începuse să plângă.

— Ştiu. Respiră adânc. Dar ştiu şi că asta nu are legătură cu mine şi nici măcar cu Maria. Este ceva legat de *Cartea Iubirii.* Ei ştiu că voi scrie despre ea, că voi spune lumii tot ceea ce ştiu. Şi dacă îmi vor distruge credibilitatea înainte de a face asta, atunci probabil nimănui nu-i va păsa de adevăr.

Maureen se străduia să-şi revină. Va trece peste această furtuna la fel cum a trecut peste toate celelalte. Nu i-a spus Easa că teama şi credinţa nu pot exista în acelaşi loc în acelaşi timp? Aşa că va alege, cum a făcut întotdeauna, credinţa.

Maureen şi Bérenger mergeau împreună cu Destino pe malul râului pitoresc numit Eure, ce mărginea pământurile care aparţinuseră Ordinului timp de opt sute de ani. Destino le spunea blând:

— Nu trebuie să fiţi supăraţi în legătură cu această nouă întorsătură a lucrurilor. Opusul este adevărat. Trebuie să acceptaţi acest lucru ca şi când ar fi voia lui Dumnezeu. Este bine că Biserica nu autentifică Evanghelia din Arques, aşa cum va fi bine dacă respinge existenţa *Cărţii Iubirii.*

Maureen era şocată de această afirmaţie şi nu pricepea mai nimic.

— Ce nu se potriveşte aici? Cum e posibil ca acest lucru să fie unul bun?

— Credinţa, spuse Destino simplu. Vezi, dacă Biserica autentifică Evanghelia din Arques, versiunea ta a ceea ce este adevărat, nimeni nu trebuie să se gândească la asta. Nu trebuie să o lase să pătrundă în inimile şi sufletele lor şi să decidă singuri dacă este adevărul sau nu. Nu trebuie să se străduiască să acţioneze dintr-un loc al credinţei absolute. Nu există nici un risc şi deci nici un câştig spiritual. Toate acestea le sunt luate, lucru care este un mare deserviciu. Noi vrem ca oamenii să gândească pentru ei, nu să fie conduşi ca o turmă de oi spre ceea ce cred. Fii recunoscătoare pentru această zi, Dumnezeu ţi-a oferit-o dintr-un motiv foarte bun. El a oferit-o întregii lumi cu un motiv foarte bun, pentru a le pune la încercare credinţa. Iar cei care vor recunoaşte adevărul, în ciuda tuturor adversităţilor, vor fi foarte bine recompensaţi în inimile, minţile şi sufletele lor.

Maureen a făcut un gest de acceptare a acestui cuvânt de înţelepciune. Ştia că el avea dreptate, dar s-ar putea să treacă o vreme până când va putea accepta această situaţie ca o forţă pozitivă în viaţa ei. Destino o privea ştiutor şi ridică degetul arătător.

— Facă-se voia Lui, Madonna Maureen. E nevoie de exerciţiu în a doua petală a labirintului. Este voia lor, spuse el, arătând spre ceruri, şi nu a noastră în această situaţie. Lasă-te purtată de ea şi vei găsi pacea care te ocoleşte.

Au făcut câţiva paşi în tăcere, înainte ca Destino să vorbească din nou. Le-a spus povestea venirii lui Conn şi a învăţătorului la Chartres, aducând *Libro Rosso.* Le-a spus că ei îşi uniseră forţele cu şcoala catedralei care exista deja şi că au fost creierele din spatele vastei concepţii a catedralei, lăsând pasiunea şi cunoştinţele lor generaţiilor care au

urmat, care au creat magnificul monument ce exista astăzi. Arătă spre nord, unde se înălţau spre cer cele două turnuri.

— Ştiţi de ce turnurile nu au aceeaşi mărime? Credeţi că un asemenea lucru a fost făcut din greşeală sau fără intenţie? Bineînţeles că nu credeţi asta, pentru că sunteţi iniţiaţi. Ştiţi că fiecare aspect al acestui templu este în armonie cu adevăratele învăţături. Iar acum vă voi dezvălui doar unul dintre miile de secrete legate de catedrala din Chartres. Turnul din stânga este cunoscut ca Turnul Soarelui sau Turnul lui El. Îl reprezintă pe Dumnezeu sub aspectul de creator masculin şi are o înălţime de trei sute şaizeci şi cinci de picioare. Astfel, fiecare unitate reprezintă o zi a anului solar. Turnul din dreapta este cunoscut ca Turnul Lunii sau Turnul lui Asherah. El îl reprezintă pe Dumnezeu în aspectul său creator feminin şi din acest motiv este mai scurt cu douăzeci şi opt de picioare decât celălalt, douăzeci şi opt reprezentând zilele dintr-un ciclu lunar. Când intraţi prin portalul vestic din Chartres, mergeţi printre principiile complementare ale mamei şi tatălui, precum în cer, aşa şi pe pământ.

Continuă apoi să explice că această catedrală a mai trecut printr-un incendiu catastrofal în 1194, unul atât de groaznic, încât aliajul din structură s-a topit şi a distrus zidurile de piatră, făcându-le să crape. Totuşi, în ciuda distrugerilor, întreaga faţadă vestică, cu cele două turnuri, a fost cruţată, la fel ca încă un element al catedralei: vitraliul Fecioarei Albastre. Locuitorii din Chartres, dându-şi seama că acesta era un semn din ceruri, s-au dedicat reconstrucţiei acestui monument ridicat pentru divinitate în forma lui cea mai pură şi divină şi s-au inspirat din *Libro Rosso* pentru a o crea aşa cum este astăzi, spunând fiecare dintre aceste poveşti prin vitralii şi sculpturi.

— Ştiţi cine este Fecioara Albastră, nu-i aşa? îi întrebă Destino.

— Notre Dame, răspunse Bérenger.

— Da, dar care dintre ele?

— Nu contează, spuse Maureen. Toate sunt una, nu-i aşa? Fie că este Fecioara cea dintâi, care este Asherah – Sfântul Spirit – sau Fecioara Maria sau Maria Magdalena sau Sarah-Tamar, ele toate reprezintă esenţa feminină divină.

— Da, da, aveţi dreptate. Dar am o mică surpriză pentru voi, pentru că aceasta este o întrebare-capcană. Veniţi înăuntru să vă arăt ceva.

L-au urmat pe Destino într-o clădire semănând cu un bungalou, în care nu intraseră până atunci. Era o structură veche, parte a unei vechi mănăstiri care se aflase cândva în acest loc. Interiorul era fermecător pentru că pereţii erau acoperiţi de sus şi până jos cu ceea ce părea a fi o tapiserie medievală, care ilustra vânătoarea inorogului.

— Acestea sunt copii ale faimoaselor tapiserii?

Destino râse.

— Nu. Faimoasele tapiserii sunt copii ale acestora. Au fost făcute două seturi, unul pentru ordin şi unul pentru Ana de Bretagne. A fost o femeie importantă în istoria noastră, dar despre ea vom vorbi mai târziu. Avem multe biografii de scris, Maureen. Îţi voi ţine stiloul ocupat pentru restul lungii tale vieţi, dacă vei dori să devii noul scrib al istoriei ordinului.

Maureen îi zâmbi cu căldură.

— Aştept cu nerăbdare. Va fi o onoare.

Maureen s-a îndreptat spre prima tapiserie pentru a o observa mai atent. Era una dintre cele mai frumoase opere de artă pe care le văzuse vreodată. Detaliul era excepţional. Nu putea înţelege cum se putea obţine o asemenea textură şi culoare prin împletirea firelor.

— Le cunoşti, desigur. Şi cunoşti şi alegoria?

Bérenger răspunse:

— Inorogul îl reprezintă pe Iisus?

— Inorogul reprezintă învăţăturile adevărate ale lui Iisus. Este o creatură rară şi frumoasă care reprezintă *Cartea Iubirii* şi Calea Iubirii care rezultă din ea. Sau aşa ar fi

trebuit să fie, dacă i s-ar fi dat voie să se dezvolte. Însă el a fost vânat şi distrus, aşa cum este înfăţişat în tapiserii.

— Ah!

Maureen asculta, dar numeroasele simboluri din tapiserii i-au atras atenţia. În cel puţin cinci locuri din prima tapiserie apărea combinaţia ciudată dintre litera A şi inversul literei E, în fiecare fiind legate cu un şnur cu ciucuri.

— Aceasta apare pe toate biletele pe care ni le-ai trimis! Ce înseamnă?

Destino s-a apropiat de tapiserie cu mersul său şovăitor şi a început să urmărească iniţialele cu degetul.

— Vezi şnurul? Se numeşte cordelieră şi în Antichitate se folosea pentru a uni mirele şi mireasa în ceremoniile care precedau uniunea divină. Nodul pe care îl vezi aici este un nod de nuntă, cunoscut şi ca nodul lui Isis. Iar literele… ei bine, A este de la Asherah şi E de la El.

Maureen era încântată de explicaţie. Era atât de elegantă, atât de frumoasă. Dar avea o întrebare.

— De ce este E-ul invers?

— Pentru că fiecare iubit este reflexia celuilalt. Sunt imagini oglindite; din acest motiv oglinzile mici erau oferite de către poporul nostru drept cadou în ceremoniile de căsătorie. Deşi, în cazul monogramei, aceasta este o celebrare a uniunii divine şi sacre a lui El şi Asherah şi o aducere aminte că ne vom vedea întotdeauna reflexia în ochii celui pe care îl iubim cu adevărat. Un om foarte înţelept a spus cândva că „arta va salva lumea”, iar membrii ordinului nostru au crezut şi au practicat acest lucru din vremea lui Nicodim şi a Chipului Sfânt. Dar nu doar simbolurile contează, continuă Destino. Ci şi intenţia artistului. Pentru că acesta este marele secret al artei. Adevărata artă este întruchiparea spiritului artistului, acest lucru creând o capodoperă. Iubirea pentru obiect şi o dorinţă intensă de a exprima acea iubire. Un iniţiat poate observa o operă de artă şi să absoarbă semnificaţia acelei

opere direct în inima şi sufletul său. Nu trebuie doar să vezi arta, trebuie să o simţi. Din acest motiv există câteva obiecte autentice despre care Biserica susţine că sunt copii. Pentru că nu vor ca oamenii ca voi să petreacă prea mult timp în prezenţa lor. Credeţi-mă când vă spun că Volto Santo este o operă de artă vie, care respiră. Întruchipează pasiunea lui Nicodim, amintirea lui despre răstignire. Dar, mai ales, întruchipează amintirea lui despre adevăratele învăţături ale lui Iisus.

— Din acest motiv i-a vorbit Matildei, observă Maureen.

— Da, desigur. Iar ea era o copilă şi era pură, deci a auzit vocea artistului foarte clar, aşa cum copiii din Fatima au auzit-o pe Fecioară. Dar, dacă Biserica ne spune că acesta nu este adevăratul Volto Santo, că opera de artă a Chipului Sfânt creată de Nicodim a fost pierdută, fără vreo explicaţie, şi că aceasta este o copie, probabil nimeni nu se va strădui prea mult să audă ceea ce spune ea de fapt. Şi, cu toate acestea, Biserica o ţine închisă în catedrala din San Martino, într-o cuşcă neagră de fier care o face aproape imposibil de văzut. Acelaşi lucru e valabil pentru pictura realizată de Sfântul Luca, de la capătul Scării Sfinte din Roma. Este ţinută în spatele multor centimetri de sticlă groasă şi grilaj, pentru ca nimeni să nu fie niciodată prea aproape de ea. Iar pentru şi mai multă protecţie, ei spun că este un fals, aşa că nimeni nu va fi dornic să o privească foarte îndeaproape.

Atât Bérenger, cât şi Maureen rămăseseră fără cuvinte. Ideea ca arta să conţină adevărul în atâtea straturi, chiar şi dincolo de baza simbolismului, era emoţionantă şi fermecătoare.

— Trebuie să vă aduceţi amine, continuă Destino, că ideea potrivit căreia arta va salva lumea a atins punctul culminant în Renaştere, iar asta, draga mea, este ceea ce trebuie să abordăm mai departe. Când vei fi pregătită, te voi ruga să ne întâlnim în Florenţa şi îţi voi spune o poveste

despre cel mai frumos bărbat şi cea mai frumoasă femeie care... care au trăit vreodată.

Vocea lui Destino se pierdu pentru o clipă. Făcea o pauză în onoarea acestor două mari persoane din trecut.

— Ei au întruchipat înţelegerea principiului „Timpul se întoarce” şi s-au folosit de el pentru a crea o renaştere a înţelegerii umane. Vă promit, copiii mei, că odată ce veţi şti adevărul despre Lorenzo de Medici, prietenii lui, Sandro Botticelli şi Michelangelo Buonarotti, şi femeile fermecătoare care i-au inspirat pe fiecare, nu veţi mai privi arta niciodată la fel. Şi nici nu ar mai trebui.

Destino mergea încet cu ei prin oraş şi pe deal spre iubita lui catedrală. Ţinea strâns la piept o geantă veche de curier pe care o verifica din când în când în timp ce mergea. Voia să le arate ceva, un anumit detaliu din exterior şi un altul din interior, înainte de sfârşitul zilei. Era a douăzeci şi doua zi a lunii iunie şi le aminti că în a douăzeci şi doua zi a lunii se ştie că se întâmplă lucruri extraordinare. Îi făcuse cu ochiul lui Maureen când le spunea asta, iar ea i-a zâmbit, gândindu-se că pentru un om atât de trecut prin viaţă, cu un chip atât de îmbătrânit de vreme şi cu o cicatrice înspăimântătoare, Destino avea ceva incredibil de frumos.

Omul era un sfânt. Nu avea nici o îndoială cu privire la acest lucru.

Maureen şi Bérenger îl urmau pe Destino, care mergea cu pasul său încet şi greoi, bucuroşi să îl lase să-i conducă şi să-l asculte vorbind despre istoria acestui oraş superb din locul unde se simţea pulsul pământului, un oraş care dăduse naştere celui mai important şi mai spectaculos altar din lumea creştină. Au ajuns la intrarea vestică şi au trecut de turnuri, ajungând la superba sculptară a Sfintei Modesta.

— Cunoaşteţi povestea ei? întrebă Destino.

— Modesta? A fost torturată de tatăl ei, care era un roman, răspunse Bérenger.

— Nu la propriu, a dat Destino din cap. Întreaga poveste a Modestei este simbolică. Modesta a fost o fiică a profeţiei, Cea Aşteptată, într-o perioadă când *Cartea Iubirii* se afla aici, în La Beauce. Trebuiau eliminate toate ameninţările împotriva creşterii puterii Bisericii, după urcarea la tron a lui Constantin şi după sinoadele lui. Iar Modesta – la fel ca toate femeile profeţiei – reprezenta o ameninţare. Ce ar putea simboliza „tatăl ei care era roman”?

Maureen reacţionă imediat.

— Un patriarh din Roma. Papa sau Biserica. Deci Modesta a fost omorâtă ca exemplu pentru fiecare femeie care va ameninţa noile doctrine proaspăt stabilite ale Bisericii?

— Parţial, dar adevărata ei greşeală a fost asta. Destino i-a condus pe Maureen şi pe Bérenger în jurul coloanei şi le-a arătat o altă sculptură paralelă a unui bărbat. Potenţiu. Soţul ei. Ei au fost executaţi împreună pentru că reprezentau cuplul model al propovăduirii care a venit odată cu Iisus şi Maria Magdalena. Iubiţii care predică împreună din *Cartea Iubirii* erau un lucru mai ameninţător decât orice altceva.

Drept răspuns, Maureen l-a prins pe Bérenger de mână, iar el o strânse pe a ei. S-au închinat în faţa ei, iar Destino s-a oprit, arătând o altă coloană.

— Priviţi cu atenţie. Este deteriorat, dar este important. Majoritatea nu observă, nici măcar cei care ar putea să-i recunoască semnificaţia.

Coloana înfăţişa un car cu roţi, iar în car se afla o cutie pe care era inscripţionat ceva.

— O arcă, spuse Bérenger.

— Arca Noii Alianţe, adăugă Maureen. Arca Matildei?

Destino a dat din cap, zâmbind.

— Da, într-adevăr este Arca Matildei. Iar inscripţia de aici oferă instrucţiuni pentru meşteri şi arhitecţi despre cum să înceapă construcţia Porţii Iniţiaţilor, inscripţia spune: *Hic Amititur, Archa Cederis.* Este o latină greşită după standardele moderne, dar traducerea aproximativă este:

„Aici lucrurile au cursul lor. Trebuie să lucraţi cu ajutorul Arcei.” Şi aşa au făcut. Au folosit *Libro Rosso,* Noua Mărturie şi au introdus întreaga carte în piatra şi sticla care au rămas aici ca mărturie a iubirii şi adevărului timp de opt sute de ani.

Minunile nu încetează. Maureen era convinsă de asta. Văzuse şi uimirea din privirea lui Bérenger, în timp ce îl urmau pe Destino spre intrarea în biserică. El s-a oprit şi a făcut mai întâi un semn în sus –, spre fereastra în formă de roză din biserică apoi în jos spre podea, unde labirintul era din nou acoperit cu scaune, o continuare a vandalismului.

— Aici se află ceva incredibil, chiar dacă staţi aici şi priviţi. Diametrul ferestrei în formă de roză şi diametrul labirintului sunt egale.

Avea dreptate. Cum stăteau acolo şi se uitau în sus spre roză, era imposibil de înţeles că avea un diametru de treisprezece metri.

Aceasta era încă o trăsătură uimitoare a arhitecturii. Destino nu terminase cu laudele despre realizările remarcabile ale arhitecţilor din Chartres.

— Este perfect din punct de vedere geometric. Dacă fereastra în formă de roză ar fi lăsată în jos, s-ar aşeza exact aici şi ar acoperi perfect labirintul. Vă puteţi imagina o asemenea precizie?

Destino nu a aşteptat răspuns şi a pornit mai departe. Bătrânul, plin de voie-bună, îi conduse prin transept, luându-o spre stânga şi oprindu-se înaintea măreţiei Madonei Albastre, Doamna noastră a Frumoasei Ferestre. Destino radia. Aplecându-se spre ei, şopti:

— Asta... asta e doar pentru cei ce au urechi de auzit. Iar pentru mine, este foarte emoţionant, pentru că am atât de puţine ocazii să împărtăşesc acest secret. Aţi avut amândoi dreptate când aţi spus că în această fereastră este Doamna Noastră şi tot ceea ce acest titlu aduce cu el. Dar iată ceea ce nu ştiţi. Această fereastră a avut un model uman. Cel mai potrivit model din istoria ordinului nostru.

Destino a scos cu mare grijă din geanta de mesager o bucată de pergament învechită şi pictată. Când le-a arătat-o lui Maureen şi Bérenger, amândoi au rămas uluiţi. Pergamentul era un portret al unei femei medievale într-o rochie superbă din mătase albastră, purtând un acoperământ pe cap şi un voal alb şi având pe cap coroana care simboliza descendenţa regală a lui Carol cel Mare, coroana gravată cu floarea de crin şi cinci bijuterii alese cu grijă. În braţele ei se afla un băieţel cu părul negru. Destino arătă spre fortăreaţa pictată deasupra Fecioarei cu Fiul ei în fereastră şi spuse:

— Canossa.

Pentru Maureen, acesta era aspectul cel mai frumos şi mai poetic al extraordinarului templu în care se afla. Fecioara Frumoasei Ferestre, faimosul şi minunatul vitraliu din lume, reprezenta aspectul feminin al lui Dumnezeu, dar avea chipul Matildei din Canossa, contesa de Toscana.

Destino s-a întors spre Maureen, iar ea observă că ochii lui erau plini de lacrimi când spuse în şoaptă.

— Semeni... atât de mult cu ea.

Lacrimile au început să curgă şi din ochii lui Maureen, iar ea răspunse:

— Mulţumesc, învăţătorule.

— Şi la fel ca ea, continuă bătrânul, privind într-un trecut foarte îndepărtat, aduci cinste lui Dumnezeu.

Capitolul douăzeci si doi

Chartres, în prezent

Era un vis pe care Maureen îl mai avusese şi altă dată, o dată în somn şi o dată într-o viziune în Catedrala Notre Dame din Paris. Visul i-a convins pe Bérenger şi pe ceilalţi că ea este într-adevăr Cea Aşteptată a timpului ei şi a dus-o într-un final la descoperirea Evangheliei Mariei Magdalena.

Dar în această seară visul luase o întorsătură la care Maureen nu s-ar fi aşteptat nicidecum. În această seară, a zărit un adevăr pentru care, chiar şi după tot ce a îndurat în ultimii doi ani, era total nepregătită.

Începuse să plouă, iar Maureen era în afara grupului, dar o putea vedea pe Doamna ei, pe Maria Magdalena, chiar înaintea ei, purtând voalul roşu. Fulgerele brăzdau cerul neobişnuit de întunecat pe când ea se chinuia să urce dealul, urmată de Maureen. Era o senzaţie ciudată, să participe şi să observe în acelaşi timp. Maureen nu-şi putea da seama dacă sentimentele erau ale ei sau ale Mariei Magdalena, pentru că toate se amestecau în această trăire.

Nu mai simţea tăieturile şi zgârieturile – ale ei, ale Mariei Magdalena, nu mai conta. Avea un singur ţel, şi acela era de a ajunge la El.

Sunetul unui ciocan care loveşte un cui – metalul lovind metal – a răsunat tulburător prin aer. Când ea – sau ele – a

ajuns la piciorul crucii, ploaia a început să curgă din cer. Ea s-a uitat în sus la El şi picuri din sângele lui au căzut pe chipul ei desfigurat, amestecându-se cu ploaia năprasnică.

Maureen se uita împrejur, departe de Magdalena acum şi simţindu-se din nou doar un observator. O vedea pe Doamna ei la piciorul crucii, sprijinind-o pe Mama Domnului, care părea aproape inconştientă de durere. Erau şi alte femei care purtau văl roşu în jurul lor, strânse laolaltă, ţinându-se una de alta. O femeie mai tânără, cu un văl alb, aflată în mijlocul lor, i-a atras atenţia lui Maureen. În mod ciudat, un centurion roman stătea lângă femei, dar părea mai degrabă că le apără decât că le terorizează. Blândeţea i se citea pe chip şi părea la fel de chinuit precum era familia în suferinţă. Odată, acest bărbat fusese o prezenţă misterioasă pentru ea, dar acum îl cunoştea bine pentru faptele lui bune din Evanghelia din Arques. Era Praetorus, care într-o zi va împărtăşi sfinţenia uniunii sacre a iubiţilor cu fermecătoarea Veronica. Împreună, în viitor, ei vor propovădui învăţăturile Căii Iubirii.

Un alt roman stătea lângă cruce, cu spatele la familia îndurerată. Nu putea să-i vadă faţa, deoarece el dădea ordine celorlalţi soldaţi romani din apropierea crucii. Nu putea auzi ce spune, dar în vocea lui se simţea o trufie rece, primejdioasă. Şi ştia ce va urma, ceea ce a făcut ca totul să fie mult mai groaznic. Pentru că acest bărbat putea să fie doar ticălosul Longinus Gaius. Era pe punctul de a-şi decide propria soartă mizerabilă, de a cutreiera pământul în căutarea morţii şi a mântuirii.

Un strigăt a despicat aerul, un urlet al disperării umane absolute, care a ieşit din gura Mariei Magdalena. Când Maureen l-a privit pe Easa pe cruce, a văzut imediat ce se întâmplase. Centurionul nemilos, Longinus Gaius, şi-a înfipt lancea în coasta Domnului ei, aşa cum ştia că o va face, iar sânge şi apă au început să curgă din rană.

Sunetul lacrimilor Mariei Magdalena se împletea cu rânjetul crud al groaznicului roman, care s-a întors şi a

privit-o direct pe Maureen. Iar ea a avut suficient timp să vadă cicatricea lividă care îi brăzda partea stângă a feţei în timp ce-şi arăta sabia în semn de sfidare. Arma cunoscută în istorie drept Sabia Destinului.

În italiană, sabia era numită „il giavellotto di destino”.

Destin şi destinaţie aveau aceeaşi rădăcină, iar acea rădăcină era Destino.

Maureen a avut suficient timp să-şi dea seama că, în secolul XXI, a ajuns să cunoască destul de bine acest chip nefericit.

Destino s-a trezit speriat. A tras disperat aer în piept, străduindu-se să se ridice din pat. Nu era tulburat de coşmar, pentru că în această noapte nu avusese un coşmar. Pentru prima oară în memoria lui aproape eternă, bărbatul care acum se purta ca numele lui, care însemna atât *destin,* cât şi *destinaţie,* petrecuse o noapte cu un somn liniştit.

Era posibil? Se putea să se fi... terminat?

A început să facă singurul lucru care i-a trecut prin minte. A căzut în genunchi şi a început să spună Tatăl Nostru în greacă, aşa cum îl învăţase prima dată. Aşa cum ea îl învăţase cu mila ei infinită, acum atât de multe secole.

Lacrimile alunecau pe chipul său bătrân, neaşteptate şi necontrolate. Bărbatul cunoscut sub atât de multe nume timp de atâtea secole s-a ridicat uşor.

I-a trebuit ceva timp pentru a ajunge la oglinda veche care binecuvânta acea cameră de când iubita lui i-o dăduse cu atâtea secole în urmă ca dar de nuntă. Pentru că blestemul cel mai mare al nemuririi era de a vedea cum dispar cei dragi, iar şi iar. Când a ajuns la oglinda învechită, şi-a văzut privirea hotărâtă şi figura schimbată. În primul rând el era Destino, bătrânul care cunoştea cele mai mari poveşti nespuse niciodată, omul care nu trebuie să eşueze în ultima lui provocare – aceea de a se asigura că toate învăţăturile din *Libro Rosso* vor găsi un povestitor modern

pentru a le duce într-un nou mileniu; că adevărata istorie a poporului său nu se va pierde niciodată. Credea acum că reuşise.

În al doilea rând, mergând mai în profunzime, el era arhitectul care condusese construirea catedralei din Chartres. Apoi şi mai departe, într-o perioadă care i-a adus foarte mari bucurii, în memoria elevei preferate, miraculoasa Matilda din Canossa. Dacă existase vreodată o femeie demnă de a moşteni sângele ei, aceasta era Maureen. Chiar şi azi, gândul la Matilda îl putea face să zâmbească, mai ales când se gândea atât la Matilda, cât şi la Maureen, împreună. Cât de mult semănau, în ciuda faptului că aproape o mie de ani despărţea vieţile şi perioadele lor; cât de bine dovedeau ele împreună că Timpul se întoarce.

Printre lacrimi privea în oglindă cum trăsăturile chipului său începeau să semene cu toate personajele care pretinsese că este de-a lungul timpului, personaje în căutarea unei pedepse care nu mai venea. Atinse singurul element care nu se schimbase: cicatricea în zigzag de pe obrazul lui stâng. Era singura constantă a tuturor acestor personaje; toate aveau cicatricea, pentru că era aceeaşi cicatrice, pe acelaşi chip, al aceluiaşi bărbat.

În cele din urmă, s-a întors cu gândul la perioada în care a început totul, la momentul când îi fusese făcută acea cicatrice, în timpul lui Ponţiu Pilat. Nu amintirea acelei dureri îl chinuia acum, ci amintirea propriilor fapte care i-au înrobit mintea şi spiritul în ultimii două mii de ani de trai în iad. Fiecare noapte din viaţa lui nesfârşită era bântuită de amintirea acelor fapte: îi răsuna în cap râsul lui sadic din momentul în care sfâşiase carnea Fiului Domnului cu arma sa; în fiecare noapte se îneca în propriul dispreţ când visa momentul în care îşi înfigea spada în coasta lui Iisus, care era pe moarte.

Închizându-şi acum ochii, şi-a amintit minunata binecuvântare şi blestemul care i-au fost trimise de Tatăl Ceresc:

> Longinus Gaius, m-ai jignit foarte tare pe mine şi pe toţi cei cu inimă bună cu faptele tale ticăloase din această zi. Pedeapsa ta va fi să duci o viaţă eternă în chinurile iadului, dar va fi o viaţă pământeană. Vei cutreiera pământul fără să mori şi în fiecare noapte, când vei închide ochii, visele îţi vor fi bântuite de groaza acţiunilor tale şi a durerii pe care acestea au provocat-o. Să ştii că vei trăi acest chin până la sfârşitul timpului sau până când vei îndeplini o pedeapsă potrivită pentru a-ţi răscumpăra sufletul murdar în numele fiului meu, Iisus Hristos.

Această sentinţă l-a dus într-adevăr în pragul nebuniei, până în ziua în care a pornit în căutarea Mariei Magdalena pentru a-i cere iertare şi a primi binecuvântarea ei. Ea i-a împărtăşit harul lui Dumnezeu pe care urma să-l găsească prin învăţăturile Căii Iubirii. Iar în ziua în care el a privegheat la mormântul ei ca membru acceptat al familiei ei, alături de copiii săi care o jeleau şi de protectorul şi extraordinarul ei partener Maximin, alături de Praetorus şi Veronica, a făcut un jurământ în faţa tuturor. Ajurat că îşi va petrece fiecare minut din viaţa lui eternă propovăduind lecţiile din *Cartea Iubirii* şi împărtăşind frumuseţea Căii Iubirii aşa cum a fost predată şi trăită de Domnul Iisus Hristos şi de iubita lui soţie, Maria Magdalena, împreună cu sfinţii lor copii. Pentru că nici un om nu putea înţelege puterea de transformare a iubirii şi a iertării mai bine decât Longinus Gaius, mizerabilul centurion.

Apărarea *Cărţii Iubirii* a devenit mai dificilă de-a lungul timpului decât şi-ar fi imaginat când a făcut jurământul. În acele vremuri, cu toţii încă mai credeau că Noul Testament autentic al lui Iisus Hristos avea să fie primit cu inimile deschise şi acceptat de copiii lumii. Era o sarcină care i-a pus la încercare puterea fizică şi puterea minţii de-a lungul

a două milenii. A privit cu groază cum cele mai frumoase suflete erau ucise pentru credinţa lor în iubire, distruse în moduri oribile de legile lipsite de scrupule ale oamenilor şi ale puterii, oameni care au încălcat fiecare lege adevărată a lui Iisus Hristos în numele Său sfânt. Destino a îndurat atrocităţile Inchiziţiei; a trăit chinul de a vedea cum adevărul trece printr-o moarte crudă şi nedreaptă, de a vedea cum cele mai miraculoase învăţături sunt răstălmăcite, ajungând de nerecunoscut când intrau pe mâinile necruţătoare ale mincinoşilor şi a celor plini de putere. Cum ar fi putut vreunul dintre ei să ştie că după două mii de ani lumea tot nu va avea acces la adevăratele învăţături ale *Cărţii Iubirii?* Şi că nişte învăţături atât de simple despre iubire şi credinţă vor fi considerate mai periculoase astăzi decât au fost până atunci? Dintre toate grozăviile la care fusese martor, acesta era cel mai groaznic iad pe care îl îndurase pe pământ.

Ca parte a pedepsei pe care şi-o dăduse singur, Destino a început să înregistreze pentru posteritate măreţia celor care au trăit şi au murit pentru adevăratele învăţături ale Căii. Cine era mai capabil să păstreze istoria decât bărbatul care nu poate să moară şi care şi-o aminteşte exact aşa cum s-a petrecut? Aşa s-a născut *Libro Rosso,* când el se refugiase în Calabria. Iar acum, părea că va renaşte pentru o nouă epocă şi un nou timp, că fiii noului mileniu erau pregătiţi să o citească în întregime.

Pentru cei ce au urechi de auzit, intrăm într-o nouă eră.

— Te rog... lasă-i să audă, şopti Destino lui însuşi şi Domnului înainte de a se ridica din nou. Şi-a dat seama că mai avea foarte puţin timp pentru a face tot ceea ce trebuia făcut. Iar acum, când acest moment venise, tristeţea îl copleşea. Pentru că exista ceva cu adevărat frumos în această lume, în ceea ce a creat Dumnezeu şi în ceea ce a creat omul în imaginea Lui şi a Ei. Această moarte mult dorită va fi amară în dulceaţa ei.

Dar când Destino s-a aşezat, pregătindu-se pentru moartea care credea că soseşte, a avut o viziune a Domnului său. Era Easa, cu ochii lui blânzi şi negri, care îi şoptea dincolo de spaţiu şi timp.

— Tu eşti fiul meu, de care sunt foarte mulţumit. Dar munca ta nu s-a încheiat încă.

Destino zâmbi. Moartea încă nu se îndurase de el, şi cu atât mai bine. Avea atât de multe poveşti să-i împărtăşească lui Maureen, de îndată ce Maureen va termina cartea, ea va trebui să scrie despre cum se citeşte Cartea Iubirii sau despre cum a fost păstrată în catedrala din Chartres.

Chartres, în prezent

Maureen avusese norocul să primească ajutor în munca ei. În Chartres existau peste o mie de opere de artă. Sarcina de a le interpreta pe toate în spiritul *Cărţii Iubirii* şi a *Libro Rosso* era una imensă şi putea dura ani de zile. Dar ea nu va trebui să o facă singură. O va face înconjurată şi asistată de cei pe care îi iubea, deoarece erau mulţi oameni în jurul ei care aveau urechi de auzit şi ochi de văzut. Aceasta era cea mai mare binecuvântare pe care Dumnezeu i-a dăruit-o într-o viaţă plină de binecuvântări – de a avea prieteni frumoşi, o familie loială, mentorul spiritual cel mai remarcabil din istorie şi un om extraordinar care îi dăruise cel mai mare jurământ al poporului lor: uniunea sacră a iubiţilor.

Împreună, ei vor dovedi adevărul profeţiei. Timpul se întoarce. Vor crea ceva la fel de frumos şi de rezistent precum au făcut bărbaţii şi femeile extraordinare din istorie care au avut înaintea lor aceeaşi misiune. Vor invita lumea să ia parte la o înţelegere din care fac parte toţi bărbaţii şi femeile care vor să fie parte din profeţie. Pentru că *Timpul se întoarce* se referă mai ales la crearea raiului pe pământ,

iar pentru acest lucru este nevoie ca toată omenirea să participe, întrucât fiecare este un profet şi fiecare este una cu Dumnezeu, aşa cum toţi oamenii sunt creaţi egali în iubire.

Precum în cer, aşa şi pe pământ.

Era o sarcină uriaşă şi utopică, dar Maureen învăţase să creadă în miracole în ultimii ani.

Dar, mai întâi, va adăuga chiar ea ceva în *Libro Rosso.* Era, până la urmă, destinul ei de Cea Aşteptată. Precum Matilda, înaintea ei, va crea propriile monumente în cinstea învăţăturilor Căii Iubirii şi a marilor bărbaţi şi femei care au trăit şi au murit pentru o cauză atât de importantă. Monumentele ei din secolul XXI vor fi consumate pe hârtie şi nu în piatră, vitralii sau pânze şi vor fi publicate în întreaga lume în multe limbi. Va adăuga în *Libro Rosso* viaţa şi iubirea Matildei cu Brando şi ale celor care au apărut în povestea lor. Ei, mai mult decât oricine, meritau să fie amintiţi pentru contribuţiile lor la Calea Iubirii. Şi vor mai fi şi alţii. Destino îi povestise multe şi Maureen aştepta cu nerăbdare să exploreze vieţile extraordinarilor bărbaţi şi femei care o aşteptau în trecut şi în viitor.

Maureen plănuia deja să se întâlnească degrabă cu Destino în Florenţa de îndată ce se putea, unde ea va începe pregătirea oficială în învăţăturile ordinului, aceeaşi pregătire pe care o avusese şi Matilda – cu acelaşi profesor. Bérenger li se va alătura, pentru că avea şi el propria lui misiune şi profeţie de îndeplinit. Vor lucra împreună pentru a-şi îndeplini destinele şi profeţiile, vor lucra împreună pentru a aduce Calea Iubirii înapoi oamenilor, sub îndrumarea excepţionalului profesor.

Şi probabil, într-o zi, Destino îi va da voie să spună povestea lui. Maureen dorea cel mai mult ca lumea să ştie despre acest mare şi chinuit om, al cărui nume însemna atât „destin”, cât şi „destinaţie”. Pentru că povestea lui era povestea omenirii. Era povestea mântuirii prin puterea

credinţei şi a iertării. Dar, mai mult decât orice, era povestea renaşterii prin puterea iubirii.

Cei ce au urechi de auzit să audă.

Maureen a avut un ultim vis înainte de a pleca din Chartres. Destino a avertizat-o că, după întâlnirea pe care a avut-o cu *Cartea Iubirii,* visele şi viziunile ei se vor înmulţi enorm. Va trebui să înveţe să trăiască aşa şi lucrurile se vor linişti. Dar ea se simţea foarte diferit de când văzuse *Cartea Iubirii.* Ceva înlăuntrul ei se schimbase, se deschisese o uşă spre divinitate în mintea şi în inima ei, făcând visele mai reale ca oricând.

În acest vis ea era doar observator, nu o parte a lui. O incantaţie răsuna în întunericul din jurul ei în timp ce privea o procesiune care străbătea străduţele înguste şi pietruite ale unui oraş italian medieval. Era noapte, iar bărbaţii din procesiune purtau torţe. Ea a crezut că sunt bărbaţi, dar nu-şi putea da seama exact. Erau îmbrăcaţi din cap până-n picioare în robe, iar glugi separate le acopereau complet capul. Robele erau din material alb imaculat. Pe mânecile fiecărei robe era o emblemă, brodată cu un fir roşu – un vas de alabastru care simboliza devotamentul lor faţă de Maria Magdalena şi faţă de ordinul din care făceau parte.

Procesiunea trecea pe străzi. În centrul paradei, două persoane cu glugi purtau un drapel, pe care era înfăţişată în mărime naturală Maria Magdalena pe tron, în plină măreţie, ca aspect feminin al lui Dumnezeu.

Când procesiunea religioasă a trecut pe lângă ea, Maureen a putut să vadă două persoane care stăteau la marginea străzii. Nu aveau cagule şi nu participau la paradă. Maureen a văzut că unul era un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt, dar foarte înalt şi puternic şi cu siguranţă un aristocrat. Avea o ţinută regească. Lângă el se afla un băiat la vârsta adolescenţei cu un păr negru strălucitor şi ochi inteligenţi. Acest copil părea nobil şi înţelept pentru vârsta pe care o avea.

La fel ca Maureen, şi ei erau observatori, dar erau într-o legătură profundă cu evenimentele la care asistau. Pe faţa băiatului curgeau lacrimi când procesiunea trecu de ei. Când vorbi cu bărbatul mai în vârstă, ochii lui străluceau.

— Nu te voi dezamăgi, bunicule. Nimic nu-mi va sta în cale. Nu-i voi dezamăgi pe Domnul nostru şi pe Doamna noastră şi nu voi dezamăgi moştenirea familiei Medici.

Maureen a fost şocată de reacţia ei interioară la vederea acestui băiat şi la auzul declaraţiei lui. Era copleşită de amestecul de iubire, frică, tristeţe şi uimire pe care îl simţise în timp ce privea. Destinul radia din el. Al lui era tangibil prin promisiunea unei vieţi pline atât de reuşite, cât şi de tragedii.

Bărbatul mai în vârstă puse o mână pe umărul băiatului şi zâmbi:

— Ştiu asta, Lorenzo. Ştiu mai bine decât am ştiut ceva vreodată. Nu vei eşua pentru că destinul tău este să reuşeşti. Vei fi salvatorul nostru, al tuturor.

Ultimele vorbe ale bărbatului au fost ultimele cuvinte pe care Maureen şi le-a amintit:

— Nu vei eşua, pentru că eşti Prinţul Poet.

Maureen s-a trezit şi l-a văzut pe Bérenger lângă ea. El îi zâmbi când ea îşi deschise ochii.

— Ai strigat în somn. Ai visat?

Maureen a dat din cap.

— Despre ce?

Maureen s-a întins să mângâie uşor cu un deget trăsăturile de aristocrat ale lui Bérenger.

— Cred că am visat despre tine.

— Despre mine? Trebuie să fi fost un vis splendid.

Ea râse împreună cu el.

— Splendid? Da, cred că aşa ai fost. Şi mai cred... că te-am iubit şi înainte.

— Şi azi mă iubeşti?

— Te iubesc azi. Şi nu am nici o îndoială că te voi iubi din nou. Maureen s-a întins să-i atingă uşor buzele lui Bérenger cu ale sale, apoi s-a cuibărit în braţele lui.

— Noapte bună, dulce prinţ. Timpul se întoarce.

Bérenger şi-a cufundat faţa în părul ei, râzând, şi a tras-o aproape de el.

— Timpul se întoarce. Mulţumesc lui Dumnezeu şi frumoasei lui soţii.

Şi iubiţii din Scriptură s-au unit încă o dată. Acum nu mai erau doi. Erau Unul.

Istoriile cronologice ale *Cărţii iubirii* şi *Libro Rosso*

Cartea Iubirii (originalul)

Secolul I: Manuscrisul original este scris de Iisus Hristos. După Răstignire este dus de Maria Magdalena mai întâi în Alexandria, iar apoi în Franţa. Maria Magdalena îi învaţă pe ceilalţi din carte, lăsând-o mai departe fiicei ei, Sarah-Tamar, ca succesoare după moartea ei. Deşi celelalte tradiţii ale lui Sarah-Tamar şi ale familiei de descendenţă sunt păstrate în cultura franceză, ele nu sunt sprijinite prin documente, aşa cum vor fi în Italia. În Franţa, Cartea Iubirii rămâne în formatul original şi neatins, deşi este îmbrăcată în piele, pentru a fi protejată.

Secolele II – XIII: Cartea Iubirii în forma ei originală este protejată de familiile descendente din Franţa care continuă să înveţe din ea. Acesta este începutul unei „erezii” care este păstrată în Franţa până în zilele noastre, căreia i se spune cel mai frecvent catarism.

Secolul XIII: Strămoaşa lui Maureen, La Paschalina, salvează Cartea Iubirii de cruciaţii din Montségur şi o duce în siguranţă la simpatizanţii catarilor din mănăstirea Monserrat.

Secolele XIII-XVI: *Cartea Iubirii* rămâne ascunsă de familiile descendente în Catalonia, în nordul Spaniei).

Mijlocul secolului XVI: Ignaţiu de Loyola descoperă secretul Cărţii Iubirii şi îl dezvăluie papei. Cartea este dusă la Roma, unde devine proprietatea secretă şi foarte protejată a Bisericii. Nu se vorbeşte niciodată în mod public despre ea şi toate documentele istorice despre ea sunt distruse.

Secolul XVII: Papa Urban al VIII-lea reconstruieşte bazilica San Pietro în cinstea tradiţiilor secrete ale Cărţii Iubirii, în ton cu decoraţiile catedralei din Chartres.

Libro Rosso (copia)

Secolul I: Apostolul Filip face o copie a Cărţii Iubirii când o vizitează pe Maria Magdalena în timpul sarcinii ei, în Alexandria. Această copie ajunge la Ierusalim, unde este protejată de Ordinul Sfântului Mormânt, o societate secretă formată la primul Paşte de Sfântul Luca, Nicodim şi Iosif din Arimateea.

Luca ia această copie şi o duce în Italia, unde este păstrată într-o mănăstire din Calabria. Se naşte o tradiţie prin care scribii din Calabria încep să înregistreze vieţile şi morţile membrilor familiei sfinte şi ale descendenţilor ei. Scribii adaugă profeţiile lui Sarah-Tamar în manuscrisul lor, împreună cu copia Cărţii Iubirii, şi încep să o numească *Libro Rosso* după ce este învelită în piele roşie.

Secolele II – XI: *Libro Rosso* este mutată la Lucca în secolul al II-lea, când Ordinul Sfântului Mormânt întemeiază un sediu în Toscana.

Secolul XI: Matilda trimite *Libro Rosso* la Chartres, în Franţa, unde cartea devine inspiraţia pentru reconstruirea capodoperei gotice care va fi catedrala din Chartres, cu labirintul ei enigmatic.

Secolele XII – XV: *Libro Rosso* este în mâinile familiei regale franceze, până când este înapoiată regelui Ludovic al XI-lea, drept cadou pentru familia Medici.

Mijlocul secolului XVI: *Libro Rosso* este în posesia preoţilor din familia Medici, Leon al X-lea şi Clement al VII-lea, şi rămâne la Vatican până când familia Barberini o scoate pe furiş, după moartea lui Urban al VIII-lea.

Secolul XVII: Papa Urban al VIII-lea mută rămăşiţele Matildei în bazilica San Pietro şi, împreună cu Bernini, îi onorează pe Longinus şi Veronica pentru rolurile lor în apărarea sfintelor învăţături.

Notele autoarei

Subiectul acestei cărţi este unul care, din cunoştinţele mele, nu a văzut lumina tiparului niciunde în lume. De aceea, cercetarea necesară pentru a pune cap la cap toate piesele a durat ani de zile şi a fost realizată în paralel cu cercetările despre Maria Magdalena aşa cum au fost relatate în prima carte a acestei serii, *Cea Aşteptată.* Ca rezultat al numeroaselor straturi ale timpului şi istoriei, prima ciornă a acestei cărţi avea peste 1 400 de pagini şi era de-a dreptul dezlânată, atât pentru autor, cât şi pentru viitorii cititori. Constituind o echipă împreună cu un editor talentat, am făcut acele alegeri dificile de care se tem majoritatea scriitorilor – am tăiat poveşti întregi şi personaje şi sute de pagini de detalii istorice. Aceste note ar putea uşor să cuprindă jumătate din lungimea cărţii. Dar cum spaţiul şi pădurile ce trebuie protejate nu ne permit, îi invit pe cei interesaţi să exploreze mai profund această lume să viziteze adresa www.KathleenMcGowan.com, unde voi împărtăşi numeroase însemnări, anecdote şi completări.

Întreaga istorie este o bănuială. Totul. Este culmea nebuniei şi a trufiei să spună cineva că ştie sigur ce s-a întâmplat în trecut. Le punem pe toate cap la cap cât de bine putem, cu bucăţelele de dovezi care există. Când avem mare noroc, piesele se potrivesc şi formează un pazzle frumos şi coerent. Diferenţa dintre mozaicul pe care îl creează un romancier istoric şi ceea ce creează un istoric are loc pe tărâmul a ceea ce acceptăm individual ca dovadă. Am tendinţa să cred că romancierii preferă să

lucreze în culori, iar academicienii aleg să lucreze strict în alb şi negru. Cu toţii au merite, ca producători de amuzament ori de materiale educative şi sper că într-o zi vom învăţa cu toţii să ne lăudăm unii pe alţii pentru că am cercetat trecutul unor figuri ilustre ale istoriei.

Despre Cartea Iubirii

Am auzit prima oară despre Cartea Iubirii pe când mă aflam în Languedoc, la începutul anilor 1990. Am fost fascinată de referinţele la o „Evanghelie misterioasă” care a fost folosită de catari în tradiţiile lor cele mai sfinte şi sacre. Încercările iniţiale de a înţelege exact ce era aceasta au eşuat total. Cererile de informaţii în Languedoc au avut parte de răspunsuri rezervate şi evazive – asta când primeam vreun răspuns. Adesea mi s-a spus că această carte era o altă versiune a *Evangheliei după Ioan.* Lucrul mi s-a părut a fi o poveste de acoperire. De-a lungul a zece ani am aflat că aceasta era cu siguranţă o perdea de fum pentru a proteja adevărul.

Cititorii cărţii *Cea Aşteptată* sunt probabil conştienţi că investigaţia mea spirituală a fost aceeaşi cu a lui Maureen în multe aspecte. Precum eroina mea fictivă, imersiunea în tradiţiile culturale şi folclorice ale Franţei şi mai târziu ale Italiei mi-a schimbat gândirea, credinţa şi viaţa. Deoarece am fost binecuvântată să am profesori extraordinari – şi „adevăraţi eretici” –, mi s-a spus o versiune diferită despre adevăratele origini şi conţinuturi ale *Cărţii Iubirii.* Am încercat din răsputeri să prezint aceste învăţături pierdute în paginile care au precedat. Deşi cuvintele Cărţii Iubirii din aceste pagini sunt în întregime ale mele, ele sunt o interpretare a tradiţiilor şi învăţăturilor puternice care cred că au fost transmise din generaţie în generaţie timp de 2 000 de ani.

Când am devenit pentru prima oară conştientă de toate aceste lucruri prin poveştile despre Cartea Iubirii şi conţinutul ei, nu ştiam încă nimic despre *Evangheliile gnostice.* Astfel, a fost un şoc pentru mine să descopăr că *Evanghelia lui Filip* era identică în mai multe aspecte cu învăţăturile „eretice” care mi-au fost povestite. *Evanghelia lui Toma* şi cea a Mariei Magdalena conţineau, de asemenea, numeroase asemănări cu tradiţiile din *Cartea Iubirii.* Cu siguranţă, natura erotică şi pasională a scrierilor lui Filip era o revelaţie, deoarece era o indicaţie clară că Duhul Sfânt era feminin. Aşa cum bănuieşte şi Peter în paginile cărţii, eu sunt convinsă că Evanghelia lui Filip a fost cel puţin parţial o încercare de a reconstrui *Cartea Iubirii* – pentru cei ce au urechi de auzit.

Pentru cei care doresc să-şi plece urechea ca să audă şi vor să studieze amănunţit acest subiect, eu aş recomanda cu entuziasm să cerceteze foarte atent scrierile lui Filip. Deşi sunt disponibile numeroase interpretări şi comentarii bune, eu sunt devotată scrierilor lui Jean-Yves le Loup. Neiniţiaţii în *Evangheliile gnostice* ar trebui să înceapă căutarea cu scrierile clasice ale lui Elaine Pagel pentru fundamente mai amănunţite.

Despre Matilda din Toscana

Pe Matilda am întâlnit-o pentru prima dată fizic pe când călătoream prin Italia cu soţul meu, în primăvara anului 2001. Ne aflam în bazilica San Pietro şi tocmai ne întorceam de la capodopera lui Michelangelo, *Pietà,* când era să mă prăbuşesc din cauza uriaşului său altar din marmură. Era uimitor pentru mine că în centrul Vaticanului se afla un monument dedicat unei femei. Faptul că femeia purta mitra papală şi ţinea în mână cheia Sfântului Petru era aproape dincolo de puterea mea de înţelegere. Cine era această

femeie, ce făcea în mijlocul bazilicii San Pietro şi de ce nu ştia nimeni răspunsul la aceste întrebări? Trebuia să aflu.

Cercetarea vieţii unei femei care murise de aproape 1 000 de ani şi care trăise într-un timp când femeile nu erau iubite de călugării care transcriau istoria este o extraordinară provocare, fără să ţinem cont de mediu şi abordare. Eram convinsă de devotamentul Matildei faţă de ereziile catare din Toscana, care erau, prin natura lor, secrete şi protejate, dar atunci se întâmplă ceea ce mie îmi place să numesc o amnezie istorică.

O notă importantă despre istoria catarilor: academicienii tradiţionali ar fi fericiţi să arunce cu pietre în mine pentru că mă refer pe larg la toate aceste erezii din timp şi spaţiu din întreaga Europă ca fiind „catare”, pentru că istoria defineşte catarismul într-un timp şi spaţiu limitate. Totuşi, această tradiţie de „creştinism pur”, care este esenţa cuvântului „catar”, datează de acum 2 000 de ani. De aceea, fără să mă scuz, îi numesc catari pe toţi aceşti „eretici perfecţi”.

Ca şi catarii francezi, aceşti „oameni puri” din Italia duceau o existenţă liniştită, care s-a dovedit a fi total neprimejdioasă pentru catolicii tradiţionali timp de peste o mie de ani. Persecuţia acestor credincioşi, declaraţi eretici periculoşi de către Inchiziţie, va avea loc în cel mai serios mod în secolul al XIII-lea, iar catarii italieni vor suferi aceleaşi chinuri ca fraţii lor din Franţa. La fel ca francezii, istoria lor era înţeleasă complet greşit şi reprezentată greşit intenţionat de biserica Romano-Catolică şi de istorici. Acest popor nu era descendentul altei secte eretice care venise din altă parte a Europei pentru a se opune doctrinei catolice, aşa cum istoriile derivate din surse ale Inchiziţiei au afirmat mult timp. Catarii din Umbria şi Toscana, ca şi cei din Languedoc, erau acolo de la începuturile creştinismului, păstrându-şi cu stricteţe şi în tăcere tradiţiile şi învăţăturile lor, aşa cum făcuseră întotdeauna. Faptul că

Biserica nu-i recunoştea ca fiind astfel era o strategie şireată şi utilă în persecuţiile ei.

Misiunea mea declarată, ca scriitoare, şi promisiunea făcută au fost să dezvălui poveştile unor femei extraordinare care au îndrăznit să schimbe lumea şi care au riscat totul în această încercare, fiind cu toate acestea uitate sau rău înţelese de istorie. Matilda din Canossa este un exemplu mai ilustrativ decât oricare altul pe care l-am cercetat eu, cu excepţia Mariei Magdalena. Am învăţat atât de mult de la ea! Deşi mulţi ştiu că sudul Franţei a reprezentat centrul tuturor ereziilor din ultimii două mii de ani, frecvenţa acestor tradiţii în Italia este un lucru nou pentru majoritatea. Cu toate acestea, ele au stat ascunse acolo, „în plină lumină”, cum se spune, vreme de secole, aşa cum se vede din povestea vieţii Matildei. Tocmai m-am întors dintr-o vizită făcută cu familia pe domeniului ei din Toscana. Am vizitat Ponte della Maddalena, podul pe care Matilda l-a ridicat în apropiere de Lucca. Este de o frumuseţe care îţi taie respiraţia felul cum arcele din piatră se reflectă în luciul apei, creând astfel un cerc perfect, vizibil mai ales noaptea. Am rămas acolo ceasuri întregi, nu ne lăsam duşi, căci locul era de-a dreptul... magic. Este limpede că arhitectul acestui pod a avut în vedere un scop spiritual, pe lângă cel practic. Că acea construcţie poartă numele Mariei Magdalena, ca şi faptul că la piciorul podului se ridica odinioară o statuie şi o capelă închinată ei, nu face, după părerea mea, decât să demonstreze devoţiunea pe care Matilda i-o arăta doamnei ei. La fel de semnificativ este şi faptul că, de-a lungul timpului au existat mai multe tentative de a schimba numele podului şi de a-i ascunde originile. Maria însă – şi Matilda – nu se lasă ignorată, iar numele Ponte della Maddalena rezistă şi este recunoscut oficial în documentele administraţiei italiene.

Există foarte puţine informaţii în limba engleză despre Matilda şi nu cu mult mai multe scrise în latină sau în italiană. Matilda rămâne astfel unul dintre misterele istoriei.

Manuscrisul lui Donizone, care se află la Vatican, este principala sursă de informaţie despre viaţa ei. Cu toate acestea, eu cred cu adevărat că ea a modelat aceste informaţii pentru atragerea aprecierii publicului cu priceperea unui star din secolul XXI, angajând o echipă de relaţii publice de prima mână. Adesea, ceea ce Donizone nu spune este, cred eu, mult mai important decât ceea ce spune. Celălalt manuscris pe care Peter îl descoperă în Vatican se presupune că există, dar nu pot să o dovedesc, iar pentru scopurile noastre este o ficţiune. Sarcofagul Matildei din San Benedetto a fost deschis de mai multe ori înainte de domnia papei Urban al VIII-lea, şi sunt convinsă că membrii familiei Medici au găsit într-adevăr o altă versiune a vieţii ei, scrisă chiar de mâna ei. Familia Medici şi metodele lor – ca şi modul în care au transformat lumea în perioada Renaşterii – vor fi dezvăluite în următoarea mea carte, *Prinţul poet.*

Trebuie să o onorez pe mult-stimata autoare Michèle K. Spike, pentru excelenta ei carte, *Contesa toscană,* care este cu adevărat o operă despre Matilda şi pe care o recomand cu căldură celor care vor să cunoască detalii istorice despre lumea ei. Cartea doamnei Spike este scrisă cu o emoţie şi o pasiune foarte rare într-un cadru academic. Îi sunt recunoscătoare acestei femei culte a cărei pasiune pentru Matilda a dus-o în propria ei călătorie incredibilă prin Evul Mediu şi care mi-a dat o mână de ajutor în călătoria mea, pentru că şi eu am cutreierat Italia în căutarea acestei eroine fenomenale. Aşa că, deşi eu am tras concluzii diferite în ceea ce priveşte multe dintre motivaţiile Matildei – şi motivaţia este singurul element din natura umană pe care îl putem presupune cu adevărat –, am rămas uimită de bogăţia pe care a creat-o disciplina ei erudită.

Tot doamna Spike este cea care m-a ajutat să rezolv misterul pretenţiei pe care a ridicat-o Michelangelo, cum că ar fi un descendent al Matildei, şi pentru care a fost ridiculizat! Deşi am dat peste documente care lansau

ipoteza că lucrul ar fi fost totuşi posibil, în eventualitatea în care copila Beatrice nu ar fi murit, ştiam că mai exista şi o altă explicaţie. Aveam de mult bănuiala că existase şi un al doilea copil, iar Michèle Spike m-a condus la el, odată cu descoperirea celor trei documente – în care se menţionează numele lui Guidone şi al lui Guido Guerra –, cel mai important dintre ele fiind „decretul de adopţie” de la Vallambrosa. Trebuie să subliniez că doamna Spike nu trage nici o concluzie despre identitatea lui Guidone ca fiu al Matildei şi a lui Grigore. Această presupunere este exclusiv a mea. Pe temeiul dovezilor colaterale, eu sunt sigură că ei au fost fiul şi respectiv nepotul Matildei şi că sunt strămoşii lui Michelangelo. Această teorie va fi şi ea dezvoltată în cel de al treilea volum, *Prinţul poet.*

Voi cere ca experţii şi specialiştii în medievalistică să nu mă pună la zid pentru că am scurtat şi complicat evenimentele din vremea Matildei pentru a face viaţa ei cu mult mai savuroasă pentru cititorul meu. Au fost perioade de luni întregi când eram disperată să închei capitolele despre Matilda, pentru că era atât de greu să înţeleg politicile feudale şi intrigile papale. Deşi am încercat să rămân pe cât s-a putut de aproape de contextul istoric, scurtările erau necesare şi pe ele le declar licenţă poetică. Într-adevăr, cel puţin zece papi şi vieţile lor au ajuns azvârlite la podea, cât am muncit la această parte. Din nou, cei care sunt interesaţi să sape mai adânc sunt invitaţi la adresa mea de web, unde vor găsi mai multe detalii istorice despre perioada Matildei.

Nu există o consemnare clară a locului naşterii Matildei. Mai mulţi istorici importanţi, inclusiv Michèle Spike, susţin că este vorba despre Mantova. De altfel, despre el există şi primele mărturii scrise legate de copilăria ei şi acela a fost locul în care a ales să fie înmormântată. Cu toate acestea, în călătoria mea am găsit câteva surse care susţineau că Lucca era un loc „posibil” sau chiar „probabil”. Pentru mine, cu iertăciune către prietenii mei mantovani, am ales Lucca

pentru că aşa mi s-a părut potrivit. Cu siguranţă, devotamentul Matildei faţă de oraş şi faţă de locuitorii lui nu a încetat niciodată, nici măcar atunci când Henric al IV-lea a făcut tot posibilul ca să îndepărteze poporul de ea. Cât priveşte evenimentele descrise ca având loc în acest oraş – dedicarea ei faţă de San Martino, decretul de protecţie pentru Lucca din 1099 şi marele pod construit în numele Mariei Magdalena – sunt toate bazate pe istorie.

Câteva ghiduri pe care le am, publicate în Lucca, consemnează faptul că Matilda era prezentă în momentul în care biserica San Martino a fost sfinţită din nou. Totuşi, ele plasează acest eveniment în 1070, fapt imposibil. Unul dintre puţinele lucruri pe care le ştim cu siguranţă despre Matilda este că în 1070 ea se afla în Lorena, căsătorită cu cocoşatul şi construind mănăstirea de la Orval. Deşi istoricii au presupus că e posibil ca Beatrice să fi fost cea prezentă şi nu Matilda, lucrul nu mi se pare plauzibil. Cred că este foarte puţin probabil ca oricine din Lucca, mai ales în vremea aceea, să confunde prezenţa legendară şi de neuitat a Matildei cu aceea a mamei ei. În plus, eu cred că Matilda ar fi insistat să fie prezentă la resfinţirea bisericii care găzduia preţiosul Chip Sfânt. Cred că este mult mai probabil ca data să fi fost confundată sau incorect înregistrată.

Deşi am folosit versiunea italiană a numelui lui Brando, Ildebrando, el este cunoscut cel mai adesea în sursele istorice cu numele germanizat, Hildebrand. Realizările din timpul domniei sale sunt adesea numite „reforme hildebrandiene”. Am ales pronunţia italiană pentru a scoate în evidenţă provenienţa lui romană. Şi m-am gândit că este un nume mai atrăgător pentru un personaj masculin atât de complex – ironic, cu siguranţă, e faptul că el susţinea şi cauza celibatului în cazul preoţilor. Este important să ne aducem aminte că preoţii celibatari nu aveau totuşi copii. Aşadar, Roma era singura moştenitoarea acestora. Decizia

ca oamenii Bisericii să rămână celibatari avea mult mai mult de-a face cu economia, decât avea cu moralitatea.

Interpretarea în ceea ce priveşte personajul Brando/papa Grigore este în mare parte modelată după numeroasele scrisori pe care el le-a lăsat ca parte a moştenirii sale. Când le citeşti, devine limpede că el era un om puternic, inteligent, ambiţios, neînfricat şi foarte, foarte îndrăgostit de Matilda. Cred că Brando considera cu adevărat că scopul scuză mijlocele şi credea despre sine că este în general un om bun şi drept, interesat de reforma reală. Mai cred şi că era cu adevărat inteligent, viclean şi nemilos când era nevoie. Orice alte trăsături nu ar fi făcut decât să-l pună în clar dezavantaj în acea mlaştină politică din vremea lui. Trebuia să acţioneze cu aceleaşi arme ale jocului pentru a supravieţui, iar el era mai mult decât capabil să-şi asigure acele arme, prin orice mijloace ar fi fost nevoie. Cred că a fost cel mai mare profesor al Matildei în această privinţă. Şi astfel au stat lucrurile în politică din veacul vecilor.

Există mari controverse din punct de vedere istoric, cu siguranţă, dacă relaţia intensă dintre Brando şi Matilda a fost de ordin sentimental şi dacă ea s-a consumat. Evident, nu ezit să-mi spun părerea despre acest lucru. Îi trimit pe cititori la o scrisoare a papei către iubita lui, în care scrie ce mult îşi doreşte să fugă împreună cu ea în Ţara Sfântă, într-un loc unde să fie feriţi de privirile iscoditoare şi unde să poată realiza adevărata lucrare a lui Dumnezeu. Aceasta este o scrisoare atât de pasională, încât n-ar fi putut fi scrisă decât de un bărbat îndrăgostit până peste cap.

Knock şi apariţiile sfinte

Eu şi familia mea am făcut o vizită la Knock în perioada când făceam ultimele revizii la această carte. Nu mai fusesem acolo de la vârsta de douăzeci de ani. Viziunea mea de acum, ştiind toate câte le ştiu, este cu totul alta

decât atunci. Din toată inima mea de irlandeză cred că Knock este un loc sfinţit, poate singurul unde Sfânta Treime s-a arătat pentru o perioadă lungă de timp vederii muritorilor. Este un pământ cu adevărat sfânt, şi cred că Sf. Patrick a avut o astfel de viziune atunci când a spus că Knock va deveni în viitor un loc sfinţit.

Îmi ce scuze aici faţă de toţi aceia pe care s-ar putea să-i fi jignit cu interpretările pe care le-am dat Sfintelor Apariţii. Ştiu că este vorba despre o un teritoriu sacrosanct pentru mulţi. Cred sincer că toţi copii aceia au văzut lucruri extraordinare şi că mulţi dintre ei erau adevăraţi mistici, lucru adevărat mai ales în cazul Luciei Santos. La fel ca Maureen, am plâns în vreme ce citeam despre izolarea ei. Mi-aş fi dorit să putem cunoaşte, aşa cum singură spunea, ce a trăit ea cu adevărat, în lunga şi inspirata sa viaţă. Departe de mine dorinţa de a diminua în vreun fel miracolul de la Fátima. Nu vreau decât să-i inspir pe ceilalţi, oferindu-le o altă perspectivă asupra circumstanţelor şi rezultatelor acestora, astfel încât ei să poată medita asupra lor aşa cum doresc.

Nepreţuitul document al profeţiei, care este atribuit lui Nostradamus şi care se află în posesia părintelui Girolamo de Pazzi, există şi este într-adevăr dedicat papei Urban al VIII-lea. A fost descoperit într-o bibliotecă publică din Roma de către un ziarist italian, în anii 1990. Pe marginea acestei descoperiri s-a scris o carte şi s-a filmat un documentar, în care documentul este numit „cartea pierdută a lui Nostradamus". Aşa cum se arată aici însă în acel document se află mult mai multe decât ar indica tradiţionalele comentarii ale lui Nostradamus. Eu îl studiez în amănunt şi sper să-mi pot publica descoperirile în viitorul apropiat.

Despre Chartres şi labirint

Scriu rândurile de faţă stând pe treptele catedralei din Chartres, chiar la poalele minunatei statui a Sf. Modesta, aflată în porticul de nord, cel adesea numit „intrarea iniţiaţilor”. În toate călătoriile mele nu am ajuns niciodată într-un loc mai plin de inspiraţie decât Chartres. Este cel mai uluitor monument închinat lui Dumnezeu şi ridicat de mâinile omului – de o grandoare magnifică şi totuşi plin de umilinţă în credinţa lui.

Ridicarea edificiului este înconjurată de legende şi de istorii despre credinţă, devoţiune şi putere umană, nepereche în tot ceea ce eu am auzit până acum. Istoricii nu au reuşit să explice de unde au venit banii necesari finanţării unei astfel de enorme realizări, dar tradiţiile orale susţin că aceia care caută registre contabile şi documente vor rămâne fără răspuns. Chartres a fost ridicată de oameni cu credinţă drept „impozit” plătit lui Dumnezeu. Eu cred că mâna de lucru a fost în cea mai mare parte gratuită şi oferită din credinţă. Unii susţin că refacerea catedralei după teribilul incendiu din 1194 a fost făcută de cei care se împotriveau cruciadelor – versiunea medievală a opozanţilor din convingere. Părinţii îşi trimiteau fii pentru a munci la refacerea monumentului închinat lui Dumnezeu, în loc să-i înroleze pentru război, alegând să lucreze pentru Dumnezeu în loc să ucidă.

Mai sunt şi alte legende, istorisiri despre ritualuri de rugăciune în care era nevoie de purificare înainte de a i se permite cuiva să înceapă ziua de lucru la acest etern monument de dragoste şi credinţă. Dacă un lucrător avea o zi proastă şi nu venea la lucru cu sufletul senin, era pur şi simplu rugat să plece şi să revină doar atunci când se simţea din nou dedicat misiunii comune. Nu era permisă nici o altă stare de spirit decât cea bazată pe iubire.

Sunt oare adevărate aceste legende? Există vreo dovadă care să le susţină? Ele au rezistat, prinse vreme de opt sute de ani în pietrele acestui edificiu şi pentru mine asta este suficient. Când mă apropii de catedrală venind dinspre Paris

şi îi zăresc turlele zvelte simt că locul este special. Cred că frumuseţea şi graţia ei, inegalabile din punct de vedere artistic, arhitectural şi spiritual, au fost atinse prin efortul extraordinar care a avut la temelie o comunitate fondată pe principiile dragostei şi credinţei celebrate prin rugăciune. Cred că Chartres, aşa cum este ea astăzi, a fost şi este un monument dedicat *Cărţii iubirii.*

De aceea, labirintul catedralei din Chartes este, pentru mine, spaţiul cel mai sfânt de pe pământ. Ca şi Maureen, am plâns când l-am văzut acoperit cu scaune. Când am început să merg la Chartres, acum mulţi ani, labirintul nu era niciodată descoperit. Majoritatea vizitatorilor habar nu aveau că sub tălpile lor se află tot atâta glorie cât străbătea şi prin vitraliile aflate sus, deasupra lor.

În ultimii câţiva ani lucrurile au evoluat oarecum în ceea ce priveşte accesul la labirint. Pe când scriu toate acestea mă aflu chiar în Chartres, unde mi-am petrecut fericită întreaga după-amiază în labirint. Biserica este acum deschisă o dată pe săptămână, vinerea, din septembrie până în octombrie. Adesea mă rog, literalmente, ca acesta să fie doar începutul unei deschideri a minţilor şi că acest program, limitat, să fie extins, pentru a oferi accesul regulat la acest instrument unic din punct de vedere spiritual pe care arhitecţii l-au amplasat aici acum mai bine de opt sute de ani, un instrument despre care eu cred că a fost proiectat prin efortul şi colaborarea nimănui altora decât regele Solomon, regina din Saba şi Iisus Hristos. Te invit şi pe tine să te rogi alături de mine, ca acest loc unic să fie, într-o bună zi, în viitorul nu prea îndepărtat, recunoscut şi cinstit pentru sfinţenia lui şi ca practica distructivă a ascunderii lui şi a distrugerii lui cu ajutorul acelor scaune, complet inutile, să înceteze pentru totdeauna.

Există astăzi în lumea întreagă o mişcare prolabirint, din ce în ce mai stăruitoare, pe măsură ce oamenii redescoperă această minunată ocazie de a se ruga în timp ce merg, care îi conduce direct către Dumnezeu. Resursele existente pe

internet, inclusiv amplasamentele labirinturilor vă vor ajuta să-l găsiţi pe cel situat în apropierea voastră. Iar dacă nu există în zona apropiată, poate că sunteţi meniţi tocmai să creaţi unul!

Scriam când unul dintre paznicii catedralei a sosit pentru ritualul şi jurământul de credinţă din fiecare dimineaţă. Aduce în fiecare zi flori pentru Fecioara Maria. Astăzi mi-a dat şi mie una. Spiritul acestui loc şi sufletele celor care l-au creat veghează ca un far pe această planetă, pentru cei care au ochi de văzut şi urechi de auzit, ba poate chiar şi pentru cei care trebuie încă să-şi dezvolte aceste simţuri. Eu vin aici în fiecare an pentru că mă remontează. Vin cu nădejdea că voi lua câteva crâmpeie din ea înapoi cu mine, în lume, ca să împărtăşesc această minunată viziune a ceea ce au realizat oamenii. Vin şi pentru că eu însămi am promis să dezvălui şi să redau acele istorii care s-au pierdut în negura timpului, adevărurile care au stat atâta vreme ascunse, aşteptând să le vină vremea de a fi relevate din nou.

Acel moment a sosit acum şi nu există un alt loc pe pământ, din câte cunosc eu, în care spiritul uman să fie mai bine relevat decât la Chartres. Această carte este propriul meu monument închinat celor care au inspirat şi au creat acest loc sfânt, pe urmele cărora putem încerca şi noi păşi, fiecare în felul nostru. Mă rog să fi reuşit a le face cinste şi dreptate prin această carte şi ca ea să-i inspire şi pe alţii în drumul lor.

Chartres, Franţa
17 mai 2008

Mulţumiri

Deşi scrisul este o strădanie singulară, procesul de a termina o carte şi de a o pregăti pentru publicare este un efort în colaborare. E nevoie de un sat întreg de oameni pentru a publica o carte. Nu am suficient spaţiu şi timp pentru a mulţumi fiecăruia în parte pentru generoasa inspiraţie, susţinere şi încurajare cu care am fost binecuvântată de-a lungul perioadei, adesea provocatoare, în care am dus la bun sfârşit această carte. Sper că fiecare dintre voi, care sunteţi cu mine pe acest drum, ştie cât de mult vă iubesc şi vă apreciez, chiar dacă spaţiul nu-mi permite să vă numesc pe fiecare.

Timpul se întoarce, sunt sigură, şi oamenii următori mi-au dovedit asta cu prezenţa lor magică şi puternică în viaţa şi munca mea. Cred că toţi sunt membri ai „familiei mele spirituale” şi sper că ei mă consideră la fel. Aşa cum spune *Cartea iubirii,* „cei care îşi amintesc unii de alţii şi se recunosc sunt binecuvântaţi dincolo de credinţă”. Recunoştinţa mea eternă se îndreaptă spre toţi, pentru că m-au binecuvântat într-adevăr dincolo de credinţă.

Viaţa mea personală este centrată pe familie, iar familia mea a făcut ca această muncă să fie posibilă la orice nivel. Pasiunea şi aprecierea se îndreaptă spre soţul meu, Peter, care va fi întotdeauna cel dintâi: prima iubire, primul cititor şi critic (adesea o muncă fără mulţumiri) şi primul susţinător. Cei trei băieţi frumoşi ai noştri sunt dovada vie a puterii dragostei; ei sunt un dar al lui Dumnezeu. Părinţilor mei, care îmi sunt alături în fiecare zi a vieţii mele şi îmi

oferă totul, le transmit toată iubirea şi recunoştinţa, pe care le trimit şi fraţilor mei, Kelly şi Kevin, şi familiilor lor, pe care le iubesc la fel de mult ca pe a mea.

Nu aş fi reuşit nicidecum fără:

Larry Kirschbaum, care mă susţine cu o răbdare şi bunăvoinţă necondiţionate; nu ştiu ce am făcut ca Dumnezeu să mă iubească atât de mult, încât să trimită un asemenea înger să-mi fie aproape, dar sunt recunoscătoare mai mult decât pot exprima în cuvinte în fiecare zi pentru prezenţa lui în viaţa mea.

Trish Todd, o editoare pe cât de răbdătoare, pe atât de talentată, pentru că s-a asigurat că folosesc întotdeauna cele mai bune cuvinte şi pentru că mi-a oferit un loc atât de sigur în care să pot fi cine am nevoie să fiu pe hârtie.

Patrick Ruffino, pentru că şi-a amintit, a crezut şi a trăit adevărul atât de neînfricat şi pentru că a creat o lucrare de artă în timp record, întipărindu-şi astfel propriul spirit în această carte, şi pentru că nu a dezvăluit niciodată pilula roşie; îi transmit multă iubire frumoasei lui soţii, care îl împarte cu mine în mod atât de generos.

Iar mulţumirile nu vor fi niciodată îndeajuns pentru:

Stacey Kishi, pentru fiecare minut din nenumăraţii ani în care am fost împreună pe acest drum; de această dată, mulţumiri speciale pentru descoperirea micuţei madone din Orval şi pentru că m-a suportat când plângeam după ce am străbătut fiecare labirint din Franţa. Şi mulţumiri băieţilor ei, Michael şi Elliott, pentru că au împărţit-o cu mine.

Ampy Dawn, care m-a învăţat cu generozitatea şi loialitatea ei că Dumnezeu nu mi-a oferit surori biologice pentru că voia ca eu să le aleg, aşa că am ales-o pe ea.

Olivia Peyton, pentru că cum *Timpul se întoarce;* îi mulţumesc lui Dumnezeu şi frumoasei sale soţii că ea vrea să fie alături de mine la fiecare pas. Inteligenţa ei este dincolo de puterea mea de înţelegere.

Issy a mea, Isobel Denham, care m-a învăţat atât de multe lucruri într-un timp atât de scurt, unul dintre acestea

fiind acel cântec frumos în franceză despre iubire şi despre ce înseamnă cu adevărat să fii un „eretic perfect”, prin exemplul muncii ei plină de iubire şi compasiune pe care o face pentru femeile şi copiii din Bosnia.

Larry Weiberg, pentru căldura şi înţelepciunea sa.

Drăgălaşei Laurence Rabe, pentru ajutorul dat cu limba franceză.

Gary Lucchesi, care a devenit cea mai neaşteptată şi şovăielnică muză, oferindu-mi un exemplu viu al moştenirii nobile din Lucca. Sunt recunoscătoare că a suportat haosul creat de mine cu o răbdare toscană neobişnuită. De cele mai multe ori.

Cea mai nouă surioară a mea, Boston Mary, pentru că a pornit în călătorie şi pentru că a adăugat farmecul ei muncii şi vieţii mele.

Îi datorez o menţiune specială lui Sarah Symons, fondatoarea Reţelei de Emancipare, pentru dedicarea ei zi de zi cauzei stopării traficului de carne vie în lumea noastră plină de suferinţă. Devotamentul lui Sarah faţă de umanitate este una dintre cele mai mari inspiraţii din viaţa mea. Sper doar să pot s-o urmez pe această cale a ajutorării şi, încercând să fac acest lucru, voi dona un procent din drepturile de autor pe această carte muncii ei. Pentru mai multe informaţii despre cum Sarah şi cu mine ne combinăm eforturile pentru protejarea femeilor şi a copiilor, vizitaţi www.MadeBySurvivors.com sau adresa mea, www.Kathleen McGowan.com

Danke Tobi şi Gerda, pentru toate clipele minunate, dar mai ales pentru că sunt întruparea învăţăturilor din *Cartea iubirii* în felul în care trăiesc zi de zi.

Prietenilor şi asociaţilor mei, autorii şi artiştii din tranşee, le aduc mulţumire pentru camaraderia de care dau dovadă şi pentru conversaţiile de care noi, scriitorii, avem nevoie ca de aer. Am învăţat multe de la voi, fie direct, fie prin scris: Jeffrey Buty, Ani Williams, Nancy Safford, Shannon Andersen, Fio Aveia Magdalena, Angelina Heart, Phil

Gruber, Victoria Mary Clarke, Henry Lincoln. Pe când terminam această carte, Jean-Luc Robin – custode la Rennes-le-Château şi autorul cărţii fundamentale despre acel sat mistic şi eretic – a trecut din lumea aceasta în cealaltă. Mă rog ca Jean-Luc, din locul său în ceruri, să deţină acum cheia tuturor acestor mistere.

Dragostea şi recunoştinţa mea sunt fără margini pentru misterul care a fost şi este Destino, pentru că „destin” şi „destinaţie” au într-adevăr aceiaşi rădăcină. Desigur, aceleaşi sentimente şi pentru Easa şi Magdalena şi pentru moştenirea de iubire pe care ne-au lăsat-o şi care a schimbat lumea o dată şi o va face iar.

Mai presus de toate, această carte este pentru voi toţi, cititorii mei, fraţii şi surorile mele aflaţi pe cale – cea trecută, cea prezentă şi cea viitoare –, pentru miile dintre voi care mi-aţi scris de pretutindeni pentru a-mi încuraja munca şi cercetările. Am citit fiecare scrisoare în parte şi cele mai multe mi-au produs lacrimi de recunoştinţă, pentru că există oameni ca voi. Speranţa mea fierbinte este că tot ceea ce veţi citi aici vă va ajuta poate să vă „amintiţi”, căci acesta este cu siguranţă unul dintre cele mai importante scopuri ale căutării noastre, ca indivizi dar şi ca o comunitate. Nu există fior mai plăcut decât acela pe care ţi-l dă redescoperirea nevoii de căutare, foamea acută de a căuta ceea ce este divin şi misterios – şi de a trăi în miracolul pe care ele ţi-l aduc. Poate că Sfântul Graal care aşteaptă să fie găsit are o înfăţişare diferită pentru fiecare dintre suflete, dar pentru mine comoara supremă este adevărul propriei noastre moşteniri magnifice şi al istoriei noastre ca oameni. Această căutare este provocarea maximă pe care Dumnezeu ne-o face şi există o mare bucurie în hotărârea noastră de a intra în joc cu tot spiritul şi cu toată inima noastră. Easa spunea „Oricine caută, trebuie să nu înceteze căutarea până ce nu găseşte.” Căutarea este însăşi destinaţia, găsirea este destinul.

În sfârşit, ca un omagiu adus lui lady Ariadne, am încercat să ţes un indiciu pe care voi toţi să îl urmaţi când intraţi şi când ieşiţi din labirint. De aceea am scris această carte folosind tehnica vechii şcoli a misterelor numită „învăţatul în straturi”. Cu cât citiţi mai mult, cu atât se vor da în lături văluri de mister şi mai multe adevăruri se vor revela. Aşa, deci! Acum puteţi să vă întoarceţi şi să o citiţi din nou...

În ceea ce mă priveşte, un adevăr rămâne peste tot şi toate:

Te-am iubit în trecut/ Şi azi te mai iubesc/ Te voi iubi şi-n viitor/ Căci timpul se întoarce.

Pentru cine are urechi de auzit,
Kathleen McGowan

În capitolul doi din *Cartea iubirii,* Maggie Cusack cântă un imn tradiţional închinat lui Iisus, în limba celtă. Soţul meu, Peter McGowan, vine dintr-un cătun din Irlanda unde legenda spune că Sf. Patrick a propovăduit acelaşi mesaj: „De o mie de ori fii bine-venit, Iisuse!”

Aşa cum am menţionat şi până acum, cred că Patrick era descendentul lui Iisus şi al Mariei Magdalena şi că predica din învăţăturile originale din *Cartea iubirii.* Pentru a celebra acest lucru, Peter şi cu mine am stilizat un cântec folosind chiar cuvintele Sf. Patrick. Acesta a fost un prinţ poet în adevăratul înţeles şi credem că vorbele lui sunt o minunată ilustrare a acestor învăţături din vechime.

Refrenul imnului este străvechi şi aparţine poate chiar Sf. Patrick, aşa cum este şi melodia refrenului. Cântecul poate fi ascultat în întregime tot pe site-ul meu www.KathleenMcGowan.com.

Céad Mile Fáilte Romhat, a Iosa[14]

Azi mă înalţ prin forţa slavei cea de sus
Şi prin raza caldă a soarelui merg
Spre splendoarea focului, spre graba fulgerului,
Prin iuţeala vântului, alerg.

În astă zi eu chem la mine
Mâna cerească a mă susţine
Şi astfel răspândi-vom adevărul cel fără de tăgadă.

Cu mare şi puternică tărie, invoc Sfânta Treime
Azi iată mă înalţ, mă-nalţ
Prin marea mea credinţă în Treime,
Mărturisind într-Unul,
Creatorul tuturor lucrurilor.

Cred, ah, cred,
În vorbele profeţilor şi-n propovăduirea Căii
În forţa care drumul mi-l arată şi care pururi mă susţine,
În înţelepciunea ce mă călăuzeşte,
În calea aşternută dinainte-mi.

În astă zi eu chem la mine
Mâna cerească a mă susţine
Şi astfel răspândi-vom adevărul cel fără de tăgadă.

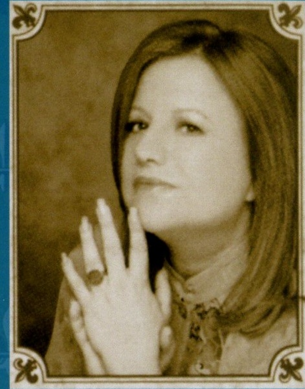
Mâna cerească mă apere
Mâna cerească mă-ndrume
Urechea Domnului mă audă,

Ochiul ceresc mă vegheze

14 „De o mie de ori fii binecuvântat, Iisuse” (în limba celtă, în orig.) (n.trad.)

Puterea Domnului mă susţină
Cuvântul Său prin mine glăsuiască,
Iubirea Sa mă sprijine,
Scutul Domnului mă apere.

Céad mile fáilte romhat, a Iosa

KATHLEEN McGOWAN și-a început cariera ca ziarist în Hollywood și a lucrat apoi ca activistă pentru drepturi civile în Irlanda. A studiat mitologia și folclorul. Are, împreună cu soțul ei, o trupă de rock celtic. Prima carte din trilogia magdaleniană a fost tradusă în 26 de limbi. Cărțile scriitoarei au fost traduse în peste 30 de limbi și publicate în 40 de țări de pe cinci continente. Autoarea locuiește în Los Angeles împreună cu soțul ei și cu cei trei fii ai lor. Puteți vizita site-ul ei web la adresa www.theexpectedone.com

După descoperirea pe care o face – Evanghelia scrisă de Maria Magdalena în care se dezvăluie că Iisus și Maria Magdalena au fost căsătoriți – Maureen Paschal primește un pachet ciudat, în care descoperă o veche scrisoare, semnată de una dintre cele mai formidabile figuri feminine a secolului al XI-lea, nedreptățite de istorie. Contesa Matilda de Toscana fusese măritată în secret cu un papă. Maureen intră astfel într-o cursă care o poartă prin Italia, Belgia și Franța, o pune față în față cu pericole numeroase și o face curând să realizeze că este de fapt pe urmele unei alte descoperiri epocale – *Cartea iubirii*, Evanghelia scrisă chiar de mâna lui Iisus.

Deși o comoară imposibil de prețuit, cartea a fost ascunsă timp de secole, pentru că învățăturile ei radicale erau în conflict cu agenda politică a Bisericii. Forțele aliate papilor au lansat una dintre cele mai sângeroase cruciade din istorie împotriva catarilor, care se considerau descendenții direcți ai lui Hristos, în efortul de eradica această „erezie" și de a pune mâna pe incendiarul manuscris, un document atât de revoluționar încât 2 000 de ani mai târziu este considerat vizionar și deschizător de noi căi. Împletindu-și destinul cu acela al Matildei de Toscana, Maureen se implică în cea mai veche luptă a umanității, aceea dintre bine și rău.

ISBN 978-606-8255-40-8

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com